

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ

11Α

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

(ΟΜΙΛΙΕΣ ΝΖ' - ΟΔ')

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΚΕΙΜΕΝΑ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Υπό

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΜΕΡΕΤΑΚΗ

Θεολόγου

Ἐπόπτης Ἐκδόσεως

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου

Ἐπιμελητὴς Ἐκδόσεως

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Γ. ΜΕΡΕΤΑΚΗΣ, Πτυχιούχος Θεολογίας

Ε Π Ε

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΜΕΡΕΤΑΚΗ
«ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ»
ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1990

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	5
ΚΕΙΜΕΝΟ – ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ	-595
ΟΜΙΛΙΑ ΝΖ' (Ματθ. 17,10-21)	6-39
ΟΜΙΛΙΑ ΝΗ' (Ματθ. 17,22-18,6)	40-75
ΟΜΙΛΙΑ ΝΘ' (Ματθ. 18,7-14)	76-121
ΟΜΙΛΙΑ Ξ' (Ματθ. 18,15-20)	122-141
ΟΜΙΛΙΑ ΞΑ' (Ματθ. 18,21-35)	142-173
ΟΜΙΛΙΑ ΞΒ' (Ματθ. 19,1-15)	174-207
ΟΜΙΛΙΑ ΞΓ' (Ματθ. 19,16-26)	208-233
ΟΜΙΛΙΑ ΞΔ' (Ματθ. 19,27-20,16)	234-267
ΟΜΙΛΙΑ ΞΕ' (Ματθ. 20,17-28)	268-305
ΟΜΙΛΙΑ ΞΣ' (Ματθ. 20,29-21,11)	306-335
ΟΜΙΛΙΑ ΞΖ' (Ματθ. 21,12-32)	336-365
ΟΜΙΛΙΑ ΞΗ' (Ματθ. 21,33-46)	366-399
ΟΜΙΛΙΑ ΞΘ' (Ματθ. 22,1-14)	400-431
ΟΜΙΛΙΑ Ο' (Ματθ. 22,15-33)	432-459
ΟΜΙΛΙΑ ΟΑ' (Ματθ. 22,34-46)	460-483
ΟΜΙΛΙΑ ΟΒ' (Ματθ. 23,1-12)	484-507
ΟΜΙΛΙΑ ΟΓ' (Ματθ. 23,13-28)	508-533
ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ' (Ματθ. 23,29-39)	534-563
ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ' (Ματθ. 24,1-15)	564-595
ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ	597-608
1. Εύρετήριο χωρίων τῆς Γραφῆς	597-601
2. Εύρετήριο ονομάτων καὶ πραγμάτων	601-608

ΟΜΙΛΙΑ ΝΖ'
Ματθ. 17, 10 - 21

«Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τί
οὗν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν, ὅτι Ἡλίαν δεῖ ἐλθεῖν
5 πρῶτον;».

1. Οὐκ ἄρα ἀπὸ τῶν Γραφῶν τοῦτο ἤδυσαν, ἀλλ' ἐκεῖνοι
αὐτοῖς διεδόκουν, καὶ περιεφέρετο ὁ λόγος οὗτος ἐν τῷ ἀ-
πείρῳ δήμῳ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ. Διὸ καὶ ἡ Σαμα-
ρεῖτις ἔλεγε· «Μεσοσίας ἔρχεται· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγε-
10 λεῖ ἡμῖν πάντα· καὶ αὐτοὶ ἠρώτων τὸν Ἰωάννην· «Ἡλίας
εἶ, ἢ ὁ προφήτης;». Ἐκράτει μὲν γάρ, ὅπερ ἔφη, ὁ λόγος,
καὶ ὁ περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ περὶ τοῦ Ἡλία, οὐχ ὥς ἐχρῆν
δὲ παρ' ἐκείνων ἐρμηνευόμενος. Αἱ μὲν γὰρ Γραφαὶ δύο λέ-
γουσι τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, ταύτην τε τὴν γεγενημένην,
15 καὶ τὴν μέλλουσαν· καὶ ταύτας δηλῶν ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ε-
πεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα
ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σω-
φρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν». Ἴδου ἡ μία·
ἀκουσον πῶς καὶ τὴν εἰρέαν δηλοῖ. Εἰπὼν γὰρ ταῦτα, ἐπῆ-
20 γαγε· «Προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν
τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Καὶ οἱ προφῆται δὲ ἐκατέρως μέμνηται· τῆς μέντοι μιᾶς,
τῆς δευτέρας, πρόδρομον λέγουσι τὸν Ἡλίαν ἔσεσθαι. Τῆς
μὲν γὰρ προτέρας ἐγένετο ὁ Ἰωάννης, ὃν καὶ Ἡλίαν ὁ Χρι-
25 στὸς ἐκάλει· οὐκ ἐπειδὴ Ἡλίας ἦν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν διακονίαν

1. ἑαυτοὺς διορθώνομεν μὲν ἑαυτοῖς, ποὺ ὑπάγγει εἰς ἄλλους κώ-
δικας, πρὸς καλυτέραν ἀπόδοσιν τοῦ νοήματος.

2. Ἰω. 4, 25.

3. Ἰω. 1, 21.

4. Τίτ. 2, 11-12.

5. Τίτ. 2, 13.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΖ'
Ματθ. 17, 10 - 21

«Καὶ τὸν ἠρώτησαν οἱ μαθηταί του, λέγοντες· Διατί λοιπὸν οἱ γραμματεῖς λέγουν, ὅτι πρέπει πρῶτα νὰ ἔλθῃ ὁ Ἥλιος;».

1. Ἄρα λοιπὸν οἱ γραμματεῖς δὲν τὸ ἐγνώριζον αὐτὸ ἀπὸ τὰς Γραφάς, ἀλλ' οἱ ἴδιοι ἔδιδον αὐτὴν τὴν ἐρμηνείαν εἰς αὐτοὺς¹ καὶ διεδίδετο αὐτὸς ὁ λόγος εἰς τὸ ἄπειρον πληθος τοῦ λαοῦ, ὅπως ἀκριβῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Σαμαρεῖτις ἔλεγε· «Ἐρχεται ὁ Μεσσίας· ὅταν θὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος θὰ μᾶς τὰ εἰπῇ ὅλα»². οἱ ἴδιοι δὲ οἱ γραμματεῖς ἠρώτων τὸν Ἰωάννην· «Εἶσαι ὁ Ἥλιος ἢ ὁ προφήτης;»³. Βέβαια, ὅπως προανέφερα, διεδίδετο ὁ λόγος καὶ περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ τοῦ Ἥλία, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐρμηνεύετο ἀπὸ ἐκείνους ὅπως ἔπρεπε. Διότι αἱ μὲν Γραφαὶ ὁμιλοῦν διὰ δύο παρουσίας τοῦ Χριστοῦ· καὶ δι' αὐτὴν ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη, καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν. Θέλων ὁ Παῦλος νὰ δηλώσῃ αὐτάς, ἔλεγεν· «Ἐφανερώθη ἡ σωτήριος χάρις τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ, ὥστε, ἀφοῦ ἀρνηθῶμεν τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, νὰ ζήσωμεν μὲ σωφροσύνην, δικαιοσύνην καὶ εὐσέβειαν»⁴. Αὕτῃ εἶναι ἡ μία παρουσία. Ἄκουσε πῶς ὁμιλεῖ καὶ διὰ τὴν ἄλλην. Διότι μετὰ ἀπὸ αὐτὰ προσέθεσεν· «προσμένοντες νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πανευτυχὴς ἐλπίς μας καὶ νὰ φανερωθῇ ἡ δόξα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»⁵.

Ἄλλὰ καὶ οἱ προφῆται ὑπενθυμίζουν καὶ τὰς δύο. Τῆς μιᾶς λοιπόν, δηλαδὴ τῆς δευτέρας, θὰ εἶναι, λέγουν, πρόδρομος ὁ Ἥλιος⁶, διότι τῆς μὲν πρώτης πρόδρομος ἐγένετο ὁ Ἰωάννης, τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ὠνόμαζε καὶ Ἥλιον, ὅχι ἐπειδὴ ἦτο ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπραγματοποιεῖ τὸ ἔργον

ἐπλήρου τὴν ἐκείνου. Ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνος πρόδρομος ἔσται τῆς δευτέρας παρουσίας, οὕτω καὶ οὗτος τῆς προτέρας ἐγένετο. Ἀλλ' οἱ γραμματεῖς ταῦτα συγχέοντες καὶ διασιτρέφοντες τὸν δῆμον, ἐκείνης ἐμνημόνευον μόνης πρὸς τὸν δῆμον, τῆς δευτέρας παρουσίας, καὶ ἔλεγον, διε εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, ἔδει τὸν Ἡλίαν προλαβεῖν. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ μαθηταὶ λέγουσι· «Πῶς οἱ γραμματεῖς λέγουσιν, Ἡλίαν δεῖ ἔλθεῖν πρῶτον;». Διὰ τοῦτο καὶ πρὸς τὸν Ἰωάννην πέμψαντες οἱ Φαρισαῖοι ἠρώτων· «εἰ σὺ εἰ Ἡλίας;», οὐ μνημονεύοντες οὐδαμοῦ τῆς προτέρας παρουσίας.

Τίς οὖν ἐστὶν ἡ λύσις, ἣν ὁ Χριστὸς ἐπήγαγεν; Ὅτι Ἡλίας μὲν ἔρχεται τότε πρὸ τῆς δευτέρας μου παρουσίας· καὶ νῦν δὲ ἐλήλυθεν Ἡλίας· τὸν Ἰωάννην οὕτω καλῶν. Οὗτος ἦλθεν Ἡλίας. Εἰ δὲ τὸν Θεοδίτην ζητοίης, ἔρχεται. Διὸ καὶ ἔλεγεν· «Ἡλίας μὲν ἔρχεται καὶ ἀποκαταστήσει πάντα». Ποῖα πάντα; Ἀπερὸς ὁ προφήτης ἔλεγε Μαλαχίας. «Ἀποστελῶ γὰρ ὑμῖν, φησὶν, Ἡλίαν τὸν Θεοδίτην, ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱόν, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄσθην». Εἶδες ἀκριβείαν προφητικῆς ῥήσεως; Ἐπειδὴ γὰρ τὸν Ἰωάννην Ἡλίαν ἐκάλεσεν ὁ Χριστὸς, διὰ τὴν κοινωνίαν τῆς διακονίας, ἵνα μὴ νομίσης τοῦτο καὶ παρὰ τοῦ προφήτου λέγεσθαι νῦν, προσέθηκεν αὐτοῦ καὶ τὴν πατρίδα, εἰπὼν, «τὸν Θεοδίτην». Ἰωάννης δὲ Θεοδίτης οὐκ ἦν. Καὶ ἕτερον δὲ μετὰ τούτου παρόσημον τίθησι λέγων, «μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄσθην», τὴν δευτέραν αὐτοῦ παρουσίαν ἐμφαίνων τὴν φανεράν. Τῇ γὰρ προτέρᾳ οὐκ ἦλθε πατάξαι τὴν γῆν. «Οὐ γὰρ ἦλθον», φησὶν, «ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον». Ληθὼν τοίνυν, ὅτι πρὸ ἐκείνης ἔρχεται ὁ Θεοδίτης

ἐκεῖνου. Ὅπως ἀκριβῶς δηλαδὴ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ πρόδρομος τῆς δευτέρας παρουσίας, ἔτσι καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς πρώτης. Οἱ γραμματεῖς ὅμως συγχέοντες αὐτὰ καὶ παραπλανοῦντες τὸν λαόν, ἔκαμνον λόγον πρὸς αὐτὸν μόνον διὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ ἔλεγον, ὅτι ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, ἔπρεπε νὰ ἤρχετο πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ὁ Ἡλίας. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ μαθηταὶ ἐρωτοῦν· «Πῶς οἱ γραμματεῖς λέγουν, ὅτι πρέπει ὁ Ἡλίας νὰ ἔλθῃ πρῶτος;». Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀποστείλαντες ἀνθρώπους των πρὸς τὸν Ἰωάννην τὸν ἡρώτουν· «Μήπως σὺ εἶσαι ὁ Ἡλίας;»⁷, μὴ κάμνοντες πουθενὰ λόγον διὰ τὴν πρώτην παρουσίαν.

Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔδωσεν ὁ Χριστός; Ὅτι ὁ μὲν Ἡλίας θὰ ἔλθῃ τότε πρὶν ἀπὸ τὴν δευτέραν παρουσίαν του· καὶ τώρα δὲ ἦλθεν ὁ Ἡλίας, ὀνομάζων ἔτσι τὸν Ἰωάννην. Αὐτὸς ὁ Ἡλίας ἦλθεν. Ἐὰν δὲ θέλῃς τὸν Θεοβίτην, θὰ ἔλθῃ. Διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγεν· «Ὁ μὲν Ἡλίας θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ τακτοποιήσῃ ὅλα». Ποῖα ὅλα; Αὐτὰ ἀκριβῶς διὰ τὰ ὁποῖα ἔλεγεν ὁ προφήτης Μαλαχίας. Διότι λέγει· «Θ' ἀποστείλω εἰς σᾶς τὸν Ἡλίαν τὸν Θεοβίτην, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν του, διὰ νὰ μὴ ἔλθω καὶ ἐξολοθρεύσω τὴν γῆν ἐκ θεμελίων»⁸. Βλέπεις ἀκρίβειαν προφητικοῦ λόγου; Διότι, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ὠνόμασε τὸν Ἰωάννην Ἡλίαν, λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἔργου του, διὰ νὰ μὴ νομίσης ὅτι τὸ ἴδιο νόημα ἔχουν τώρα τὰ λόγια τοῦ προφήτου, προσέθεσε καὶ τὴν πατρίδα του, λέγων, «τὸν Θεοβίτην»· ἀσφαλῶς ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο Θεοβίτης. Μαζὶ δὲ μ' αὐτὸ προσθέτει καὶ ἄλλο χαρακτηριστικὸν γνῶρισμα, λέγων, «διὰ νὰ μὴ συμβῇ νὰ ἔλθω καὶ καταστρέψω ἐκ θεμελίων τὴν γῆν», δηλώνων μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν φοβερὰν δευτέραν παρουσίαν του· διότι κατὰ τὴν πρώτην δὲν ἦλθε διὰ νὰ πατάξῃ τὴν γῆν· καθ' ὅσον λέγει· «Δὲν ἦλθα διὰ νὰ κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σώσω τὸν κόσμον»⁹. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ εἶπε διὰ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ Θεοβίτης θὰ ἔλθῃ πρὶν ἀπὸ τὴν δευτέραν παρουσίαν του, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ

τῆς τὴν κρίσιν ἐχούσης, τοῦτο εἶρηκε. Καὶ τὴν αἰτίαν δὲ ὁμοῦ διδάσκει τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Τίς δὲ ἡ αἰτία; Ἵνα ἐλθὼν πείσῃ πιστεῦσαι τοὺς Ἰουδαίους ἰῶ Χριστῷ, καὶ μὴ πάντες ἄρδην ἀπόλυνται παραγενομένου. Διὸ δὴ καὶ αὐτὸς εἰς ἐκείνην αὐτοὺς παραπέμπων τὴν μνήμην, φησί· «καὶ ἀποκαταστήσει πάντα», τουτέστι, διορθώσεται τὴν ἀπιστίαν τῶν Ἰουδαίων τῶν τότε εὐρισκομένων. Διὸ καὶ σφόδρα ἀκριδέσταια εἶρηκεν. Οὐ γὰρ εἶπεν, Ἀποκαταστήσει καρδίαν νιοῦ πρὸς πατέρα, ἀλλὰ, «πατρὸς πρὸς νιόν». Ἐπειδὴ γὰρ πατέρες ἦσαν τῶν ἀποστόλων οἱ Ἰουδαῖοι, τοῦτο λέγει, διὸ ἀποκαταστήσει τοῖς δόγμασι τῶν νιῶν αὐτῶν, τουτέστι, τῶν ἀποστόλων, τὰς καρδίας τῶν πατέρων, τουτέστι, τοῦ γένους τῶν Ἰουδαίων τὴν διάνοιαν. «Λέγω δὲ ὑμῖν, διὸ Ἠλίας ἤδη ἦλθε, καὶ οὐκ ἔγνωσαν αὐτόν, ἀλλ' ἐποίησαν ἐν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν. Οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν. Τότε συνήκαν, διὸ περὶ Ἰωάννου εἶπεν αὐτοῖς». Καίτοι οὕτε οἱ γραμματεῖς τοῦτο εἶπον, οὕτε αἱ Γραφαί· ἀλλ' ἐπειδὴ λοιπὸν δεξιότεροι ἐγένοντο καὶ προσεκτικώτεροι πρὸς τὰ λεγόμενα, ταχέως συνέσαν.

Πόθεν δὲ ἔγνωσαν τοῦτο οἱ μαθηταί; Ἦν ἤδη προειρηκὸς αὐτοῖς, «αὐτός ἐστιν Ἠλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι», ἐνταῦθα δέ, διὸ ἦλθε· καὶ πάλιν, διὸ Ἠλίας ἔρχεται καὶ ἀποκαταστήσει πάντα». Ἀλλὰ μὴ θορυβηθῆς, μηδὲ πεπλανῆσθαι τὸν λόγον νομίσας, εἰ ποτὲ μὲν αὐτόν ἤξειν, ποτὲ δὲ ἐληλυθέναι ἔφη. Πάντα γὰρ ἀληθῆ ἰαυτα. Ὅταν μὲν γὰρ εἴπῃ, διὸ Ἠλίας μὲν ἔρχεται καὶ ἀποκαταστήσει πάντα, αὐτόν Ἠλίαν φησί, καὶ τὴν τότε ἐσομένην τῶν Ἰουδαίων ἐπιστροφὴν διὰ

γίνῃ ἡ κρίσις. Συγχρόνως δὲ διδάσκει καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παρουσίας του. Ποία δὲ εἶναι ἡ αἰτία αὐτῇ; Διὰ τὴν πείσῃ, ἀφοῦ ἔλθῃ, τοὺς Ἰουδαίους νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστόν, ὥστε νὰ μὴ ἐξολοθρευθοῦν ὅλοι ριζικῶς ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστός. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ὁ Κύριος τοὺς ὑπενθυμίζει αὐτό, λέγων, «καὶ θὰ τακτοποιήσῃ ὅλα», δηλαδὴ θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν τοὺς τότε εὕρισκομένους Ἰουδαίους¹⁰. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἀνέφερε μὲ πάρα πολὺ μεγάλην ἀκρίβειαν. Δὲν εἶπε δηλαδὴ, θ' ἀποκαταστήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλὰ, «τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν του». Διότι, ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν πατέρες τῶν ἀποστόλων, λέγει αὐτό, ὅτι θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ νὰ πιστεύσουν εἰς τὰς ἀληθείας τῶν υἱῶν των, δηλαδὴ τῶν ἀποστόλων, τὰς καρδίας τῶν πατέρων, δηλαδὴ τὴν διάνοιαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους. «Σᾶς λέγω δέ, ὅτι ὁ Ἥλιος ἤδη ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροξένησαν ὅσα κακὰ ἠθέλησαν. Ἔτσι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπ' αὐτοὺς. Τότε ἀντελήφθησαν ὅτι μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ἐννοοῦσε τὸν Ἰωάννην»¹¹. Μολονότι βέβαια οὔτε οἱ γραμματεῖς τὸ εἶπον αὐτό, οὔτε καὶ αἱ Γραφαί, ἀλλ' ἐπειδὴ πλέον ἔγιναν ὠριμώτεροι πνευματικὰ καὶ προσεκτικώτεροι πρὸς τὰ λόγια του, ἀμέσως ἀντελήφθησαν τὸ νόημα τῶν λόγων του.

Ἀπὸ ποῦ ὅμως τὸ ἀντελήφθησαν αὐτὸ οἱ μαθηταί του; Ἦδη τοὺς εἶχεν εἰπεῖ, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἥλιος, ποὺ πρόκειται νὰ ἔλθῃ», ἐνῷ τώρα τοὺς λέγει, ὅτι ἦλθεν· καὶ πάλιν· «Θὰ ἔλθῃ ὁ Ἥλιος, ὁ ὁποῖος θὰ τακτοποιήσῃ ὅλα». Μὴ ἀνησυχήσῃς ὅμως, οὔτε νὰ σχηματίσῃς τὴν γνώμην ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ ἀντιφάσκουν, ἐπειδὴ ἄλλοτε μὲν εἶπεν ὅτι αὐτὸς ἦλθεν, ἄλλοτε δὲ ὅτι θὰ ἔλθῃ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθινά. Διότι ὅταν μὲν λέγῃ, ὅτι «Θὰ ἔλθῃ ὁ Ἥλιος καὶ θ' ἀποκαταστήσῃ τὰ πάντα», ἐννοεῖ τὸν ἴδιον τὸν Ἥλιον καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἰουδαίων ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ τότε, ὅταν ὅμως λέγῃ, ὅτι «Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ ἔλθῃ»,

δὲ εἶπη, ὅτι «ὁ μέλλων ἔρχεσθαι», κατὰ τὸν τρόπον τῆς διακονίας Ἰωάννην Ἠλίαν καλεῖ. Καὶ γὰρ οἱ προφηταὶ ἔκαστον τῶν εὐδοκίμων βασιλέων λαυτὸ ἐκάλουν, καὶ τοὺς Ἰουδαίους ἄρχοντας Σοδόμων καὶ υἱοὺς Αἰθιόπων, ἀπὸ τῶν τρώων. Ὡστερ γὰρ ἐκεῖνος τῆς δευτέρας ἐστὶ παρουσίας, οὕτως αὐτοῦ τῆς προτέρας ἐγένετο πρόδρομος.

2. Οὐ διὰ τοῦτο δὲ μόνον Ἠλίαν αὐτὸν ὀνομάζει πανταχοῦ, ἀλλ' ἵνα δείξῃ σημεῖα αὐτὸν ἢ παλαιᾷ συμβαίνοντα, καὶ κατὰ προφητείαν καὶ τὴν παρουσίαν ταύτην οἶσαν. Διὸ καὶ ἐπάγει πάλιν, «ἦλθε, καὶ οὐκ ἔγνωσαν αὐτόν, ἀλλ' ἐποίησαν εἰς αὐτὸν πάντα ὅσα ἠθέλησαν». Τί ἐστι, «πάντα ὅσα ἠθέλησαν»; Ἐνέβαλον εἰς δεσμωτήριον, ὕβρισαν, ἀπέκτειναν, ἤνεγκαν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πύλας. «Οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν». Ὁρᾷς πῶς πάλιν εὐκαίρως αὐτοὺς ἀναμνησκει τοῦ πάθους, ἀπὸ τοῦ πάθους τοῦ Ἰωάννου πολλὴν αὐτοῖς προξενῶν τὴν παραμυθίαν; Οὐ ταύτη δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ θαύματι εὐθέως ἐργάσασθαι μεγάλα. Καὶ γὰρ ἡνίκα ἂν περὶ τοῦ πάθους διαλέγηται, εὐθέως θαυματουργεῖ, καὶ μετὰ τοὺς λόγους, καὶ πρὸ τῶν λόγων τούτων καὶ πολλαχοῦ τοῦτο παρατηρήσαντά ἐστιν εὑρεῖν.

«Τότε γοῦν», φησί, «ἤρξατο δεικνύειν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀποκτανθῆναι καὶ πολλὰ παθεῖν». Τότε, πότε; Ὅτε ὡμολογήθη Χριστὸς καὶ Υἱὸς εἶναι τοῦ Θεοῦ. Πάλιν ἐν τῷ ὅρει, ὅτε τὴν θανμαστικὴν αὐτοῖς ἐδειξεν ὄψιν, καὶ περὶ τῆς δόξης αὐτοῦ διελέχθησαν οἱ προφηταὶ, ἀνέμνησεν αὐτοὺς τοῦ πάθους. Εἰπὼν γὰρ τὴν κατὰ Ἰωάννην ἱστορίαν, ἐπήγαγεν «Οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

ὀνομάζει τότε Ἡλίαν τὸν Ἰωάννην λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἔργου του. Καθ' ὅσον καὶ οἱ προφηταὶ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς διαπρέψαντας βασιλεῖς τὸν ὠνόμαζον Δαυίδ, καὶ τοὺς Ἰουδαίους, ἐξ αἰτίας τῆς συμπεριφορᾶς των τοὺς ὠνόμαζον ἄρχοντας τῶν Σοδόμων¹² καὶ υἱοὺς τῶν Αἰθίοπων. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνος θὰ εἶναι πρόδρομος τῆς δευτέρας παρουσίας, ἔτσι καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς πρώτης παρουσίας του.

2. Δὲν τὸν ὀνομάζει δὲ Ἡλίαν εἰς κάθε περίπτωσιν μόνον διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ τὴν πάρα πολὺ μεγάλην συμφωνίαν του μὲ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ ὅτι ἡ παρουσία αὐτοῦ ἐγένετο κατόπιν προφητείας. Διὰ τοῦτο καὶ προσθέτει πάλιν, ὅτι «ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροξένησαν ὅσα κακὰ ἠθέλησαν». Τί σημαίνει δὲ «πάντα ὅσα ἠθέλησαν»; Τὸν ἔκλεισαν εἰς τὴν φυλακὴν, τὸν ὕβρισαν, τὸν ἐφόνευσαν, καὶ μετέφεραν τὴν κεφαλὴν του ἐπάνω εἰς πινάκιον φαγητοῦ. «Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρόκειται νὰ πάθῃ ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Βλέπεις πῶς πάλιν εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν τοὺς ὑπενθυμίζει τὸ πάθος του, προξενῶν εἰς αὐτοὺς μεγάλην παρηγορίαν ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ Ἰωάννου; Καὶ ὅχι μόνον κατ' αὐτόν τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐπιτελεῖ εὐθὺς ἀμέσως μεγάλα θαύματα. Καθ' ὅσον κάθε φορὰν ποὺ συνέβαινε νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸ πάθος του, ἀμέσως ἐθαυματούργει, καὶ μετὰ ἀπὸ τοὺς λόγους του καὶ πρὶν ἀπὸ τοὺς λόγους του, καὶ αὐτὸ εἶναι δυνατόν νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς εἰς πόλλας περιπτώσεις.

«Τότε λοιπόν», λέγει, «ἤρχισε νὰ φανερώνη εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι πρέπει νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου θὰ πάθῃ πολλὰ καὶ θὰ θανατωθῇ¹³. Τότε· πότε; Ὅταν ὠμολογήθῃ ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Πάλιν εἰς τὸ ὅρος, ὅταν ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς τὴν θαυμαστὴν δόξαν του, καὶ οἱ προφηταὶ ὠμίλησαν περὶ τῆς δόξης του, τοὺς ὑπενθύμισε τὸ πάθος του. Διότι, ἀφοῦ τοὺς διηγήθῃ τὰ σκετικά μὲ τὸν Ἰωάννην, ἐπρόσθεσεν· «Ἔτσι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ

μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν». Καὶ μετὰ μικρὸν πάλιν, διε τὸν
δαίμονα ἐξέβαλεν, ὃν οὐκ ἴσχυσαν οἱ μαθηταὶ ἐκβαλεῖν. Καὶ
γὰρ καὶ τότε, «ἀνασιτρεφόμενων αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ», φη-
σίν, «εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, ὅτι μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἰ παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν, καὶ ἀποκτε-
νοῦσιν αὐτὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται». Τοῦτο δὲ ἐ-
ποίει, ἵνα μεγέθει τῶν θαυμάτων τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης
ὑποτεινόμενος, καὶ παντὶ τρόπῳ αὐτοὺς παραμυθούμενος, ὥτ-
περ καὶ ἐνταῦθα τῇ μνήμῃ τοῦ θανάτου Ἰωάννου πολλὴν αὐ-
τοῖς παρεῖχε τὴν παράκλησιν. Εἰ δὲ λέγοι τις· τίνος ἔνεκεν
μὴ καὶ νῦν τὸν Ἥλιον ἀναστήσας ἔπεμψεν, εἶγε ἰσοαῦτα αὐ-
τοῦ μαρτυρεῖ τῇ παρουσίᾳ ἀγαθὰ; ἐροῦμεν, ὅτι καὶ νῦν τὸν
Χριστὸν νομίζοντες Ἥλιον εἶναι, οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ. «Οἱ
μὲν» γάρ, φησίν, «Ἥλιον σε λέγουσιν, οἱ δὲ Ἰερεμίαν». Καὶ
Ἰωάννου δὲ καὶ Ἥλιου οὐδὲν ἦν τὸ μέσον, ἦ ὁ χρόνος μόνος.

Πῶς οὖν τότε πιστεύουσι; φησί. Καὶ γὰρ ἀποκαταστή-
σει πάντα οὐ διὰ τὸ γινώριμος εἶναι μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ
διαταθῆναι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπὶ πλεόν τοῦ Χρι-
στοῦ τὴν δόξαν, καὶ παρὰ πᾶσιν εἶναι τοῦ ἡλίου φατερωτέραν.
Ὅταν οὖν, ἰσοαύτης προλαβούσης ὑπολήψεως καὶ προσδοκί-
ας, ἔλθῃ ἐκεῖνος τὰ αὐτὰ κηρύττων ἑαυτῷ καὶ ἀναγγέλλων
καὶ αὐτὸς τὸν Ἰησοῦν, εὐκολώτερον δέξονται τὰ λεγόμενα.
Ὅταν δὲ εἴπῃ, «οὐκ ἔγνωσαν αὐτόν», καὶ ὑπὲρ τῶν καθ' ἐ-
αυτῶν ἀπολογεῖται. Καὶ οὐ ταύτη αὐτοὺς μόνον παραμυθεῖται,
ἀλλὰ καὶ ἵνα δεῖξαι ὁδίκως παρ' αὐτῶν πάσχοντα ἄπερ πά-

4. Ματθ. 17, 22-23.

5. Ματθ. 16, 14.

ἀνθρώπου πρόκειται νὰ πάθῃ ἀπὸ αὐτούς». Καὶ μετὰ ἀπὸ ὀλίγον πάλιν, ὅταν ἐξεδίωξε τὸν δαίμονα, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσαν οἱ μαθηταὶ τοῦ νὰ ἐκδιώξουν. Καθ' ὅσον καὶ τότε, λέγει, «Καθ' ὃν χρόνον διέμενον αὐτοὶ εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἶπεν εἰς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς, ὅτι πρόκειται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῇ εἰς τὰ χέρια τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν φονεύσουν καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θ' ἀναστῇ»¹⁴. Αὐτὸ δὲ τὸ ἔκαμνε διὰ νὰ ἐλαττώσῃ μὲ τὸ μέγεθος τῶν θαυμάτων τοῦ τὴν πάρα πολὺ μεγάλην λύπην των καὶ διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ μὲ κάθε τρόπον· καὶ ἀκριβῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὑπενθυμίζων εἰς αὐτοὺς τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου τοὺς ἔδιδε μεγάλην παρηγορίαν. Ἐὰν ὅμως ἤθελεν εἰπεῖ κάποιος· Ἐπὶ καὶ τώρα δὲν ἀποστέλλει τὸν Ἠλίαν, ἀφοῦ τὸν ἀναστήσῃ, ἐφ' ὅσον ἡ παρουσία τοῦ πράγματι εἶναι πρόξενος τόσων ἀγαθῶν;· θὰ τοῦ ἀπαντήσωμεν, ὅτι καὶ τότε, θεωροῦντες τὸν Χριστὸν ὡς τὸν Ἠλίαν, δὲν ἐπίστευον εἰς αὐτόν. Διότι, λέγει, «Ἄλλοι μὲν νομίζουν ὅτι εἶσαι ὁ Ἠλίας, ἄλλοι δὲ ὁ Ἰερεμίας»¹⁵. Μεταξὺ δὲ τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἠλίου δὲν ὑπῆρχε καμμία διαφορά, παρὰ μόνον ὁ χρόνος.

Πῶς λοιπὸν τότε θὰ πιστεύσουν; θὰ εἰπῇ κάποιος. Καθ' ὅσον θ' ἀποκαταστήσῃ τὰ πάντα, ὅχι μόνον ἐπειδὴ εἶναι γνωστός, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ θὰ διαλάβῃ πολὺ περισσότερον μέχρι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς ὅλους θὰ εἶναι πᾶσι φανερὴ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ὅταν λοιπὸν, ἀφοῦ διαδοθῇ τόσον πολὺ ἡ φήμῃ καὶ ἡ προσδοκία περὶ αὐτοῦ, ἔλθῃ ἐκεῖνος κηρύττων τὰ ἴδια μὲ αὐτὸν καὶ ἀναγγέλλων καὶ αὐτὸς τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἰησοῦ, θὰ δεχθοῦν εὐκολώτερον τὰ λόγια του. Ὅταν δὲ λέγῃ, «δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν», εἶναι ὥσάν νὰ ἀπολογῇται καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἰδίων. Καὶ δὲν τοὺς παρηγορεῖ μόνον μ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι δείχνει, ὅτι ἄδικα πάσχει ἀπὸ αὐτοῦς αὐτὰ πού πάσχει καὶ μὲ τὸ ὅτι συγκαλύπτει τὰ δυσάρεστα μὲ δύο θαύματα, καὶ μὲ τὸ θαῦμα τῆς μεταμορφώσεως εἰς τὸ ὄρος, καὶ μὲ

σχει, καὶ τῷ τὰ λυπηρὰ δύο συγκαλύνει σημείοις, τῷ τε ἐν τῷ ὄρει, καὶ τῷ μέλλοντι γίνεσθαι.

Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες, οὐκ ἐρωτῶσιν αὐτόν, πότε ἐρχεται Ἡλίας, ἢ τῇ ὀδυμνίᾳ πιεζόμενοι τοῦ πάθους, ἢ δεδοικότες.
 5 Πολλαχῶ γὰρ διὰν ἴδωσι μὴ βουλόμενόν τι σαφῶς εἰπεῖν, οἰγῶσι λοιπόν. Ὅτε γοῦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ διατριβόντων εἶπε, «μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι, καὶ ἀποκτενεῖσθαι αὐτόν», ἐπήγαγεν, ὁ Μάρκος μὲν, διὰ «ἡγνόν» τὸ ρῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐρωτῆσαι, ὁ Λουκᾶς δέ, διὰ «ἦν πα-
 10 ρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, ἵνα μὴ αἰσθωνται αὐτοῦ, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐρωτῆσαι περὶ τοῦ ρήματος».

«Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν ὄχλον, προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπαιῶν αὐτόν, καὶ λέγων Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, διὰ σεληνιάζεται, καὶ κακῶς πάσχει. Πολλάκις γὰρ
 15 πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ· καὶ προσήνεγκα αὐτόν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἴσχυσαν αὐτὸν θεραπεῦσαι. Τοῦτον τὸν ἄνθρωπον σφόδρα ἀσθενεῖν κατὰ πίσιν δεικνυσιν ἡ Γραφή· καὶ ἐκ πολλῶν τοῦτο δῆλον· ἔκ τε τοῦ εἰπεῖν τὸν Χριστόν, «ὅτι πιστεύοντι πάντα δυνατά», ἔκ τε τοῦ εἰπεῖν
 20 αὐτόν τὸν προσελθόντα, «δοθήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ», καὶ ἐκ τοῦ τὸν Χριστόν κελεῦσαι τῷ δαίμονι, μηκέτι εἰσελθεῖν εἰς αὐτόν· καὶ ἐκ τοῦ πάλιν εἰπεῖν τὸν ἄνθρωπον τῷ Χριστῷ, εἰ δύνασαι».

Καὶ εἰ ἡ ἀπιστία αὐτοῦ γέγονεν αἰτία, φησί, τοῦ μὴ ἐξελθεῖν τὸν δαίμονα, τί τοῖς μαθηταῖς ἐγκάλει; Δεικνὺς διὰ δυ-
 25 νατὸν αὐτοῖς, καὶ χωρὶς τῶν προσαγόντων μετὰ πίστεως, πολλαχῶς θεραπεῦσαι. Ὡστερ γὰρ ἔρει πολλάκις ἡ τοῦ προσ-

16. Μάρκ. 9, 32.

17. Λουκᾶ 9, 45.

18. Μάρκ. 9, 23.

19. Μάρκ. 9, 24.

20. Μάρκ. 9, 22.

αὐτὸ πὺν πρόκειται νὰ συμβῇ εἰς τὸ μέλλον.

“Οταν δὲ τὰ ἤκουσαν αὐτὰ δὲν τὸν ἠρώτησαν, πότε θὰ ἔλθῃ ὁ Ἥλιος, ἢ ἐπειδὴ ἦσαν κυριευμένοι ἀπὸ τὴν λύπην διὰ τὸ πάθος τοῦ ἢ ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο. Διότι εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ὅταν τὸν βλέπουν νὰ μὴ θέλῃ νὰ τοὺς εἰπῇ κάτι καθαρὰ, σιωποῦν εἰς τὴν συνέχειαν. “Οταν λοιπὸν διέμενον εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ εἶπεν. «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ παραδοθῇ καὶ θὰ τὸν θανατώσουν», ἐπρόσθεσεν ὁ μὲν Μάρκος, ὅτι «δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ν’ ἀντιληφθοῦν τὰ λόγια τοῦ καὶ ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν»¹⁶, ὁ δὲ Λουκᾶς, ὅτι «ἦτο κρυμμένος ὁ λόγος αὐτὸς ἀπὸ αὐτοῦς, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν, καὶ ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν τί ἐσήμενιν ὁ λόγος τοῦ»¹⁷.

«“Οταν δὲ ἦλθον πρὸς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν κάποιος ἄνθρωπος, πὺν ἐγονάτισεν ἐμπρὸς τοῦ καὶ τοῦ ἔλεγε· Κύριε, λυπήσου τὸν υἱόν μου, διότι σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει πολὺ. Πολλὰς φορὰς μάλιστα πίπτει εἰς τὴν φωτιὰν καὶ ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸ νερό. Τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητάς σου καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν». Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν μᾶς τὸν παρουσιάζει ἡ Γραφὴ νὰ ἔχῃ πάρα πολὺ ἀδύνατον πίστιν, πρᾶγμα πὺν γίνεται φανερόν ἀπὸ πολλὰ μέρη· καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι εἶπεν ὁ Χριστός, «τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον πὺν πιστεύεις»¹⁸, καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι εἶπεν αὐτὸς πὺν τὸν ἐπλησίασε «βοήθησέ με εἰς τὴν ἀπιστίαν μου»¹⁹, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἔδωσεν ὁ Χριστὸς ἐντολήν· εἰς τὸν δαίμονα νὰ μὴ ξαναεισέλθῃ εἰς αὐτόν, ἀλλ’ ἀκόμῃ καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἰς τὸν Χριστὸν «ἐὰν ἔμπορῃς»²⁰.

Ἐὰν ὅμως, θὰ εἰπῇ κάποιος, ἡ ἀπιστία αὐτοῦ ἔγινεν αἰτία νὰ μὴ ἐξέλθῃ ὁ δαίμων, διατί τότε κατηγορεῖ τοὺς μαθητάς του; Διὰ νὰ τοὺς δείξῃ, ὅτι καὶ χωρὶς τὴν πίστιν αὐτῶν πὺν τοὺς πλησιάζουν, πολλὰς φορὰς εἶναι δυνατόν εἰς αὐτοὺς νὰ θεραπεύσουν. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς πολλὰς φο-

ἀγοντος πίστις εἰς τὸ καὶ παρ' ἐλατιόνων λαβεῖν, οὕτω τῶν ποιούντων πολλάκις ἤρκεσεν ἡ δύναμις, καὶ μὴ πιστευόντων τῶν προσελθόντων, θαυματουργῆσαι. Καὶ ταῦτα ἀμφοτέρωθεν δεικνύται ἐν ταῖς Γραφαῖς. Οἱ τε γὰρ περὶ Κορνήλιον ἀπὸ τῆς 5 αὐτῶν πίστεως ἐπεσπάσαντο τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλισσαίου δέ, οὐδενὸς πιστεύσαντος, νεκρὸς ἀνέστη. Οἱ τε γὰρ ρίψαντες, οὐ διὰ πίστιν, ἀλλὰ διὰ δειλίαν ἔρριψαν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, φοβηθέντες τὸ πειραστήριον, καὶ ἔφυγον· αὐτὸς τε ὁ ριφεὶς ἀποτεθνηκὼς ἦν, καὶ ἀπὸ μόνης 10 τῆς τοῦ ἁγίου σώματος δυνάμεως ἀνίστατο ὁ νεκρὸς. Ὅθεν δῆλον ἐνταῦθα, ὅτι καὶ οἱ μαθηταὶ ἡσθάνησαν, ἀλλ' οὐ πάντες· οἱ στυλοὶ γὰρ οὐ παρῆσαν ἐκεῖ.

3. Θέα δὲ τούτου καὶ ἐτέρωθεν τὴν ἀγνωμοσύνην, πῶς ἐπὶ τοῦ ὄχλου ἐντυγχάνει τῷ Ἰησοῦ κατὰ τῶν μαθητῶν λέ- 15 γων, ὅτι «προσῆνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ σὺ ἴσχυσας αὐτὸν θεραπεῦσαι». Ἀλλ' αὐτὸς ἀπαλλάττων αὐτοὺς τῶν ἐγκλημάτων ἐπὶ τοῦ δήμου, ἐκείνῳ τὸ πλεόν λογίζεται. «ᾧ γενεὰ» γάρ, φησί, «ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν;», οὐκ εἰς τὸ τούτου πρόσωπον μόνον 20 ἀπεινόμενος, ἵνα μὴ ἀπορήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας Ἰουδαίους. Καὶ γὰρ εἰκὸς πολλοὺς τῶν παρόντων σκανδαλισθῆναι, καὶ τὰ μὴ προσήκοντα ἐννοῆσαι περὶ αὐτῶν. Ὅταν δὲ εἶπῃ, «ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν;», δεικνύσι πάλιν ἀσπασιὸν ὄντα τὸν θάνατον αὐτῷ καὶ ἐπιθυ- 25 μίας τὸ πρᾶγμα, καὶ ποθεινὴν τὴν ἀποδημίαν καὶ ὅτι οὐ τὸ σταυρωθῆναι, ἀλλὰ τὸ εἶναι μετ' αὐτῶν βαρύν.

Οὐ μὴν ἔστι μέχρι τῶν ἐγκλημάτων ἀλλὰ τί φησι;

21. Πράξ. 10, 1 ἔ.

22. Δ' Βασ. 18, 21.

23. Εὐρίσκοντο εἰς τὸ ὄρος μεταμορφώσεως (Πέτρος, Ἰάκωβος, Ἰωάννης).

ρὲς ἤρκει ἡ πίστις ἐκείνου πὺ προσήρχετο εἰς τὸ νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ αἵτημά του καὶ ἀπὸ πολὺ κατωτέρους, ἔτσι πολλὰς φορὰς ἤρκεσεν ἡ δύναμις ἐκείνων πὺ ἐθεράπευον νὰ θαυματουργήσουν καὶ χωρὶς νὰ πιστεύουν αὐτοὶ πὺ προσήρχοντο. Καὶ αὐτὰ ἐπιβεβαιώνονται καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὰς Γραφάς. Διότι καὶ οἱ περὶ τὸν Κορνῆλιον ἔλαβον τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐξ αἰτίας τῆς πίστεώς των²¹ καὶ εἰς τὴν περίπτωσηί τοῦ Ἑλισσαίου πάλιν ἀνέστη ὁ νεκρὸς, μολονότι δὲν ἐπίστευσε κανεὶς. Διότι καὶ αὐτοὶ πὺ ἔρριψαν τὸ νεκρὸν σῶμα, τὸ ἔρριψαν ἐκεῖ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ὅχι ἀπὸ πίστιν, ἀλλὰ ἀπὸ δειλίαν, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθησαν τὰς δοκιμασίας, ἔφυγον, καὶ αὐτὸν πὺ ἔρριψαν εἶχεν ἀποθάνει, καὶ ἀνεστήθη ὁ νεκρὸς ἀπὸ μόνης τῆς δυνάμεως τοῦ ἁγίου σώματος²². Ἄρα εἶναι φανερόν ὅτι εἰς τὴν περίπτωσηί αὐτὴν καὶ οἱ μαθηταὶ ἔδειξαν ὀλιγοπιστίαν, ἀλλ' ὅμως ὅχι ὅλοι· διότι οἱ στυλοὶ δὲν ἦσαν παρόντες²³.

3. Ἄλλ' ὅμως πρόσεχε καὶ ἀπὸ ἄλλην ἄποψιν τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ, πῶς δηλαδὴ πλησιάζει τὸν Ἰησοῦν παρουσίᾳ τοῦ λαοῦ καὶ ὁμιλεῖ ἐναντίον τῶν μαθητῶν, λέγων, «τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητάς σου, καὶ δὲν κατῴρθωσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν». Αὐτὸς ὅμως ἀπαλλάσσει τοὺς μαθητάς του ἀπὸ τὰς κατηγορίας παρουσίᾳ τοῦ λαοῦ, καταλογίζει εἰς ἐκεῖνον τὸ μεγαλύτερον βάρος. Διότι, λέγει, «᾿Ω γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, μέχρι πότε θὰ εὐρίσκωμαι μαζί σας;» καὶ δὲν ἀπευθύνεται μόνον εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ ὀδηγήσῃ εἰς ἀμηχανίαν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς Ἰουδαίους. Καθ' ὅσον φυσικὸν ἦτο πολλοὶ πὺ ἦσαν παρόντες νὰ σκανδαλισθοῦν καὶ νὰ σκεφθοῦν περὶ αὐτῶν πράγματα πὺ δὲν ἤρμοζον. Ἀλλὰ καὶ ὅταν λέγῃ, «μέχρι πότε θὰ εὐρίσκωμαι μαζί σας;», δείχνει πάλιν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι δι' αὐτὸν κάτι τι τὸ εὐπρόσδεκτον καὶ πρᾶγμα ἐπιθυμητὸν καὶ πολὺ ποθητὴ ἡ ἀποδημία, καὶ ὅτι εἶναι βαρὺ πρᾶγμα ὅχι τὸ νὰ σταυρωθῇ, ἀλλὰ τὸ νὰ εἶναι μαζί μ' αὐτούς. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἤρκεσθη μόνον εἰς τὰς κατηγορίας, ἀλλὰ

- «Φέρειέ μοι αὐτόν ὧδε». Καὶ αὐτὸς δὲ ἐρωτᾷ αὐτόν, πόσον χρόνον ἔχει, καὶ ὑπὲρ τῶν μαθητῶν ἀπολογούμενος, κακεῖνον ἄγων εἰς ἐλπίδα χρησιήν, καὶ τοῦ πιστεῦσαι, ὅτι ἔσται αὐτῷ ἀπαλλαγὴ τοῦ κακοῦ. Καὶ ἀφίησιν αὐτὸν σπαρά-
 5 ιεσθαι, οὐ πρὸς ἐπίδειξιν (ἐπειδὴ γοῦν ὄχλος συνήγειο, καὶ ἐπειμίησεν αὐτῷ), ἀλλὰ δι' αὐτὸν τὸν πατέρα· ἵν' διαν ἴδῃ θορυβούμενον ἀπὸ τοῦ κληθῆναι μόνον, καὶ οὕτως ἐναχθῇ εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἐσομένου θαύματος. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι «ἐκ παιδός», καὶ ὅτι, «εἰ δύνασαι, βοήθει μοι»,
 10 λέγει· «Τῷ πιστεύοντι πάντα δυνατὰ», πάλιν εἰς αὐτὸν περσιτρέπων τὸ ἔγκλημα. Καὶ ὅτε μὲν ἔλεγεν ὁ λεπρός, «εἰ θέλεις, δύνασαί με καθαρίσαι», μαρτυρῶν αὐτοῦ τῇ ἐξουσίᾳ, ἐπαινῶν αὐτὸν καὶ βεβαιῶν τὸ εἰρημένον, ἔλεγε· «θέλω, καθαρίσθητι». Ὅτε δὲ οὗτος οὐδὲν ἄξιον τῆς αὐτοῦ δυνά-
 15 μεως ἐφθέγγατο εἰπών, «εἰ δύνασαι, βοήθει μοι», ὅρα πῶς αὐτὸ διορθοῦται, ὥς οὐ θεόντως εἰρημένον. Τί γὰρ φησιν; «Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τὸ πιστεύοντι». Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· τοσαύτη παρ' ἐμοὶ δυνάμεως περιουσία, ὥς καὶ ἐτέρους δύνασθαι ποιεῖν ταῦτα θαυματουργεῖν.
 20 Ὡστε ἂν πιστεύῃς ὥς δεῖ, καὶ αὐτὸς δύνασαι θεραπεῦσαι, φησί, καὶ τοῦτον καὶ ἐτέρους πολλούς. Καὶ ταῦτα εἰπών, ἀπήλλαξε πὸν δαιμονῶνια.

Σὺ δὲ μὴ μόνον ἐντιεῦθεν αὐτοῦ σκόπει τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, οὗ συνε-
 25 χώρησεν ἔνδον εἶναι τὸν δαίμονα. Καὶ γὰρ εἰ μὴ πολλῆς προνοίας καὶ τότε ἀπέλαυνεν ὁ ἄνθρωπος, πάλαι ἂν ἀπολώλει. Καὶ γὰρ εἰς τὸ πῦρ αὐτὸν ἔβαλλε, φησί, καὶ εἰς τὸ

τί λέγει; «Φέρετέ μου αὐτὸν ἐδῶ». Καὶ τὸν ἐρωτᾷ πόσα χρόνια εἶναι ἀσθενής, δικαιολογῶν ἔτσι καὶ τοὺς μαθητάς του καὶ ἐκεῖνον ὁδηγῶν εἰς τὴν καλὴν ἐλπίδα καὶ εἰς τὸ νὰ πιστεύσῃ ὅτι θ' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ κακόν. Καὶ τὸν ἀφῆνει νὰ σπαράξῃ ὅχι πρὸς ἐπίδειξιν (καθ' ὅσον καὶ τὸν ἐπετίμησεν ἐπειδὴ ἐσυγκεντρώνετο πολὺ πλῆθος), ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τοῦ πατρὸς του, ὥστε, ὅταν ἰδῇ τὸ δαιμόνιον νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀνησυχίαν διὰ τὸ ὅτι καὶ μόνον ὠδηγήθη ἐμπρὸς εἰς αὐτόν, ἔστω καὶ ἔτσι νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ θαῦμα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι «ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν», καὶ ὅτι, «ἐὰν ἤμπορῃς, βοήθησέ με», τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κύριος· «Τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς αὐτόν ποὺ πιστεύεις»²⁴, ἐπυρρίπτων καὶ πάλιν εἰς αὐτόν τὴν κατηγορίαν. Καὶ ὅταν μὲν ἔλεγεν ὁ λεπρός, «ἐὰν θέλῃς, ἠμπορεῖς νὰ μὲ καθαρίσῃς», ὁμολογῶν μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ τὴν δύναμίν του, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν ἐπαινέσῃ καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λόγια του ἔλεγε· «θέλω, καθαρίσου»²⁵. ὅταν ὅμως αὐτὸς δὲν εἶπε τίποτε ποὺ νὰ ᾔτο ἄξιον τῆς δυνάμεώς του, λέγων, «ἐὰν ἠμπορῃς, βοήθησέ με», πρόσεχε πῶς τὸ διορθώνει αὐτό, ὡς κάτι τὸ ἀνάρμοστον. Τί λέγει λοιπόν; «Ἐὰν ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ πιστεύῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον ποὺ πιστεύεις». Τὰ λόγια του αὐτὰ ἔχουν τὴν ἐξῆς σημασίαν· Τόσον μεγάλη ἀφθονία δυνάμεως ὑπάρχει εἰς ἐμένα ὥστε νὰ ἠμπορῶ καὶ ἄλλους νὰ κάνω ἱκανοὺς νὰ θαυματουργοῦν. Ἄρα λοιπὸν ἐὰν πιστεύῃς ὅπως πρόει, καὶ ὁ ἴδιος, λέγει, ἠμπορεῖς νὰ θεραπεύσῃς καὶ αὐτόν καὶ πολλοὺς ἄλλους. Καὶ ἀφοῦ τὰ εἶπεν αὐτά, ἀπήλλαξε τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὸ δαιμόνιον.

Σὺ ὅμως μὴ σκέπτεσε μόνον ἀπὸ αὐτὸ τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν του, ἀλλὰ καὶ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ποὺ ἐπέτρεψε νὰ παραμείνῃ μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ δαιμόνιον. Καθόσον ἐὰν καὶ τότε δὲν ἐξεδηλώνετο εἰς τὸν ἄνθρωπον εἰς τόσον μεγάλον βαθμὸν ἢ πρόνοιά του, ἴσως νὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀπολεσθῇ. Διότι, λέγει, τὸν ρίπτει καὶ εἰς τὴν φω-

- ὑδωρ. Ὁ δὲ ταῦτα τολμῶν καὶ ἀνεῖλεν ἄν πάντως, εἰ μὴ καὶ ἐν τοσαύτῃ μανίᾳ πολὺν ἐπέθηκεν ὁ Θεὸς αὐτῷ τὸν χαλινόν· ὥσπερ οὖν καὶ ἐπ' ἐκείνων τῶν γυμνῶν, τῶν ἐν ταῖς ἐρημίαις τρεχόντων, καὶ λίθοις ἑαυτοὺς κατακοπόντων.
- 5 Εἰ δὲ σεληνιαζόμενον καλεῖ, μηδὲν θορυβηθῆς· τοῦ γὰρ πατρὸς τοῦ δαιμονωνίουτός ἐστιν ἡ φωνή. Πῶς οὖν φησι καὶ ὁ εὐαγγελιστής; ὅτι σεληνιαζομένους πολλοὺς ἐθεράπευσεν; Ἀπὸ τῆς τῶν πολλῶν ὑπονοίας αὐτοὺς καλῶν. Ὁ γὰρ δαίμων ἐπὶ διαβολῇ τοῦ σιοιχείου καὶ ἐπιτίθεται τοῖς ἀλοῦσι, καὶ
- 10 ἀνέηοι· αὐτοὺς, κατὰ τοὺς τῆς σελήνης δρόμους· οὐχ ὡς ἐκείνης ἐνεργούσης, ἄπαγε· ἀλλ' αὐτὸς τοῦτο κακουργῶν εἰς τὴν τοῦ σιοιχείου διαβολήν. Διὸ καὶ πεπλανημένη παρὰ τοῖς ἀνοήτοις ἐκράτησε δόξα, καὶ οὕτω τοὺς τοιοῦτους καλοῦσι δαίμονας ἀπαιώμενοι· οὐδὲ γὰρ ἐστὶ τοῦτο ἀληθές.
- 15 «Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ κατ' ἰδίαν, ἠρώτησαν αὐτόν, τίνας ἔνεκεν οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτοὶ τὸν δαίμονα ἐκβαλεῖν». Ἐμοὶ δοκοῦσιν ἀγωνιᾶν καὶ δεδοικέναι, μήποτε τὴν χάριν, ἣν ἐπιστεύθησαν, ἀπώλεσαν. Ἐλαβον γὰρ ἐξουσίαν κατὰ δαιμόνων ἀκαθάρτων. Διὸ καὶ ἐρωτῶσι,
- 20 κατ' ἰδίαν αὐτῷ προσελθόντες, οὐκ αἰσχυρόμενοι (εἰ γὰρ τὸ ἔργον ἐξηλθε καὶ ἠλέγχθησαν, περιττὸν ἦν αἰσχυρνεσθαι λοιπὸν τὴν διὰ τῶν λόγων ὁμολογίαν), ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ ἀπορρήτου καὶ μεγάλου πράγματος ἔμελλον αὐτὸν ἐρωτᾶν. Τί οὖν ὁ Χριστός; «Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν», φησί. «Ἐὰν
- 25 γὰρ ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως ἐρεῖτε τῷ ὄρει· τοῦτω, μετὰδῃθι, καὶ μεταθήσεται, καὶ οὐδὲν ἄδυνατῆσαι ὑμῖν».

26. Μάρκ. 5, 1 ε.

27. Ματθ. 4, 24.

28. Ματθ. 10, 8.

τιὰν καὶ εἰς τὸ νερό. Αὐτὸς δὲ ποὺ τολμᾷ τέτοια πράγματα ἐνδεχομένως καὶ νὰ τὸν ἐξωλόθρευεν, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἔθετε ἰσχυρὸν χαλινὸν εἰς τὴν τόσον μεγάλην μανίαν του, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνων τῶν γυμνῶν ποὺ ἔτρεχον εἰς τὰς ἐρημίας καὶ κατέσχιζον τὰ σώματά των μὲ λίθους²⁶. Ἐὰν δὲ τὸν ὀνομάζῃ σεληνιαζόμενον, μὴ ἀνησυχῆς καθόλου, διότι ἡ ὀνομασία αὕτῃ ἀπεδόθη ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ δαιμονιζομένου. Μὰ πῶς λοιπὸν τότε ὁ εὐαγγελιστὴς λέγει, ὅτι ἐθεράπευσε πολλοὺς σεληνιαζομένους;²⁷ Ἡ ὀνομασία αὕτῃ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν πολλῶν. Διότι ὁ δαίμων διὰ νὰ διαστρέψῃ τὸ ἀνθρώπινον στοιχεῖον καὶ ἐπιτείνει τὰς ἐπιθέσεις του ἐναντίον αὐτῶν ποὺ ἔχει κατακυριεύσει καὶ χαλαρώνει αὐτάς, ἀναλόγως πρὸς τὰς διαφορὰς φάσεις τῆς σελήνης. Ὅχι βέβαια ὅτι ἐκείνη συντελεῖ εἰς τοῦτο, μὴ γένοιτο, ἀλλ' ὁ ἴδιος ὁ δαίμων διαπραττεῖ αὐτὴν τὴν κακουργίαν διὰ νὰ διαστρέψῃ τὸ ἀνθρώπινον στοιχεῖον. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν ἀνοήτων αὕτῃ ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψις καὶ ἔτσι ἐσφαλμένως ὀνομάζουν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους δαιμονισμένους· διότι οὔτε καὶ αὐτὸ εἶναι σωστόν.

«Τότε ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταί του τὸν ἡρώτησαν ἰδιαιτέρως, διατί δὲν ἠμπόρεσαν αὐτοὶ νὰ ἐκδιώξουν τὸν δαίμονα». Ἐχω τὴν γνώμην ὅτι ἐκυριεύθησαν ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ φόβον μὴ τυχὸν ἔχασαν τὴν χάριν ποὺ τοὺς ἐνεπιστεύθη. Διότι ἔλαβον ἐξουσίαν ἐναντίον τῶν ἀκαθάρτων δαιμόνων²⁸. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐρωτοῦν, ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασαν ἰδιαιτέρως, χωρὶς καμμίαν ἐντροπὴν (διότι ἐφ' ὅσον ἔλαβε τέλος ἡ πρᾶξις καὶ ἡλέχθησαν, ἦτο περιττὸν εἰς τὴν συνέχειαν νὰ ἐντρέπωνται νὰ εἰποῦν τὴν ἀδυναμίαν των), ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐρωτήσουν δι' ἓνα ἀπόρρητον καὶ μεγάλο πρᾶγμα. Τί λοιπὸν τοὺς λέγει ὁ Χριστός; «Ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας σας», λέγει· «διότι ἐὰν ἔχετε πίστιν ὡσὰν τὸν κόκκον τοῦ σιναποῦ, θὰ εἰπῇτε εἰς τὸ ὕψος αὐτό, μετακινήσου, καὶ θὰ μετακινήθῃ, καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς εἶναι ἀδύνατον».

- Εἰ δὲ λέγοις, ποῦ ὅρος μετέθηκαν; ἐκεῖνο ἂν εἴποιμι, ὅτι πολλῶ μείζονα ἐποίησαν, μυρίους νεκροὺς ἀναστήσαντες. Οὐδὲ γὰρ ἴσον, ὅρος μετασιῆσαι, καὶ θάνατον ἀπὸ σώματος κινήσαι. Λέγονται δὲ μετ' ἐκείνους ἅγιοί τινες ἐκείνων ἐ-
 5 λάτιους πολλῶ, καὶ ὅρη χρείας καλεσάσης μεταθεῖναι. "Ο-
 θεν δῆλον ὡς καὶ οὗτοι μετέθεσαν ἂν, καλούσης χρείας. Εἰ
 δὲ τότε οὐκ ἐγένετο χρεία, μὴ ἐγκάλει. "Αλλως δὲ καὶ αὐ-
 τὸς οὐκ εἶπεν, ὅτι μεταστήσεται πάντως, ἀλλ' ὅτι δυνήσε-
 σθε καὶ τοῦτο. Εἰ δὲ οὐ μετέστησαν, οὐκ ἐπειδὴ οὐκ ἠδυνή-
 10 θησαν (πῶς γάρ, οἱ τὰ μείζονα δυνηθέντες;), ἀλλ' ἐπειδὴ
 οὐκ ἐβουλήθησαν, διὰ τὸ μὴ γενέσθαι χρείαν. Εἰκὸς δὲ καὶ
 γεγενῆσθαι τοῦτο, καὶ μὴ γεγράφθαι· οὐδὲ γὰρ πάντα ἃ
 ἐθανματιούργησαν ἐγράφη. Τότε μέντοι ἀτελέστερον πολλῶ
 δέκενιο.
- 15 Τί οὖν; οὐδὲ ταύτην πῇ πρίν εἶχον τότε; Οὐκ εἶχον
 οὐδὲ γὰρ αἰὶ οἱ αὐτοὶ ἦσαν· ἐπεὶ καὶ Πέτρος νῦν μὲν μα-
 καρίζεται, νῦν δὲ ἐπιτιμᾶται· καὶ οἱ λοιποὶ δὲ εἰς ἄνοιαν
 σκώπιονται παρ' αὐτοῦ, διε οὐ συνῆκαν τὸν περὶ τῆς ζύμης
 λόγον. Συνέβη δὲ καὶ τότε τοὺς μαθητὰς ἀσθενῆσαι· ἀτελέ-
 20 στερον γὰρ δέκενιο πρὸ τοῦ στανροῦ. Πρίν δὲ ἐνταῦθα
 λέγει τὴν τῶν σημείων, καὶ σινάπεως μέμνηται, τὴν ἄφατον
 αὐτῆς δηλῶν δύναμιν. Εἰ γὰρ καὶ τῷ ὄγκῳ μικρὸν εἶναι
 τὸ σίνηπι δοκεῖ, ἀλλὰ τῇ δυνάμει ἀπάντων ἐστὶ σφοδρότε-
 ρον. Δεικνὺς τοίνυν, ὅτι καὶ τὸ ἐλάχιστον τῆς γνησίας πί-
 25 στωews μεγάλα δύναται, ἐμνήσθη τοῦ σινάπεως· καὶ οὐδὲ μέ-

Ἐὰν ὅμως ἤθελες εἰπεῖ, εἰς ποίαν περίπτωσιν μετεκίνησαν ὄρος; θὰ ἤμποροῦσα νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ ἐξῆς, ὅτι δηλαδὴ ἦσαν πολὺ πρὸ μεγαλύτερα ἐκεῖνα πού ἐπετέλεσαν, καθ' ὅσον ἀνέστησαν μυρίους νεκρούς. Διότι δὲν εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα νὰ μετακινήσῃς ὄρος καὶ νὰ ἐκδιώξῃς τὸν θάνατον ἀπὸ τὸ νεκρὸν σῶμα. Ὁρισμένοι δὲ πού ἔζησαν μετὰ ἀπὸ ἐκείνους καὶ ἦσαν κατὰ πολὺ κατώτεροί των ὀνομάζονται ἅγιοι, οἱ ὅποιοι καὶ ὄρη μετεκίνησαν ὅταν παρέστη ἀνάγκη. Εἶναι λοιπὸν ὀλοφάνερρον ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ ἤμποροῦσαν νὰ μετακινήσουν ὄροι ἐὰν τὸ ἀπαιτοῦσεν ἡ περίστασις. Ἐὰν ὅμως δὲν παρέστη τότε ἀνάγκη διὰ κάτι παρόμοιον, μὴ κατηγορῇς. Ἄλλωστε καὶ ὁ Κύριος δὲν εἶπεν, ὅτι ὅπωςδήποτε θὰ μετακινήσετε ὄρη, ἀλλ' ὅτι θὰ ἠμπορέσετε καὶ αὐτὸ νὰ τὸ κάνετε. Ἐὰν ὅμως δὲν μετεκίνησαν, συνέβη αὐτὸ ὅχι ἐπειδὴ δὲν ἠμπόρεσαν (διότι πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ αὐτό, τὴν στιγμὴν πού αὐτοὶ ἠμπόρεσαν νὰ ἐπιτελέσουν τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτά;), ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν καὶ ἐπειδὴ δὲν παρέστη ἀνάγκη. Ἴσως δὲ καὶ νὰ συνέβη αὐτὸ καὶ νὰ μὴ ἔξη γραφῇ· διότι δὲν ἐγράφησαν ὅλα τὰ θαύματα πού ἐπετέλεσαν. Ἀλλὰ βέβαια τότε ἦσαν ἀκόμη πολὺ ἀτελεῖς πνευματικά.

Τί λοιπόν; δὲν εἶχον τότε οὔτε αὐτὴν τὴν πίστιν; Καὶ βέβαια δὲν τὴν εἶχον· διότι δὲν ἦσαν πάντοτε οἱ ἴδιοι διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πέτρος ἄλλοτε μὲν μακαρίζεται, ἄλλοτε δὲ ἐπιτιμᾶται. Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπόλοιποι μαθηταὶ κατηγοροῦνται ἀπὸ τὸν Κύριον διὰ πνευματικὴν ἀτέλειαν, ὅταν δὲν ἀντελήφθησαν τὸν λόγον τοῦ περὶ τῆς ζύμης^α. Συνέβη δὲ καὶ τότε νὰ φανοῦν πνευματικὰ ἀδύνατοι· διότι ἦσαν πνευματικὰ πάρα πολὺ ἀτελεῖς πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσίν του. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτὴν πίστιν ἐννοεῖ ἐκείνην μὲ τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσαν νὰ κάνουν θαύματα καὶ ἀναφέρει τὸν κόκκον τοῦ σιναπιοῦ, διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ἀπερίγραπτον δύναμιν τῆς πίστεως. Διότι μολονότι τὸ σινάπι φαίνεται ὡς πρὸς τὸ μέγεθος μικρόν, ὅμως ἔχει τὴν πρὸς μεγάλην δύναμιν ἀπὸ ὅλα. Διὰ νὰ δεῖξῃ λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀκόμη, ἀλλὰ γνησία πίστις,

χοι τούτου ἔσῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὄρη προσέθηκε καὶ περαι-
τέρω προέβη. «Οὐδὲν» γάρ, φησί, «ἀδυνατήσῃ ὑμῖν».

4. Σὺ δὲ κἀνταῦθα αὐτῶν θαύμασον τὴν φιλοσοφίαν, καὶ
τοῦ Πνεύματος τὴν ἰσχύν. Τὴν μὲν φιλοσοφίαν, ὅτι οὐκ ἔ-
5 κρηφαν αὐτῶν τὸ ἐλάττωμα, τοῦ δὲ Πνεύματος τὴν ἰσχύν,
ὅτι τοὺς οὐδὲ κόκκον σινάπεως ἔχοντας οὕτω κατὰ μικρὸν
ἀνήγαγεν, ὥς ποταμούς καὶ πηγὰς ἐν αὐτοῖς πίστεως ἀνα-
δοῦναι.

«Τὸ δὲ γένος τοῦτο οὐκ ἐκπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ
10 καὶ νησιείᾳ» τὸ τῶν δαιμόνων ἅπαν, οὐ τὸ τῶν σεληνιαζομέ-
νων λέγων μόνον. Ὅρᾳς πῶς αὐτοῖς ἤδη τὸν περὶ νησιείας
προκαταβάλλεται λόγον; Μὴ γάρ μοι ἀπὸ τῶν σπανιζόντων
λέγε, ὅτι τινὲς καὶ χωρὶς νησιείας ἐξέβαλον. Εἰ γὰρ καὶ
περὶ τῶν ἐπιτιμώντων τοῦτο ἂν εἴποι τις ἐνός που καὶ δευ-
15 τέρου, ἀλλὰ πάσχοντα ἀμήχανόν ποτε ιουφῶντα ἀπαλλαγῇ-
ναι τῆς μαρίας ταύτης. Δεῖ γὰρ μάλιστα τοῦ πράγματος τού-
του τῷ τὰ τοιαῦτα νοσοῦντι. Καὶ μὴν εἰ πίστεως χρεία, φη-
σί, τί δεῖ νησιείας; Ὅτι μετὰ τῆς πίστεως κἀκεῖνο οὐ μι-
κρὸν εἰσάγει τὴν ἰσχύν. Καὶ γὰρ φιλοσοφίαν πολλὴν ἐντί-
20 θησι, καὶ ἄγγελον ἐξ ἀνθρώπου κατασκευάζει, καὶ ταῖς ἀ-
σωμάτοις δυνάμεσι πυκτεύει· ἀλλ' οὐ καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ
εὐχῆς, καὶ πρῶτης εὐχῆς.

Ὅρα γοῦν ὅσα ἀγαθὰ ἐξ ἀμφοτέρων γίνεται. Ὁ γὰρ

ἡμπορεῖ μεγάλα πράγματα νὰ ἐπιτύχη, ἀνέφερε τὸ σινάπῃ καὶ δὲν ἤρκεσθη μόνον εἰς αὐτό, ἀλλὰ ἐπρόσθεσε καὶ ὄρη καὶ ἐπροχώρησεν ἀκόμη περισσότερον. Διότι, λέγει, «τίποτε δὲν θὰ σᾶς εἶναι ἀδύνατον».

4. Σὺ ὅμως θαύμασε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ τὴν φιλοσοφίαν των καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος. Τὴν μὲν φιλοσοφίαν των, ἐπειδὴ δὲν ἔκρυσαν τὸ ἐλάττωμά των, τὴν δὲ δύναμιν τοῦ Πνεύματος, διότι τόσον πολὺ ἀνεβίβασεν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐκείνους πού δὲν εἶχον πίστιν οὔτε ὥσάν τὸν κόκκον τοῦ σιναπιοῦ, ὥστε νὰ πηγάσουν ἀπὸ αὐτοὺς ποταμοὶ καὶ πηγαὶ πίστεως.

«Αὐτὸ δὲ τὸ γένος δὲν ἐκδιώκεται μὲ ἄλλον τρόπον, παρὰ μόνον μὲ προσευκὴν καὶ νηστείαν»· μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐννοοῦσεν ὅχι μόνον τοὺς δαίμονας πού κατέχουν τοὺς σεληνιαζομένους, ἀλλὰ ὅλον τὸ γένος τῶν δαιμόνων. Βλέπει πῶς τώρα μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ τοὺς προετοιμάζει διὰ ν' ἀκούσουν τὰ σχετικὰ μὲ τὴν νηστείαν; Μὴ μοῦ ἀναφέρης βέβαια τὰς σπανίας ἐκείνας περιπτώσεις πού ὠρισμένοι ἐξέβαλον δαιμόνια, καὶ χωρὶς νηστείαν. Ἐὰν ὅμως θελήσῃ κάποιος νὰ τὸ προβάλῃ αὐτὸ καὶ δι' ἐκείνους πού ἐπιτιμοῦν ἕνα καὶ ἐνδεχομένως καὶ δύο, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀδύνατον, κάποιος πού πάσχει καὶ κάνει τρυφηλὴν ζωὴν, ν' ἀπαλλαγῇ κάποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν μανίαν. Διότι αὐτὸς πού ὑποφέρει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν αὐτὸς κατ' ἐξοχὴν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἄλλ' ὅμως, θὰ εἴπῃ κάποιος, ἐὰν ἔχωμεν πίστιν τί χρειάζεται ἡ νηστεία; Χρειάζεται ἐπειδὴ καὶ ἡ νηστεία μαζὶ μὲ τὴν πίστιν προσφέρει πολὺ μεγάλην δύναμιν. Καθ' ὅσον προσφέρει πολλὴν εὐσέβειαν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν μεταβάλλει ἀπὸ ἄνθρωπον εἰς ἄγγελον καὶ τὸν κάνει ν' ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ μόνη της, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ προσευχὴ καὶ μάλιστα ἡ προσευχὴ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν.

Πρόσεχε λοιπὸν πόσα εἶναι τὰ ἀγαθὰ πού προέρχονται

εὐχόμενος ὡς χρηὴ καὶ νησιεύων, οὐ πολλῶν δεῖται· ὁ δὲ
 πολλῶν μὴ δεόμενος οὐκ ἂν γένοιτο φιλοχρήματος· ὁ μὴ
 φιλοχρήματος, καὶ πρὸς ἐλεημοσύνην ἐπιτηδεύει· ὁ νη-
 σιεύων κοῦφός ἐστι καὶ ἐπιτερωμένος, καὶ μετὰ νήψεως εὐ-
 5 χεται, καὶ τὰς ἐπιθυμίας σβέννυσι τὰς πονηράς, καὶ ἐξιλε-
 οῦται Θεόν, καὶ ταπεινοῖ τὴν ψυχὴν ἐπαιρομένην. Διὰ τοῦτο
 καὶ οἱ ἄποστολοι αἰεὶ σχεδὸν ἐνήσιενον. Ὁ εὐχόμενος μετὰ
 νησιείας διπλᾶς ἔχει τὰς πτέρυγας, καὶ τῶν ἀνέμων αὐτῶν
 κουφοτέρα. Οὐδὲ γὰρ χασμᾶται καὶ διατείνεται καὶ ρα-
 10 κᾶ εὐχόμενος, ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί· ἀλλ' ἔστι πυρὸς
 σφοδρότερος, καὶ τῆς γῆς ἀνώτερος. Διὸ καὶ μάλιστα ὁ
 τοιοῦτος τοῖς δαίμοσιν ἐχθρὸς καὶ πολέμιος. Οὐδὲν γὰρ
 ἀνθρώπου γνησίως εὐχομένου δυνατώτερον. Εἰ γὰρ γυνή
 ὠμόν τινα ἄρχοντα, καὶ οὔτε Θεὸν φοβούμενον, οὔτε ἄν-
 15 θρωπον ἐνιρεπόμενον, ἴσχυσεν ἐπικάμψαι, πολλῶ μᾶλλον τὸν
 Θεὸν ἐπισπάσεται ὁ συνεχῶς αὐτῷ προσεδρεύων, καὶ γα-
 σιρὸς κρατῶν καὶ τρυφῇ ἐκβάλλων.

Εἰ δὲ ἀσθενές σοι τὸ σῶμα, ὥστε μὴ νησιεύειν διηνε-
 κῶς, ἀλλ' οὐκ εἰς προσευχὴν ἀσθενές, οὐδὲ πρὸς ὑπεροψί-
 20 αν γασιρὸς ἄτινον. Εἰ γὰρ καὶ νησιεύειν οὐ δύνασαι, ἀλλὰ
 μὴ τρυφᾷν δύνασαι οὐ μικρὸν δὲ καὶ τοῦτο, οὐδὲ πολὺ νη-
 σιείας ἀπέχον, ἀλλ' ἱκανὸν μὲν καὶ τοῦτο κατασπάσαι τοῦ
 διαβόλου τὴν μάχην. Καὶ γὰρ οὐδὲν οὕτως ἐκείνῳ τῷ δαί-
 μοσι φίλον, ὥς τρυφῇ καὶ μέθῃ ἐπειδὴ καὶ πηγὴ καὶ μήτηρ

ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο ἀρετάς. Διότι αὐτὸς ποὺ προσεύχεται καὶ νηστεύει ὅπως πρέπει, δὲν χρειάζεται πολλὰ πράγματα, αὐτὸς δὲ ποὺ δὲν χρειάζεται πολλὰ πράγματα δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ φιλοκρήματος καὶ αὐτὸς ποὺ δὲν εἶναι φιλοκρήματος εἶναι περισσότερον πρόθυμος διὰ ἐλεημοσύνην. Αὐτὸς ποὺ νηστεύει εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ βάρη, ἔχει περὰ καὶ προσεύχεται μὲ καθαρὴν καρδίαν, σβήνει τὰς πονηρὰς ἐπιθυμίας καὶ ἐξευμενίζει τὸν Θεὸν καὶ ταπεινώνει τὴν ὑπερηφανευομένην ψυχὴν του. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι σχεδὸν πάντοτε ἐνήστευον. Αὐτὸς ποὺ προσεύχεται καὶ νηστεύει ἔχει διπλᾶς πτέρυγας, πρὸ ἐλαφρὰς καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς ἀνέμους. Διότι δὲν χασμουριέται κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς οὔτε τεντώνεται οὔτε βυθίζεται εἰς ὕπνον, πρᾶγμα ποὺ τὸ παθαίνουν οἱ περισσότεροι, ἀλλ' ἔχει μεγαλύτεραν δύναμιν ἀπὸ τὴν φωτιὰν καὶ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὰ γήϊνα πράγματα. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς καὶ πολέμιος τῶν δαιμόνων. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν ὑπάρχει πρὸ δυνατότερον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποὺ ἡ προσευχὴ του εἶναι εἰλικρινής. Διότι ἐὰν γυναῖκα κατῴρθωσεν νὰ κάμῃ κάποιον ἄρχοντα ποὺ δὲν ἐφοβεῖτο οὔτε τὸν Θεὸν οὔτε καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐντρέπετο, πολὺ πρὸ εὐκόλα θὰ προσελκύσῃ τὸν Θεὸν ἐκεῖνος ποὺ ἐπιμένει διαρκῶς εἰς τὴν προσευχὴν του πρὸς αὐτὸν καὶ ἐξουσιάζει τὴν κοιλίαν του καὶ ἀποφεύγει τὴν τρυφηλὴν ζωὴν.

Ἐὰν ὅμως τὸ σῶμα σου εἶναι ἀσθενές, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορῇς νὰ νηστεύῃς συνεχῶς, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶναι ἀσθενές καὶ διὰ τὴν προσευχὴν οὔτε ἀνίσχυρον διὰ νὰ περιφρονήσῃ τὴν κοιλίαν. Διότι ἐὰν δὲν ἡμπορῇς νὰ νηστεύῃς ὅμως ἡμπορεῖς νὰ μὴ κάνῃς τρυφηλὴν ζωὴν. Δὲν εἶναι καὶ αὐτὸ μικρὸν πρᾶγμα, οὔτε ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν νηστείαν, ἀλλ' εἶναι ἱκανὸν καὶ αὐτὸ νὰ καταβάλλῃ τὴν μανίαν τοῦ διαβόλου. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν εἶναι τόσον ἀγαπητὸν εἰς τὸν δαίμονα ἐκεῖνον, ὅσον ἡ τρυφηλὴ ζωὴ καὶ ἡ μέθη, διότι

δοτὶν ἀπάντων τῶν κακῶν. Διὰ ταύτης γοῦν ποιε τοὺς Ἰσρα-
 ηλτίας εἰς εἰδωλολατρείαν ἐνέβαλε· διὰ ταύτης τοὺς Σοδο-
 μίτας εἰς παρανόμους ἀνήψεν ἔρωτας. «Τοῦτο» γάρ, φησί,
 «τὸ ἀνόμημα Σοδόμων· ἐν ὑπερφηφάνῳ, καὶ ἐν πλησμονῇ ἁρ-
 5 τῶν, καὶ εὐθηνίαις ἐσπατάλων». Διὰ ταύτης μυρίους ἐτιέ-
 ρους ἀπώλεσε, καὶ τῇ γεέννῃ παρέδωκε. Τί γὰρ οὐκ ἐργά-
 ζεται κακὸν ἢ τρυφή; Χοίρους ἐξ ἀνθρώπων ποιεῖ, καὶ
 χοίρων χεῖρους. Ὁ μὲν γὰρ χοῖρος βορβόρῳ ἐγκαλινδεῖται
 καὶ κόπρῳ τρέφεται, οὗτος δὲ ἐκείνης βδελυκτιόεραν σι-
 10 τεῖται ἱράπεζαν, μίξεις ἐπινοῶν ἀθέσμους, καὶ παρανόμους
 ἔρωτας. Ὁ τοιοῦτος οὐδὲν δαιμονῶντιος διενήνοχεν· ὁμοίως
 γὰρ ἀναισχυντεῖ καὶ μαίνεται. Καὶ τὸν μὲν δαιμονῶντα κἄν
 ἐλεοῦμεν, τοῦτον δὲ ἀποστρεφόμεθα καὶ μισοῦμεν. Τί δήπο-
 τε; Ὅτι αὐθαίρετον ἐπισπᾶται μανίαν, καὶ τὸ στόμα καὶ
 15 τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ῥῖνας, καὶ πάντα ἀπλῶς ὀχειτοὺς ἀμά-
 ρας ἐργάζεται. Εἰ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἴδοις, ὄψει καὶ τὴν ψυ-
 χὴν καθάπερ ἐν τινι χειμῶνι καὶ κρυμῷ πεπηγυῖαν καὶ νυρ-
 κῶσαν, καὶ οὐδὲν τὸ σκάφος ὠφελῆσαι δυναμένην διὰ τὴν
 τοῦ χειμῶνος ὑπερβολήν.

20 Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, ὅσα ἀπὸ τρυφῆς πάσχουσιν ἄνδρες
 καὶ γυναῖκες κακά· τῷ δὲ αὐτῶν καταλείπω συνειδῶτι, τῷ
 ταῦτα ἀκριβέστερον εἰδῶτι. Τί γὰρ αἰσχροτέρον γυναικὸς
 μεθνούσης ἢ ἀπλῶς παραφερομένης; Ὅσῳ γὰρ ἀσθενέστε-
 ρον τὸ σκεῦος, τοσοῦτῳ πλέον τὸ νανάγιον, ἂν τε ἐλευθέρῳ
 25 ᾗ, ἂν τε δούλῃ. Ἡ μὲν γὰρ ἐλευθέρῳ ἐν μέσῳ τῷ θεάτρῳ

εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ἡ μητέρα ὄλων τῶν κακῶν. Μὲ αὐτὴν λοιπὸν κάποτε ὠδήγησε τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ μὲ αὐτὴν παρέσυρε τοὺς Σοδομίτας εἰς παρανόμους ἔρωτας. Διότι λέγει «Αὕτῃ ἦτο ἡ παρανομία τῶν Σοδόμων· τὸ ὅτι ἦσαν ὑπερήφανοι, καὶ ἔκαναν σπάταλην ζωὴν μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἄρτων καὶ τὴν ἀφθονίαν των»²⁹. Μὲ αὐτὴν ὠδήγησεν εἰς ἀπώλειαν πλῆθος ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τοὺς παρέδωσεν εἰς τὴν γέενναν. Διότι ποῖον κακὸν εἶναι αὐτὸ πού δὲν τὸ προξενεῖ ἡ τρυφηλὴ ζωὴ; Κάνει τοὺς ἀνθρώπους χοίρους καὶ μάλιστα χειροτέρους καὶ ἀπὸ χοίρους. Διότι ὁ μὲν χοῖρος κυλίνεται μέσα εἰς τὸν βοῦρκον καὶ τρέφεται μὲ τὴν κοπριάν, ἐνῷ αὐτὸς κάθεται καὶ τρώγει εἰς τράπεζαν πού εἶναι πρὸ βρομερῆ καὶ ἀπὸ ἐκείνην τοῦ χοίρου, ἐπινοῶν ἀνηθικούς συνουσίας καὶ παρανόμους ἔρωτας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ τοῦ εἶδους δὲν διαφέρει εἰς τίποτε ἀπὸ τὸν δαιμονιζόμενον, διότι κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον διαπράττει ἀναισχυντίας καὶ ἐνεργεῖ ὡς παράφρων. Καὶ τὸν μὲν δαιμονιζόμενον ἀκόμη καὶ τὸν ἐλεοῦμεν, ἐνῷ αὐτὸν τὸν ἀποφεύγομεν καὶ τὸν μισοῦμεν. Διὰ τί τέλος πάντων ὅλα αὐτά; Διότι μὲ τὴν θέλησίν του φέρεται ὡς παράφρων καὶ τὸ στόμα του, τὰ μάτια του καὶ τὴν μύτην του καὶ ὅλα γενικῶς τὰ μεταβάλλει εἰς ὄχετόν καὶ αὐλάκια ἀκαθαρσιῶν. Ἐὰν δὲ θελήσῃς νὰ ἴδῃς καὶ τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον, θὰ ἴδῃς καὶ τὴν ψυχὴν του νὰ εἶναι ὡσὰν μέσα εἰς κάποιαν κακοκαιρίαν καὶ παγωνιὰν παγωμένη καὶ ναρκωμένη καὶ νὰ μὴ ἡμπορῇ εἰς τίποτε νὰ ὠφελήσῃ τὸ σκάφος τῆς λόγῳ τῆς ὑπερβολικῆς κακοκαιρίας πού τὴν περιβάλλει.

Ἐντρέπομαι ν' ἀναφέρω τὰ κακὰ πού παθαίνουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπὸ τὴν τρυφηλὴν ζωὴν, τὰ ἀφήνω δὲ εἰς τὴν συνείδησίν των πού τὰ γνωρίζει λεπτομερέστερον. Διότι τί ὑπάρχει αἰσχρότερον ἀπὸ γυναῖκα πού μεθ' ἡ πού παραφέρεται γενικῶς; Ὅσον δὲ ἀσθενέστερον εἶναι τὸ σκεῦος, τόσον πρὸ μεγάλο εἶναι τὸ ναυάγιον, εἴτε αὕτῃ εἶναι ἐλευθέρα, εἴτε εἶναι δούλη. Διότι ἡ μὲν ἐλευθέρα διαπράττει

τῶν δούλων ἀσχημονεῖ, ἡ δὲ δούλη πάλιν ὁμοίως μεταξὺ
 τῶν δούλων· καὶ παρασκευάζουσι τοῦ Θεοῦ τὰ δῶρα βλασφη-
 μεῖσθαι παρὰ τῶν ἀνοήτων. Πολλῶν γοῦν ἀκούω λεγόντων,
 θίαν ταῦτα συμβαίνειν τὰ πάθη, μὴ ἔσιω οἶνος. "Ὡ τῆς ἀνοίας·
 5 ὦ τῆς παραπληξίας. "Ἄλλων ἀμαρτιανόντων ταῖς τοῦ Θεοῦ
 θωρεαῖς ἐγκαλεῖς; καὶ πόσης τοῦτο μανίας; Μὴ γὰρ ὁ οἶνος
 ἐποίησεν, ἄνθρωπε, τοῦτο τὸ κακόν; Οὐχ ὁ οἶνος, ἀλλ' ἡ ἀ-
 κολασία τῶν ἀπολαυόντων κακῶς. Εἰπέ τοίνυν, μὴ ἔσιω
 μέθη, μὴ ἔσιω ἰουφή· εἰ δὲ λέγοις, μὴ ἔσιω οἶνος, ἐρεῖς
 10 κατὰ μικρὸν προβαίνων, μὴ ἔσιω σίδηρος, διὰ τοὺς ἀνδρο-
 φόνους· μὴ ἔσιω νύξ, διὰ τοὺς κλέπτας· μὴ ἔσιω φῶς, διὰ
 τοὺς σκκοφάντας· μὴ ἔσιω γυνή, διὰ τὰς μοιχεύσας· καὶ πάν-
 τα ἀπλῶς ἀναιρήσεις.

Ἄλλὰ μὴ οὕτω ποιεῖ· σατανικῆς γὰρ τοῦτο γνώμης·
 15 μὴδὲ διάβαλλε τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὴν μέθην· καὶ λαβὼν τοῦ-
 τὸν αὐτὸν νήφοντα, ὑπόγραφον πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἀσχημοσύ-
 νην, καὶ εἰπέ πρὸς αὐτόν οἶνος ἐδόθη, ἵνα εὐφραινώμεθα,
 οὐχ ἵνα ἀσχημονώμεν· ἵνα γελῶμεν, οὐχ ἵνα γελώμεθα·
 ἵνα ὑγιαίνωμεν, οὐχ ἵνα νοσῶμεν· ἵνα ἀσθένειαν σώματος
 20 διορθωσώμεθα, οὐχ ἵνα ψυχῆς ἰσχὺν καταβάλωμεν. Ἐπι-
 μυσέ σε ὁ Θεὸς τῷ δώρῳ· τί σαντὸν ὑβρίζεις τῇ ἀμειρίᾳ;
 "Ἀκουσον τί φηοῖν ὁ Παῦλος· «οἶνον ὀλίγον χρῶ διὰ τὸν
 στόμαχόν σου, καὶ τὰς πικρίας σου ἀσθενείας». Εἰ δὲ ὁ ἁ-
 γίος ἐκεῖνος, καὶ νόσῳ κατεχόμενος, καὶ ἐπαλλήλους ἀρ-
 25 ρωσίαις ὑπομένων, οὐ μετέλαβεν οἶνου, ἔως ἐπέτρεψεν ὁ

ἀσχημοσύνας ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῶν δούλων, ἡ δὲ δούλη πάλιν ὁμοίως μεταξὺ τῶν δούλων καὶ γίνονται αἰτία νὰ βλασφημοῦνται τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους. Ἀκούω δὲ πολλοὺς ποὺ λέγουν, ὅταν συμβαίνουν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ πάθη, εἶθε νὰ μὴ ὑπῆρχεν ὁ οἶνος. Πόσον μεγάλη ἀλήθεια ἀνοησία, πόσον μεγάλη παραφροσύνη. Ἄλλοι ἀμαρτάνουν καὶ σὺ κατηγορεῖς τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ; πόσην ἀλήθεια τρέλλαν αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει; Μήπως λοιπὸν ὁ οἶνος, ἄνθρωπέ μου, ἐπροξένησεν αὐτὸ τὸ κακόν; Ὅχι ὁ οἶνος, ἀλλ' ἡ ἀκολασία αὐτῶν ποὺ ἀπολαμβάνουν αὐτὸν κακῶς. Ἐπομένως εἶπε νὰ μὴ ὑπάρχη μέθη, νὰ μὴ ὑπάρχη τρυφηλὴ ζωὴ· ἐὰν ὅμως ἤθελες εἰπεῖ νὰ μὴ ὑπάρχη οἶνος, θὰ φθάσῃς σιγὰ - σιγὰ νὰ εἰπῇς νὰ μὴ ὑπάρχη σίδηρος, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχουν φονεῖς, νὰ μὴ ὑπάρχη νύκτα, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχουν κλέπται, νὰ μὴ ὑπάρχη φῶς, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχουν συκοφάνται, νὰ μὴ ὑπάρχη γυναῖκα, διὰ νὰ μὴ συμβαίνουν μοιχεῖαι καὶ γενικῶς θὰ τὰ καταργήσῃς ὅλα.

Ἄλλὰ μὴ σκέπτεσαι ἔτσι, διότι αὕτη εἶναι σατανικὴ σκέψις, οὔτε νὰ κατηγορῇς τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὴν μέθην, καὶ ἀφοῦ πλησιάσῃς αὐτὸν ποὺ μεθᾶ, τότε ποὺ εἶναι νηφάλιος, περίγραψέ του ὅλην τὴν ἀσχημοσύνην του καὶ εἶπέ του, ὅτι ὁ οἶνος ἐδόθη διὰ νὰ εὐφραινώμεθα καὶ ὅχι διὰ νὰ διαπραττωμεν ἀσχημοσύνας, διὰ νὰ γελῶμεν καὶ ὅχι νὰ γενώμεθα γελοῖοι, διὰ νὰ μᾶς χαρίζῃ ὑγείαν καὶ ὅχι διὰ νὰ ἀσθενῶμεν, διὰ νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματός μας, καὶ ὅχι διὰ νὰ μᾶς ἐξασθενίσῃ τὴν ψυχὴν. Ὁ Θεὸς σὲ ἐτίμησε μὲ αὐτὸ τὸ δῶρον· διατί σὺ ὑβρίζεις τὸν ἑαυτὸν σου μὲ τὸ νὰ μὴ τὸν χρησιμοποίῃς μὲ μέτρον; Ἄκουσε τί λέγει ὁ Παῦλος· «Νὰ χρησιμοποίῃς ὀλίγον οἶνον διὰ τὸ στομάχι σου καὶ τὰς συχνὰς ἀσθενείας σου»²¹. Ἐὰν δὲ ἐκεῖνος ὁ ἅγιος δὲν ἔπιεν οἶνον μέχρις ὅτου τοῦ τὸ ἐπέτρεπεν ὁ διδάσκαλος, μολοντότι ὑπέφερεν ἀπὸ ἀσθένειαν καὶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλας τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ἀρρωστίας, ποίας συγχω-

διδάσκαλος, ἵνα ἂν σχοίημεν συγγνώμην ἡμεῖς ἐν ὑγείᾳ μεθύοντες;

- Ἐκείνῳ μὲν ἔλεγεν, «οἶνω ὀλίγῳ χρῶ διὰ τὸν στόμαχόν σου», ὑμῶν δὲ ἐκάσιw τῶν μεθύοντων ἔρεῖ· οἶνω ὀλίγῳ χρῶ
 5 διὰ τὰς πορνείας, διὰ τὰς πικρὰς αἰσχρολογίας, διὰ τὰ ἐ-
 τέρας ἐπιθυμίας τὰς πονηράς, ἃς ἡ μέθη τίκτειν εἴωθεν.
 Εἰ δὲ μὴ θούλεσθε διὰ ταῦτα ἀπέχεσθαι, διὰ γοῦν τὰς ἀθυ-
 μίας τὰς ἐξ αὐτοῦ καὶ τὰς ἀηδίας ἀπέχεσθε. Οἶνος γὰρ
 εἰς εὐφροσύνην ἐδόθη· «οἶνος γάρ», φησὶν, «εὐφραίνει καρ-
 10 διάν ἀνθρώπου»· ὑμεῖς δὲ καὶ ταύτην αὐτοῦ λυμαίνεσθε τὴν
 ἀρετήν. Ποία γὰρ εὐφροσύνη μὴ εἶναι ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἀλγη-
 δόνας μυρίας ἔχειν καὶ πάντα ὄραν περιφερόμενα, καὶ σκο-
 τοδίνῳ κατέχεσθαι, καὶ κατὰ τοὺς πυρέττιονας δεῖσθαι τῶν
 ἐλαίῳ καταδρεχόντων τὰς κεφαλάς;
- 15 Ταῦτά μοι οὐ πρὸς πάντας εἴρηται, μᾶλλον δὲ πρὸς
 πάντας· οὐκ ἐπειδὴ πάντες μεθύουσι· μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἐπει-
 δὴ τῶν μεθύοντων οἱ μὴ μεθύοντες οὐ φρονιζοῦσι. Διὰ τοῦ-
 το καὶ πρὸς ὑμᾶς ἀποτείνομαι μᾶλλον, τοὺς ὑγιαίνοντας· ἐπεὶ
 καὶ ἱατρὸς τοὺς ἀρρωστοῦντας ἀφείς, ἐκείνοις διαλέγεται
 20 τοῖς παρακαθημένοις αὐτοῖς. Πρὸς ὑμᾶς τοίνυν ἀποτείνω
 τὸν λόγον, παρακαλῶν μήτε ἀλῶναι ποτε τῷ πάθει τούτῳ,
 καὶ τοὺς ἀλόντας ἀνμιᾶσθαι, ἵνα μὴ τῶν ἀλόγων φαίνων-
 ται χεῖρους. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ πλεον τῆς χρείας οὐδὲν ἐπι-
 ζητεῖ· οὗτοι δὲ κἄκείνων ἀλογώτεροι γεγύνασι, τοὺς τῆς
 25 συμμετρίας ὑπερβαίνοντες δρους. Πόσω γὰρ βελτίων τού-
 των ὁ ὄνος; πόσω δὲ ἀμείνων ὁ κύων; Καὶ γὰρ ἕκαστον
 τούτων τῶν ζώων, καὶ τῶν ἄλλων δὲ ἀπάντων, ἂν τε φα-

ρήσεως θὰ ἡμπορούσαμεν νὰ τύχωμεν ἡμεῖς ποὺ μεθοῦμεν ἐνῷ εἴμεθα ὑγιεῖς;

Εἰς ἐκεῖνον μὲν ἔλεγεν «Νὰ χρησιμοποιοῖς ὀλίγον οἶνον διὰ τὸ στομάχι σου», ἐνῷ εἰς τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς ποὺ μεθάτε θὰ εἶπῃ· Νὰ χρησιμοποιοῖς ὀλίγον οἶνον, ὥστε ν' ἀποφεύγῃς τὰς πορνείας, τὰς συχνὰς αἰσχρολογίας καὶ τὰς ἄλλας πονηρὰς ἐπιθυμίας τὰς ὁποίας γεννᾷ συνήθως ἡ μέθη. Ἐὰν δὲ δὲν θέλετε νὰ τὸν ἀποφεύγετε δι' ὅλα αὐτά, τουλάχιστον ἀποφεύγετέ τον διὰ τὰς λύπας καὶ τὰς ἀηδίας ποὺ πηγάζουν ἀπὸ αὐτόν. Διότι ὁ οἶνος ἐδόθη διὰ νὰ μᾶς εὐφραίνῃ· διότι λέγει· «Ὁ οἶνος εὐφραίνει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου»²². σεῖς ὅμως καταστρέφετε καὶ αὐτὴν τὴν ιδιότητά του. Διότι ποῖαν εὐφροσύνην μᾶς προξενεῖ, ὅταν εἴμεθα ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ ὑποφέρωμεν ἀπὸ ἀπείρους πόνους καὶ ὅλα τὰ βλέπωμεν νὰ γυρίζουν ἄνω-κάτω καὶ κατεχώμεθα ἀπὸ ζάλην, καὶ χρειάζομεθα, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ πυρετόν, ἐκείνους ποὺ καταβρέχουν μὲ ἔλαιον τὰς κεφαλάς;

Τὰ λόγια μου αὐτὰ δὲν ἐλέχθησαν δι' ὅλους, ἢ καλύτερα δι' ὅλους ἐλέχθησαν. Ὅχι ἐπειδὴ ὅλοι μεθοῦν· μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν φροντίζουν δι' αὐτοὺς ποὺ μεθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μεθοῦν. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπευθύνομαι περισσότερο πρὸς ἐσᾶς ποὺ εἴσθε ὑγιεῖς. Διότι καὶ ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ἀφήσῃ τοὺς ἀσθενεῖς, συνομιλεῖ μὲ ἐκείνους ποὺ κάθονται κοντὰ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Πρὸς ἐσᾶς λοιπὸν ἀπευθύνω τὸν λόγον καὶ σᾶς παρακαλῶ οὔτε ν' ἀφήσετε ποτὲ τὸν ἑαυτόν σας νὰ κυριευθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάθος, καὶ νὰ φροντίζετε ἐκείνους ποὺ ἐκυριεύθησαν ἀπὸ αὐτό, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα. Διότι ἐκεῖνα μὲν δὲν ζητοῦν τίποτε περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀναγκαῖον, ἐνῷ αὐτοὶ ἔχουν γίνει ἀλογώτεροι καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα, καθ' ὅσον ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια τοῦ μέτρου. Πόσον καλύτερος λοιπὸν εἶναι ἀπὸ αὐτοὺς ὁ ὄνος; πόσον δὲ καλύτερος ὁ σκύλος; Καθ' ὅσον τὸ καθὲν ἀπὸ τὰ ζῶα αὐτά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλα γενικῶς τὰ ἄλλα, εἴτε εἶναι ἀνάγκη νὰ φάγῃ εἴτε εἶναι ἄ-

γεῖν, ἄν τε πιεῖν δέῃ, ὅρον τὴν αὐτοφροειαν οἶδε, καὶ πέ-
 ρα τῆς χρείας οὐ πρόβεισι· καὶ μυρίοι οἱ καταναγκάζοντες
 ὧσιν, οὐκ ἀνέξεται ἐξελθεῖν εἰς ἀμειρίαν. Οὐκοῦν ταύτη
 καὶ τῶν ἀλόγων χείρους ὑμεῖς, οὐ παρὰ τοῖς ὑγιαίνουσι
 5 μόνον, ἀλλὰ καὶ παρ' ὑμῖν αὐτοῖς. "Οτι γὰρ καὶ κυνῶν
 καὶ ὄνων ἀιμοιτέρους ἑαυτοὺς εἶναι κεκρίκατε, δῆλον ἐ-
 κεῖθεν. Τὰ μὲν γὰρ ἄλογα ταῦτα οὐκ ἀναγκάζεις πέρα τοῦ
 μέτρου τροφῆς ἀπολαύειν καὶ ἔρηταί τις, διατί; ἵνα μὴ
 καταθλάγῃς, ἐρεῖς· σαυτῷ δὲ οὐδὲ ταύτην παρέχεις τὴν
 10 πρόνοιαν. Οὕτω κακείνων σαυτὸν εὐτελέστερον εἶναι νομί-
 ζεις, καὶ περιορᾷς διηνεκῶς χειμαζόμενον.

Οὐδὲ γὰρ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς μέθης μόνον τὴν ἐκ τῆς
 μέθης θλάβῃν ὑπομένεις, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.
 Καὶ καθάπερ πυρετοῦ παρελθόντος, ἢ ἐκ τοῦ πυρετοῦ μέ-
 15 νει λύμη· οὕτω καὶ μέθης ἀπελθούσης, ἢ τῆς μέθης ζάλη
 καὶ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐν τῷ σώματι στρέφεται· καὶ τὸ μὲν
 ἄθλιον σῶμα κεῖται παραλυθέν, καθάπερ ὑπὸ ναυαγίου σκά-
 φος· ἢ δὲ πούτου ταλαιπωροτέρα ψυχῇ, καὶ ιούτου διαλυ-
 θέντος τὸν χειμῶνα διεγείρει, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἀνάπτει,
 20 καὶ διὰν δοκῇ σωφρονεῖν, τότε μάλιστα μαίνεται, οἶνον καὶ
 πίθους καὶ φιάλας καὶ κρατῆρας φανταζομένη. Καὶ καθάπερ
 ἐν χειμῶνι πανθείσης τῆς ζάλης, ἢ διὰ τὸν χειμῶνα μένει
 ζημία· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα. Καὶ γὰρ ὥσπερ ἐκεῖ τῶν ἀ-
 γωγίμων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐκβολὴ γίνεται σχεδὸν ἀπάν-

νάγκη νὰ πῆ, γνωρίζει ὡς ὄριον τὴν αὐτάρκειαν καὶ δὲν προχωρεῖ πέρα ἀπὸ τὸ ἀναγκαῖον· καὶ ἂν ἀκόμη ἄπειροι τὸ ἐξαναγκάζουν, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ξεπεράσῃ τὸ μέτρον. Ὑπολοιοὶ πὺν σεῖς εἶσθε χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα, ὅχι μόνον σύμφωνα μὲ τὴν λογικὴν τῶν ὑγιῶς σκεπτομένων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἰδικὴν σας ἀκόμη λογικὴν. Τὸ ὅτι βέβαια θεωρεῖτε τοὺς ἑαυτοὺς σας ἀξιόους περισσοτέρας περιφρονήσεως ἀπὸ τοὺς σκύλους καὶ τοὺς ὄνους, γίνεται φανερόν ἀπὸ ὅλα αὐτά. Διότι τὰ μὲν ἄλογα ζῶα δὲν τὰ ἐξαναγκάζεις νὰ φάγουν πέρα ἀπὸ τὴν κανονικὴν τροφήν· καὶ ἐὰν σὲ ἐρωτήσῃ κάποιος, διατί; θὰ τοῦ ἀπαντήσῃς, διὰ νὰ μὴ τοῦ προξενήσῃς ζημίαν· διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ὅμως δὲν λαμβάνεις οὔτε αὐτὴν τὴν πρόνοιαν. Ὑπολοιοὶ θεωρεῖς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸ εὐτελεῖ ἀπὸ ἐκεῖνα καὶ τὸν ἀφήνεις ἀβοήθητον ὥστε νὰ ὑποφέρῃ διαρκῶς.

Ἀλλὰ δὲν ὑπομένεις τὴν βλάβην ἀπὸ τὴν μέθην μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μέθης, ἀλλὰ καὶ μετὰ ὅταν περάσῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς, καὶ ἂν ἀκόμη περάσῃ ὁ πυρετός, παραμένει ἡ βλάβη ἀπὸ τὸν πυρετόν, ἔτσι καὶ ὅταν ἀκόμη περάσῃ ἡ μέθη, ἡ ζάλη ἀπὸ τὴν μέθην ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιδρῇ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὸ σῶμα. Καὶ τὸ μὲν ἄθλιον σῶμα εὐρίσκεται κάτω εἰς κατάστασιν παραλυσίας, ὅπως ἀκριβῶς τὸ σκάφος ποὺ ἐναυάγησεν, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ποὺ εἶναι πολὺ περισσότερον ταλαιπώρη ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ ὅταν αὐτὸ ἀκόμη ἔχει διαλυθῇ, διεγείρει τὴν συμφορὰν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἀνάπτει, καὶ ὅταν φαίνεται ὅτι σωφρονεῖ, τότε πρὸ πάντων ἐκδηλώνεται ἡ μανία του, καθόσον φέρει εἰς τὴν φαντασίαν του οἶνον, λιθάρια, φιάλας καὶ ποτήρια. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς κατὰ τὴν περίπτωσιν κακοκαιρίας καὶ ἂν ἀκόμη παύσῃ ἡ ἀνεμοθύελλα, ὅμως παραμένει ἡ ζημία ποὺ προεκλήθη ἀπὸ τὴν θύελλαν, ἔτσι λοιπὸν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν. Καθ' ὅσον ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην ρίπνουνται εἰς τὴν θάλασσαν τὰ μεταφερόμενα πράγματα, ἔτσι καὶ ἐδῶ ἀποβάλλονται ὅλα σχεδὸν τὰ ἀγαθὰ.

των τῶν ἀγαθῶν. Καὶ σωφροσύνην εὖρη, καὶ αἰδῶ, καὶ
 σύνοιαν, καὶ ἐπιεικίαν, καὶ ταπεινοφροσύνην, πάντα ῥίπτει
 εἰς τὸ τῆς παρανομίας πέλαγος ἢ μέθη. Ἀλλὰ τὰ μετὰ ταῦ-
 τα οὐκέτι ὅμοια. Ἐκεῖ μὲν γὰρ μετὰ τὴν ἐκβολὴν τὸ σκά-
 5 φος κουφίζεται, ἐνταῦθα δὲ βαρύνεται μᾶλλον. Ἀντὶ γὰρ
 ἐκείνου τοῦ πλούτου δέχεται ψάμμον καὶ ὕδωρ ἁλμυρὸν,
 καὶ πάντα τὸν τῆς μέθης φορντόν, ἅπερ ἅμα τοῖς ἐπιβάταις
 καὶ τῷ κυβερνήτῃ καταβαπίζει τὸ σκάφος εὐθέως.

Ἴν' οὖν μὴ ταῦτα πάσχωμεν, ἀπαλλάξωμεν ἑαυτοὺς τοῦ
 10 χειμῶνος. Οὐκ ἔστι μετὰ μέθης βασιλείαν οὐρανῶν ἰδεῖν.
 «Μὴ πλανᾷσθε» γάρ, φησὶν «οὐ μέθυσοι, οὐ λοιδοροὶ βασι-
 λείαν Θεοῦ κληρονομήσουσι». Καὶ τί λέγω βασιλείαν; Μετὰ
 γὰρ μέθης οὐδὲ τὰ παρόντα ἐστὶν ἰδεῖν. Καὶ γὰρ τὰς ἡμέ-
 ρας νύκτας ἐργάζεται ἡμῖν ἡ μέθη, καὶ τὸ φῶς σκότιος· καὶ
 15 τῶν ὀφθαλμῶν ἀνεργημένων οὐδὲ τὰ ἐν ποσὶ βλέπουσιν οἱ
 μεθύοντες. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ δεινόν, ἀλλὰ καὶ μετὰ
 τούτων καὶ εἰτέραν χαλεπωτάτην ὑπομένουσι δίκην, ἀθυμίας
 ἀλόγους, μανίαν, ἀρρωσίαν, γέλωτα, ὄνειδος διηνεκῶς ὑ-
 πομένοντες. Ποία τοίνυν συγγνώμη τοῖς ἑαυτοὺς τοσοῦτοις
 20 περιπεῖρουσι κακοῖς; Οὐκ ἔστιν οὐδεμία.

Φύγωμεν τοίνυν τὸ νόσημα ἵνα καὶ τῶν ἐνταῦθα καὶ
 τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρω-
 πῆα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κρά-
 25 τος σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας
 αἰώνων. Ἀμήν.

καὶ διὰ τοὺς ἀγαθοὺς. Καὶ ἂν ἀκόμη δηλαδὴ εἰπῶ ὅτι θὰ τοὺς ἀναστήσω εἰς ἔθνος μέγα, δὲν θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐὰν δὲν ἀποδειχθοῦν ἄξιοι τῆς ὑποσχέσεως πού τοὺς ἔδωσα. Πρᾶγμα πού συνέβη καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον πού ἔπλασε. Διότι λέγει, «Θὰ σᾶς τρέμουν καὶ θὰ σᾶς φοβοῦνται τὰ θηρία»³, ἀλλ' ὅμως δὲν συνέβη αὐτό, διότι ἀπέδειξε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνάξιον αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεως, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια καὶ ὁ Ἰούδας.

Ὡστε λοιπὸν διὰ νὰ μὴν γίνουν ὠρισμένοι σκληρότεροι ἐξ αἰτίας τῆς ἀπογνώσεώς των διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς κολάσεως, οὔτε νὰ καταστοῦν ραθυμότεροι ἀρκούμενοι ἀπλῶς εἰς τὰς ἀγαθὰς ὑποσχέσεις, προλαμβάνει καὶ θεραπεύει καὶ τὰ δύο αὐτὰ μὲ αὐτὸ πού προελέχθη, λέγων κατὰ κάποιον τρόπον τὸ ἐξῆς· Καὶ ἂν ἀκόμη σὲ ἀπειλήσω, μὴ ἀπελπισθῇς· διότι ἡμπορεῖς νὰ μετανοήσης καὶ νὰ ἀλλάξης τὴν ἀπόφασίν μου, ὅπως οἱ Νινευῖται· καὶ ἂν ἀκόμη σοῦ ὑπόσχομαι κάποιο ἀγαθόν, μὴ δεῖξης ἀδράνειαν ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεώς μου. Διότι ἐὰν φανῇς ἀνάξιος, δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ εἰς τίποτε ἢ ὑπόσχεσίς μου, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ θὰ σοῦ γίνῃ αἰτία νὰ τιμωρηθῇς· διότι ἐγὼ ὑπόσχομαι εἰς αὐτοὺς πού εἶναι ἄξιοι. Διὰ τοῦτο καὶ τότε ὁμιλῶν πρὸς τοὺς μαθητάς του, δὲν τοὺς ὑπεσχέθη ἀπλῶς, οὔτε εἶπε σεῖς μόνον, ἀλλὰ προσέθεσε, «σεῖς πού μὲ ἠκολουθήσατε», ὥστε καὶ τὸν Ἰούδαν ν' ἀποκλείσῃ ἀπὸ αὐτοῦς, καὶ νὰ προσελκύσῃ τοὺς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους. Διότι οἱ λόγοι του δὲν ἀπηυθύνοντο μόνον πρὸς ἐκείνους, οὔτε πρὸς τὸν Ἰούδαν πού ἀπεδείχθη εἰς τὴν συνέχειαν ἀνάξιος.

Εἰς μὲν λοιπὸν τοὺς μαθητάς του ὑπεσχέθη τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ, λέγων, «θὰ καθήσετε εἰς δώδεκα θρόνους», καθ' ὅσον πλέον εἶχον γίνεи πνευματικώτεροι καὶ δὲν ἐζήτουν τίποτε ἀπὸ τὰ ἐπίγεια, ἐνῶ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπόσχεται καὶ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ. Διότι λέγει· «Καὶ ὁ καθένας πού ἄφησεν ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ ἱέκνα ἢ ἀγροὺς ἢ οἰκίαν χάριν τοῦ ὀνόματός μου, θὰ λάβῃ

«Ἀναστρεφομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν
αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πα-
5 ραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκινηθεῖν
αὐτὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ ἐλυπή-
θησαν σφόδρα».

1. Ἵνα γὰρ μὴ λέγωσι, τίνος ἔνεκεν ἐνταῦθα διατρι-
βομεν διηνεκῶς; πάλιν περὶ τοῦ πάθους αὐτοῖς φησιν ὁ-
10 περ ἀκούοντες οὐδὲ ἰδεῖν ἐβούλοντο τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅρα
γούν πῶς καὶ τοῦ Πέτρου ἐπιτιμηθέντος, καὶ τῶν περὶ Μωϋ-
σέα καὶ Ἡλίαν περὶ αὐτοῦ διαλεχθέντων, καὶ δόξαν τὸ
πρᾶγμα καλεσάντων, καὶ τοῦ Πατρὸς ἄνωθεν φωνὴν ἀφέν-
τος, καὶ σημείων τοσούτων γενομένων, καὶ τῆς ἀνασιτάσεως
15 ἐπὶ θύραις οὔσης (οὐδὲ γὰρ πολὺν ἔφησε χρόνον ἐν τῷ
θανάτῳ μένειν, ἀλλὰ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεσθαι), οὐδὲ
οὕτως ἀνήνεγκαν, ἀλλ' ἐλυπήθησαν· καὶ οὐδὲ ἀπλῶς, ἀλλὰ
σφόδρα.

Ἐγένετο δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀγνοεῖν ἔτι τῶν λεγομένων
20 τὴν δύναμιν. Ὅπερ ὁ Μάρκος καὶ ὁ Λουκᾶς αἰνιτιζόμενοι
ἔλεγον· ὁ μὲν, διτι «ἡγνόουν τὸ ρῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν
ἐρωτῆσαι», ὁ δέ, διτι «ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, ἵ-
να μὴ αἰσθωνται, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐρωτῆσαι περὶ τοῦ
ρήματος». Καὶ μὴν εἰ ἡγνόουν, πῶς ἐλυπήθησαν; Ὅτι οὐ

1. Λουκᾶ 9, 80-86.

2. Μάρκ. 9, 32.

3. Λουκᾶ 9, 45.

«Καθ' ὃν χρόνον δὲ περιεφέροντο εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· Πρόκειται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῇ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν θανατώσουν, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θ' ἀναστηθῇ. Καὶ ἐλυπήθησαν πάρα πολὺ».

1. Διὰ νὰ μὴ λέγουν λοιπόν, διὰ ποῖον λόγον μένομεν συνεχῶς ἐδῶ; τοὺς ὁμιλεῖ καὶ πάλιν διὰ τὸ πάθος τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς ἀκούοντες δὲν ἤθελον οὔτε νὰ ἴδου·ν τὰ Ἱεροσόλυμα. Πρόσεχε λοιπόν, πῶς, μολονότι καὶ ὁ Πέτρος ἐπετιμήθη καὶ συνωμίλησαν μετ' αὐτὸν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας περὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ καὶ ὠνόμασαν δόξαν τὸν θάνατόν του, καὶ ἄφησεν ὁ Πατὴρ του ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ του¹, καὶ τόσα θαύματα ἔγιναν καὶ εὐρίσκετο πρὸ τῶν θυρῶν ἡ ἀνάστασις τοῦ (διότι δὲν εἶπεν ὅτι θὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὸν θάνατον, ἀλλ' εἶπεν ὅτι θ' ἀναστηθῇ τὴν τρίτην ἡμέραν), οὔτε καὶ ἔτσι ἠμπόρεσαν νὰ ὑποφέρουν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐλυπήθησαν· καὶ ὅχι ἀπλῶς ἐλυπήθησαν, ἀλλ' εἰς βαθμὸν ὑπερβολικόν.

Συνέβη δὲ αὐτὸ ἐπειδὴ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ἀκόμῃ νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν δύναμιν τῶν λεγομένων. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ ὑπαινισσόμενοι ὁ Μάρκος καὶ ὁ Λουκᾶς ἔλεγον· ὁ μὲν, ὅτι «Δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀντιληφθοῦν τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ καὶ ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν»², ὁ δέ, ὅτι «Ἦτο κρυμμένον ἀπὸ αὐτοὺς τὸ νόημα τοῦ λόγου αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐννοήσουν, καὶ ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν ποία εἶναι ἡ σημασία τοῦ λόγου αὐτοῦ»³. Ἀλλ' ὅμως, ἐὰν δὲν

πάντα ἡγνούν· ἀλλ' οἱ μὲν ἀποθανεῖται ἥδεσαν, συνεχῶς ἀκούοντες· ὁ, τί ποτε δὲ ἦν οὗτος ὁ θάνατος καὶ οἱ ταχέως λυθῇσεται καὶ μωρία ἐργάσεται ἀγαθὰ, τοῦτο οὐδέπω ἥδεσαν σαφῶς· οὐδὲ ὁ, τί ποιέ ἐσιν αὕτη ἡ ἀνάστασις, ἀλλ' 5 ἡγνούν· διὸ ἤλγουν· καὶ γὰρ σφοδρὰ ἀντεῖχοντο τοῦ διδασκάλου.

«Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν εἰς Καπερναοῦμ, προσῆλθον οἱ τὰ δίδραχμα λαμβάνοντες τῷ Πέτρῳ, καὶ εἶπον· Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν τελεῖ τὰ δίδραχμα;». Καὶ τίνα ἐστὶ ταῦτα τὰ 10 δίδραχμα; Ὅτε τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων ἀπέκτεινεν ὁ Θεός, τότε τὴν Λευὴ φυλὴν ἀντ' αὐτῶν ἔλαθεν. Εἴτα ἐπειδὴ τῶν παρὰ Ἰουδαίοις πρωτοτόκων ἐλάτιων ὁ τῆς φυλῆς ἀριθμὸς ἦν, ἀντὶ τῶν λειπόντων εἰς τὸν ἀριθμὸν σίκλον ἐκέλευσεν εἰσενεχθῆναι· καὶ ἄλλως δὲ ἐξ ἐκείνου 15 θος ἐκράτησε, τὰ πρωτότοκα τὸν φόρον τοῦτον εἰσφέρειν. Ἐπεὶ οὖν πρωτότοκος ἦν ὁ Χριστός, ἐδόκει δὲ τῶν μαθητῶν πρῶτος εἶναι ὁ Πέτρος, αὐτῷ προσέρχονται. Καὶ γὰρ, ὥς ἔμοιγε δοκεῖ, κατὰ πόλιν ἐκάστην ἀπήνουν· διὸ καὶ ἐν τῇ παιρίδι προσῆλθον αὐτῷ, ἐπειδὴ πατρὶς αὐτοῦ ἐνομίζετο ἡ 20 Καπερναοῦμ. Καὶ αὐτῷ μὲν οὐκ ἐτόλμησαν προσελθεῖν, τῷ Πέτρῳ δέ· καὶ οὐδὲ τοῦτω μετὰ πολλῆς τῆς σφοδρότητος, ἀλλ' ἐπιεικέστερον. Οὐδὲ γὰρ ἐγκαλοῦντες, ἀλλ' ἐρωτῶντες ἔλεγον· «Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα;». Τὴν μὲν γὰρ προσήκουσαν περὶ αὐτοῦ δόξαν οὐδέπω εἶχον, ἀλλ'

4. Ἐξ. 12, 29.

5. Ἀριθ. 3, 45.

6. Ἀριθ. 3, 45έε. Τὸ σίκλον ἢ σίγλον εἶχε ἀξίαν δύο δραχμῶν.

ἐννόησαν τὴν σημασίαν τοῦ λόγου αὐτοῦ πῶς τότε ἐλυπήθησαν; Διότι δὲν τοὺς ἦσαν ὅλα ἄγνωστα, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνῃ τὸ ἐγνώριζον, διότι τὸ ἤκουον συνεχῶς αὐτό, τί τέλος πάντων ἦτο αὐτὸς ὁ θάνατος, καὶ ὅτι θὰ παύσῃ πολὺ γρήγορα ἡ ἰσχὺς του καὶ ὅτι θὰ ἐπιφέρῃ ἀμέτρητα ἀγαθὰ, αὐτὸ δὲν τὸ ἐγνώριζαν ἀκόμῃ μὲ ἀπόλυτον ἀκρίθειαν· ἀκόμῃ δὲν ἐγνώριζον οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάστασις του τί τέλος πάντων ἦτο, ἀλλὰ τὴν ἀγνοοῦσαν καὶ αὐτὴν. Διὰ τοῦτο ἐλυποῦντο· καθόσον ἦτο μεγάλη ἡ ἀφοσίωσις των πρὸς τὸν διδάσκαλόν των.

«Ὅταν δὲ ἦλθον εἰς τὴν Καπερναοὺμ, ἐπλησίασαν τὸν Πέτρον ἐκεῖνοι πού εἰσέπραττον τὴν συνδρομὴν τῶν διδράχμων καὶ τοῦ εἶπον· Ὁ διδάσκαλός σας δὲν πληρώνει τὰ δίδραχμα;». Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ δίδραχμα; Ὅταν ὁ Θεὸς ἐφόνευσε τὰ πρωτότοκα τέκνα τῶν Αἰγυπτίων⁴, τότε ἔλαβεν ἀντ' αὐτῶν τὴν φυλὴν τοῦ Λευῖ⁵. Εἰς τὴν συνέχειαν ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῆς φυλῆς τοῦ Λευῖ ἦτο μικρότερος ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν πρωτοτόκων τῶν Ἰουδαίων, ἀντὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Λευιτῶν πού ὑπελείποντο διέταξε νὰ συνεισφέρουν τὸ σίκλον⁶. Ἔτσι λοιπὸν ἀπὸ τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τὰ πρωτότοκα νὰ πληρώνουν αὐτὸν τὸν φόρον. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἦτο πρωτότοκος, ὁ δὲ Πέτρος ἐθεωρεῖτο πρῶτος μεταξὺ τῶν μαθητῶν, διὰ τοῦτο προσέρχονται εἰς αὐτόν. Καθ' ὅσον, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐζητοῦσαν τὸν φόρον αὐτὸν ἀπὸ κάθε πόλιν· διὰ τοῦτο καὶ προσῆλθον εἰς αὐτὸν ὅταν εὕρισκετο εἰς τὴν πατρίδα του, ἐπειδὴ πατὴρς του ἐθεωρεῖτο ἡ Καπερναοὺμ. Καὶ τὸν ἴδιον μὲν δὲν ἐτόλμησαν νὰ πλησιάσουν, ἀλλὰ ἐπλησίασαν τὸν Πέτρον· καὶ αὐτὸν δὲν τὸν ἐπλησίασαν μὲ μεγάλας ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ μὲ μαλακὸν τρόπον. Οὔτε βέβαια διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν, ἀλλὰ ἀπλῶς διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσουν ἔλεγον· «Ὁ διδάσκαλός σας δὲν πληρώνει τὰ δίδραχμα;». Βέβαια δὲν εἶχον ἀκόμῃ τὴν πρέπουσαν γνώμην περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ συμπεριφορά των ἀπέναντί του ἦτο ὥσάν νὰ ἦτο ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος

ὥς περὶ ἀνθρώπου οὕτω διέκειντο· πλὴν ἀπένεμόν τινα αἰδῶ καὶ τιμῇν, διὰ τὰ προλαβόντα σημεῖα.

- Τί οὖν ὁ Πέτρος; Ναί, φησί. Καὶ τούτοις μὲν εἶπεν, ὅτι τελεῖ· αὐτῷ δὲ οὐκ εἶπεν, ἵσως ἐρυνθριῶν ὑπὲρ τούτων
- 5 αὐτῷ διαλεχθῆναι. Διὸ ὁ ἡμέτερος καὶ πάντα σαφῶς εἰδώς, προλαβὼν αὐτόν φησι· «Τί σοι δοκεῖ, Σίμων; οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμβάνουσι τέλη ἢ κῆνσον; ἀπὸ τῶν υἱῶν αὐτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἀλλοτριῶν;». Εἰπόντιος δέ, «ἀπὸ τῶν ἀλλοτριῶν», ἔφη· Ὁραγε ἐλεύθεροὶ εἰσιν οἱ υἱοί. Ὅτι
- 10 γὰρ μὴ νομίση ὁ Πέτρος, ὅτι παρ' ἐκείνων ἀκηκοὼς λέγει, προλαμβάνει αὐτό, τοῦτό τε αὐτὸ δηλῶν, καὶ παρορησίαν αὐτῷ παρέχων ὁκνοῦντι προτέρῳ περὶ τούτων εἰπεῖν. Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν Ὁ ἐλεύθερος μὲν εἰμι τοῦ δοῦναι κῆνσον. Εἰ γὰρ οἱ τῆς γῆς βασιλεῖς παρὰ τῶν υἱῶν αὐτῶν οὐ
- 15 λαμβάνουσιν, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἀρχομένων, πολλῷ μᾶλλον ἐμὲ ἀπηλλάχθαι δεῖ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, οὐκ ἐπιγείου βασιλείας, ἀλλὰ τοῦ τῶν οὐρανῶν ὄντα με Υἱὸν καὶ βασιλέα.
- Ὁρᾷς πῶς διέστειλε τοὺς υἱούς, καὶ τοὺς οὐχ υἱούς; Εἰ δὲ οὐκ ἦν υἱός, εἰκῇ καὶ τὸ ὑπόδειγμα παρήγαγε τῶν
- 20 βασιλέων. Ναί, φησὶν, υἱός, ἀλλ' οὐ γνήσιος. Οὐκοῦν οὐχ υἱός· εἰ δὲ οὐχ υἱός, οὐδὲ γνήσιος, οὐδὲ αὐτοῦ, ἀλλ' ἀλλότριος. Εἰ δὲ ἀλλότριος, οὐδὲ τὸ παράδειγμα ἔχει τὴν οἰκείαν ἰσχύν. Αὐτὸς γὰρ οὐ περὶ τῷ υἱῶν ἀπλῶς, ἀλλὰ περὶ τῶν γνησίων διαλέγεται, καὶ ἰδίων, καὶ τῶν κοινωνούντων
- 25 τοῖς γεγεννημένοις τῆς βασιλείας. Διὸ καὶ πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐθηκε τοὺς ἀλλοτρίους, ἀλλοτρίους καλῶν τοὺς οὐκ

πος· πλὴν ὅμως ἀπέδιδον εἰς αὐτὸν κάποιον σεβασμὸν καὶ τιμὴν ἐξ αἰτίας τῶν θαυμάτων ποὺ εἶχον προηγηθῇ.

Ποῖαν λοιπὸν ἀπάντησιν δίδει ὁ Πέτρος; «Ναί», λέγει. Καὶ πρὸς αὐτοὺς μὲν εἶπεν ὅτι πληρώνει, ἐνῷ πρὸς τὸν Χριστὸν δὲν εἶπεν, ἐνδοχομένως ἐπειδὴ ἐντρέπετο νὰ συζητήσῃ μὲ αὐτὸν περὶ αὐτῶν. Διὰ τοῦτο ὁ γαλήνιος καὶ ὁ τὰ πάντα γνωρίζων μὲ ἀκρίβειαν ἀπόλυτον, τὸν προλαμβάνει καὶ τοῦ λέγει· «Ποία εἶναι ἡ γνώμη σου, Σίμων; οἱ ἐπίγειοι βασιλεῖς ἀπὸ ποίους λαμβάνουν δασμοὺς ἢ φόρον; ἀπὸ τοὺς υἱοὺς των ἢ ἀπὸ τοὺς ξένους;». Εἰς τὴν ἀπάντησίν του δέ, «ἀπὸ τοὺς ξένους», εἶπεν· «Ἐπομένως εἶναι ἐλεύθεροι οἱ υἱοὶ των». Διὰ νὰ μὴ νομίσῃ λοιπὸν ὁ Πέτρος, ὅτι τοῦ ὠμίλησεν ἐπειδὴ ἤκουσεν ἀπὸ ἐκείνους τὴν συνομιλίαν, τὸν προλαμβάνει, φανερώνων εἰς αὐτὸν αὐτὸ ποὺ συνεζήτησαν, καὶ τοῦ παρέχει θάρρος, καθ' ὅσον ἐδίσταζε προηγουμένως νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῶν. Ἡ σημασία δὲ τῶν λόγων του αὐτῶν εἶναι ἡ ἐξῆς· Εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ νὰ πληρώσω τὸν φόρον. Διότι, ἐὰν οἱ ἐπίγειοι βασιλεῖς δὲν λαμβάνουν φόρον ἀπὸ τοὺς υἱοὺς των, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἄρχουν, πολὺ περισσότερον πρέπει ἐγὼ νὰ εἶμαι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπαίτησιν, διότι δὲν εἶμαι υἱὸς ἐπικρατοῦ βασιλέως, ἀλλὰ υἱὸς τοῦ οὐρανόθεν βασιλέως καὶ συγχρόνως καὶ βασιλεὺς.

Βλέπεις πῶς διέκρινε τοὺς υἱοὺς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν ἦσαν υἱοί; Ἐὰν δὲ ὁ ἴδιος δὲν ἦτο υἱός, τότε ἄσκοπα ἀνέφερε καὶ τὸ παράδειγμα τῶν βασιλέων. Ναί, λέγει, εἶναι υἱός, ἀλλὰ δὲν εἶναι γνήσιος. Ἄρα λοιπὸν δὲν εἶναι υἱός· ἐὰν δὲ δὲν εἶναι υἱός, τότε δὲν εἶναι οὔτε γνήσιος, οὔτε εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἶναι ξένος. Ἐὰν δὲ εἶναι ξένος, τότε οὔτε τὸ παράδειγμα ἔχει καμμίαν ἀξίαν. Διότι αὐτὸς δὲν ὁμιλεῖ ἀπλῶς περὶ τῶν υἱῶν ἀλλὰ περὶ τῶν γνησίων υἱῶν, τῶν ἰδικῶν του, καὶ οἱ ὅποιοι εἶναι κοινωνοὶ τῆς βασιλείας μαζί μὲ αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἐγέννησαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἀνέφερε τοὺς ξένους πρὸς διάκρισιν, ὀνομάζων ξένους αὐτοὺς ποὺ δὲν

ἐξ αὐτῶν γεννηθέντας· τοὺς δὲ αὐτῶν, οὓς ἐξ αὐτῶν γε-
γεννήκασι.

- Σὺ δέ μοι σκόπει καὶ ἐκεῖνο, πῶς τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν
τῷ Πέτρῳ γνῶσιν καὶ ἐντεῦθεν βεβαιοῖ. Καὶ οὐδὲ ἐνιαυ-
5 θὰ ἔσῃ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συγκαταβάσεως τὸ αὐτὸ τοῦτο
δηλοῖ, ὅπερ πολλῆς ἦν σοφίας. Καὶ γὰρ ταῦτα εἰπὼν, φησὶν·
«Ἵνα δὲ μὴ σκανδαλίσωμεν αὐτούς, πορευθεὶς βάλε ἄγκι-
στιρον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸν ἀναβάγια πρῶτον ἰχθὺν ἄ-
ρον, καὶ εὐρήσεις ἐν αὐτῷ σιαιτῆρα· ἐκεῖνον λαβὼν, δὸς αὐ-
10 τοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ». Ὅρα πῶς οὕτε παρατηρεῖται τὸν
φόρον, οὕτε ἀπλῶς κελεύει δοῦναι, ἀλλὰ πρότερον δείξας
οὐκ ὄντα ὑπεύθυνον, τότε δίδωσι τὸ μὲν, ἵνα μὴ ἐκεῖνοι
σκανδαλισθῶσι, τὸ δέ, ἵνα μὴ οὔτιοι. Οὐδὲ γὰρ ὥς ὀφείλων
δίδωσιν, ἀλλ' ὥς τὴν ἐκείνω ἀσθένειαν διορθοῦμενος.
- 15 2. Ἀλλαχοῦ μέντοι καταφρονεῖ τοῦ σκανδάλου, ὅτι περὶ
βρωμάτων διελέγεται, διδάσκων ἡμᾶς εἰδέναι καιροὺς καθ'
οὓς δεῖ φροντίζειν τῶν σκανδαλιζομένων, καὶ καθ' οὓς δεῖ
καταφρονεῖν. Καὶ αὐτῷ δὲ τῷ τῆς δόσεως τρόπῳ δείκνυσιν
ἐαυτὸν πάλιν. Τίνος γὰρ ἔνεκεν οὐκ ἐξ ἀποκειμένων κελεύει
20 δοῦναι; Ἴν', ὅπερ ἔφη, καὶ ἐν τούτῳ δείξῃ Θεὸν ἐαυτὸν
ὄντα τῶν ὅλων καὶ διὰ καὶ τῆς θαλάττης κρατεῖ. Ἐδειξε
μὲν γὰρ καὶ ἤδη ἐπιτιμῆσας, καὶ τὸν Πέτρον τοῦτον αὐτὸν
κελεύσας ἐπιβῆναι τῶν κυμάτων δείκνυσιν δὲ καὶ νῦν τὸ αὐτὸ
τοῦτο, εἰτέρῳ μὲν τρόπῳ, πολλὴν δὲ καὶ ἐν τούτῳ παρέχων
25 τὴν ἐκπληξιν. Οὐδὲ γὰρ μικρὸν ἦν ἀπὸ τῶν βυθῶν ἐκείνων

7. Στατήρ· νόμισμα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἰσοδυναμοῦσε δὲ πρὸς
τὸ ἐν τρισχιλιοστὸν τοῦ ταλάντου.

8. Ματθ. 15, 10-20.

9. Ματθ. 8, 26-28.

10. Ματθ. 14, 28-34.

ἐγεννήθησαν ἀπὸ αὐτοὺς. Ὀνομάζει δὲ υἱοὺς αὐτῶν αὐτοὺς ποὺ ἐγεννήθησαν ἀπὸ αὐτοὺς.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεξε καὶ ἐκεῖνο, πῶς δηλαδὴ καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὴν γνῶσιν ποὺ ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν Πέτρον. Καὶ δὲν ἐστάθη εἰς αὐτὸ μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν συγκατάθεσίν του φανερώνει αὐτὸ τὸ ἴδιον, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν μεγάλης σοφίας. Διότι πράγματι, ἄφοῦ εἶπεν αὐτά, προσθέτει· «Ὅμως διὰ νὰ μὴ τοὺς σκανδαλίσωμεν, πῆγαινε καὶ ρίψε ἀγκίστρι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πάρε τὸ πρῶτον ψάρι ποὺ θὰ πιασθῇ καὶ θὰ εὔρης μέσα εἰς αὐτὸ στατῆρα· πάρε τον αὐτὸν καὶ δῶσε τον εἰς αὐτοὺς δι' ἑμένα καὶ δι' ἑσένα». Πρόσεχε πῶς οὔτε ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον, οὔτε ἀπλῶς προστάζει νὰ τὸν πληρώσουν, ἀλλὰ τότε τὸν πληρώνει, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπέδειξεν ὅτι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν ἐκεῖνοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν καὶ οἱ μαθηταὶ του. Διότι δὲν δίδει ἐπειδὴ εἶναι ὑποχρεωμένος, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ διορθώσῃ τὴν ἀσθένειαν ἐκείνων.

2. Εἰς ἄλλην ὅμως περίπτωσιν ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ σκανδαλον, τότε δηλαδὴ ποὺ ὠμιλοῦσε περὶ τῶν τροφῶν⁸, διδάσκων ἡμᾶς νὰ γνωρίζωμεν τὰς περιπτώσεις ἐκείνας κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ φροντίζωμεν ἐκείνους ποὺ σκανδαλίζονται καὶ ἐκείνας κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει ν' ἀδιαφορῶμεν. Ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς ἀποδεικνύει καὶ πάλιν ποῖος εἶναι. Διὰτί λοιπὸν δὲν δίδει ἐντολὴν νὰ πληρώσουν ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ ὑπῆρχον; Διὰ νὰ δείξῃ μὲ αὐτὴν τὴν ἐνέργειάν του, ὅπως προανέφερα, ὅτι εἶναι Θεὸς τῶν ὅλων καὶ ὅτι εἶναι κυρίαρχος καὶ αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Καὶ τὸ ἀπέδειξε μὲν αὐτὸ προηγουμένως ὅταν ἐπετίμησε τὴν θάλασσαν⁹ καὶ ἐπρόσταξε τὸν ἴδιον τὸν Πέτρον νὰ βαδίσῃ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα¹⁰, ἀποδεικνύει ὅμως αὐτὸ τὸ ἴδιον καὶ τώρα, μὲ ἄλλον μὲν τρόπον, προκαλῶν ὅμως καὶ μὲ αὐτὸ μεγάλην ἐκπληξιν. Διότι δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα νὰ

προειπεῖν, ὅτι καὶ πρῶτος ἐμπεσεῖται ὁ τὸν φόρον τελῶν
 ἰχθύς, καὶ ὥσπερ ἀμφίδησιρον εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκείνην
 ἀφέντια αὐτοῦ τὸ πρόσταγμα, ἀναγεῖν τὸν κομίζοντα τὸν σια-
 5 τήρα· ἀλλὰ θείας δυνάμεως καὶ ἀπορρήτου τὸ καὶ τὴν θά-
 λαιαν οὕτω ποιῆσαι δωροφορεῖν, καὶ πάντοθεν τὴν ὑπο-
 ταγὴν αὐτῆς ἐπιδείκνυσθαι, καὶ ἡνίκα μαινομένη εἰσὶν, καὶ
 διε τὸν σύνδουλον ἐδέχετο ἀγριαίνουσα, καὶ νῦν πάλιν, ὅτε
 πρὸς τοὺς ἀπαιτοῦντας ὑπὲρ αὐτοῦ διαλύεται.

«Καὶ δὲ αὐτοῖς», φησὶν, «ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ». Εἶδες τὸ
 10 ὑπερβάλλον τῆς τιμῆς; Ἴδε καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς Πέτρου
 γνώμης. Τοῦτο γὰρ οὐ φαίνεται Μάρκος, ὁ τοῦτου φοιτητής,
 γεγραφήκως τὸ κεφάλαιον, ἐπειδὴ πολλὴν ἐδείκνυ τὴν εἰς
 αὐτὸν τιμὴν· ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρνησιν καὶ αὐτὸς ἔγραψε, τὰ
 δὲ ποιοῦντα αὐτὸν λαμπρὸν ἀπεσίγησεν, ἵσως τοῦ διδασκά-
 15 λου παραιτουμένου τὸ μέγαλα περὶ αὐτοῦ λέγειν. «Ἀντὶ ἐ-
 μοῦ δὲ καὶ σοῦ», εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς πρωτότοκος ἦν.
 «Ὡσπερ δὲ ἐξεπλάγης τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν, οὕτω θαύ-
 μασον καὶ τοῦ μαθητοῦ τὴν πίστιν, ὅτι πράγματι ἀπόρρῳ οὐ-
 τως ὑπήκουσε. Καὶ γὰρ σφόδρα ἄπορον ἦν κατὰ τὴν φύσιν.
 20 Διὸ καὶ τῆς πίστεως αὐτὸν ἀμειδόμενος, συνῆψεν ἑαυτῷ κατὰ
 τὴν τοῦ φόρου δόσιν.

«Ὅτι ἐκείνη τῇ ὥρᾳ προσῆλθον τῷ Ἰησοῦ οἱ μαθηταὶ
 λέγοντες· Τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐ-
 25 ρανῶν;». Ἐπαθὼν τι ἀνθρώπινον οἱ μαθηταί· διὸ καὶ ὁ
 εὐαγγελιστὴς ἐπισημαίνεται λέγων, ὅτι «ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ»,
 ὅτε πάντων αὐτὸν προετίμησε. Καὶ γὰρ καὶ Ἰακώβου καὶ

προείπη, ὅτι τὸ πρῶτον ψάρι ποὺ θὰ πιασθῇ μέσα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς βυθοὺς θὰ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ πληρώσῃ τὸν φόρον, καὶ ὡσὰν ἀκριβῶς νὰ ἔρριψε τὸ πρόσταγμα τοῦ δίκτυον εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκείνην, νὰ σύρῃ ἐπάνω τὸ ψάρι ἐκεῖνο ποὺ εἶχε στατῆρα, ἀλλ' ἦτο αὐτὸ ἐνέργεια τῆς θείας καὶ ἀκαταλήπτου δυνάμεως, τὸ νὰ κάνῃ δηλαδὴ καὶ τὴν θάλασσαν νὰ δώσῃ τέτοια δῶρα καὶ μὲ κάθε τρόπον νὰ ἀποδεικνύῃ τὴν ὑποταγὴν αὐτῆς, καὶ ὅταν ἐγαλήνευεν, ἐνῶ ἐμαίνεται προηγουμένως, καὶ ὅταν ἐδέχετο τὸν σύνδουλον ἐνῶ ἐδέρετο ἀπὸ ἄγρια κύματα, καὶ τώρα πάλιν, ὅταν ἐξοφλῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ χρέος πρὸς αὐτοὺς ποὺ τοῦ τὸ ἐζητοῦσαν.

«Καὶ δῶσε τους», λέγει, «δι' ἐμένα καὶ δι' ἐσένα». Εἶδες τὴν ὑπερβολικὴν τιμὴν; Πρόσεξε καὶ τὴν φιλόσοφον σκέψιν τοῦ Πέτρου. Διότι αὐτὸ τὸ κεφάλαιον φαίνεται ὅτι ὁ Μᾶρκος, ὁ μαθητὴς τοῦ Πέτρου, δὲν τὸ ἔγραψεν, ἐπειδὴ ἐδείκνυε τὴν μεγάλην τιμὴν πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρνησιν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς τὴν ἔγραψεν, ὅμως ἀπεσιώπησεν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τὸν ἔκαμνον ἔνδοξον, ἵσως ἐπειδὴ παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του νὰ μὴ ἀναφέρῃ τὰ μεγάλα περὶ αὐτοῦ. «Δι' ἐμένα καὶ δι' ἐσένα» τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πέτρος ἦτο πρωτότοκος. Ὅπως ἀκριβῶς δὲ ἐξεπλάγῃς ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι θαύμασε καὶ τὴν πίστιν τοῦ μαθητοῦ, διότι ὑπήκουσεν εἰς ἓνα τόσον παράξενον πρόσταγμα. Διότι πράγματι ἡ φύσις αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἦτο πάρα πολὺ παράδοξος. Διὰ τοῦτο διὰ ν' ἀμείψῃ καὶ τὴν πίστιν αὐτοῦ, τὸν συνένωσε μὲ τὸν ἑαυτὸν του κατὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου.

«Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν προσῆλθον εἰς τὸν Ἰησοῦν οἱ μαθηταί του καὶ τὸν ἠρώτησαν· Ποῖος λοιπὸν εἶναι μεγαλύτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν;». Ἐπαθον οἱ μαθηταί του κάτι τὸ ἀνθρώπινον· διὰ τοῦτο καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς τὸ ἀναφέρει κατὰ τρόπον διακριτικὸν λέγων, ὅτι «κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν», ὅταν ἀπὸ ὅλους ἐτίμησεν αὐτὸν ἰδιαιτέρως. Καθόσον καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην ἦτο

Ἰωάννου θάτερος πρωτότοκος ἦν, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον ὑπὲρ
 τούτων ἐποίησεν. Εἴτα αἰσχυνόμενοι τὸ πάθος ὁμολογήσαι,
 ὅπερ ἔπαθον, φανερώς μὲν οὐ λέγουσι, Τίνος ἔνεκεν τὸν
 Πέτρον ἡμῶν προειμήσας; καί, εἰ μείζων ἡμῶν οὗτός ἐ-
 5 σιν; ἡσχύνοντο γάρ· ἀδιορίστως δὲ ἐρωτῶσι «Τίς ἄρα
 μείζων ἐστίν;». Ὅτε μὲν γὰρ τοὺς ἱερεῖς εἶδον προτιμωμέ-
 νους, οὐδὲν τοιοῦτον ἔπαθον, ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸν ξνα περιέστη
 τὸ τῆς τιμῆς, τότε ἤλγησαν. Οὐ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἕτερα πολλά συναγαγόντες, τὸ πάθος ἀνῆψαν. Καὶ γὰρ εἰ-
 10 πεν αὐτῶ· «Σοὶ δώσω τὰς κλεῖς», καί, «Μακάριος εἰ, Σί-
 μων Βὰρ Ἰωνᾶ· καὶ ἐνταῦθα, «Δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ
 σοῦ», καὶ τὴν ἄλλην δὲ παρρησίαν αὐτοῦ τὴν πολλὴν ὁρῶν-
 τες παρεκνίζοντο.

Εἰ δὲ ὁ Μάρκος φησιν, διὸ οὐκ ἠρώτησαν, ἀλλ' ἐν ἐ-
 15 αὐτοῖς διελογίζοντο, οὐδὲν τοῦτο ἐναντίον ἐστὶν ἐκείνῳ. Εἰ-
 κὸς γὰρ αὐτοὺς κακεῖνο καὶ τοῦτο ποιῆσαι, καὶ πρότερον
 μὲν ἐν ἐτέρῳ καιρῷ τοῦτο παθεῖν, καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον,
 τότε δὲ καὶ ἐξειπεῖν, καὶ ἐν ἑαυτοῖς διαλογίσασθαι. Σὺν δέ
 μοι μὴ τὸ ἐγκλημα μόνον ἴδῃς, ἀλλὰ κακεῖνο λογίζου· πρῶ-
 20 τον μὲν, διὸ οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα ζητοῦσιν· ἔπειτα, διὸ καὶ
 τοῦτο ὑστερον τὸ πάθος ἀπέθεντο, καὶ τῶν πρωτιῶν ἀλλή-
 λους παραχωροῦσιν. Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ εἰς τὰ ἐλατιώματα αὐ-
 τῶν φθάσαι δυνάμεθα, οὐδὲ ζητοῦμεν τίς μείζων ἐν τῇ βα-
 σιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ τίς μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς
 25 γῆς, τίς εὐπορώτερος, τίς δυνατώτερος.

Τί οὖν ὁ Χριστός; Ἀνακαλύπτει αὐτῶν τὸ συνειδός,
 καὶ πρὸς τὸ πάθος ἀποκρίνεται, οὐχ ἀπλῶς πρὸς τὰ ρήματα.
 «Προσκαλεσάμενος γὰρ παιδίον», φησὶν, «εἶπεν· ἐὰν μὴ

11. Ματθ. 16, 19.

12. Ματθ. 16, 17.

13. Μάρκ. 9, 34.

πρωτότοκος, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔκαμε τίποτε τὸ παρόμοιον καὶ ὑπὲρ αὐτῶν. Εἰς τὴν συνέχειαν αἰσθανόμενοι ἐντροπὴν νὰ ὁμολογήσουν τὸ πάθος των αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκυριεύθη ἡ ψυχὴ των, δὲν τοῦ λέγουν μὲν φανερά· Διατί ἐπροτίμησες ἀπὸ ὅλους μας τὸν Πέτρον; καί, Μήπως αὐτὸς εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ἐμᾶς; διότι ἐντρέποντο· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐρωτοῦν ἀόριστα· «Ποῖος λοιπὸν εἶναι μεγαλύτερος;». Διότι ὅταν μὲν εἶδον νὰ τιμῶνται ἰδιαιτέρως οἱ τρεῖς μαθηταί του, δὲν ἔπαθον κάτι παρόμοιον, ὅταν ὅμως ἡ ἰδιαιτέρα τιμὴ ἀπεδόθη εἰς τὸν ἕνα, τότε ἐνοιωσαν πόνον. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλ' ἀφοῦ ἔφερον εἰς τὴν μνήμην των καὶ πολλὰ ἄλλα ἦναψαν τὸ πάθος των. Καθ' ὅσον εἶπεν εἰς αὐτόν· «Εἰς ἐσένα θὰ δώσω τὰ κλειδιά»¹¹, καί, «Μακάριος εἶσαι, Σίμων, υἱὲ τοῦ Ἰωνᾶ» καὶ τώρα πάλιν, «Δῶσε εἰς αὐτοὺς δι' ἐμένα καὶ δι' ἐσένα»¹², καὶ βλέποντες καὶ τὴν ἄλλην τὴν μεγάλην παρρησίαν του, ἐκυριεύοντο ἀπὸ δυσαρέσκειαν.

Ἐὰν ὅμως ὁ Μᾶρκος λέγῃ, ὅτι δὲν τὸν ἠρώτησαν, ἀλλ' ὅτι ἐσυλλογίζοντο¹³, ὡς πρὸς τίποτε αὐτὸ δὲν εἶναι ἀντίθετον μὲ ἐκεῖνο. Διότι φυσικὸν ἦτο αὐτοῖ νὰ πάθουν καὶ ἐκεῖνο καὶ αὐτό, καὶ παλαιότερα μὲν εἰς ἄλλην περίπτωσιν νὰ πάθουν αὐτό, μίαν καὶ δύο φορές, τότε δὲ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσουν καὶ νὰ τοὺς βασανίζῃ καὶ τὴν σκέψιν των. Σὺ ὅμως σὲ παρακαλῶ μὴ βλέπῃς μόνον τὸ παράπτωμά των, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο νὰ σκέπτεσαι· πρῶτον μὲν ὅτι δὲν ζητοῦν τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ πάθος τὸ ἀπέβαλον καὶ παραχωροῦν ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὰ πρωτεῖα. Ἡμεῖς ὅμως δὲν ἤμποροῦμεν οὔτε εἰς τὰ ἐλαττώματά των νὰ φθάσωμεν, οὔτε ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν ποῖος εἶναι μεγαλύτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ ποῖος εἶναι μεγαλύτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῆς γῆς, ποῖος εἶναι πλουσιώτερος, ποῖος εἶναι ἰσχυρώτερος.

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; Ἀποκαλύπτει τὴν σκέψιν των καὶ ἡ ἀπάντησις ποὺ δίδει ἀναφέρεται ὄχι ἀπλῶς εἰς τὰ λόγια, ἀλλὰ εἰς τὸ πάθος των. Διότι λέγει· «Ἀφοῦ προσε-

σιραφῆτε, καὶ γένησθε ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὐ μὴ εἰσέλθῃ-
 τε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὑμεῖς μὲν γάρ, φη-
 σὶν, ἐξετάζετε τίς μείζων καὶ περὶ πρωτείων φιλονεικεῖτε,
 ἐγὼ δὲ τὸν μὴ πάντων ταπεινότερον γενόμενον οὐδὲ τῆς εἰ-
 5 σόδου τῆς ἐκεῖ ἄξιον εἶναι φημι. Καὶ καλῶς καὶ τὸ ὑπό-
 δεῖγμα παράγει· καὶ οὐ παράγει μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδίον
 εἰς μέσον ἵσταισι, καὶ ἀπὸ τῆς ὄψεως αὐτοὺς ἐνιγρέπων, καὶ
 πείθων εἶναι ταπεινοὺς οὕτω καὶ ἀπλάστους. Καὶ γὰρ φθό-
 ρου καθαρὸν τὸ παιδίον καὶ κενοδοξίας καὶ τοῦ τῶν πρω-
 10 τεύων ἐρᾶν· καὶ τὴν μεγίστην κέκτηται ἀρετὴν, τὴν ἀφέλει-
 αν καὶ τὸ ἀπλαστον καὶ ταπεινόν. Οὐκ ἄρα ἀνδρείας δεῖ μό-
 ρον, οὐδὲ φρονήσεως, ἀλλὰ καὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς, τῆς τα-
 πεινοφροσύνης λέγω καὶ τῆς ἀφελείας. Καὶ γὰρ καὶ ἐν
 τοῖς μεγίστοις χωλεῦει τὰ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, τούτων ἡμῖν
 15 οὐ παρουσῶν. Τὸ παιδίον κἂν ὑβρίζηται, κἂν τύπηται, κἂν
 τιμᾶται, κἂν δοξάζεται, οὔτε ἐκεῖθεν δυοχεραίνει καὶ βα-
 σκαίνει, οὔτε ἐντεῦθεν ἐπαίρεται.

3. Εἶδες πῶς πάλιν ἡμᾶς πρὸς τὰ φυσικὰ κατορθώματα
 ἐκκαλεῖται, δεικνὺς ὅτι ἐκ προαιρέσεως ταῦτα κατορθοῦν
 20 δυνατόν, καὶ τὴν πονηρὰν Μανιχαίων ἐπιστοιμίζει λύτιαν;
 Εἰ γὰρ πονηρὸν ἢ φύσις, τίνος ἔνεκεν ἐκεῖθεν τῆς φιλοσο-
 φίας τὰ παραδείγματα ἔλκει; Παιδίον δέ μοι δοκεῖ σφόδρὰ
 παιδίον ἐν τῷ μέσῳ σιῆσαι, τῶν παθῶν ἀπάντων τούτων
 ἀπηλλαγμένον. Τὸ γὰρ τοιοῦτον παιδίον καὶ ἀπονοίας καὶ
 25 δοξομανίας καὶ βασκανίας καὶ φιλονεικίας καὶ πάντων
 τῶν τοιούτων ἀπήλλακται παθῶν, καὶ πολλὰς ἔχον τὰς ἀρε-
 τὰς, ἀφέλειαν, ταπεινοφροσύνην, ἀπραγμοσύνην, ἐπ' οὐδενὶ
 τούτων ἐπαίρεται· περὶ διπλῆς ἐστὶ φιλοσοφίας, τὸ κεκτῆσθαι

κάλεσεν ἓνα παιδί, εἶπεν· ἐὰν δὲν ἀλλάξετε καὶ δὲν γίνετε ὡσὰν αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Σεῖς δηλαδή, λέγει, ζητεῖτε νὰ μάθετε ποῖος εἶναι μεγαλύτερος καὶ φιλονεικεῖτε διὰ τὰ πρωτεῖα, ἐνῷ ἐγὼ οἶμαι λέγω, ὅτι αὐτὸς ποὺ δὲν θὰ γίνῃ ταπεινότερος ἀπὸ ὅλους δὲν εἶναι ἄξιός νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Καὶ εἶναι πολὺ ἐπιτυχὲς τὸ παράδειγμα ποὺ ἀναφέρει· καὶ δὲν τὸ ἀναφέρει ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί τοποθετεῖ εἰς τὸ μέσον, καὶ τοὺς κάνει βλέποντές το νὰ ἐντραποῦν καὶ τοὺς πείθει νὰ εἶναι ταπεινοὶ καὶ χωρὶς ὑποκρισίαν. Καθόσον τὸ παιδί εἶναι καθαρὸν ἀπὸ φθόνον, κενοδοξίαν καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ποθῇ τὰ πρωτεῖα, καὶ κατέχει τὴν πρὸ μεγάλην ἀρετὴν, τὴν ἀφέλειαν, τὸ ἀνυπόκριτον καὶ τὸ ταπεινόν. "Αρα δὲν χρειάζεται μόνον ἀνδρεία, οὔτε φρόνησις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ, δηλαδή ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ ἀφέλεια. Καθ' ὅσον ἡ σωτηρία μας παρουσιάζει τὴν πρὸ μεγάλην ἀτέλειαν, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν εἰς ἡμᾶς αὐταὶ αἱ ἀρεταί. Τὸ παιδί καὶ ἂν ἀκόμῃ ὑβρίζεται, καὶ ἂν κτυπᾶται, καὶ ἂν τιμᾶται, καὶ ἂν δοξάζεται, οὔτε ἐξ αἰτίας τῶν πρώτων δυσαρεστεῖται καὶ φθονεῖ, οὔτε ἐξ αἰτίας τῶν δευτέρων ὑπερηφανεύεται.

3. Εἶδες πῶς πάλιν μᾶς προτρέπει πρὸς τὰς φυσικὰς ἀρετάς, δεικνύων εἰς ἡμᾶς ὅτι αὐτὰ εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν προαίρεσίν μας, θέτων ἔτσι καλινάρι εἰς τὴν πονηρὰν λύσσαν τῶν Μανιχαίων; Διότι ἐὰν ἡ φύσις εἶναι κάτι τὸ πονηρόν, διατί τότε λαμβάνει ἀπὸ ἐκεῖ τὰ παραδείγματα τῆς διδασκαλίας του; Ἐχω τὴν γνώμην ὅτι ἔστησεν ἔμπροσθέν των ἓνα παιδί ποὺ ἦτο πάρα πολὺ μικρὸν καὶ ἦτο ἀπηλλαγμένον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ πάθη. Διότι ἓνα τέτοιο παιδί εἶναι ἀπηλλαγμένον καὶ ἀπὸ ἀδιαντροπιά καὶ ἀπὸ δοξομανίαν καὶ ἀπὸ φθόνον καὶ ἀπὸ φιλονεικίας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ παρόμοια πάθη, καὶ ἔχει πολλὰς ἀρετάς, ὅπως ἀφέλειαν, ταπεινοφροσύνην, ἀμεριμνησίαν, καὶ δὲν ὑπερηφανεύεται διὰ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν διπλῆς ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς, τὸ ὅτι κατέχει ὅλα

ταῦτα, καὶ μὴ φουσᾶσθαι ἐπ' αὐτοῖς. Διόπερ αὐτὸ παρήγαγε, καὶ ἔποιησεν ἐν τῷ μέσῳ· καὶ οὐ μέχρι τούτου μόνον τὸν λόγον κατέκλεισεν, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω προάγει τὴν παραινέσιν ταύτην, λέγων «Καὶ ὅς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον
 5 ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται». Οὐ γὰρ δὴ μόνον, φηοί, ἐὰν αὐτοὶ τοιοῦτοι γένησθε, μισθὸν λήψεσθε μέγαν· ἀλλὰ καὶ ἐτέρους τοιοῦτους τιμήσητε δι' ἐμέ, καὶ τῆς εἰς ἐκείνους τιμῆς βασιλείαν ὑμῖν ὀρίζω τὴν ἀμοιβήν. Μᾶλλον δὲ τὸ πολλῷ μείζον τίθησιν, «ἐμὲ δέχεται», λέγων. Οὕτω μοι
 10 σφόδρα ποθεινὸν τὸ ταπεινὸν καὶ ἄπλαστον. Παιδίον γὰρ ἐνταῦθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς οὕτως ἀφελεῖς φησι καὶ ταπεινοὺς, καὶ ἀπερριμμένους παρὰ τοῖς πολλοῖς, καὶ εὐκταταφρονήτους.

Εἴτα εὐπαράδεκτον μειζόνως ποιῶν τὸν λόγον, οὐκ ἀπὸ
 15 τῆς τιμῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς κολάσεως αὐτὸν συνίστησιν, ἐπάγων καὶ λέγων «Καὶ ὅς ἐὰν σκανδαλίῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων, συμφέρει αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνωκὸς εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης». Ὡς περ γὰρ οἱ τούτους τιμῶντες,
 20 φησί, δι' ἐμέ, τὸν οὐρανὸν ἔχουσι, μᾶλλον δὲ τῆς βασιλείας αὐτῆς μείζω τιμὴν, οὕτω δὴ καὶ οἱ ἀτιμάζοντες (τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ σκανδαλίσαι) τὴν ἐσχάτην δώσουσι δίκην. Εἰ δὲ σκάνδαλον τὴν ὕδριν καλεῖ, μὴ θανμάσης· πολλοὶ γὰρ τῶν μικροφύχων οὕχ ὥς ἔτυχεν ἐκ τοῦ παροφθῆναι καὶ καθυ-
 25 βρισθῆναι ἐσκανδαλίσθησαν.

Ἐπειρὼν τοίνυν καὶ αὖξων τὸ ἔγκλημα, τὴν ἐξ αὐτοῦ τίθησι βλάβην. Καὶ οὐκέτι ἀπὸ τῶν αὐτῶν τὴν τιμωρίαν ἐμφαίνει, ἀλλ' ἀπὸ τῶν παρ' ἡμῖν γνωρίμων τὸ ἀφόρητον

αὐτὰ καὶ δὲν ὑπερηφανεύεται δι' αὐτά. Ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἔστησεν ἔμπροσθέν των, καὶ δὲν ἐτελείωσεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸν λόγον του, ἀλλὰ καὶ ἐπεκτείνει ἀκόμη περισσότερο τὴν προτροπὴν αὐτὴν, λέγων· «Καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ δεχθῇ ἐπ' ὀνόματί μου ἕνα τέτοιο παιδί, δέχεται ἐμένα». Διότι, λέγει, δὲν θὰ λάβετε μισθὸν μεγάλον ἐὰν μόνον γίνετε σεῖς ὥσάν τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀκόμη τιμήσετε εἰς τὸ ὄνομά μου καὶ ἄλλους ποὺ ὁμοιάζουν μὲ αὐτά, ὀρίζω διὰ τὴν τιμὴν πρὸς ἐκείνους ὡς ἀμοιβὴν σας τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Μᾶλλον δὲ θέτει τὸ πολὺ μεγαλύτερον, λέγων, «ἐμένα δέχεται». Τόσον πολὺ περιπόθητον μοῦ εἶναι τὸ ταπεινὸν καὶ τὸ ἀπροσποίητον. Παιδί δὲ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὀνομάζει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι ἔτσι ἀφελεῖς καὶ ταπεινοὶ καὶ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ὡς περιφρονημένοι καὶ εὐκαταφρόνητοι.

Εἰς τὴν συνέχειαν κάμνων τὸν λόγον του περισσότερο εἰπαράδεκτον τοὺς συνιστᾷ αὐτὸν ὄχι μόνον ἐξ αἰτίας τῆς τιμῆς, ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς κολάσεως, προσθέτων εἰς τὰ προηγούμενα καὶ λέγων· «Καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκανδαλίση ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς, συμφέρει εἰς αὐτὸν νὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν λαιμὸν μυλόπετρα καὶ νὰ καταποντισθῇ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης». Διότι, λέγει, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποὺ τιμοῦν αὐτοὺς ἐξ αἰτίας μου ἔχουν ὡς ἀμοιβὴν τὸν οὐρανόν, μᾶλλον δὲ μεγαλυτέραν τιμὴν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν βασιλείαν, ἔτσι λοιπὸν καὶ αὐτοὶ ποὺ περιφρονοῦν αὐτοὺς (αὐτὸ δηλαδὴ σημαίνει τὸ σκανδαλίσαι) θὰ ὑποστοῦν τὴν πῶς βαρεῖαν τιμωρίαν. Ἐὰν δὲ ὀνομάζῃ τὴν ὕβριν σκάνδαλον, μὴ θαυμάσῃς· διότι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροψύχους δὲν ἐσκανδαλίσθησαν· τυχαῖα ἀπὸ τὸ ὅτι περιεφρονήθησαν καὶ ὕβρισθησαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Διεγείρων λοιπὸν αὐτοὺς καὶ αὐξάνων τὸ ἁμάρτημα, παρουσιάζει τὴν βλάβην ποὺ προέρχεται ἀπὸ αὐτό. Καὶ δὲν παρουσιάζει τὴν τιμωρίαν βάσει τῶν μελλοντικῶν γεγονότων, ἀλλὰ δεικνύει τὸ ἀνυπόφορον αὐτῆς ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἶ-

αὐτῆς ἐνδείκνυται. Ὅτιαν γὰρ μάλιστα καθάρασθαι βούληται τῶν παχυτέρων, αἰσθητὰ ἄγει παραδείγματα. Διὸ καὶ ἐνιαῦθα θουλόμενος δεῖξαι, διὶ πολλὴν ὑποσιήσονται τὴν τιμωρίαν, καὶ καθικέσθαι τῆς τῶν διαπινόντων αὐτοὺς ἀπονοίας, αἰσθητὴν τινα κόλασιν καὶ μέσον ἤγαγε, τὴν τοῦ μύλου καὶ τοῦ καταιποντισμοῦ. Καίτοιγε ἀκόλουθον τῷ προτέρῳ ἦν εἰπεῖν· Ὁ μὴ δεχόμενος ἕνα τῶν μικρῶν τούτων, ἐμὲ οὐ δέχεται· ὁ πάσης κολάσεως πικρότερον ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν σφόδρα ἀναισθήτων καὶ παχυταίων, καίτοι φοβερὸν ὃν τοῦτο οὐχ οὕτω καθικνεῖτο, ἰδῆσι μύλον καὶ καταιποντισμόν. Καὶ οὐκ εἶπεν, διὶ μύλος κρεμασθήσεται εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, ἀλλὰ, συμφέρει αὐτῷ τοῦτο ὑπομεῖναι, δεικνὺς διὶ ἕτερον τούτου χαλεπώτερον αὐτὸν ἀναμένει κακόν· εἰ δὲ τοῦτο ἀφόρητον, πολλῷ μᾶλλον ἐκεῖνο.

Εἶδες πῶς ἐκατέρωθεν φοβεράν ἐποίησε τὴν ἀπειλήν, τῇ μὲν τοῦ γνωρίμου παραδείγματος συγκρίσει σαφεσιτέραν αὐτὴν ποιῶν, τῇ δὲ ἐντεῦθεν ὑπεροχῇ πολλῷ μείζονα τῆς ὀρωμένης φανιάζεσθαι παρασκευάσας; Εἶδες πῶς πρόβριζον ἀνέσπασε τῆς ἀπονοίας τὸ φρόνημα; πῶς ἰάσατο τῆς κενοδοξίας τὸ ἔλκος; πῶς ἐπαίδενσε μηδαμοῦ τῶν πρωτείων ἐρᾶν; πῶς ἔπεισε τοὺς ἐπιθυμοῦντας τῶν πρωτείων τὴν ἐοχάτην πανταχοῦ διώκειν τάξιν;

Οὐδὲν γὰρ ἀπονοίας χεῖρον. Αὕτη καὶ τῶν κατὰ φύσιν ἐξέλιττοι φρενῶν, καὶ μωρῶν ἐπιτέθησι δόξαν μᾶλλον δὲ καὶ σφόδρα ἀνοήτους εἶναι ποιεῖ. Ὡστερ γὰρ εἴ τις, τριπληχὺς ὢν, διάζοιτο εἶναι τῶν ὀρῶν ὑψηλότερος, ἢ καὶ

ναι γνωστὰ εἰς ἡμᾶς. Διότι ὅταν πρόκειται ὅλως ἰδιαιτέρως νὰ ἐλέγξῃ τοὺς πνευματικὰ ἀτελεῖς, ἀναφέρει αἰσθητὰ παραδείγματα. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θέλων νὰ δείξῃ, ὅτι θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ τιμωρία ποὺ θὰ ὑποστοῦν καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν αὐτῶν ποὺ περιφρονοῦν αὐτοὺς, ἀνέφερε κάποιαν αἰσθητὴν τιμωρίαν, τὴν μυλόπετραν καὶ τὸν καταποντισμόν. Μολονότι βέβαια θὰ ἦτο περισσότερον σύμφωνον πρὸς τὸ προηγούμενον ἐὰν ἔλεγεν· "Ἐκεῖνος ποὺ δὲν δέχεται κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς, δὲν δέχεται ἐμένα", πρᾶγμα ποὺ ἦτο πικρότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην τιμωρίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν ἀπὸ τοὺς πάρα πολὺ ἀναισθήτους καὶ ὑλόφρονας, μολονότι αὐτὸ ἦτο πολὺ φοβερόν καὶ δὲν τοὺς ἐτρόμαζε καθόλου, ἀναφέρει τὴν μυλόπετραν καὶ τὸν καταποντισμόν. Καὶ δὲν εἶπεν, ὅτι θὰ κρεμασθῇ μυλόπετρα εἰς τὸν λαιμόν του, ἀλλά, συμφέρει εἰς αὐτὸν νὰ ὑπομείνῃ αὐτό, δεικνύων ὅτι τὸν ἀναμένει ἄλλο κακὸν χειρότερον ἀπὸ αὐτό· ἐὰν αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον, πολὺ περισσότερον θὰ εἶναι ἐκεῖνο.

Εἶδες πῶς καὶ μετὰ τὰ δύο παραδείγματα ἀπέδειξε τὴν ἀπειλὴν φοβεράν, μετὰ τὴν μὲν σύγκρισιν μετὰ τὸ γνωστὸν παράδειγμα κατέστησεν αὐτὴν περισσότερον σαφῇ, μετὰ τὴν δὲ ὑπεροχὴν αὐτῆς ἀπὸ τὴν ἐδῶ τιμωρίαν τοὺς προετοίμασε νὰ φαντάζωνται ὅτι ἡ μέλλουσα τιμωρία θὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν ἐδῶ τιμωρίαν; Εἶδες πῶς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ τὸ φρόνημα τῆς ὑπερηφανείας; πῶς ἐθεράπευσε τὴν πληγὴν τῆς κενοδοξίας; πῶς τοὺς ἐδίδαξε νὰ μὴ ἐπιθυμοῦν εἰς καμμίαν περίπτωσιν τὰ πρωτεῖα; πῶς ἐπεισεν ἐκείνους ποὺ ἐπιθυμοῦν τὰ πρωτεῖα νὰ ἐπιδιώκουν πάντοτε τὴν τελευταίαν θέσιν;

Τίποτε πράγματι δὲν εἶναι χειρότερον ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν. Αὕτῃ μᾶς κάνει παράφρονas καὶ μᾶς προσθέτει τὴν δόξαν τῶν ἀνοήτων· μᾶλλον δὲ μᾶς κάνει εἰς πολὺ μεγάλον βαθμόν ἀνοήτους. Διότι ὅπως ἀκίρβῳς, ἐὰν κάποιος, ἐνῷ εἶναι ὕψους τριῶν πήχεων, ἡγωνίζετο μετὰ πείσμα νὰ

νομίζοι τοῦτο, καὶ ἀναιεῖνοι ἑαυτὸν ὡς ὑπερβαλλόμενος αὐ-
 τῶν τὰς κορυφάς, οὐδὲν ἕτερον ζητήσομεν δεῖγμα ἀνοίας·
 οὐτω καὶ διὰν ἄνθρωπον ἀπονενοημένον ἰδῆς, καὶ ἀπάντων
 βελτίονα ἑαυτὸν ἡγούμενον εἶναι, καὶ ὕβριν νομίζοντα τὸ
 5 μετὰ τῶν πολλῶν ζῆν, μὴ ζήτει λοιπὸν ἕτερον ἔλεγχον ἰ-
 δεῖν τῆς ἐκείνου παρανοίας. Τῶν γὰρ φύσει μωρῶν πολὺ
 καταγελαστοτέρος οὗτος, ὅσον καὶ ἐκὼν ταύτην δημιουργεῖ
 τὴν νόσον. Οὐ ταύτη δὲ μόνον ἄθλιος, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀναλγή-
 τως εἰς αὐτὸ τῆς κακίας ἐμπέπτει τὸ θάραθρον. Πότε γὰρ
 10 ὁ τοιοῦτος ἐπιγνώσεται ἁμαρτίαν ὡς χρή; πότε αἰσθήσεται
 πλημμελῶν; Καὶ γὰρ ὡς ἀνδράποδον κακὸν καὶ αἰχμάλω-
 τον λαθῶν αὐτὸν ὁ διάβολος ἅπεισι, καὶ ἄγει καὶ φέρει,
 ραπίζων πάντοθεν καὶ μυρίαις περιβάλλων ὕδρεσιν. Εἰς
 τοσαύτην γὰρ αὐτοὺς ἄγει μωρίαν λοιπόν, ὡς πείθειν καὶ
 15 κατὰ παίδων καὶ γυναικῶν μέγα φρονεῖν, καὶ κατὰ τῶν
 προγόνων τῶν οἰκείων. Ἐτέρους δὲ τοῦναντίον ἀπὸ τῆς τῶν
 προγόνων περιφανείας φουσᾶσθαι παρασκευάζει· οὐ τί γέ-
 νοιτ' ἂν ἀνοητότερον, διὰν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ὁμοίως φλε-
 γμαίνωσιν, οἱ μὲν ἐπειδὴ εὐτελεῖς ἔσχον πατέρας καὶ πάπ-
 20 πους καὶ ἐπιπάππους, οἱ δὲ ἐπειδὴ λαμπροὺς καὶ περιφα-
 νεῖς; Πῶς οὖν ἂν τις ἐκατέρων ταπεινώσειε τὴν φλεγμυ-
 νήν; Πρὸς μὲν ἐκείνους λέγων· Ἀνάβηθι περαιτέρω τῶν
 πάππων καὶ τῶν προπάππων, καὶ πολλοὺς ἴσως εὐρήσεις
 μαγείρους, καὶ ὀνηλάτας, καὶ καπήλους· πρὸς δὲ τοῦτους,
 25 τοὺς ἀπὸ τῆς εὐτελείας τῶν προγόνων φουσωμένους, τὸ ἐναν-

γίνῃ ὑψηλότερος ἀπὸ τὰ βουνά, ἥ καὶ ἐὰν εἶχε τὴν γνώμην ὅτι εἶναι ὑψηλότερος, καὶ ἐτέντωνε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὥστε νὰ ξεπεράσῃ τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, δὲν θὰ ζητήσωμεν ἄλλην ἀπόδειξιν τῆς παραφροσύνης του, ἔτσι καὶ ὅταν ἰδῆς ἄνθρωπον ὑπερήφανον καὶ ποῦ θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνώτερον ἀπὸ ὅλους καὶ νομίζει ὕβριν τὸ νὰ ζῇ μαζὶ μὲ τὸν κόσμον, μὴ ζητᾷς λοιπὸν νὰ ἰδῆς ἄλλην ἀπόδειξιν τῆς παραφροσύνης του. Διότι αὐτὸς εἶναι πολὺ περισσότερον ἄξιος χλευασμοῦ ἀπὸ τὸν ἐκ φύσεως ἀνόητον, καθ' ὅσον μὲ τὴν θέλησίν του δημιουργεῖ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν. Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἄθλιος, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ προχωρεῖ πρὸς αὐτὸ τὸ βάραθρον τῆς κακίας μὲ πλήρη ἀναισθησίαν. Πότε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ τοῦ εἶδους θὰ λάβῃ συναισθησιν τῆς ἁμαρτίας του ὅπως πρέπει; πότε θὰ συναισθανθῇ ὅτι ἁμαρτάνει; Καθ' ὅσον αὐτὸν τὸν ἔχει λάβει ὁ διάβολος ὡσὰν ἀνδράποδον καὶ τὸν σύρει μαζὶ του καὶ τὸν ὀδηγεῖ καὶ τὸν φέρνει, φέρων ἐναντίον του κτυπήματα ἀπὸ παντοῦ καὶ τὸν περιβάλλει μὲ ἀπείρους προσβολὰς. Εἰς τόσον μεγάλην λοιπὸν μωρίαν τοὺς ὀδηγεῖ, ὥστε τοὺς πείθει νὰ ὑπερηφανεύωνται καὶ διὰ τὰ παιδιὰ των, τὰς γυναῖκας των καὶ διὰ τοὺς προγόνους των. Ἄλλους πάλιν ἀντιθέτως τοὺς κάνει νὰ ὑπερηφανεύωνται καὶ ἐξ αἰτίας τῆς λαμπρότητος τῶν προγόνων των· τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἀνοητότερον ἀπὸ αὐτό, ὅταν καθ' ὅμοιον τρόπον φουντώνῃ τὸ πάθος των καὶ ἀπὸ τὰ ἀντίθετα, οἱ μὲν ἐπειδὴ συνέβη νὰ εἶχον ἀσημάντους γονεῖς καὶ πάππους καὶ προπάππους, οἱ δὲ ἐπειδὴ εἶχον λαμπροὺς καὶ σπουδαίους; Πῶς λοιπὸν θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ μειώσῃ τὴν ἑξαψιν τοῦ πάθους καὶ τῶν δύο; Πρὸς τοὺς μὲν πρώτους μὲ τὸ νὰ λέγῃ· Ἀνέβα πρὸ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς πάππους καὶ τοὺς προπάππους καὶ θὰ εὕρῃς ἐνδεχομένως πολλοὺς μαγεῖρους, ὀδηγοὺς ὄνων καὶ καπηλοὺς· πρὸς αὐτοὺς δέ, ποῦ ὑπερηφανεύονται ἐξ αἰτίας τῆς εὐτελείας τῶν προγόνων των, μὲ τὸ νὰ λέγῃ τὸ ἀντίθετον, ὅτι δηλαδὴ καὶ σὺ πάλιν ἐὰν προχωρήσῃς πρὸ ἐπάνω

τίον πάλιν, διτι καὶ σὺ πάλιν ἀνωτέρω προελθὼν τῶν προ-
γόνων, ὄψει πολλῶ σου λαμπροτέρους πολλούς.

4. "Οτι γὰρ τοῦτον ἔχει τὸν δρόμον ἢ φύσις, φέρε καὶ
ἀπὸ τῶν Γραφῶν ὑμῖν ἀποδείξω. Ὁ Σολομῶν υἱὸς βασι-
5 λέως ἦν, καὶ βασιλέως λαμπροῦ· ἀλλ' ὁ τοῦτον πατὴρ τῶν
εὐτελῶν καὶ ἀσήμεν, καὶ ὁ πρὸς μητρὸς δὲ πάππος ὁμοίως·
οὐδὲ γὰρ ἂν ψιλῶ σιραιιώτῃ τὴν θυγατέρα ἐξέδωκεν. Εἰ
δὲ ἀναβαίης ἀνωτέρω πάλιν ἀπὸ τῶν εὐτελῶν τοῦτων, λαμ-
πρότερον ὄψει τὸ γένος καὶ βασιλικώτερον. Οὕτω καὶ ἐπὶ
10 τοῦ Σαοὺλ οὕτω καὶ ἐπὶ πολλῶν ἐτέρων εὗροι τις ἂν τοῦτο
συμβαῖνον.

Μὴ δὴ μέγα φρονῶμεν ἐντιεῦθεν. Τί γὰρ ἐστι γένος; εἰ-
πέ μοι. Οὐδέν, ἀλλ' ἡ ὄνομα μόνον πράγματις ἔρημον καὶ
τοῦτο εἴσεσθε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐπειδὴ δὲ οὕτω
15 πάρεσιν ἐκείνη, φέρε καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων ὑμᾶς πείσω-
μεν, διτι οὐδεμία ἐντιεῦθεν ὑπεροχή. Καὶ γὰρ καὶ πόλεμος
καταλάβῃ καὶ λιμὸς καὶ ἔτερον ὅτιοῦν, πάντα ἐλέγχεται
ταῦτα τὰ τῆς εὐγενείας φουσήματα· καὶ νόσος ἐπέλθῃ, καὶ
λοιμὸς, οὐκ οἶδε διαγνῶναι πὺν πλούσιον καὶ τὸν πένητα,
20 τὸν ἔνδοξον καὶ τὸν ἄδοξον, τὸν εὐγενῆ καὶ τὸν οὐ τοιοῦτον·
οὔτε ὁ θάνατος, οὔτε αἱ λοιπαὶ τῶν πραγμάτων μεταβολαί,
ἀλλ' ὁμοίως πᾶσι πάντα ἐπανίσταται καὶ εἰ δεῖ τι καὶ
θαυμαστὸν εἰπεῖν, τοῖς πλουτοῦσι μᾶλλον. Ὅσῳ γὰρ ἀμε-
λείητοι τοῦτων εἰσὶ, τοσοῦτω μᾶλλον ἀλόγιες ἀπόλλυνται.
25 Καὶ ὁ φόβος δὲ παρὰ τοῖς πλουτοῦσι μείζων. Καὶ γὰρ ἄρ-

14. Δηλαδή ὁ Ἰεσσαί, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐγγονὸς τοῦ Βοὸξ καὶ τῆς Ρούθ, πατὴρ δὲ τοῦ Δαυὶδ.

15. Σαοὺλ· πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, ἦτο δὲ υἱὸς τοῦ Κις (Α' Βασ. 15, 1).

ἀπὸ τοὺς προγόνους σου, θὰ ἰδῇς πολλοὺς πολὺ πρὸ λαμπροτέρους ἀπὸ ἑσένα.

4. Τὸ ὅτι λοιπὸν ἔτσι συμβαίνει ν' ἀκολουθοῦν αὐτὴν τὴν φυσικὴν πορείαν τὰ πράγματα, ἔμπρὸς νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω καὶ ἀπὸ τὰς Γραφάς. Ὁ Σολομῶν ἦτο υἱὸς βασιλέως καὶ μάλιστα βασιλέως ἐνδόξου, ὁ πατέρας αὐτοῦ¹⁴ ὅμως ἦτο ἀπὸ τοὺς εὐτελεῖς καὶ ἀσημάντους, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πάππος του ἀπὸ τὴν μητέρα του· ἄλλωστε δὲν θὰ ἔδιδε τὴν θυγατέρα του εἰς ἓνα ἀπλὸν στρατιώτην. Ἐὰν δὲ ἤθελες ἀναβῇ πάλιν ὑψηλότερα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς εὐτελεῖς προγόνους του θὰ ἔβλεπες τὸ γένος του λαμπρότερον καὶ βασιλικώτερον. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ εὑρίσκε κανεῖς νὰ συμβαίῃ αὐτὸ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Σαοῦλ¹⁵ καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις πολλῶν ἄλλων.

Ἄς μὴ μεγαλοφρονῶμεν λοιπὸν ἐξ αἰτίας αὐτῶν. Διότι εἶπέ μου· τί εἶναι τὸ γένος; Ἀπολύτως τίποτε, ἀλλ' ἀπλῶς ὄνομα μόνον χωρὶς καμμίαν ἀξίαν· καὶ αὐτὸ θὰ τὸ γνωρίσετε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἐκείνη, ἔμπρὸς νὰ σᾶς παρουσιάσω πειστικὰ παραδείγματα καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν σήμερα, ὅτι ἀπὸ αὐτὸ δὲν προέρχεται καμμία ὑπεροχὴ. Καθ' ὅσον ἐὰν συμβῇ νὰ γίνῃ πόλεμος ἢ νὰ πέσῃ πεῖνα ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, καταργεῖται αὕτη ἢ ὑπερηφάνεια διὰ τὴν εὐγενικὴν καταγωγὴν· καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἀσθένεια ἢ λοιμώδης νόσος δὲν γνωρίζει νὰ διακρίνῃ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πτωχόν, τὸν ἐνδοξον καὶ τὸν ἄδοξον, τὸν εὐγενῆ καὶ τὸν μὴ εὐγενῆ· οὔτε ὁ θάνατος, οὔτε αἱ ὑπολοιπαὶ μεταβολαὶ τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὅλα ἐπαναστατοῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐναντίον ὅλων· καὶ ἐὰν χρειάζεται νὰ εἰποῦμεν καὶ κάτι τὸ θαυμαστόν, ἐπαναστατοῦν πολὺ περισσότερον ἐναντίον τῶν πλουσίων. Διότι ὅσον περισσότερον ἀπροετοίμαστοι εἶναι δι' αὐτά, τόσον περισσότερον ὀδηγοῦνται εἰς τὴν ἀπώλειαν ὅταν περιπέσουν εἰς παρομοίας καταστάσεις. Ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος εἶναι μεγαλύτερος εἰς τοὺς πλουσίους. Καθ' ὅσον αὐτοὶ τρέμουν πολὺ περισσότερον τοὺς

χοντας οὗτοι μάλιστα τρέμονσι, καὶ τοὺς δῆμους τῶν ἀρχόντων οὐκ ἔλαιον, ἀλλὰ καὶ πολλῶ πλεον πολλὰς γοῦν οἰκίας τοιαύτας ὁμοίως καὶ δῆμων θυμὸς καὶ ἀρχόντων ἀνέτριψεν ἀπειλή. Ὁ δὲ πένης ἐκατέρων τούτων τῶν κυμάτων
 5 ἀπῆλλαται.

Ὡστε ταύτην ἀφείς τὴν εὐγένειαν, εἰ θούλει μοι δεῖξαι διὰ εὐγενῆς εἶ, δεῖξον τῆς ψυχῆς τὴν ἐλευθερίαν, οἷαν εἶχεν ὁ μακάριος ἐκεῖνος, καὶ ταῦτα πένης ὢν, ὁ λέγων τῷ Ἡρώδῃ «Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ
 10 ἀδελφοῦ σου»· οἷαν ἐκέκτιτο ὁ πρὸ ἐκείνου τοιοῦτος καὶ μετ' ἐκεῖνον τοιοῦτος, ὁ λέγων τῷ Ἀχαάβ· «Οὐ διαστρέφω ἐγὼ τὸν Ἰσραήλ, ἀλλ' ἢ σὺ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρὸς σου»· οἷαν εἶχον οἱ προφῆται, οἷαν οἱ ἀπόστολοι πάντες. Ἀλλ' οὐχ αἱ τῶν πλούτῳ δουλεύοντων ψυχαὶ τοιαῦται, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ὑπὸ
 15 μυρίους ὄντες παιδαγωγοὺς καὶ δημίους, οὕτως οὐδὲ ἐπαῖραι τὸ ὄμμα τολμῶσι, καὶ ὑπὲρ ἀρετῆς παρρησιάζασθαι. Ὁ γὰρ τῶν χρημάτων ἔρως καὶ ὁ τῆς δόξης καὶ ὁ τῶν ἄλλων πραγμάτων, φοβερὸν εἰς αὐτοὺς βλέποντες, δουλοπρεπεῖς ποιοῦσι καὶ κόλακας. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐλευθερίαν ἀναιρεῖ,
 20 ὥς τὸ βιωτικοῖς ἐμπεπλέχθαι πράγμασι, καὶ τὰ δοκοῦντα εἶναι λαμπρὰ περιβεβληθῆναι. Οὐδὲ γὰρ ἕνα δεσπότην καὶ δύο καὶ τρεῖς, ἀλλὰ μυρίους ὁ τοιοῦτος ἔχει. Καὶ εἰ θούλεσθε καὶ ἀριθμῆσαι τούτους, παραγάγωμεν ἕνα τινὰ τῶν εὐδοκιμούντων ἐν βασιλείοις, καὶ ἔσιω αὐτῷ καὶ χρήματα πάμ-
 25 πολλὰ καὶ δυναστεία μεγάλη καὶ πατρὶς ὑπερέχουσα καὶ προγόνων περιφάνεια καὶ ἀποδλεπέσθω παρὰ πάντων. Ἴδωμεν τοίνυν εἰ μὴ οὗτός ἐστιν ὁ πάντων δουλικώτερος.

16. Δηλαδή ὁ Ἰωάννης.

17. Μάρκ. 6, 18.

18. Γ' Βασ. 18, 18.

ἄρχοντας, καὶ τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, ἀλλὰ καὶ πολὺ περισσότερον· πράγματι λοιπὸν πολλὰς πλουσίας οἰκίας τὰς κατέστρεψε καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ θυμὸς τοῦ λαοῦ καὶ ἡ ἀπειλὴ τῶν ἀρχόντων. Ἐνῷ ὁ πτωχὸς εἶναι ἀπηλλαγμένος καὶ ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ κύματα.

Ὡστε λοιπὸν ἀφοῦ ἀφήσῃς κατὰ μέρος αὐτὴν τὴν εὐγένειαν, ἐὰν θέλῃς νὰ μοῦ δείξῃς ὅτι εἶσαι εὐγενής, δείξε τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς, αὐτὴν ποὺ εἶχεν ὁ μακάριος ἐκεῖνος¹⁶, καὶ αὐτὸ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦτο πτωχός, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν εἰς τὸν Ἡρώδη· «Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ σου»¹⁷. αὐτὴν ποὺ εἶχεν ἐκεῖνος ποὺ ἔζησε πρὶν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην καὶ ἦτο μακάριος πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν εἰς τὸ Ἀχαάθ· «Δὲν διαφθείρω ἐγὼ τὸν Ἰσραήλ, ἀλλὰ σὺ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου»¹⁸. αὐτὴν ποὺ εἶχον οἱ προφῆται, αὐτὴν ποὺ εἶχον ὅλοι οἱ ἀπόστολοι. Δὲν εἶναι ὅμως παρόμοιαι αἱ ψυχαὶ ἐκείνων ποὺ εἶναι δοῦλοι τοῦ πλούτου, ἀλλ' ὥσάν νὰ εὐρίσκωνται ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ἀπείρων παιδαγωγῶν καὶ δημίων, δὲν τολμοῦν νὰ σηκώσουν τὸ βλέμμα των καὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν μὲ θάρρος τὴν ἀρετὴν. Διότι ὁ ἔρως τῶν χρημάτων καὶ τῆς δόξης καὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων, βλέποντες εἰς αὐτὰ κάτι τὸ φοβερόν, τοὺς κάνουν δουλοπρεπεῖς καὶ κόλακας. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν θλάπτει τὴν ἐλευθερίαν τόσον, ὅσον τὸ νὰ περιπλακῇ κανεὶς εἰς τὰ βιωτικὰ πράγματα καὶ νὰ ἐνδυσθῇ ἐκεῖνα ποὺ φαίνονται ὅτι εἶναι λαμπρά. Διότι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἓνα κύριον καὶ δύο καὶ τρεῖς, ἀλλ' ἀπείρους τὸν ἀριθμόν. Καὶ ἐὰν θέλετε καὶ νὰ σᾶς τοὺς ἀριθμήσω ὡς πάρωμεν ὡς παράδειγμα ἓνα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κατέχουν ἐξέχουσιν θέσιν εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα καὶ ἔστω ὅτι ἔχει καὶ πάρα πολλὰ χρήματα καὶ ἐξουσίαν μεγάλην καὶ κατάγεται ἀπὸ ἑνδοξον πατρίδα καὶ λαμπροὺς προγόνους καὶ ἔστω ὅτι θαυμάζεται ἀπὸ ὅλους. Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ πῦρ δοῦλος ἀπὸ ὅλους. Καὶ ὡς τοποθετήσωμεν ἀπέναντί του, ὄχι ἀπλῶς

καὶ ἀντιστήσωμεν αὐτῷ, μὴ δοῦλον ἀπλῶς, ἀλλὰ δοῦλον
 δούλου· πολλοὶ γὰρ καὶ οἰκείται δούλους ἔχουσιν.

Οὗτος μὲν οὖν ὁ δοῦλος τοῦ δούλου ἕνα ἔχει δεσπότην.

Τί γάρ, εἰ καὶ μὴ ἐλεύθερον; ἀλλ' ἕνα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνῳ
 5 δοκοῦν μόνον ὁρᾷ. Κἂν γὰρ ὁ τοῦτου δεσπότης αὐτοῦ δοκῇ
 κραιεῖν, ἀλλὰ τέως ἐνὶ μόνῳ πείθεται· κἂν τὰ πρὸς ἐκείνον
 αὐτῷ καλῶς ἔχῃ, ἐν ἀδείᾳ τὸν ἅπαντα καθεδεῖται βίον. Οὗ-
 τος δὲ οὐχ ἕνα καὶ δύο μόνον, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ χαλεπωτέ-
 ρους ἔχει δεσπότας. Καὶ πρῶτον αὐτὸν τὸν βασιλεύοντα με-
 10 ριμνᾷ. Οὐκ ἔστι δὲ ἴσον εὐτελεῖ δεσπότην ἔχειν, καὶ βασι-
 λέα ὑπὸ πολλῶν τὰ ὦτα διαθρυλλούμενον, καὶ νῦν μὲν τού-
 των, νῦν δὲ ἐκείνων γινόμενον. Οὗτος κἂν μηδὲν ἑαυτῷ
 ταιτιομένους καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς. Ἀλλὰ καὶ
 οὗτος, φησί, τὸν δεσπότην.

15 Καὶ ποῦ ἴσον ἕνα καὶ πολλοὺς ἔχειν τοὺς δεδιτιομένους
 αὐτόν; Μᾶλλον δὲ εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάσειεν, οὐδὲ ἕνα εὐ-
 ρήσει. Πῶς καὶ τίνι τρόπο; Ἐκεῖνος δὲ οὐδένα ἔχει τὸν
 ἐπιθυμοῦντα αὐτὸν ἐκβαλεῖν τῆς δουλείας ταύτης καὶ εἰσα-
 γαγεῖν ἑαυτόν, ὅθεν οὐδὲ τὸν ἐπιβουλεύοντα ἐν τούτοις ἔχει,
 20 οὐκοι δὲ οὐδὲ ἐτέραν σπουδὴν ἔχουσιν, ἀλλ' ἢ τὸ διασσεῦ-
 σαι τὸν εὐδοκιμώτερον καὶ μᾶλλον ἀγαπώμενον παρὰ τῷ
 κρατοῦντι. Διὸ καὶ πάντας ἀνάγκη κολακεύειν, τοὺς μείζους,
 τοὺς ὁμοτίμους, τοὺς φίλους. Ἐνθα γὰρ βασκανία καὶ δό-
 ξης ἕως, οὐδὲ φιλίας εἰλικρινοῦς ἐστὶν ἰσχύς. Ὡσπερ

κάποιον δοῦλον, ἀλλὰ τὸν δοῦλον κάποιου δούλου, καθ' ὅσον καὶ πολλοὶ δοῦλοι ἔχουν δούλους.

Ὁ μὲν λιπὸν δοῦλος τοῦ δούλου ἔχει ἓνα κύριον. Τί σημασία ἔχει καὶ ἂν δὲν εἶναι ἐλεύθερος; ἀλλ' ὅμως ἔχει ἓνα κύριον καὶ ἔχει ἐστραμμένον τὸ βλέμμα του μόνον πρὸς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ. Καὶ ἂν βέβαια φαίνεται ὅτι εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκτελεῖ τὰς ἐντολὰς ἐνὸς μόνου κυρίου, καὶ ἂν συμβαίνει ἢ συμπεριφορά του πρὸς ἐκεῖνον νὰ εἶναι ἢ πρέπουσα, περνᾷ ὅλην τὴν ζωὴν του ἐν ἀπολύτῳ ἀσφαλείᾳ. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔχει ἓνα καὶ δύο μόνον κυρίους, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ φοβερωτέρους. Καὶ πρῶτον φροντίζει δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν βασιλέα. Δὲν εἶναι δὲ τὸ ἴδιον πρᾶγμα νὰ ἔχη κανεὶς ἀσήμενον κύριον, καὶ βασιλέα εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ ὁποίου φθάνουν τόσαι φωναί, καὶ ἄλλοτε μὲν ἐκπληροῖ τὰ αἰτήματα ἐκείνων, ἄλλοτε δὲ τῶν ἄλλων. Αὐτὸς καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχη συνειδησὶν τίποτε ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν, ὅλους τοὺς ὑποπτεύεται, καὶ αὐτοὺς ποὺ ὑπηρετοῦν μαζί του εἰς τὸν στρατόν, καὶ αὐτοὺς ποὺ εὐρίσκονται ὑπὸ τὰς διαταγὰς του καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος, λέγει, ὑποπτεύεται τὸν κύριόν του.

Καὶ πῶς εἶναι τὸ ἴδιον τὸ νὰ ἔχη κανεὶς ἓνα κύριον καὶ πολλοὺς καὶ τοὺς ὁποίους φοβεῖται; Μᾶλλον δὲ ἐὰν κανεὶς ἠθελεν ἐξετάσει μὲ ἀκρίβειαν τὸ πρᾶγμα θὰ εὕρῃ νὰ μὴ ἔχη κανένα κύριον; Πῶς δὲ καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Ἐκεῖνος μὲν δὲν ἔχει κανένα ποὺ νὰ θέλῃ νὰ τὸν ἐκδιώξῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος, καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει καὶ κανένα ποὺ νὰ τὸν ἐπιβουλεύεται, ἐνῷ αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἄλλην φροντίδα, παρὰ μόνον πῶς νὰ κλονίσουν ἐκεῖνον ποὺ κατέχει ἐξέχουσας θέσιν καὶ ἀγαπᾶται περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἄρχει. Διὰ τοῦτο καὶ εἶναι ἀναγκασμένοι ὅλους νὰ τοὺς κολακεύουν, τοὺς ἀνωτέρους των, τοὺς ἰσοτίμους των, τοὺς φίλους των. Καθ' ὅσον ὅπου ὑπάρχει φθόνος καὶ ἔρως δόξης, δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ἡ

γὰρ οἱ ὁμότεχνοι φιλεῖν ἀλλήλους οὐκ ἂν δύναιντο ἀκριθῶς
καὶ γνησίως, οὕτω καὶ οἱ ὁμότιμοι καὶ τῶν αὐτῶν ἐρῶντες
ἐν τοῖς θιωτικοῖς. "Ὅθεν καὶ ὁ πόλεμος ἔνδον πολὺς. Εἶδες
δεσποτῶν ἐσμὸν καὶ δεσποτῶν χαλεπῶν; Βούλει καὶ ἕτερον
5 ἐπιδείξω τοῦτου χαλεπώτερον; Οἱ μετ' αὐτὸν ἅπαντες πρὸ
αὐτοῦ γενέσθαι σπεύδουσιν, οἱ πρὸ αὐτοῦ κωλύσαι γενέσθαι
πλησίον καὶ παραδραμεῖν.

5. Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος· ἐγὼ μὲν ὑπεσχόμεν δεσπότιας
δεῖξαι, ὁ δὲ λόγος ἡμῖν προϊὼν καὶ ἀγωνιζόμενος πλέον
10 τῆς ὑποσχέσεως ἐποίησε, πολεμίους ἀντὶ δεσποτῶν δείξας,
μᾶλλον δὲ καὶ πολεμίους καὶ δεσπότιας τοὺς αὐτοὺς. Θερα-
πεύονται μὲν γὰρ ὥς δεσπόται, φοβεροὶ δὲ εἰσιν ὥς πολέ-
μιοι καὶ ἐπιβουλεύουσιν ὥς ἐχθροί. "Ὅταν οὖν τις τοὺς αὐ-
τοὺς καὶ κυρίους ἔξη καὶ ἐχθρούς, τί ταύτης τῆς συμφορᾶς
15 χειρὸν γένοιτ' ἄν; Ὁ μὲν δοῦλος, κἂν ἐπιτάτῃται, ἀλλ' ὁ-
μως ἐπυμελείας ἀπολαύει παρὰ τῶν κελευόντων καὶ εὐνοί-
ας, οὗτοι δὲ καὶ ἐπιτάττονται καὶ πολεμοῦνται καὶ κατ' ἁλ-
λήλων ἐσιτήκασιν καὶ τοσοῦτω τῶν ἐν ταῖς μάχαις χαλεπώ-
τερον, ὅσῳ καὶ λάθρα κεντοῦσι, καὶ ἐν προσωπείῳ φίλων
20 τὰ τῶν ἐχθρῶν διαιτιθέασιν, καὶ ἐκ τῆς ἐτέρων πολλάκις
εὐδοκιμοῦσι συμφορᾶς.

Ἄλλ' οὐ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα· ἀλλὰ κἂν πράξη κακῶς ἑ-
τερος, πολλοὶ οἱ συναλγοῦντες· κἂν εὐδοκιμῇ, πολλοὶ οἱ συν-
ηδόμενοι. Ἄλλ' οὐχ ὁ ἀπόστολος· «Εἴτε γὰρ πάσχει», φησὶν,
25 «ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη· εἴτε δοξάζεται ἐν μέ-

δύναμις τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας. Διότι ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ ποὺ ἀσκοῦν τὴν ἰδίαν τέχνην δὲν θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀγαπηθοῦν μεταξύ των πραγματικὰ καὶ ἀληθινά, ἔτσι καὶ αὐτοὶ ποὺ εἶναι ἰσότιμοι καὶ ἐπιδιώκουν τὰ ἴδια κοσμικὰ πράγματα. Ἐπομένως καὶ ὁ πόλεμος μεταξύ αὐτῶν εἶναι μεγάλος. Εἶδες πληθος κυρίων καὶ μάλιστα κυρίων φοβερῶν; Θέλεις νὰ σοῦ δείξω καὶ ἄλλον κύριον φοβερώτερον ἀπὸ αὐτόν; "Ολοι οἱ κατώτεροί του προσπαθοῦν νὰ γίνουν ἀνώτεροί του καὶ αὐτοὶ ποὺ κατέχουν ἀνωτέραν θέσιν προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ φθάσῃ πλησίον των καὶ νὰ τοὺς ξεπεράσῃ.

5. Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος· ἐγὼ μὲν ὑπεσχέθην νὰ σὰς δείξω κυρίους, ἄλλ' ὁ λόγος προχωρῶν καὶ παρουσιάζων διάφορα ἐπιχειρήματα ἔφθασε πέρα ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ ἀπέδειξεν ἐχθροὺς ἀντὶ κυρίως ἢ καλύτερα ἀπέδειξεν ὅτι οἱ ἴδιοι εἶναι καὶ ἐχθροὶ καὶ κύριοι. Διότι ὑπηρετοῦνται μὲν ὡς κύριοι, ἄλλ' εἶναι φοβεροὶ ὡς ἀντίπαλοι καὶ ἐπιβουλεύονται τοὺς ἄλλους ὡσὰν ἐχθροί. "Οταν λοιπὸν κάποιος ἔχῃ τοὺς ἰδίους καὶ κυρίους καὶ ἐχθρούς, τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ φοβερώτερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν συμφορὰν; Ὁ μὲν δοῦλος καὶ ἂν διατάσσεται, ἄλλ' ὅμως δέχεται τὴν φροντίδα ἐκ μέρους ἐκείνων ποὺ τὸν διατάσσουν καθὼς καὶ τὴν εὐνοίαν των, ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ διατάσσονται καὶ πολεμοῦνται καὶ εἶναι ἀντίπαλοι μεταξύ των· καὶ εἶναι κατὰ πολὺ φοβερώτεροι ὡς πρὸς αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν εἰς τὰς μάχας, καθ' ὅσον καὶ ὑποῦλα πληγώνουν καὶ φέροντες τὸ προσωπεῖον τῶν φίλων προξενοῦν αὐτὰ ποὺ διαπράττουν οἱ ἐχθροὶ καὶ πολλὰς φορὰς προκόπτουν ἀπὸ τὴν συμφορὰν τῶν ἄλλων.

Ἄλλὰ τὰ ἰδικὰ μας δὲν συμβαίνουν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἄλλ' ἐὰν συμβῇ κάποιος νὰ ὑποπέσῃ εἰς δυστυχίαν, ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ τὸν συλλυποῦνται, ἐὰν δὲ προκόπῃ, ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ χαίρονται μαζί του. Οὕτε ἡ παραγγελία τοῦ ἀποστόλου εἶναι παρομοία· διότι λέγει· «Ἐὰν ἕνα μέλος πάσχη, πάσχουν μαζί με αὐτὸ ὅλα τὰ μέλη· ἐὰν ἕνα μέλος δοξάζεται, χαίρονται μαζί με αὐτὸ ὅλα τὰ μέλη»¹⁹.

- λος, συγκαίρει πάντα τὰ μέλη». Καὶ νῦν μὲν ἔλεγεν ὁ ταῦτα
 παραινῶν· «Τίς μου ἐστὶν ἢ ἐλπίς ἢ χαρά, ἢ οὐχὶ καὶ ὑ-
 μεῖς;»· νῦν δέ, «Ὅτι νῦν ζῶμεν, ἐὰν ὑμεῖς στήκητε ἐν Κυ-
 ρίῳ»· νῦν δέ, «Ἐκ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας
 5 ἔγγραψα ὑμῖν», καί, «Τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκαν-
 δαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πωροῦμαι;». Τίνος οὖν ἔνεκεν ἔτι
 τῆς ζάλης ἀνεχόμεθα, καὶ τῶν κυμάτων τῶν ἔξωθεν, καὶ
 οὐ τρέχομεν ἐπὶ τὸν εὐδὸιον λιμένα τοῦτον, καὶ τὰ ὀνόματα
 ἀφέντες τῶν ἀγαθῶν, ἐπὶ τὰ πράγματα βαδίζομεν αὐτιά;
 10 Δόξα γὰρ καὶ δυναστεία καὶ πλοῦτος καὶ εὐδοκίμοις καὶ
 πάντα τὰ τοιαῦτα, ὀνόματα παρ' ἐκείνοις, παρὰ δὲ ἡμῖν πρά-
 γματα· ὥσπερ οὖν τὰ λυπηρά, θάνατος καὶ αἰτιμία καὶ πενία
 καὶ ὅσα τοιαῦτα, ὀνόματα μὲν παρ' ἡμῖν, πράγματα δὲ παρ'
 ἐκείνοις.
- 15 Καὶ εἰ βούλει, τὴν δόξαν πρῶτον εἰς μέσον ἀγάγωμεν,
 τὴν παρ' ἐκείνοις πᾶσιν ἐπέρασιον καὶ ποθεινὴν. Καὶ οὐ
 λέγω, διὸ ὀλιγοχρόνιος, οὐδ' διὸ ταχέως σβέννυται· ἀλλ' διὸ
 ἀνθεῖ, τότε μοι δεῖξον αὐτόν. Μὴ περιέλῃς τῆς πόρνης τὰ ἐ-
 πιγράμματα καὶ τὰς ὑπογραφάς, ἀλλὰ κεκαλλώπισμένην εἰς
 20 μέσον ἄγε καὶ ἐπίδειξον ἡμῖν, ἵνα τότε αὐτῆς ἐλέγξω τὸ
 δυσειδές. Οὐκοῦν τὸ σχῆμα πάντως ἑρεῖς, καὶ τὸ πλῆθος
 τῶν ραβδούχων, καὶ τοῦ κήρυκος τὴν φωνήν, καὶ τῶν δῆμων
 τὴν ὑπακοήν, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν οἰγήν, καὶ τὸ τύπτε-
 σθαι τοὺς ἀπαντιῶντας ἀπαντας, καὶ τὸ ὑπὸ πάντων περι-
 25 βλέπεσθαι. Οὐχὶ ταῦτά ἐστι τὰ λαμπρά; Φέρε οὖν, ἐξετά-
 σωμεν εἰ μὴ περιττὰ ταῦτα, καὶ ὑπόληψις μόνον ἀνόητος.
- Τί γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ τούτων βελτίων γίνεται, ἢ τὸ σῶμα,
 ἢ τὴν ψυχὴν; Τοῦτο γὰρ ἄνθρωπος. Ἄρα ὑψηλότερος ἔσται

20. Α' Θεσ. 2, 19.

21. Α' Θεσ. 3, 8.

22. Β' Κορ. 2, 4.

23. Β' Κορ. 11, 29.

Καὶ ἄλλοτε μὲν ἔλεγεν αὐτὸς πὺν ἔδιδεν αὐτὰς τὰς παραινέσεις· «Ποῖος ἄλλος εἶναι ἢ ἐλπίς μου ἢ ἡ χαρά μου, ἐὰν δὲν εἴσθε σεῖς;»²⁰, ἄλλοτε δέ· «Διότι τώρα ζῶμεν, ἐὰν μένετε σταθεροὶ εἰς τὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ Κυρίου»²¹. ἄλλοτε πάλιν· «Σᾶς ἔγραψα ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης θλίψεως καὶ τῆς στενοχωρίας τῆς καρδίας μου»²², καί, «Ποῖος ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἀσθενῶ καὶ ἐγώ; ποῖος σκανδαλίζεται καὶ δὲν κατακαίγομαι ἐγὼ ἀπὸ τὴν θλίψιν;»²³. Πρὸς ποῖον σκοπὸν λοιπὸν ἀνεχόμεθα ἀκόμῃ τὴν ζάλην καὶ τὰ κύματα τῶν κοσμικῶν ὑποθέσεων καὶ δὲν τρέχομεν πρὸς τὸν γαλήνιον αὐτὸν λιμένα, καὶ δὲν βαδίζομεν πρὸς τὰ πραγματικὰ ἀγαθὰ, ἀφοῦ ἐγκαταλείψωμεν τὰ φαινομενικὰ ἀγαθὰ; Διότι ἡ δόξα, ἡ ἐξουσία, ὁ πλοῦτος, ἡ προκοπὴ καὶ ὅλα τὰ παρόμοια, εἰς ἐκείνους ὑπάρχουν μόνον κατ' ὄνομα, εἰς ἡμᾶς ὅμως εἶναι πραγματικὰ ἀγαθὰ· ὅπως ἀκριβῶς βέβαια τὰ λυπηρά, θάνατος, ἀτιμία καὶ πτώχεια καὶ ὅλα τὰ παρόμοια, εἰς ἡμᾶς μὲν θεωροῦνται ἀπλᾶ ὀνόματα, εἰς ἐκείνους δὲ εἶναι πράγματι λυπηρά.

Καὶ ἐὰν θέλῃς δις ἐξετάσωμεν κατὰ πρῶτον τὴν δόξαν πὺν εἶναι ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ἀξιαγάπητος καὶ ποθητὴ. Καὶ δὲν λέγω ὅτι διαρκεῖ πολὺ ὀλίγον καὶ ὅτι σβήνει πολὺ γρήγορα, ἀλλ' ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς τότε νὰ μοῦ τὴν δείξης. Μὴ ἀφαιρέσης τῆς πόρνης τὰ θαψίμματα καὶ τὰ καλλωπίσματα, ἀλλὰ νὰ μοῦ τὴν φέρῃς στολισμένην καὶ νὰ μοῦ τὴν δείξης, διὰ νὰ σοῦ παρουσιάσω τότε τὴν δυσωδίαν τῆς. Ὅπως ὅποτε λοιπὸν θὰ προβάλλῃς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισίν του, τὸ πλῆθος τῶν διαφόρων ἀξιωματούχων, τὴν φωνὴν τοῦ κήρυκος, τὴν ὑπακοὴν τοῦ λαοῦ, τὴν σιωπὴν ἐκ μέρους τῶν περισσοτέρων, τὰ θρηνηλογήματα ὄλων ἐκείνων πὺν τὸν συναντοῦν καὶ τὸ ὅτι θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους πάρα πολὺ ἔξοχος. Δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ λαμπρά; Ἐμπρὸς λοιπὸν δις ἐξετάσωμεν μὴ τυχὸν αὐτὰ εἶναι περιττὰ καὶ ὑπόληψις χωρὶς καμμίαν ὠφέλειαν.

Πράγματι ἔχων ἐκεῖνος ὅλα αὐτὰ κατὰ τί γίνεται καλύτερος ὡς πρὸς τὸ σῶμα ἢ τὴν ψυχὴν; Διότι αὐτὸ εἶναι ὁ

ἐντεῦθεν, ἢ ἰσχυρότερος, ἢ ὑγιεινότερος, ἢ ταχύτερος, ἢ
 τὰς αἰσθήσεις ὀξυτέρας κηήσεται καὶ τρανιότερας; Ἀλλ' οὐ-
 δεῖς ἂν ἔχοι τοῦτο εἰπεῖν. Ἰωμεν τοῖνον ἐπὶ τὴν ψυχὴν,
 μήποτε ἐκεῖ τι κέρδος προσγινόμενον ἐντεῦθεν εὐρήσομεν.
 5 Τί οὖν; σωφρονέστερος, ἐπιεικέστερος, συνειτώτερος ἀπὸ ταύ-
 της ἔσται τῆς θεραπείας ὁ τοιοῦτος; Οὐδαμῶς ἀλλὰ καὶ
 τοῦναντίον ἅπαν. Οὐ γὰρ ὅπερ ἐπὶ τοῦ σώματος, τοῦτο ἐν-
 ταῦθα συμβαίνει. Ἐκεῖ μὲν γὰρ οὐδὲν πρὸς τὴν οἰκείαν
 προσλαμβάνει ἀρετὴν τὸ σῶμα· ἐνταῦθα δὲ οὐ μόνον τοῦτο
 10 ἔστι τὸ δεινόν, ὅτι οὐδὲν καρποῦται χρησιόν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 κακίαν δέχεται πολλὴν ἐντεῦθεν ἢ ψυχὴ. Καὶ γὰρ εἰς ἀ-
 πόνοιαν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἄνοιαν, καὶ εἰς θυμὸν καὶ
 εἰς μυρία ἐλαιώματα τοιαῦτα ἐντεῦθεν ἐκφέρεται.

Ἀλλὰ χαίρει, φησί, καὶ γάννυται τοῦτοις, καὶ φαιδρύν-
 15 νεται. Τὸν κολοφῶνα μοι τῶν κακῶν εἶπες, καὶ τοῦ νοση-
 ματος τὸ ἀντίαιον. Ὁ γὰρ χαίρων ἐπὶ τοῦτοις, οὐδὲ ἀπαλ-
 λαγῆναι ραδίως ἂν θελήσειε τῆς ὑποθέσεως τῶν κακῶν,
 ἀλλ' ἀπειλείοσεν ἐαυτῷ τῆς θεραπείας τὴν ὁδὸν διὰ τῆς
 ἡδονῆς. Ὡστε τοῦτο μάλιστά ἐστι τὸ δεινόν, ὅτι οὐδὲ ἀλγεῖ,
 20 ἀλλὰ καὶ χαίρει, τῶν νοσημάτων ἀνξανομένων αὐτῷ. Οὐδὲ
 γὰρ πανταχοῦ τὸ χαίρειν καλόν· ἐπεὶ καὶ κλέπται χαίρουσι
 κλέπτοντες, καὶ μοιχὸς διαφθείρων τὸν τοῦ πλησίον γάμον,
 καὶ ὁ πλεονέκτης ἀρπάζων, καὶ ὁ ἀνδροφόνος φονεύων.
 Μὴ τοῖνον εἰ χαίρει ἰδωμεν, ἀλλ' εἰ ἐπὶ χρησίμῳ· καὶ δια-
 25 σκεψώμεθα, μήποτε τοιαύτην εὐρήσομεν τὴν χαρὰν, οἷαν
 τὴν τοῦ μοιχοῦ, καὶ τοῦ κλέπιου.

ἄνθρωπος. Ἐνθά γε θὰ γίνη ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀνώτερος ἢ ἰσχυρότερος ἢ ὑγιεινότερος ἢ ταχύτερος ἢ θὰ ἀποκτήσῃ περισσότερον ὄξυδερκεῖς καὶ καθαρωτέρας αἰσθήσεις; Ὅπως δὲ ποτε κανεῖς δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ ἰσχυρισθῇ αὐτό. Ἄς ἔλθωμεν λοιπὸν εἰς τὴν ψυχὴν, μήπως καὶ εὖρομεν ἐκεῖ νὰ συμβαίνει εἰς αὐτὴν κάποιο κέρδος. Τί λοιπὸν; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ γίνη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας σωφρονέστερος, ἐπιεικέστερος καὶ συνετώτερος; Καθόλου, ἀλλὰ καὶ τελείως τὸ ἀντίθετον. Καθ' ὅσον δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν αὐτὸ ποὺ συμβαίνει εἰς τὸ σῶμα. Διότι εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ σώματος δὲν λαμβάνει αὐτὸ τίποτε διὰ τὴν ἰδικὴν του ἀρετὴν, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ψυχῆς ὅχι μόνον αὐτὸ εἶναι τὸ φοβερόν, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἀποκομίζει τίποτε τὸ ὠφέλιμον, ἀλλὰ καὶ δέχεται αὐτὴ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ πολλὴν κακίαν. Καθ' ὅσον ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ὁδηγεῖται εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ματαιοδοξίαν, τὴν μωρίαν, τὸν θυμὸν καὶ εἰς ἅπαντα παρόμοια ἐλαττώματα.

Ἄλλ' ὅταν εἰπῇ κάποιος, χαίρεται καὶ λάμπει ἀπὸ χαρὰν ἐξ αἰτίας αὐτοῦ καὶ εὐφραίνεται. Μοῦ ἀνέφερες τὸ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν καὶ τὸ ἀθεράπευτον τῆς ἀσθενείας. Διότι αὐτὸς ποὺ χαίρεται ἐξ αἰτίας ὅλων αὐτῶν, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θελήσῃ εὐκόλα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῶν κακῶν, ἀλλ' ἀπέκλεισεν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὴν ἡδονὴν αὐτὴν τὴν ὁδὸν τῆς θεραπείας. Ὡστε λοιπὸν αὐτὸ πρὸ πάντων εἶναι τὸ φοβερόν, ὅτι οὔτε πονῶν ποὺ αὐξάνονται αἱ ἀσθενεῖαι τοῦ, ἀλλ' ἀντιθέτως καὶ χαίρεται. Διότι δὲν εἶναι πάντοτε καλὸν τὸ νὰ χαίρεται κανεῖς· καθ' ὅσον καὶ οἱ κλέπτες χαίρονται ὅταν κλέπτουν, καὶ ὁ μοιχὸς ὅταν διαφθεῖρῃ τὸν γάμον τοῦ πλησίον του, καὶ ὁ πλεονέκτης ὅταν ἀρπάξῃ, καὶ ὁ φονιὰς ὅταν φονεύῃ. Ἄς μὴ ἐξετάσωμεν λοιπὸν ἐὰν χαίρεται, ἀλλ' ἐὰν ἀπὸ τὴν χαρὰν του αὐτὴν ἔχῃ κάποιαν ὠφέλειαν, καὶ ὅς ἐρευνήσωμεν μὲ προσοχὴν μὴ τυχὸν καὶ εὖρομεν εἰς αὐτὸν παρομοίαν χαρὰν μὲ ἐκείνην ποὺ νοιῶται ὁ μοιχὸς καὶ ὁ κλέπτης.

Τίνος γὰρ ἔνεκεν, εἰπέ μοι, χαίρει; διὰ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, καὶ τὸ δύνασθαι φουᾶσθαι καὶ περιβλέπεσθαι; Καὶ τί τῆς ἐπιθυμίας ταύτης πονηρότερον γένοιτ' ἂν, καὶ τοῦ αἰόπου τοῦτου ἔρωτος; Εἰ δὲ μὴ πονηρόν, παύσασθε
 5 τοὺς κενოდόξους οκώπιοντες, καὶ μυρίοις πλύνοντες οκώμμασι· παύσασθε τοῖς ἀπονεινοημένοις καὶ ὑπερόπταις ἐπαρώμενοι. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἀνάσχοισθε. Οὐκοῦν μυρίας ἄξιοι καὶ αὐτοὶ κατηγορίας, καὶ μύριους ἔχωσι ραβδούχους.

Καὶ ταυτιά μοι περὶ τῶν ἀνεκμοιτέρων ἀρχόντων εἰρη-
 10 ται, ὥς τοὺς γε πλείονας καὶ λησιῶν, καὶ ἀνδροφόνων, καὶ μοιχῶν, καὶ τυμωρῶν μείζονα ἀμαρτάνοντας εὐρήσομεν, ἀπὸ τοῦ μὴ καλῶς κεχρηθῆναι τῇ ἀρχῇ. Καὶ γὰρ καὶ κλέπτουσιν ἐκείνων ἀναισχυνιότερον, καὶ σφάτιουσιν ἱαμώτερον, καὶ ἀσελγαίνουσι πολλῷ παρανομώτερον, καὶ διορύτ-
 15 τουσιν, οὐ τοῖχον ἔνα, ἀλλὰ οὐσίας καὶ οἰκίας ἀπείρους, ἀπὸ τῆς ἐξουσίας πολλὴν τὴν εὐκολίαν ἔχοντες. Καὶ δουλεύουσι δουλείαν χαλεπωτάτην, καὶ τοῖς πάθεσιν ὑποκύπτοντες ἀγεννῶς, καὶ τοὺς συνδούλους τύπτοντες ἀφρειδῶς, καὶ τοὺς συνειδότας αὐτοῖς ἅπαντας τρέμοντες. Μόνος γὰρ ἐ-
 20 σιν ἐλευθερός, καὶ μόνος ἄρχων, καὶ τῶν βασιλέων βασιλικώτερος, ὁ τῶν πανθῶν ἀπηλλαγμένος.

Ταῦτ' οὖν εἰδότες, διώξωμεν τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν καὶ τῆς πονηρᾶς δουλείας ἀπαλλάξωμεν ἑαυτούς· καὶ μήτε ἀρ-

Εἰπέ μου λοιπὸν σὲ παρακαλῶ, διὰ ποῖον λόγον χαίρεται; ἐπειδὴ θεωρεῖται σπουδαῖος ἐκ μέρους τῶν πολλῶν καὶ ἤμπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται καὶ νὰ σέβεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Καὶ τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χειρότερον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν καὶ τὸν παράλογον αὐτὸν ἔρωτα; Ἐὰν αὐτὸ δὲν εἶναι κακὸν πρᾶγμα, παύσατε νὰ χλευάζετε τοὺς ματαιοδόξους καὶ νὰ τοὺς περιλούζετε μὲ ἀπείρους κοροϊδίας· παύσατε νὰ καταρᾶσθε τοὺς ἀνοήτους καὶ τοὺς ὑπερηφάνους. Ἄλλ' ὅμως δὲν θὰ ἤμπορούσατε νὰ τὸ ἀνεχθῆτε αὐτό. Ἄρα λοιπὸν καὶ αὐτοὶ εἶναι ἄξιοι ἀπείρων κατηγοριῶν, ἔστω καὶ ἂν ἔχουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἀπείρους ραβδούχους.

Καὶ αὐτὰ ἔχουν λεχθῇ ἀπὸ ἐμένα περὶ τῶν ἀρχόντων ποὺ εἶναι περισσότερον ὑποφερτοί, διότι θὰ εὕρωμεν ὅπως δὴποτε τοὺς περισσότερους νὰ διαπράττουν μεγαλύτερα ἁμαρτήματα καὶ ἀπὸ τοὺς ληστές, καὶ ἀπὸ τοὺς φονεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς μοιχοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς τυμβωρύχους, καθ' ὅσον δὲν κάνουν καλὴν χρῆσιν τῆς ἐξουσίας ποὺ κατέχουν. Διότι πράγματι καὶ κλέπτουν κατὰ τρόπον περισσότερον ἀναίσχυντον ἀπὸ ἐκείνους, καὶ σφάζουν μὲ μεγαλυτέραν ἀναίσχυντίαν, καὶ διαπράττουν ἀκολασίας κατὰ πολὺ μεγαλύτερον παράνομον τρόπον, καὶ ὑποσκάπτουν ὅχι ἓνα τοῖχον, ἀλλὰ ἀπείρους περιουσίας καὶ οἰκίας καθ' ὅσον ἔχουν περισσότεραν εὐκολίαν ἐξ αἰτίας τῆς ἐξουσίας ποὺ κατέχουν. Ἔτσι γίνονται δοῦλοι τῆς πρὸ φοβεραῆς δουλείας, ὑποκύπτουν εἰς τὰ πάθη κατὰ τρόπον ἀγενεῇ, κτυποῦν τοὺς συνδούλους τῶν κατὰ τρόπον ἀπάνθρωπον, καὶ κάνουν νὰ τρέμουν ὅλους ἐκείνους ποὺ τοὺς γνωρίζουν. Διότι ὁ μόνος πραγματικὰ ἐλεύθερος καὶ ὁ μόνος ἄρχων καὶ ὁ βασιλικώτερος τῶν βασιλέων εἶναι αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰ πάθη.

Γνωρίζοντες λοιπὸν αὐτά, ἃς ἐπιδιώξωμεν τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἃς ἀπαλλάξωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ τὴν πονη-

χῆς ὄγκον, μήτε πλούτου τυραννίδα, μήτε ἄλλο τι τοιοῦτον
 μακαριστὸν νομίζωμεν, ἀλλὰ ἀρετὴν μόνην. Οὕτω γὰρ καὶ
 τῆς ἐνταῦθα ἀπολαυσόμεθα ἀδείας, καὶ τῶν μελλόντων ἐπι-
 τευξόμεθα ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου
 5 ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πα-
 τρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
 Ἀμήν.

ρὰν δουλείαν καὶ ἃς μὴ θεωροῦμεν ἀξιομακάριστον οὔτε ἐ-
κεῖνον ποὺ κατέχει μεγάλην ἐξουσίαν, οὔτε τὴν τυραννίαν
τοῦ πλούτου, οὔτε ὅ,τιδήποτε ἄλλο παρόμοιον, ἀλλὰ τὴν
ἀρετὴν μόνην. Διότι ἔτσι θὰ ἀπολαύσωμεν καὶ τὴν ἐδῶ ἐ-
λευθερίαν καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ μὲ τὴν
χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις, μαζὶ καὶ
εἰς τὸν Πατέρα καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΘ΄
Ματθ. 18, 7 - 14

«Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων. Ἀνάγκη γάρ
ἐστὶν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα, πλην οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ
5 ἐκείνῳ, δι’ οὗ τὰ σκάνδαλα ἔρχεται».

1. Καὶ εἰ ἀνάγκη ἐστὶν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα, εἴποι τις ἂν
ἴσως τῶν ἐναντίων, τί ταλανίζει τὸν κόσμον, θέον ἀμῦναι
καὶ χεῖρα ὀρέξαι; Τοῦτο γὰρ ἱατροῦ καὶ προστάτου· ἐκεῖνο
δὲ καὶ τοῦ τυχόντος. Τί οὖν ἂν εἴποιμεν πρὸς τὴν οὕτως
10 ἀναίσχυντον γλῶτταν; Καὶ τί τῆς θεραπείας ταύτης ἴσον
ἐπιζητεῖς; Καὶ γὰρ Θεὸς ὢν, ἄνθρωπος ἐγένετο διὰ σέ,
καὶ δούλου μορφὴν ἔλαβε, καὶ τὰ ἔσχατα πάντα ὑπέσθη, καὶ
οὐδὲν ἐνέλιπε τῶν εἰς αὐτὸν ἡκόντων. Ἀλλ’ ἐπειδὴ πλέον
οὐδὲν γέγονε τοῖς ἀγνώμοσι, διὰ τοῦτο αὐτοὺς ταλανίζει,
15 διὸ μετὰ τὴν ισοαύτην θεραπείαν ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρρωστίας.
“Ὡσπερ ἂν εἴ τις καὶ τὸν κάμνοντα πολλῆς ἀπολαύσαντα
ἐπιμελείας καὶ οὐκ ἐβελήσαντα νόμοις πεισθῆναι ἱατρικοῖς,
θρηνῶν λέγοι· ‘Οὐαὶ τῷ δεῖνι ἀνθρώπῳ ἀπὸ τῆς ἀρρωστίας,
ἣν διὰ τῆς οἰκείας ἠδύσεως ραθυμίας’.
20 Ἀλλ’ ἐκεῖ μὲν οὐδὲν ὄφελος ἀπὸ τοῦ θρήνου, ἐνταῦθα
δὲ καὶ τοῦτο εἶδος θεραπείας ἐστὶ, τὸ προειπεῖν τὸ ἐσόμενον
καὶ ταλανίσαι. Πολλοὶ γὰρ πολλάκις συμβουλευθέντες μὲν

ΟΜΙΛΙΑ ΝΘ΄

Ματθ. 18, 7 - 14

«Ἀλλοίμονον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ σκάνδαλα· διότι εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ συμβαίνουν τὰ σκάνδαλα, ἀλλ’ ὅμως ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχεται τὸ σκάνδαλον».

1. Καὶ ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθουν τὰ σκάνδαλα, θὰ ἤμποροῦσε ἴσως κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀντιτιθεμένους νὰ εἰπῇ, διατί ταλανίζει τὸν κόσμον, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπερασπίζεται καὶ νὰ τοῦ δίδῃ χεῖρα βοηθείας; Διότι αὐτὸ εἶναι γνῶρισμα τοῦ ἱατροῦ καὶ προστάτου, ἐνῷ ἐκεῖνο τοῦ τυχόντος ἀνθρώπου. Τί λοιπὸν θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰποῦμεν πρὸς αὐτὴν τὴν τόσον ἀναίσχυντον γλῶσσαν; Καὶ τί ζητεῖς νὰ εὕρῃς ἴσον μὲ αὐτὴν τὴν βοήθειαν; Καθ’ ὅσον, ἐνῷ ἦτο Θεός, ἐγένεν ἄνθρωπος διὰ σένα, καὶ ἔλαβε τὴν μορφήν τοῦ δούλου καὶ ὑπέφερεν ὅλα τὰ πρὸ χειρότερα καὶ τίποτε δὲν παρέλειψεν ἀπὸ ἐκεῖνα πρὸς ἑξηρητῶντο ἀπὸ αὐτόν. Ἄλλ’ ἐπειδὴ ὡς πρὸς τίποτε δὲν ἥλλαξαν οἱ ἀχάριστοι ἄνθρωποι ὥστε νὰ γίνουν καλύτεροι, διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ταλανίζει, ὅτι δηλαδὴ μετὰ ἀπὸ τόσον μεγάλην θεραπείαν παρέμειναν εἰς τὴν ἀσθένειάν των. Ὅπως ἀκριβῶς θὰ ἤμποροῦσε κάποιος θρηνηλογῶν νὰ εἰπῇ διὰ τὸν ἀσθενῆ ἐκεῖνον πρὸς τοῦ παρεσχέθη πολὺ μεγάλη ἱατρικὴ βοήθεια καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς ἱατρικοὺς κανόνας. Ἄλλοίμονον εἰς τὸν τάδε ἄνθρωπον διὰ τὴν ἀσθένειάν του πρὸς τὴν ἠὔξησε λόγῳ τῆς ἀδιαφορίας του’.

Ἄλλ’ εἰς ἐκείνην μὲν τὴν περίπτωσιν εἰς τίποτε δὲν ὠφελεῖ ὁ θρῆνος, ἐνῷ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καὶ αὐτὸ εἶναι εἶδος θεραπείας, τὸ νὰ προείπῃ δηλαδὴ αὐτὸ πρὸς ὁποῖον νὰ συμβῇ καὶ νὰ τοὺς ταλανίσῃ. Διότι πολλοὶ πολλὰς

οὐδὲν ὠφελήθησαν, θρηνηθέντες δὲ ἀνήμεκαν. Διὸ καὶ
 μάλιστα τὸ οὐαὶ τέθεικε, διεγείρων αὐτοὺς καὶ ἐναγωνίους
 ποιῶν καὶ ἐγρηγορέναι παρασκευάζων. Μετὰ δὲ τούτων
 καὶ τὴν εὐνοίαν ἐπιδείκνυται τὴν περὶ αὐτοὺς ἐκείνους,
 5 καὶ τὴν ἡμερότητα τὴν αὐτοῦ, ὅτι καὶ ἀντιπόντας θρηνεῖ,
 οὐ δυσχεραίνων μόνον, ἀλλὰ καὶ διορθούμενος καὶ τῷ θρήνῳ
 καὶ τῇ προορῇ, ὥστε αὐτοὺς ἀνακίησασθαι.

Καὶ πῶς ἐνι τούτῳ; φησὶν. Εἰ γὰρ ἀνάγκη ἔλθεῖν ἐν
 σκάνδαλα, πῶς δυνατὸν ταῦτα διαφυγεῖν; "Οἱ ἔλθεῖν μὲν
 10 τὰ σκάνδαλα ἀνάγκη· ἀπολέσθαι δὲ οὐ πάντως ἀνάγκη. "Ωσ-
 περ κἂν λαιρὸς εἴποι (οὐδὲν γὰρ κωλύει τῷ αὐτῷ ὑποδεί-
 γματι χρῆσασθαι πάλιν), ἀνάγκη τὴν νόσον τήνδε ἐπισιῆναι,
 ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη διαφθαρεῖναι πάντως ὑπὸ τῆς νόσου τὸν
 προσέχοντα. Τοῦτο δὲ ἔλεγεν, ὅπερ ἔφην, μετὰ τῶν ἄλλων
 15 καὶ τοὺς μαθητὰς ἀφυπνίζων. "Ἰνα γὰρ μὴ νυστάζωσιν, ὥς
 ἐπὶ εἰρήνην καὶ ἀτάραχον βίον πεμπόμενοι, πολλοὺς ἐφε-
 σιῶτας αὐτοῖς δείκνυσι πολέμους, ἔξωθεν, ἔσωθεν. "Οπερ
 καὶ ὁ Παῦλος δηλῶν ἔλεγεν· «Ἐξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φό-
 βου· καί, «κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις» καὶ Μιλησίοις δὲ
 20 διαλεγόμενος ἔφη· «ἀναστήσονται τινες ἐξ ὑμῶν λα-
 λούντιες διεστραμμένα». Καὶ αὐτὸς δὲ ἔλεγεν· «ἐχθροὶ τοῦ
 ἀνθρώπου οἱ οἰκειακοὶ αὐτοῦ». "Οταν δὲ ἀνάγκην εἴπῃ, οὐ
 τὸ ἀνθαίρειον τῆς ἐξουσίας ἀναιρῶν, οὐδὲ τὴν ἐλευθερίαν
 τῆς προαιρέσεως, οὐδὲ ἀνάγκη τινὶ πραγμάτων ὑποβάλλων
 25 τὸν βίον, φησὶ ταῦτα· ἀλλὰ τὸ πάντως ἐσόμενον προλέγει

1. Β' Κορ. 7, 5.

2. Β' Κορ. 11, 26.

3. Πρ. 20, 30.

4. Ματθ. 10, 36.

φορὲς συμβουλευθέντες μὲν δὲν ὠφελήθησαν ὡς πρὸς τίποτε, θρηνηθέντες ὁμως συνῆλθον καὶ ἐσωφρονίσθησαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸ ἔθεσε τὸ «ἀλλοίμονον», διεγείρων αὐτοὺς καὶ ἐμβάλλων εἰς ἀγωνίαν καὶ προετοιμάζων αὐτοὺς νὰ ἐπαγρυπνοῦν. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ δείχνει καὶ τὴν εὐνοϊάν του πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ τὴν ἡμερότητά του, διότι θρηνεῖ αὐτοὺς ἂν καὶ εἶναι ἐχθροὶ του, καὶ ὅχι μόνον δυσανασχετεῖ διὰ τὸ κατάντημά των, ἀλλὰ καὶ θέλει νὰ τοὺς διορθώσῃ καὶ μὲ τὸν θρῆνον καὶ μὲ τὸ ὅτι προλέγει τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν, ὥστε νὰ γίνουν καὶ πάλιν ἰδικοὶ του.

Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν αὐτό; θὰ εἴπῃ κάποιος. Διότι ἔὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθουν τὰ σκάνδαλα, πῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἀποφύγῃ; Τὸ νὰ ἔλθουν μὲν τὰ σκάνδαλα εἶναι ἀνάγκη, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε ὁμως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀδηγηθῇ κανεὶς εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ὅπως ἀκριβῶς ἔὰν ἤθελεν εἰπεῖ ὁ ἱατρὸς (διότι τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ χρησιμοποιήσωμεν καὶ πάλιν τὸ ἴδιο τὸ παράδειγμα), ὅτι θὰ ἔλθῃ κατ' ἀνάγκην αὐτὴ ἡ ἀσθένεια, ἀλλ' ὁμως δὲν εἶναι ἀναγκασιένος ὅπωςδὴποτε ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖνος πού προσέχει. Αὐτὸ δὲ τὸ ἔλεγεν, ὅπως ἀκριβῶς εἶπα, μὲ σκοπὸν ν' ἀφυπνίσῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς μαθητάς του. Διότι διὰ νὰ μὴ νυστάζουν, ὡς ἂν τάχα ν' ἀποστέλλωνται πρὸς εἰρηνικὸν καὶ ἀτάραχον βίον, τοὺς ἀποκαλύπτει ὅτι θὰ συναντήσουν πολλοὺς πολέμους, ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς. Πρᾶγμα πού καὶ ὁ Παῦλος δηλώνων ἔλεγεν· «Ἀπὸ ἔξω ἀντιμετωπίζομεν πολέμους, ἀπὸ μέσα δὲ φόβους διὰ τοὺς ἀδελφούς»¹. καὶ «ἀντεμετώπισα κινδύνους μεταξὺ τῶν ψευδαδελφῶν»². καὶ συνομιλῶν μὲ τοὺς Μιλησίους ἔλεγε· «Θὰ παρουσιασθοῦν ἀνάμεσά σας ὠρισμένοι πού θὰ διδάσκουν ψευδῇ καὶ διεστραμμένα πράγματα»³. Καὶ ὁ ἴδιος δὲ ὁ Κύριος ἔλεγεν· «Ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου θὰ εἶναι οἱ ἰδικοὶ του»⁴. Ὅταν λοιπὸν ὁμιλῇ περὶ ἀνάγκης, δὲν καταργεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῶν πράξεων, οὔτε τὴν ἐλευθερίαν τῆς προαιρέσεως, οὔτε τὰ λέγει αὐτὰ διὰ νὰ περιορίσῃ τὸν βίον ἐντὸς ὠρισμένων

ὅπερ ὁ Λουκάς ἐτέρῳ λέξει παρέστησεν, εἰπὼν οὕτως· «ἀνένδεκτόν ἐστι τοῦ μὴ ἔλθεῖν τὰ σκάνδαλα».

Τί δέ ἐστι, «τὰ σκάνδαλα»; Τὰ κωλύματα τῆς ὁρθῆς ὁδοῦ. Οὕτω καὶ οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοὺς περὶ ταῦτα δεικνύς
 5 καλοῖσι, τοὺς τὰ σώματα διασιρέφοντας. Οὐ τοίνυν ἡ πρόρρησις αὐτοῦ τὰ σκάνδαλα ἄγει· ἄπαγε· οὐδὲ ἐπειδὴ προεῖπε, διὰ τοῦτο γίνεται· ἀλλ' ἐπειδὴ πάντως ἔμελλεν ἔσεσθαι, διὰ τοῦτο προεῖπεν· ὥς εἶγε μὴ ἐβούλοντο οἱ φέροντες αὐτὰ πονηρεύεσθαι, οὐδ' ἂν ἤλθον· εἰ δὲ μὴ ἔμελλον ἔρχεσθαι,
 10 οὐδ' ἂν προερχήθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐκακούργησαν ἐκεῖνοι, καὶ ἀνίατα ἐνόησαν, ἤλθον καὶ προλέγει τὸ μέλλον ἔσεσθαι. Καὶ εἰ διωρθώθησαν ἐκεῖνοι, φησί, καὶ μηδεὶς ἦν ὁ τὰ σκάνδαλα κομίζων, οὐκ ἔμελλεν ὁ λόγος οὗτος ψεύδους ἀλλογεσθαι; Οὐδαμῶς· οὐδὲ γὰρ ἂν ἐλέχθη. Εἰ γὰρ ἔμελλον διορθοῦσθαι
 15 πάντες, οὐκ ἂν εἶπεν, ὅτι ἀνάγκη ἔλθεῖν· ἀλλ' ἐπειδὴ προήδει ἀδιορθώτους ἔσομένους, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι πάντως ἥξουσι.

Καὶ τίνας ἐνεκεν αὐτοὺς οὐκ ἀνεῖλε; φησί. Τίνος γὰρ ἐνεκεν ἀναιρεθῆναι ἔδει; διὰ τοὺς βλαπτομένους; Ἀλλ'
 20 οὐκ ἐκεῖθεν οἱ βλαπτόμενοι ἀπόλλυνται, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐαυτῶν ραθυμίας. Καὶ δηλοῦσιν οἱ ἐνάρετοι, οὐ μόνον οὐδὲν ἀδικούμενοι ἐντεῦθεν, ἀλλὰ καὶ τὰ μέγιστα κερδαίνοντες· οἷος ἦν ὁ Ἰώβ, οἷος ὁ Ἰωσήφ, οἷοι πάντες οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι. Εἰ δὲ ἀπόλλυνται πολλοί, παρὰ τὸν ἐαυτῶν ὕπνον.
 25 Εἰ δὲ μὴ οὕτως εἶχεν, ἀλλὰ παρὰ τὰ σκάνδαλα ἡ ἀπώλεια,

πραγμάτων πού συμβαίνουν κατ' ἀνάγκην, ἀλλὰ προλέγει αὐτὸ πού ὁπωσδήποτε θὰ συμβῇ, πρᾶγμα πού καὶ ὁ Λουκᾶς παρουσίασε μὲ ἄλλας λέξεις, λέγων τὰ ἐξῆς· «Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἔλθουν τὰ σκάνδαλα»⁵.

Ἄλλ' ὅμως τί εἶναι «τὰ σκάνδαλα»; Εἶναι τὰ ἐμπόδια τοῦ ὀρθοῦ δρόμου τῆς ζωῆς. Ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεοῦ ὀνομάζουν αὐτοὺς πού εἶναι ἐπιτήδειοι εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, αὐτοὺς πού διαφθείρουν τὰ σώματα. Ἐπομένως δὲν δημιουργεῖ ἡ πρόρρησις αὐτοῦ τὰ σκάνδαλα· μὴ γένοιτο· οὔτε ἐπειδὴ προεῖπε, διὰ τοῦτο συμβαίνουν αὐτά, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο ὁπωσδήποτε νὰ συμβοῦν διὰ τοῦτο τὰ προεῖπε· διότι, ἐὰν βέβαια δὲν ἤθελον, αὐτοὶ πού τὰ προκαλοῦν, νὰ εἶναι καὶ νὰ διαπράττουν κακά, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθουν αὐτά· ἐὰν δὲ δὲν ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν, οὔτε καὶ θὰ προελέγοντο. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνοι διέπραξαν κακουργήματα καὶ ἡσθένησαν κατὰ τρόπον ἀθεράπευτον, διὰ τοῦτο ἦλθον· ὁ ἴδιος δὲ προλέγει αὐτὸ πού πρόκειται νὰ συμβῇ. Καὶ θὰ εἴπῃ κάποιος· ἐὰν ἐκεῖνοι διωρθώνοντο καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς πού νὰ ἐδημιούργει τὰ σκάνδαλα, δὲν θὰ συνέβαιναν ὁ λόγος αὐτὸς ν' ἀποδειχθῇ ψευδής; Ἀσφαλῶς ὅχι· διότι δὲν θὰ ἐλέγετο· καθ' ὅσον ἐὰν ἐπρόκειτο ὅλοι νὰ διορθωθοῦν, δὲν θὰ ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθουν, ἐπειδὴ ὅμως προεγνώριζεν ὅτι θὰ γίνουν ἀδιόρθωτοι μὲ τὴν θέλησίν των, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ὁπωσδήποτε θὰ ἔλθουν.

Καὶ διὰ ποῖον λόγον, θὰ εἴπῃ κάποιος, δὲν τοὺς ἐξηφάνισεν αὐτούς; Καὶ διὰ ποῖον λόγον ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐξαφανίσῃ; Ἐξ αἰτίας αὐτῶν πού βλάπτονται; Ἄλλ' αὐτοὶ πού βλάπτονται δὲν ὀδηγοῦνται εἰς τὴν ἀπώλειαν ἔξ αἰτίας αὐτῶν, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἰδικῆς των ἀδιαφορίας. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους, οἱ ὅποιοι ὅχι μόνον δὲν ζημιώνονται ὡς πρὸς τίποτε ἀπὸ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ἔχουν ἀντιθέτως μεγάλην ὠφέλειαν· διότι τέτοιος ἦτο ὁ Ἰωβ, ὁ Ἰωσήφ καὶ ὅλοι οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι. Ἐὰν ὅμως ἐχάθησαν πολλοὶ αὐτὸ συνέβη ἔξ αἰτίας τοῦ ἰδικοῦ των ὕπνου. Ἐὰν

πάντας ἀπολέσθαι ἔδει. Εἰ δέ εἰσιν οἱ διαφεύγοντες, ὁ μὴ διαφεύγων ἐαυτῷ λογιζέσθω. Τὰ γὰρ σκάνδαλα, ὅπερ ἔφηρ, καὶ διεγείρει καὶ ὀξύτερον ποιεῖ καὶ ἀκονᾶ, οὐ μόνον τὸν φυλατιόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸν περιπεσόντα ἰαχέως ἀνασιάντα· 5 ἀσφαλέστερον γὰρ αὐτὸν ἐργάζεται, καὶ δυσάλωτον μᾶλλον ποιεῖ.

Ὡστε ἂν νήφωμεν, οὐ μικρὸν ἐντιϋθεν καρπούμεθα κέρδος, τὸ διηνεκῶς ἐργηγορέναι. Εἰ γὰρ πολέμιων ὄντων καὶ τοσοῦτων πειρασμῶν ἐπικειμένων καθεύδομεν, ἴνες ἂν 10 εἴημεν ἐν ἀδείᾳ ζῶντες; Καὶ εἰ βούλει, τὸν πρῶτον ἄνθρωπον σκόπει. Εἰ γὰρ ὀλίγον χρόνον, ἰάχα δὲ οὐδὲ ἡμέραν ὅλην ἐν ἱῷ παραδείῳ ζήσας, καὶ ἰουφῆς ἀπολαύσας, εἰς τοσοῦτον ἥλασε κακίας, ὥς καὶ ἰσοθεῖαν φαντασθῆναι καὶ τὸν ἀπαιεῶνα εὐεργέτην νομίσαι, καὶ μιᾶς μὴ κατασχεῖν 15 ἐντολῆς, εἰ καὶ τὸν ἐφεξῆς θίον ἀταλαίπωρον ἔζη, τί οὐκ ἂν εἰργάσαιο;

2. Ἄλλ' ὅταν ἑαυτὰ εἴπωμεν, πάλιν ἕτερα ἀντιλέγουσιν, ἐρωτῶντες· 'Καὶ διατί αὐτὸν τοιοῦτον ἐποίησεν ὁ Θεός;'. Οὐχὶ ὁ Θεὸς τοιοῦτον αὐτὸν ἐποίησεν ἅπαρ· ἐπεὶ οὐδ' ἂν 20 ἐκόλασεν. Εἰ γὰρ ἡμεῖς, ἐν οἷς ἂν ὤμεν αἵτιοι, οὐκ ἐγκαλοῦμεν τοῖς οἰκέταις, πολλῷ μᾶλλον ὁ τῶν ὅλων Θεός. Ἄλλὰ πόθεν τοῦτο ἐγένετο; φησί. Παρ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ῥαθυμίας. Τί ἐστὶ, 'παρ' ἑαυτοῦ'; Ἐρώτησον σεαυτὸν. Εἰ γὰρ μὴ παρ' ἑαυτῶν εἰσι κακοὶ οἱ κακοί, μὴ κόλαζε τὸν 25 οἰκέτην, μηδὲ ἐπιτίμα τῇ γυναικὶ ἐν οἷς ἂν ἁμαρτιάνῃ, μηδὲ

δὲ δὲν εἶχον ἔτσι τὰ πράγματα, ἀλλ' ἡ ἀπώλεια προήρχετο ἀπὸ τὰ σκάνδαλα, ἔπρεπεν ὅλοι νὰ καθοῦν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ τὰ ἀποφεύγουν αὐτά, ἃς τὸ σκεφθῇ αὐτὸ ἐκεῖνος ποὺ δὲν τὰ ἀποφεύγει. Διότι τὰ σκάνδαλα, ὅπως ἀκριβῶς εἶπα, καὶ διεγείρουν καὶ κάνουν τὸν ἄνθρωπον περισσότερο ἐνεργητικὸν καὶ τὸν κεντρίζουν ὅχι μόνον αὐτὸν ποὺ προφυλάσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ποὺ παρασύρεται πολὺ γρήγορα τὸν ἐπανορθώνουν· διότι τὸν καθιστοῦν περισσότερο ἀσφαλῆ καὶ τὸν κάνουν περισσότερο δυσκολοκατανίκητον.

Ὡστε λοιπὸν ἐὰν ἐπαγρυπνοῦμεν δὲν εἶναι μικρὸν τὸ κέρδος ποὺ θὰ ἔχωμεν ἀπὸ αὐτό, θὰ εἴμεθα δηλαδὴ εἰς διαρκῇ ἐτοιμότητα. Διότι, ἐάν, ἐνῷ ὑπάρχουν τόσοι ἐχθροὶ καὶ εὐρίσκονται ἔμπροσθέν μας τόσοι πειρασμοί, ἡμεῖς κοιμώμεθα, ποῖοι θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμεθα διὰ νὰ ζῶμεν μὲ ἀσφάλειαν; Καὶ ἐὰν θέλῃς ἐξέτασε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον. Διότι, ἐάν, μολοντί ἔζησε τόσον ὀλίγον χρόνον μέσα εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἐνδεχομένως οὔτε καὶ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν καὶ ἀπήλαυσε τὴν τρυφὴν αὐτοῦ, ἔφθασεν εἰς τόσον μεγάλην κακίαν, ὥστε καὶ ἰσοθεῖαν ἀκόμη νὰ φαντασθῇ καὶ νὰ θεωρήσῃ εὐεργέτην τὸν ἀπατεῶνα καὶ νὰ μὴ φυλάξῃ τὴν μίαν ἐντολὴν ποὺ τοῦ ἐδόθη, τί δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διαπράξῃ ἐὰν ἔζη καὶ τὸν ὑπόλοιπον βίον του τελείως ἄκοπον;

2. Ἀλλὰ ὅταν τὰ εἰποῦμεν αὐτά, μᾶς προβάλλουν πάλιν ἄλλας ἀντιρρήσεις καὶ μᾶς ἐρωτοῦν· 'Καὶ διατὶ ὁ Θεὸς τὸν ἔκανε τὸν ἄνθρωπον τέτοιον;' Δὲν τὸν ἔκανεν ὁ Θεὸς τέτοιον· μὴ γένοιτο· διότι τότε δὲν θὰ τὸν ἐτιμωροῦσε. Διότι ἐὰν ἡμεῖς, δι' ὅσα πράγματα συμβαίνει νὰ εἴμεθα ὑπεύθυνοι, δὲν ἐπιπλήττωμεν τοὺς ὑπηρέτας μας, πολὺ περισσότερο δὲν τὸ κάνει αὐτὸ ὁ Θεὸς τῶν ὅλων. Ἀλλά, λέγει, ἀπὸ ποῦ συνέβη αὐτό; Ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὴν ἰδικήν του ὁδιαφορίαν. Τί σημαίνει, 'ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του'; Ἐρώτησε τὸν ἑαυτὸν σου. Διότι ἐὰν οἱ κακοὶ δὲν εἶναι κακοὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των, τότε μὴ τιμωρῇς τὸν ὑπηρέτην σου, οὔτε νὰ

τύπτε τὸν υἱόν, μηδὲ ἐγκάλει τῷ φίλῳ, μηδὲ μίσει τὸν ἐπι-
 ρεάζοντά σε ἐχθρόν· πάντες γὰρ οὗτοι ἐλεεῖσθαι, οὐ κολί-
 ζεσθαι ἄξιοι, εἰ μὴ οἴκοθεν πλημμελοῦσιν.

Ἄλλ' οὐ δύναμαι φιλοσοφεῖν, φησί. Καίτοιγε διὰ συνί-
 5 δης οὐκ ἐκείνων τὴν αἰτίαν οὔσαν, ἀλλ' ἀνάγκης εἰτέρας,
 δύνασαι φιλοσοφεῖν. Ὅτιαν γοῦν ὑπὸ νόσου κατεχόμενος οἰ-
 κέτης μὴ ποιήσῃ τὰ ἐπιταχθέντα, οὐ μόνον οὐκ ἐγκαλεῖς,
 ἀλλὰ καὶ συγγινώσκεις. Οὕτω οὐ μάρτυς, διὰ τὸ μὲν αὐτοῦ,
 τὸ δὲ οὐκ αὐτοῦ. Ὡστε κἀνταῦθα, εἰ ἥδεις διὰ παρὰ τὸ γε-
 10 νέσθαι τοιοῦτος πονηρὸς ἦν, οὐ μόνον οὐκ ἂν ἐνεκάλεσας,
 ἀλλὰ καὶ συγγνώμην ἔδωκας ἄν. Οὐ γὰρ δήπου διὰ μὲν τὴν
 νόσον συγγινώσκεις, διὰ Θεοῦ δὲ δημιουργίαν οὐκ ἂν συνέ-
 γνωνος, εἴγε τοιοῦτος ἐξ ἀρχῆς γέγονε.

Καὶ εἰτέρωθεν δὲ τοὺς τοιοῦτους ἐπιστοιμίσαι ράδιον·
 15 πολλὴ γὰρ τῆς ἀληθείας ἡ περιουσία. Διὰ γὰρ μηδέποτε
 ἐνεκάλεσε οἰκέτην, διὰ οὐκ ἔστι καλὸς τὴν ὄψιν, διὰ οὐκ ἔστιν
 εὐμήκης τὸ σῶμα, διὰ οὐκ ἔστι πιητός; Ὅτι τῆς φύσεως
 ταῦτα. Οὐκοῦν τῶν τῆς φύσεως ἐγκλημάτων ἀπήλλακται καὶ
 οὐδεὶς ἀντιρεῖ. Ὅτιαν οὖν ἐγκαλῆς, δεικνύεις διὰ οὐ τῆς
 20 φύσεως τὸ ἁμαρτήμα, ἀλλὰ τῆς προαιρέσεως. Εἰ γὰρ ἐν
 οἷς οὐκ ἐγκαλοῦμεν, μαρτυροῦμεν τῆς φύσεως εἶναι τὸ πᾶν,
 δηλὸν διὰ ἐν οἷς ἐπιτιμῶμεν, δηλοῦμεν διὰ προαιρέσεώς ἐστι
 τὸ πλημμέλημα.

Μὴ τοίνυν μοι λογισμοὺς εἰς μέσον ἄγε διεστραμμένους,
 25 μηδὲ σοφίσματα καὶ πλοκάς ἀραχνῶν εὐτελεσιτέρας, ἀλλ' ἐ-

ἐπιτιμᾷς τὴν γυναῖκα σου δι' ὅσα ἁμαρτήματα ἤθελε διαπράξει, οὔτε νὰ κτυπᾷς τὸν υἱόν σου, οὔτε νὰ κατηγορῇς τὸν φίλον σου, οὔτε νὰ μισῇς τὸν ἐχθρόν σου πού σε βλάπτει· διότι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἄξιοι ἐλέους καὶ ὅχι τιμωρίας, ἐὰν δὲν ἁμαρτάνουν μὲ τὴν θέλησίν των.

Ἄλλά, λέγει, δὲν ἤμπορῶ νὰ φιλοσοφῶ. Καὶ ὅμως, ὅταν διαπιστώσης ὅτι ἐκεῖνοι δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι, ἀλλὰ τὰ κάνουν ἀπὸ κάποιαν ἀνάγκην, ἤμπορεῖς τότε νὰ φιλοσοφῇς. "Ὅταν δηλαδὴ κάποιος ὑπηρέτης σου λόγῳ ἀσθενείας δὲν ἐκτελέσῃ τὰ παραγγέλματά σου, ὅχι μόνον δὲν τὸν κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν συγχωρεῖς. "Ἔτσι σὺ ἐπιβεβαιώνεις, ὅτι διὰ τὸ μὲν ἓνα εἶναι ὑπεύθυνος αὐτὸς ὁ ἴδιος, διὰ τὸ ἄλλο δὲ δὲν εἶναι. "Ὡστε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ἐὰν ἐγνώριζες ὅτι ἀπὸ τὴν γέννησίν του ἦτο κακός, ὅχι μόνον δὲν θὰ τὸν ἐκατηγοροῦσες, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν ἐσυγχωροῦσες. Ὅπως-δήποτε λοιπὸν δὲν θὰ ἦτο δυνατόν, ἐὰν ἦτο ἐκ φύσεως τέτοιος, διὰ μὲν τὴν ἀσθένειαν νὰ τὸν συγχωρῇς, διὰ τὴν δημιουργίαν δὲ τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ ἤμπορῇς νὰ τὸν συγχωρήσῃς.

Ἄλλά καὶ μὲ ἄλλον τρόπον εἶναι εὐκόλον κανεῖς νὰ ἀποστομώσῃ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς· διότι εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ ἀφθονία τῆς ἀληθείας. Διὰ τὴν δηλαδὴ ποτὲ δὲν ἐκατηγόρησες τὸν ὑπηρέτην, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὁμορφος, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὑψηλόσωμος, ἐπειδὴ δὲν εἶναι πτερωτός; Διότι αὐτὰ τὰ ἔχει ἐκ φύσεως. "Ὡστε λοιπὸν ὁ δοῦλος σου εἶναι ἀπηλλαγμένος διὰ τὰ ἐκ φύσεως ἐλαττώματά του καὶ κανεῖς δὲν τὸ ἀρνεῖται. "Ὅταν δηλαδὴ κατηγορῇς, δείχνεις ὅτι τὸ ἁμάρτημα δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν φύσιν, ἀλλ' εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς προαιρέσεως. Ἐπομένως, ἐὰν αὐτὰ πού δὲν τὰ κατηγοροῦμεν, ἀποδεικνύομεν ὅτι ἡ εὐθύνη δι' ὅλα αὐτὰ εὐρίσκεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν φύσιν, εἶναι ὁλοφάνερρον ὅτι καὶ ἐκεῖνα πού τὰ κατηγοροῦμεν, ἐπιβεβαιώνομεν ὅτι τὸ ἁμάρτημα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς προαιρέσεως.

Μὴ λοιπὸν μοῦ προβάλλεις διεστραμμένας σκέψεις, οὔτε σοφίσματα καὶ περιπλέγματα πρὸς εὐτελεῖ καὶ ἀπὸ τῶν ἁ-

κεῖνο πάλιν ἀπόκριναί μοι πάντας ἀνθρώπους ὁ Θεὸς εἰργάσαιτο; Παντίπου δῆλον. Πῶς οὖν οὐ πάντες ἴσοι κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον καὶ τὸν τῆς κακίας; πόθεν οἱ ἀγαθοὶ καὶ χρηστοὶ καὶ ἐπιεικεῖς; πόθεν οἱ φαῦλοι καὶ πονηροί. Εἰ
 5 γὰρ μὴ γνώμης ταῦτα δεῖται, ἀλλὰ φύσεώς ἐστι, πῶς οἱ μὲν τοῦτο εἰσιν, οἱ δὲ ἐκεῖνο; Εἰ μὲν γὰρ φύσει πάντες κακοί, οὐδένα οἷόν τε ἦν ἀγαθὸν εἶναι· εἰ δὲ ἀγαθὰ φύσει, οὐδένα κακόν. Εἰ γὰρ μία φύσις ἀνθρώπων ἀπάντων, ἔδει κατὰ τοῦτο πάντας ἓν εἶναι, εἴτε τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνο ἔμελλον
 10 εἶναι. Εἰ δὲ λέγομεν, ὅτι φύσει οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ κακοί, ὅπερ οὐκ ἂν ἔχοι λόγον, ὥπερ ἀπεδείξαμεν, ἐχρῆν ἀκίνητα ταῦτα εἶναι· τὰ γὰρ τῆς φύσεως ἀκίνητα.

Σκόπει δέ. Θνητοὶ πάντες καὶ παθητοί, καὶ οὐδεὶς ἀπαθής, καὶ μυρία φιλονεικῇ. Νῦν δὲ ὁρῶμεν ἀπὸ χρησιῶν
 15 φαύλους πολλούς, καὶ ἀπὸ φαύλων χρησιούς γενομένους, τοὺς μὲν ραθυμία, τοὺς δὲ σπουδῇ· ὅπερ μάλιστα δείκνυσιν οὐκ ὄντα φύσεως ταῦτα. Οὔτε γὰρ μεταβάλλεται, οὔτε ἵνα προσγένηται σπουδῆς δεῖται τὰ φυσικά. Ὡς περ γὰρ εἰς τὸ βλέπειν καὶ ἀκούειν οὐ δεόμεθα πόνου, οὕτως οὐδὲ ἐν τῇ
 20 ἀρετῇ ἰσχύων ἡμῖν ἔδει, εἰ τῇ φύσει αὐτῇ ἦν συγκεκληρωμένη. Τίνος δὲ ἔνεκεν καὶ φαύλους ἐποίει, δυνάμενος ἀγαθοὺς ποιῆσαι πάντας;

Πόθεν οὖν τὰ κακά; φησὶν. Ἐρώτησον σεαυτὸν· ἐμὸν γὰρ δεῖξαι, ὅτι οὐχὶ φύσεως, οὐδὲ ἀπὸ Θεοῦ. Οὐκοῦν αὐτόματα;

ραχνῶν, ἀλλ' ἀπάντησέ μου καὶ πάλιν εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα· Ὁ Θεὸς τοὺς ἔκανεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους; Εἶναι ὁλοφάνερον αὐτό. Πῶς λοιπὸν δὲν εἶναι ὅλοι ἴσοι ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν; ἀπὸ ποίαν αἰτίαν ὑπάρχουν οἱ ἀγαθοί, οἱ ἐνάρετοι καὶ οἱ ἐπεικεῖς; ἀπὸ ποίαν αἰτίαν οἱ διεφθαρμένοι καὶ οἱ κακοί; Διότι ἐὰν αὐτὰ δὲν εἶναι ἀποτελεσματῆς προθέσεώς των, ἀλλ' εἶναι τῆς φύσεώς των, πῶς τότε ἄλλοι μὲν εἶναι τέτοιοι καὶ ἄλλοι διαφορετικοί; Διότι ἐὰν ὅλοι ἦσαν ἐκ φύσεως κακοί, κατὰ φυσικὸν λόγον κανεῖς δὲν θὰ ἦτο καλός, ἐὰν δὲ ἦσαν ἐκ φύσεως καλοί, κανεῖς δὲν θὰ ἦτο κακός. Ἐὰν δηλαδὴ μία ἦτο ἡ φύσις ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἔπρεπε τότε ὅλοι νὰ εἶναι ἕνα, εἴτε αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ εἶναι εἴτε ἐκεῖνο. Ἐὰν ὁμως θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰπούμεν, ὅτι ἐκ φύσεως οἱ μὲν εἶναι καλοί, οἱ δὲ κακοί, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἰσχύει, ὅπως ἀκριβῶς ἀπεδείξαμεν, ἔπρεπεν αὐτὰ νὰ εἶναι ἀμετάβλητα, καθ' ὅσον τὰ πράγματα τῆς φύσεως εἶναι ἀμετάβλητα.

Πρόσεχε δέ. Ὅλοι εἴμεθα θνητοὶ καὶ παθητοὶ καὶ κανεῖς δὲν εἶναι ἀπαθής, καὶ ἂν ἀκόμη προβάλλῃς μυρίας ἀντιρρήσεις. Σήμερα ὁμως βλέπομεν πολλοὺς ἀπὸ καλοὶ ποὺ εἶναι νὰ γίνωνται κακοὶ καὶ ἀπὸ κακοὶ ποὺ εἶναι νὰ γίνωνται καλοί, οἱ μὲν πρῶτοι ἀπὸ ἀδιαφορίαν, οἱ δὲ δεύτεροι ἀπὸ φροντίδα, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ πολὺ μεγάλην ἀπόδειξιν ὅτι αὐτὰ δὲν εἶναι τέτοια ἐκ φύσεως. Διότι τὰ φυσικὰ πράγματα οὔτε μεταβάλλονται, οὔτε χρειάζονται φροντίδα διὰ νὰ γίνουν καλύτερα. Ὅπως ἀκριβῶς δηλαδὴ δὲν καταβάλλομεν κόπον διὰ νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ ἀκούωμεν, ἔτσι καὶ δὲν θὰ ἐκπαιδεύομεθα ἰδρωτὰς διὰ τὴν ἀρετὴν, ἐὰν αὕτῃ συνέβαινε νὰ εἶναι ἠνωμένη μετὰ τὴν φύσιν. Διὰ ποῖον λόγον δὲ θὰ ἔκρινε κακοὺς, ἀφοῦ θὰ ἤμπορούσεν ὅλους νὰ τοὺς κἀνῃ καλοὺς;

Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν, λέγει, ἦλθαν τὰ κακά; Ἐρώτησε τὸν ἑαυτὸν σου· διότι ἰδικόν μου ἔργον εἶναι νὰ δεῖξω, ὅτι δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν φύσιν, οὔτε ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐπομένως,

φησίν. Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ ἀγέννητα; Εὐφήμει, ἄνθρωπε, καὶ ἀποπήδησον τῆς μανίας ταύτης, μιᾷ τιμῇ τὸν Θεὸν τιμῶν καὶ τὰ κακά, καὶ τιμῇ τῇ ἀνωτάτω. Εἰ γὰρ ἀγέννητα, καὶ ἰσχυρὰ ἔσται, καὶ οὐδὲ ἀνασπασθῆναι δυνήσεται, οὐδὲ εἰς
5 τὸ μὴ εἶναι χωρῆσαι. Ὅτι γὰρ τὸ ἀγέννητον ἀνώλεθρον, παντί που δῆλον.

3. Πόθεν δὲ καὶ ἀγαθοὶ τοσοῦτοι, τοσαύτην τοῦ κακοῦ τὴν δύναμιν ἔχοντες; πῶς οἱ γεννητοὶ τοῦ ἀγεννήτου ἰσχυρότεροι; Ἀλλ' ὁ Θεὸς αὐτὰ ἀναιρεῖ, φησί. Πότε; Πῶς δὲ
10 καὶ ἀναιρήσει τὰ δμότιμα καὶ ὁμοσθενῇ καὶ δμήλικα, ὥς ἂν τις εἴποι; Ὡ τῆς τοῦ διαδόλου κακίας πόσον ἐξεῦρε κακόν· οἶα τὸν Θεὸν περιθαλεῖν ἔπεισε βλασφημίᾳ· οἶα προοχήματι εὐσεβείας ἔτερον δύσφημον ἐπενόησε λόγον. Βουλόμενοι γὰρ δεῖξαι, ὅτι οὐκ ἐξ αὐτοῦ τὸ κακόν, πονηρὸν ἄλλο
15 δόγμα εἰσέγαγον, ἀγέννητα αὐτὰ φήσαντες εἶναι.

Πόθεν οὖν τὰ κακά; φησίν. Ἐκ τοῦ θέλειν καὶ μὴ θέλειν. Αὐτὸ δὲ τὸ θέλειν καὶ μὴ θέλειν πόθεν; Παρ' ἡμῶν αὐτῶν. Σὺ δὲ ταυτὸν ποιεῖς ἐρωτῶν, ὥς ἂν εἰ ἐρομένου σου, Ὑπόθεν τὸ βλέπειν καὶ μὴ βλέπειν;· εἰτα εἰπόντος μου,
20 ἐκ τοῦ μύειν καὶ μὴ μύειν· πάλιν ἔροιο, αὐτὸ δὲ τὸ μύειν καὶ μὴ μύειν πόθεν; εἰτα ἀκούσας ὅτι ἐξ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τοῦ θέλειν, αἰτίαν πάλιν ἐτέραν ζητοίης. Τὸ γὰρ κακὸν οὐδὲν ἑτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ τὸ παρακοῦσαι Θεοῦ. Πόθεν οὖν τοῦτο, φησίν, εὗρεν ὁ ἄνθρωπος; Ἔργον γὰρ ἦν τοῦτο εὐ-
25 ρεῖν; εἰπέ μοι. Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ τοῦτό φημι, ὅτι δύσκολον

λέγει, ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ μόνα των; Ἀσφαλῶς ὄχι. Μήπως εἶναι ἀγέννητα; Παῦσε ἄνθρωπέ μου, καὶ ἄφησε αὐτὴν τὴν μανίαν, τὸ νὰ τιμᾷς δηλαδὴ μὲ τὴν ἰδίαν τιμὴν τὸν Θεὸν καὶ τὰ κακά, καὶ μάλιστα μὲ τὴν μεγαλυτέραν τιμὴν. Διότι ἐὰν εἶναι ἀγέννητα, θὰ εἶναι καὶ ἰσχυρά, καὶ δὲν θὰ ἤμπορέσῃ τίποτε νὰ τὰ διασαλεύσῃ, οὔτε νὰ ὀδηγηθοῦν εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν. Τὸ ὅτι βέβαια τὸ ἀγέννητον εἶναι καὶ αἰώνιον, εἶναι ὀλοφάνερρον εἰς τὸν καθένα.

3. Ἀπὸ ποῦ δὲ ὑπάρχουν τόσοι πολλοὶ καλοὶ, ἀφοῦ τὸ κακὸν ἔχει τόσον μεγάλην δύναμιν; πῶς οἱ γεννητοὶ εἶναι ἰσχυρότεροι ἀπὸ τὸ ἀγέννητον κακόν; Ἀλλά, λέγει, ὁ Θεὸς θὰ τὰ ἐξολοθρεύσῃ αὐτά. Πότε; Πῶς δὲ θὰ ἐξολοθρεύσῃ τὰ ἰσότημα, ἰσοδύναμα καὶ συνομήλικα μὲ αὐτόν, ὅπως θὰ ἤμποροῦσε νὰ εἰπῇ κάποιος; Ὡ μὲγεθος τῆς κακίας τοῦ διαβόλου· πόσον κακὸν ἐπενόησεν· μὲ ποίαν βλασφημίαν ἔπεισεν αὐτοὺς νὰ περιβάλουν τὸν Θεόν· μὲ ποῖον πρόσχημα εὐσεβείας ἐπενόησεν ἄλλον βλάβημον λόγον. Διότι εἰς τὴν προσπάθειάν των ν' ἀποδείξουν, ὅτι τὸ κακὸν δὲν προέρχεται ἀπὸ αὐτόν, ἐπενόησαν ἄλλην πονηρὰν διδασκαλίαν, λέγοντες ὅτι τὰ κακά εἶναι ἀγέννητα.

Ἀπὸ ποῦ λοιπόν, λέγει, προέρχονται τὰ κακά; Ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας θέλησιν καὶ τὴν ἄρνησίν μας. Ἀπὸ ποῦ δὲ προέρχεται αὐτὴ ἡ θέλησίς μας καὶ ἄρνησίς μας; Ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Σὺ δὲ κάνων αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν κάνεις τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὡσὰν νὰ εἶχες ἐρωτήσῃ, Ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὴ ἡ δυνατότης τὸ νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ μὴ βλέπωμεν; ἔπειτα, ἀπαντῶν ἐγώ, Ἀπὸ τὸ νὰ κλείωμεν καὶ νὰ μὴ κλείωμεν τὰ μάτια μας, ἤθελες πάλιν ἐρωτήσῃ, Ἀπὸ ποῦ δὲ αὐτὸ τὸ νὰ κλείωμεν καὶ νὰ μὴ κλείωμεν τὰ μάτια; ἔπειτα ἀκούων ὅτι αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους καὶ τὴν θέλησίν μας, ἤθελες πάλιν ἀναζητήσῃ ἄλλην αἰτίαν. Διότι τὸ κακὸν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ παρακοὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ ποῦ, λέγει, εὔρεν αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος; Ἐπὶ μου. Ἦτο δηλαδὴ δύσκολον νὰ τὰ εὔρῃ ὁ ἄνθρω-

τουτο· ἀλλὰ πόθεν ἠθέλησε παρακοῦσαι; Ἀπὸ ραθυμίας. Κύριος γὰρ ὢν ἐκατέρων, πρὸς τοῦτο μᾶλλον ἀπέκλινεν.

Εἰ δὲ ἀπορεῖς ἔτι καὶ ἰλιγγιᾷς ταῦτα ἀκούων, ἐγὼ σε ἐρήσομαι οὐδὲν δυσχερές, οὐδὲ ποικίλον, ἀλλὰ ἀπλοῦν τινα
 5 καὶ σαφῆ λόγον. Γέγονάς ποτε κακός, γέγονας δὲ ποτε καὶ ἀγαθός; Ὁ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν. Ἐκράτησάς ποτε πάθους, καὶ ἐάλως πάλιν ὑπὸ πάθους; περιέπεσες μέθῃ, καὶ ἐκράτησας μέθης; ὠργίσθης ποτέ, καὶ οὐκ ὠργίσθης; παρεῖδες πένητα, καὶ οὐ παρείδες; ἐπόρνευσάς ποτε, καὶ ἐσωφρό
 10 νησας πάλιν; Πόθεν οὖν ταῦτα πάντα; εἰπέ μοι πόθεν; Κἂν γὰρ αὐτὸς μὴ λέγῃς, ἐγὼ ἐρῶ. Ὅτι τὸ μὲν ἐσπούδασας συντείνας σαντόν· μετὰ δὲ ταῦτα ἐξελύθης καὶ ἐρραθύνησας. Τοῖς μὲν γὰρ ἀπεγνωσμένοις καὶ διόλου οὐδοῖν ἐν κακίᾳ, καὶ ἀναισθητίως ἔχουσι καὶ μαινομένοις, καὶ οὐκ ἐθέ-
 15 λουσιν οὐδὲ ἀκούειν τὰ διορθοῦντα αὐτούς, οὐδὲ διαλέξομαι περὶ φιλοσοφίας· τοῖς δὲ ποτε μὲν ἐν τούτῳ, ποτε δὲ ἐν ἐκείνῳ γενομένοις ἡδέως ἐρῶ.

Ἦρπασάς ποτε μὲν τὰ μὴ προσήκοντα· μετὰ δὲ ταῦτα κατακλασθεῖς ὑπὸ ἐλέου, καὶ τῶν σαντιοῦ μετέδωκας τῷ δεο-
 20 μένῳ; Πόθεν οὖν αὕτη ἡ μεταβολή; οὐκ εὐδηλον διὰ ἀπὸ γνώμης καὶ προαιρέσεως; Εὐδηλον καὶ οὐκ ἔστιν δοτις οὐκ ἂν εἴποι τοῦτο. Διὸ παρακαλῶ σπουδάζειν καὶ ἀρετῆς ἔχεισθαι, καὶ οὐδὲν δεήσεσθε τῶν ζητημάτων πούτων. Τὰ γὰρ κακά, ὀνόματά ἐστι μόνον, ἐὰν θέλωμεν. Μὴ τοίνυν ζήτει,

πος; Ούτε ἐγὼ λέγω, ὅτι ἦτο δύσκολον αὐτό· ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον ἠθέλησε νὰ παρακούσῃ; Ἀπὸ ἀδιαφορίαν. Διότι ἂν καὶ ἦτο κύριος καὶ τῶν δύο, ἀπέκλινε μᾶλλον πρὸς αὐτό.

Ἐὰν λοιπὸν ἀπορῇς ἀκόμῃ καὶ μένης κατάπληκτος ἀκούων αὐτά, ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι ποῦ εἶναι δύσκολον, οὔτε περίπλοκον, ἀλλὰ θὰ σοῦ κάνω μίαν ἀπλὴν καὶ σαφῇ ἐρώτησιν. Ἐγίνες ποτὲ κακός, ἔγινες ποτὲ καὶ καλός; Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω σημαίνει τὸ ἐξῆς. Ἐγίνες ποτὲ κυρίαρχος κάποιου πάθους καὶ ἐκυριεύθης πάλιν ἀπὸ τὸ πάθος; περιέπεσες εἰς τὴν μέθην καὶ ὑπερίσχυσες τῆς μέθης; ὠργίσθης ποτὲ καὶ δὲν ὠργίσθης; παρέβλεψες πτωχὸν καὶ δὲν παρέβλεψες; ἐπόρνευσες ποτὲ καὶ ἐπέδειξες πάλιν σωφροσύνην; Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ὄλα αὐτά; εἶπέ μου· ἀπὸ ποῦ; Ἐὰν βέβαια σὺ δὲν θέλῃς νὰ ἀπαντήσῃς, θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὴν ἀπάντησιν. Ὅτι κάποτε μὲν ἐπέδειξες φροντίδα καὶ ἐβοήθησες τὸν ἑαυτὸν σου, εἰς τὴν συνέχειαν ὅμως κατήργησες τὴν φροντίδα κοὶ ἡδιαφόρησες. Πρὸς αὐτοὺς μὲν ποῦ διέκοψαν κάθε ἐλπίδα διορθώσεώς των καὶ εἶναι βυθισμένοι ἐξ ὀλοκλήρου μέσα εἰς τὴν κακίαν καὶ εἶναι ἀναίσθητοι καὶ μανιακοὶ καὶ δὲν θέλουν οὔτε κἂν ν' ἀκούουν αὐτὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν νὰ διορθωθοῦν, δὲν θὰ ὁμιλήσω καὶ ἐγὼ περὶ εὐσεβείας, πρὸς αὐτοὺς ὅμως ποῦ ἄλλοτε μὲν εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἄλλοτε δὲ εἰς τὴν ἄλλην, εὐχαρίστως θὰ ὁμιλήσω.

Συνέβη κάποτε ν' ἀρπάσῃς αὐτὰ ποῦ δὲν ἔπρεπεν; εἰς τὴν συνέχειαν δὲ καταληφθεὶς ἀπὸ εὐσπλαχνίαν ἔδωσες εἰς αὐτὸν ποῦ εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἀπὸ τὰ ἰδικά σου; Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν αὐτὴ ἡ μεταβολή; δὲν εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἰδικῆς σου ἀποφάσεως καὶ προαιρέσεως; Ὀλοφάνερον εἶναι· καὶ κανεὶς δὲν ὑπάρχει ποῦ νὰ μὴ τὸ παραδέχεται αὐτό. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ φροντίζετε καὶ ν' ἀκολουθεῖτε τὴν ἀρετὴν καὶ δὲν θὰ ἔχετε καμμίαν ἀνάγκην ἀπὸ παρόμοια ζητήματα. Διότι τὰ κακά, ἐὰν θέλωμεν, εἶναι μόνον ὀνόματα. Μὴ λοιπὸν ζητῇς νὰ εὔρῃς ἀπὸ

πόθεν τὰ κακά, μηδὲ διαπύρει· ἀλλ' εὐρὼν διὰ ἀπὸ ραθυ-
 μίας μόνης, φεῦγε τὰ κακά. Ἐὰν εἴπῃ τις, διὰ οὐ παρ' ἡ-
 μῶν ταῦτα· διὰ ἰδῆς ὀργιζόμενον οἰκείῃ, καὶ παροξυνόμε-
 νον γυναικί, καὶ ἐγκαλοῦντα παιδί, καὶ καταγινώσκοντα τῶν
 5 ἀδικούντων, εἰπὲ πρὸς αὐτόν· πῶς οὖν ἔλεγες, διὰ οὐ παρ'
 ἡμῶν τὰ κακά; Εἰ γὰρ οὐ παρ' ἡμῶν, τίνας ἐνεκεν ἐγκαλεῖς;
 Εἰπὲ πάλιν· ἀπὸ σαυτοῦ λοιδορεῖς καὶ ὑβρίζεις; Εἰ
 μὲν γὰρ οὐκ ἀπὸ σαυτοῦ, μηδεὶς σοὶ ὀργιζέσθω· εἰ δὲ ἀπὸ
 σαυτοῦ, ἀπὸ σοῦ καὶ ἀπὸ τῆς σῆς ραθυμίας τὰ κακά. Τί
 10 δέ; νομίζεις εἶναι τινὰς ἀγαθοὺς; Εἰ μὲν γὰρ μηδεὶς ἀγα-
 θός, πόθεν σοὶ τὸ ὄνομα τοῦτο; πόθεν οἱ ἔπαινοι; Εἰ δὲ
 εἰσὶν ἀγαθοί, εὐδὴλον διὰ καὶ τοῖς πονηροῖς ἐπιτιμῆσουσιν.
 Ἀλλ' εἰ μή τίς ἐστὶν ἐκὼν πονηρός, μηδὲ παρ' ἑαυτοῦ, ἀδί-
 κως εὐρεθήσονται ἐπιτιμῶντες οἱ ἀγαθοὶ τοῖς κακοῖς καὶ
 15 ἔσονται καὶ αὐτοὶ ταύτῃ κακοὶ πάλιν. Τί γὰρ ἂν κάκιον
 γένοιτ' ἂν τοῦ τὸν ἀνεύθυνον ὑποβάλλειν ἐγκλήμασιν; Εἰ δὲ
 μένουσιν ἡμῖν ἀγαθοὶ καὶ ἐπιτιμῶντες, καὶ τοῦτο μάλιστα
 τῆς ἀγαθότητος αὐτῶν δεῖγμα, καὶ τοῖς σφόδρα ἀνοήτοις
 κἀντεῦθεν δῆλον, διὰ οὐδεὶς οὐδέποτε ἀνάγκη κακός. Εἰ δὲ
 20 καὶ μετὰ ταῦτα πάντα ζητιότης, πόθεν τὰ κακά; ἀπὸ ραθυ-
 μίας εἴπομ' ἂν, ἀπὸ ἀργίας, ἀπὸ τοῦ πονηροῖς συγγίνεσθαι,
 ἀπὸ τοῦ καταφρονεῖν ἀρετῆς· ἐντεῦθεν καὶ τὰ κακά, καὶ τὸ
 ζητεῖν τινὰς, πόθεν τὰ κακά. Ὡς τῶν γε κατορθούντων οὐ-

ποῦ προέρχονται τὰ κακά, οὔτε καὶ ν' ἀπορῆς, ἀλλ' ἀφοῦ διεπίστωσες ὅτι εἶναι ἀποκλειστικά καὶ μόνον ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαφορίας, ἀπόφευγε τὰ κακά. Καὶ ἂν κάποιος εἴπῃ, ὅτι αὐτὰ δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἡμᾶς, εἰπὲ πρὸς αὐτὸν ὅταν τὸν ἰδῇς νὰ ὀργίζεται ἐναντίον τοῦ δούλου του καὶ νὰ διαπληκτίζεται μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ ἐπιπλήσῃ τὸν υἱόν του καὶ νὰ κατηγορῇ αὐτοὺς ποὺ ἀδικοῦν. Πῶς λοιπὸν ἔλεγες, ὅτι δὲν ἐξαρτῶνται τὰ κακά ἀπὸ ἡμᾶς; Ἐὰν δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἡμᾶς, διατί τότε κατηγορεῖς;

Εἰπὲ πάλιν πρὸς αὐτόν· Μὲ τὴν θέλησίν σου κατηγορεῖς καὶ ὑβρίζεις; Διότι ἐὰν μὲν δὲν τὸ κάνης αὐτὸ μὲ τὴν θέλησίν σου, κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ὀργίζεται ἐναντίον σου, ἐὰν ὅμως τὸ κάνης μὲ τὴν θέλησίν σου, τότε τὰ κακά εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς θελήσεώς σου καὶ τῆς ἀδιαφορίας σου. Τί δέ; πιστεύεις ὅτι ὑπάρχουν ὠρισμένοι καλοὶ; Διότι ἐὰν μὲν δὲν ὑπάρχη κανεῖς καλός, ἀπὸ ποῦ ὑπάρχει εἰς ἑσένα αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀπὸ ποῦ οἱ ἔπαινοι; Ἐὰν ὅμως ὑπάρχουν καλοὶ, εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι καὶ τοὺς κακοὺς θὰ τοὺς κατηγορήσουν. Ἐὰν ὅμως κάποιος δὲν εἶναι μὲ τὴν θέλησίν του κακός, οὔτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ἄδικα θὰ συμβῇ νὰ κατηγοροῦν οἱ καλοὶ τοὺς κακοὺς καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ θὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ πάλιν κακοί. Διότι τί θὰ ἔμπουσε νὰ ὑπάρξῃ χειρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ν' ἀποδίδῃ κανεῖς κατηγορίας εἰς τὸν μὴ ἔνοχον; Ἐὰν ὅμως ὑπάρχουν μεταξύ μας καλοὶ καὶ ἐλέγχουν, καὶ αὐτὸ πρὸ πάντων εἶναι δεῖγμα τῆς ἀγαθότητός των, γίνεται φανερόν ἀπὸ αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς πάρα πολὺ ἀνοήτους, ὅτι κανεῖς ποτὲ δὲν γίνεται κακὸς κατ' ἀνάγκην. Ἐὰν δὲ καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἐξακολουθῇς νὰ ζητῇς διὰ νὰ εὕρῃς, ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ κακά, θὰ ἔμπουσα νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ὀκνηρίας, τῆς συναναστροφῆς μὲ τοὺς κακοὺς, τῆς περιφρονήσεως τῆς ἀρετῆς. Ἀπὸ ἐδῶ προέρχονται καὶ τὰ κακά καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀπάντησις πρὸς αὐτοὺς ποὺ ἐρωτοῦν, ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ κακά. Διότι κανεῖς βέβαια ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀσκοῦν τὴν

δεις ταῦτα ἐπιζητεῖ, τῶν ἐπιεικῶς καὶ σωφρόνως ζῆν προ-
 αιρουμένων, ἀλλ' οἱ πονηρὰ τολμῶντες, καὶ παραμυθίαν τι-
 νὰ ἀνόνητον διὰ τούτων βουλόμενοι τῶν λόγων ἐπινοεῖν, ἀ-
 ραχνῶν ὑφάσματα πλέκουσιν. Ἀλλ' ἡμεῖς ταῦτα μὴ
 5 διὰ λόγων μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἔργων διαρρήξωμεν.

Οὐδὲ γὰρ ἀνάγκης ἐστὶ ταῦτα. Εἰ γὰρ ἀνάγκης ἦν,
 οὐκ ἂν εἶπε· «Οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἐρ-
 χεται». Ἐκείνους γὰρ μόνους ταλανίζει τοὺς ἐκ προαιρέσε-
 ως πονηροὺς. Εἰ δέ, «δι' οὗ», λέγει, μὴ θαυμάσης. Οὐ γὰρ
 10 ὡς ἐτέρου δι' αὐτοῦ εἰσάγοντος τοῦτο φησιν, ἀλλ' ὡς αὐτοῦ
 τὸ πᾶν κατασκευάζοντος. Οἶδε γὰρ τὸ δι' οὗ, τὸ ὑφ' οὗ λέ-
 γειν ἡ Γραφή ὡς θίαν λέγει· «Ἐκτεθῆναι ἀνθρώπον διὰ
 τοῦ Θεοῦ»· οὐ τὸ δεύτερον αἷτιον, ἀλλὰ τὸ πρῶτον τιθεῖσα.
 Καὶ πάλιν· «Οὐχὶ διὰ τοῦ Θεοῦ ἡ διασάφησις αὐτῶν ἐστι;»
 15 καί, «Πιστὸς ὁ Θεός, δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ
 Υἱοῦ αὐτοῦ».

4. Καὶ ἵνα μάθῃς, διτι οὐκ ἔστιν ἀνάγκης, ἄκουσον καὶ
 τῶν ἐξῆς. Μετὰ γὰρ τὸ ταλανίσαι, φησὶν· «Εἰ ἡ χεὶρ σου
 ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοπον αὐτά, καὶ βάλε ἀπὸ
 20 σοῦ. Καλὸν γὰρ σοί ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν ἢ
 κυλλόν, ἢ δύο χεῖρας καὶ πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ
 πῦρ. Καὶ εἰ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε
 αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ. Καλὸν σοί ἐστι μονόφθαλμον εἰσελ-
 θεῖν εἰς τὴν ζωὴν, ἢ δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν
 25 κάμινον τοῦ πυρός»· οὐ περὶ μελῶν ταῦτα λέγων ἅπαρ·
 ἀλλὰ περὶ φίλων, περὶ τῶν προσηκόντων, οὓς ἐν τάξει με-
 λῶν ἔχομεν ἀναγκαίῳ. Τοῦτο καὶ ἀνωτέρω εἶρηκε, καὶ

6. Ἀντὶ τῆς γραφῆς 'ἀνόνητον' προτιμῶμεν τὴν γραφὴν 'ἀνόνητον',
 ποὺ ὑπάρχει εἰς ἄλλους κώδικας, πρὸς καλυτέραν ἀπόδοσιν τοῦ
 νοήματος.

7. Γεν. 4, 1.

8. Γεν. 40, 8.

9. Α' Κορ. 1, 9.

10. Α' Κορ. 18, 10.

ἀρετὴν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ζοῦν μὲ ἐπείκειαν καὶ σωφροσύνην δὲν τὰ ἐπιζητεῖ αὐτά, ἀλλ' αὐτοὶ ποὺ διαπράττουν τὰ κακά, αὐτοὶ πλέκουν αὐτὰ τὰ ὑφάσματα τῶν ἀραχνῶν, θέλοντας μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια νὰ εὔρουν κάποιαν ἀνώφελον⁶ παρηγορίαν. Ἄλλ' ἡμεῖς ἄς τὰ ξεσχίσωμεν αὐτὰ τὰ ὑφάσματα ὅχι μόνον μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἔργα.

Ἄρα λοιπὸν δὲν εἶναι τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνάγκης. Διότι ἐὰν ἦσαν ἀποτελέσματα τῆς ἀνάγκης δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰπῇ· «Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ τοῦ ὁποίου ἔρχεται τὸ σκάνδαλον». Ταλανίζει δηλαδή μόνον ἐκεῖνους ποὺ εἶναι ἀπὸ ἰδικὴν των προαίρεσιν κακοί. Ἐὰν δὲ λέγῃ, «διὰ τοῦ ὁποίου», μὴ θαυμάσης. Καθ' ὅσον δὲν τὸ λέγει αὐτό, ὥσάν νὰ ἀναφέρεται μὲ αὐτὸ εἰς κάποιον ἄλλον, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν. Διότι συνηθίζει ἡ Γραφὴ μὲ τὸ 'δι' οὗ' νὰ δηλώνῃ τὸ 'ὑφ' οὗ', ὅπως ὅταν λέγῃ· «Ἀπέκτησα ἄνθρωπον διὰ τοῦ Θεοῦ»⁷. μ' αὐτὸ δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ δεύτερον αἵτιον, ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον. Καὶ ἄλλοῦ πάλιν· «Μήπως ὁ Θεὸς δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐρμηνεύει αὐτά;»⁸. καί, «Εἶναι ἀξιόπιστος ὁ Θεός, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκλήθητε νὰ γίνετε μέτοχοι τῆς ζωῆς τοῦ Υἱοῦ του»⁹.

4. Καὶ διὰ νὰ μάθῃς, ὅτι δὲν συμβαίνουν τὰ σκάνδαλα κατ' ἀνάγκην, ἄκουσε καὶ τὰ ἑξῆς. Διότι μετὰ τὸν ταλανισμένον, λέγει· «Ἐὰν τὸ χέρι σου ἢ τὸ πόδι σου σὲ σκανδαλίζῃ, κόψε τα καὶ πέταξέ τα μακριά. Σοῦ συμφέρει νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν μὲ ἓνα πόδι ἢ μὲ ἓνα χέρι, παρὰ μὲ δύο χέρια καὶ πόδια νὰ ριφθῇς εἰς τὸ αἰώνιον τὸ πῦρ. Καὶ ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σὲ σκανδαλίζει, βγάλε τον καὶ πέταξέ τον μακριά. Εἶναι προτιμώτερον νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν μὲ ἓνα ὀφθαλμόν, παρὰ ἔχων δύο ὀφθαλμοὺς νὰ ριφθῇς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός». Αὐτὰ δὲν τὰ λέγει διὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος· μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὰ λέγει διὰ τοὺς φίλους, διὰ τοὺς συγγενεῖς, τοὺς ὁποίους χρειάζομεθα ὅπως ἀκριβῶς τὰ μέλη τοῦ σώματός μας. Αὐτὸ

νῦν λέγει. Οὐδὲν γὰρ οὕτω βλαβερόν, ὥς συνουσία πονηρά.
 "Οσα γὰρ ἀνάγκη μὴ δύναται, δύναται φιλία πολλάκις καὶ
 εἰς βλάβην καὶ εἰς ὠφέλειαν. Διὸ μετὰ πολλῆς τῆς σφο-
 δρότητος τοὺς βλάβιοντας ἐκκόπτειν κελεύει, τοὺτους αἰνι-
 5 τόμενος τοὺς τὰ σκάνδαλα φέροντας.

Εἶδες πῶς τὴν ἐσομένην ἐκ τῶν σκανδάλων ἀνεκρού-
 σαιτο βλάβην; Τῷ προειπεῖν, ὅτι πάντως ἔσται, ὥστε μηδέ-
 να ἐν ραθυμίᾳ εὖρεῖν, ἀλλὰ προσδοκῶντος αὐτὰ νήφειν·
 τῷ δεῖξαι μεγάλα ὄντα κακὰ (οὐ γὰρ ἂν ἀπλῶς εἶπεν, «οὐ-
 10 αὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων», ἀλλὰ δεικνὺς μεγάλην
 τὴν ἐξ αὐτῶν λύμην)· τῷ ταλανίσαι πάλιν τὸν εἰσάγοντα αὐτὰ
 μειζόνως. Τὸ γὰρ εἶπεῖν, «πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ»,
 πολλὴν δεικνύντος ἣν τὴν τιμωρίαν· οὐ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλὰ
 καὶ τῇ τοῦ παραδείγματος προσθήκῃ ἠϋξῆσε τὸν φόβον.

15 Εἴτα οὐκ ἀρκεῖται τοῦτοις, ἀλλὰ καὶ δείκνυσιν τὴν ὁδόν,
 δι' ἧς ἂν τις διαφύγοι τὰ σκάνδαλα. Τίς δέ ἐστιν αὕτη;
 Τοὺς πονηροὺς, φησί, κἂν σφόδρα σοι φίλοι ᾖσιν, ἀπότμενε
 τῆς φιλίας. Καὶ λέγει λογισμὸν ἀναντίρρητον. "Αν μὲν γὰρ
 μένωσι φίλοι, οὔτε αὐτοὺς κερδανεῖς, καὶ σαυτὸν προσαπο-
 20 λείψ· ἂν δὲ ἀποτέμνης, τὴν γοῦν σαυτοῦ σωτηρίαν καρπώσῃ.
 "Ωστε εἴ τινας σε φιλία βλάβει, ἐκκοπτε ἀπὸ σοῦ. Εἰ γὰρ
 τῶν ἡμετέρων μελῶν πολλὰ πολλάκις ἀποτέμνομεν, διὰ
 αὐτὰ τε ἀνιάτως ἔχῃ καὶ τοῖς λοιποῖς λυμáινηται, πολλῶ
 μᾶλλον ἐπὶ φίλων τοῦτο ποιεῖν χρή. Εἰ δὲ φύσει ἦν τὰ κα-

καὶ προηγουμένως τὸ εἶπε καὶ τώρα τὸ ἐπαναλαμβάνει. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν εἶναι τόσον βλαβερὸν, ὅσον εἶναι ἡ κακὴ συναναστροφή. Διότι ὅσα δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὰ κάνῃ ἡ ἀνάγκη, ἤμπορεῖ νὰ τὰ κάνῃ πολλὰς φορὲς ἡ φιλία καὶ πρὸς ζημίαν καὶ πρὸς ὠφέλειαν. Διὰ τοῦτο μᾶς προστάσσει μὲ πολλὴν δύναμιν ν' ἀποκόπτωμεν αὐτοὺς ποὺ μᾶς βλάπτουν, ὑπονοῶν αὐτοὺς ποὺ δημιουργοῦν τὰ σκάνδαλα.

Εἶδες πῶς ἀπέκρουσε τὴν βλάβην ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ προέλξῃ ἀπὸ τὰ σκάνδαλα; Μὲ τὸ ὅτι προεῖπεν, ὅτι ὁπωσδήποτε θὰ συμβοῦν αὐτά, ὥστε νὰ μὴ εὗρουν κανένα ἀδιάφορον, ἀλλὰ νὰ τὰ περιμένουν ἄγρυπνοι· μὲ τὸ ὅτι ἔδειξεν, ὅτι εἶναι μεγάλα κακὰ (διότι δὲν εἶπεν ἀπλῶς, «Ἀλλοίμονον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ σκάνδαλα», ἀλλ' ἔδειξεν ὅτι εἶναι μεγάλη ἡ ζημία ποὺ προέρχεται ἀπὸ αὐτά)· μὲ τὸ ὅτι πάλιν ἐταλάνισεν εἰς μεγάλον βαθμὸν αὐτὸν ποὺ τὰ προκαλεῖ. Διότι οἱ λόγοι του αὐτοί, «πλὴν ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον», ἐφανέρωνον τὴν μεγάλην τιμωρίαν· καὶ ὅχι μόνον μὲ αὐτό, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι ἀνέφερε καὶ τὸ παράδειγμα ἠὔξησε τὸν φόβον.

Εἰς τὴν συνέχειαν δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτά, ἀλλὰ καὶ δείχνει τὴν ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας εἶναι δυνατόν νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς τὰ σκάνδαλα. Ποία δὲ εἶναι αὕτη; Τοὺς κακοὺς, λέγει, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι πάρα πολὺ φίλοι σου, ἀπόκοψε τὴν φιλίαν σου μὲ αὐτούς. Καὶ διατυπώνει συλλογισμὸν ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀντιρρήσεις. Διότι, ἐὰν μὲν ἑξακολουθοῦν νὰ εἶναι φίλοι σου, οὔτε αὐτοὺς θὰ τοὺς ὠφελήσῃς καὶ τὸν ἑαυτὸν σου θὰ ὀδηγήσῃς εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἂν ὅμως διακόψῃς τὴν σχέσιν σου μ' αὐτούς, θὰ ἐπιτύχῃς τότε τὴν ἰδικήν σου τουλάχιστον σωτηρίαν. Ὡστε λοιπόν, ἐὰν ἡ φιλία κάποιου σὲ βλάπτει, ἀπομάκρυνέ τον ἀπὸ κοντά σου. Διότι, ἐὰν πολλὰς φορὲς ἀποκόπτωμεν πολλὰ ἀπὸ τὰ μέλη μας, ὅταν αὐτὰ εἶναι ἀθεράπευτα καὶ βλάπτουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη μας, πολὺ περισσότερον πρέπει αὐτὸ νὰ τὸ κάνωμεν εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φίλων μας. Ἐὰν ὅμως τὰ κακὰ ὑπῆρ-

κά, περιιτή πᾶσα αὕτη ἡ παραίνεσις καὶ ἡ συμβουλή, περιιτή ἡ διὰ τῶν εἰρημένων φυλακή. Εἰ δὲ οὐ περιιτή, ὥσπερ οὖν οὐδὲ περιιτή, εὐδηλον διτι γνώμης ἡ πονηρία.

«Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων». **5** Λέγω γὰρ ὑμῖν, διτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν διαπαντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Μικροὺς οὐ τοὺς ἀληθῶς μικροὺς καλεῖ, ἀλλὰ τοὺς νομιζομένους παρὰ τοῖς πολλοῖς, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς εὐκαταφρονήτους, τοὺς ἀγνώτας (πῶς γὰρ ἂν εἴη μικρὸς ὁ τοῦ κόσμου παντὸς ἀντία- **10** ξιος; πῶς ἂν εἴη μικρὸς ὁ τῷ Θεῷ φίλος;), ἀλλὰ τοὺς παρὰ τῇ τῶν πολλῶν ὑπονοίᾳ τοιοῦτους νομιζομένους. Καὶ οὐ λέγει περὶ πολλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ἑνός, κἀντιῦθεν πάλιν ἀποτειχίζων τὴν τῶν πολλῶν σκανδάλων βλάβην. Ὡσπερ γὰρ τὸ φεύγειν τοὺς πονηροὺς, οὕτω τὸ τιμᾶν τοὺς χρη- **15** σιτοὺς κέρδος ἔχει μέγιστον, καὶ διπλῇ γένοιτ' ἂν ἀσφάλεια τῷ προσέχοντι· μία μὲν ἐκ τοῦ τῶν σκανδαλιζόντων τὴς φιλίας ἐκτεμεῖν ἑτέρα δὲ ἐκ τοῦ τοὺς ἁγίους τοιούτους ἔχειν ἐν θεραπείᾳ καὶ τιμῇ.

Εἶτα καὶ ἐτέρωθεν αὐτοὺς αἰδεσίμους ποιεῖ, λέγων· **20** «Ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν διαπαντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Ἐντιῦθεν δῆλον, διτι ἁγγέλους ἔχουσιν οἱ ἅγιοι, ἢ καὶ πάντες. Καὶ γὰρ ὁ ἀπόστολος φησι περὶ τῆς γυναικός, διτι «Ὁφείλει ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἁγγέλους». Καὶ ὁ Μωϋσῆς· «Ἐ- **25** σιησεν ὄρια ἐθνῶν κατὰ ἀριθμὸν ἁγγέλων Θεοῦ». Ἐνταῦ-

χον ἐκ φύσεως, ἦτο περιττὴ ὅλη αὐτὴ ἡ παραίνεσις καὶ συμβουλή, περιττὴ ἦτο ἡ προφύλαξις διὰ τῶν ὧσων προελέχθησαν. Ἐὰν ὅμως δὲν εἶναι περιττὴ, ὅπως ἀκριβῶς καὶ δὲν εἶναι περιττὴ, εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι ἡ κακία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἰδικῆς μας ἀποφάσεως.

«Προσέχετε νὰ μὴ περιφρονήσετε κανένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς. Διότι σὰς λέγω, ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἔχουν διαρκῶς ἐστραμμένον τὸ πρόσωπόν των πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου ποὺ εὐρίσκεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς». Μικροὺς δὲ δὲν ὀνομάζει αὐτοὺς ποὺ πράγματι εἶναι μικροί, ἀλλ' αὐτοὺς ποὺ οἱ πολλοὶ θεωροῦν ὡς μικροὺς, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς περιφρονημένους, τοὺς ἀφανεῖς (διότι πῶς θὰ ἤμποροῦσε νὰ εἶναι μικρὸς αὐτὸς ποὺ ἀξίζει ὅσον ὅλος ὁ κόσμος; πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι μικρὸς αὐτὸς ποὺ εἶναι φίλος τοῦ Θεοῦ;), αὐτοὺς ποὺ θεωροῦνται μικροὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψιν τῶν πολλῶν. Καὶ δὲν κάνει λόγον μόνον διὰ τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἕνα, καὶ ἔτσι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν προφυλάσσει ἀπὸ τὴν βλάβην ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ πολλὰ σκάνδαλα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς τὸ ν' ἀποφεύγῃ κανεὶς τοὺς κακοὺς ἀποκομίζει μεγάλην ὠφέλειαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ὅταν τιμᾷ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, καὶ αὐτὸς ποὺ προσέχει εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ διπλὴν ἀσφάλειαν· μίαν μὲν ἐκ τοῦ ὅτι ἀποκόπτει τὰς φιλίας ἐκείνων ποὺ σκανδαλίζουν, δευτέραν δὲ ἐκ τοῦ ὅτι βοηθεῖ καὶ τιμᾷ αὐτοὺς τοὺς ἁγίους ἀνθρώπους.

Εἰς τὴν συνέχειαν καὶ μὲ ἄλλον τρόπον τοὺς παρουσιάζει ὅτι εἶναι ἄξιοι σεβασμοῦ, λέγων· «Διότι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν βλέπουν διαρκῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου ποὺ εὐρίσκεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς». Ἀπὸ αὐτὸ γίνεται φανερόν, ὅτι οἱ ἅγιοι ἔχουν ἀγγέλους, καθὼς καὶ ὅλοι. Διότι καὶ ὁ ἀπόστολος λέγει σχετικὰ μὲ τὴν γυναῖκα, ὅτι «ὀφείλει ἡ γυναῖκα νὰ ἔχῃ κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν της ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀγγέλους»¹⁰. Καὶ ὁ Μωϋσῆς· «᾿Ωρισε τὰ σύνορα τῶν ἐθνῶν σύμφωνα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγγέλων

θα δὲ οὐ περὶ ἀγγέλων διαλέγεται μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀγγέλων ὑπερεχόντων. Ὅτιαν δὲ εἶπη, «τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου», οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν πλείονα παρρησίαν λέγει καὶ τὴν πολλὴν τιμὴν.

- 5 «Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολλώ-
 λός». Πάλιν ἕτερον λογισμόν τίθησι τοῦ προτέρου μείζονα,
 καὶ παραβολὴν συνάπτει, δι' ἧς καὶ τὸν Πατέρα εἰσάγει
 ταῦτα βουλόμενον. «Τί γὰρ ὑμῖν δοκεῖ;», φησί· «ἐὰν γέ-
 νηται τινι ἀνθρώπῳ πρόβατα ἑκατὸν καὶ πλανηθῇ ἓν ἐξ
 10 αὐτῶν, οὐχὶ ἀφείς τὰ ἐνενηκονταεννέα, πορευθεὶς ἐπὶ τὰ
 ὄρη, ζητεῖ τὸ πλανώμενον; Καὶ ἐὰν γένηται εὗρεῖν αὐτό,
 χαίρει ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνενηκονταεννέα τοῖς μὴ
 πεπλανημένοις. Οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ Πα-
 τρὸς ὑμῶν, ἵνα ἀπόληται εἰς τῶν μικρῶν τούτων». Ὁρᾷς
 15 δι' ὧν ἡμᾶς ἐνάγει εἰς τὴν τῶν εὐτελῶν ἀδελφῶν ἐπιμέ-
 λειαν; Μὴ τοίνυν εἴπης, χαλκοῦπος ἐστὶν ὁ δεῖνα, ὑποδη-
 ματορρόφος, γεωργός ἐστιν, ἀνόνητός ἐστι, καὶ καταφρονή-
 σης. Ἴνα γὰρ μὴ τοῦτο πάθῃς, δὲα διὰ πόσων σε πείθει
 μετριάζειν, καὶ εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν ἐμβάλλει.
- 20 Ἔστωσε παιδίον καὶ φησι· «Γίνεσθε ὡς τὰ παιδία»·
 καί, «ὅς ἂν δέξεται παιδίον τοιοῦτον, ἐμὲ δέχεται»· καί,
 «ὅς ἂν σκανδαλίσῃ», τὰ ἔσχατα πείσεται. Καὶ οὐδὲ ἠρκέσθη
 τῷ παραδείγματι τοῦ μύλου, ἀλλὰ καὶ τὸ «οὐαὶ» προσέθηκε,
 καὶ τοὺς τοιοῦτους ἐκτέμνειν ἐκέλευσε, κἂν ἐν τάξει χειρῶν
 25 ᾧσι καὶ ὀφθαλμῶν ἡμῖν. Καὶ ἀπὸ τῶν ἀγγέλων πάλιν τῶν
 ἐγκεχειρισμένων αὐτοὺς τούτους τοὺς εὐτελεῖς ἀδελφούς,

11. Δευτ. 32, 8.

12. Πρὸβλ. Ματθ. 18, 8.

13. Ματθ. 18, 5.

14. Ματθ. 18, 6.

τοῦ Θεοῦ»¹¹. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν ὁμιλεῖ μόνον διὰ ἀγγέλους, ἀλλὰ δι' ἀγγέλους ποῦ ὑπερέχουν. Ὅταν δὲ λέγῃ, «τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου», δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν κατὰ πολὺ μεγαλυτέραν παρρησίαν των καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν των.

«Διότι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε διὰ νὰ σώσῃ αὐτὸ ποῦ εἶχε καθῆ». Πάλιν ἀναφέρει ἄλλον συλλογισμόν κατὰ πολὺ πρὸ σπουδαιότερον ἀπὸ τὸν προηγούμενον καὶ ἐπισυνάπτει εἰς τὸν συλλογισμόν αὐτὸν καὶ παραβολήν, διὰ τῆς ὁποίας παρουσιάζει καὶ τὸν Πατέρα του νὰ θέλῃ αὐτὰ τὰ πράγματα. Διότι λέγει· «Τί νομίζετε· ἐὰν συμβῇ κάποιος ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει ἑκατὸν πρόβατα, καὶ καθῆ ἕνα ἀπὸ αὐτά, δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ὄρος, ἀφοῦ ἀφήσῃ τὰ ἐνενήντα ἐννέα, διὰ νὰ ἀναζητήσῃ αὐτὸ ποῦ ἐχάθη; Καὶ ἂν συμβῇ νὰ τὸ εὔρῃ χαίρεται πολὺ περισσότερον δι' αὐτό, παρὰ διὰ τὰ ἐνενήντα ἐννέα ποῦ δὲν ἔχουν καθῆ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν εἶναι θέλημα τοῦ Πατρὸς σας νὰ καθῇ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς». Βλέπετε μὲ πόσους τρόπους μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ νὰ φροντίζωμεν τοὺς ταπεινοὺς ἀδελφούς μας; Μὴ εἰπῆς λοιπόν, ὅτι ὁ τάδε εἶναι χαλκουργός, ὑποδηματοποιός, γεωργός, εἶναι μωρός, καὶ τὸν περιφρονήσῃς. Διὰ νὰ μὴ τὸ πάθῃς λοιπόν αὐτό, πρόσεξε μὲ πόσα παραδείγματα σὲ πείθει νὰ εἶσαι μετριόφρων καὶ σὲ προτρέπει νὰ φροντίζῃς δι' αὐτούς.

Ἔστησε ἕνα παιδί ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ λέγει· «Γίνεσθε ὅπως τὰ παιδιά»¹². καί, «αὐτὸς ποῦ θὰ δέχθῃ ἕνα τέτοιο παιδί δέχετε ἐμένα τὸν ἴδιον»¹³. καί, «αὐτὸς ποῦ θὰ σκανδαλίσῃ»¹⁴ θὰ ὑποστῇ τὰ πρὸ φοβερά. Καὶ δὲν ἠρκέσθη εἰς τὸ παράδειγμα τῆς μυλοπέτρας, ἀλλὰ ἐπρόσθεσε καὶ τὸ «ἀλλοίμονον» καὶ ἐπρόσταξε ν' ἀποκόπτωμεν αὐτοὺς καὶ ἂν ἀκόμη μᾶς εἶναι ἀπαραίτητοι ὅπως τὰ χέρια καὶ οἱ ὀφθαλμοί. Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους πάλιν ποῦ εἶναι φύλακες αὐτῶν τῶν ταπεινῶν ἀδελφῶν τοὺς παρουσιάζει ὅτι εἶναι ἄξιοι σεβασμοῦ, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ τὸ ἰδικόν του θέλημα καὶ τὸ πάθος (διότι ὅταν λέγῃ· «Ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου διὰ

αἰδεσίμους ποιεῖ· καὶ ἀπὸ τοῦ οἰκείου θελήματος καὶ πάν-
 θους (διὰ γὰρ εἶπη, «Ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι
 τὸ ἀπολῶλός», καὶ τὸν στανρὸν δηλοῖ, καθάπερ καὶ Παῦλός
 γρησι, περὶ ἀδελφοῦ λέγων· «δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανε»), καὶ
 5 ἀπὸ τοῦ Παιρός, ὅτι οὐδὲ αὐτῷ δοκεῖ ἀπολέσθαι· καὶ ἀπὸ
 τῆς κοινῆς συνηθείας, ὅτι καταλιπὼν τὰ σεσωσμένα ὁ ποι-
 μὴν ζητεῖ τὸ ἀπολόμενον· καὶ διὰ τὴν εὐρη τὸ πεπλανημένον,
 σφόδρα ἡδεῖται τῇ εὐρέσει καὶ τῇ σωτηρίᾳ τούτου.

5. Εἰ τοῖνον ὁ Θεὸς οὕτω χαίρει ἐπὶ τῷ μικρῷ τῷ εὖ-
 10 ρεθέντι, πῶς οὐ καταφρονεῖς τῶν τῷ Θεῷ περισπουδάζοντων,
 δέον καὶ τὴν ψυχὴν αὐτὴν προσεῖναι ὑπὲρ ἑνὸς τῶν μικρῶν
 τούτων; Ἀλλ' ἀσθενὴς ἐσσι καὶ εὐτελής; Δι' αὐτὸ μὲν οὖν
 τοῦτο μάλιστα πάντα δεῖ ποιεῖν, ὥστε αὐτὸν διασώζειν. Καὶ
 γὰρ καὶ αὐτὸς τὰ ἐνενηκονταεννέα ἀφείς πρόβατα, ἐπ' ἐκεῖνο
 15 ἦλθε, καὶ οὐκ ἴσχυσε τῶν ἰσοσούτων ὑῆ σωτηρίᾳ συσχεῖσθαι
 τοῦ ἑνὸς τὴν ἀπώλειαν. Ὁ δὲ Λουκᾶς, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν
 ὤμων ἤνεγκε, φησί· καὶ «μείζων ἐγένετο χαρὰ ἐπὶ ἐνὶ
 ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, ἢ ἐπὶ ἐνενηκονταεννέα δικαίοις».
 Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγκαταλείπειν τὰ σεσωσμένα δι' αὐτό, καὶ ἀπὸ
 20 τοῦ μᾶλλον ἐπὶ τούτῳ ἡσθῆναι, πολλὴν ἔδειξε τὴν περὶ αὐ-
 τοῦ σπουδὴν.

Μὴ δὴ ἀμελῶμεν τῶν ψυχῶν τῶν τοιούτων. Καὶ γὰρ
 πάντα ταῦτα διὰ ταῦτα εἴρηται. Τῷ μὲν γὰρ ἀπειλῆσαι μηδ'
 ὅλως ἐπιδοῦσθαι τῶν οὐρανῶν τὸν μὴ γενόμενον παιδίον,
 25 καὶ τοῦ μύλον μνησθῆναι, τὸν τῷ φον κατήνεγκε τῶν ἀλαζό-
 νων· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀγάπῃ πολέμιον, ὥς ἀπόνοια· τῷ δὲ

15. Ρωμ. 14, 15.

16. Λουκᾶ 15, 5.

17. Πρβλ. Λουκᾶ 15, 7.

νὰ σώσῃ αὐτὸ ποὺ ἔχει καθῆ», φανερώνει καὶ τὸν σταυρικὸν θάνατόν του, ὅπως ἀκριβῶς λέγει καὶ ὁ Παῦλος, ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ· «χάριν τοῦ ὁποίου ἀπέθανεν ὁ Χριστός»¹⁵), καὶ ἀπὸ τὸν Πατέρα, διότι οὔτε αὐτὸς θέλει νὰ καθῆ, καθὼς καὶ ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ κοινὴν συνήθειαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ ποιμὴν ἀφοῦ ἀφήσῃ αὐτὰ ποὺ δὲν ἐχάθησαν, ψάχνει νὰ εὔρῃ αὐτὸ ποὺ ἔχει καθῆ, καὶ ὅταν συμβῇ νὰ τὸ εὔρῃ τὸ χαμένον, καίρεται πάρα πολὺ διὰ τὴν εὐρεσίαν του καὶ τὴν σωτηρίαν του.

5. Ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεὸς νοιώθῃ τόσῃν χαρὰν δι' ἓνα μικρὸν ἄνθρωπον ποὺ εὔρέθῃ καὶ ἐσώθῃ, πῶς σὺ περιφρονεῖς αὐτοὺς ποὺ συγκεντρώνουν τόσῃν φροντίδα τοῦ Θεοῦ, ἐνῷ ἔπρεπε καὶ τὴν ζωὴν σου ἀκόμῃ νὰ θυσιάζῃς δι' ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς; Ἄλλ' εἶναι χωρὶς καμμίαν δύναμιν καὶ τελείως ἀσήμαντος; Μὰ ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον πρὸ πάντων πρέπει νὰ κάνωμεν τὰ πάντα, ὥστε νὰ τὸν σώσωμεν αὐτόν. Διότι καὶ αὐτός, ἀφοῦ ἄφησε τὰ ἐνενήντα ἐννέα, ἦλθε πρὸς ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἠμπόρεσεν ἡ σωτηρία τῶν τόσων πολλῶν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἑνός. Ὁ δὲ Λουκᾶς λέγει, ὅτι τὸ μετέφερεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του¹⁶, καὶ «συμβαίνει πολὺ πρὸ μεγαλυτέρα χαρὰ ὅταν μετανοῇ ἓνας ἁμαρτωλός, παρὰ διὰ τοὺς ἐνενήντα ἐννέα δικαίους»¹⁷. Καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐγκατέλειψε χάριν αὐτοῦ αὐτὰ ποὺ ἦσαν σωσμένα καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐχάρη πολὺ περισσότερον διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, ἀπέδειξε τὴν μεγάλην φροντίδα του περὶ αὐτοῦ.

Ἄς μὴ δείκνωμεν λοιπὸν ἀδιαφορίαν διὰ τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Καθ' ὅσον ὅλα αὐτὰ δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐλέχθησαν. Μὲ τὸ ὅτι δηλαδὴ ἠπείλησεν ὅτι μὲ κανένα τρόπον δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ γίνῃ ὡσὰν τὸ παιδί καὶ μὲ τὸ ὅτι ὑπενθύμισε τὴν μυλόπετραν, κατέβαλε τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν ἀλαζόνων· διότι τίποτε δὲν εἶναι τόσο ἐχθρικὸν εἰς τὴν ἀγάπην, ὅσον εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια. Μὲ τὸ ὅτι δὲ εἶπεν, «ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθουν

εἰπεῖν, «ἀνάγκη ἐστὶν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα», ἐργηγορέναι ἐποίησε· τῷ δὲ προσθεῖναι, «οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται», ἕκαστον σπουδάζειν μὴ δι' αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασε. Καὶ τῷ μὲν κελεῦσαι ἐκκλῆναι τοὺς σκανδαλίζοντας, εὖ-
 5 κολον τὴν σωτηρίαν ἐποίησε· τῷ δὲ ἐπιτάξαι μὴ καταφρονεῖν αὐτῶν, καὶ μηδὲ ἀπλῶς ἐπιτάξαι, ἀλλὰ σφοδρῶς («ὁ-
 ρᾶτε» γάρ, φησί, «μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων»), καὶ τῷ εἰπεῖν, ὅτι «οἱ ἄγγελοι αὐτῶν βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου», καί, «διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγώ»,
 10 καὶ «ὁ Πατήρ μου τοῦτο θούλει», τοὺς ὀφείλοντας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι σπουδαιοτέρους ἐποίησεν.

Ὅρᾷς ὅσον τεῖχος αὐτοῖς περιήλασε, καὶ πόσην τῶν εὐκαταφρονήτων καὶ τῶν ἀπολλυμένων ποιεῖται σπουδήν, ἀπειλῶν τε ἀνῆκεσια κακὰ τοῖς ὑποσκελίζουσιν αὐτούς, καὶ
 15 μεγάλα ἐπαγγελλόμενος ἀγαθὰ τοῖς θεραπεύουσι καὶ ἐπιμελουμένοις, καὶ παρ' ἑαυτοῦ πάλιν τὸ ὑπόδειγμα φέρων καὶ παρὰ τοῦ Πατρὸς;

Τοῦτον καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα, μηδὲν παραιτούμενοι τῶν δοκούντων εἶναι ταπεινῶν τε καὶ μοχθηρῶν ὑπὲρ τῶν ἀδει-
 20 φῶν· ἀλλὰ κἂν διακονεῖσθαι δέη, κἂν μικρὸς ᾖ, κἂν εὐτελὴς ὑπὲρ οὗ τοῦτο γίνεται, κἂν ἐπίπονον τὸ πρᾶγμα ᾖ, κἂν ὀρεῖ καὶ κοημνοὺς διαβαίνειν χρῆ, πάντα ἕστω φορητὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ. Οὕτω γὰρ περισπούδαστον ψυχὴ Θεῷ, ὥς μηδὲ τοῦ ἰδίου Υἱοῦ φείσασθαι. Διὸ παρακαλῶ, τοῦ ὄρ-
 25 θρου φανέντιος, εὐθέως ἐξιόντιος ἀπὸ τῆς οἰκίας, τοῦτον ἐνασκοπὸν ἔχωμεν, καὶ ταύτην πρὸ πάντων σπουδήν, ὥστε τὸν κινδυνεύοντα ἐξαρπάσαι· οὐ λέγω τοῦτον μόνον τὸν κίνδυνον

τὰ σκάνδαλα», ἔκανε τοὺς ἐπιμελεῖς νὰ ἐπαγρυπνοῦν, μὲ τὸ ὅτι δὲ ἐπρόσθεσεν, «ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔρχεται τὸ σκάνδαλον», ἔκανε τὸν καθένα νὰ φροντίζῃ ὥστε νὰ ἔλθῃ τὸ σκάνδαλον δι' αὐτοῦ. Καὶ μὲ τὸ ὅτι ἔδωσεν ἐντολὴν ν' ἀποκόπτωμεν αὐτοὺς ποὺ σκανδαλίζουν, ἔκανεν εὐκολον τὴν σωτηρίαν, μὲ τὸ ὅτι δὲ ἐπρόσταξε νὰ μὴ περιφρονοῦμεν τοὺς ταπεινοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅχι ἀπλῶς ἐπρόσταξεν, ἀλλὰ τὸ ἔκανεν αὐτὸ κατὰ τρόπον πολὺ αὐστηρὸν (διότι λέγει, «προσέχετε μὴ συμβῇ καὶ περιφρονήσετε κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς»), καὶ μὲ τὸ ὅτι εἶπεν, ὅτι «Οἱ ἄγγελοι αὐτῶν βλέπουν τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου», καί, «διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγώ», καί, «Αὐτὸ θέλει ὁ Πατήρ μου», τοὺς ἔκανεν αὐτοὺς ποὺ ὀφείλουν νὰ τοὺς φροντίζουν νὰ ἐπιδεικνύουν μεγαλυτέραν προσοχήν.

Βλέπεις μὲ πόσον τεῖχος τοὺς περιέβαλε καὶ πόσην φροντίδα ἐπιδεικνύει διὰ τοὺς περιφρονημένους καὶ τοὺς καμένους, καὶ ἀπειλῶν μὲ ἀνυπόφορα κακὰ αὐτοὺς ποὺ τοὺς παραβλέπουν καὶ ὑποσχόμενος μεγάλα ἀγαθὰ εἰς αὐτοὺς ποὺ τοὺς βοηθοῦν καὶ τοὺς φροντίζουν, προβάλλων πάλιν ὡς παράδειγμα καὶ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν Πατέρα του;

Αὐτὸν λοιπὸν ἃς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς μὴ παραλείποντες νὰ πράξωμεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μας τίποτε ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ θεωροῦνται ὡς ταπεινὰ καὶ ἐλεεινὰ· ἀλλὰ καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ ὑπηρετήσωμεν κάποιον, εἴτε εἶναι μικρός, εἴτε εἶναι εὐτελὴς αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου γίνεται, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι κοπιαστικὴ ἢ πρᾶξις αὐτή, καὶ ἂν ἀκόμη χρειασθῇ ὄρη καὶ κρημνοὺς νὰ διαβῶμεν, ὅλα ἃς θεωροῦνται ἀνεκτὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ μας. Διότι τόσον μεγάλην ἀξίαν ἔχει ἡ ψυχὴ διὰ τὸν Θεόν, ὥστε νὰ μὴ λυπηθῇ οὔτε καὶ τὸν Υἱόν του. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ, μόλις ἐξημερώσῃ, ἐξερχόμενοι ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ἃς ἔχωμεν αὐτὸν ὡς μοναδικὸν σκοπὸν καὶ αὐτὴν ὡς τὴν μεγαλυτέραν μας φροντίδα, τὸ νὰ σώσωμεν δηλαδὴ τὸν ἀδελφόν μας ποὺ κινδυνεύει· δὲν ἐννοῶ αὐτὸν μόνον τὸν φυσικὸν κίνδυνον, διότι

νον τὸν αἰσθητὸν, τοῦτο γὰρ οὐδὲ κίνδυνος, ἀλλὰ τὸν τῆς ψυχῆς, τὸν παρὰ τοῦ διαβόλου τοῖς ἀνθρώποις ἐπιφερόμενον. Καὶ γὰρ ὁ ἔμπορος, ὥστε αὐξῆσαι τὴν περιουσίαν, πέλαγος διαθαίνει· καὶ ὁ χειροτέχνης, ὥστε προσθεῖναι τοῖς ὑπάρχουσιν, πάντα ποιεῖ.

Καὶ ἡμεῖς τοίνυν μὴ τῇ σωτηρίᾳ μόνον ἀρκώμεθα τῇ ἡμετέρᾳ, ἐπεὶ καὶ ταύτην λυμαινόμεθα. Καὶ γὰρ ἐν πολέμῳ καὶ παρατάξει ὁ πρὸς τοῦτο μόνον ὁρῶν στρατιώτης, ὅπως ἑαυτὸν διασώσῃ φεύγων, καὶ τοὺς ἄλλους μεθ' ἑαυτοῦ προσαπόλλυσιν· ὥπερ οὖν ὁ γενναῖος καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων τὰ ὅπλα τιθέμενος, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἑαυτὸν διασώζει. Ἐπεὶ οὖν καὶ τὰ ἡμέτερα πόλεμος, καὶ πολέμων ἀπάντων ὁ πικρότατος, καὶ παράταξις καὶ μάχη, ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ἐκέλευσεν, οὕτω τατιώμεθα ἐπὶ τῆς παρατάξεως, πρὸς σφαγὰς καὶ αἵματα καὶ φόνους παρεσκευασμένοι, πρὸς τὴν ὑπὲρ ἀπάντων σωτηρίαν θλέποντες, καὶ τοὺς ἐστηκότας ἀλείφοντες, καὶ τοὺς κειμένους ἐγείροντες. Καὶ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἡμετέρων ἐν ταύτῃ κεῖνται τῇ παρατάξει, τραύματα ἔχοντες, αἵμασι περιρρεόμενοι, καὶ ὁ θεραπεύων οὐδεὶς, οὐ τοῦ λαοῦ τις, οὐχ ἱερεὺς, οὐκ ἄλλος οὐδεὶς, οὐκ παραιοτάτης, οὐ φίλος, οὐκ ἀδελφός· ἀλλὰ τὰ ἑαυτῶν σκοποῦμεν ἕκαστος. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἑαυτῶν κολοβοῦμεν. Ἡ γὰρ μεγίστη παρηγορία καὶ εὐδοκίμησις, τὸ μὴ τὰ ἑαυτῶν σκοπεῖν. Διὰ τοι τοῦτο ἀσθενεῖς καὶ εὐκαταγώνιστοι καὶ ἀνθρώποις καὶ διαβόλῳ, διὰ τὸ ἐναντίον τούτου ζητοῦμεν, καὶ οὐ συνασπίζομεν ἀλλήλοις, οὐδὲ πεφράγμεθα τῇ κατὰ Θεὸν ἀγάπῃ, ἀλλ' ἐτέρως ἑαυτοῖς ἐπιζητοῦμεν φιλίας προ-

αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε κἂν κίνδυνος, ἀλλὰ τὸν κίνδυνον τῆς ψυχῆς, τὸν ὁποῖον δημιουργεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ διάβολος. Διότι καὶ ὁ ἔμπορος, μὲ σκοπὸν νὰ αὐξήσῃ τὴν περιουσίαν του, διαπλέει τὸ πέλαγος, καὶ ὁ χειροτέχνης κάνει τὰ πάντα προκειμένου ν' αὐξήσῃ τὰ ὑπάρχοντά του.

Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἄς μὴ ἀρκοῦμεθα μόνον εἰς τὴν ἰδικήν μας σωτηρίαν, διότι καὶ αὐτὴν τὴν καταστρέφομεν. Καθ' ὅσον ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος, ποὺ εἰς τὴν μάχην καὶ τὴν πολεμικὴν παράταξιν ποὺ ἀποβλέπει πρὸς αὐτὸ μόνον, πῶς δηλαδὴ νὰ φύγῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὁδηγεῖ εἰς τὴν καταστροφὴν μαζὶ μὲ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ἄλλους· ὅπως ἀκριβῶς πάλιν ὁ γενναῖος ποὺ ἀγωνίζεται καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, σώζει μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ τὰ ἰδικά μας εἶναι πόλεμος καὶ ὁ πῶς φοβερὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς πολέμους, καὶ παράταξις πολεμικὴ καὶ μάχη, ὅπως διέταξεν ὁ βασιλεὺς μας, ἔτσι ἄς παρατασσώμεθα εἰς τὰς θέσεις τῆς μάχης, προετοιμασμένοι διὰ σφαγὰς, αἵματα καὶ φόνους, ἔχοντες ὡς στόχον τὴν σωτηρίαν ὅλων γενικῶς, καὶ γυμνάζοντες αὐτοὺς ποὺ ἴστανται ὀρθιοὶ καὶ ἐγείροντες ἐκείνους ποὺ ἔπεσαν. Καθ' ὅσον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας εἶναι πεσμένοι εἰς αὐτὴν τὴν παράταξιν τῆς μάχης, ἔχοντες τραύματα καὶ λουσιμένοι μὲ αἷμα καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τοὺς θεραπεύσῃ, οὔτε κάποιος ἀπὸ τὸν λαόν, οὔτε ἱερεὺς, οὔτε κανεὶς ἄλλος, οὔτε συστρατιώτης, οὔτε φίλος, οὔτε ἀδελφός, ἀλλ' ὁ καθένας φροντίζομεν διὰ τὰ ἰδικά μας. Διὰ τοῦτο καὶ παρουσιάζουν τὰς ἀτελείας των τὰ ἰδικά μας. Διότι ἡ πῶς μεγάλη παρρησία καὶ ὁ πῶς μέγας πλοῦτος εἶναι τὸ νὰ μὴ φροντίζωμεν διὰ τὰ ἰδικά μας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἴμεθα ἀσθενεῖς καὶ ὑποκύπτομεν εὐκολα καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὸν διάβολον, ἐπειδὴ ἐπιδιώκομεν τὸ ἀντίθετον ἀπὸ αὐτό, καὶ δὲν εἴμεθα ἀναμεταξύ μας συνηνωμένοι, οὔτε περιεφρουρήσαμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἐπιζητοῦμεν διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας ἄλλας ἀφορμὰς φιλίας, ἄλλοι μὲν ἀπὸ

φάσεις, οἱ μὲν ἀπὸ συγγενείας, οἱ δὲ ἀπὸ συνηθείας, οἱ δὲ ἀπὸ κοινωνίας, οἱ δὲ ἀπὸ γειννιάσεως· καὶ πάντοθεν μᾶλλον ἔσμεν φίλοι, ἢ ἀπὸ εὐσεβείας, δέον ἐκ ταύτης μόνης συνάπτεσθαι τὰς φιλίας. Σὺν δὲ ἰοῦναντίον γίνεται· Ἰου-
 5 δαίοις καὶ Ἑλλήσιν ἔστιν ὅπου γινόμεθα φίλοι, ἢ τοῖς τῆς ἐκκλησίας τέκνοις.

6. Ναί, φησὶν· ὁ μὲν γάρ ἐστι μοχθηρὸς, ὁ δὲ χρηστὸς καὶ ἐπιεικὴς. Τί λέγει; μοχθηρὸν τὸν ἀδελφὸν καλεῖς, ὁ μηδὲ ρακά καλεῖν κελευόμενος; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, οὐδὲ ἐρυ-
 10 θριᾶς ἐκπομπεύων τὸν ἀδελφόν, τὸ μέλος τὸ σόν, τὸν τῶν αὐτῶν σοι κοινωνήσαντα ὠδίνων, τὸν τῆς αὐτῆς μετασχόντα τραπέζης; Ἄλλ' εἰ μὲν τινα κατὰ σάρκα ἀδελφὸν ἔχεις, καὶ μὴ μυρία ἐργάζεται κακά, σπουδάσεις αὐτὸν περιστέλλειν, καὶ νομίζεις καὶ αὐτὸς τῆς αἰσχύνῃς κοινωνεῖν, ἐκείνου
 15 καταισχυνομένου· τὸν δὲ πνευματικὸν ἀδελφόν, δέον ἐλευθερῶσαι διαβολῆς, οὐ δὲ καὶ μυρίαις περιβάλλεις κατηγο-
 ραῖς; Μοχθηρὸς γάρ ἐστι δυσανάσχετος, φησὶν. Οὐκοῦν διὰ τοῦτο γενοῦ φίλος, ἵνα παύσῃς ὄντα τοιοῦτον, ἵνα μεταβάλῃς, ἵνα ἐπαναγάγῃς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν. Ἄλλ' οὐ πείθεται,
 20 φησὶν, οὐδὲ ἀνέχεται συμβουλῆς. Πόθεν οἶσθα; παρήνεσας γάρ, καὶ διορθῶσαι ἐπεχείρησας; Παρήνεσα πολλάκις, φησί. Ποσάκις; Πολλάκις· καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον. Βαβαί· τοῦτο πολλάκις; Εἰ γὰρ διὰ παντὸς τοῦτο ἐποίεις τοῦ χρόνου, καμεῖν ἐχρῆν καὶ ἀπαγορεῦσαι; Οὐχ ὁρᾷς πῶς διαπαντὸς

τὰς συγγενείας, ἄλλοι ἀπὸ τὰς γνωριμίας, ἄλλοι ἀπὸ τὰς συναναστροφάς, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τὰς σχέσεις μας μὲ τοὺς γείτονάς μας· καὶ γινόμεθα πολὺ πῶς εὐκολώτερα φίλοι ἀπὸ ὅπουδῆποτε ἄλλου, παρὰ ἀπὸ εὐσέβειαν, ἐνῷ πρέπει μόνον ἀπὸ αὐτὴν νὰ συνάπτωμεν τὰς φιλίας μας. Σήμερα ὁμως συμβαίνει τελείως τὸ ἀντίθετον· πολλὰς φορές γινόμεθα φίλοι μὲ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς εἰδωλολάτρας, παρὰ μὲ τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

6. Naί, λέγει· διότι ὁ μὲν ἕνας εἶναι πονηρός, ὁ δὲ ἄλλος καλὸς καὶ συνετός. Τί λέγεις; ὀνομάζεις κακὸν τὸν ἀδελφόν σου, σὺ ποὺ ἔλαβες ἐντολὴν νὰ μὴ τὸν ὀνομάζης οὔτε κἂν ρακά¹⁸; καὶ δὲν ἐντρέπεσαι, οὔτε κοκκινίζεις διασύρων τὸν ἀδελφόν σου, τὸ ἰδικόν σου μέρος, αὐτὸν ποὺ ἐδοκίμασε τοὺς ἰδίους πόνους μὲ ἐσένα, αὐτὸν ποὺ ἐκάθισε μαζί μὲ ἐσένα εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν; Ἄλλ' ἐὰν μὲν ἔχῃς κάποιον κατὰ σάρκα ἀδελφόν, καὶ ἂν ἀκόμη διαπράττῃ ἁπείρα κακά, φροντίζεις νὰ τὸν ἐπαναφέρῃς εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, καὶ νομίζεις ὅτι καὶ ὁ ἴδιος συμμετέχει εἰς τὴν ἐντροπὴν διὰ τοὺς ἔξευτελισμοὺς ἐκείνου, τὸν πνευματικὸν ἀδελφόν σου ὁμως, ποὺ ἐνῷ πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσῃς ἀπὸ τὰς συκοφαντίας, σὺ τὸν περιβάλλεις καὶ μὲ ἀπείρους ἄλλας κατηγορίας; Μά, θὰ εἴπῃς κποιος, εἶναι κακὸς καὶ δύσκολα ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ὑποφέρῃ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν γίνε φίλος του, διὰ νὰ τὸν παύσῃς ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι τέτοιος, διὰ νὰ τὸν μεταβάλῃς, διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃς εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἀλλά, λέγει, δὲν πείθεται, οὔτε ἀνέχεται συμβουλήν. Ἀπὸ ποῦ τὸ γνωρίζεις; Μήπως τὸν συνεβούλευσες καὶ ἐπροσπάθησες νὰ τὸν διορθώσῃς; Τὸν συνεβούλευσα, λέγει, πολλὰς φορές. Πόσας φορές; Πολλὰς φορές καὶ διὰ πρώτην φοράν καὶ διὰ δευτέραν. Ἀλήθεια! αὐτὸ εἶναι τὸ πολλὰς φορές; Διότι ἐὰν τὸ ἔκανες αὐτὸ καθ' ὅλον τὸν χρόνον, ἔπρεπε καὶ πάλιν ν' ἀποκάμῃς καὶ νὰ σταματήσῃς τὴν προσπάθειαν; Δὲν βλέπεις πῶς ὁ Θεὸς μᾶς συμβουλεύει ἀκατα-

ὁ Θεὸς ἡμῖν παραινεῖ, διὰ τῶν προφητῶν, διὰ τῶν ἀποστόλων, διὰ τῶν εὐαγγελιστῶν;

Τί οὖν; πάντα κατωρθώσαμεν, καὶ πάντα ἐπέσθημεν; Οὐδαμῶς. Ἄρ' οὖν ἐπαύσατο παραινῶν; ἄρα ἐοίγησεν; Οὐ καθ' ἐκάστην λέγει τὴν ἡμέραν, «οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ», καὶ αὕξεται πολλοῖς τῶν χρημάτων ἢ περιουσία καὶ ἡ τυραννίς; Οὐ καθ' ἐκάστην βοᾷ, «ἄφετε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν», καὶ ἡμεῖς ἐκθηριούμεθα μᾶλλον; Οὐ διαπαντὸς παραινεῖ κρατεῖν ἐπιθυμίας, καὶ εἶναι κρείττους ἡ-
 10 δονῆς πονηρᾶς, πολλοὶ δὲ χοίρων μᾶλλον ἐγκαλινδοῦνται τῇ ἁμαρτίᾳ ταύτῃ; Ἄλλ' ὅμως οὐ παύεται λέγων. Τίνος οὖν ἕνεκα μὴ ταῦτα πρὸς ἑαυτοῦς λογιζόμεθα καὶ λέγομεν, ὅτι καὶ ἡμῖν ὁ Θεὸς διαλέγεται καὶ οὐκ ἀφίσταται τοῦτο ποιῶν, καίτοι πολλὰ παρακουόντων ἡμῶν; Διὰ ταῦτα ἔλεγεν, ὅτι
 15 «ὀλίγοι οἱ σφιλόμενοι». Εἰ γὰρ οὐκ ἄρκει εἰς σωτηρίαν ἡμῖν ἡ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἀρετή, ἀλλὰ δεῖ καὶ ἐτέρους ἔχοντας ἀπελθεῖν διὰ μῆτε ἑαυτούς, μῆτε ἐτέρους διασώσωμεν, τί πεισόμεθα; πόθεν ἐλπίδα λοιπὸν σωτηρίας ἔχομεν;

Ἄλλὰ τί ταῦτα ἐγκαλῶ, διὰ μὴδὲ τῶν συνοικούντων
 20 λόγον τινα ποιῶμεθα, γυναικὸς καὶ παίδων καὶ οἰκειῶν, ἀλλ' ἕτερα ἀνθ' ἐτέρων μεριμνῶμεν, καθάπερ οἱ μεθύοντες, ὅπως οἱ μὲν οἰκείται πλείους γένοιντο, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς ἡμῖν διακονήσαιεν, οἱ δὲ παῖδες πολὺν παρ' ἡμῶν δέξαιντο κληρὸν, ἢ δὲ γυνὴ χρυσία σχολή καὶ ἱμάτια
 25 πολυτελῆ καὶ κτήματα καὶ μηδαμοῦ ἑαυτῶν φροντίζωμεν,

19. Ματθ. 6, 24. Λουκᾶ 16, 13.

20. Λουκᾶ 6, 37. Ματθ. 6, 14.

παύστως, διὰ τῶν προφητῶν, διὰ τῶν ἀποστόλων, διὰ τῶν εὐαγγελιστῶν;

Τί λοιπόν; Τὰ κατωρθώσαμεν ὅλα καὶ ἐπιστεύσαμεν εἰς ὅλα; Καθόλου. Μήπως λοιπόν ἔπαυσε νὰ μᾶς συμβουλευῇ; μήπως ἐσιώπησε; Δὲν λέγει καθημερινῶς, «δὲν ἠμπορεῖτε νὰ δουλεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν μαμωνᾶν»¹⁹, καὶ παρὰ ταῦτα αὐξάνεται εἰς πολλοὺς ὁ ἀριθμὸς τῶν χρημάτων καὶ ἡ κυριαρχία αὐτῶν; Δὲν φωνάζει καθημερινῶς, «Συγχωρήσατε καὶ θὰ συγχωρηθῆτε καὶ σεῖς»²⁰, καὶ ἡμεῖς γινόμεθα ὅλον καὶ περισσότερον ἄγρια θηρία; Δὲν μᾶς συμβουλεύει ἀκαταπαύστως νὰ εἴμεθα κυρίαρχοι τῶν ἐπιθυμιῶν μας καὶ νὰ εἴμεθα ἀνώτεροι τῶν ἁμαρτωλῶν ἡδονῶν, παρὰ ταῦτα πολλοὶ κυλίνονται πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς χοίρους μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν; Ἄλλ' ὅμως δὲν παύει τὰς συμβουλὰς του. Διατί λοιπόν δὲν τὰ ἀναλογιζόμεθα ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν λέγομεν, ὅτι καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀπευθύνονται οἱ λόγοι αὐτοῖ τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν παύει νὰ τὸ κἀνῃ αὐτό, ἂν καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παρακούομεν; Διὰ τοῦτο ἔλεγεν, ὅτι εἶναι «ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ σώζονται»²¹. Ἐὰν λοιπόν δὲν ἀρκῇ διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἡ ἰδική μας ἀρετὴ, ἀλλὰ χρειάζεται νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν ἀφοῦ σώσωμεν καὶ ἄλλους, τί θὰ πάθωμεν ὅταν δὲν διασώσωμεν οὔτε τοὺς ἑαυτοὺς μας οὔτε ἄλλους; ἀπὸ ποῦ θὰ ἔχωμεν τότε ἐλπίδα σωτηρίας;

Ἄλλὰ διατί ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἔλεγκοί μου δι' αὐτά, ὅταν ἡμεῖς δὲν λέγωμεν τίποτε οὔτε καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη μὲ τοὺς ὁποίους συγκατοικοῦμεν, εἰς τὴν γυναῖκα μας, τὰ παιδιά μας, τοὺς δούλους μας, ἀλλὰ συγκεντρώνομεν τὸ ἐνδιαφέρον μας εἰς τελείως διαφορετικὰ πράγματα, ὅπως ἀκριβῶς οἱ μεθυσμένοι, συζητοῦντες ἄλλοι μὲν πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνουν περισσότεροι οἱ ὑπηρέται καὶ νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν μὲ μεγαλυτέραν προθυμίαν, ἄλλοι δὲ πῶς θὰ ἦτο δυνατόν τὰ παιδιά μας νὰ κληρονομήσουν μεγαλυτέραν περιουσίαν, ἡ δὲ γυναῖκα πῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ χρυσὰ κοσμήματα καὶ πολυτελεῖ ἑνδύματα καὶ ἄλλα πράγματα, καὶ

ἀλλὰ τῶν ἐναντιῶν; Οὐτε γὰρ τῆς γυναικὸς φροντίζομεν ἢ
 προνοοῦμεν, ἀλλὰ τῶν τῆς γυναικὸς· οὔτε τοῦ παιδίου, ἀλλὰ
 τῶν τοῦ παιδίου. Καὶ ταῦτόν ποιοῦμεν, οἷον ἂν εἴ τις οἰκίαν
 ὁρῶν κακῶς διακειμένην, καὶ τοὺς τοίχους κλινομένους, ἀ-
 5 γεῖς ἀνασιῆσαι τοὺτους, περιδόλους αὐτῇ μεγάλους ἔξωθεν
 κατασκευάζοι· ἢ σώματος ἡσθενηκότος, τοῦτου μὲν μὴ ἐπι-
 μελοῖτο, ἱμάτια δὲ αὐτῷ χρυσοῦ ὑφαίνοι· ἢ τῆς δεσποίνης
 κακῶς διακειμένης, θεραπαινίδων, καὶ ἰσιῶν, καὶ τῶν κα-
 τὰ τὴν οἰκίαν σκευῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιμελοῖτο, ἐκείνην
 10 ἀφελὲς ἐρρῶσθαι καὶ οἰμώζειν.

Τοῦτο γὰρ καὶ νῦν γίνεται καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῖν κακῶς
 διακειμένης καὶ ἀθλίας, καὶ θυμονμένης, καὶ λοιδορουμένης,
 καὶ ἐπιθυμούσης αἰσχύως, καὶ κενοδοξούσης, καὶ σιασιαζού-
 σης, καὶ πρὸς τὴν γῆν συρομένης, καὶ ὑπὸ θηρίων τοσοῦτων
 15 παραιτιομένης, ἀφέντιες αὐτῆς ἀπελάσαι τὰ πάθη, οἰκίας
 καὶ οἰκειῶν φροντίζομεν. Καὶ εἰ μὲν ἄρκτος λαθοῦσα ἀπο-
 φύγοι, τὰς οἰκίας ἀποκλείομεν, καὶ κατὰ τοὺς σιενωποὺς
 ἰρέχομεν, ὥστε μὴ περιπεσεῖν ἐν θηρίῳ· νυνὶ δὲ οὐχ ἑνὸς
 θηρίου, ἀλλὰ πολλῶν ἡμῖν λογισμῶν τοιοῦτων τὴν ψυχὴν
 20 παραιτιόντων, οὐδὲ αἰσθητῶν λαμβάνομεν. Καὶ ἐν μὲν τῇ
 πόλει τοσαύτην ποιοῦμεθα σπουδὴν, ὥς ἐν ἐρήμῳ τόπῳ
 καὶ ἐν γαλεάγραις καθελίγειν τὰ θηρία· καὶ οὔτε πρὸς τῷ
 βουλευτηρίῳ τῆς πόλεως, οὔτε πρὸς τοῖς βασιλεῦσι, ἀλλὰ

δὲν φροντίζομεν καθόλου διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλὰ διὰ τὰ ἰδικά μας πράγματα; Διότι οὔτε διὰ τὴν γυναῖκα μας φροντίζομεν ἢ προνοοῦμεν, ἀλλὰ διὰ τὰ πράγματα τῆς γυναικός· οὔτε διὰ τὸ παιδί μας, ἀλλὰ διὰ τὰ πράγματα τοῦ παιδιοῦ μας. Καὶ κάνομεν τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ ἐκεῖνον, παραδείγματος χάριν, πὺ μολονότι βλέπει τὴν οἰκίαν του νὰ εὐρίσκεται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν καὶ τοὺς τοίχους τῆς λυγισμένους, ἀφήνων τὴν ἐπιδιόρθωσιν αὐτῶν, κατασκευάζει ἔξω ἀπὸ αὐτὴν μεγάλους περιβόλους· ἢ μολονότι τὸ σῶμα κάποιου εἶναι ἀσθενές, δὲν τὸ φροντίζει αὐτό, ἀλλὰ ὑφαίνει δι' αὐτὸ ἐνδύματα χρυσᾶ, ἢ μὲ ἐκεῖνον πὺ μολονότι ἡ οἰκοδόσποινα εὐρίσκεται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, ἀφήνει ἐκείνην παρημελημένην καὶ θρηνολογοῦσαν καὶ φροντίζει διὰ τὰς ὑπηρετίας, τὰ ὑφαινόμενα ὑφάσματα, τὰ σκεύη τῆς οἰκίας καὶ δι' ὅλα τὰ ἄλλα.

Αὐτὸ λοιπὸν γίνεται καὶ τώρα, καὶ μολονότι ἡ ψυχὴ μας εὐρίσκεται εἰς κακὴν καὶ ἀθλίαν κατάστασιν καὶ ὀργίζεται καὶ ὑβρίζεται καὶ ἐπιθυμεῖ παράλογα πράγματα καὶ εἶναι κυριευμένη ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς κενοδοξίας καὶ ἐπαναστατεῖ καὶ σύρεται κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ σπαράσσεται ἀπὸ τόσα πολλὰ θηρία, ἐγκαταλείποντες τὴν φροντίδα μας ν' ἀπομακρύνωμεν τὰ πάθη αὐτά, συγκεντρώνομεν τὴν φροντίδα μας εἰς τὰς οἰκίας καὶ τοὺς ὑπηρέτας. Καὶ ἐὰν μὲν ἤθελε ξεφύγει κάποια ἀρκούδα κρυφά, κλείομεν καλὰ τὰς οἰκίας μας καὶ τρέχομεν πρὸς τοὺς στενοὺς δρόμους, ὥστε νὰ μὴ πέσωμεν ἐπάνω εἰς τὸ θηρίον, τώρα ὅμως, μολονότι ὅχι μόνον ἓνα θηρίον, ἀλλὰ πολλαὶ παρόμοιαι ὥσαν τὸ θηρίον αὐτὸ σκέψεις μας κατασπαράσσουν τὴν ψυχὴν μας, ἡμεῖς οὔτε κἂν τὸ ἀντιλαμβανόμεθα. Καὶ εἰς μὲν τὴν πόλιν καταβάλλομεν τόσην φροντίδα, ὥστε νὰ κλείσωμεν ἀσφαλῶς τὰ θηρία μέσα εἰς ἔρημον τόπον καὶ εἰς θηριοτροφεία, καὶ τὰ κρατοῦμεν δεμένα ὅχι κοντὰ εἰς τὸ βουλευτήριον τῆς πόλεως, οὔτε κοντὰ εἰς τὰ δικαστήρια, οὔτε κοντὰ εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα, ἀλλὰ εἰς κάποιο μέρος μακρὰ καὶ εἰς πολὺ

πόρρω που καὶ μακρὰν δεδεμένα κατέχουμεν· ἐπὶ δὲ τῆς γν-
 χῆς, ἔνθα τὸ βουλευτήριο, ἔνθα τὰ βασίλεια, ἔνθα τὸ δι-
 καστήριον, ἀνεῖται τὰ θηρία, περὶ τὸν νοῦν αὐτὸν καὶ τὸν
 θρόνον τὸν βασιλικὸν κράζοντα καὶ θορυβοῦντα. Διὰ τοῦτο
 5 πάντα ἄνω καὶ κάτω γίνεται, καὶ πάντα μεσιὰ ταραχῆς,
 τὰ ἔνδον, τὰ ἔξω, καὶ οὐδὲν διεισήκαμεν ἕκαστος ἡμῶν
 πόλεως ὑπὸ καταδρομῆς θαρδάρων θορυβουμένης· καὶ ταῦ-
 τὸν γίνεται, οἷον ἂν εἰ δράκοντις νεοτιὰ στρουθῶν ἐπιτιθε-
 μένου, πανταχοῦ τρίζοντες οἱ στρουθοὶ πέτιοινο φοβούμενοι
 10 καὶ ταραχῆς γέμοντες, οὐκ ἔχοντες δὲ ὅποι καταλύσωσι τὴν
 ἀγωνίαν.

7. Διὸ παρακαλῶ, τὸν δράκοντα ἀνέλωμεν, συγκλείσω-
 μεν τὰ θηρία, ἀποπνίξωμεν, κατασφάξωμεν· καὶ τοὺς πο-
 νηροὺς τοῦτους λογισμοὺς τῇ μαχαίρᾳ τοῦ πνεύματος παρα-
 15 δῶμεν, ἵνα μὴ καὶ ἡμῖν ἀπειλῇ τοιαῦτα ὁ προφήτης, οἷα καὶ
 τῇ Ἰουδαίᾳ, δι· «ὄνοκέντιαυροι ἐκεῖ ὀρχήσονται καὶ ἔχῃνοι
 καὶ δράκοντες». Εἰσὶ γάρ, εἰσὶ καὶ ἄνθρωποι ὄνοκενταύρων
 χεῖρους, καθάπερ ἐν ἐρημίᾳ ζῶντες, καὶ λακτίζοντες· καὶ
 τὸ πλέον τῆς νεότητος παρ' ἡμῖν τοιοῦτον. Καὶ γὰρ ἀγρίας
 20 ἔχοντες ἐπιθυμίας, οὕτω πηδῶσιν, οὕτω λακτίζουσιν, ἀχα-
 λίνωτοι περιϋόντες, καὶ τῇ σπονδῇ πρὸς οὐδὲν τῶν δεόν-
 των χρώμενοι. Αἵτιοι δὲ οἱ πατέρες, οἱ τοὺς μὲν πωλοδά-
 μνας ἀναγκάζουσι τοὺς ἵππους τῶν ἐαυτῶν μετὰ πολλῆς
 ρυθμίζειν τῆς ἐπιμελείας, καὶ οὐκ ἀφισπῶσιν ἐπὶ πολὺ τοῦ
 25 πῶλου τὴν ἡλιείαν ὁδάμαστον προελθεῖν, ἀλλὰ καὶ χαλινὸν
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐπιτιθέασιν ἐκ προοιμίων· τοὺς δὲ αὐτῶν
 νέους ἐπὶ πολὺ περιορῶσιν ἀχαλινώτους περιϋόντας καὶ σω-
 φροσύνης ἐρήμους, πορνείας καὶ κύβοις καὶ ταῖς ἐν τοῖς

μεγάλην απόστασιν, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ψυχῆς ὅμως τὰ θηρία ἔρχονται καὶ ἐγκαθίστανται ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται τὸ βουλευτήριον, ὅπου τὰ βασιλικά ἀνάκτορα, ὅπου τὸ δικαστήριον, δηλαδὴ εἰς τὸν ἴδιον τὸν νοῦν καὶ τὸν βασιλικὸν θρόνον καὶ κραυγάζουν καὶ θορυβοῦν. Διὰ τοῦτο τὰ πάντα γίνονται ἄνω κάτω καὶ εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ταραχῆν, καὶ τὰ ἑσωτερικά καὶ τὰ ἑξωτερικά, καὶ δὲν διαφέρομεν ὁ καθένας μας ὡς πρὸς τίποτε ἀπὸ πόλιν πού ἀναστατώνεται ἀπὸ ἐπιδρομὴν βαρβάρων. Καὶ συμβαίνει τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ὡσὰν δηλαδὴ νὰ ἐπιτίθεται κάποιος δράκων εἰς τὴν φωλεὰν τῶν σπουργιτιῶν, καὶ τὰ σπουργίτια πετοῦν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις καὶ τσιρίζουν γεμᾶτα ἀπὸ φόβον καὶ ταραχὴν, μὴ ἔχοντα δὲ ποῦ νὰ καταφύγουν διὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν.

7. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ, ἃς φονεύσωμεν τὸν δράκοντα, ἃς κλειδώσωμεν τὰ θηρία, ἃς τὰ πνίξωμεν, ἃς τὰ κατασφάξωμεν· καὶ αὐτὰς τὰς πονηρὰς σκέψεις ἃς τὰς παραδώσωμεν εἰς τὴν μάκαιραν τοῦ πνεύματος, ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἀπειλῇ καὶ ἡμᾶς ὁ προφήτης μὲ τὰς ἰδίας ἀπειλὰς πού ἠπείλησε τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι «θὰ χοροπηδοῦν ἐκεῖ ἄγριοι ὄνοι καὶ ἀγριογούρουνα καὶ δράκοντες»²². Διότι πράγματι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ὄνους, πού ζοῦν ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ κλωτσοῦν, καὶ παρόμοιον εἶναι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς νεολαίας μας. Καθ' ὅσον ἔχοντες οἱ νέοι μας ἀγρίας ἐπιθυμίας, πηδοῦν ὅμοια μὲ αὐτοὺς καὶ κλωτσοῦν, περιφέρονται παντοῦ ἀκαλίνωτοι καὶ δὲν καταβάλλουν καμμίαν φροντίδα πρὸς κάτι τὸ ὠφέλιμον. Αἴτιοι δὲ εἶναι οἱ γονεῖς των, οἱ ὁποῖοι τοὺς μὲν ἵπποδαμιαστὰς τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ἐκγυμνάζουν τοὺς ἵππους των μὲ πάρα πολλὴν προσοχὴν καὶ δὲν ἀφήνουν ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ παραμείνῃ ἀδάμαστον τὸ πωλάρι, ἀλλὰ ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς θέτουν εἰς αὐτὸ καὶ χαλινάρι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τὰ σχετικά, τοὺς νέους των ὅμως τοὺς παραβλέπουν καὶ τοὺς ἀφήνουν ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ περιφέρονται ἀκαλίνωτοι καὶ ἔρημοι ἀπὸ σωφροσύνην, ἀτιμαζόμενοι μὲ τὰς πορνείας καὶ

παρὰ νόμοις θεάτροις διατριβαῖς καταισχυνομένους, δέον πρὸ
 τῆς πορνείας γυναικὶ παραδοῦναι, γυναικὶ σώφροσι καὶ σο-
 φωτάτῃ· αὕτη γὰρ καὶ τῆς ἀποπρωτάτης ἀπάξει διατριβῆς
 τὸν ἄνδρα, καὶ ἀντὶ χαλινοῦ τῷ πῶλῳ γενήσεται. Οὐδὲ γὰρ
 5 ἐτέρωθεν αἱ πορνεῖαι καὶ αἱ μοιχεῖαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀφείους
 εἶναι τοὺς νέους. Ἄν γὰρ γυναῖκα ἔχῃ συνειήν, καὶ οἰκίας
 ἐπιμελήσεται καὶ δόξης καὶ ὑπολήψεως.

Ἄλλὰ νέος ἐστί, φησὶν. Οἶδα καὶ γὰρ. Εἰ γὰρ ὁ Ἰσαὰκ
 ιεσσαράκοντα ἐτῶν ὦν τὴν νύμφην ἡγάγετο, ἐν παρθενίᾳ
 10 τὴν ἡλικίαν πᾶσαν ἐκεῖνην διάγων, πολλῶ τοὺς ἐν τῇ χά-
 ριτι νέους τὴν φιλοσοφίαν ταύτην ἀσκεῖν ἔδει. Ἄλλὰ τί
 πάθω; Οὐκ ἀνέχεσθε τῆς σωφροσύνης αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι,
 ἀλλὰ περιορᾶτε καταισχυνομένους, μολυνομένους, ἐναγεῖς γι-
 νομένους, οὐκ εἰδότες διτι γάμου κέρδος τὸ καθαρὸν διατη-
 15 ρῆσαι τὸ σῶμα· καὶ τοῦτο μὴ ἦ, οὐδὲν ὄφελος γάμου. Ὑμεῖς
 δὲ τοῦναντίον ποιεῖτε· διὰ μωρίων ἐμπλησθῶσι κηλίδων,
 τότε αὐτοὺς ἐπὶ γάμον ἄγετε, εἰκῇ καὶ μάτην.

Δεῖ γὰρ ἀναμεῖναι, φησὶν, ἵνα εὐδόκιμος γένηται, ἵνα
 ἐν τοῖς πολιτικοῖς λάμψῃ πράγμασι· τῆς δὲ ψυχῆς ὑμῖν οὐ-
 20 δεῖς λόγος, ἀλλὰ περιορᾶτε αὐτὴν ἐξοριμμένην. Διὰ τοῦτο
 πάντα συγχύσεως γέμει, καὶ ἀταξίας καὶ ταραχῆς, διτι πάρεθ-
 ρον αὕτη, διτι τὰ μὲν ἀναγκαῖα ἡμέλῃται, τὰ δὲ εὐτελεῖ πολλ-
 λῆς τυγχάνει προνοίας. Οὐκ οἶσθα, διτι οὐδὲν τοιοῦτον χαριῇ
 τῷ παιδί, ὥς τὸ φυλάξαι πορνικῆς ἀκαθαρσίας καθαρὸν;

τὰ τυχερὰ παιχνίδια καὶ τὶς διασκεδάσεις των εἰς τὰ παράνομα θέατρα, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε πρὶν ἀπὸ τὴν πορνείαν νὰ τοὺς νυμφεύουν μὲ γυναῖκας σώφρονας καὶ πάρα πολὺ μυαλωμένας· καθ' ὅσον μία τέτοια γυναῖκα θ' ἀπομακρύνῃ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν παράνομην καὶ ἁμαρτωλὴν αὐτὴν διασκέδασιν καὶ θ' ἀναπληρώσῃ τὸν ρόλον ποὺ ἔχει ὁ καλινὸς εἰς τὸ πωλάρι. Διότι αἱ πορνεῖαι καὶ αἱ μοιχεῖαι δὲν ὀφείλουν τὴν ὑπαρξίν των πουθενὰ ἄλλοῦ, παρὰ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ νέοι ἀφήνονται ἐλεύθεροι. Ἄν λοιπὸν ὁ νέος ἔχῃ γυναῖκα συνετὴν θὰ φροντίσῃ αὐτὴ καὶ διὰ τὴν οἰκίαν καὶ διὰ τὴν φήμην του καὶ διὰ τὴν ὑπόληψίν του.

Ἀλλὰ, θὰ εἰπῇ κάποιος, εἶναι νέος. Καὶ ἐγὼ τὸ γνωρίζω. Διότι, ἐὰν ὁ Ἰσαὰκ ἐνυμφεύθῃ εἰς ἡλικίαν σαράντα ἐτῶν, ζήσας καθ' ὅλην τὴν προηγουμένην ζωὴν του ἐν παρθενίᾳ, πολὺ περισσότερον ἔπρεπεν οἱ νέοι ποὺ ἔλαβον τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος ν' ἀσκοῦν αὐτὴν τὴν φιλοσοφίαν. Ἀλλὰ τί νὰ κάνω; Δὲν ἀνέχεσθε νὰ φροντίζετε διὰ τὴν σωφροσύνην των, ἀλλὰ τοὺς παραβλέπετε ἐνῷ ἀτιμάζονται, μολύνονται καὶ γίνονται βδελυροί, μὴ γνωρίζοντες, ὅτι τὸ κέρδος τοῦ γάμου εἶναι τὸ νὰ φυλάξουν καθαρὸν τὸ σῶμα των, ἐὰν δὲ δὲν συμβαίῃ αὐτό, δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε ὁ γάμος. Σεῖς ὅμως κάνετε τὸ ἀντίθετον. Ὅταν γεμίσουν ἀπὸ ἀμετρήτους κηλίδας, τότε τοὺς ὀδηγεῖτε εἰς τὸν γάμον, τελείως ἄσκοπα καὶ ἄδικα.

Ἀλλὰ, θὰ εἰπῇ κάποιος, πρέπει νὰ περιμένωμεν, διὰ νὰ προκόψῃ εἰς τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ διαπρέψῃ εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα. Διὰ τὴν ψυχὴν του ὅμως δὲν δείχνετε κανένα ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ τὴν παραβλέπετε ἂν καὶ εἶναι κάτω πεταμένη. Διὰ τοῦτο ὅλα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν καὶ ταραχὴν, ἐπεὶ δὴ θεωρεῖται ἡ φροντίς διὰ τὴν ψυχὴν ὡς πάρεργον, καθ' ὅσον τὰ μὲν ἀναγκαῖα παραμελοῦνται, ἐνῷ ἀντιθέτως ἐπιδεικνύεται μεγάλη φροντίς διὰ τὰ τελείως ἀσήμαντα. Δὲν γνωρίζεις, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν προδίδει τόσην χάριν εἰς τὸ παιδί, ὅσον τὸ νὰ τὸ φυλάξῃς

Ψυχῆς γὰρ ἴσον οὐδέν. Ὅτι «Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος»,
 φησὶν, «ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ
 ζημιωθῇ;». Ἀλλὰ γὰρ πάντα ὁ τῶν χρημάτων ἔρως ἀνέ-
 τρεψε καὶ κατέβαλε, καὶ τοῦ Θεοῦ τὸν ἀκριβῆ φόβον παρώ-
 5 θησεν, ὥστε τις τύραννος ἀκρόπολιν, οὕτω τὰς τῶν ἀν-
 θρώπων ψυχὰς καταλαβών. Διὸ καὶ τῆς τῶν παίδων καὶ
 τῆς ἡμετέρας ἀμελοῦμεν σωτηρίας, ἐν μόνον σκοποῦντες,
 ὅπως εὐπορώτεροι γενόμενοι, πλοῦτιον ἑτέροις ἀφῶμεν, κα-
 κεῖνοι πάλιν ἄλλοις, καὶ οἱ μετ' ἐκείνους τοῖς μετ' αὐτοὺς,
 10 παρὰπομποὶ τινες τῶν ἡμετέρων γινόμενοι κτημάτων τε καὶ
 χρημάτων, ἀλλ' οὐ δεσπόται.

Ἐνιεῦθεν πολλή ἡ ἄνοια· ἐνιεῦθεν τῶν δούλων οἱ ἐ-
 λεύθεροι ἀτιμότεροι. Τοῖς μὲν γὰρ δούλοις, εἰ καὶ μὴ δι'
 αὐτοὺς, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπιτιμῶμεν· οἱ δὲ ἐλεύθεροι
 15 οὐδὲ ταύτης ἀπολαύουσι τῆς προνοίας, ἀλλὰ καὶ τούτων ἡμῖν
 εἰσιν εὐτελέστεροι. Καὶ τί λέγω τῶν δούλων; Καὶ γὰρ καὶ
 δοσκημάτων οἱ παῖδες ἀτιμότεροι, καὶ ὄνων καὶ ἵππων μάλ-
 λον ἐπιμελούμεθα, ἢ παίδων. Κἂν μὲν ἡμίονόν τις ἔχῃ, πολ-
 λὴ ἡ φροντίς ὥστε ὀνηλάτην εὐρεῖν ἄριστον, καὶ μήτε ἀ-
 20 γνώμονα, μὴ κλέπτην, μὴ μέθυσον, μὴ τῆς τέχνης ἄπειρον·
 ἂν δὲ ψυχῇ παιδὸς ἐπισιτῆσαι δέῃ παιδαγωγόν, ἀπλῶς καὶ
 ὥς ἔτυχε τὸν ἐπελθόντα αἰρούμεθα. Καίτιογε τῆς τέχνης ταύ-
 τῆς οὐκ ἔστιν ἄλλη μείζων. Τί γὰρ ἴσον τοῦ ρυθμίσαι ψυ-
 χήν, καὶ διαπλάσαι νέου διάνοιαν; Καὶ γὰρ παντὸς ζωγρά-
 25 φου καὶ παντὸς ἀνδριαντοποιοῦ τὸν ταύτην ἔχοντα τὴν ἐπι-

καθαρόν ἀπὸ τὴν πορνικὴν ἀκαθαρσίαν; Καθ' ὅσον τίποτε δὲν ὑπάρχει ἴσον μὲ τὴν ψυχὴν. Διότι λέγει· «Εἰς τί ἔχει νὰ ὑψηλῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ ὅλον τὸν κόσμον, ζημιωθῇ δὲ τὴν ψυχὴν του;»²². Ἄλλ' ὅμως ὅλα τὸ ἀνέτρεψεν ὁ ἔρως τῶν χρημάτων καὶ τὰ κατέστρεψε καὶ ἀπεμάκρυνε τὸν ἀληθῆ φόβον πρὸς τὸν Θεόν, καὶ κατέλαβε τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀκριβῶς κάποιος τύραννος κατακυριεύει τὸν ἀκρόπολιν. Διὰ τοῦτο ἀδιαφοροῦμεν καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν παιδιῶν μας καὶ διὰ τὴν ἰδικήν μας, ἔχοντες ἕνα μόνον σκοπόν, πῶς, γινόμενοι πλουσιώτεροι, ν' ἀφήσωμεν τὸν πλοῦτον εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ἐκεῖνοι πάλιν εἰς ἄλλους, καὶ οἱ μετὰ ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς μετὰ ἀπὸ αὐτοῦς, καὶ γενόμεθα ἔτσι ὥσάν κάποιοι μεταβιβάσται τῶν κτημάτων καὶ τῶν χρημάτων μας, ἀλλ' ὅχι κύριοι αὐτῶν.

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ λοιπὸν ὑπάρχει τόση μωρία, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ οἱ ἐλεύθεροι ἔγιναν πολὺ πρὸ ἀξιοπεριφρόνητοι ἀπὸ τοὺς δούλους. Διότι τοὺς μὲν δούλους τοὺς ἐπιτιμῶμεν, ἂν καὶ ὅχι χάριν αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἀλλὰ πρὸς ὄφελος ἰδικόν μας, οἱ ἐλεύθεροι ὅμως δὲν ἀπολαύουν οὔτε καὶ αὐτῆς τῆς προνοίας, ἀλλά, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι εὐτελέστεροι καὶ ἀπὸ αὐτοῦς. Καὶ τί λέγω ἀπὸ τοὺς δούλους; Καθ' ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα τὰ παιδιὰ εἶναι εὐτελέστερα, καὶ πολὺ περισσότερον φροντίζομεν τοὺς ὄνους καὶ τοὺς ἵππους, παρὰ τὰ παιδιὰ. Καὶ ἐὰν μὲν κάποιος ἔκῃ ἡμίονον, καταβάλλει μεγάλην φροντίδα, ὥστε νὰ εὖρῃ ἄριστον ὄνηγόν καὶ νὰ μὴ εἶναι ἀνόητος, οὔτε κλέπτης, οὔτε μέθυσος, οὔτε ἄπειρος τῆς τέχνης, ἂν ὅμως χρειασθῇ νὰ ἀναθέσωμεν τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ εἰς κάποιον παιδαγωγόν, ἐκλέγομεν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν αὐτὸν ποῦ θὰ εὕρεθῇ ἐμπρὸς μας. Μολονότι βέβαια δὲν ὑπάρχει ἄλλη τέχνη μεγαλυτέρα ἀπὸ αὐτήν. Διότι τί εἶναι ἴσον μὲ τὸ νὰ διαπλάσῃς τὴν ψυχὴν καὶ νὰ διαπαιδαγωγήσῃς τὸν χαρακτῆρα τοῦ νέου; Καθ' ὅσον πρέπει ἐκεῖνος ποῦ ἀσκεῖ αὐτὴν τὴν τέχνην νὰ εἶναι προσεκτικώτερος ἀπὸ κάθε ζωγράφον καὶ ἀγαλματοποιόν. Ἡμεῖς δ-

σιτήμην ἀκριβέστερον διακεῖσθαι χρή. Ἄλλ' ἡμεῖς οὐδένα
 τούτου ποιοῦμεθα λόγον, ἀλλ' ἐν ὁρῶμεν μόνον, ὅπως παι-
 δευθῇ τὴν γλῶττιαν. Καὶ τοῦτο δὲ διὰ χρήματα πάλιν ἐσπι-
 δάκαμεν. Οὐ γὰρ ἵνα δύνηται λέγειν, ἀλλ' ἵνα χρηματίζεται,
 5 μανθάνει τὸν λέγειν ὡς εἰ ἐξῆν καὶ χωρὶς τούτου πλουτεῖν,
 οὐδείς ἡμῖν ἦν οὐδὲ τούτου λόγος.

Εἶδες πόση τῶν χρημάτων ἡ τυραννίς; πῶς πάντα
 κατέσχε, καὶ καθάπερ ἀνδράποδά τινα καὶ θρέμματα δήσου
 ἔλκει δπουπερ ἂν θέλῃ; Ἀλλὰ τί τὸ κέρδος ἀπὸ τῶν τοσοῦ-
 10 τῶν ἐγκλημάτων ἡμῖν; Ἡμεῖς μὲν γὰρ τοῖς λόγοις αὐτὴν
 βάλλομεν· ἐκείνη δὲ τοῖς ἔργοις ἡμῶν κραιεῖ. Πλὴν ἀλλ'
 οὐδὲ οὕτω πανσόμεθα τοῖς ἀπὸ τῆς γλώττης αὐτὴν βάλλον-
 τες ρήμασιν. Ἄν μὲν γὰρ γένηται τι πλεόν, ἐκερδάναμεν
 καὶ ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς· ἂν δὲ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένῃτε, τό γε ἡ-
 15 μέτερον ἅπαν ἀπήρτισται. Ὁ δὲ Θεὸς καὶ ὑμᾶς ταύτης ἀπαλ-
 λάξειε τῆς νόσου καὶ ἡμᾶς ἐφ' ὑμῖν κανχᾶσθαι παρασκευά-
 σειεν· διτι ἀντὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
 αἰώνων. Ἀμήν.

μως δὲν κάνομεν κανένα λόγον περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποβλέπομεν εἰς τοῦτο καὶ μόνον, πῶς ν' ἀσκηθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ δείχνομεν καὶ πάλιν ἀποβλέποντες εἰς τὰ χρήματα. Διότι μαθαίνει νὰ ὁμιλῇ, ὅχι διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ὁμιλῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα. Διότι ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ κερδίζῃ χρήματα καὶ χωρὶς αὐτό, οὔτε κἂν θὰ ἐκάμναμε λόγον καὶ περὶ αὐτοῦ.

Εἶδες πόσον μεγάλη εἶναι ἡ τυραννία αὐτῇ τῶν χρημάτων; Πῶς ὅλα τὰ κατεκυρίευσεν καὶ ἀφοῦ τὰ ἔδεσεν ὡσὰν κάποια ἀνδράποδα καὶ ζῶα τὰ σύρει ὅπου ἀκριβῶς θέλει; Ἀλλὰ ποίαν ὠφέλειαν ἔχομεν ἡμεῖς ἀπὸ τὰς τόσας κατηγορίας; Διότι ἡμεῖς μὲν κτυπῶμεν αὐτὴν τὴν τυραννίαν τῶν χρημάτων μὲ τὰ λόγια, ἐνῷ ἐκείνη μᾶς κατακυριεύει μὲ τὰ ἔργα. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι θὰ παύσωμεν νὰ βάλλωμεν ἐναντίον αὐτῆς μὲ τὰ λόγια τῆς γλώσσης. Διότι ἐὰν μὲν προέλθῃ κάτι ἐπὶ πλεόν τὸ κέρδος θὰ εἶναι καὶ δι' ἡμᾶς καὶ δι' ἐσᾶς, ἂν ὅμως ἐπιμένετε εἰς τὰ ἴδια, τότε ὅ,τι ἐξηρτᾶτο ἀπὸ ἡμᾶς ἔγινεν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ὃς ἀπαλλάξῃ καὶ ἐσᾶς ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν καὶ ἡμᾶς ἃς μᾶς κάμῃ νὰ καυχώμεθα διὰ σᾶς, διότι εἰς αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ Ε΄
Ματθ. 18, 15 - 20

«Ἐὰν ἀμάριη εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε, ἔλεγξον
αὐτὸν μετὰ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου. Ἐὰν σου ἀκούσῃ,
δ ἐκέρδῃσας τὸν ἀδελφόν σου».

1. Ἐπειδὴ γὰρ σφοδρὸν κατέτεινε κατὰ τῶν σκανδαλι-
ζόντων, καὶ πανταχόθεν αὐτοὺς ἐφρόδησεν, ἵνα μὴ ταύτη
γένωνται πάλιν ὕπτιοι οἱ σκανδαλιζόμενοι, μηδὲ τὸ πᾶν νομί-
ζοντες ἐφ' ἐτέρους ἐρριφθαι, εἰς ἐτέραν κακίαν ἐξέλθωσι,
15 θρυπιόμενοι καὶ πάντα θεραπεύεσθαι θέλοντες, καὶ εἰς ἀ-
πόνοιαν ἐξοκείλωσιν, ὅρα πῶς καὶ αὐτοὺς συσιέλλει πάλιν,
καὶ κελεύει τὸν ἔλεγχον μετὰ τῶν δύο γίνεσθαι μόνων,
ἵνα μὴ τῇ τῶν πλειόνων μαρτυρίᾳ βαρύτεραν ἐργάσῃται
τὴν κατηγορίαν, καὶ ἱαμώτερος ἐκεῖνος γενόμενος δυσδιόρθω-
15 τος μείνῃ. Διὸ φησι, «μετὰ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου». «Κἂν ἀ-
κούσῃ, ἐκέρδανας τὸν ἀδελφόν σου». Τί ἐστιν, «ἐὰν ἀκούσῃ»;
Ἐὰν καταγνῶ ἑαυτοῦ, ἐὰν πεισθῇ δι' ἡμαρτεν.

«Ἐκέρδανας τὸν ἀδελφόν σου». Οὐκ εἶπεν, ἔχεις ἱκανὴν
τιμωρίαν, ἀλλ', «ἐκέρδανας τὸν ἀδελφόν σου», δεικνὺς ὅτι
20 κοινὴ ζημία ἀπὸ τῆς ἐχθρας. Οὐ γὰρ εἶπεν, ἐκέρδανεν ἐκεῖνος
ἑαυτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸν ἐκέρδανας· δι' ὧν ἔδειξεν
δι' καὶ αὐτὸς κακεῖνος ἐζημιοῦντι πρὸς τοῦτον, ὁ μὲν τὸν ἀ-
δελφόν, ὁ δὲ τὴν οἰκείαν σωτηρίαν. Τοῦτο καὶ ἡνίκα ἐπὶ τοῦ
ὅρους ἐκάθητο, παρήγει ποτὲ μὲν τὸν λελυπηκότα πρὸς τὸν
25 λυπηθέντα ἄγων καὶ λέγων, «ἐὰν τῷ θυσιαστηρίῳ παρεσιῶς,

ΟΜΙΛΙΑ Ε΄
Ματθ. 18, 15 - 20

«Ἐὰν δὲ ὁ ἀδελφός σου ἁμαρτήσῃ εἰς ἐσένα, πήγαινε καὶ ἔλεγξέ τον, ὅταν θὰ εἴσθε οἱ δύο σας μόνοι. Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ, ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου».

1. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὠμίλησε πολὺ αὐστηρὰ ἐναντίον ἐκείνων ποὺ σκανδαλίζουν καὶ τοὺς ἐφόβησεν ἀπὸ παντοῦ, διὰ νὰ μὴ καταληφθοῦν ἀπὸ ταραχὴν πάλιν ἐξ αἰτίας αὐτοῦ αὐτοὶ ποὺ σκανδαλίζονται, οὔτε νὰ ὑποπέσουν εἰς ἄλλην κακίαν, νομίζοντες ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ ἐλέχθησαν δι' ἄλλους, καὶ περιπέσουν εἰς ὑπερηφάνειαν, κάμνοντες ζωὴν ἄσωτον καὶ θέλοντες τὰ πάντα νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, πρόσεχε πῶς τοὺς περιορίζει πάλιν καὶ δίδει ἐντολὴν ὁ ἔλεγχος νὰ γίνεται μόνον μεταξὺ τῶν δύο, ὥστε νὰ μὴ καταστῇ ἡ κατηγορία βαρυτέρα μὲ τὴν μαρτυρίαν τῶν περισσοτέρων καί, γενόμενος ἐκεῖνος θρασύτερος, παραμένει δυσκολοδιόρθωτος. Διὰ τοῦτο λέγει, «μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνον». «Καὶ ἂν ἀκούσῃ, ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου». Τί σημαίνει, «ἐὰν ἀκούσῃ»; Ἐὰν ἀναγνώρισῃ τὸ σφάλμα του, ἐὰν πεισθῇ ὅτι ἡμάρτησεν.

«Ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου». Δὲν εἶπεν, ἀρκετὰ τὸν ἐτιμώρησες, ἀλλ' «ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου», δεικνύων ὅτι εἶναι κοινὴ ἡ ζημία ἀπὸ τὴν ἔχθραν. Διότι δὲν εἶπεν, ἐκέρδησεν ἐκεῖνος τὸν ἑαυτὸν του μόνον, ἀλλ' ὅτι σὺ ἐκέρδησες αὐτόν, καὶ μὲ αὐτὰ ἔδειξεν ὅτι πρὶν ἀπὸ αὐτὸ ἐζημιοῦντο καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ὁ μὲν ἕνας τὸν ἀδελφόν του, ὁ δὲ ἄλλος τὴν σωτηρίαν του. Τὴν ἰδίαν συμβουλὴν ἔδιδε καὶ ὅταν ἐκάθητο εἰς τὸ ὄρος· ἄλλοτε μὲν ὁδηγῶν ἐκείνον ποὺ ἐπροξένησε τὴν λύπην πρὸς ἐκεῖνον ποὺ ἐλυπήθη καὶ λέγων, «Ἐὰν, ἐνῶ θὰ εὐρίσκεσαι εἰς τὸ θυσιαστή-

ἐκεῖ μνησθῆς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ὑπάγε, διαλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου», ποτὲ δὲ τὸν ἡδικοημένον κελεύων ἀφεῖναι τῷ πλησίον. «Ἄφες γὰρ ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν», λέγειν ἐ-
 5 δίδασκεν.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἕτερον ἐπινοεῖ τρόπον. Οὐ γὰρ τὸν λευπηκότα, ἀλλὰ τὸν λυπηθέντα ἄγει πρὸς τοῦτον. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος ὁ ἡδικοηκώς οὐκ εὐκόλως ἂν ἔλθοι πρὸς ἀπολογία ἀισχυρόμενος καὶ ἐρυνθριῶν, τοῦτον πρὸς ἐκεῖνον ἔλκει.
 10 καὶ οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ὥστε καὶ διορθῶσαι τὸ γεγεννημένον. Καὶ οὐ λέγει, κατηγόρησον, οὐδέ, ἐπιτίμησον, οὐδέ, δίκας ἀπαίτησον καὶ εὐθύνας, ἀλλὰ, «ἐλεγξον», φησὶν. Αὐτὸς μὲν γὰρ καθάπερ τινὶ κάρῳ τῷ θυμῷ καὶ τῇ αἰσχύνῃ κατέχεται μεθύων· δεῖ δὲ σὲ τὸν ὑγιαίνοντα πρὸς ἐκεῖνον τὸν νοσοῦν-
 15 τα ἀπελθεῖν, καὶ ἀδημοσίευτον ποιῆσαι τὸ δικαστήριον, καὶ εὐπαράδεκτον τὴν λαιτείαν. Τὸ γὰρ εἰπεῖν, ἐλεγξον, οὐχ ἕτερόν τι ἔστιν, ἢ ἀνάμνησον τοῦ ἁμαρτήματος, εἰπὲ πρὸς αὐτὸν ἅπερ ἔπαθες παρ' αὐτοῦ· ὅπερ καὶ αὐτό, ἐὰν ὡς χρὴ γίνηται, μέρος ἐστὶν ἀπολογουμένου, καὶ σφόδρα ἐφελκομέ-
 20 νου πρὸς καταλλαγὴν.

Τί οὖν, ἐὰν ἀπειθῇ καὶ σκληρῶς διακέηται; «Παράλαβε μετὰ σεαυτοῦ ἕτι ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ οἰόματος δύο μαρτύρων ἢ καὶ τριῶν, ισοσύνῃ μᾶλλον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν λαιτείαν σπεύδεις χρὴ, οὐκ ἐπὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανά-
 25 κησιν. Καὶ γὰρ λαιρὸς, διὰ τὸ πάθος δυσένδοτος, οὐκ

1. Ματθ. 5, 23-24.

2. Ματθ. 6, 12.

ριον, θυμηθῆς ἐκεῖ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει κάτι ἐναντίον σου, πῆγαινε καὶ συμφιλίωσου μὲ τὸν ἀδελφόν σου»¹, ἄλλοτε πάλιν δίδων ἐντολὴν εἰς ἐκεῖνον πού ἡδικήθη νὰ συγχωρῇ τὸν πλησίον του. Διότι ἐδίδαξε νὰ λέγωμεν, «Συγχωρήσε τὰ παραπτώματά μας, καθὼς καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἐκείνους πού μᾶς ἔβλαψαν»².

Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτὴν ἐπινοεῖ καὶ ἄλλον τρόπον. Διότι δὲν ὁδηγεῖ ἐκεῖνον πού ἐπροξένησε τὴν λύπην, ἀλλὰ ὁδηγεῖ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον πού ἐλυπήθη. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ἐκεῖνος πού ἔχει ἀδικήσει δὲν θὰ ἦτο δυνατόν εὐκόλως νὰ ἔλθῃ ν' ἀπολογηθῇ ἐπειδὴ θὰ ἐντρέπετο καὶ θὰ ἐκοκκίνιζεν, ὁδηγεῖ αὐτὸν πρὸς ἐκεῖνον· καὶ δὲν τὸν ὁδηγεῖ ἀπλῶς, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ διορθώσῃ αὐτὸ πού συνέβη. Καὶ δὲν λέγει, κατηγόρησέ τον, οὔτε, ἐπιτίμησέ τον, οὔτε ἀπαίτησε τιμωρίαν καὶ εὐθύνας, ἀλλὰ λέγει, «Ἐλεγξέ τον». Διότι αὐτὸς μὲν μεθυμένος ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἐντροπὴν εὐρίσκεται ὡσὰν ἀκριβῶς εἰς κάποιαν κατάστασιν νάρκης, πρέπει δὲ σὺ πού εἶσαι ὑγιὴς νὰ μεταβῆς πρὸς ἐκεῖνον πού εἶναι ἀσθενὴς καὶ νὰ κάμῃς μυστικὴν δίκην καὶ εὐκολοαπόδεκτον θεραπείαν. Διότι οἱ λόγοι του, «Ἐλεγξέ τον», δὲν σημαίνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ ὑπενθύμισέ του τὸ ἀμαρτημά του, εἰπὲ πρὸς αὐτὸν αὐτὰ πού ἔπαθες ἀπὸ αὐτόν· καὶ ἀκριβῶς αὕτῃ ἡ ἐνέργεια, ἐὰν γίνεται ὅπως πρέπει, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀπολογίας καὶ προσελκύει πάρα πολὺ πρὸς τὴν συμφιλίωσιν.

Τί λοιπόν, ἐὰν δὲν πείθεται καὶ ἐπιδεικνύῃ σκληρὰν συμπεριφοράν; «Πάρε μαζί σου ἀκόμη ἓνα ἢ δύο, ὥστε νὰ ἀποδειχθῇ καὶ ἐπιβεβαιωθῇ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν δύο μαρτύρων». Ὅσον περισσότερον δηλαδὴ ἀναιδέστερος εἶναι καὶ θρασύτερος, τόσον περισσότερον πρέπει ἡμεῖς νὰ σπεύδωμεν πρὸς θεραπείαν του καὶ δὲν πρέπει νὰ ὀργιζώμεθα καὶ ν' ἀγανακτῶμεν. Διότι καὶ ὁ ἱατρός, ὅταν ἰδῇ νὰ εἶναι ἀνυποχώρητος ἡ ἀσθένεια, δὲν ἐγκαταλείπει τὴν προσπάθειάν του, οὔτε δυσανασχετεῖ, ἀλλὰ τότε προετοιμάζεται

ἀφρίσταιται, οὐδὲ δυσχεραίνει, ἀλλὰ τότε μᾶλλον παρασκευάζεται· ὁ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖν κελεύει. Ἐπειδὴ γὰρ ἀσθενέστερος μόνος ὢν ἐφάνης, γενοῦ δυναιτώτερος τῇ προσθήκῃ. Καὶ γὰρ ἱκανοὶ οἱ δύο τὸν ἡμαρτηκότι ἐλέγξαι.

- 5 Ὁρᾷς ὡς οὐ τοῦ λελυπημένου ζητεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ λελυπηκότιος; Ὁ γὰρ ἡδικοημένος οὐτός ἐστιν, ὁ ἁλοὺς ὑπὸ τοῦ πάθους· αὐτὸς ὁ νοσῶν καὶ ἀσθενῶν καὶ κάμνων. Διὰ τοῦτο πολλάκις ἐκεῖνον πρὸς τοῦτον ἄγει, νῦν μὲν μόνον, νῦν δὲ μεθ' ἐτέρων· εἰ δὲ ἐπιμένοι, καὶ μετὰ τῆς
- 10 ἐκκλησίας· «Εἶπὲ» γάρ, φησί, «τῇ ἐκκλησίᾳ». Εἰ δὲ τὸ τοῦτου μόνον ἐζητεῖ, οὐκ ἂν ἐκέλευσεν ἐβδομηκοντάκις ἐπὶ μετανοοῦντι συγχωρεῖν· οὐκ ἂν ἰσοαντάκις καὶ ἰσοσούτους ἐπέσειπεν αὐτῷ διορθωτὰς τοῦ πάθους· ἀλλ' ἐκ πρώτης αὐτὸν ἀδιόρθωτον μείναντα συντυχίας εἶσεν ἂν νῦν δὲ καὶ
- 15 ἅπαξ καὶ δις καὶ τρεῖς αὐτὸν θεραπεῦσαι κελεύει, καὶ νῦν μὲν μόνον, νῦν δὲ μετὰ δύο, νῦν δὲ μετὰ πλειόνων.

Διὰ δὴ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν οὐδὲν τοιοῦτον λέγει, ἀλλ' «ἐὰν τίς σε ραπίσῃ», φησὶν, «εἰς τὴν δεξιὰν σιαγὼνα, σιγρόφον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην», ἐνταῦθα δὲ οὐχ οὕτως. Ὁ

20 περὶ γὰρ ὁ Παῦλός φησι λέγων «τί μοι καὶ τοὺς ἔξωθεν κρίνειν;», τοὺς δὲ ἀδελφούς καὶ ἐλέγχειν καὶ ἀποσιγρόφεισθαι κελεύει, καὶ ἀποτρέμειν μὴ πειθομένους, ἵνα ἐντραπῶσι. Τοῦτο καὶ ἐνταῦθα αὐτὸς ποιεῖ, περὶ τῶν ἀδελφῶν ταῦτα νομοθετῶν καὶ τρεῖς ἐφρίσθησιν αὐτῷ διδασκάλους

25 καὶ δικαστάς, διδάσκοντας τὰ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μέθης

3. Ματθ. 18, 22.

4. Ματθ. 5, 39.

5. Α' Κορ. 5, 12.

πολὺ περισσότερον, πρᾶγμα ποὺ δίδει ἐντολὴν νὰ κάμνω-
μεν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ μόνος
σου ἐφάνης ἀσθενέστερος, γίνε ἰσχυρώτερος μὲ τὴν πρόσθε-
σιν καὶ ἄλλου. Καθ' ὅσον οἱ δύο εἶναι ἄρκετοὶ νὰ ἐλέγξουν
αὐτὸν ποὺ ἡμάρτησεν.

Βλέπεις ὅτι δὲν ἔχει ἀπαιτήσεις μόνον ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ
ἐζημιώθη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἐπροξένησε τὴν βλά-
βην; Διότι αὐτὸς ποὺ πράγματι ἔχει ἀδικηθῆ εἶναι ἐκεῖνος
ποὺ ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸ πάθος· αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ὑπο-
φέρει καὶ ἀσθενεῖ καὶ πάσχει. Διὰ τοῦτο πολλὰς φορὰς ἐ-
κεῖνον ὁδηγεῖ πρὸς αὐτόν, ἄλλοτε μὲν μόνον, ἄλλοτε δὲ μα-
ζὶ μὲ ἄλλους· ἐὰν ὁμως θελήσῃ νὰ ἐπιμένῃ, τότε καὶ μαζὶ
μὲ τὴν ἐκκλησίαν· διότι λέγει, «εἰπὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν».
Ἐὰν ὁμως ἐνδιεφέρετο μόνον δι' αὐτόν, δὲν θὰ ἔδιδεν ἐντο-
λὴν νὰ συγχωρῇ τὸν μετανοοῦντα ἐβδομήντα ἐπὶ τὰς φορὰς*·
δὲν θὰ τοῦ ὥριζε τόσας πολλὰς φορὰς καὶ τόσοὺς διορθωτὰς
τοῦ πάθους του, ἀλλὰ θὰ τὸν ἄφηνεν, ἐὰν ἔμεινεν ἀδιόρ-
θωτος ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν· τώρα ὁμως δίδει ἐντολὴν
νὰ καταβάλωμεν μίαν καὶ δύο καὶ τρεῖς προσπάθειάς, καὶ
ἄλλοτε μὲν μόνον, ἄλλοτε δὲ μαζὶ μὲ δύο ἄλλους καὶ ἄλ-
λοτε πάλιν μαζὶ μὲ περισσότερους.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τῶν Ἑθνι-
κῶν δὲν λέγει τίποτε τὸ παρόμοιον, ἀλλὰ, λέγει, «ἐὰν κά-
ποιος σὲ κτυπήσῃ εἰς τὴν δεξιὰν σιαγόνα, στρέψε εἰς αὐτὸν
καὶ τὴν ἄλλην»*, ἐνῷ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν λέγει
τὰ ἴδια. Πρᾶγμα βέβαια ποὺ λέγει καὶ ὁ Παῦλος μὲ τὰ ἐ-
ξῆς λόγια· «Διὰ ποῖον λόγον νὰ κρίνω τοὺς μὴ χριστιαν-
οὺς;»*, ἐνῷ τοὺς ἀδελφοὺς προστάζει καὶ νὰ τοὺς ἐλέγχω-
μεν καὶ νὰ τοὺς ἀποστρεφώμεθα καὶ νὰ τοὺς ἀποκόπτωμεν
ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἐὰν δὲν πείθωνται, ὥστε νὰ
ἐντραποῦν. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Κύριος εἰς τὴν περίπτωσιν
αὐτὴν, ὀρίζων αὐτοὺς τοὺς νόμους διὰ τοὺς ἀδελφούς, καὶ
ὀρίζει δι' αὐτὸν τρεῖς διδασκάλους καὶ δικαστάς, διὰ νὰ διδά-
σκουν αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν κατὰ τὴν ὥραν τῆς μέθης. Διότι,

γινόμενα. Εἰ γὰρ καὶ αὐτός ἐστιν ὁ φθνεγξάμενος καὶ ποιή-
 σας πάντα ἐκεῖνα τὰ αἵτια, ἀλλ' ὅμως ἐτέρων δεῖται τῶν
 διδαζόντων, καθάπερ οὖν καὶ ὁ μεθύων. Καὶ γὰρ πάσης μέ-
 θης θυμὸς καὶ ἁμαρτία ἐκσικαικώτερον, καὶ ἐν μείζονι
 5 τὴν ψυχὴν καθίστησι παραφροσύνῃ. Τίς γοῦν τοῦ Δαυὶδ
 συνειτώτερος ἦν; Ἀλλ' ὅμως ἁμαρτιῶν οὐκ ἤσθετο, τῆς ἐ-
 πιθυμίας τοὺς λογισμοὺς ἅπαντας κατεχούσης, καὶ ὥσπερ
 τινὸς καπνοῦ πληρούσης αὐτοῦ τὴν ψυχὴν. Διὰ τοῦτο ἐδεήθη
 λύχνου παρὰ τοῦ προσφῆτου, καὶ ρημάτων ἀναμνησκόντων
 10 αὐτὸν ὧν ἔπραξε. Διὰ τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ἄγει τούτους πρὸς
 τὸν ἡμαρτηκότα, διαλεξομένους αὐτῷ περὶ ὧν ἔπραξε.

2. Διατί δὲ τούτῳ κελεύει ἐλέγξαι, καὶ οὐχ ἐτέρῳ;
 "Οτι τοῦτον ἐπιεικέστεραν ἂν ἤνεγκε, τὸν ἡδίκημένον, τὸν
 λελυπημένον, τὸν ἐπηρεασμένον. Οὐ γὰρ ὁμοίως τις παρ'
 15 ἐτέρου περὶ τοῦ ὕβριθ ἐνός ἐλεγχόμενος φέρει, καὶ παρ'
 αὐτοῦ τοῦ ὕβριθ ἐνός, μάλιστα διὰ τὸν μόνον ἢ δι' ἐλέγχων αὐ-
 τόν. "Οτιαν γὰρ ὁ δίκην αὐτὸν ἀπαιτεῖν ὀφείλων, οὗτος καὶ
 τῆς σωτηρίας φαίνεται ἐπιμελούμενος τῆς αὐτοῦ, μάλιστα
 πάντων αὐτὸν δυσωπῆσαι δυνήσεται.

20 Ὅρῳ πῶς οὐ δίκης ἔνεκεν τοῦτο γίνεται, ἀλλὰ διορ-
 θώσεως; Διὰ δὲ τοῦτο οὐκ εὐθὺς τοὺς δύο κελεύει λα-
 βεῖν, ἀλλ' διὰ τὸν αὐτὸς αἰτιολογεῖ καὶ οὐδὲ τότε ἐπαφίησιν
 αὐτῷ πλῆθος, ἀλλὰ μέχρι δύο ποιεῖται τὴν προσθήκην, ἢ
 καὶ ἐνός διὰ τὸ καὶ τούτων καταφρονησῆναι, τότε αὐτὸν ἐπὶ
 25 τὴν ἐκκλησίαν ἐξάγει. Οὕτω πολλὴν ποιεῖται σπουδὴν μὴ
 ἐκπομπεύεσθαι τὰ τῶν πλησίων ἁμαρτήματα. Καίτοι γε ἡ-

μολονότι ὁ ἴδιος εἶναι ἐκεῖνος πού εἶπε καὶ ἔπραξεν ὅλα αὐτὰ τὰ παράλογα, ἀλλ' ὅμως ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλους πού θὰ τὸν διδάξουν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ αὐτὸς πού μεθ'. Καθ' ὅσον ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἁμαρτία δημιουργοῦν μεγαλυτέραν σύγχυσιν τοῦ νοῦ ἀπὸ κάθε μέθην καὶ ὁδηγοῦν τὴν ψυχὴν εἰς τὴν παραφροσύνην. Ποῖος λοιπὸν ὑπῆρξε συνετώτερος ἀπὸ τὸν Δαυὶδ; Ἀλλ' ὅμως μολονότι ἡμάρτησε δὲν ἡσθάνθη τὴν ἁμαρτίαν του, ἐπειδὴ ἡ ἐπιθυμία κατεκυρίευσεν ὅλας τὰς σκέψεις του, καὶ ἐκάλυπτε τὴν ψυχὴν του ὡσὰν ἀκριβῶς κάποιος καπνός. Διὰ τοῦτο ἐχρειάσθη τὸν λύχνον ἀπὸ μέρους τοῦ προφήτου καὶ λόγια πού τοῦ ὑπενθύμιζον αὐτὰ πού διέπραξε*. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁδηγεῖ αὐτοὺς πρὸς αὐτὸν πού ἡμάρτησε, διὰ νὰ συζητήσουν ἐκεῖνα πού διέπραξε.

2. Διὰ ποῖον λόγον ὅμως δίδει ἐντολὴν εἰς αὐτὸν νὰ τὸν ἐλέγξῃ καὶ ὄχι εἰς ἄλλον; Διότι θὰ ἠνείκετο αὐτὸν νὰ τὸν ἐλέγξῃ μὲ μεγαλυτέραν ἀνεκτικότητα, αὐτὸν πού τὸν ἠδίκησε, πού τὸν ἐλύπησε, πού τὸν ἔβλαψε. Διότι δὲν ἀνέχεται κανεὶς καθ' ὅμοιον τρόπον νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ ἄλλον, δι' αὐτὸν πού ὕβρισεν, καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ὑβρισθέντα, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι μόνος αὐτὸς πού τὸν ἐλέγχει. Διότι ὅταν αὐτὸς πού πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὁ ἴδιος φαίνεται νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, θὰ ἠμπορέσῃ περισσότερο ἀπὸ ὅλους νὰ τὸν κάνῃ νὰ νοιώσῃ ἐντροπὴν καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

Βλέπεις ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ; Διὰ τοῦτο λοιπὸν προστάσσει νὰ μὴ πάρῃ μαζί του ἀμέσως τοὺς δύο μάρτυρας, ἀλλ' ὅταν αὐτὸς θὰ δείξῃ ἀδιαφορίαν· καὶ οὔτε καὶ τότε ἐπιτρέπει νὰ εἶναι πολὺ τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπιτρέπει νὰ πάρῃ μαζί του μέχρι δύο ἢ καὶ μόνον ἕνα· ὅταν ὅμως καὶ αὐτοὺς τοὺς περιφρονήσῃ, τότε τὸν ὁδηγεῖ ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον ὥστε νὰ μὴ γνωστοποιῶνται τὰ ἁμαρτήματα τοῦ πλησίον. Μολονότι βέβαιον

δύναται ἐξ ἀρχῆς τοῦτο κελεῦσαι· ἀλλ' ἵνα μὴ τοῦτο γίνηται, οὐκ ἐκέλευσεν, ἀλλὰ μετὰ μίαν καὶ δευτέραν παραίνεσιν τοῦτο νομοθετεῖ. Τί δέ ἐστιν, «ἐπὶ σιόματος δύο καὶ τριῶν μαρτύρων σιαθήσεται πᾶν ῥῆμα»; Ἔχεις μαρτυρίαν ἱκα-
 5 νήν, φησὶν, διὰ τὸ σαυτοῦ ἅπαν ἐποίησας, διὰ οὐδὲν ἐνέλι-
 πες τῶν εἰς σὲ ἠκόντων. «Ἐὰν δὲ καὶ τούτων παρακούσῃ, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ»· τουτέστι, τοῖς προεδρεύουσιν. «Ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὡς ἐθνικὸς καὶ ὁ τε-
 λώνης». Λοιπὸν γὰρ ἀνάτα ὁ τοιοῦτος νοσεῖ.

10 Σὺ δέ μοι σκόπει, πῶς πανταχοῦ τὸν τελώνην εἰς ὑπό-
 δεῖγμα τῆς μεγίστης τίθησι κακίας. Καὶ γὰρ ἀνωτέρω φη-
 σὶν «Οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν;», καὶ προιῶν
 πάλιν· «Καὶ τελῶναι καὶ πόρναι προάξουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν
 βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»· τουτέστιν, οἱ σφόδρα κατεγνωσμέ-
 15 νοι καὶ καταδικασμένοι. Ἀκουέτωσαν οἱ κέρδεσιν ἐπιπη-
 δῶντες ἀδίκους, οἱ τοὺς τόκους ἐπὶ τόκοις ἀριθμοῦντες. Δια-
 τί δὲ αὐτὸν μετ' ἐκείνων ἔταξε; Παραμυθούμενος τὸν ἡδι-
 κημένον καὶ φοβῶν αὐτόν. Τοῦτο οὖν ἡ κόλασις μόνον; Οὐ-
 χί· ἀλλ' ἄκουε καὶ τῶν ἐξῆς. «Ὁ ἐὰν δῆσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς,
 20 ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Καὶ οὐκ εἶπε τῷ προέ-
 δρῳ τῆς ἐκκλησίας, δῆσον τὸν τοιοῦτον, ἀλλὰ, «ἐὰν δῆσῃς»,
 αὐτῷ τῷ λελυπημένῳ τὸ πᾶν ἐπιτρέπων· καὶ ἅλυστα μένει

7. Ματθ. 5, 46.

8. Ματθ. 21, 31.

ἠμποροῦσεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ δώσῃ αὐτὴν τὴν ἐντολήν, διὰ ν' ἀποφύγῃ ὅμως τὴν κοινοποίησιν τῶν ἁμαρτημάτων, δὲν ἔδωσεν αὐτὴν τὴν ἐντολήν, ἀλλὰ προχωρεῖ εἰς αὐτὴν τὴν νομοθεσίαν μετὰ ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συμβουλήν. Τί σημαίνει ὅμως, «διὰ νὰ στηριχθῇ ἡ ἀλήθεια κάθε λόγου ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιβεβαίωσιν δύο ἢ καὶ τριῶν μαρτύρων»; Ἐχεις, λέγει, ἱκανοποιητικὴν μαρτυρίαν, ὅτι ἔπραξες ὅ,τι ἐξηρτᾶτο ἀπὸ ἐσένα, ὅτι τίποτε δὲν παρέλειψες ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὤφειλες νὰ πράξῃς. «Ἐὰν ὅμως δὲν τοὺς ἀκούσῃ καὶ αὐτοὺς, ἀνάφερé το εἰς τὴν ἐκκλησίαν», δηλαδὴ εἰς τοὺς προΐσταμένους αὐτῆς. «Ἐὰν ὅμως δὲν ἀκούσῃ καὶ τοὺς προΐσταμένους τῆς ἐκκλησίας, τότε νὰ τὸν θεωρῇς ὥσάν ἐθνικὸν καὶ ὥσάν τελώνην». Διότι ἡ ἀσθένεια αὐτοῦ πλέον εἶναι ἀθεράπευτος.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε, πῶς εἰς κάθε περίπτωσιν προβάλλει ὡς παράδειγμα τῆς μεγίστης κακίας τὸν τελώνην. Καθ' ὅσον καὶ προηγουμένως λέγει· «Μήπως καὶ οἱ τελῶναι δὲν κάνουν τὸ ἴδιο;»⁷, καὶ εἰς τὴν συνέχειαν πάλιν· «Καὶ οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι θὰ εἰσέλθουν πρὶν ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»⁸, δηλαδὴ οἱ πάρα πολὺ ἀξιοκατάκριτοι καὶ καταδικασμένοι. Ἄς τὸ ἀκούουν αὐτοὶ ποὺ τρέχουν ὥσάν τρελλοὶ εἰς τὰ ἄδικα κέρδη, αὐτοὶ ποὺ ἐπάνω εἰς τοὺς τόκους προσθέτουν ἄλλους τόκους. Διατί ὅμως κατέταξεν αὐτὸν μαζὶ μετ' ἐκείνους; Διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἡδικομένον καὶ διὰ νὰ φοβήσῃ αὐτὸν ποὺ τὸν ἡδίκησεν. Αὕτῃ λοιπὸν εἶναι μόνον ἡ τιμωρία; Ὁχι, ἀλλὰ ἄκουε καὶ τὰ εἰς τὴν συνέχειαν. «Αὐτὸ ποὺ θ' ἀφήσετε ἀσυγχώρητον ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, θὰ εἶναι ἀσυγχώρητον καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς». Καὶ δὲν εἶπεν· εἰς τὸν προΐστάμενον τῆς ἐκκλησίας, μὴ συγχωρήσῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ', «ἐὰν δὲν τὸν συγχωρήσῃς, ἀναθέτων εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἀδικηθέντα τὸ πᾶν καὶ παραμένουν ἀσυγχώρητα τὰ ἁμαρτήματά του. Κατὰ συνέπειαν θὰ ὑποστῇ τὴν πιδ φοβερὰν τιμωρίαν· δὲν

τὰ δεσμά. Οὐκοῦν τὰ ἔσχατα πείσεται δεινά· ἀλλ' οὐχὶ ὁ ἀγαγὼν αἷτιος, ἀλλ' ὁ μὴ θελήσας πεισθῆναι.

Εἶδες πῶς αὐτὸν διπλαῖς κατέδωκεν ἀνάγκαις, καὶ ἡ ἐντεῦθεν τιμωρία καὶ ἡ ἐκεῖ κολάσει; Ταῦτα δὲ ἡπείλησεν, ἵνα μὴ ταῦτα συμβαίῃη· ἀλλὰ φοβούμενος καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐκβολήν, καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ κίνδυνον, καὶ τὸ ἐν οὐρανοῖς δεδέσθαι, ἡμερώτερος γένηται. Καὶ ταῦτα εἰδώς, εἰ καὶ μὴ προσιμίων, ἐν γοῦν ἰῶ πλήθει ἰῶν δικαστηρίων ἐκλύσει τὴν ὁργήν. Διὰ τοι τοῦτο καὶ πρῶτον
 10 καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐπέσκησε κριτήριον, καὶ οὐκ εὐθέως ἐξέκοψεν, ἵνα κἂν τοῦ πρώτου παρακούσῃ, ἰῶ δευτέρῳ εἴξῃ· κἂν ἐκεῖνο διαπιύσῃ, τὸ τρίτον φοβηθῇ· κἂν τούτου μηδένα ποιῇται λόγον, τὴν μέλλουσαν καταπλαγῇ τιμωρίαν καὶ τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ψῆφόν τε καὶ δίκην.

15 «Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐὰν δύο συμφωνήσωσιν ἐξ ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς, περὶ παντὸς πράγματος οὗ ἐὰν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Οὗ γὰρ ἐὰν ὧσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν». Ὅρᾳς πῶς καὶ
 20 ἐτέρωθεν παραλύει τὰς ἔχθρας, καὶ τὰς μικροψυχίας ἀναιρεῖ, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνάγει, καὶ οὐκ ἀπὸ τῆς κολάσεως μόνης τῆς εἰρημένης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἰῶν ἀγαθῶν ἰῶν ἐκ τῆς ἀγάπης; Καὶ γὰρ ἀπειλήσας ἐκεῖνα ἡ φιλονεικία, τὰ μεγάλα ἐνταῦθα τῆς συμφωνίας τίθησιν ἐπαθλα, εἶγε καὶ τὸν
 25 Πατέρα πείθουσιν οἱ συμφωνοῦντες, ὑπὲρ ὧν αἰτοῦσι, καὶ τὸν Χριστὸν ἔχουσιν εἰς τὸ μέσον.

Ἄρ' οὖν οὐδαμοῦ εἰσι δύο συμφωνοῦντες; Καὶ πολλοῦ μὲν οὖν, ἰάχα δὲ καὶ πανταχοῦ. Πῶς οὖν οὐ πάντα

θα εἶναι ὅμως αἴτιος ἐκεῖνος ποὺ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλ' αὐτὸς ποὺ δὲν ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

Εἶδες πῶς τὸν συνεκράτησε μὲ δύο τρόπους, καὶ μὲ τὴν ἐδῶ τιμωρίαν καὶ μὲ τὴν τιμωρίαν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν; Ὡρῖσεν αὐτὰς τὰς ἀπειλάς, διὰ νὰ μὴ συμβαίνουν αὐτά, ἀλλὰ, φοβούμενος καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν κίνδυνον ἀπὸ τὸ νὰ μείνῃ ἀσυγχώρητον τὸ ἀμάρτημά του καὶ τὸ νὰ μείνῃ ἀσυγχώρητον καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, νὰ γίνῃ ἡμερώτερος. Καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅλα αὐτά, ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴν του, ἂν ὅχι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, τουλάχιστον ὕστερα ἀπὸ πολλὰ δικαστήρια. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὥρῖσε καὶ πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ τρίτον δικαστήριον καὶ δὲν τὸν ἀπέκοψεν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν, ὥστε, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὸ πρῶτον, νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸ δεύτερον· καὶ ἂν ἀδιαφορήσῃ τελείως καὶ δι' αὐτό, νὰ κατακυριευθῇ ἀπὸ φόβον διὰ τὴν μέλλουσαν τιμωρίαν καὶ τὴν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἀπόφασιν καὶ καταδίκην.

«Πάλιν σὰς διαβεβαιῶνω, ὅτι, ἐὰν δύο ἀπὸ σὰς συμφωνήσουν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν διὰ κάθε πρᾶγμα ποὺ θὰ ζητήσουν, θὰ τὸ λάβουν ἀπὸ τὸν Πατέρα μου τὸν οὐράνιον. Διότι ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι εἰς τὸ ὄνομά μου δύο ἢ τρεῖς, ἐκεῖ ἀνάμεσά των εὐρίσκομαι καὶ ἐγώ». Βλέπεις πῶς καὶ μὲ ἄλλον τρόπον διαλύει τὰς ἔχθρας καὶ καταργεῖ τὰς μικροψυχίας καὶ συμφιλιώνει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν ἀναφερθεῖσαν τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀγάπην; Διότι πράγματι, ἀφοῦ ἠπειλῆσε μὲ ἐκεῖνα διὰ τὴν φιλονεικίαν, παρουσιάζει ἐδῶ τὰ μεγάλα ἔπαθλα τῆς συμφωνίας, καθ' ὅσον αὐτοὶ ποὺ συμφωνοῦν καὶ τὸν Πατέρα πείθουν δι' ὅσα ζητοῦν πρὸ αὐτόν, καὶ ἔχουν ἀνάμεσά των τὸν Χριστόν.

Μήπως ὅμως εἰς καμμίαν περίπτωσιν δὲν ὑπάρχουν δύο ποὺ νὰ συμφωνοῦν; Καὶ βέβαια ὑπάρχουν εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ἴσως δὲ καὶ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις. Πῶς λοιπὸν δὲν κατορθώνουν πάντοτε νὰ συμφωνήσουν; Ἐπει-

ἐπιτυγχάνουσιν; "Οτι πολλαὶ αἱ αἰταί τοῦ ἀποτυγχάνειν.
 "Ἡ γὰρ ἀσύμφορα πολλάκις αἰτοῦσι. Καὶ τί θαυμάζεις, εἰ
 ἕτεροὶ τινες, ὅπου γε καὶ Παῦλος τοῦτο ἔπαθεν, ἥνλικα ἤ-
 5 κουσεν, «ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθε-
 νείᾳ τελειοῦται»; "Ἡ ἀνάξιοι τῶν ταῦτα ἀκηκοῦτων εἰσὶ,
 καὶ τὰ παρ' ἑαυτῶν οὐκ εἰσφέρουσιν· αὐτοὺς δὲ τοὺς καὶ
 ἐκείνους ἐπιζητεῖ· διὰ τοῦτο φησιν, «ἐξ ὑμῶν» τῶν ἐναρέ-
 10 τῶν, τῶν ἀγγελικῇ ἐπιδεικνυμένων πολιτείαν. "Ἡ κατὰ
 τῶν λελυπηκόων εὐχονται, ἐκδικίαν καὶ τιμωρίαν ἐπιζη-
 10 τοῦντες, ὅπερ ἐστὶ κεκωλυμένον «Εὐχέσθε» γάρ, φηοῖν,
 «ὥπὲρ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν». "Ἡ ἀμειανόητα ἁμαριάνοντες
 αἰτοῦσιν ἔλεον, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον λαβεῖν, οὐ μόνον ἂν
 αὐτοὶ αἰτῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι πολλὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρ-
 15 ρησίαν ἔχοντες ὑπὲρ αὐτῶν παρακαλῶσι· καθάπερ καὶ Ἰε-
 15 ρεμίας εὐχόμενος ὑπὲρ Ἰουδαίων ἤκουσε· «Μὴ προσεύχου
 περὶ τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι οὐκ εἰσακούσομαί σου». "Αν δὲ
 πάντα παρῇ καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ
 πάντα εἰσφέρεις καὶ θίον παρέχῃς ἀποστολικὸν καὶ δμόνοιαν
 καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον ἔχῃς, ἐπιτεύξῃ παρακαλῶν·
 20 φιλόανθρωπος γὰρ ὁ Δεσπότης.

3. Εἴτα ἐπειδὴ εἶπε, «παρὰ τοῦ Πατρὸς μου», ἵνα δείξῃ
 ἑαυτὸν ὄντα τὸν παρέχοντα, καὶ οὐ τὸν γεγεννηκότα μόνον,
 ἐπήγαγεν· «οὗ γὰρ ἐὰν ᾧσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ
 ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν». Τί οὖν; οὐκ εἰσὶ δύο
 25 ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Εἰοὶ μὲν, σπανίως
 δέ. Οὐ γὰρ ἀπλῶς τὴν σύνοδον λέγει, οὐδὲ τοῦτο ἐπιζητεῖ
 μόνον, ἀλλὰ μάλιστα μὲν, ὅπερ καὶ ἔμπροσθεν εἶπον, καὶ τὴν

δὴ εἶναι παλλαὶ αἱ αἰτίαι τῆς ἀποτυχίας. Ἡ ἐπειδὴ πολλὰς φορὰς ζητοῦν ἀσύμφορα πράγματα. Καὶ διατὶ ἀπορεῖς, ἂν αὐτὸ συμβαίῃ εἰς ὠρισμένους; καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ὁ Παῦλος τὸ ἔπαθεν αὐτό, ὅταν ἤκουσε, «Σοῦ ἄρκεῖ ἡ χάρις μου· διότι ἡ δύναμίς μου ἀποδεικνύεται τελεία, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀδυναμία»; Ἡ ἐπειδὴ εἶναι ἀνάξιοι αὐτῶν ποὺ ἤκουσαν αὐτά, καὶ δὲν προσφέρουν αὐτὰ ποὺ ἐξηριτῶνται ἀπὸ αὐτούς· ὁ Κύριος ὅμως θέλει αὐτοὺς ποὺ εἶναι ὡσὺν ἐκείνους, καὶ διὰ τοῦτο λέγει, «ἀπὸ σᾶς» τοὺς ἐναρέτους, ποὺ ἡ ζωὴ σας ὁμοιάζει μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἀγγέλων. Ἡ διότι εὐχονται ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τοὺς ἔβλαψαν, ἐπιδιώκοντες ἐκδίκησιν καὶ τιμωρίαν, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταῖ· διότι, λέγει, «εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν σας»⁹. Ἡ διότι, μολονότι ἡμάρτησαν, ζητοῦν ἔλεον χωρὶς νὰ μετανοήσουν, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβουν, ὅχι μόνον ἂν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι παρακαλοῦν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη παρακαλοῦν ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλοι, ποὺ ἔχουν μεγαλυτέραν παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, πρᾶγμα ποὺ συνέβη ν' ἀκούσῃ καὶ ὁ Ἱερემίας ὅταν προσήυχετο ὑπὲρ τῶν Ἰουδαίων· «Μὴ προσεύχου δι' αὐτὸν τὸν λαόν, διότι δὲν θὰ εἰσακούσω τὴν προσευχὴν σου»¹⁰. Ἄν ὅμως ὑπάρχουν ὅλα μαζὶ καὶ ζητῆς αὐτὰ ποὺ σοῦ συμφέρουν καὶ κἀνης ἀπὸ μέρους σου ὅσα ἐξαρτῶνται ἀπὸ σένα καὶ κἀνης ζωὴν ἀποστολικὴν καὶ ἔχης ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον σου, θὰ εἰσακουσθοῦν αἱ παρακλήσεις σου· διότι ὁ Κύριος εἶναι φιλόανθρωπος.

3. Εἰς τὴν συνέχειαν, ἐπειδὴ εἶπεν, «ἀπὸ τὸν Πατέρα μου», διὰ νὰ δείξῃ ὅτι καὶ ὁ ἴδιος παρέχει τὰ ἀγαθὰ καὶ ὅχι μόνον ὁ Πατήρ του, προσέθεσεν· «διότι ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι δύο ἢ τρεῖς εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖ ἀνάμεσά των εἶμαι καὶ ἐγώ». Τί λοιπόν; δὲν ὑπάρχουν δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι εἰς τὸ ὄνομά του; Ὑπάρχουν μὲν, ἀλλὰ σπανίως. Διότι δὲν ἐννοεῖ ἀπλῶς τὴν συγκέντρωσιν, οὔτε αὐτὸ μόνον ἐπιζητεῖ, ἀλλὰ, ὅπως καὶ προηγουμένως εἶπα, μαζὶ μὲ αὐτὸ θέλει κατ' ἐξοχὴν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν· ἔπειτα

ἄλλην ἀρειὴν μετὰ ιουίου· ἔπειτα δὲ καὶ τοῦτο αὐτὸ μετὰ πολλῆς ἀπαιτεῖ τῆς ἀκριθείας. Ὁ γὰρ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· εἴ τις ἐμὲ τῆς πρὸς τὸν πλησίον φιλίας ὑπόθεσιν προηγουμένην ἔχει, μετ' αὐτοῦ ἔσομαι, ἂν καὶ τὰ ἄλλα ἐνάρειτος ἦ.

5 Νυνὶ δὲ τοὺς πλείονας ὁρῶμεν ἐτέρας ἔχοντας φιλίας ἀφορμάς. Ὁ μὲν γὰρ διφιλεῖται, φιλεῖ· ὁ δέ, διφιτιμήθη· ὁ δέ, διφι ἐν ἐτέρῳ τινὶ βιωτικῷ πράγματι γέγονεν αὐτῷ χρησίμος ὁ δεῖνα· ὁ δέ, δι' ἐιερὸν τι τοιοῦτον διὰ δὲ τὸν Χριστόν δύσκολόν ἐστιν εὑρεῖν τινα γνησίως καὶ ὡς ἐχρῆν
10 φιλεῖν τὸν πλησίον φιλοῦντα. Οἱ γὰρ πλείους ἀπὸ τῶν βιωτικῶν εἰσι συνδεδεμένοι πραγμάτων ἀλλήλοις.

Ἄλλ' οὐχ ὁ Παῦλος οὕτως ἐφίλει, ἀλλὰ διὰ τὸν Χριστόν διὸ καὶ μὴ φιλούμενος οὕτως ὥσπερ ἐφίλει, οὐ κατέλυσε τὴν ἀγάπην, ἐπειδὴ ρίζαν ἰσχυρὰν κατεβάλετο τοῦ φιλι-
15 τρου. Ἄλλ' οὐχὶ τὰ νῦν· ἀλλὰ πάντα ἐξετάζοντες εὐρήσομεν παρὰ τοῖς πολλοῖς φιλίας ποιητικὰ μᾶλλον ἢ τοῦτο. Καὶ εἴ τις μοι παρέσχεν ἐξουσίαν ἐν τοσοῦτῳ πλήθει τὴν ἐξέτασιν ποιήσασθαι ταύτην, ἔδειξα ἂν τοὺς πλείονας ἀπὸ τῶν βιω-
τικῶν προφάσεων ἀλλήλοις συνδεδεμένους. Καὶ δῆλον τοῦτο

20 ἀπὸ τῶν αἰτιῶν τῶν τὴν ἐχθρὰν ἐργαζομένων. Ἐπειδὴ γὰρ ἀπὸ τῶν ἐπικήρων τούτων εἰσὶν ἀλλήλοις συνημμένοι, διὰ τοῦτο οὕτε θερμοὶ πρὸς ἀλλήλους εἰσὶν, οὕτε διηνεκεῖς· ἀλλὰ καὶ ὕβρις, καὶ χρημάτων ζημία, καὶ φθόνος, καὶ κενοδοξίας ἕρως, καὶ πᾶν τοιοῦτον ἐπελθὼν διακόπτει τὸ φίλ-
25 τρον· οὐ γὰρ εὐρίσκει τὴν ρίζαν πνευματικὴν. Ὡς εἶγε τοιαύτη ἦν, οὐδὲν ἂν τῶν βιωτικῶν τὰ πνευματικὰ διέλυσεν.

Ἡ γὰρ διὰ τὸν Χριστὸν ἀγάπη βεβαία καὶ ἀρραγὴς καὶ ἀνά-

δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν συγκέντρῳσιν ἀπαιτεῖ νὰ γίνε-
ται μὲ κάθε προσοχὴν. Διότι τὰ λόγια τοῦ αὐτὰ ἔχουν τὴν
ἐξῆς σημασίαν. Ἐὰν κάποιος θέτῃ ἐμένα ὡς προϋπόθεσιν τῆς
φιλίας τοῦ πρὸς τὸν πλησίον, θὰ εὐρίσκομαι μαζί τοῦ ἐὰν
εἶναι ἐνάρετος καὶ πρὸς τὰ ἄλλα. Σήμερα ὅμως βλέπομεν
τοὺς περισσοτέρους νὰ ἔχουν ἄλλας ἀφορμὰς φιλίας. Ὁ
μὲν ἕνας ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ ἀγαπᾶται· ὁ ἄλλος δὲ ἐπειδὴ ἐτιμή-
θη· ὁ ἄλλος, ἐπειδὴ κάποιος τὸν ἐβοήθησεν εἰς κάποιαν
κοσμικὴν ὑπόθεσιν τοῦ· ὁ ἄλλος, διὰ κάποιαν ἄλλην παρο-
μοίαν αἰτίαν· ἀλλὰ διὰ νὰ εὐρωμεν κάποιον νὰ ἀγαπᾷ τὸν
πλησίον τοῦ ἀληθινὰ ἐξ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅπως
πρέπει, εἶναι δύσκολον. Διότι οἱ περισσότεροι συνάπτουν
τὰς μεταξὺ των φιλίας ἀπὸ κοσμικὰς ἀφορμὰς.

Ὁ Παῦλος ὅμως δὲν ἀγαποῦσεν ἔτσι, ἀλλὰ διὰ τὸν Χρι-
στόν· διὰ τοῦτο ἂν καὶ δὲν ἠγαπᾶτο τόσον ὅσον ἀγαποῦσε, δὲν
διέλυσε τὴν ἀγάπην, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη τοῦ εἶχε πολὺ ἰσχυ-
ρὰν ρίζαν. Σήμερα ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο, ἀλλ' ἐὰν
ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα, θὰ εὐρωμεν ὅτι τὰς περισσοτέ-
ρας φορὰς συνδέονται οἱ ἄνθρωποι μὲ ἀφορμὴν τὴν φιλίαν
καὶ ὅχι αὐτὴν τὴν ἀγάπην. Καὶ ἐὰν κάποιος μοῦ παρεῖχεν
αὐτὴν τὴν δυνατότητα νὰ κάνω αὐτὴν τὴν ἐξέτασιν εἰς ἕνα
τόσον μεγάλο πλῆθος, θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀποδείξω, ὅτι οἱ
περισσότεροι εἶναι συνδεδεμένοι μεταξὺ των ἐξ ἀφορμῆς
κοσμικῶν ὑποθέσεων. Καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς αἰ-
τίας πού δημιουργοῦν τὴν ἐκθραν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶναι
συνδεδεμένοι μεταξὺ των ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἀσημάντων
ἀφορμῶν, διὰ τοῦτο ἡ σύνδεσις των αὐτῇ δὲν εἶναι θερμὴ
οὔτε καὶ συνεχὴς, ἀλλὰ μόλις παρουσιασθῇ κάποια προσβο-
λὴ, χρηματικὴ ζημίᾳ, φθόνος, ματαιόδοξος ἔρως, καὶ κάθε τι
τὸ παρόμοιον, διακόπτει τὴν ἀγάπην· διότι δὲν εὐρίσκει
πνευματικὴν ρίζαν. Καθ' ὅσον, ἐὰν ὑπῆρχεν αὐτῇ ἡ πνευμα-
τικὴ ρίζα, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν κανένα ἀπὸ τὰ κοσμικὰ
πράγματα νὰ διαλύσῃ τὰ πνευματικά. Διότι ἡ ἀγάπη πού ἔ-
χει ὡς αἰτίαν τὸν Χριστόν εἶναι σταθερά, ἀδιάσπαστος καὶ

λωτος, καὶ οὐδὲν αὐτὴν διασπάσαι δυνήσεται· οὐ διαβολαί, οὐ κίνδυνοι, οὐ θάνατος, οὐκ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν. Καὶ γὰρ μυρία πάθη ὁ οὕτω φιλῶν, πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀγάπης ὁρῶν οὐκ ἀποσιήσεται. Ὁ μὲν γὰρ διὰ τὸ φιλεῖσθαι 5 φιλῶν, καὶ ἀηδὲς τι πάθη, διαλύει τὴν ἀγάπην· ὁ δὲ ἐκείθεν συνδεδεμένος οὐδέποτε ἀποσιήσεται. Διὸ καὶ Παῦλος ἔλεγεν· «ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει».

Τί γὰρ ἔχεις εἰπεῖν; διτι τιμώμενος ὑβρίζεις; διτι εὐεργετούμενος σφάξαι ἠβουλήθῃ; Ἀλλὰ καὶ τοῦτό σε μᾶλλον 10 φιλεῖν παρασκευάζει, ἢ διὰ τὸν Χριστὸν φιλῆς. Ἄ γάρ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀναιρεπτικὰ ἀγάπης, ταῦτα ἐνιαῦθα κατὰσκευαστικά γίνεται. Πῶς; Πρῶτον μὲν, διτι σοι μισθῶν αἴτιος ὁ τοιοῦτός ἐστι· δεύτερον, διτι πλείονος δεῖται βοήθειας ὁ διακείμενος οὕτω, καὶ θεραπείας πολλῆς. Διὰ τοι 15 τοῦτο ὁ οὕτω φιλῶν οὐ γένος ἐξετάζει, οὐ πατρίδα, οὐ πλοῦτον, οὐ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, οὐκ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν· ἀλλὰ καὶ μισῇται, καὶ ὑβρίζεται, καὶ ἀναιρεῖται, μένει φιλῶν, ἱκανὴν ἔχων ὑπόθεσιν τοῦ φιλεῖν, τὸν Χριστόν· ὁθεν καὶ ἴσταιται πεπηγώς, βέβαιος, ἀπερίτρεπτος, πρὸς ἐκεί- 20 νον ὁρῶν.

Καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὕτως ἐφίλησε τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ἀγνώμονας, τοὺς ὑβριστάς, τοὺς βλασφήμους, τοὺς μισούντας, τοὺς οὐδὲ ἰδεῖν αὐτὸν θέλοντας, τοὺς ξύλα καὶ λίθους

ἄφθαρτος, καὶ τίποτε δὲν θὰ ἡμπορέσῃ νὰ τὴν καταλύσῃ· οὔτε συκοφανταίαι, οὔτε κίνδυνοι, οὔτε θάνατος, οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιον. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμῃ, αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ ἔτσι, πάθῃ ἀμέτρητα κακά, δὲν θὰ διαλύσῃ τὴν σύνδεσίν του αὐτὴν· ἐπειδὴ στηρίζεται εἰς αὐτὴν τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀγάπης. Διότι ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ ἐπειδὴ ἀγαπᾶται, καὶ ἂν ἀκόμῃ τοῦ συμβῇ κάτι τὸ δυσάρεστον, διαλύει τὴν ἀγάπην, ἐνῷ ἐκεῖνος ποὺ εἶναι συνδεδεμένος ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ποτὲ δὲν θὰ διακόψῃ τὴν σύνδεσίν του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε καταλύεται»¹¹.

Τί ἔχεις νὰ εἰπῇς; ὅτι σὲ ὑβρίζει μολοντί σὺ τὸν τιμᾶς; τὸ ὅτι ἠθέλησε νὰ σὲ σφάξῃ, ἐνῷ σὺ τὸν εὐεργετεῖς; Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ σοῦ γίνεται ἀφορμὴ νὰ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερο, ἂν τὸν ἀγαπᾷς ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Διότι ἐκεῖνα ποὺ γίνονται αἰτία διαλύσεως τῆς ἀγάπης διὰ τοὺς ἄλλους, αὐτὰ διὰ τοὺς χριστιανοὺς γίνονται αἰτία ἀγάπης. Πῶς; Πρῶτον μὲν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σοῦ γίνεται αἰτία μισθῶν· δεύτερον, ὅτι αὐτὸς ποὺ δείχνει τέτοιαν συμπεριφορὰν, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ μεγαλυτέραν βοήθειαν καὶ περισσοτέραν εἰδικὴν φροντίδα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν ἐξετάζει γένος, οὔτε πατρίδα, οὔτε πλοῦτον, οὔτε τὴν ἀγάπην πρὸς αὐτόν, οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιον, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμῃ μισῇται, καὶ ἂν ἀκόμῃ ὑβρίζεται, καὶ ἂν ἀκόμῃ φονεύεται, ἔξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾷ, ἔχων ὡς ἰσχυρὸν στήριγμα τῆς ἀγάπης του τὸν Χριστόν· διὰ τοῦτο καὶ μένει ἀκλόνητος, σταθερός, ἀμετακίνητος, ἔχων ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν του πρὸς τὸν Χριστόν.

Διότι πράγματι ὁ Χριστὸς ἔτσι ἠγάπησε τοὺς ἐχθρούς του, τοὺς ἀγνώμονας, τοὺς ὑβριστάς, τοὺς βλασφήμους, αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐμισοῦσαν, αὐτοὺς ποὺ δὲν ᾔθελον οὔτε νὰ

προσιμῶντας αὐτοῦ ἀγαπήσας, καὶ ἀγάπην τὴν ἀνωιάτω, καὶ μεθ' ἣν ἐτέραν οὐκ ἔστιν εὔρεϊν. «Μείζονα γὰρ ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει», φησὶν, «ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». Καὶ τοὺς σιαυρώσαντας δὲ αὐτόν, 5 καὶ τοσαῦτα εἰς αὐτὸν ἐμπαροινήσαντας, ὅρα πῶς μένει θε-
ραπεύων. Καὶ γὰρ τῷ Πατρὶ περὶ αὐτῶν διαλέγεται λέγων·
«ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι. Καὶ τοὺς μαθητὰς
δὲ μετὰ ταῦτα πρὸς αὐτοὺς ἀπέστειλε.

Ταύτην τοίνυν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγάπην ζηλώσωμεν, πρὸς
10 ταύτην ἀπιδώμεν, ἵνα μιμηταὶ γενόμενοι τοῦ Χριστοῦ, καὶ
τῶν ἐνιαῦθα καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάρι-
τι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ
ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

12. Ἰω. 15, 13.

13. Λουκᾶ 23, 34.

τὸν ἰδοῦν, αὐτοὺς ποὺ ἀντὶ αὐτοῦ ἐπροτιμοῦσαν τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους· αὐτοὺς ὅλους τοὺς ἠγάπησε καὶ μάλιστα μὲ τὸν ὑψηλότερον τρόπον τῆς ἀγάπης, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ εὑρεθῇ ἄλλη ἀγάπη μετὰ ἀπὸ αὐτήν. Διότι, λέγει, «Κανεῖς δὲν ἔχει μεγαλυτέραν ἀγάπην ἀπὸ αὐτήν, ὥστε νὰ θυσιάσῃ τὴν ψυχὴν του ὑπὲρ τῶν φίλων του»¹². Καὶ αὐτοὺς δὲ ποὺ τὸν ἐσταύρωσαν καὶ διέπραξαν τόσα παράλογα εἰς βάρος του, πρόσεχε πῶς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν φροντίδα του. Καθ' ὅσον συνομιλεῖ μὲ τὸν Πατέρα του ὑπὲρ αὐτῶν, λέγων· «Συγχώρησέ τους· διότι δὲν γνωρίζουν τί κάνουν»¹³. Εἰς τὴν συνέχειαν δὲ καὶ τοὺς μαθητάς του ἀπέστειλε πρὸς αὐτούς.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀγάπην ὥς ἐπιδιώξωμεν καὶ ἡμεῖς, πρὸς αὐτὴν ὥς στρέψωμεν τὰ βλέμματά μας, ὥστε γενόμενοι μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ τὰ μελλοντικά, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιланθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΑ΄
Ματθ. 18, 21 - 35

«Τότε προσελθὼν αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, πο-
σάκις ἁμαρτήσοι εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου, καὶ ἀφήσω
5 αὐτῷ; ἕως ἐπιτάκις; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, οὐ λέ-
γω σοι ἕως ἐπιτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπιτά».

1. Ἐνόμισε μέγα τι λέγειν ὁ Πέτρος· διὸ καὶ ὡς φιλο-
τιμούμενος ἐπήγαγεν, «ἕως ἐπιτάκις». Τοῦτο γάρ, φησὶν,
δ ἐκέλευσας ποιεῖν, ποσάκις ποιήσω; Ἄν γὰρ αἰὲ μὲν
10 ἁμαρτάνῃ, αἰὲ δὲ ἐλεγχόμενος μετανοῇ, ποσάκις τοῦτου ἀ-
νέχεσθαι κελεύεις ἡμᾶς; Ἐκείνῳ μὲν γὰρ τῷ μὴ μετανο-
οῦντι, μηδὲ καταγινώσκοντι ἑαυτοῦ, πέρας ἐπέθηκας εἰπών,
«ἔστι σοι ὡς ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης»· τοῦτῳ δὲ οὐκέτι,
ἀλλ' ἐκέλευσας αὐτὸν προσέειπαι. Ποσάκις οὖν αὐτὸν ὀφεί-
15 λω φέρειν ἐλεγχόμενον καὶ μετανοοῦντα; ἄρκεϊ ἐπιτάκις;

Τί οὖν ὁ Χριστός, ὁ φιλόανθρωπος καὶ ἀγαθὸς Θεός;
«Οὐ λέγω σοι ἕως ἐπιτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπιτά»·
οὐκ ἀριθμὸν τιθεὶς ἐνταῦθα, ἀλλὰ τὸ ἄπειρον καὶ διηγε-
κὲς καὶ αἰεὶ. Ὡς περ γὰρ τὸ μυριάκις τὸ πολλάκις δηλοῖ,
20 οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Καὶ γὰρ τό, «σιεῖρα ἔτεκεν ἐπίτα», τὸ
πολλά φησιν ἢ Γραφή. Ὡς τε οὐκ ἀριθμῷ συνέκλεισε τὴν
ἄφροσιν, ἀλλὰ τὸ διηγεκὲς ἐδήλωσε καὶ αἰεὶ. Τοῦτο γοῦν
καὶ διὰ τῆς παραβολῆς τῆς ἐφεξῆς κειμένης ἐδειξεν. Ἵνα
γὰρ μὴ δόξῃ ἱσοὶ μεγάλα καὶ φορτικὰ ἐπιτάττειν εἰπών, «ἐ-

1. Ματθ. 18, 17.

2. Α' Βασ. 2, 5.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΑ΄
Ματθ. 18, 21 - 35

«Τότε τὸν ἐπλησίασεν ὁ Πέτρος καὶ τοῦ εἶπεν· Κύριε, πόσας φορές νὰ συγχωρήσω τὸν ἀδελφόν μου, ἐὰν ἐξακολουθῇ νὰ μὲ βλάπτῃ; μέχρι ἑπτὰ φορές; Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Δὲν σοῦ λέγω μέχρι ἑπτὰ φορές, ἀλλὰ μέχρι ἑβδομήντα φορές τὸ ἑπτά».

1. Ἐνόμισεν ὁ Πέτρος ὅτι λέγει κάτι τὸ σπουδαῖον, διὰ τοῦτο καὶ ὥσάν μὲ κάποιαν γενναιοδωρίαν προσέθεσε, «μέχρι ἑπτὰ φορές;». Αὐτὸ δηλαδή, λέγει, πὺ ἐπρόσταξες νὰ πράττῃ κανεὶς, μέχρι πόσας φορές νὰ τὸ πράξω; Διότι ἐὰν πάνποτε ἁμαρτάνῃ, ἀλλὰ ἐλεγχόμενος μετανοῇ, μέχρι πόσας φορές μᾶς προστάσεις νὰ τὸ ἀνεχώμεθα αὐτό; Διότι δι' ἐκεῖνον πὺ δὲν μετανοεῖ, οὔτε ἀναγνωρίζει τὸ πταῖσμα του, ἔδωσες ὀριστικὴν προσταγὴν μὲ τοὺς λόγους, «Νὰ τὸν θεωρῇς ὥσάν ἐθνικὸν καὶ τελώνην»¹. δι' αὐτὸν ὅμως δὲν ἔδωσες ἀκόμη μίαν τέτοιαν ἐντολήν, ἀλλὰ ἐπρόσταξες νὰ τὸν πλησιάζωμεν. Πόσας φορές λοιπὸν ὀφείλω νὰ τὸν συγχωρῶ, ὅταν ἐλεγχόμενος μετανοῇ; Ἀρκοῦν ἑπτὰ φοραί;

Ποίαν ἀπάντησιν λοιπὸν δίδει ὁ Χριστός, ὁ φιλόανθρωπος καὶ ἀγαθὸς Θεός; «Δὲν σοῦ λέγω μέχρι ἑπτὰ φορές, ἀλλὰ μέχρι ἑβδομήντα φορές τὸ ἑπτά»· εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν ὀρίζει κάποιον ἀριθμόν, ἀλλὰ ἐνοεῖ τὸ ἄπειρον, τὸ συνεχές καὶ τὸ παντοτινόν. Διότι ὅπως ἀκριβῶς τὸ μυριάκις σημαίνει πολλὰς φορές, ἔτσι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν. Καθ' ὅσον καὶ μὲ τό, «ἡ στεῖρα ἐγέννησεν ἑπτὰ τέκνα»². δηλώνει ἡ Γραφὴ τὸ πολλά. Ὡστε δὲν περιώρισε τὴν συγχώρησιν εἰς κάποιον ἀριθμόν, ἀλλὰ μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ἐδήλωσε τὸ διαρκές καὶ τὸ παντοτινόν. Αὐτὸ βέβαια τὸ ἀπέδειξε καὶ μὲ τὴν παραβολὴν πὺ ἀνέφερεν εἰς τὴν συνέχειαν. Διὰ νὰ μὴ φανῇ δηλαδὴ εἰς ὠρισμένους ὅτι αἱ

βδομηκοντάκις ἐπὶ τῷ, προσέθηκε τὴν παραβολὴν ταύτην, ὅ-
μοῦ τε ἐνάγων εἰς ὕπερ εἴρηκε, καὶ τὸν μέγιστον φρονούοντα
ἐπὶ τοῦτω κατασιέλλων, καὶ δεικνὺς οὐ θαρὺν τὸ πρᾶγμα εἶναι,
ἀλλὰ καὶ σφόδρα εὐκολον.

- 5 Διὰ τοι τοῦτο τὴν αὐτοῦ φιλανθρωπίαν εἰς μέσον ἤγα-
γεν, ἵνα τῇ παραθέσει, φησί, μάθῃς, ὅτι καὶ ἡ βδομηκοντά-
κις ἐπὶ ἀφῆς, καὶ πάντα ἀπλῶς τὰ ἁμαρτήματα διηνεκῶς
συγχωρῆς τῷ πλησίον, ὅσον σταγὼν ὕδατος πρὸς τὸ πέλα-
γος ἁπειρον, τοσοῦτον, μᾶλλον δὲ καὶ πολλῷ πλέον ἀποδέει
10 σου ἢ φιλανθρωπία πρὸς τὴν ἁπειρον ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ,
ἥς ἐν χρεῖᾳ καθέστηκας δικάζεσθαι μέλλων καὶ εὐθύνας
παρέχειν. Διὸ καὶ ἐπήγαγε λέγων «Ὡμοιωθή ἡ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἠθέλησε συναῖραι λό-
γον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. Ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν,
15 προσηνέχθη αὐτῷ εἰς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. Μὴ ἔ-
χοντις δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι, ἐκέλευσε πρᾶτῃν αὐτόν, καὶ
τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, καὶ πάντα ὅσα εἶχεν». Εἰ-
τα ἐπειδὴ φιλανθρωπίας ἀπήλυσεν οὗτος, ἐξελθὼν ὀφεί-
λοντα αὐτῷ σὺνδουλον ἑκατὸν θηνάρια ἔπνιγε· καὶ τοῦτοις
20 κινήσας τὸν δεσπότην, παρεσκεύασεν εἰς δεσμοκτήριον πάλιν
αὐτόν ἐμβαλεῖν, ὥς ἂν ἀποιίσῃ τὸ πᾶν.

Εἶδες ὅσον τὸ μέσον τῶν εἰς ἄνθρωπον καὶ εἰς Θεὸν
ἁμαρτημάτων; Ὅσον τὸ μέσον μυρίων ταλάντων καὶ ἑκα-
τὸν θηνάρων μᾶλλον δὲ καὶ πολλῷ πλέον. Γίνεται δὲ τοῦ-

ἐνιολαί του εἶναι δύσκολαι καὶ δυσβάστακται, ἀφοῦ εἶπεν, «ἐβδομήντα ἑπτὰ φορὰς τὸ ἑπτὰ», προσέθεσεν αὐτὴν τὴν παραβολήν, καὶ διὰ τὰς μᾶς προτρέψῃ πρὸς αὐτὸ πού εἶπε προηγουμένως, καὶ διὰ τὰς ταπεινώσῃ τὸν μεγαλοφρονοῦντα δι' αὐτό, καὶ διὰ τὰς δείξῃ ὅτι ἡ ἐντολή του δὲν εἶναι βαρεῖα, ἀντιθέτως μάλιστα ὅτι εἶναι πολὺ εὐκολος.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν παρουσίασε τὴν ἰδικήν του φιλανθρωπίαν, ὥστε, λέγει, μὲ τὴν ἀντιπαραβολὴν αὐτῆς νὰ μάθῃς, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμῃ συγχωρήσῃς τὸν πλησίον σου ἐβδομήντα φορὰς τὸ ἑπτὰ, καὶ ἂν ἀκόμῃ συγχωρῇς πάντοτε ὅλα γενικῶς τὰ ἁμαρτήματά του, ὅσον ὑπολείπεται ἡ σταγὼν ὕδατος ἀπὸ τὸ ἅπειρον πέλαγος, τόσον πολὺ, μᾶλλον δὲ καὶ κατὰ πολὺ περισσότερον ὑπολείπεται ἡ ἰδική σου φιλανθρωπία ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἅπειρον ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἔχεις ἀνάγκην, καθ' ὅσον πρόκειται νὰ δικασθῇς καὶ ν' ἀπολογηθῇς δι' ὅσα ἔπραξες. Διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσε τὰ ἐξῆς· «Ὡμοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ ἄνθρωπον βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ ξεκαθαρίσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του μὲ τοὺς δούλους του. Ὅταν δὲ ἤρχισε τὸ ξεκαθάρισμα τῶν λογαριασμῶν, ὠδηγήθη ἐνώπιόν του κάποιος πού τοῦ ὥφειλε δέκα χιλιάδας τάλαντα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, διέταξε ὁ βασιλεὺς νὰ πωληθῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἡ γυναῖκα του, τὰ παιδιὰ του καὶ ὅλα ὅσα εἶχεν». Εἰς τὴν συνέχειαν ἐπειδὴ ὁ δοῦλος αὐτὸς ἔτυχε φιλανθρωπίας, ἀφοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸν βασιλέα, κατεπίεζε κάποιον σύνδουλόν του, πού τοῦ ὥφειλεν ἑκατὸν δηνάρια. Ἡ ἐνέργειά του αὐτὴ παρώργισε τὸν κύριόν του καὶ τὸν ἔκανε νὰ τὸν κλείσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, μέχρι πού νὰ ἐξοφλήσῃ ὅλο τὸ χρέος του.

Εἶδες πόση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἁμαρτημάτων πού γίνονται πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ πρὸς τὸν Θεόν; Ὅση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δέκα χιλιάδων τάλαντων καὶ τῶν ἑκατὸν δηνარიῶν· μᾶλλον δὲ καὶ κατὰ πολὺ μεγαλυτέρα. Συμβαίνει δὲ αὐτὸ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς διαφορᾶς πού ὑ-

το καὶ ἀπὸ τῆς διαφορᾶς τῶν προσώπων, καὶ ἀπὸ τῆς συνε-
 χείας τῶν ἁμαρτημάτων. Ἀνθρώπου μὲν γὰρ ὁρῶντος, καὶ
 ἀφιστάμεθα, καὶ ὀκνοῦμεν ἁμαρτάνειν Θεοῦ δὲ καθ' ἐκά-
 στην βλέποντος τὴν ἡμέραν, οὐκ ἀπεχόμεθα, ἀλλὰ καὶ πράτ-
 5 τομεν ἀδεῶς ἅπαντα, καὶ φθεγγόμεθα. Οὐκ ἐντεῦθεν δὲ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς εὐεργεσίας, καὶ ἀπὸ τῆς τιμῆς ἧς
 ἀπηλαύσαμεν, χαλεπώτερα γίνεται τὰ ἁμαρτήματα.

«Καὶ εἰ θούλεσθε μαθεῖν, πῶς ἐσσι μωρία τάλαντα, μᾶλ-
 λον δὲ καὶ πολλῷ πλείονα τὰ εἰς αὐτὸν ἁμαρτήματα, δεῖξαι
 10 πειράσομαι διὰ βραχέων. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ τοῖς πρὸς κα-
 κίαν ρέπουσι καὶ δεηνεκῶς ἁμαρτάνειν φιλοῦσι πλείονα πα-
 ράσχω τὴν ἄδειαν, ἢ τοὺς ἐπιεικιστέρους εἰς ἀπόγνωσιν
 ἐμβάλω, καὶ τὸ τῶν μαθητῶν εἴπωσι· τίς δύναται σωθῆναι;».
 Πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐρῶ, ἵνα τοὺς προσέχοντας ἀσφαλε-
 15 στέρους ἐργάσωμαι καὶ ἐπιεικιστέρους. Οἳ τε γὰρ ἀνίατα
 νοσοῦντες καὶ ἀνάλγητοι, καὶ τούτων χωρὶς τῶν λόγων,
 οὐκ ἀφίστανται τῆς οἰκείας ραθυμίας τε καὶ πονηρίας· εἰ
 δὲ καὶ ἐντεῦθεν πλείονα λαμβάνοιεν ἀφορμὴν ὀλιγωρίας,
 οὐ τῶν λεγομένων ἢ αἰτία, ἀλλὰ τῆς ἐκείνων ἀναισθησίας·
 20 ὥς τὰ γε λεγόμενα καὶ οὐσιεῖλαι θυνήσεται καὶ καταλύξαι
 τοὺς προσέχοντας μᾶλλον· οἳ τε ἐπιεικέστεροι, διὰ τὸ ἴδωσι
 μὲν τὸν ὄγκον τῶν ἁμαρτημάτων, μάθωσι δὲ καὶ τὴν δύνα-
 μιν τῆς μετανοίας, μᾶλλον αὐτῆς ἀνθέξονται· διόπερ ἀναγ-
 καῖον εἶπεῖν. Ἐρῶ τοίνυν καὶ θήσω τὰ ἁμαρτήματα, ὅσα
 25 τε εἰς Θεὸν πλημμελοῦμεν καὶ ὅσα εἰς ἀνθρώπους· καὶ θήσω

πάρχει μεταξύ τῶν προσώπων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἁμαρτάνομεν, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς συνεχείας τῶν ἁμαρτημάτων. Διότι ὅταν μᾶς βλέπῃ κάποιος ἄνθρωπος ἀποφεύγομεν καὶ διστάζομεν ν' ἁμαρτάνωμεν, μολονότι ὅμως ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει καθημερινῶς, δὲν τὴν ἀποφεύγομεν τὴν ἁμαρτίαν, ἀντιθέτως μάλιστα καὶ πράττομεν καὶ λέγομεν τὰ πάντα χωρὶς κανένα φόβον. Καὶ ὅχι μόνον ἐξ αἰτίας αὐτοῦ γίνονται φοβώτερα τὰ ἁμαρτήματά μας πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς τιμῆς ποὺ ἀπηλαύσαμεν ἐκ μέρους αὐτοῦ.

Καὶ ἐὰν θέλετε νὰ μάθετε πῶς ἰσοδυναμοῦν τὰ πρὸς τὸν Θεὸν ἁμαρτήματα μὲ δέκα χιλιάδας τάλαντα, μᾶλλον δὲ καὶ μὲ πολὺ περισσότερα, θὰ προσπαθῇσω ἐν συντομίᾳ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως αὐξήσω τὴν ἀφοβίαν ἐκείνων ποὺ ρέπουν πρὸς τὴν κακίαν καὶ ἀγαποῦν ν' ἁμαρτάνουν συνεχῶς, ἢ μήπως ὀδηγήσω εἰς ἀπελπισίαν τοὺς ἀγαθοτέρους καὶ εἰποῦν τὰ λόγια τῶν μαθητῶν· «Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ σωθῇ;»⁴. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως θὰ ὁμιλήσω, διὰ νὰ κάνω αὐτοὺς ποὺ προσέχουν περισσότερον ἀσφαλεῖς καὶ περισσότερον ἐναρέτους. Διότι αὐτοὶ ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἀθεράπευτον ἀσθένειαν καὶ εἶναι ἀναίσθητοι, καὶ χωρὶς αὐτοὺς τοὺς λόγους δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν ραθυμίαν των καὶ τὴν πονηρίαν των, ἐὰν δὲ συμβῇ ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν λόγων νὰ λάβουν ἀφορμὴν πρὸς αὐξήσιν τῆς ἀδιαφορίας των, δὲν εἶναι αἰτία οἱ λόγοι μου, ἀλλ' ἡ ἀναισθησία ἐκείνων· καθ' ὅσον βέβαια τὰ λόγια μου ἔχουν τὴν δύναμιν καὶ νὰ περιορίσουν τὸ κακὸν καὶ νὰ ὀδηγήσουν εἰς μεγαλυτέραν συντριβὴν καρδίας ἐκείνους ποὺ προσέχουν. Καὶ οἱ ἀγαθότεροι, ὅταν ἴδωῦν τὸν ὄγκον τῶν ἁμαρτημάτων καὶ μάθουν τὴν δύναμιν τῆς μετανοίας, θὰ δώσουν μεγαλυτέραν προσοχὴν εἰς αὐτήν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ εἰπῶ. Θὰ ὁμιλήσω λοιπὸν καὶ θὰ ἐκθέσω τὰ ἁμαρτήματα ποὺ διαπράττομεν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· καὶ θὰ ἐκθέσω ὅχι τὰ ἰδιαίτερα ἁμαρτήματα, ἀλλὰ τὰ κοινά·

οὐ τὰ ἴδια, ἀλλὰ τὰ κοινά· τὰ δὲ ἴδια ἕκαστος συναπιείω
λοιπὸν ἀπὸ τοῦ συνειδότης. Ποιήσω δὲ τοῦτο, πρότερον τὰς
εὐεργεσίας θεὸς τοῦ Θεοῦ.

Τίνες οὖν αἱ εὐεργεσίαι; Ἐποίησεν ἡμᾶς οὐκ ὄντας,
καὶ πάντα δι' ἡμᾶς εἰργάσατο τὰ ὀρώμενα, οὐρανόν, θάλασ-
σαν, γῆν, ἀέρα, τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ζῶα, φυτά, σπέρματα·
δεῖ γὰρ ἐπιτεμεῖν διὰ τὸ πέλαγος τῶν ἔργων τὸ ἄπειρον.
Ψυχὴν ζῶσαν ἡμῖν ἐνέπνευσε μόνοις τοιαύτην τῶν ἐπὶ γῆς,
παράδεισον ἐφύτευσε, βοηθὸν ἔδωκε, πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ἐπέ-
σκησε, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσε. Μετὰ ταῦτα γενόμενον
ἀγνώμονα περὶ τὸν εὐεργέτην μερίζονος ἡξίωσε δωρεᾶς.

2. Μὴ γὰρ τοῦτο ἴδης μόνον, διὲ ἐξέβαλε παραδείσου,
ἀλλὰ καὶ τὸ κέρδος σκοπεῖ τὸ ἐκ τούτου γενόμενον. Μετὰ
γὰρ τὸ ἐκβαλεῖν παραδείσου, καὶ τὰ μυρία ἐκεῖνα ἐργάσα-
σθαι ἀγαθὰ, καὶ τὰς ποικίλας οἰκονομίας ἐπιτελέσαι, καὶ
τὸν Υἱὸν ἔπεμψε τὸν ἑαυτοῦ ὑπὲρ τῶν εὐεργετηθέντων καὶ
μισούντων, καὶ τὸν οὐρανὸν ἡμῖν ἀνέωξε, καὶ τὸν παράδει-
σον αὐτὸν ἀνεπέτασε, καὶ υἱοὺς ἡμᾶς ἐποίησε, τοὺς ἐχθροὺς,
τοὺς ἀγνώμονας. Διὸ καὶ εὐκαιρον νῦν εἰπεῖν «ὦ βάθος
πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ». Ἐδωκε δὲ ἡμῖν
καὶ δάπτισμα ἁφέσεως ἁμαρτημάτων, καὶ τιμωρίας ἀπαλ-
λαγῆν, καὶ βασιλείας κληρονομίαν, καὶ μυρία ἐπηγγείλατο
κατορθοῦσιν ἀγαθὰ, καὶ χεῖρα ὥρεξε, καὶ Πνεῦμα ἐξέχεεν
εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν.

35 Τί οὖν; μετὰ ἰσαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἀγαθὰ, πῶς ἡμᾶς
διακεισθαι ἐχρῆν; Ἄρα εἰ καὶ καθ' ἐκάστην ἀπεθνήσκομεν
τὴν ἡμέραν ὑπὲρ τοῦ οὐτως ἡμᾶς φιλοῦντος, ἐξειγγνυμεν ἂν

τὰ δὲ ἰδιαίτερα ἄς τὰ προσθέτῃ ὁ καθένας μόνος του ἐξετάζων τὴν συνείδησίν του. Θὰ τὸ κάνω δὲ αὐτό, ἀφοῦ πρῶτα ἐκθέσω τὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ.

Ποῖαι λοιπὸν εἶναι αἱ εὐεργεσίαι τοῦ Θεοῦ; Μᾶς ἐδημιούργησεν ἀπὸ τὸ μηδέν, καὶ ἔκαμεν ὅλα ὅσα βλέπομεν δι' ἡμᾶς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλασσαν, τὴν γῆν, τὸν ἀέρα, τὰ ὅσα ὑπάρχουν μέσα εἰς αὐτά, τὰ ζῶα, τὰ φυτά, τὰ σπέρματα· ὅμως πρέπει νὰ συντομεύσω ἐξ αἰτίας τοῦ ἀπειροῦ ἀριθμοῦ τῶν ἔργων. Ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα τῆς γῆς μόνον εἰς ἡμᾶς ἐνέπνευσε τοιαύτην ζωντανὴν ψυχὴν, ἐφύτευσε παράδεισον, μᾶς ἔδωκε βοηθόν, μᾶς ἔκανε κυριάρχους ὅλων τῶν ἀλόγων ὄντων, καὶ μᾶς ἐστεφάνωσε μὲ δόξαν καὶ τιμὴν. Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐπέδειξεν ἀχαριστίαν πρὸς τὸν εὐεργέτην, τὸν ἡξίωσε μεγαλυτέρας δωρεᾶς.

2. Δὲν πρέπει βέβαια νὰ προσέξῃς μόνον τὸ ὅτι τὸν ἐξεδίωξεν ἀπὸ τὸν παράδεισον, ἀλλὰ πρόσεχε καὶ τὸ κέρδος ποὺ προῆλθεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐνέργειάν του. Διότι μετὰ τὴν ἐκδίωξιν ἀπὸ τὸν παράδεισον, καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐχάρισε τὰ ἄπειρα ἐκεῖνα ἀγαθὰ καὶ ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ διάφορα σχέδια τῆς οἰκονομίας του, ἔστειλε καὶ τὸν Υἱόν του πρὸς ἐκείνους ποὺ ἠυεργέτησε καὶ ἐμισήθη, μᾶς ἤνοιξε τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν παράδεισον τὸν ἴδιον ἤπλωσεν ἐμπρὸς μας, καὶ ἔκαμεν υἱούς του ἡμᾶς, τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ἀχαρίστους. Διὰ τοῦτο καὶ τώρα εἶναι κατάλληλη στιγμή νὰ ἐκφωνήσωμεν· «Ὁ βάθος πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ». Μᾶς ἔδωκε δὲ καὶ τὸ βάπτισμα πρὸς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν τιμωρίαν καὶ τὴν κληρονομίαν τῆς βασιλείας, καὶ ὑπεσχέθη ἀμέτρητα ἀγαθὰ εἰς ὅσους θὰ ἐπραττοῦν τὰς ἐντολάς του, καὶ ἤπλωσε χεῖρα βοηθείας, καὶ ἐχάρικε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς τὰς καρδίας μας.

Τί λοιπόν; ποῖα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ διαγωγὴ μας μετὰ ἀπὸ τόσα πολλὰ καὶ τόσον μεγάλα ἀγαθὰ; Ἄρά γε ἐὰν καθημερινῶς ἀπεθνήσκομεν πρὸς χάριν ἐκείνου ποὺ τόσον πολὺ μᾶς ἀγαπᾷ, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ πληρώσωμεν τὴν ἀξίαν

τὴν ἀξίαν, μᾶλλον δὲ τὸ πολλοσὶν τῆς ὀφειλῆς κατετίθε-
μεν; Οὐδαμῶς· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πάλιν εἰς τὸ κέρδος τὸ
ἡμέτερον περιτίσσιτο. Πῶς οὖν διακείμεθα οἱ οὕτω δια-
κεῖσθαι ὀφείλοντες; Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εἰς τοὺς νόμους
5 ἐνυδρίζομεν τοὺς αὐτοῦ. Ἀλλὰ μὴ ἀγανακτῆσθε, ἂν ἐπαφῶ
τὴν γλῶτταν τοῖς ἁμαρτάνουσιν· οὐ γὰρ ὑμῶν κατηγορήσω
μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτοῦ.

Πόθεν οὖν βούλεσθε ἄρξομαι; ἀπὸ τῶν δούλων; ἀπὸ
τῶν ἐλευθέρων; ἀπὸ τῶν σιτρατευομένων; ἀπὸ τῶν ἰδιωτῶν;
10 ἀπὸ τῶν ἀρχόντων; ἀπὸ τῶν ἀρχομένων; ἀπὸ τῶν γυναι-
κῶν; ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν; ἀπὸ τῶν γερόντων; ἀπὸ τῶν νέων;
ἀπὸ ποίας ἡλικίας; ἀπὸ ποίου γένους; ἀπὸ ποίου ἀξιόμα-
τος; ἀπὸ ποίου ἐπιτηδεύματος; Βούλεσθε ἀπὸ τῶν σιτρατευα-
μένων ποιήσομαι τὴν ἀρχήν; Τί τοίνυν οὐχ ἁμαρτάνουσιν
15 οὗτοι, καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρίζοντες, λοιδορούμενοι, μαι-
νόμενοι, τὰς ἀλλοτριὰς πραγματευόμενοι συμφοράς, λύκοις
ἐοικότες, πλημμελημάτων οὐδέποτε καθαρεύοντες, πλὴν εἰ
μὴ καὶ τὴν θάλατταν εἴποι τις κυμάτων εἶναι ἐκτός; Ποῖον
γὰρ αὐτοῖς πάθος οὐκ ἐνοχλεῖ; ποῖον δὲ νόσημα οὐ πολιορ-
20 κεῖ αὐτῶν τὴν ψυχὴν; Πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ὁμοτίμους ζηλο-
τύπως διάκεινται, καὶ φθονοῦσι καὶ κενοδοξοῦσι· πρὸς δὲ
τοὺς ὑποτιταγμένους, πλεονεκτικῶς· πρὸς δὲ τοὺς δίκας
ἐχοντας, καὶ ὥς εἰς λιμένα κατατιγέχοντας, πολεμῶς καὶ
ἐπιόρκως. Πόσαι παρ' αὐτοῖς ἀρπαγαί· πόσαι πλεονεξίαι·
25 πόσαι σκοφαντίαι καὶ καπηλείαι· πόσαι κολακεῖαι δουλο-
πρεπεῖς. Φέρε οὖν, καθ' ἕκαστον ἀρμόσωμεν τὸν τοῦ Χρι-
στοῦ νόμον.

«Ὁ εἰπὼν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, μωρέ, ἐνοχος ἔσται τῇ
γέένῃ τοῦ πυρός». «Ὁ ἐμβλέψας γυναικὶ πρὸς τὸ ἐπιθυ-

αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν, ἢ καλύτερα θὰ ἐξωφλούσαμεν ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον τῆς ὀφειλῆς μας; Ἀσφαλῶς ὄχι, καθ' ὅσον καὶ αὐτὸ θὰ κατέληγεν εἰς τὴν ἰδικὴν μας καὶ πάλιν ὠφέλειαν. Ποῖαν διαγωγὴν λοιπὸν ἐπιδεικνύομεν ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ὀφείλομεν νὰ συμπεριφερόμεθα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Καθημερινῶς ἐπιδεικνύομεν ἀσέβειαν πρὸς τοὺς νόμους του. Μὴ ἀγανακτήσετε ὅμως, ἐὰν στρέψω τὴν γλῶσσαν μου πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας· διότι δὲν θὰ κατηγορήσω μόνον ἐσᾶς ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν μου.

Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν θέλετε ν' ἀρχίσω; ἀπὸ τοὺς δούλους; ἀπὸ τοὺς ἐλευθέρους; ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς; ἀπὸ τοὺς ιδιώτας; ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας; ἀπὸ τοὺς ἀρχομένους; ἀπὸ τὰς γυναῖκας; ἀπὸ τοὺς ἄνδρας; ἀπὸ τοὺς γέροντας; ἀπὸ τοὺς νέους; ἀπὸ ποῖαν ἡλικίαν; ἀπὸ ποῖον γένος; ἀπὸ ποῖον ἀξίωμα; ἀπὸ ποῖον ἐπάγγελμα; Θέλετε ν' ἀρχίσω ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς; Ποῖα ἁμαρτία ὑπάρχει πού δὲν τὴν κάνουν αὐτοί, οἱ ὅποιοι καθημερινῶς ὑβρίζουν, κοροϊδεύουν, φέρονται ὡσὰν μανιακοί, οἱ ὅποιοι προξενοῦν τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων, πού ὁμοιάζουν μὲ λύκους, πού οὐδέποτε εἶναι καθαροὶ ἀπὸ ἁμαρτήματα, παρὰ μόνον ἐὰν ᾔτο δυνατόν νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι καὶ ἡ θάλασσα εἶναι χωρὶς κύματα; Πράγματι ποῖον πάθος δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ; ποῖον δὲ νόσημα δὲν πολιορκεῖ τὴν ψυχὴν των; Διότι πρὸς μὲν τοὺς ἰσοτίμους των ἐπιδεικνύουν ζήλειαν, φθόνον καὶ κενοδοξίαν, πρὸς δὲ τοὺς κατωτέρους των συμπεριφέρονται κατὰ τρόπον ἁλαζονικόν· πρὸς ἐκείνους πάλιν πού ἔχουν δικαστικὰς διαφορὰς καὶ προσφεύγουν πρὸς αὐτούς, ὡσὰν εἰς λιμένα, ἐπιδεικνύουν ἐχθρότητα καὶ παραβαίνουν τοὺς ὅρκους των. Πόσας ἀρπαγὰς δὲν διαπράττουν; πόσας πλεονεξίας; πόσας συκοφαντίας καὶ αἰσχροκερδείας; πόσας δουλοπρεπεῖς κολακειάς; Ἐμπρὸς λοιπὸν ἃς ἐφαρμόσωμεν τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν καθένα.

«Ἐκεῖνος πού θ' ἀποκαλέσῃ τὸν ἀδελφόν του, 'μωρέ', θὰ πυραδοθῇ εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός»⁵. «Αὐτὸς πού βλέ-

μῆσαι, ἥδη ἐμοίχευσεν αὐτήν». «Ἐὰν μὴ τις ταπεινώσῃ ἐ-
 αὐτὸν ὡς τὸ παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν
 οὐρανῶν». Οὗτοι δὲ καὶ ἐπιτηδεύουσι τυφόν, κατὰ τῶν ὑψη-
 λῶν καὶ παραδεδομένων καὶ τρεμόντων αὐτοὺς καὶ δεδοι-
 5 κῶτων, θηρίου γινόμενοι χαλεπώτεροι. Διὰ μὲν τὸν Χρι-
 στὸν οὐδὲν ποιοῦντες, πάντα δὲ διὰ τὴν γαστέρα, διὰ τὰ
 χρήματα, διὰ τὴν κενοδοξίαν. Ἐὰν ἐνὶ ἀριθμῆσαι διὰ ρη-
 μάτων τὴν τῶν πραγμάτων πλημμέλειαν; Τί ἄν τις εἴποι
 τὰς χλευασίας αὐτῶν, τὸν γέλωτα, τὰς ἀκαίρους διαλέξεις,
 10 τὰς αἰσχρολογίας; Περὶ δὲ πλεονεξίας οὐδὲ εἰπεῖν ἔστιν.
 Καθάπερ γὰρ οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι μοναχοὶ οὐδὲ τί ποτέ ἐστιν
 ἢ πλεονεξία ἴσασιν, οὕτως οὐδὲ οὗτοι· ἀπεναντίας ἐκεί-
 νοις. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ διὰ τὸ πόρρω τοῦ νοσήματος εἶναι
 ἀγνοοῦσι τὸ πάθος, οὗτοι δὲ διὰ τὸ σφόδρα ἐν αὐτῷ μεθύ-
 15 εἶν οὐδὲ αἰσθάνονται ὅσον ἐστὶ τὸ κακόν. Οὕτω γὰρ παρώ-
 σατο τὴν ἀρετὴν ἢ κακία αὕτη καὶ τυραννεῖ, ὡς μηδὲ ἔγ-
 κλημα θαρὺ εἶναι νομίζεσθαι αὐτὴν παρὰ τοῖς μαινομένοις
 ἐκείνοις.

Ἀλλὰ βούλεσθε τούτους ἀφέντες, ἐφ' ἐτέρους ἔλθωμεν
 20 ἐπεικισιέτους; Φέρε σὺν, τὸ τῶν δημιουργῶν γένος καὶ
 χειροτεχνῶν ἐξετάσωμεν. Οὗτοι γὰρ μάλιστα δοκοῦσιν ἐκ
 δικαίων διαζῆν πόνων, καὶ τῶν ἰδρώτων τῶν ἑαυτῶν. Ἀλ-
 λὰ καὶ οὗτοι διὰ μὴ προσέχωσιν ἑαυτοῖς, πολλὰ ἐντεῦθεν
 συνάγουσιν ἑαυτοῖς κακά. Τὴν γὰρ ἀπὸ τῆς πράσεως καὶ
 25 ἀγορασίας ἀδικίαν ἐπεισάγουσι τῇ τῶν δικαίων πόνων ἐρ-

6. Ματθ. 5, 28.

7. Πρὸς Ματθ. 18, 3-4.

πει τὴν γυναῖκα μὲ πονηρὰν ἐπιθυμίαν, διέπραξεν ἤδη μοιχείαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν του». «Ἐὰν κάποιος δὲν ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὡσὰν αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Ἀντίθετα ὁμως αὐτοὶ ἀσκοῦν ὡς ἐπάγγελμά των τὴν ἀλαζονείαν των κατὰ τῶν ὑπηκόων των ποὺ εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των καὶ τοὺς τρέμουν καὶ τοὺς φοβοῦνται, καὶ γίνονται ἔτοι φοβερώτεροι καὶ ἀπὸ τὸ θηρίον. Διὰ μὲν τὸν Χριστὸν δὲν κάνουν τίποτε, ἀλλ' ὅλα τὰ κάνουν διὰ τὴν κοιλίαν των, διὰ τὰ χρήματα, διὰ τὴν ματαιοδοξίαν των. Εἶναι δυνατὸν ἄρα γέν' ἀπαριθμῆσθαι κανεῖς μὲ λόγια τὰ πλημμελήματά των εἰς τὰ διάφορα ἔργα των; Τί θὰ ἤμποροῦσε κανεῖς νὰ εἰπῇ διὰ τοὺς χλευασμοὺς των, τὸν γέλωτά των, τὰς γεμάτας φλυαρίας συζητήσεις των, τὰς αἰσχρολογίας των; Διὰ δὲ τὴν πλεονεξίαν των δὲν ἤμπορεῖ κανεῖς οὔτε καὶ νὰ ὁμιλήσῃ. Διότι ὅπως ἀκριβῶς οἱ μοναχοί, ποὺ ζοῦν εἰς τὰ ὄρη, δὲν γνωρίζουν καθόλου τί τέλος πάντων εἶναι ἡ πλεονεξία, ἔτσι οὔτε καὶ αὐτοί, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἀντίθετον μὲ ἐκείνους. Διότι οἱ μὲν μοναχοὶ δὲν γνωρίζουν τὸ πάθος αὐτὸ ἐπειδὴ εὐρίσκονται μακριὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ νόσημα, ἐνῷ αὐτοὶ ἐπειδὴ μεθύουν πάρα πολὺ ἀπὸ αὐτό, οὔτε καὶ αἰσθάνονται πόσον μεγάλο κακὸν εἶναι. Τόσον πολὺ δηλαδὴ ἀπεμάκρυνε τὴν ἀρετὴν αὐτὴ ἡ κακία καὶ τόσον μεγάλος τύραννος ἔγινεν, ὥστε οὔτε κἂν νὰ θεωρῇται ἔγκλημα βαρὺ ἀπὸ ἐκείνους τοὺς μανιακοὺς.

Ἄλλὰ θέλετε ν' ἀφήσωμεν αὐτοὺς καὶ νὰ ἐλθωμεν πρὸς ἄλλους ἐπιεικεστέρους; Ἐμπρὸς λοιπὸν ἂς ἐξετάσωμεν τὴν τάξιν τῶν διαφόρων βιοτεχνικῶν ἐπαγγελμάτων καὶ τῶν χειροτεχνῶν. Αὐτοὶ λοιπὸν θεωροῦνται περισσότερον ἀπὸ ὅλους ὅτι ζοῦν ἀπὸ τοὺς δικαίους κόπους των καὶ τοὺς ἰδρώτας των. Ἀλλὰ καὶ αὐτοί· ὅταν δὲν προσέχουν τοὺς ἑαυτοὺς των, ἐπισωρεύουν διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των πολλὰ κακά. Διότι εἰσάγουν εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν δικαίων κόπων των τὴν ἀδικίαν ποὺ προέρχεται ἀπὸ

γασία, καὶ ὄρκους καὶ ἐπιτοκίας καὶ ψευδολογίας προστιθέασι τῇ πλεονεξίᾳ πολλάκις, καὶ τῶν βιωτικῶν μόνων εἰσι πραγμάτων, καὶ τῇ γῇ προσηλωμένοι διατελοῦσι· καὶ ὅπως μὲν χρηματίζονται, πάντα πράττουσιν· ὅπως δὲ μετα-
 5 δοῖεν τοῖς δεομένοις, οὐ πολλὴν τίθενται τὴν σπουδὴν, ἀλλὰ τὰ ὄντα αὐξεῖν βουλόμενοι. Τί ἂν τις εἴποι τὰς λοιδορίας τὰς ὑπὲρ τῶν τοιούτων, τὰς ὕβρεις, τὰ δανείσματα, τοὺς τόκους, τὰ συναλλάγματα τὰ πολλῆς γέμοντα καπηλείας, τὰς ἐμπορίας τὰς ἀναισχύντους;

- 10 3. Ἀλλὰ θούλεσθε καὶ τούτους ἀφέντες, ἐφ' ἐτέρους ἔλθωμεν, τοὺς δὴ δοκοῦντας εἶναι δικαιοτέρους; Τίνες οὖν εἰσιν οὗτοι; Οἱ τοὺς ἀγροὺς κεκτημένοι, καὶ τὸν ἀπὸ τῆς γῆς δρεπόμενοι πλοῦτον. Καὶ τί τοῦτων γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; Εἰ γάρ τις ἐξετάσειε πῶς τοῖς ἀθλίοις καὶ ταλαι-
 15 πώροις κέχρηται γεωργοῖς, βαρβάρων αὐτοὺς ὠμοτέρους ὀφείλει. Τοῖς γὰρ ἐν λιμῷ τηκομένοις, καὶ δι' ὅλης πονομένοισι τῆς ζωῆς, καὶ τελέσματα διηνεκῇ καὶ ἀφόρητα ἐπιτιθέασι, καὶ διακονίας ἐπιπόνους ἐπιτάττουσι, καὶ ὥς ὄνοις καὶ ἡμιόνοις, μᾶλλον δὲ ὥς λίθοις τοῖς ἐκείνων κέχρηται
 20 σώμασιν, οὐδὲ μικρὸν ἀναπνεῦσαι συγχωροῦντες, καὶ παρεχούσης τῆς γῆς, καὶ μὴ παρεχούσης, ὁμοίως αὐτοὺς κατατείνουσι, καὶ σὺν δαίμονι αὐτοῖς συγγνώμης μεταδιδόασιν· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἐλεεινότερον, ὅταν δι' ὁλοκλήρου τοῦ χειμῶνος πονέσαντες, καὶ κρυμῷ καὶ θυμῷ καὶ ἀγρυπνίαις δαπανη-
 25 θέντες, κεναῖς ἀναχωρήσωσι ταῖς χερσίν, ἔτι καὶ προσοφείλοντες, καὶ τοῦ λιμοῦ τοῦτου καὶ τοῦ ναυαγίου τὰς τῶν ἐπιτρόπων βασάνους καὶ τοὺς ἐλκυσμούς καὶ τὰς ἀπαιτήσεις

τὴν πώλησιν καὶ τὴν ἀγορὰν καὶ προσθέτουν πολλὰς φορὰς εἰς τὴν πλεονεξίαν των καὶ ὄρκους καὶ ἐπιπορκίας καὶ ψευδολογίας, καὶ ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τὰ βιωτικὰ πράγματα καὶ εἶναι προσκολλημένοι εἰς τὴν γῆν. Καὶ ὅλα μὲν τὰ κάνουν μὲ σκοπὸν ν' ἀποκτήσουν χρήματα, δὲν ἐνδιαφέρονται ὅμως καὶ πολὺ διὰ νὰ δώσουν εἰς ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκην, διότι ἐπιθυμοῦν ν' αὐξάνεται συνεχῶς ἡ περιουσία των. Τί θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ εἰπῇ διὰ τὰς λοιδορίας ὑπὲρ ὧν αὐτῶν, τὰς ὕβρεις, τὰ δανείσματα, τοὺς τόκους, τὰς γεμάτας ἀπὸ αἰσχροκέρδειαν συναλλαγὰς των, τὰς ἀναισχύντους ἀγοραπωλησίας των;

3. Ἀλλὰ θέλετε νὰ τοὺς ἀφήσωμεν καὶ αὐτοὺς καὶ νὰ ἔλθωμεν εἰς ἄλλους, εἰς ἐκείνους ποὺ θεωροῦνται δικαιότεροι; Ποῖοι λοιπὸν εἶναι αὐτοί; Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὰ κτήματα καὶ ἀποκομίζουν τὸν πλοῦτον ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν γῆν. Καὶ τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἀδικώτερον ἀπὸ αὐτούς; Διότι ἐὰν ἤθελεν ἐξετάσει κανεὶς πῶς μεταχειρίζονται τοὺς ἀθλίους καὶ ταλαιπώρους γεωργούς, θὰ εὕρισκεν ὅτι εἶναι σκληρότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς βαρβάρους. Καθ' ὅσον αὐτοὶ ἐπιβάλλουν συνεχεῖς καὶ ἀβαστάκτους φόρους εἰς ἐκείνους ποὺ λειώνουν ἀπὸ τὴν πείναν καὶ καταπονοῦνται εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν, τοὺς ἀναθέτουν κοπιαστικὰς ὑπηρεσίας, καὶ μεταχειρίζονται τὰ σώματά των ὡσὰν ὄνους καὶ ἡμιόνους, ἢ καλύτερα ὡσὰν λίθους, δὲν τοὺς ἀφήνουν οὔτε ἐλάχιστον νὰ ξεκουρασθοῦν, καί, εἴτε παρέχει ἀγαθὰ ἢ γῆ, εἴτε δὲν παρέχει, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τοὺς βασανίζουν, καὶ δὲν ἐπιδεικνύουν ἀπέναντί των καμμίαν ἐπιείκειαν. Τί λοιπὸν θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἐλβεινώτερον ἀπὸ αὐτό, ὅταν, μολονότι ἐκοπίασαν ὁλόκληρον τὸν χειμῶνα καὶ ἐπέρασαν τὴν ζωὴν των μέσα εἰς τὸ κρύο καὶ τὴν βροχὴν καὶ τὰς ἀγρυπνίας, ἀναχωροῦν μὲ ἄδεια χέρια, καὶ μάλιστα καὶ ὀφείλοντες ἐπὶ πλεόν, καὶ φοβούμενοι καὶ νοιώθοντες φρίκην περισσότερον διὰ τὰ βασανιστήρια τῶν ἐπιστατῶν καὶ τὰς συλλήψεις διὰ τῆς βίας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ὀφειλῶν

καὶ τὰς ἀπαγωγὰς καὶ τὰς ἀπαραιτήτους λειτουργίας μᾶλλον δεδοικότες καὶ φοβήτιοντες;

Τί ἄν τις εἴποι τὰς ἐμπορίας, ἃς αὐτοὺς ἐμπορεύονται, τὰς καπηλείας, ἃς αὐτοὺς καπηλεύουσιν, ἀπὸ μὲν τῶν πόνων αὐτῶν καὶ τῶν ἰδρώτων ληνοὺς καὶ ὑπολήνια πληροῦντες, αὐτοῖς δὲ οἴκαδε οὐδὲ ὀλίγον εἰσάγαγεῖν ἐπιτρέποντες μέτρον, ἀλλ' ὀλόκληρον τὸν καρπὸν εἰς τοὺς τῆς παρανομίας αὐτῶν ἀνιλοῦντες πύθους, καὶ ὀλίγον αὐτοῖς ὑπὲρ τούτου προσριπιτοῦντες ἀργύριον; Καινὰ δὲ καὶ γένη τόκων ἐπι-
 10 νοοῦσι, καὶ οὐδὲ τοῖς Ἑλλήνων νόμοις νενομισμένα, καὶ δα-
 νειομάτων γραμματεῖα πολλῆς γέμοντα τῆς ἀρεᾶς συντιθέ-
 οιν. Οὐδὲ γὰρ ἐκατοσιὴν τοῦ παντός, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ τοῦ
 παντός ἀπαιτεῖν διάζονται καὶ ταῦτα τοῦ ἀπαιτουμένου καὶ
 γυναῖκα ἔχοντος, καὶ παιδίᾳ τρέφοντος, καὶ ἀνθρώπου ὄν-
 15 τος, καὶ τοῖς οἰκείοις πόνοις καὶ τὴν ἄλῳ καὶ τὴν ληνὸν
 πληροῦντος.

Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἐννοοῦσι. Διὸ δὴ τὸν προφήτην εἰ-
 καιρον παρασημασμένον εἰπεῖν «ἔκσηθι, οὐρανέ, καὶ φρί-
 ξον, γῆ»· εἰς ὅσην θηριωδίαν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐξ-
 20 βακχεύθη. Ταῦτα δὲ λέγω, οὐ τέχνας, οὐδὲ γεωργίαν, οὐδὲ
 σιρταίαν, οὐδὲ ἀγροὺς διαβάλλων, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς. Ἐπεὶ
 καὶ ὁ Κορνήλιος ἐκατοντάρχης ἦν, καὶ ὁ Παῦλος σκυτιό-
 μος, καὶ μετὰ τὸ κήρυγμα τῇ τέχνῃ ἐκέχρητο· καὶ ὁ Δαυὶδ
 βασιλεὺς ἦν καὶ ὁ Ἰωὼβ χωρίων ἀπήλυνε καὶ πολλῶν προσό-
 25 δων· καὶ οὐδὲν ἦν ἐντεῦθεν κώλυμα οὐδενὶ τούτων πρὸς
 ἀρετήν.

Ταῦτ' οὖν ἅπαντα ἐννοοῦντες, καὶ τὰ μυρία τάλαντα
 ἀναλογιζόμενοι, κἂν ἐντεῦθεν ἐπειχθῶμεν πρὸς τὸ ἀφιέναι
 τοῖς πλησίον τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα καὶ εἰτελεῖν. Καὶ γὰρ λόγος

των καὶ τὰς ἀπαγωγὰς καὶ τὰς καταναγκαστικὰς ἐργασίας, παρὰ τὴν πείναν καὶ τὸ ναυάγιον;

Τί θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ εἰπῇ διὰ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς, τὰς ὁποίας αὐτοὶ κάνουν, τὰς κερδοσκοπίας ποὺ διαπράττουν εἰς βάρος των, γεμίζοντες ἀπὸ μὲν τοὺς κόπους των καὶ τοὺς ἰδρωτάς των ἀποθήκας μεγάλας καὶ μικράς, ἐνῷ εἰς αὐτοὺς δὲν ἐπιτρέπουν νὰ φέρουν εἰς τὴν οἰκίαν των οὔτε κἂν τὴν ἐλαχίστην ποσότητα, ἀλλ' ὀλόκληρον τὸν καρπὸν τὸν συγκεντρώνουν εἰς τὰ παράνομα πθάρια των, καὶ δίδουν ὀλίγα μόνον χρήματα εἰς αὐτοὺς δι' ὅλα αὐτά; Ἀκόμῃ ἐπινοοῦν καὶ νέας μεθόδους εἰσπράξεως τόκων, ποὺ δὲν ἐπιτρέπονται οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους τῶν Ἑλλήνων, καὶ συντάσσουν γραμμάτια δανειστικά γεμᾶτα ἀπὸ πολλὴν κατάραν. Διότι δὲν ἀπαιτοῦν κατὰ τρόπον ἐκβιαστικὸν τὸ ἑκατοστὸν τῶν χρημάτων ποὺ ἐδάνεισαν, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ αὐτῶν, καὶ ὅλα αὐτὰ ἂν καὶ αὐτός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὰ ἀπαιτοῦν, ἔχει γυναῖκα καὶ τρέφει παιδιὰ καὶ εἶναι ἄνθρωπος καὶ μὲ τοὺς κόπους τοῦ γεμίζει καὶ τὸ ἁλώνει καὶ τὸ πατητήρι των.

Ἄλλ' ὅμως τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν σκέπτονται. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶναι ἐπίκαιρον νὰ ἐνθυμηθῶμεν τοὺς λόγους τοῦ προφήτου ποὺ λέγει· «Στάσου, οὐρανέ, κατάπληκτος καὶ φριξέ γῆ»⁸· εἰς πόσῃ θηριωδίᾳ κατέπεσε μὲ μανίαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὰ δὲν τὰ λέγω διὰ νὰ κατηγορήσω τὰς τέχνας, οὔτε τὴν γεωργίαν, οὔτε τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, οὔτε τοὺς ἀγρούς, ἀλλ' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Διότι καὶ ὁ Κορνήλιος ἦτο ἑκατόνταρχος καὶ ὁ Παῦλος θυροσδέψης καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ κήρυγμα ἤσκει τὴν τέχνην του, καὶ ὁ Δαυὶδ ἦτο βασιλεὺς καὶ ὁ Ἰωβ εἶχε κτήματα καὶ εἶχε πολλὰ ἔσοδα, ἀλλ' ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐγένεεν ἐμπόδιον εἰς κανένα ἀπὸ αὐτοὺς διὰ τὴν ἀρετὴν των.

Ἔχοντες λοιπὸν αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν μας καὶ ἀναλογιζόμενοι τὰ μύρια τάλαντα, ἃς ὀδηγηθῶμεν, ἔστω καὶ κατ' αὐτὸν ἰὸν τρόπον, εἰς τὸ ν' ἀφήσωμεν εἰς τὸν πλησίον μας τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα καὶ εὐτελεῇ. Καθ' ὅσον θὰ μᾶς ζητηθῇ εὐθύνη

ἡμῖν γίνεται τῶν ἐμπιστευθεισῶν ἡμῖν ἐντολῶν, καὶ οὐκ ἔχομεν πάντα καταβαλεῖν, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιήσωμεν. Διὰ τοῦτο ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πρὸς ἔκτισιν εὐκολόν τε καὶ ῥηδῖαν ὁδόν, καὶ πάντα δυναμένην διαλύσασθαι ἐκεῖνα, τὸ μὴ
 5 μνησικακεῖν λέγω. Ἰν' οὖν τοῦτο μάθωμεν καλῶς, ἀκούσωμεν ὁδῶ προϊόντες τῆς παραβολῆς ἀπάσης.

«Προσηνέχθη γὰρ αὐτῷ, φησὶν, εἰς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. Οὐκ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποιῆσαι, ἐκέλευσεν αὐτὸν πρᾶθῆναι, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ παιδιά». Τίνος
 10 ἔνεκεν; εἰπέ μοι. Οὐκ ἐξ ὀμότητος, οὐδὲ ἀπανθρωπίας; καὶ γὰρ εἰς αὐτὸν ἡ ζημία περιῖστατο πάλιν· δούλη γὰρ ἦν κακέινη· ἀλλ' ἐξ ἀφάρτου κηδεμονίας. Βούλεται γὰρ αὐτὸν πιοῆσαι διὰ τῆς ἀπειλῆς ταύτης, ἵνα εἰς ἰκειθηρίαν ἀγάγῃ, οὐχ ἵνα πρᾶθῃ. Εἰ γὰρ διὰ τοῦτο ἐποίει, οὐκ ἂν ἐπέ-
 15 νευσεν αὐτοῦ τῇ αἰτήσει, οὐδ' ἂν τὴν χάριν ἔδωκε. Διαιτί οὖν πρὸ τοῦ λογοθεοῖου τοῦτο οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ ἀφῆκε τὸ ὀφλημα; Διδάξαι βουλόμενος πόσων αὐτὸν ὀφλημάτων ἐλευθεροῖ, ἵνα καὶ ταύτῃ ἡμερώτερος περὶ τὸν σύνδουλον γένηται. Εἰ γὰρ καὶ μαθὼν τοῦ ὀφλήματος τὸν ὄγκον, καὶ
 20 τῆς συγχωρήσεως τὸ μέγεθος, ἐπέμενεν ἄγχων τὸν σύνδουλον, εἰ μὴ τοσοῦτοις αὐτὸν προπαίδευσεν φαρμάκοις, ποῦ οὐκ ἂν ἐξηλθεν ὀμότητος; Τί οὖν ἐκεῖνος; «Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω», φησὶν. «Ὁ δὲ κύριος αὐτοῦ σπλαγχνισθεὶς, ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν
 25 αὐτῷ».

Εἶδες πάλιν φιλανθρωπίας ὑπερβολήν; Ἀναβολὴν ἐζητιοῦσε μόνον καιροῦ καὶ ὑπέρθεσιν ὁ οἰκείτης· ὁ δὲ μεῖζον

διὰ τὰς ἐντολὰς πού μᾶς ἐνεπιστεύθησαν, καὶ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ τὰ ξεπληρώσωμεν ὅλα αὐτά, οὔτε καὶ ἂν ἀκόμη πράξωμεν ὅτιδήποτε. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῶν εὐκολον καὶ ἀπλὴν ὁδόν, πού ἡμπορεῖ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐμπόδια νὰ τὰ ὑπερνικήσῃ, τὸ ν' ἀποφεύγωμεν δηλαδὴ τὴν μνησικακίαν. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν αὐτὸ ἃς ἀκούσωμεν ἐν συνεχείᾳ ὁλόκληρον τὴν παραβολήν.

«Ὡδηγῆθη λοιπόν», λέγει, «ἐνώπιόν του κάποιος πού τοῦ ὤφειλε δέκα χιλιάδας τάλαντα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, ἔδωσεν ἐντολήν νὰ πωληθῇ ὁ ἴδιος καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του». Διὰ ποῖον λόγον, εἶπέ μου, τὸ ἔκανε αὐτό; Ὅπωςδήποτε δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν, καθ' ὅσον αὐτὸς καὶ πάλιν ἐζημιώνετο, διότι καὶ ἐκείνη ἦτο ἰδική του δούλη, ἀλλὰ ἀπὸ ἀπειρον ἐνδιαφέρον. Διότι ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν φοβήσῃ μὲ τὴν ἀπειλήν του αὐτήν, ὥστε νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὸν παρακαλέσῃ, καὶ ὅχι διὰ νὰ πωληθῇ. Ἐὰν βέβαια αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς του, δὲν θὰ εἰσῆκουε τὴν παράκλησίν του οὔτε θὰ τοῦ ἔδιδε χάριν. Διατί λοιπόν δὲν τὸ ἔκανε αὐτὸ πρὶν τοῦ ζητήσῃ τὴν ὀφειλήν του, οὔτε τοῦ ἐχάρισε τὴν ὀφειλήν; Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὸν κάνῃ νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ πόσας ὀφειλάς του τὸν ἀπαλλάσσει, ὥστε ἔστω καὶ ἔτσι νὰ τὸν κάνῃ νὰ γίνῃ πιὸ ἐπιεικὴς πρὸς τὸν σύνδουλόν του. Διότι, ἐάν, μολοντί ἐγνώρισε τὸν ὄγκον τῆς ὀφειλῆς του καὶ τὸ μέγεθος τῆς συγκωρήσεως, ἐπέμενε νὰ καταπιέξῃ τὸν σύνδουλόν του, εἰς ποῖον βαθμὸν σκληρότητος δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ, ἐὰν δὲν τὸν εἶχε προηγουμένως παιδεύσει μὲ τόσα πολλὰ φάρμακα; Καὶ τί κάνει ἐκεῖνος; «Δίξε μακροθυμία δι' ἐμένα», λέγει, «καὶ θὰ σοῦ τὰ πληρώσω ὅλα. Ἐπειδὴ ὁ κύριός του τὸν ἐλυπήθη τὸν ἄφησεν ἐλεύθερον καὶ τοῦ ἐχάρισε τὸ δάνειον».

Εἶδες καὶ πάλιν ὑπερβολικὸν μέγεθος φιλανθρωπίας; Ἀπλῶς καὶ μόνον ὁ δοῦλος ἐζήτησεν ἀναβολὴν καὶ μετὰ-θεσιν τοῦ χρόνου ἐξοφλήσεως τῆς ὀφειλῆς του, ἐκεῖνος ὅμως τοῦ ἔδωσε πολὺ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ πού ἐζήτησε,

ἢ ἤτισεν ἔδωκεν, ἄφρσιν ὁλοκλήρου τοῦ δανείσματος καὶ συγχώρησιν. Ἐβούλετο μὲν γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς δοῦναι, ἀλλ' οὐκ ἐβούλετο αὐτοῦ εἶναι τὸ δῶρον μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τούτου ἰκτετηρίας, ἵνα μὴ ἀσιεφάνωτος ἀπέλθῃ. Ὅτι γὰρ
 5 αὐτοῦ τὸ πᾶν ἦν, εἰ καὶ προσέπεσεν οὗτος καὶ ἐδεήθη, ἡ αἰτία τῆς συγχωρήσεως ἐδήλωσε· «σπλαγχνισθεὶς γὰρ ἀφῆκεν αὐτῷ». Ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτως ἐβούλετο κακεῖνόν τι δοκεῖν συνεισφέρειν, ἵνα μὴ σφόδρα ἦ κατηγοχυμένος· καὶ ἵνα παιδευθεὶς ἐν ταῖς οἰκείαις συμφοραῖς συγγνωμονικὸς
 10 γένηται τῷ συνδούλῳ.

4. Μέχρι μὲν οὖν τούτου καλὸς οὗτος καὶ εὐάρεστος· καὶ γὰρ ὡμολόγησε, καὶ ἐπηγγείλατο ἀποδώσειν τὸ ὀφλήμα, καὶ προσέπεσε, καὶ παρεκάλει, καὶ κατέγνω τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, καὶ ἔγνω τὸ μέγεθος τοῦ ὀφλήματος. Ἀλλὰ
 15 σμὲν ὡμοί, ἀλλ' ἑαυτοῖς. Ὅταν οὖν βούλῃ μνησικακεῖν, ἐνθέως, οὐδὲ μετὰ χρόνον πολύν, ἀλλ' εὐθέως ἔναυλον ἔχων τὴν εὐεργεσίαν, εἰς κακίαν ἀπεχρήσατο τῇ δωρεᾷ, καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ τῇ παρὰ τοῦ δεσπότου αὐτῷ παρασχεθείσῃ. «Εὐ-
 20 ρὼν γὰρ ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὀφείλοντα αὐτῷ ἕκατον δηνάρια, ἔπνιγεν αὐτὸν λέγων· ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις». Εἶδες δεσπότου φιλανθρωπίαν; εἶδες δούλου ὡμότητα; Ἀκούσατε οἱ ὑπὲρ χρημάτων ταῦτα ποιοῦντες. Εἰ γὰρ ὑπὲρ ἁμαρτημάτων οὐ χρή, πολλῷ μᾶλλον ὑπὲρ χρημάτων.

Τί οὖν ἐκεῖνος; «Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι
 25 ἀποδώσω». Ὁ δὲ οὐδὲ τὰ ρήματα ἠδέσθη, δι' ὧν ἐσώθη (καὶ γὰρ αὐτὸς ταῦτα εἰπὼν, ἀπηλλάγη τῶν μυρίων ταλάν-

τὸν συνεχώρησε δηλαδὴ καὶ τοῦ ἐχάρισεν ὀλόκληρον τὸ δάνειον. Ἦθελε βέβαια καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ τοῦ τὸ χάριση, ὅμως δὲν ἤθελε νὰ εἶναι αὐτοῦ καὶ μόνον τὸ δῶρον, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ τῆς ἰδικῆς του παρακλήσεως, ὥστε νὰ μὴ φύγῃ χωρὶς στέφανον. Ἀλλὰ τὸ ὅτι τὸ πᾶν ἐξηριᾶτο ἀπὸ αὐτόν, ἔστω καὶ ἂν ὁ δοῦλος του ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν παρεκάλεσε, γίνεται φανερόν ἀπὸ τὴν αἰτίαν τῆς συγχωρήσεως· διότι, λέγει, «τὸν ἐλυπήθη καὶ τοῦ ἐχάρισε τὴν ὀφειλὴν του». Παρὰ ταῦτα ὅμως καὶ πάλιν ἤθελε νὰ νομίζῃ ἐκεῖνος ὅτι καὶ ὁ ἴδιος συνέβαλεν εἰς κάτι, διὰ νὰ μὴ νοιώθῃ πάρα πολὺ μεγάλην ἐντροπὴν καὶ συγχρόνως, διδαχθεὶς ἀπὸ τὰς ἰδικὰς του συμφοράς, νὰ παρέχῃ εὐκολώτερον συγχώρησιν εἰς τὸν σύνδουλόν του.

4. Μέχρι ἐδῶ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφάνη ὅτι εἶναι καλὸς καὶ εὐάρεστος, καθ' ὅσον καὶ ὠμολόγησε καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐξοφλήσῃ τὴν ὀφειλὴν του, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια τοῦ κυρίου του καὶ τὸν παρεκάλεσε, καὶ κατενόησε τὰ ἁμαρτήματά του καὶ ἀνεγνώρισε τὸ μέγεθος τῆς ὀφειλῆς του. Τὰ ὅσα ὅμως συνέβησαν εἰς τὴν συνέχειαν εἶναι ἀνάξια τῶν προηγουμένων. Διότι μόλις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του, οὔτε κἂν μετὰ ἀπὸ πολὺν χρόνον, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἐνῶ ἀκόμη ἤκοῦσεν εἰς τὰ αὐτιά του ἡ εὐεργεσία ποῦ τοῦ ἔγινεν, ἔκανε κακὴν χρῆσιν τῆς δωρεᾶς καὶ τῆς ἐλευθερίας ποῦ τοῦ ἐδόθη ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του. Διότι, λέγει, «Εὔρε κάποιον ἀπὸ τοὺς συνδούλους του, ποῦ τοῦ ὥφειλεν ἑκατὸν δηνάρια, καὶ τὸν κατεπίεζε, λέγων· ἐπέστρεφέ μου αὐτὰ ποῦ μοῦ ὀφείλεις». Εἶδες τοῦ κυρίου τὴν φιланθρωπίαν; εἶδες τοῦ δούλου τὴν σκληρότητα; Ἀκούσατε αὐτὰ ὅσοι κάμνετε αὐτὰ ὑπὲρ τῶν χρημάτων. Διότι ἐὰν δὲν πρέπει νὰ γίνωνται αὐτὰ χάριν τῶν ἁμαρτημάτων, πολὺ περισσότερον δὲν πρέπει νὰ γίνωνται χάριν τῶν χρημάτων.

Τί κάνει λοιπὸν ἐκεῖνος; «Δεῖξε μακροθυμίαν πρὸς χάριν μου καὶ θὰ σοῦ τὰ ἐξοφλήσω ὅλα». Αὐτὸς ὅμως οὔτε τὰ λόγια ἐσεβάσθη, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐσώθη (καθ' ὅσον καὶ αὐτὸς τὰ

των) καὶ οὐδὲ τὸν λιμένα ἐπέγνω, δι' οὗ τὸ ναυάγιον διέφυγεν, οὐ τὸ σχῆμα τῆς ἰκτιήρας ἀνέμνησεν αὐτὸν τῆς τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς ὠμότητος καὶ τῆς μνησικακίας ἐκβαλὼν, **δ** θηρίου παντὸς χαλεπώτερος ἦν, ἄγχων τὸν σύνδουλον. Τί ποιεῖς, ἄνθρωπε; σεαυτὸν ἀπαιτῶν οὐκ αἰσθάνη, κατὰ σεαυτοῦ τὸ ξίφος ὠθῶν, καὶ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν δωρεὰν ἀνακαλούμενος;

Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἐνενόησεν, οὐδὲ ἐμνήσθη τῶν αὐτοῦ, **10** οὐδὲ ἐνέδωκε· καίτοιγε οὐχ ὑπὲρ τῶν ἴσων ἢ ἰκτιήρα. Ὁ μὲν γὰρ ὑπὲρ μυρίων ταλάντων, ὁ δὲ ὑπὲρ ἑκατὸν δηναρίων παρεκάλει· καὶ ὁ μὲν τὸν σύνδουλον, ὁ δὲ τὸν δεσπότην καὶ ὁ μὲν τελείαν συγχώρησιν ἔλαβεν, ὁ δὲ ἀναβολὴν ἤγει. Καὶ οὐδὲ ταύτην αὐτὸς ἐδίδου· «ἔβαλε γὰρ αὐτὸν εἰς **15** φυλακὴν. Ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ, κατηγόρησαν αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην». Οὐδὲ ἀνθρώποις τοῦτο ἀρεατὸν ἦν, μήτιγε Θεῷ. Συνήλγησαν οὖν οἱ μὴ ὀφείλοντες. Τί οὖν ὁ δεσπότης;

«Πονηρὲ δοῦλε, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, **20** ἐπεὶ παρεκάλεσάς με· οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὥς καὶ ἐγὼ σε ἠλέησα;». Ὅρα πάλιν τὴν ἡμερότητα τοῦ δεσπότου. Κρίνεται πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπολογεῖται, μέλλων ἀναιρέπειν αὐτοῦ τὴν δωρεάν· μᾶλλον δὲ οὐκ αὐτὸς ἀνέιρεψεν, ἀλλ' ὁ λαβὼν. Διό φησι· «Πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκεί-

ἴδια λόγια εἶπε καὶ ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν ὀφειλὴν τῶν δέκα χιλιάδων ταλάντων) καὶ οὔτε τὸ λιμάνι κατενόησε, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπέφυγε τὸ ναυάγιον, οὔτε καὶ ὁ ὅμοιος τρόπος τῆς παρακλήσεως ὑπενθύμισεν εἰς αὐτὸν τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ὅλα ἐκεῖνα ἀφοῦ τὰ παραμέρισεν ἔξ αἰτίας τῆς πλεονεξίας του καὶ τῆς σκληρότητός του καὶ τῆς μνησικακίας του, ἔγινε φοβερώτερος ἀπὸ κάθε θηρίον καὶ κατεπίεζε τὸν σύνδουλόν του. Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνεις, ἄνθρωπέ μου; ἐνῷ ἀπαιτεῖς νὰ ἐξοφληθῇ αὐτὸ ποὺ σοῦ ὀφείλει δὲν ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι σπρώχνεις τὸ ξίφος κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ ὅτι μὲ τὴν ἐνέργειάν σου αὐτὴν ὅτι ἀνακαλεῖς τὴν ἐπόφασιν καὶ τὴν δωρεάν ποὺ σοῦ ἔγινεν;

Ἄλλ' ὅμως τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐσκέφθη, οὔτε ἐνεθυμήθη τὴν ἰδικὴν του κατάστασιν, οὔτε ὑπεχώρησεν, ἂν καὶ βέβαια ἡ παράκλησις ποὺ τοῦ ἐγίνετο δὲν ἀφοροῦσεν ἴσην ὀφειλὴν. Διότι αὐτὸς μὲν παρεκάλει διὰ δέκα χιλιάδας τάλαντα, ὁ σύνδουλός του ὅμως διὰ ἑκατὸν δηνάρια· καὶ ὁ μὲν ἕνας παρεκάλει τὸν σύνδουλόν του, ὁ δὲ ἄλλος τὸν κύριόν του· καὶ ἐκεῖνος μὲν ἔλαβε πλήρη συγχώρησιν, ἐνῷ αὐτὸς ἐζήτει ἀπλῶς ἀναβολὴν, ἀλλὰ καὶ οὔτε αὐτὴν τὴν ἔδωκε· διότι, λέγει, «τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἰδόντες ὅμως οἱ σύνδουλοί του τὸν κατηγόρησαν εἰς τὸν κύριόν των». Αὐτὴ ἡ ἐνέργεια δὲν ἦτο ἀρεστὴ οὔτε εἰς τοὺς ἀνθρώπου καὶ ἀσφαλῶς οὔτε καὶ εἰς τὸν Θεόν. Ἐλυπήθησαν λοιπὸν μαζὶ μὲ ἐκείνον καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν ὤφειλον. Τί κάνει λοιπὸν ὁ κύριος;

«Πονηρὲ δοῦλε, ὅλην τὴν ὀφειλὴν σου ἐκείνην σοῦ τὴν ἐχάρισα, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσες· δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ εὐσπλαγχνισθῆς τὸν σύνδουλόν σου, ὅπως ἐγὼ εὐσπλαγχνισθὴν ἐσένα;». Πρόσεχε πάλιν τὴν ἡμερότητα τοῦ κυρίου. Κάνει σύγκρισιν τοῦ ἑαυτοῦ του πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπολογεῖται, ἐπειδὴ πρόκειται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν δωρεάν· μᾶλλον δὲ δὲν τὴν ἀνεκάλεσεν αὐτός, ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἔλαβε. Διὰ τοῦτο λέγει· «Ὅλην τὴν ὀφειλὴν σου ἐκείνην σοῦ τὴν

νην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με· οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου;». Εἰ γὰρ καὶ θαρῶ σοι τὸ πρᾶγμα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἔδει καὶ πρὸς τὸ κέρδος ἰδεῖν, τὸ γεγεννημένον, τὸ ἐσόμενον. Εἰ καὶ ἐπαχθὲς τὸ ἐπίταγμα, τὸ ἔπα-
 5 θλον ἐννοῆσαι ἔδει· μηδὲ διὰ λελύπηκεν ἐκεῖνος, ἀλλ' διὰ τὸ Θεὸν παρώξυνας, ὃν ἀπὸ ψιλῆς ἰκτετηρίας κατήλλαξας. Εἰ δὲ καὶ οὕτω σοι φορτικὸν τὸ φίλον γενέσθαι τῷ λελυπηκόῳ, πολλῷ θαρύτερον τὸ εἰς γένναν ἐμπεσεῖν καὶ εἰ τοῦτο ἀντιέθηκας ἐκείνῳ, τότε ἂν ἔγνωνς, διὰ πολλῷ τοῦτο κοι-
 10 φότερον. Καὶ διὰ μὲν μυρία τάλαντα ὥφειλεν, οὐκ ἐκάλεσε πονηρόν, οὐδὲ ὕβρισεν, ἀλλ' ἡλέησεν, διὰ δὲ περὶ τὸν σύνδουλον ἀγνώμων ἐγένετο, τότε λέγει, «πονηρὸν δοῦλε».

Ἀκούσωμεν, οἱ πλεονέκται· καὶ γὰρ πρὸς ἡμᾶς ὁ λόγος. Ἀκούσωμεν, καὶ οἱ ἀνηλεεῖς καὶ ὠμοί· διὰ οὐχ ἐτέροις ἐ-
 15 σμέν ὠμοί, ἀλλ' ἑαυτοῖς. Ὅταν οὖν βούλῃ μνησικακεῖν, ἐι-νόησον διὰ σαιῶ μνησικακεῖς, οὐχ ἐτέρῳ· διὰ τὰ σαιου καταδομεῖς ἀμαρτήματα, οὐ τὰ τοῦ πλησίον. Σὺ μὲν γὰρ, ὅπερ ἂν ἐργάσῃ τοῦτῳ, ὡς ἄνθρωπος ἐργάζῃ, καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῳ· ὁ δὲ Θεὸς οὐχ οὕτως, ἀλλὰ μειζρόνως σε τιμω-
 20 ρήσεται, καὶ τιμωρίαν τὴν ἐκεῖ. «Παρέδωκε γὰρ αὐτόν, ἕως οὗ ἀποδοῦναι τὸ ὀφειλόμενον»· τουτέστι, διηνεκῶς· οὕτε γὰρ ἀποδώσει ποτέ. Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐγένον τῇ εὐεργεσίᾳ βελτίων, λείπεται τῇ τιμωρίᾳ σε διορθοῦσθαι. Καίτοι γε ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα καὶ αἱ δωρεαί, ἀλλὰ τοσοῦτον ἔ-
 25 σχυσεν ἡ κακία, ὡς καὶ τοῦτον λῦσαι τὸν νόμον.

Τί τοίνυν τοῦ μνησικακεῖν χαλεπώτερον, διὰ τὴν δωρεάν

ἐχάρισα, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσες· δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ εὐσπλαγχνισθῇς τὸν σύνδουλόν σου;». Διότι καὶ ἂν ἀκόμη σοῦ φαίνεται αὐτὸ βαρὺ, ὅμως ἔπρεπε νὰ προσέξῃς καὶ τὸ κέρδος ποῦ σοῦ ἔγινε καὶ αὐτὸ ποῦ πρόκειται νὰ σοῦ γίνη. Καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἐντολὴ εἶναι δύσκολος, ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς τὸ ἔπαθλον· οὔτε ὅτι σὲ ἐλύπησεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ὅτι σὺ παρώργισες τὸν Θεόν, μὲ τὸν ὁποῖον συνεφιλιώθης μὲ μίαν ἀπλὴν παράκλησιν. Ἐὰν ὅμως σοῦ ἦτο δύσκολον νὰ συμφιλιωθῇς καὶ ἔτσι μὲ αὐτὸν ποῦ σὲ ἐλύπησε, πολὺ πιδ φοβερὸν εἶναι νὰ ριφθῇς εἰς τὴν γέενναν· καὶ ἂν αὐτὸ τὸ ἐσύγκρινες μὲ ἐκεῖνο, τότε θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀντιληφθῇς, ὅτι αὐτὸ ἦτο πολὺ πιδ ἐλαφρόν. Καὶ ὅταν μὲν ὤφειλε δέκα χιλιάδας τάλαντα, δὲν τὸν ὠνόμασε πονηρὸν οὔτε τὸν ὕβρισεν, ἀλλὰ τὸν ἠλέησεν, ὅταν ὅμως ἐπέδειξεν ἀχαριστίαν πρὸς τὸν σύνδουλόν του, τότε τὸν ὀνομάζει «πονηρὲ δοῦλε».

Ἄς τὰ ἀκούσωμεν αὐτὰ ὅσοι εἴμεθα πλεονέκται· διότι καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀπευθύνεται ὁ λόγος αὐτός. Ἄς τὰ ἀκούσωμεν καὶ ὅσοι εἴμεθα ἄσπλαχνοι καὶ σκληροί· διότι δὲν εἴμεθα σκληροὶ διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας. Ὅταν λοιπὸν θέλῃς νὰ μνησικακῇς, σκέψου ὅτι μνησικακεῖς εἰς βάρος σου καὶ ὅχι ἐναντίον τοῦ ἄλλου· διότι τὰ ἰδικά σου ἁμαρτήματα καθιστᾷς ἀσυγχώρητα καὶ ὅχι τοῦ πλησίον σου. Διότι σὺ μὲν ὅ,τι καὶ ἂν κάνῃς εἰς βάρος αὐτοῦ, τὸ κάνεις ὡς ἄνθρωπος καὶ ἰσχύει μόνον εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν· ὁ Θεὸς ὅμως δὲν θὰ σὲ τιμωρήσῃ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλὰ μὲ μεγαλυτέραν τιμωρίαν, καὶ μάλιστα μὲ τιμωρίαν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. Διότι, λέγει, «τὸν παρέδωσεν εἰς τὰ βασάναι, ἕως ὅτου ἐξοφλήσῃ ὅλον τὸ χρέος του»· δηλαδὴ αἰωνίως· διότι οὐδέποτε θὰ τὸ ἐξοφλήσῃ. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔγινες καλύτερος μὲ τὴν εὐεργεσίαν, ἐναπομένει νὰ διορθωθῇς μὲ τὴν τιμωρίαν. Ἄν καὶ βέβαια τὰ χαρίσματα καὶ αἱ δωρεαὶ εἶναι ἀμετάκλητα*, ἀλλ' ὅμως τόση ἦτο ἡ δύναμις τῆς κακίας, ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν νόμον νὰ τὸν καταργήσῃ.

Ἐπομένως τί εἶναι φοβερώτερον ἀπὸ τὴν μνησικακίαν,

θείαν ισοσύτην καὶ τηλικαύτην ἀναιρέπον φαίνεται; Καὶ οὐδὲ ἀπλῶς αὐτὸν παρέδωκεν, ἀλλὰ ὀργισθεῖς. "Οἱ μὲν γὰρ ἐκέλευσε πρᾶθῆναι, οὐκ ἦν ὀργῆς τὰ ῥήματα - οὐκοῦν οὐδὲ ἐποίησεν -, ἀλλ' ἀφορμὴ φιλάνθρωπίας μεγίστη· νυνὶ δὲ ἀγανακτιήσεως πολλῆς ἢ ψῆφος, καὶ τιμωρίας, καὶ κολάσεως. Τί οὖν ἡ παραβολὴ θούλειται; «Οὕτω ποιήσει καὶ ὑμῖν», φησὶν, «ὁ Πατήρ μου, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς καρδίας ὑμῶν τὰ παραπιώματα αὐτῶν». Οὐ λέγει, ὁ Πατήρ ὑμῶν, ἀλλ', «ὁ Πατήρ μου». Οὐ γὰρ ἄξιον τοῦ τοιοῦτου καλεῖσθαι Πατέρα τὸν Θεόν, τοῦ οὕτω πονηροῦ καὶ μισανθρώπου.

5. Δύο τοίνυν ἐνταῦθα ζητεῖ, καὶ καταγινώσκειν ἡμᾶς τῶν ἁμαρτημάτων, καὶ ἐτέροις ἀφιέναι· καὶ ἐκεῖνο διὰ τοῦτο, ἵνα εὐκολώτερον τοῦτο γένηται (ὁ γὰρ τὰ ἑαυτοῦ ἐννοῶν, 15 συγγνωμονικώτερος ἔσται τῷ συνδούλῳ)· καὶ οὐχ ἀπλῶς ἀφιέναι ἀπὸ σιόματος, ἀλλ' ἀπὸ καρδίας.

Μὴ δὲ καθ' ἑαυτῶν τὸ ξίφος ὠθῶμεν μνησικακοῦντες. Τί γὰρ σε καὶ τοιοῦτον ἐλύπησεν ὁ λευπηκός, οἷον σὺ σαντὸν ἐργάσῃ τῆς ὀργῆς μεμνημένος, καὶ ἐπισπώμενος κατὰ 20 σαντοῦ τὴν καταδικάζουσάν σε παρὰ Θεοῦ ψῆφον; "Αν μὲν γὰρ νήφης καὶ φιλοσοφῆς, εἰς τὴν ἐκείνου κεφαλὴν περιιθῆσεται τὸ δεινόν, κάκεῖνος ἔσται ὁ πάσχων κακῶς· ἂν δὲ μένης ἀγανακτιῶν καὶ δυσχεραίνων, τότε αὐτὸς ὑποστήσῃ τὴν δολάβην, οὐ παρ' ἐκείνου, ἀλλὰ παρὰ σαντοῦ. Μὴ

ὅταν αὐτὴ φαίνεται ν' ἀνατρέπη μίαν τόσον μεγάλην καὶ τέτοιου εἴδους θεῖαν δωρεάν; Καὶ δὲν τὸν παρέδωσεν ἀπλῶς εἰς τὰ βάσανα, ἀλλὰ ἐξοργισθεῖς. Διότι ὅταν ἔδωσεν ἐντολήν νὰ πωληθῇ δὲν ἦσαν τὰ λόγια τοῦ ἀποτελεσμα ὀργῆς — διὰ τοῦτο βέβαια καὶ δὲν τὸ ἔκανε αὐτό —, ἀλλ' ἦτο πάρα πολὺ μεγάλη ἀφορμὴ φιλανθρωπίας, τώρα ὅμως ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀποτελεσμα μεγάλης ἀγανακτήσεως καὶ ἀποβλέπει πρὸς μεγάλην τιμωρίαν καὶ κόλασιν. Τί θέλει λοιπὸν νὰ μᾶς διδάξῃ ἡ παραβολή; «Τὸ ἴδιο», λέγει, «θὰ κἀνῃ καὶ ὁ Πατὴρ μου εἰς ἐσᾶς, ἐὰν δὲν συγχωρήσετε ὁ καθένας σας μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας τὰ παραπτώματά των». Δὲν λέγει, ὁ Πατὴρ σας, ἀλλ' «ὁ Πατὴρ μου». Διότι δὲν ἦτο ἄξιος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ ὀνομάζεται ὁ Θεὸς Πατὴρ του, αὐτὸς ποὺ ἦτο πονηρὸς καὶ μισάνθρωπος.

5. Δύο λοιπὸν πράγματα ζητεῖ ἐδῶ ὁ Κύριος· καὶ ν' ἀναγνώριζωμεν τὰ ἁμαρτήματά μας καὶ νὰ συγχωρῶμεν τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων. Καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐπίγνωσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας διὰ νὰ συγχωρῶμεν εὐκολώτερον τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων (διότι αὐτὸς ποὺ ἔχει ἐπίγνωσιν τῶν ἰδικῶν του ἁμαρτιῶν, εὐκολώτερον συγχωρεῖ τὸν σύνδουλόν του)· καὶ ἡ συγχώρησις δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἀπλῶς μὲ τὸ στόμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν καρδίαν.

Ἄς μὴ σπρώχνωμεν λοιπὸν τὸ ξίφος εἰς τὸν ἑαυτὸν μας ἐπιδεικνύοντες μνησικακίαν. Διότι τί εἶναι αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔκανε αὐτὸς ποὺ σὲ ἐλύπησε τόσον πολὺ, ὥστε νὰ ἡμπορῇ νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὸ κακὸν ποὺ θὰ προξενήσῃς σὺ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου μὲ τὸ νὰ διατηρῇς τὴν ὀργὴν σου καὶ νὰ ἐπισύρῃς ἔτσι ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ σου τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ; Ἄν λοιπὸν εἶσαι νηφάλιος καὶ ἀντιμετωπίζεις μὲ φιλόσοφον διάθεσιν τὰ πράγματα, τὸ κακὸν θὰ μετατεθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου καὶ ἐκεῖνος θὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ κακοπαθῇ. Ἐνῶ ἂν ἐξακολουθῇς νὰ διατηρῇς τὴν ἀγανάκτησίν σου καὶ τὴν λύπην σου, τότε ὁ ἴδιος θὰ ζημιωθῇς ὅχι ἀπὸ μέρους ἐκείνου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν σου.

τοῖνον λέγε, διτι ὕβρισε καὶ διέβαλε καὶ μυρία εἰργάσατο
κακά· ὅσα γὰρ ἂν εἴπῃς, τοσοῦτ' ἄλλον δεικνύεις αὐτὸν
εὐεργέτην. Ἔδωκε γὰρ ἀφορμὴν ἀπολούσασθαι τὰ ἁμαρτή-
ματα· ὥστε ὅσ' ἂν μείζονα ἡδίκηκώς ἦ, τοσοῦτ' ἄλλου
5 ἁμαρτημάτων ἀφέσεως αἰτιός σοι καθίσταται. Ἄν γὰρ ἐ-
θέλωμεν, οὐδεὶς ἡμᾶς ἀδικῆσαι δυνήσεται· ἀλλὰ καὶ οἱ
ἐχθροὶ τὰ μέγιστα ὠφελήσουσιν ἡμᾶς.

Καὶ τί λέγω τοὺς ἀνθρώπους; Τοῦ γὰρ διαβόλου τί
γένοιτ' ἂν πονηρότερον; ἀλλ' ὅμως καὶ ἐκεῖθεν πολλὴν ἀ-
10 φορμὴν εὐδοκιμήσεως ἔχομεν, καὶ δείκνυσιν ὁ Ἰώβ. Εἰ
δὲ ὁ διάβολος ἀφορμὴ γέγονε στεφάνων, τί δέδοικας ἀνθρω-
πον ἐχθρόν; Ὅρα οὖν ὅσα κερδαίνεις, πρῶτως τὰς τῶν
ἐχθρῶν φέρων ἐπηρείας. Πρῶτον μὲν καὶ μέγιστον, ἁμαρ-
τημάτων ἀπαλλαγὴν· δεύτερον, καρτερίαν καὶ ὑπομονήν·
15 τρίτον, ἡμερότητα καὶ φιланθρωπίαν. Ὁ γὰρ τοῖς λυποῦσιν
οὐκ εἰδὼς ὀργίζεσθαι, πολλῷ ἄλλον τοῖς φιλοῦσιν αὐτὸν
ἐπιτήδειος ἔσται. Τέταρτον, τὸ καθαρεύειν ὀργῆς διηνεκῶς·
ὃ οὐδὲν γένοιτ' ἂν ἴσον. Ὁ γὰρ ὀργῆς καθαρεύων, εὐδι-
λον διτι καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀνθυμίας ἀπήλλακται, καὶ οὐκ ἀνα-
20 λώσει τὸν δῖον εἰς ματαιοπονίας καὶ ὁδύνας. Ὁ γὰρ οὐκ
εἰδὼς ἀπεχθάνεσθαι, οὐδὲ λυπεῖσθαι οἶδεν, ἀλλὰ τρυφῆς
ἀπολαύσεται καὶ μυρίων ἀγαθῶν. Ὡστε ἑαυτοὺς τιμωροῦ-
μεθα μισοῦντες ἐτέρους· ὥπερ οὖν καὶ ἑαυτοὺς εὐεργετοῦ-
μεν ἀγαπῶντες. Πρὸς τοῦτοις ἅπασιν αἰδέσιμος ἔσῃ καὶ
25 αὐτοῖς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ δαίμονες ὦσι· ἄλλον δὲ οὐδὲ ξ-

Μὴ λέγῃς λοιπόν, ὅτι σὲ ὕβρισε καὶ σὲ ἐσυκοφάντησε καὶ σοῦ ἐπροξένησεν ἀμέτρητα κακά· διότι ὅσα περισσότερα εἶπῃς, τόσον μεγαλύτερον εὐεργέτην σου τὸν παρουσιάζεις, καθ' ὅσον σοῦ ἔδωσε τὴν ἀφορμὴν νὰ καθαρισθῇς ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά σου. Ἐπομένως ὅσον μεγαλύτεραι εἶναι αἱ ἀδικίαι ποὺ σοῦ ἔκανε, τόσον περισσότερον γίνεται αἴτιος διὰ νὰ συγχωρηθοῦν τὰ ἁμαρτήματά σου. Διότι ἐὰν θέλωμεν κανεῖς δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ μᾶς ἀδικήσῃ, ἀλλ' ἀντιθέτως καὶ οἱ ἐχθροί μας θὰ μᾶς ὠφελήσουν πάρα πολύ.

Καὶ διατί ἀναφέρω τοὺς ἀνθρώπους; Διότι τί θὰ ἤμπορούσε νὰ ὑπάρξῃ πονηρότερον ἀπὸ τὸν διάβολον; ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸς μᾶς γίνεται μεγάλη ἀφορμὴ προκοπῆς μας εἰς τὴν ἐρετὴν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸν Ἰωβ. Ἐάν δὲ ὁ διάβολος ἔγινεν ἀφορμὴ στεφάνων, τί φοβεῖσαι τὸν ἐχθρὸν καὶ συνάνθρωπόν σου; Πρόσεχε λοιπόν πόσα κερδίζεις, ὅταν ἀντιμετωπίζῃς μὲ ἐπιείκειαν τὰς ἐχθρότητας ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν σου. Τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον, ὅτι ἀπαλλάσσεσαι ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά σου. Δεύτερον ἀποκτᾷς καρτερίαν καὶ ὑπομονήν. Τρίτον γίνεσαι ἐπιεικὴς καὶ φιλάνθρωπος. Διότι αὐτὸς ποὺ γνωρίζει νὰ μὴ ὀργίζεται ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τὸν λυποῦν, θὰ γίνῃ πρὸς ὠφέλιμος καὶ εὐνοϊκὸς πρὸς αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀγαποῦν. Τέταρτον εἶναι πάντοτε καθαρὸς ἀπὸ ὀργήν, πράγμα μὲ τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ. Διότι αὐτὸς ποὺ εἶναι καθαρὸς ἀπὸ ὀργήν, εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι ἔχει ἀπαλλαγῇ καὶ ἀπὸ τὴν λύπην ποὺ προέρχεται ἀπὸ αὐτὴν καὶ δὲν θὰ περάσῃ τὴν ζωὴν του μὲ ἀσκότους κόπους καὶ ὀδύνας. Πράγματι αὐτὸς ποὺ δὲν γνωρίζει νὰ μισῇ τοὺς ἄλλους, δὲν γνωρίζει οὔτε καὶ νὰ λυπηταί, ἀλλὰ θ' ἀπολαύσῃ τρυφὴν καὶ ἄπειρα ἀγαθά. Ὡστε τοὺς ἑαυτοὺς μας τιμωροῦμεν, ὅταν μισοῦμεν τοὺς ἄλλους, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια τοὺς ἑαυτοὺς μας εὐεργετοῦμεν ὅταν ἀγαπῶμεν τοὺς συνανθρώπους μας. Ἐκτὸς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ σὲ σέβωνται ὅλοι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροί σου ἀκόμη καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι δαίμονες· μᾶλλον δὲ οὔτε κἂν θὰ ἔχῃς εἰς τὸ

ξεις λοιπὸν ἐχθρὸν διακείμενος οὖτω. Τὸ δὲ πάντων μεῖζον καὶ πρῶτον, τὴν τοῦ Θεοῦ κερδαίνεις φιλανθρωπίαν· καὶ ἡμαρτηκῶς ἦς, τεύξῃ συγγνώμης· καὶ κατωρθωκῶς ἦς, πλείονα προσλήψῃ παρησίαν. Ἀνύσωμεν τοίνυν τὸ μηδένα
 5 μισεῖν, ἵνα καὶ ὁ Θεὸς ἡμᾶς φιλήσῃ· ἵνα καὶ μυστρίων τολάντων ὦμεν ὑπεύθυνοι, σπλαγχνισθῇ καὶ ἐλεήσῃ.

Ἄλλ' ἠδίκησαι παρ' αὐτοῦ; Οὐκοῦν ἐλέησον αὐτόν, μὴ μισήσῃς· δάκρυσον καὶ θρήνησον, μὴ ἀποσιτραφῇς. Οὐ γὰρ οὐ εἰ ὁ προσκεκρουκῶς τῷ Θεῷ, ἀλλ' ἐκεῖνος· σὺ δὲ καὶ
 10 εὐδοκίμησας, εἰς ἐνέγκης. Ἐννόησον, διτι σιανροῦσθαι μέλλων ὁ Χριστός, ὑπὲρ ἑαυτοῦ μὲν ἔχαιρεν, ὑπὲρ δὲ τῶν σιανρούτων ἐδάκρυεν. Οὕτω καὶ ἡμᾶς διακεῖσθαι χρή· καὶ δοῶν ἄδικώμεθα, ισοσούτω μᾶλλον θρηνεῖν τοὺς ἀδικοῦντας. Ἡμῖν μὲν γὰρ πολλὰ ἐντεῦθεν τὰ ἀγαθὰ· ἐκείνοις δὲ τὰ
 15 ἐναντία. Ἄλλ' ἐπὶ πάντων ὕβρισε καὶ εὐτύπησεν; Οὐκοῦν ἐπὶ πάντων ἑαυτὸν ἥσυχνε καὶ ἡίμασε, καὶ μυστρίων κατηγορῶν ἤνοιξε στόματα, καὶ σοὶ πλείονας τοὺς σιεφάνους ὑφηρε, καὶ πολλοὺς σοι τῆς μακροθυμίας συνήγαγε κήρυκας.

Ἀλλὰ πρὸς εἰτέρους διέβαλε; Καὶ τί τοῦτο, τοῦ Θεοῦ
 20 ὄντος τοῦ μέλλοντος ἀπαιτεῖν τὰς εὐθύνας, ἀλλ' οὐκ ἐκείνων τῶν ἀκουσάντων; Ἐαυτῷ γὰρ προσέθηκε κολάσεως ὑπόθεσιν, ἵνα μὴ μόνον ὑπὲρ τῶν οἰκείων, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ὧν περὶ σοῦ διελέχθη, παράσχη λόγον. Καὶ σὲ μὲν πρὸς ἀνθρώπους διέβαλεν, αὐτὸς δὲ πρὸς Θεὸν διεβλήθη. Εἰ δὲ οὐκ ἀρκεῖ
 25 σοι ταῦτα, ἐννόησον διτι καὶ ὁ δεσπότης σου διεβλήθη, καὶ

ἐξῆς ἐχθρὸν ἐὰν ζῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Τὸ μεγαλύτερον ὅμως καὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ ὅλα εἶναι ὅτι κερδίζεις τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἂν ἔχῃς ἁμαρτήσῃ, θὰ λάβῃς συγχώρησιν, ἂν δὲ ζῆς ἐνάρετα, θ' ἀποκτήσῃς περισσοτέραν παρρησίαν. "Ἄς προσπαθοῦμεν λοιπὸν νὰ ἐπιτύχωμεν ὥστε νὰ μὴ μισοῦμεν κανένα, διὰ νὰ μᾶς ἀγαπήσῃ καὶ ὁ Θεός, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη εἴμεθα ὑπεύθυνοι μυρίων ταλάντων, νὰ μᾶς ἐπλαγχνισθῇ καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

Μήπως ὅμως ἡδίκηθης ἀπὸ αὐτόν; Ἐλέησέ τον λοιπὸν καὶ μὴ τὸν μισήσῃς· κλαῦσε καὶ θρήνησε δι' αὐτὸν καὶ μὴ τὸν ἀποστραφῇς. Διότι δὲν εἶσαι σὺ ἐκεῖνος ποὺ ἤλθεν εἰς σύγκρουσιν μὲ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἐκεῖνος· μάλιστα δὲ καὶ θὰ σημειώσῃς πρόδοον εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐὰν ὑποφέρῃς τὴν ἀδικίαν. Ἀναλογίσου, ὅτι ὅταν ἐπρόκειτο ὁ Χριστὸς νὰ σταυρωθῇ, ὑπὲρ μὲν τοῦ ἑαυτοῦ του ἐχαίρετο, ἐδάκρυζεν ὅμως ὑπὲρ ἐκείνων ποὺ τὸν ἐσταύρωνον. "Ἔτσι πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ συμπεριφερώμεθα· καὶ ὅσον περισσότερον θὰ ἀδικούμεθα, τόσον περισσότερον νὰ θρηνοῦμεν δι' αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἀδικοῦν. Διότι ἡμεῖς θ' ἀποκομίσωμεν ἀπὸ ἐκεῖ πολλά ἀγαθά, ἐνῶ ἐκεῖνοι τὰ ἀντίθετα. Μήπως ὅμως ἐπὶ πλεον σὲ ὕβρισε καὶ σὲ ἐκτύπησεν; Μὰ τότε παρουσίᾳ ὄλων κατεντρόπιασε τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν ἡτίμασε καὶ ἤνοιξε τὰ στόματα ἀπείρων κατηγορῶν, ἐνῶ δι' ἐσένα ὕφανε περισσοτέρους στεφάνους καὶ ἔγινεν αἰτία ν' ἀποκτήσῃς πολλοὺς κήρυκας τῆς μακροθυμίας σου.

Μήπως ὅμως σὲ ἐσυκοφάντησεν εἰς ἄλλους; Καὶ τί μ' αὐτό, ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ἐσένα εὐθύνας καὶ ὅχι ἐκεῖνοι ποὺ ἤκουσαν νὰ σὲ συκοφαντῇ; Διότι εἰς τὸν ἑαυτὸν του προσέθεσεν αἰτίαν διὰ τιμωρίαν, ὥστε ν' ἀπολογηθῇ ὅχι μόνον διὰ τὰ ἰδικά του ἁμαρτήματα, ἀλλὰ καὶ δι' ὅσα εἶπεν ἐναντίον σου. Καὶ ἐσένα μὲν σὲ ἐσυκοφάντησε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐσυκοφαντήθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὅμως δὲν σοῦ ἀρκοῦν αὐτά, ἀναλογίσου ὅτι καὶ ὁ Κύριός σου ἐσυκοφαντήθη

ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τοὺς
 μάλιστα φιλουμένους· καὶ ὁ τοῦτου μονογενὴς πάλιν τὰ αὐτά.
 Διὸ ἔλεγεν «Εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβοὺλ ἐκάλεσαν, πολ-
 λῷ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ;». Καὶ οὐ διέβαλεν αὐτὸν
 5 μόνον ὁ πονηρὸς δαίμων ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἐπιστεύθη· καὶ
 διέβαλεν, οὐ τὰ ὑχόντα, ἀλλὰ τὰ μέγιστα ὀνειδίη καὶ ἐγ-
 κλήματα. Καὶ γὰρ δαιμονῶντα αὐτὸν ἔφησε καὶ πλάνον
 εἶναι καὶ ἀντίθεον.

Ἄλλὰ καὶ εὐεργετήσας ἔπαθες κακῶς; Καὶ διὰ τοῦτο
 10 μάλιστα ὑπὲρ μὲν τοῦ ποιήσαντος θορήγει καὶ ἄλγει, ὑπὲρ
 δὲ σεαυτοῦ καὶ χαῖρε, διτι Θεῷ γέγονας ὁμοιος, τῷ τὸν ἡ-
 λιον ἀναιτέλλοντι ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς. Εἰ δὲ καὶ ὑπερ-
 βαίνει σε τὸ τὸν Θεὸν μιμεῖσθαι καίτοιγε τῷ νήφοντι οὐδὲ
 τοῦτο δύσκολον· ἀλλ' ὅμως εἴ σου μείζον εἶναι τοῦτό σοι
 15 δοκεῖ, φέρε σε πρὸς τοὺς συνδούλους ἀγάγωμεν πρὸς τὸν
 Ἰωσήφ, τὸν μυρία παθόντα καὶ εὐεργετήσαντα τοὺς ἀδελ-
 φούς· πρὸς τὸν Μωϋσέα, τὸν μετὰ μυρίας ἐπιβουλὰς ὑπὲρ
 αὐτῶν δεηθέντα· πρὸς τὸν μακάριον Παῦλον, τὸν οὐδὲ ἀρι-
 θμῆσαι ἔχοντα ἅπερ ἔπαθε παρ' αὐτῶν, καὶ ἀξιοῦντα ἀνά-
 20 θεμα εἶναι ὑπὲρ αὐτῶν· πρὸς τὸν Σίεφανον, τὸν λιθαζόμε-
 νον καὶ παρακαλοῦντα λυθῆναι αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην.

Καὶ ταῦτα πάντα ἐννοήσας, ἔκβαλε πᾶσαν ὀργήν, ἵνα
 καὶ ἡμῖν ὁ Θεὸς ἀφῇ πάντα τὰ παραπτώματα, χάριτι καὶ
 φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ
 25 Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτις, τιμὴ, νῦν καὶ
 ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

10. Ματθ. 10, 25.

11. Πρὸς Ματθ. 5, 45.

12. Πρὸς Ρωμ. 9, 8.

13. Πρὸς Πράξ. 7, 59.

καὶ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα πρὸς ἐκείνους πού ἡγάπα πάρα πολὺ καὶ ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ πάλιν ἔπαθε τὰ ἴδια. Διὰ τοῦτο ἔλεγεν· «Ἐὰν τὸν οἰκοδεσπότην τὸν ἀπεκάλεσαν Βεελζεβούλ, πόσον μᾶλλον τοὺς ἰδικούς του;»¹⁰. Καὶ ὅχι μόνον ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος δαίμων τὸν ἐσυκοφάντησεν, ἀλλὰ καὶ ἐγίνε πιστευτός· καὶ δὲν ἦσαν τυχαῖαι αἱ διαβολαὶ του, ἀλλὰ τὸν διέβαλε μὲ τὰ μεγαλύτερα ὀνειδίη καὶ ἐγκλήματα. Καθ' ὅσον τὸν ἀπεκάλεσε καὶ δαιμονισμένον καὶ πλάνον καὶ ἀντίθεον.

Μήπως ὅμως ἂν καὶ τὸν εὐεργέτησες, σοῦ ἔκανε κακόν; Μὰ ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ὑπὲρ ἐκείνου μὲν νὰ θρηνῇς, ὑπὲρ δὲ τοῦ ἑαυτοῦ σου νὰ χαίρεις, διότι ἐγίνεας ὅμοιος μὲ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς¹¹. Ἐὰν ὅμως ὑπερβαίνη τὰς δυνάμεις σου νὰ μιμῆσαι τὸν Θεόν, ἂν καὶ αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι δύσκολον διὰ τὸν νηφάλιον ἄνθρωπον, ἂν λοιπὸν παρ' ὅλα αὐτὰ νομίζης ὅτι αὐτὸ ὑπερβάλλει τὰς δυνάμεις σου, ἐμπρὸς νὰ σὲ ὀδηγήσω πρὸς τοὺς συνδούλους σου, πρὸς τὸν Ἰωσήφ, πού ἂν καὶ ἔπαθε μύρια ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, ὅμως τοὺς εὐεργέτησεν· πρὸς τὸν Μωϋσῆν, πού παρὰ τὰς ἀπείρους ἐπιδουλάς, προσηυχήθη ὑπὲρ αὐτῶν πού τὸν διέβαλον· πρὸς τὸν μακάριον Παῦλον, ὁ ὁποῖος δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀπαριθμήσῃ αὐτὰ πού ἔπαθεν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ πού παρ' ὅλα αὐτὰ ἤυκετο ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸν Χριστὸν χάριν αὐτῶν¹². πρὸς τὸν Στέφανον, πού κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λιθοβολισμοῦ του παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τοὺς συγκωρήσῃ αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν των¹³.

Αὐτὰ λοιπὸν ἀφοῦ τὰ βάλης καλὰ εἰς τὸν νοῦν σου, διώξε ἀπὸ μέσα σου κάθε ὀργήν, ὥστε καὶ ὁ Θεὸς νὰ συγκωρήσῃ εἰς ἡμᾶς ὅλα τὰ ἁμαρτήματα, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖον εἰς Πατέρα καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἀνῆκει δόξα καὶ δύναμις καὶ τιμὴ, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΒ΄

Ματθ. 19, 1 - 15

«Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους
τούτους, μετῴρεν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἦλθεν ἐπὶ
5 τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας πέραν τοῦ Ἰορδάνου».

1. Συνεχῶς τὴν Ἰουδαίαν ἀφίεις διὰ τὴν βασκανίαν τὴν
ἐκείνων, νῦν ἐπιχωριάζει λοιπόν, ἐπειδὴ τὸ πάθος ἐγγὺς
ἔμελλεν εἶναι· οὐ μὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τέως ἄνεισιν, ἀλλ’
εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας. «Καὶ ἐλθόντι ἠκολούθησαν αὐτῷ
10 ὄχλοι πολλοί, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς». Οὗτε τῇ τῶν λόγων
διδασκαλίᾳ διηνεκῶς ἐνδιατρίβει, οὔτε τῇ τῶν σημείων θαυ-
ματουργίᾳ· ἀλλὰ νῦν μὲν τοῦτο, νῦν δὲ ἐκεῖνο ποιεῖ, ποικί-
λων τὴν σωτηρίαν τῶν προσεδρευόντων καὶ ἐπομένων, ὥστε
ἀπὸ μὲν τῶν σημείων ἀξιόπιστος, ἐν οἷς ἔλεγε, φανῆναι
15 διδάσκαλος, ἀπὸ δὲ τῆς τῶν λόγων διδασκαλίας ἐπιτεῖναι
τὸ ἀπὸ τῶν σημείων κέρδος. Τοῦτο δὲ ἦν τὸ πρὸς θεογνωσίαν
αὐτοὺς χειραγωγῆσαι.

Σὺ δέ μοι κακεῖνο σκόπει, πῶς ὁλοκλήρους δῆμους πα-
ραιρέχουσιν ἐνὶ ρήματι οἱ μαθηταί, οὐ κατὰ ὄνομα ἑκαστον
20 ἀπαγγέλλοντες τῶν θεραπευομένων. Οὐ γὰρ εἶπον, διὸ ὁ
δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, ἀλλ’, διὸ πολλοί, τὸ ἀκόμψαστον παιδεύον-
τες. Ἐθεράπευε δὲ ὁ Χριστός, ἐκείνους τε εὐεργειῶν, καὶ
δι’ ἐκείνων πολλοὺς εἰτέρους. Ἡ γὰρ τῆς τούτων ἀσθενείας
διόρθωσις εἰτέροις ὑπόθεσις θεογνωσίας ἐγίνετο. Ἄλλ’ οὐχὶ

ΟΜΙΛΙΑ ΕΒ΄

Ματθ. 19, 1 - 15

«Καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσεν τοὺς λόγους του αὐτούς, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἦλθεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην».

1. Μολονότι συνεχῶς ἀπέφευγε τὴν Ἰουδαίαν ἐξ αἰτίας τοῦ φθόνου ἐκείνων, τώρα ἐπισκέπτεται πλέον αὐτὴν συχνά, ἐπειδὴ τὸ πάθος του εὐρίσκετο πλησίον· καὶ δὲν ἀνέβη βέβαια ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλ' ἔρχεται εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας. «Καὶ ὅταν ἦλθεν ἐκεῖ τὸν ἠκολούθησεν πολὺ πλῆθος λαοῦ καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀσθενεῖς των». Οὔτε συνεχῶς ἀσχολεῖται μὲ τὴν διδασκαλίαν διὰ τῶν λόγων, οὔτε μὲ τὴν ἐπιτέλεσιν θαυμάτων, ἀλλ' ἄλλοτε μὲν κάνει αὐτό, ἄλλοτε δὲ ἐκεῖνο, ποικίλλων ἔτσι τὰ μέσα σωτηρίας ἐκείνων πού ἔμενον πλησίον του καὶ τὸν ἠκολούθουν, ὥστε ἀπὸ μὲν τὰ θαύματα νὰ γίνεται ἀξιόπιστος διδάσκαλος δι' ὅσα τοὺς ἐδίδασκεν, ἀπὸ δὲ τὴν διδασκαλίαν διὰ τῶν λόγων ν' αὐξήσῃ τὸ κέρδος των πού προήρχετο ἀπὸ τὰ θαύματα. Τὸ κέρδος των δὲ αὐτὸ ἦτο τὸ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε καὶ ἐκεῖνο, πῶς δηλαδὴ οἱ μαθηταί του παραλείπουν μὲ μίαν λέξιν ὀλόκληρα πλήθη λαοῦ, μὴ ἀναφέροντες ὀνομαστικῶς τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς θεραπευομένους. Διότι δὲν εἶπον ὅτι ἐθεραπεύθησαν ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε, ἀλλ' ὅτι ἐθεραπεύθησαν πολλοί, διδάσκοντες ἔτσι τὴν ἀποφυγὴν τῆς καυχήσεως. Μὲ τὰς θεραπείας πού ἔκανεν ὁ Χριστός, καὶ ἐκείνους εὐηργέτει καὶ διὰ μέσῳ ἐκείνων καὶ πολλοὺς ἄλλους. Διότι ἡ θεραπεία τῆς ἀσθενείας ἐκείνων ἐγένετο αἰτία γνώσεως τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς

τοῖς Φαρισαίοις, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον ἐκθηριοῦνται καὶ προσέρχονται αὐτῷ πειράζοντες. Ἐπειδὴ γὰρ τῶν γινομένων ἐπιλαθέσθαι οὐκ εἶχον, προβλήματα αὐτῷ προβάλ्लουσι. «Προσελθόντες γὰρ αὐτῷ καὶ πειράζοντες ἔλεγον· εἰ ἔξεσιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν;».

Ὡς τῆς ἀνοίας. Ὡς οὖν ἐπιστοιμίζειν αὐτὸν διὰ τῶν ζητημάτων, καίτοιγε ἤδη λαβόντες αὐτοῦ τεκμήριον τῆς δυνάμεως ταύτης. Ὅτε γοῦν περὶ τοῦ Σαββάτου πολλὰ διελέχθησαν, οἱ εἶπον, οἱ βλασφημεῖ, οἱ εἶπον, οἱ δαιμόνιον ἔχει, οἱ τοῖς μαθηταῖς ἐπετίμησαν διὰ τῶν σπορίμων βαδίζουσιν, οἱ περὶ ἀνίπων διελέχθησαν χειρῶν, πανταχοῦ ἀπορράψας αὐτῶν τὰ σιόματα, καὶ τὴν ἀναίσχυτον ἐμφράξας γλῶττιαν, οὕτω παρέπεμψεν. Ἀλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτως ἀφίστανται. Τοιοῦτον γὰρ ἡ πονηρία, τοιοῦτον ἡ βασκανία, ἀναίσχυτον καὶ ἱαμόν· καὶ μυριάκις ἐπιστοιμοῦται, μυριάκις ἐφίσταται πάλιν.

Σὺ δέ μοι σκόπει καὶ τὴν ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐρωτήσεως κακουργίαν. Οὐδὲ γὰρ εἶπον αὐτῷ· ἐκέλευσας μὴ ἀφιέναι γυναῖκα - καὶ γὰρ ἤδη ἦν περὶ τοῦ νόμου τούτου διαλεχθεῖς, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἐμνημόνευσαν ἐκείνων τῶν ρημάτων -, ἀλλ' ὥρμήθησαν μὲν ἐκεῖθεν, οἰόμενοι δὲ μείζονα ποιεῖν τὴν ἐνέδραν, καὶ βουλόμενοι εἰς ἀντινομίας ἀνάγκην αὐτὸν ἐμβαλεῖν, οὐ λέγουσι, διατὶ ἐνομοθέτησας τὸ καὶ τό; ἀλλ' ὥς οὐδενὸς εἰρημένου, ἐρωτῶσιν, «εἰ ἔξεστι», προσδοκῶντες οἱ ἐπιλέλθῃται εἰρηκῶς καὶ ὄντες ἕτιομοι, εἰ μὲν εἴποι, οἱ ἔξεστιν

1. Πρὸς Ματθ. 12, 1-21.

2. Πρὸς Ματθ. 9, 3.

3. Πρὸς Ἰω. 10, 20.

4. Πρὸς Ματθ. 12, 2.

5. Πρὸς Μάρκ. 7, 5.

6. Πρὸς Ματθ. 5, 31-32.

ἄλλους. Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς Φαρισαίους, ἀλλὰ καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον γίνονται φοβερώτερα θηρία καὶ τὸν πλησιάζουν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξουν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἤμποροῦσαν, στηριζόμενοι εἰς τὰ ὅσα ἔκανε, νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν, διὰ τοῦτο προβάλλουν προβλήματα πρὸς λύσιν. Διότι, λέγει, «Τὸν ἐπλησίασαν οἱ Φαρισαῖαι μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξουν καὶ τοῦ ἔλεγον· μήπως ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἄνδρα νὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκα του δι' ὅποιανδήποτε αἰτίαν;».

Ἦ τῆς ἀνοησίας των. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ τὸν ἀπεστόμω-
νον διὰ τῶν ἐρωτήσεών των, ἃν καὶ βέβαια εἶχον λάβει ἥδη ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεώς του αὐτῆς. Ὅταν δηλαδὴ εἶχον μακρὰν συζήτησιν περὶ τῆς ἀργίας τοῦ Σοββάτου¹, ὅταν εἶπον ὅτι βλασφημεῖ², ὅταν εἶπον ὅτι ἔχει δαιμόνιον³, ὅταν κατηγορήσαν τοὺς μαθητάς του ποὺ ἐβάδιζον διὰ μέσου τῶν χωραφιῶν μὲ σῖτον⁴, ὅταν συνεζήτησαν μαζί του περὶ ἀνί-
πτων χειρῶν⁵, εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις, ἀφοῦ ἔκλει-
σε τὰ στόματά των καὶ ἔφραξε τὴν ἀναίσχυντον γλῶσσαν των, τοὺς ἀπεμάκρυνε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ κοντά του. Ἄλλ' ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι παραιτοῦνται. Διότι τέτοιο ἀναίσχυντον καὶ θρασὺ πάθος εἶναι ἢ πονηρία, τέτοιο πά-
θος εἶναι ὁ φθόνος· καὶ ἂν ἀκόμη ἀποστομωθῇ μυρίας φορές, ἐπιτίθεται καὶ πάλιν ἀπείρους φορές.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε τὴν κακουργίαν των καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ἐρωτήσεως. Διότι δὲν τοῦ εἶπον, Ἐπρόσταξες νὰ μὴ ἀφήνῃ κανεὶς τὴν γυναῖκα του — καθ' ὅσον εἶχεν ἥδη ὁμλήσει περὶ τοῦ νόμου αὐτοῦ⁶, παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμνημόνευσαν ἐκείνους τοὺς λόγους —, ἀλλ' ὥρ-
μήθησαν μὲν ἀπὸ ἐκεῖ, νομίζοντες ὅμως ὅτι θὰ τοῦ στήσουν μεγαλυτέραν ἐνέδραν καὶ θέλοντες νὰ τὸν ὀδηγήσουν κατ' ἀνάγκην εἰς ἀντίφασιν, δὲν τοῦ λέγουν, διατὶ ἐνομοθέτησες αὐτὸ καὶ αὐτό; ἀλλ', ὥσάν νὰ μὴ εἶχε λεχθῇ τίποτε, τὸν ἐρωτοῦν, «ἐὰν ἐπιτρέπεται», ἀναμένοντες ὅτι ἔχει λησμονή-
σει ὅτι ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ· καὶ εἶναι ἔτοιμοι, ἐὰν μὲν εἰπῇ

ἀφείναι, ἀντιθεῖναι αὐτῷ τὰ παρ' αὐτοῦ εἰρημένα, καὶ εἰπεῖν πῶς οὖν εἴρηκας τὰ ἐναντία; εἰ δὲ τὰ αὐτὰ πάλιν ἄπερ καὶ ἔμπροσθεν, ἀντιθεῖναι τὸ Μωϋσέως.

Τί οὖν αὐτός; Οὐκ εἶπε, «τί με πειράζετε, ὑποκριταί;»,
 5 καίτοιγε μετὰ ταῦτα λέγει, ἀλλ' ἐνιαυθὰ οὗ φησι τοῦτο.
 Τί δῆποτε; Ἵνα μετὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ καὶ τὴν ἡμερό-
 τητα ἐπιδείξηται. Οὕτε γὰρ αἰετὶ οἰγᾶ, ἵνα μὴ νομίσωσι λαν-
 θάνειν, οὕτε αἰετὶ ἐλέγχει, ἵνα παιδεύσῃ ἡμᾶς ἡμέρως πάντα
 φέρειν. Πῶς οὖν αὐτοῖς ἀποκρίνεται; «Οὐκ ἀνέγνωτε, δι-
 10 ὁ ποιήσας ἀπ' ἀρχῆς, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς; καὶ
 εἶπεν· ἔνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐ-
 τοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα
 αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σὰρκα μίαν. Ὡστε οὐκέτι
 εἰσὶ δύο, ἀλλὰ σὰρξ μία. Ὁ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄν-
 15 θρωπος μὴ χωριζέτω».

Ὅρα σοφίαν διδασκάλου. Ἐρωτηθεὶς γάρ, «εἰ ἔξεστιν»,
 οὐκ εὐθέως εἶπεν, οὐκ ἔξεστιν, ἵνα μὴ θορυβηθῶσι καὶ τι-
 ραχθῶσιν, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς κατασκευῆς
 κατέσκηψε δῆλον τοῦτο, δεικνὺς διὰ καὶ αὐτὸ τοῦ Πατρὸς
 20 αὐτοῦ ἔστι τὸ πρόσταγμα, καὶ διὰ οὐκ ἐναντιούμενος Μωϋσεῖ
 ταῦτα ἐπέταξεν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα συμβαίνων. Σκόπει δὲ
 αὐτὸν οὐκ ἀπὸ τῆς δημιουργίας ἰσχυριζόμενον μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ἀπὸ τοῦ προσιάγματος αὐτοῦ. Οὐ γὰρ εἶπεν, διὰ ἐποίη-
 σεν ἓνα ἄνδρα καὶ μίαν γυναῖκα μόνον ἀλλ' διὰ καὶ τοῦτο
 25 ἐκέλευσεν, ὥστε τὸν ἓνα τῇ μιᾷ συνάπτεσθαι. Εἰ δὲ ἐβού-
 λητο ταύτην μὲν ἀφίεναι, ἑτέραν δὲ ἐπεισάγειν, ἓνα ἄνδρα

7. Ματθ. 22, 18.

8. Πρὸλ. Γεν. 2, 24.

ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ ἀφήσουν τὰς γυναῖκας των, νὰ τοῦ ἀντι-
 παραθέσουν τὰ αὐτὰ πού ὁ ἴδιος εἶπε παλαιότερον καὶ νὰ
 τοῦ εἰποῦν· Πῶς λοιπὸν τότε εἶχες εἶπει τὰ ἀντίθετα; ἔαν
 ὅμως καὶ πάλιν ἐπαναλάβῃ τὰ ἴδια πού εἶπε καὶ παλαιότερα,
 νὰ τοῦ προβάλουν τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

Τί ἀπαντᾷ λοιπὸν αὐτός; Δὲν εἶπε, «Διατί μὲ πειράζε-
 τε, ὑποκριταί;»⁷, ἂν καὶ βέβαια εἰς τὴν συνέχειαν τὸ λέγει
 καὶ αὐτό, ἀλλὰ τῶρα δὲν τοὺς τὸ λέγει αὐτό. Πρὸς ποῖον
 σκοπὸν λοιπόν; Διὰ νὰ τοὺς δείξῃ μαζὶ μὲ τὴν δύναμίν του
 καὶ τὴν πραότητα του. Οὔτε βέβαια πάντοτε σιωπᾷ, διὰ νὰ
 νομίσουν ὅτι δὲν γνωρίζει τὰς σκέψεις των, οὔτε δὲ τοὺς
 ἐλέγχει πάντοτε, διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ τὰ ὑποφέρωμεν ὅλα
 μὲ πραότητα. Ποῖαν λοιπὸν ἀπάντησιν τοὺς δίδει; «Δὲν ἀνε-
 γνώσατε, ὅτι ὁ Θεὸς πού ἐδημιούργησε τὰ πάντα, ἀπὸ τὴν
 ἀρχὴν ἔκανε τὸν ἄνδρα μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα; καὶ εἶπεν·
 Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα του καὶ
 τὴν μητέρα του καὶ θὰ προσκολληθῇ εἰς τὴν γυναῖκα του
 καὶ θὰ γίνουν οἱ δύο μία σάρκα⁸. Ὑποκρίται! Ὑποκρίται! Ὑποκρίται!
 Ἄρα δὲν εἶναι πλέον δύο, ἀλλὰ μία σάρκα. Αὐτὸ λοιπὸν πού ὁ
 Θεὸς συνήνωσεν, ὁ ἄνθρωπος ἅς μὴ τὸ χωρίζῃ».

Πρόσεχε σοφίαν διδασκάλου. Διότι, ἐρωτηθεὶς, «ἐὰν
 ἐπιτρέπεται», δὲν ἀπήντησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, δὲν ἐπιτρέ-
 πεται διὰ νὰ μὴ θορυβηθοῦν καὶ ταραχθοῦν, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ
 τὴν ἀπόφασίν του τὸ ἔκανεν αὐτὸ φανερόν ἀπὸ τὴν δημι-
 ουργίαν, δεικνύων ὅτι καὶ αὐτὸ ἦτο πρόσταγμα τοῦ Πατρὸς
 του, καὶ ὅτι δὲν ἔδωσεν αὐτὴν τὴν ἐντολὴν διὰ νὰ ἔλθῃ
 εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸν Μωϋσῆ, ἀλλὰ καὶ συμφωνῶν πάρα πολὺ
 μὲ αὐτόν. Καὶ πρόσεχε ὅτι δὲν ἐπικυρώνει τὴν προσταγὴν
 του αὐτὴν μόνον ἀπὸ τὴν δημιουργίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ
 πρόσταγμα τοῦ Πατρὸς. Διότι δὲν εἶπεν, ὅτι ἐδημιούργησεν
 ἓνα μόνον ἄνδρα καὶ μίαν γυναῖκα, ἀλλ' ὅτι ἔδωκε καὶ αὐ-
 τὴν τὴν ἐντολὴν, ὥστε ὁ ἄνδρας νὰ εἶναι προσκολλημένος
 εἰς τὴν γυναῖκα του. Ἐὰν ὅμως ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ χωρίζῃ ὁ
 ἄνδρας τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ παίρνῃ ἄλλην, δημιουργή-

ποιήσας, πολλὰς ἄν ἐπλασε γυναῖκας. Νῦν δὲ καὶ τῷ ἱερότῳ
 τῆς δημιουργίας καὶ τῷ ἱερότῳ τῆς νομοθεσίας ἔδειξεν, ὅτι
 ἓνα δεῖ μιᾷ συνοικεῖν διαπαντός, καὶ μηδέποτε διαρρηγνύ-
 σθαι. Καὶ ὅρα πῶς φησὶν· «ὁ ποιήσας ἐξ ἀρχῆς, ἄρσεν καὶ
 5 θῆλυ ἐποίησε»· τοιούτοις, ἐκ μιᾶς ῥίζης ἐγένοντο· καὶ εἰς
 ἓν σῶμα συνῆλθον· «ἔσονται γὰρ οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν».

Εἴτα φοβερὸν ποιῶν τὸ ταύτης κατηγορεῖν τῆς νομοθε-
 σίας, καὶ πηγνὺς τὸν νόμον, οὐκ εἶπε, μὴ διασπᾶτε τοῖνον,
 μηδὲ χωρίζετε, ἀλλ' ὅτι «ὁ ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος
 10 μὴ χωρίζεται». Εἰ δὲ Μωϋσέα προβάλλῃ, ἐγὼ σοι λέγω
 τὸν Μωϋσέως δεσπότην, καὶ μετὰ τούτου καὶ τῷ χρόνῳ
 ἰσχυρίζομαι. Ὁ γὰρ Θεὸς ἐξ ἀρχῆς ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίη-
 σεν αὐτούς· καὶ πρεσβύτερος οὗτος ὁ νόμος, εἰ καὶ δοκεῖ
 παρ' ἐμοῦ νῦν εἰσάγεσθαι, καὶ μετὰ πολλῆς κείμενος τῆς
 15 σπουδῆς. Οὐδὲ γὰρ ἀπλῶς προσήγαγε τὴν γυναῖκα τῷ ἄν-
 δρί, ἀλλὰ καὶ μητέρα ἀφείναι ἐκέλευσε καὶ πατέρα. Καὶ
 οὐδὲ ἐλθεῖν πρὸς τὴν γυναῖκα ἀπλῶς ἐνομοθέτησεν, ἀλλὰ
 καὶ κολληθῆναι, τῷ ἱερότῳ τῆς λέξεως τὸ ἀδιάσπαστον ἐμ-
 φαίνων. Καὶ οὐδὲ τούτῳ ἠρκέσθη, ἀλλὰ καὶ ἐτέραν μείζονα
 20 συνάφειαν ἐπέζητησεν· «ἔσονται γάρ», φησί, «οἱ δύο εἰς
 σάρκα μίαν».

2. Εἴτα ἐπειδὴ τὸν παλαιὸν ἀνέγνω νόμον, τὸν καὶ διὰ
 πραγμάτων καὶ διὰ ῥημάτων εἰσενεχθέντα, καὶ ἀξιόπιστον
 ἀπὸ τοῦ δεδωκότος ἀπέφηνε, μετ' ἐξουσίας λοιπὸν καὶ αὐ-
 25 τὸς ἐρμηνεύει καὶ νομοθετεῖ λέγων· «ὥστε οὐκέτι εἰσὶ δύο,
 ἀλλὰ σὰρξ μία». Ὡς περ οὖν σάρκα τεμεῖν ἑναγές, οὕτω καὶ

σας τὸν ἕνα ἄνδρα, θὰ ἐδημιούργει πολλὰς γυναῖκας. Τώρα ὅμως καὶ μετὰ τὸν τρόπον τῆς δημιουργίας καὶ μετὰ τὸν τρόπον τῆς νομοθεσίας ἔδειξεν, ὅτι ὁ κάθε ἄνδρας πρέπει νὰ συζῇ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν του μετὰ μίαν γυναῖκα καὶ νὰ μὴ διασπᾷ ποτὲ τὸν ζυγὸν αὐτόν. Καὶ πρόσεχε τί λέγει· «Αὐτοὺς ποὺ ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ὅτι τὸν ἐδημιούργησεν ἄνδρα καὶ γυναῖκα» δηλαδὴ ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ μίαν ρίζαν· καὶ συνηνώθησαν εἰς ἕνα σῶμα· διότι, λέγει, «θὰ γίνουν οἱ δύο μία σὰρκα».

Εἰς τὴν συνέχειαν μετὰ σκοπὸν νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι φοβερὸν τὸ νὰ κατηγορῇ κανεὶς αὐτὴν τὴν νομοθεσίαν καὶ διὰ τὸ νὰ σταθεροποιήσῃ τὸν νόμον, δὲ εἶπε, Μὴ διασπᾶτε λοιπὸν τὴν συζυγίαν, οὔτε νὰ χωρίζετε τὴν γυναῖκα, ἀλλ' εἶπεν· «Αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς συνήνωσεν, ὁ ἄνθρωπος ἅς μὴ τὸ χωρίσῃ». Ἐὰν ὅμως σὺ προβάλλῃς τὸν Μωϋσέα, ἐγὼ σοῦ προβάλλω τὸν Κύριον τοῦ Μωϋσέως καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ σοῦ παραθέτω καὶ τὸν χρόνον. Διότι ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐδημιούργησεν αὐτοὺς ἀπὸ ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Καὶ αὐτοὺς ὁ νόμος εἶναι πολὺ παλαιός, ἂν καὶ φαίνεται ὅτι εἰσάγεται τώρα ἀπὸ ἐμένα, καὶ ὅτι περιέχει αὐτοὺς ὅλως ἰδιαιτέραν φροντίδα. Διότι δὲν προσέθεσεν ἀπλῶς εἰς τὸν ἄνδρα τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἔδωσεν ἐντολὴν ν' ἀφήνῃ καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του. Καὶ δὲν ἐνομοθέτησεν ἀπλῶς νὰ ἔλθῃ πρὸς τὴν γυναῖκα του, ἀλλὰ καὶ νὰ προσκολληθῇ εἰς αὐτήν, δεικνύων μετὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς τῆς λέξεως τὸ ἀδιάσπαστον. Καὶ δὲν ἤρκεσθαι μόνον εἰς αὐτό, ἀλλ' ἐπεδίωξε καὶ ἄλλην μεγαλυτέραν ἔννοιαν· διότι λέγει· «θὰ γίνουν οἱ δύο μία σὰρκα».

2. Ἀκολουθῶς ἐπειδὴ ἀνέγνωσε τὸν παλαιὸν νόμον, ποὺ ἐπεβεβαιώθη καὶ μετὰ τὰ γεγονότα καὶ μετὰ τοὺς λόγους, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι· εἶναι ἀξιόπιστος καὶ ἀπὸ τὸν νομοθέτην, εἰς τὴν συνέχειαν καὶ ὁ ἴδιος ἐρμηνεύει καὶ νομοθετεῖ μετὰ ἐξουσίαν, λέγων· «Ὡστε δὲν εἶναι πλέον δύο, ἀλλὰ μία σὰρξ». Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν εἶναι βδελυρὸν πρᾶγμα νὰ κόπῃ κανεὶς τὴν σὰρκα, ἔτσι εἶναι παράνομον καὶ τὸ νὰ

γυναῖκα διασιῆσαι παράνομον. Καὶ οὐκ ἔσται μέχρι τούτου, ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸν ἐπήγαγε, λέγων «ὃ οὖν Θεὸς συνέβη-
ξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω», δεικνὺς διὲ καὶ παρὰ φύσιν
καὶ παρὰ νόμον τὸ γινόμενον παρὰ φύσιν μὲν, διὲ μία δια-
5 τέμνεται σάρξ· παρὰ νόμον δέ, διὲ τοῦ Θεοῦ συνάφαντος
καὶ κελεύσαντος μὴ διαχωρίζεσθαι, αὐτοὶ συνεπιτίθεσθε τοῦ-
το δοῶν.

Τί οὖν μετὰ ταῦτα ἐχρῆν; οὐχ ἡουχάσαι καὶ ἐπαινέσαι
τὸ εἰρημένον; οὐχὶ θαυμάσαι τὴν σοφίαν; οὐκ ἐκπλαγῆναι
10 τὴν συμφωνίαν τὴν πρὸς τὸν Πατέρα; Ἄλλ' οὐδὲν τούτων
ποιοῦσιν, ἀλλ' ὥς δῆθεν ἐπαγωνιζόμενοί φασι· «πῶς οὖν
Μωϋσῆς ἐνετείλατο δοῦναι βιβλίον ἀποστασίου, καὶ ἀπολῦ-
σαι αὐτήν;». Καίτοιγε τοῦτο λοιπὸν οὐκ αὐτοὺς ἔδει προβα-
λεῖν, ἀλλ' αὐτὸν αὐτοῖς· ἀλλ' ὅμως οὐκ ἐπεμβαίνει, οὐδὲ λέ-
15 γει τοῦτο αὐτοῖς, διὲ τοῦδε οὐκ εἰμὶ λοιπὸν ὑπεύθυνος ἐγώ·
ἀλλὰ καὶ τοῦτο διαλύεται. Καὶ μὴν εἰ ἀλλότριος ἦν τῆς πα-
λαιᾶς, οὐκ ἂν ἡγωνίσαιο ὑπὲρ Μωϋσέως· οὐκ ἂν ἀπὸ τῶν
ἅπαξ ἐν ἀρχῇ γενομένων ἰσχυρίζαιο· οὐκ ἂν ἐσπούδασε τὰ
αὐτοῦ δεῖξαι συμβαίνοντα τοῖς παλαιοῖς. Καίτοιγε πολλὰ καὶ
20 ἄλλα Μωϋσῆς ἐκέλευσε, καὶ τὰ περὶ θρωμάτων, καὶ τὰ
περὶ Σαββάτου· τίνας οὖν ἔνεκεν οὐδαμοῦ αὐτὸν προβά-
λονται, ὥς ἐνταῦθα; Βουλόμενοι τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν
ἐπιστρατεῦσαι αὐτῷ. Καὶ γὰρ ἀδιάφορον Ἰουδαίοις τοῦτο
ἦν, καὶ πάντες τοῦτό γε ἔπρατιον. Διὰ δὲ τοῦτο τοσοῦτων
25 ἐν τῷ ὄρει λεχθέντων, ταύτης ἐμέμνητο μόνης τῆς ἐντι-
λῆς νῦν.

χωρίση κανεῖς τὴν γυναῖκα του. Καὶ δὲν ἐσταμάτησε μέχρις ἐδῶ, ἀλλὰ προσέθεσε καὶ τὸν Θεόν, λέγων· «Αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς τὸ συνήνωσεν, ὁ ἄνθρωπος ἃς μὴ τὸ χωρίζη», δεικνύων ἔτσι ὅτι αὐτὸ ποὺ συμβαίνει εἶναι ἀντίθετον καὶ πρὸς τὴν φύσιν καὶ πρὸς τὸν νόμον· εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὴν φύσιν, ὥστε ἀποκόπτεται ἡ μία σὰρξ, ἀντίθετον δὲ πρὸς τὸν νόμον, διότι μολονότι ὁ Θεὸς τοὺς συνήνωσε καὶ ἐπρόσταξε νὰ μὴ χωρίζουν, αὐτοὶ ἐπιτίθενται μαζὶ μὲ σκοπὸν νὰ χωρίσουν.

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνουν μετὰ ἀπὸ αὐτά; δὲν ἔπρεπε νὰ ἡσυχάσουν καὶ νὰ ἐπαινέσουν αὐτὸ ποὺ ἐλέχθη; δὲν ἔπρεπε νὰ θαυμάσουν τὴν σοφίαν; δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκπλαγοῦν ἀπὸ τὴν συμφωνίαν του πρὸς τὸν Πατέρα; Ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν κάνουν, ἀλλ' ὥς δῆθεν ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τοῦ νόμου λέγουν· «Πῶς λοιπὸν τότε ὁ Μωϋσῆς διέταξε νὰ δίδῃ ἔγγραφον διαζυγίου καὶ νὰ τὴν χωρίζη; Ἄν καὶ βέβαια αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ προβάλλουν αὐτοί, ἀλλ' αὐτὸς εἰς αὐτούς· καὶ ὅμως δὲν ἐπεμβαίνει, οὔτε τοὺς λέγει αὐτό, ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος πλέον δι' αὐτό· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἀναιρεῖ. Καὶ ὅμως ἐὰν ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, δὲν θὰ ἡγωνίζετο ὑπὲρ τοῦ Μωϋσέως· δὲν θὰ ἐπεβεβαίωνε μὲ ἐπιμονὴν τοὺς λόγους του μὲ ἐκεῖνα ποὺ συνέβησαν μίαν φορὰν εἰς τὴν ἀρχὴν· δὲν θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αἱ ἐντολαί του συμφωνοῦν μὲ τοὺς παλαιοὺς νόμους. Καὶ βέβαια ὁ Μωϋσῆς ἐνομοθέτησε καὶ πολλοὺς ἄλλους νόμους, καὶ τοὺς νόμους διὰ τὰ φαγητὰ καὶ τοὺς νόμους διὰ τὸ Σάββατον· διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν δὲν τὸν προβάλλουν ποτὲ ἄλλοτε, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν; Ἐπειδὴ ἤθελον νὰ διεγείρουν ἐναντίον του τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, καθ' ὅσον οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν ἀδιάφοροι δι' αὐτὸ καὶ ὅλοι σχεδὸν ἐχώριζον τὰς γυναῖκας των. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἂν καὶ τόσα ἐλέχθησαν κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν, ἐνεθυμήθησαν τώρα αὐτὴν καὶ μόνον.

Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀπόρρητος σοφία καὶ ὑπὲρ τούτων ἀπολο-
 γεῖται, καὶ φησι· «Μωϋσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν»
 οὕτως ἐνομοθέτησε. Καὶ οὐδὲ ἐκεῖνον ἀφίησιν ὑπὸ κατη-
 γορίαν μένειν, ἐπειδὴ καὶ τὸν νόμον αὐτὸς ἦν αὐτῷ δεδω-
 5 κώς· ἀλλ' ἐξαιρεῖται αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τὸ πᾶν εἰς
 τὴν ἐκείνων περιτρέπει κεφαλὴν· ὃ πανταχοῦ ποιεῖ. Καὶ
 γὰρ διε τοὺς μαθητὰς ἰλλοντας τοὺς σιάχνας ἡτιῶνιο, δει-
 κνυσιν αὐτοὺς ὄντας ὑπευθύνους· καὶ διε παρὰ θασιν ἐνε-
 κάλουν περὶ τοῦ μὴ νίπιεσθαι τὰς χεῖρας, δείκνυσιν αὐτοὺς
 10 ὄντας τοὺς παραβάτας· καὶ ἐπὶ τοῦ Σαββάτου δέ, καὶ παν-
 ταχοῦ, καὶ ἐνιαῦθα ὁμοίως. Εἴτα ἐπειδὴ φορτικὸν ἦν τὸ
 εἰρημένον, καὶ πολλὴν ἔφερεν αὐτοῖς τὴν διαβολὴν, ταχέως
 πάλιν ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον ἀνάγει νόμον τὸν λόγον, λέγων ὅπερ
 καὶ ἔμπροσθεν εἶπε· «ἀπ' ἀρχῆς δὲ οὐκ ἐγένετο οὕτως»·
 15 τοιέσιν, διὲ διὰ τῶν πραγμάτων ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ὁ Θεὸς
 ἐνομοθέτησε τὰ ἐναντία. Ἵνα γὰρ μὴ λέγωσι, πόθεν δῆλον
 διὲ διὰ τὴν ἡμῶν σκληρότητα τοῦτο εἶπε Μωϋσῆς; ἐκεῖθεν
 πάλιν αὐτοὺς ἐπιστοιμίζει. Εἰ γὰρ οὗτος προηγούμενος ἦν ὁ
 νόμος καὶ συμφέρων, οὐκ ἂν ἐκεῖνος ἐξ ἀρχῆς ἐδόθη· οὐκ
 20 ἂν οὕτω πλάττων ἔπλασεν ὁ Θεός· οὐκ ἂν τοιαῦτα εἶπε.

«Λέγω δὲ ὑμῖν, διὲ δς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,
 παρεκτὸς λόγου πορνείας, καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾷται».
 Ἐπειδὴ γὰρ αὐτοὺς ἐπειστόμισε, μετὰ αὐθεντίας νομοθετεῖ
 λοιπόν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν δρωμάτων, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Σαββά-
 25 του. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν δρωμάτων τερωνόμενος αὐτοὺς, τότε
 διελέχθη τοῖς ὄχλοις, διὲ «οὐ τὸ εἰσερχόμενον κοινοῖ τὸν

Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀπόρρητος σοφία ἀπολογεῖται καὶ δι' αὐτὰ καὶ λέγει· «Ὁ Μωϋσῆς ἐξ αἰτίας τῆς σκληροκαρδίας σας» ἐθέσπισεν αὐτὸν τὸν νόμον. Καὶ δὲν ἀφήνει οὔτε ἐκείνον νὰ τὸν κατηγοροῦν, ἐπειδὴ καὶ τὸν νόμον αὐτὸν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἔδωκεν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν κατηγορίαν καὶ ἐπιρρίπτει ὅλην τὴν εὐθύνην εἰς ἐκείνους, πρᾶγμα ποῦ τὸ κάνει πάντοτε. Διότι καὶ ὅταν κατηγοροῦν τοὺς μαθητάς του ποῦ ἐξεφλούδιζον τὰ στάχυα, ἀπέδειξεν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἦσαν ὑπεύθυνοι· καὶ ὅταν τοὺς κατηγοροῦν ὅτι παρέβαινον τὸν νόμον ποῦ ἔτρωγον μὲ ἄνιπτα χέρια, ἀπέδειξεν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ παραβάται καὶ διὰ τὴν ἀργίαν τοῦ Σαββάτου καὶ διὰ κάθε ἄλλην περίπτωσιν ὡς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν συνέβη τὸ ἴδιον. Εἰς τὴν συνέχειαν ἐπειδὴ ἦσαν βαρεῖα τὰ λόγια του καὶ ἀπέδιδον εἰς αὐτοὺς μεγάλην κατηγορίαν, ἀμέσως φέρει καὶ πάλιν τὸν λόγον πρὸς τὸν ἀρχαῖον νόμον, λέγων αὐτὸ ποῦ εἶπε καὶ προηγουμένως· «Ἄλλ' ὅμως δὲν συνέβαιναν ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν»· δηλαδὴ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μὲ τὰ ἴδια τὰ πράγματα ἐνομοθέτησε τὰ ἀντίθετα. Διὰ νὰ μὴ λέγουν δηλαδὴ, Ἀπὸ ποῦ φαίνεται ὅτι ὁ Μωϋσῆς τὸ εἶπεν αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς σκληροκαρδίας μας; τοὺς ἀποστομώνει καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν νόμον. Διότι ἐὰν ὁ νόμος αὐτὸς ἦτο παλαιότερος καὶ συμφέρων, δὲν θὰ ἐδίδετο ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν· δὲν θὰ ἐπλαθεν ὁ Θεὸς ἔτσι τὸν ἄνθρωπον ὅταν τὸν ἐδημιούργει· δὲν θὰ ἔλεγεν αὐτοὺς τοὺς λόγους.

«Ἄλλ' ὅμως σὰς λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ποῦ θὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκα δι' ὅποιανδήποτε ἄλλην αἰτίαν, ἐκτὸς ἀπὸ πορνείαν, καὶ ὑμφευθῇ ἄλλην, διαπράττει μοιχεύει». Ἀφοῦ δηλαδὴ τοὺς ἀπεστόμωσεν, εἰς τὴν συνέχειαν νομοθετεῖ μὲ αὐθεντίαν, ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φαγητῶν, ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Καθ' ὅσον καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φαγητῶν, ὅταν ἀνέτρεψε τὰ ἐπιχειρήματά των, τότε διετύπωσε πρὸς τὰ πλήθη τὴν διδασκαλίαν, ὅτι «δὲν μολύνει τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνο ποῦ

ἄνθρωπον· καὶ ἐπὶ τοῦ Σαββάτου ἐπισιομίσας αὐτοὺς φησιν· «ὥστε ἔξεσιν ἐν Σαββάτῳ καλῶς ποιεῖν»· καὶ ἐνιαυθα τὸ αὐτὸ τοῦτο.

Ἀλλ' ὅπερ ἐκεῖ συνέβη, τοῦτο καὶ ἐνιαυθα. Ὡς περ
 5 γὰρ ἐκεῖ τῶν Ἰουδαίων ἐπισιομισθέντων οἱ μαθηταὶ ἐθρο-
 ρυβήθησαν καὶ προσελθόντες αὐτῷ μετὰ Πέτρου ἔλεγον,
 «φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν ταύτην», οὕτω καὶ νῦν θορυ-
 βηθέντες ἔλεγον· «εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου,
 συμφέρει μὴ γαμῆσαι». Καὶ γὰρ νῦν ἐνόησαν μᾶλλον ἢ πρό-
 10 τερον τὸ λεχθέν. Διὰ τοῦτο τότε μὲν ἐσίγησαν, νῦν δέ, ἐπει-
 δὴ ἀντίρρησις καὶ ἀπόκρισις γέγονε, καὶ ἐρωτήσις καὶ πεῦ-
 σις, καὶ σαφέστερος ὁ νόμος ἐφάνη, ἐρωτῶσιν αὐτόν. Καὶ
 φανερώς μὲν ἀντιπεῖν οὐ τολμῶσι· τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ θαρρὺ
 δοκοῦν εἶναι καὶ φορτικὸν εἰς μέσον προάγουσι, λέγοντες·
 15 «εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικός,
 οὐ συμφέρει γαμῆσαι». Καὶ γὰρ σφόδρα ἐπαχθὲς ἐδόκει εἶ-
 ναι τὸ γυναιῖκα πάσης κακίας γέμουσαν ἔχειν, καὶ ἀνέχεσθαι
 ἀνημέρου θηρίου διαπαντός ἔνδον συγκεκλεισμένου.

3. Καὶ ἵνα μάθῃς, διὲ σφόδρα τοῦτο αὐτοὺς ἐθορύβει ὁ
 20 Μᾶρκος αὐτὸ δηλῶν ἔλεγε, διὲ καὶ ἰδίαν εἶπον αὐτῷ.
 Τί δέ ἐστιν, «εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ
 τῆς γυναικός»; Τουτέστιν, εἰ διὰ τοῦτο συνήφθη, ἵνα ἐν ᾧ-
 σιν ἡ ἐκεῖνο, εἰ αἰτίαν λήγεται ἐπὶ τούτοις ὁ ἀνὴρ, καὶ
 πανταχοῦ παρανομεῖ ἐκβάλλων, κουνφότερον πρὸς ἐπιθυμίαν
 25 μάχεσθαι φύσεως καὶ πρὸς ἑαυτόν, ἢ πρὸς γυναῖκα πονη-

9. Ματθ. 15, 11.

10. Ματθ. 12, 12.

11. Ματθ. 13, 36.

12. Μάρκ. 10, 10.

τρώγει»⁹. καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὁμιλίας του περὶ τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου ἀφοῦ τοὺς ἀπεστόμωσεν, εἶπεν· «Ὡστε ἐπιτρέπεται κανεῖς νὰ πράττῃ τὸ καλὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου»¹⁰. αὐτὸ λοιπὸν κάνει καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀκριβῶς πού συνέβη τότε, τὸ ἴδιο συνέβη καὶ τώρα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς τότε, ὅταν ἀπεστομώθησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀνησύχησαν οἱ μαθηταί, καὶ τὸν ἐπλησίασαν μαζὶ μὲ τὸν Πέτρον καὶ τοῦ ἔλεγον, «ἐξήγησέ μας τί σημαίνει ἡ παραβολὴ αὐτή»¹¹, ἔτσι καὶ τώρα θορυβηθέντες ἔλεγον· «Ἐὰν ἔτσι ἔχῃ τὸ πρᾶγμα τῆς σχέσεως τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικός, τοῦ συμφέρεي νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς γάμον». Καθ' ὅσον αὐτὴν τὴν φορὰν ἀντελήφθησαν καλύτερα τὸ νόημα τῶν λόγων του, παρὰ προηγουμένως. Διὰ τοῦτο τότε μὲν ἐσιώπησαν, ἐνῶ τώρα, ἐπειδὴ διετυπώθη ἀντίρρησης καὶ ἀπάντησις, ἐρώτησις καὶ ἐξηγήσις, καὶ ἐφάνη σαφέστερος ὁ νόμος, τὸν ἐρωτοῦν. Καὶ δὲν τολμοῦν βέβαια νὰ διατυπώσουν τὰς ἀντιρρήσεις των φανερά, ἀλλὰ προβάλλουν τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὴ ἡ ἐντολὴ ἐφαίνετο βαρεῖα καὶ δυσβάστακτος, καὶ λέγουν· «Ἐὰν ἔτσι ἔχῃ τὸ θέμα τοῦ διαζυγίου τοῦ ἀνδρὸς μὲ τὴν γυναῖκα του, δὲν τοῦ συμφέρεи νὰ συνάψῃ γάμον». Πράγματι τοὺς ἐφαίνετο πολὺ βαρὺ νὰ ἔχουν μίαν γυναῖκα γεμάτην ἀπὸ κάθε εἶδους κακίαν καὶ νὰ ἀνέχωνται νὰ ἔχουν κλεισμένον μέσα εἰς τὴν οἰκίαν των εἰς ὅλην τὴν ζωὴν των ἕνα ἀνήμερον θηρίον.

3. Καὶ διὰ νὰ μάθῃς, ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ τοὺς ἀνησυχοῦσε πάρα πολὺ, ὁ Μάρκος, θέλων νὰ δηλώσῃ αὐτό, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὰ τὰ εἶπαν πρὸς αὐτὸν κατ' ἰδίαν¹². Τί σημαίνει ὅμως, «εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικός»; Δηλαδή, ἐὰν ἠνώθησαν δι' αὐτὸν τὸν λόγον, διὰ νὰ εἶναι ἕνα σῶμα, ἢ ἐκεῖνο, ἐὰν πρόκειται νὰ κατηγορηθῇ ὁ ἄνδρας δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν καὶ παρανομεῖ εἰς κάθε περίπτωσιν πού χωρίζει τὴν γυναῖκα του, εἶναι ἐλαφρότερον νὰ πολεμᾷ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς φύσεως καὶ τὸν ἑαυτὸν του,

ράν. Τί οὖν ὁ Χριστός; Οὐκ εἶπεν δι, ναί, κουφότερον,
καὶ ποίει τοῦτο· ἵνα μὴ νομίωσιν δι νόμος τὸ πρᾶγμα ἐ-
σιν· ἀλλ' ἐπήγαγεν· «οὐ πάντες χωροῦσιν, ἀλλ' οἷς δέδοται»,
ἐπαίρων τὸ πρᾶγμα, καὶ δεικνὺς μέγα ἄν, καὶ ταύτη ἐφελ-
5 κόμενος καὶ προτιρέπων.

Ἄλλ' ὄρα ἐνιαῦθα ἐναντιολογίαν. Αὐτὸς μὲν γὰρ μέγα
φησὶ τοῦτο· ἐκεῖνοι δὲ κουφότερον. Καὶ γὰρ ἀμφοτέρω ἐδει
γενέσθαι, καὶ παρ' αὐτοῦ μέγα ὁμολογηθῆναι, ἵνα προ-
θυμοιέτους ἐργάσθαι, καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων παρ' αὐτοῖς
10 κουφότερον δειχθῆναι, ἵνα καὶ ταύτη μᾶλλον τὴν παρθενίαν
ἐλῶνται καὶ τὴν ἐγκράτειαν. Ἐπειδὴ γὰρ τὸ περὶ παρθε-
νίας εἰπεῖν ἐπαχθὲς εἶναι ἐδόκει, ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νό-
μου τούτου εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοὺς ἐκείνην ἐνέβαλεν. Εἰ-
τα τὸ δυνατὸν δεικνὺς φησιν· «εἰσὶν εὐνοῦχοι, οἵτινες ἐκ
15 κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτως· καὶ εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵ-
τινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καὶ εἰσιν εὐνοῦ-
χοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐ-
ρανῶν», διὰ τούτων λανθανόντως ἐνάγων αὐτοὺς εἰς τὴν
τοῦ πράγματος αἴρεσιν, καὶ τὸ δυνατὸν τῆς ἀρετῆς ταύτης
20 κατασκευάζων, καὶ μόνον οὐχὶ λέγων, δι ἐννόησον, εἰ ἐκ
φύσεως τοιοῦτος ἦς, ἢ παρὰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπηρεαζόντων
τὸ αὐτὸ τοῦτο ὑπέμεινας, τί ἂν ἐποίησας, τῆς ἀπολαύσεως
μὲν ἐστειρημένος, μισθὸν δὲ οὐκ ἔχων;

Οὐκοῦν εὐχαρίστει τῷ Θεῷ νῦν, δι μετὰ μισθοῦ καὶ
25 σιεφάνων τοῦτο ὑπομένεις, δ χωρὶς σιεφάνων ἐκεῖνοι μᾶλ-

παρὰ μὲ γυναιῖκα πονηράν. Καὶ τί λέγει ὁ Χριστός; Δὲν εἶπε, Ναί, εἶναι ἐλαφρότερον, καὶ κάμνε αὐτό, διὰ νὰ μὴ νομίσουν ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι νόμος, ἀλλὰ προσέθεσεν· «Δὲν ἤμποροῦν ὅλοι νὰ τὸν κατανοήσουν αὐτὸν τὸν λόγον, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει δοθῇ αὐτὴ ἡ ἱκανότης», παρουσιάζων τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ὡς κάτι τὸ ὑψηλὸν καὶ δείχνει ὅτι εἶναι πολὺ σπουδαῖον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς προσελκύει καὶ τοὺς προτρέπει.

Ἄλλὰ πρόσεχε ἐδῶ ἀντιλογίαν. Διότι ὁ μὲν Κύριος λέγει ὅτι αὐτὸ εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, ἐνῷ ἐκεῖνοι ὅτι εἶναι ἐλαφρότερον. Καὶ βέβαια ἔπρεπε καὶ τὰ δύο νὰ γίνουν· καὶ ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, ὥστε νὰ τοὺς κάνη προθυμότερους, καὶ μὲ τὰ ἰδικά των λόγια νὰ δειχθῇ ὅτι εἶναι ἐλαφρότερον, ὥστε καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ προτιμήσουν περισσότερον τὴν παρθενίαν καὶ τὴν ἐγκράτειαν. Διατί, ἐπειδὴ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο δυσάρεστον νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ περὶ παρθενίας, ἀπὸ τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ νόμου αὐτοῦ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκείνην τῆς ἀγαμίας. Ἔπειτα δὲ διὰ νὰ δείξῃ τὸ δυνατόν τῆς παρθενίας λέγει· «Ὑπάρχουν εὐνοῦχοι, ποὺ ἐγεννήθησαν ἔτσι ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητέρας των καὶ ὑπάρχουν εὐνοῦχοι ποὺ εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι εὐνοῦχοι ποὺ εὐνούχισαν τοὺς ἑαυτοὺς των διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», ὀδηγῶν αὐτοὺς μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνωνται, εἰς τὴν προτίμησιν τῆς ἀγαμίας καὶ ἀποδεικνύων ὅτι εἶναι δυνατόν ν' ἀσκήσῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, καὶ εἶναι ὡσὰν νὰ τοὺς λέγῃ· Σκέψου δηλαδή, ἐὰν ἐκ φύσεως ἦσουν εὐνοῦχος ἢ ἐὰν σοῦ ἐγίνετο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ καταστρέφουν αὐτὴν τὴν ἐκ φύσεως ὁρμήν, τί θὰ ἤμποροῦσες νὰ κάνῃς ποὺ ἀφ' ἐνὸς μὲν θὰ εἶχες στερηθῇ αὐτὴν τὴν ἀπόλαυσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν θὰ εἶχες ἀμοιβήν;

Λοιπὸν εὐχαρίστει τώρα τὸν Θεόν, διότι ὑπομένεις μὲ μισθὸν καὶ στεφάνους αὐτό, ποὺ ἐκεῖνοι τὸ ὑπομένουν χω-

λον δὲ οὐδὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πολλῷ κουφότερον, τῇ τε ἐλπίδι, διορθούμενος, καὶ τῷ συνειδῶτι τοῦ κατορθώματος, καὶ μηδὲ τὴν ἐπιθυμίαν οὕτω κυμαίνουσαν ἔχων. Οὐ γὰρ οὕτως ἐκτιμῇ μέλους, ὥς λογισμοῦ χαλινός, τὰ τοιαῦτα οἶδε κιναισιέλλειν κύματα, καὶ γαλήνην ποιεῖν· μᾶλλον δὲ λογισμὸς μόνος. Διὰ τοῦτο τοίνυν ἐκείνους παρήγαγεν, ἵνα τούτους ἀλείψῃ· ἐπεὶ εἰ μὴ τοῦτο κατεσκεύαζε, τί θούλειαι ὁ περὶ τῶν ἄλλων ἐνυσύχων λόγος αὐτῷ; "Οτιαν δὲ λέγῃ, ὅτι «ἐνυσύχισαν ἑαυτούς», οὐ τῶν μελῶν λέγει τὴν ἐκτιμὴν ἅπαρ γε· ἀλλὰ τῶν πονηρῶν λογισμῶν τὴν ἀναίρεσιν. Ὡς ὁ γε τὸ μέλος ἐκτεμών, καὶ ἀρᾷ ἔστιν ὑπεύθυνος, καθὼς ὁ Παῦλος φησιν «ὄφελον καὶ ἀποκόπονται οἱ ἀνασιαιτοῦντες ὑμᾶς».

Καὶ μάλα εἰκότως. Καὶ γὰρ τὰ τῶν ἀνδροφόνων ὁ τοιοῦτος ιολμῆ, καὶ τοῖς τοῦ Θεοῦ διαβάλλουσι τὴν δημιουργίαν δίδωσιν ἀφορμήν, καὶ τῶν Μανιχαίων ἀνοίγει τὰ σιόματα, καὶ τοῖς παρ' Ἑλλήσιν ἀκρωτηριαζομένοις τὰ αὐτὰ παρανομεῖ. Τὸ γὰρ ἀποκόπειν τὰ μέλη, δαιμονικῆς ἐνεργείας καὶ σατανικῆς ἐπιβουλῆς ἐξ ἀρχῆς γέγονεν ἔργον· ἵνα τοῦ Θεοῦ τὸ ἔργον διαβάλλωσιν· ἵνα τὸ ζῶον τοῦτο λυμῆγωνται· ἵνα μὴ τῇ προαιρέσει, ἀλλὰ τῇ τῶν μελῶν φύσει τὸ πᾶν λογισάμενοι, οὕτως ἁδεῶς ἁμαριάνουσιν αὐτῶν οἱ πολλοί, ἅτε ἀνεύθυνοι ὄντες· καὶ διπλῇ παραβλάψωσι τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ τῷ τὰ μέλη πηροῦν, καὶ τῷ τῆς προαιρέσεως τὴν ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν προθυμίαν κωλύειν.

Ταῦτα δὲ ὁ διάβολος ἐνομοθέτησε, πρὸς τοῖς εἰρημένοις

ρις σιεφάνους· μᾶλλον δὲ οὔτε καὶ τὸ ὑπομένεις, ἀλλὰ θὰ σοῦ εἶναι αὐτὸ καὶ πολὺ ἐλαφρότερον, διότι θὰ σὲ διορθώσῃ καὶ ἡ ἐλπίς καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ κατορθώματος, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν ἐπιθυμίαν θὰ ἔχῃς τόσον πολὺ ἀναβράζουσιν. Διότι δὲν γνωρίζει νὰ καθησυχάζῃ τόσον τὰ παρόμοια κύματα καὶ νὰ φέρῃ γαλήνην ἢ ἀποκοπὴ ἑνὸς μέλους τοῦ σώματος, ὅσον ὁ καλινὸς τοῦ λογισμοῦ, ἢ καλύτερα μόνος τοῦ ὁ λογισμός. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀνέφερεν ἐκείνους, διὰ νὰ διδάξῃ καὶ προετοιμάσῃ τοὺς μαθητάς του· διότι ἐὰν δὲν ἀπέβλεπεν εἰς αὐτό, τότε πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀνέφερε τοὺς ἄλλους εὐνούχους; Ὅταν δὲ λέγῃ, ὅτι εὐνούχισαν τοὺς ἑαυτοὺς των», δὲν ἐννοεῖ τὴν ἀποκοπὴν τῶν μελῶν· μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν καταστροφὴν τῶν πονηρῶν λογισμῶν. Διότι αὐτὸς ποὺ ἀποκόπτει τὸ μέλος τοῦ εἶναι ἄξιός καταράς, ὅπως λέγει καὶ ὁ Παῦλος· «Ἐμποροῦν, ἐὰν θέλουν καὶ νὰ εὐνουχισθοῦν αὐτοὶ ποὺ σὰς ἀναστατώνουν»¹².

Καὶ κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον, καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ τοῦ εἶδους διαπράττει ἐκεῖνα ποὺ διαπράττουν οἱ ἄνθρωποφόνοι καὶ δίδει ἀφορμὴν εἰς αὐτοὺς ποὺ διαβάλλουν τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνοίγει τὰ στόματα τῶν Μανικαίων καὶ κάνει τὴν ἰδίαν παρανομίαν μὲ τοὺς εἰδωλολάτραις ποὺ εὐνουχίζονται. Διότι τὸ ν' ἀποκόπῃ κανεὶς τὰ μέλη τοῦ σώματος εἶναι ἔργον ποὺ ἔχει τὴν ἀρχὴν του εἰς τὴν δαιμονικὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν σατανικὴν ἐπιβουλήν· ἤρχισε μὲ σκοπὸν νὰ διαβάλλουν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· διὰ νὰ καταστρέψουν τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ· τὸ ἔκαναν αὐτὸ διὰ νὰ μὴ στηρίζωνται εἰς τὴν προαίρεσίν των οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ νὰ ἀποδίδουν τὸ πᾶν εἰς τὴν φύσιν τῶν μελῶν, καὶ ἔτσι χωρὶς φόβον ν' ἁμαρτάνουν οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εἶναι ἀνεύθυνοι καὶ προξενοῦν διπλὴν βλάβην εἰς τὸν ἄνθρωπον· καὶ μὲ τὸ ὅτι ἀποκόπτουν τὰ μέλη του καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐμποδίζουν τὴν προθυμίαν πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἀγαθῶν κατὰ προαίρεσιν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐνομοθέτησεν ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς

καὶ ἕτερον πονηρὸν δόγμα εἰσάγων, καὶ τῷ περὶ εἰμαρμέ-
νης καὶ ἀνάγκης καὶ ἐντεῦθεν προοδοποιῶν λόγῳ, καὶ παν-
ταχοῦ τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ δοθεῖσαν ἡμῖν ἐλευθερίαν λυμαι-
νόμενος, καὶ πείθων φυσικὰ εἶναι τὰ κακά, καὶ πολλὰ ἐ-
5 τερα ἐντεῦθεν ὑποσπεύρων δόγματα πονηρά, εἰ καὶ μὴ προ-
φανῶς. Τοιαῦτα γὰρ τοῦ διαδόλου τὰ δηλητήρια. Διὰ τοῦτο
παρακαλῶ φεύγειν τὴν τοιαύτην παρανομίαν. Μετὰ γὰρ τῶν
εἰρημένων οὐδὲ τὰ τῆς ἐπιθυμίας ἡμερώτερα ἐντεῦθεν, ἀλ-
λὰ καὶ χαλεπώτερα γίνεται. Ἐτέρωθεν γὰρ ἔχει τὰς πηγὰς
10 τὸ σπέρμα τὸ ἐν ἡμῖν, καὶ ἐτέρωθεν κυμαίνει. Καὶ οἱ μὲν
ἀπὸ ἐγκεφάλου, οἱ δὲ ἀπὸ ὀσφύος τὸν ὀλιστρον ἐκείνον φύε-
σθαι λέγουσιν· ἐγὼ δὲ οὐδαμόθεν ἄλλοθεν εἴποιμι ἄν, ἀλλ'
ἢ ἀπὸ γνώμης ἀκολάστου καὶ διανοίας ἡμελημένης· καὶ αὐ-
τὴ σωφρονῇ, τῶν φυσικῶν κινήματιων βλάβος οὐδέν.

15 Εἰπὼν τοίνυν τοὺς εὐνούχους, τοὺς εἰκῇ καὶ μάτην εὐ-
νούχους, εἰ μὴ τῷ λογισμῷ καὶ αὐτοὶ σωφρονοῖεν, καὶ τοὺς
ὑπὲρ τῶν οὐρανῶν παρθενεύοντας, πάλιν ἐπάγει λέγων· «ὁ
δυναμένος χωρεῖν, χωρεῖται»· «προθυμότερους τε ποιῶν τῷ
δεῖξαι ὑπέρογκον ὅν τὸ κατόρθωμα, καὶ οὐκ ἀφιεῖς εἰς ἀ-
20 νάγκην νόμου τὸ πρᾶγμα κατακλεισθῆναι, διὰ τὴν ἄφατον
αὐτοῦ ἡμερότητα. Καὶ τοῦτο εἶπεν, διε σφόδρα ἔδειξε δι-
νατὸν ὅν, ἵνα πλσιῶν τῆς προαιρέσεως ἡ φιλοτιμία γένηται.

4. Καὶ εἰ προαιρέσεώς ἐστι, φησί, πῶς ἀρχόμενος ἔλε-
γεν, «οὐ πάντες χωροῦσιν, ἀλλ' οἷς δέδοται»; "Ἰνα μάθῃς

ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα, εἰσάγει καὶ ἄλλο πονηρὸν δόγμα καὶ προετοιμάζει μὲ τὸν λόγον αὐτὸν τὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς εἰμαρμένης καὶ τῆς ἀνάγκης, καὶ καταστρέφει ἀπὸ παντοῦ τὴν ἐλευθερίαν ποὺ ἐδόθη εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ διδάσκει ὅτι τὰ κακὰ εἶναι ἐκ φύσεως καὶ διασπείρει μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν πολλὰς ἄλλας πονηρὰς διδασκαλίας, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη δὲν γίνωνται ἀντιληπταί. Διότι τέτοια εἶναι τοῦ διαβόλου τὰ δηλητήρια. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ ἀποφεύγῃ κανεὶς τὴν παρανομίαν αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Διότι μετὰ ἀπὸ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν οὔτε καὶ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν γενετήσιον ἐπιθυμίαν ἔγιναν ἡμερώτερα ἀπὸ τότε ἕως τῶρα, ἀλλὰ γίνονται χειρότερα. Διότι ἄλλοῦ ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ τὸ σπέρμα ποὺ εὐρίσκεται μέσα μας καὶ ἀπὸ ἄλλοῦ δημιουργεῖ τὴν ταραχήν. Καὶ ἄλλοι μὲν λέγουν ὅτι ὁ οἶστρος αὐτὸς βλαστάνει ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τὴν ὁσφύν· ἐγὼ ὅμως θὰ ἡμποροῦσα νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν βλαστάνει ἀπὸ πουθενὰ ἄλλοῦ, παρὰ ἀπὸ τὴν ἀκόλαστον διάθεσιν καὶ τὴν ἀδιάφορον διάνοιαν· διότι ἐὰν αὐτὴ σωφρονῇ, καμμία ζημία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὰς φυσικὰς παρορμήσεις.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὠμίλησε διὰ τοὺς εὐνοῦχους, ποὺ εἶναι εὐνοῦχοι τυχαῖα καὶ χωρὶς κανένα σκοπὸν, ἐὰν δὲν ἤθελον ἐπιδείξει καὶ αὐτοὶ σωφροσύνην, καὶ δι' ἐκείνους ποὺ ἀσκοῦν τὴν παρθενίαν χάριν τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν προσθέτει τὰ ἐξῆς λόγια· «Αὐτὸς ποὺ ἡμπορεῖ νὰ δεχθῇ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ ὡς τὰ ἐφαρμόσῃ», καὶ κάμνει αὐτοὺς προθυμότερους μὲ τὸ ὅτι ἔδειξεν ὅτι εἶναι ὑπέρογκον τὸ κατόρθωμα, καὶ δὲν ἄφησε τὸ πρᾶγμα νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ νόμου, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπείρου ἀγαθότητός του. Καὶ αὐτὸ τὸ εἶπεν, διὰ ἔδειξεν ὅτι εἶναι εἰς μεγάλον βαθμὸν κατορθωτόν, ὥστε νὰ γίνῃ μεγαλυτέρα ἡ προθυμία τῆς προαιρέσεως.

4. Καὶ ἐάν, λέγει, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν προαίρεσιν, πῶς τότε ἔλεγεν διὰ ἤρchiσε νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸ θέμα αὐτό, «ὅθεν ἡμποροῦν ὅλοι νὰ δεχθῶν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὸν

δι μέγας ὁ ἄθλος, οὐχ ἵνα ἀποκλήρωσιν τινα ἡναγκασμένην
 ὑποπιεύσης. Δέδοται γὰρ ἐκείνοις, τοῖς βουλομένοις. Εἶπε
 δὲ οὕτω, δεικνὺς δι πολλῆς δεῖ τῆς ἄνωθεν ροπῆς τῷ εἰς
 τοῦτο εἰσελθόντι τὸ σκάμμα, ἧς ἀπολαύσεται πάντως ὁ βου-
 5 λόμενος. Ἔθος γὰρ αὐτῷ ταύτῃ κεχρηθῆναι τῇ λέξει, διαν
 μέγα τὸ κατορθούμενον ἢ, ὥς διαν λέγει· «ὧμῖν δέδοται
 γνῶναι τὰ μυστήρια». Καὶ δι τοῦτο ἐστὶν ἀληθές, δηλον
 καὶ ἐκ τοῦ παρόντος. Εἰ γὰρ τῆς ἄνωθεν δόσεως μόνῃς ἐοί,
 καὶ οὐδὲν αὐτοὶ συνεισφέρουσιν οἱ παρθενεύοντες, περιτιῶς
 10 αὐτοῖς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐπηγγέλατο, καὶ τῶν
 ἄλλων αὐτοῦ διεῖλεν εὐνούχων. Σὺ δέ μοι σκόπει, πῶς
 ἐξ ὧν ἕτεροι ποινηρεύονται, κερδαίνουσιν ἕτεροι. Οἱ μὲν γὰρ
 Ἰουδαῖοι μηδὲν μαθόντες ἀπῆλθον - οὐδὲ γὰρ ἵνα μάθωσιν
 ἡρώτων - οἱ δὲ μαθηταὶ καὶ ἐντεῦθεν ἐκέρδανον.
 15 «Τότε προσηνέχθη αὐτῷ παῖδιά, ἵνα τὰς χεῖρας ἐπιθῇ
 αὐτοῖς, καὶ προσεύξηται· καὶ ἐπειμήσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῖς.
 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἄφειτε τὰ παῖδιά ἔρχεσθαι πρὸς με-
 τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἐπι-
 θείς αὐτοῖς τὰς χεῖρας, ἐπορεύθη ἐκεῖθεν». Καὶ τίνας ἐνε-
 20 κεν οἱ μαθηταὶ ἀπεσόδουν τὰ παῖδιά; Ἀξιώματος ἔνεκεν.
 Τί οὖν αὐτός; Διδάσκων αὐτοῦς μειριάζειν, καὶ τυφον
 καταπαιεῖν κοσμικόν, καὶ λαμβάνει καὶ ἐναγκαλίζεται, καὶ

τὸν λόγον, ἀλλὰ ἐκεῖνοι μόνον εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει δοθῇ αὐτὸ τὸ χάρισμα; Διὰ νὰ μάθῃς ὅτι αὐτὸ εἶναι μεγάλο κατόρθωμα καὶ ὄχι διὰ νὰ ὑποπτευθῇς ὅτι πρόκειται διὰ κάποιαν ἀναγκαστικὴν προτίμησιν. Διότι ἔχει δοθῇ εἰς ἐκείνους πού τὸ ἐπιθυμοῦν. Ὁμίλησε δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι χρειάζεται μεγάλην βοήθειαν ἀπὸ ἄνωθεν ἐκεῖνος πού θὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, τὴν ὁποίαν θὰ τὴν ἔκῃ ὅπωςδῆποτε αὐτὸς πού ἐπιθυμεῖ. Διότι συνηθίζει ὁ Κύριος νὰ χρησιμοποίῃ αὐτὴν τὴν λέξιν, ὅταν εἶναι μεγάλο τὸ ἀγώνισμα, ὅπως ὅταν λέγῃ· «Εἰς ἐσᾶς ἔχει δοθῇ νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ»¹⁴. Καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀληθὲς γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ ὅσα λέγει ἐδῶ. Διότι ἐάν τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἄνωθεν βοήθειαν καὶ δὲν προσφέρουν τίποτε αὐτοὶ πού ἀσκοῦν τὸν παρθενικὸν βίον, τότε εἶναι περιττὴ ἡ ὑπόσχεσίς του εἰς αὐτοὺς περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ ὁ διαχωρισμός των ἀπὸ τοὺς ἄλλους εὐνοούχους. Ἀλλὰ σὺ πρόσεχε, σὲ παρακαλῶ, πῶς ἄλλοι ὠφελοῦνται ἀπὸ ἐκεῖνα πού οἱ ἄλλοι τὰ θεωροῦν πονηρά. Διότι εἰ μὲν Ἰουδαῖοι ἀπῆλθον χωρὶς νὰ μάθουν τίποτε — ἄλλωστε οὔτε τὸν ἐρωτοῦσαν διὰ νὰ μάθουν — ἐνῶ οἱ μαθηταὶ του καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀπεκόμιζον μεγάλο κέρδος.

«Τότε ὠδηγήθησαν ἔμπροσθέν του παιδιὰ διὰ νὰ θέσῃ τὰ χέρια του ἐπάνω των καὶ νὰ προσευθηθῇ δι' αὐτά· οἱ μαθηταὶ του ὅμως ἐπέπληξαν αὐτούς. Ὁ δὲ Κύριος εἶπεν πρὸς αὐτούς. Ἀφήσατε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθουν πρὸς ἐμένα· διότι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνήκει εἰς αὐτοὺς πού θὰ γίνουν ὅμοιοι μὲ αὐτά. Καὶ ἀφοῦ ἔθεσε τὰ χέρια του ἐπάνω των, ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἐκεῖ». Καὶ διὰ ποῖον λόγον οἱ μαθηταὶ ἀπεμάκρυνον τὰ παιδιὰ ἀπὸ κοντά του; Λόγῳ τοῦ ἀξιωματός των. Τί κάνει λοιπὸν αὐτός; Μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ εἶναι μετριόφρονες καὶ νὰ περιφρονοῦν τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀφήνει νὰ τὸν πλησιάσουν καὶ τὰ ἀγκαλιάζῃ, καὶ ὑπόσχεται τὴν βασιλείαν του εἰς ἐκείνους πού εἶναι καὶ

τοῖς τοιοῦτοῖς τὴν βασιλείαν ἐπαγγέλλεται· ὅπερ καὶ ἔμπροσθεν εἶρηκεν.

Καὶ ἡμεῖς τοῖνυν, εἰ βουλοίμεθα κληρονόμοι γενέσθαι τῶν οὐρανῶν, τὴν ἀρετὴν ταύτην μετὰ πολλῆς κτησώμεθα
 5 τῆς ἐπιμελείας. Οὗτος γὰρ φιλοσοφίας ὄρος, μετὰ συνέσεως ἁπλασιον εἶναι τοῦτο θίος ἀγγελικός. Καὶ γὰρ πάντων τῶν παθῶν καθαρεύει ἡ ψυχὴ τοῦ παιδίου. Τοῖς λελυπηκόσιν οὐ μνησικακεῖ, ἀλλ' ὥς φίλοις προσέρχεται, ὥς οὐδενὸς γενομένου. Καὶ ὅσα ἂν παρὰ τῆς μητρὸς μαστιχθῇ, ταύτην ἐπι-
 10 ζητεῖ καὶ πάντων αὐτὴν προτιμᾷ. Κἂν βασιλῖδα δείξῃς μετὰ διαδήματος, οὐ προτίθῃσι τῆς μητρὸς ράκια περιβεβλημένης, ἀλλ' ἔλοιτο ἂν μᾶλλον ἐκείνην ἰδεῖν μετὰ τούτων, ἢ τὴν βασιλῖδα μετὰ κόσμου. Τὸ γὰρ οἰκεῖον καὶ ἀλλότριον οὐ πενία καὶ πλούτω, ἀλλὰ φιλία διαγινώσκειν οἶδε. Καὶ
 15 τῶν ἀναγκαίων οὐδὲν πλεόν ἐπιζητεῖ, ἀλλ' ὅσον ἐμπλησθῆναι τοῦ μασιοῦ, καὶ ἀφίσταται τῆς θηλῆς. Τὸ παιδίον οὐ λυπεῖται ἐφ' οἷς ἡμεῖς· οἶον ἐπὶ ζημίᾳ χρημάτων, καὶ τοῖς τοιοῦτοῖς· καὶ οὐ χαίρει πάλιν ἐφ' οἷς ἡμεῖς, τοῖς ἐπικήροις τούτοις· οὐκ ἐπιόηται πρὸς κάλλη σωμάτων. Διὰ
 20 τοῦτο ἔλεγε, «τῶν γὰρ τοιούτων ἐσὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», ἵνα τῇ προαιρέσει ταῦτα ἐργαζώμεθα, ἃ τῇ φύσει τὰ παῖδιά ἔχει.

Ἐπειδὴ γὰρ οἱ Φαρισαῖοι οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν, ὥς ἀπὸ κακουργίας καὶ ἀπονοίας ἔπραττον ἃ ἔπραττον, διὰ τοῦτο
 25 ἄνω καὶ κάτω τοὺς μαθητὰς ἀφελεῖς εἶναι κελεύει, ἐκείνους τε αἰνιτιζόμενος, καὶ τούτους παιδεύων. Καὶ γὰρ οὐδὲν οὐ-

θὰ γίνουιν ὅμοιοι μὲ αὐτά, πρᾶγμα ποὺ τὸ εἶχεν εἰπεῖ καὶ προηγουμένως.

Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἐὰν θέλωμεν νὰ γίνωμεν κληρονόμοι τῶν οὐρανῶν, ἃς κάνωμεν κτῆμα μας αὐτὴν τὴν ἀρετὴν μὲ πολλὴν φροντίδα. Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ δεῖγμα τῆς εὐσεβείας, τὸ νὰ εἶναι κανεὶς εἰλικρινῆς ἐνσυνειδήτως· αὐτὸ εἶναι ἀγγελικὴ ζωὴ. Καθ' ὅσον ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ εἶναι καθαρὴ ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη. Δὲν εἶναι μνησικάκον ἐναντὶ ἐκείνων ποὺ τὸ ἔχουν λυπήσει, ἀλλ' ὡς φίλος τοὺς πλησιάζει, ὥσάν νὰ μὴ συνέβη τίποτε. Καὶ ὅσον ξύλον καὶ ἂν φάγη ἀπὸ τὴν μητέρα του, ζητεῖ αὐτὴν καὶ τὴν προτιμᾷ ἀπὸ ὅλους. Καὶ ἂν ἀκόμη τοῦ δείξης μίαν βασίλισσαν μὲ τὸ στέμμα της, δὲν τὴν θέτει ἐπάνω ἀπὸ τὴν μητέρα του ποὺ φορεῖ κουρελιασμένα ἐνδύματα, ἀλλὰ θὰ ἐπροτιμοῦσε πολὺ περισσότερον νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του μὲ κουρελιασμένα ἐνδύματα, παρὰ τὴν βασίλισσαν μὲ τὰ λαμπρὰ στολίδια της. Διότι γνωρίζει νὰ διακρίνῃ τὸ ἰδικόν του καὶ τὸ ξένον ὅχι μὲ τὴν πτωχείαν καὶ τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπην. Καὶ τίποτε ἐπὶ πλέον δὲν ζητεῖ ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, ἀλλὰ τόσον μόνον ὅσον νὰ χορτάσῃ μὲ τὸ γάλα τοῦ μαστοῦ καὶ μετὰ ἀφήνει καὶ τὴν θηλὴν. Τὸ παιδί δὲν λυπεῖται δι' ἐκεῖνα ποὺ λυπούμεθα ἡμεῖς, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι διὰ τὴν ζημίαν ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ δι' ὅλα τὰ παρόμοια. Οὔτε πάλιν χαίρεται δι' ὅσα χαιρόμεθα ἡμεῖς, δι' ὅλα αὐτὰ τὰ φθαρτὰ πράγματα· δὲν κατακυριεύεται ἀπὸ σφοδρὸν πάθος διὰ τὰ κάλλη τῶν σωμάτων. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἔλεγεν, «διότι ἡ βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν ἀνήκει εἰς αὐτοὺς ποὺ θὰ γίνουιν ὅμοιοι μὲ αὐτά», ὥστε νὰ πράττωμεν μὲ τὴν προαίρεσίν μας αὐτὰ ποὺ τὰ παιδιά τὰ ἔχουν ἀπὸ τὴν φύσιν των.

Ἐπειδὴ δηλαδὴ οἱ Φαρισαῖοι αὐτὰ ποὺ ἔπραττον τὰ ἔπραττον ὅχι ἀπὸ καμμίαν ἄλλην αἰτίαν, παρὰ μόνον ἀπὸ κακουργίαν καὶ ἀλαζονείαν, διὰ τοῦτο μὲ κάθε τρόπον διδάσκει τοὺς μαθητάς του νὰ εἶναι ἀπονήρευτοι, ὑπονοῶν μὲν ἐκείνους ὡς πονηροὺς, διδάσκων δὲ αὐτοὺς. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον τόσον εἰς τὴν ἀλαζονείαν, ὅ-

τως εἰς ἀλαζονείαν ἐπαίρει, ὥς ἀρχὴ καὶ προεδρία. Ἐπεὶ οὖν ἔμελλον οἱ μαθηταὶ ἀπολαύειν τιμῆς πολλῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, προκαταλαμβάνει αὐτῶν τὴν διάνοιαν, οὐκ ἀφιεῖς ἀνθρώπινόν τι παθεῖν, οὐδὲ τιμὰς ἀπαιτεῖν παρὰ
 5 τοῦ πλήθους, οὐδὲ τὸ σοθεῖν πρὸ αὐτῶν. Εἰ γὰρ καὶ μικρὰ ταῦτα εἶναι δοκεῖ, ἀλλὰ μεγάλων κακῶν ἔστιν αἷτια. Οὕτω γοῦν οἱ Φαρισαῖοι παιδοτριβοῦμενοι εἰς τὴν κορωνίδα τῶν κακῶν ἐξέπεσον, τοὺς ἀσπασμούς, τὰς προεδρίας, τοὺς μεσασμούς ἐπιζητοῦντες· ἀπὸ γὰρ τούτων εἰς δοξομανίαν,
 10 εἴτα ἐκεῖθεν εἰς ἀσέβειαν ἐξώκειλαν. Διὰ δὴ τοῦτο ἐκείνοι μὲν ἄρῶν ἐπισπασάμενοι διὰ τοῦ πειράζειν, ἀπῆλθον τὰ παιδιὰ δὲ εὐλογία, ἅτε τούτων ὑπάντων ἡλευθερωμένα.

Γενώμεθα δὴ καὶ ἡμεῖς κατὰ τὰ παιδιὰ, καὶ τῇ κακίᾳ νηπιάζωμεν. Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν εἰτέρως ἰδεῖν τὸν ὑ-
 15 νῆρανόν· ἀλλ' ἀνάγκη πάντως εἰς γέενναν ἐμπεσεῖν τὸν ὑπουργὸν καὶ πονηρὸν. Καὶ πρὸ τῆς γέεννης δὲ ἐνταῦθα τὰ ἔσχατα πεισόμεθα. «Ἐὰν γὰρ κακὸς γένῃ», φησί, «μόνος ἀντλήσεις τὰ κακὰ· ἐὰν δὲ ἀγαθός, σπαντῶ καὶ ἰῶ πλησίον».

Σκόπει γοῦν, ὥς τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν προτέρων συνέβη.
 20 Οὕτε γὰρ πονηροτέρον τι τοῦ Σαουλ γέγονεν, οὕτε ἀπλούσιον καὶ ἀφελέσιον τοῦ Δαυὶδ. Τίς οὖν ὁ ἰσχυρότερος ἦν; Οὐ δεύτερον αὐτὸν εἰς χεῖρας ἔλαβεν ὁ Δαυὶδ, καὶ κύριος τοῦ ἀνελεῖν γενόμενος, ἀπέσιη; οὐχ ὥς ἐν σαγήνῃ καὶ δεσμοτηρίῳ συνειλημμένον εἶχε, καὶ ἐφείσατο; Καὶ
 25 ταῦτα καὶ εἰτέρων παροξυνόντων, καὶ αὐτὸς καὶ μυρία ἐγκαλεῖν ἔχων ἐγκλήματα· ἀλλ' ὅμως ἀφῆκε σῶον ἀπελθεῖν.

σον ἢ ἐξουσία καὶ τὰ ἀξιώματα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐπρόκειτο οἱ μαθηταὶ τοῦ ν' ἀπολαύσουν μεγάλης τιμῆς ἀπὸ ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην, παιδεύει ἐκ τῶν προτέρων τὴν σκέψιν των καὶ δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ πάθουν κάτι τὸ ἀνθρώπινον, οὔτε νὰ ζητοῦν τιμὰς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους οὔτε νὰ καυχῶνται ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὰ φαίνωνται ἀσήμαντα, ἀλλ' ὅμως γίνονται αἰτία μεγάλων κακῶν. Καὶ οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν διδασκόμενοι καὶ ζῶντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κατέληξαν εἰς τὸ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν, ἐπιζητοῦντες τοὺς ἀσπασμούς, τὰς τιμητικὰς θέσεις, τὸ νὰ συγκεντρώνουν τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων· διότι ἀπὸ αὐτὰ παρεσύρθησαν καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν δοξομανίαν καὶ ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὴν ἀσέβειαν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐκεῖνοι μὲν ἔφυγαν ἀπὸ κοντά τοῦ ἀφοῦ ἀπέσπασαν, πειράζοντες αὐτόν, κατάραν διὰ τὸν ἑαυτὸν των, τὰ παιδιὰ ὅμως ἀπέσπασαν ἀπὸ αὐτὸν εὐλογίαν, ἐπειδὴ ἦσαν ἀπηλλαγμένα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ κακά.

Ἄς γενώμεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὅμοιοι μὲ τὰ παιδιὰ καὶ ὡς ὁμοιάζωμεν τὰ νήπια ὡς πρὸς τὴν κακίαν. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι δυνατόν κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἰδοῦμεν τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ὅπωςδήποτε ὁ ὑπουργὸς καὶ πονηρὸς θὰ ριφθῇ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν γέενναν. Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν γέενναν θὰ ὑποστοῦμεν ἐδῶ τὰ φοβερώτερα κακά. Διότι λέγει· «Ἐὰν γίνῃς κακός, μόνος σου θὰ ὑποστῇς τὰ κακά· ἐὰν ὅμως γίνῃς ἀγαθός, θὰ ὠφελήσῃς τὸν ἑαυτόν σου καὶ τὸν πλησίον σου»¹⁶.

Πρόσεχε λοιπὸν ὅτι αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τοὺς παλαιότερους. Διότι οὔτε τίποτε ἄλλο ὑπῆρξε πονηρότερον ἀπὸ τὸν Σαούλ, οὔτε εἰλικρινέστερον καὶ πρὸ ἀπονήρευτον ἀπὸ τὸν Δαυῖδ. Ποῖος λοιπὸν ἦτο ὁ ἰσχυρότερος; Δὲν συνέλαβεν ὁ Δαυῖδ δύο φορές τὸν Σαούλ, καὶ μολοντί ἤμποροῦσε νὰ τὸν φονεύσῃ, τὸ ἀπέφυγε; δὲν τὸν εἶχε συλλάβει ὥσάν μέσα εἰς δίκτυον καὶ φυλακὴν, καὶ ὅμως τὸν ἐλυπήθη; Καὶ ὅλα αὐτά, ἂν καὶ οἱ ἄλλοι τὸν προέτρεπον καὶ ὁ ἴδιος εἶχεν ἀπείρους κατηγορίας ἐναντίον του. Ἀλλ' ὅμως τὸν ἄφησε

Καίτοι ὁ μὲν μετὰ πάσης αὐτὸν τῆς σιραιτιᾶς ἐδίωκεν, ὁ δὲ μετὰ ὀλίγων φυγάδων ἀπεγνωσμένων ἦν, ἀλώμενος καὶ τόπους ἐκ τόπων ἀμείβων, ἀλλ' ὅμως ὁ φυγάς τοῦ βασιλέως περιεγένητο· ἐπειδὴ ὁ μὲν μετὰ ἀπλότητος, ὁ δὲ μετὰ
 5 πονηρίας παρειάτιετο. Τί γὰρ ἂν γένοιτο πονηρότερον ἐκείνου, δς τὸν αὐτῷ σιραιτηγοῦντα, καὶ τοὺς πολέμους ἄπαντας κατορθοῦντα, καὶ τῆς νίκης καὶ τῶν τροπαίων τοὺς μὲν πόρους ὑπομέροντα, τοὺς δὲ σιεφάνους ἐκείνῳ κομίζοντα ἀνελεῖν ἐπεχείρει;

10 5. Τοιοῦτον γὰρ ἡ θασκανία· αἰ τοῖς οἰκείοις ἐπιβουλεύει καλοῖς, καὶ τὸν ἔχοντα αὐτὴν τήκει, καὶ μυρίαὶς περιβάλλει συμφοραῖς. Καὶ ὁ δεῖλαιος γοῦν ἐκείνος, ἕως ὅτε ὁ Δαυὶδ ἀπέστη, οὐκ ἔρρηξε τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν ἐλεεινὴν, ὀλοφύρομενος καὶ λέγων· «θλίβομαι σφόδρα, καὶ οἱ ἀλλόφυλοι πο-
 15 λεμοῦσιν ἐν ἐμοί, καὶ Κύριος ἀπέστη ἀπ' ἐμοῦ». Ἔως ὅτε ἐχωρίσθη τοῦ Δαυὶδ, οὐκ ἔπεσεν ἐν πολέμῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐν δόξῃ ἦν· καὶ γὰρ εἰς τὸν βασιλέα τοῦ σιραιτοῦ διέβαιναν ἡ δόξα. Οὐδὲ γὰρ τυραννικὸς ἦν ὁ ἀνὴρ, οὐδὲ θρόνου ἐκβαλεῖν ἐπεχείρει, ἀλλ' αὐτῷ πάντα κατώρθου,
 20 καὶ σφόδρα περὶ αὐτὸν διέκειτο· καὶ τοῦτο καὶ ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα ὁμῶς.

Ὅτε μὲν γὰρ ὑπ' αὐτῷ ταιτιόμενος ἦν, ἴσως τῷ νόμῳ τῆς ὑποταγῆς ταῦτα ἂν τις λογιόσαιτο τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἐξεταζόντων· ἐπειδὴ δὲ ἐξήγαγον ἑαυτὸν τῆς βασιλείας ἐ-
 25 κείνου, τί λοιπὸν ἦν τὸ κατέχον αὐτόν, καὶ πεῖθον τοῦ πρὸς ἐκείνον ἀπέχεσθαι πολέμου; μᾶλλον δέ, τί οὐκ ἦν τὸ παρεξῆνον ἐπὶ τὴν σφαγὴν; Οὐ πονηρὸς καὶ ἄπαξ καὶ δις καὶ

νὰ φύγῃ σῶος. Καὶ μολονότι βέβαια ὁ μὲν Σαοὺλ τὸν κατεδίωκε μὲ ὄλον τὸν στρατόν του, ὁ δὲ Δαυῖδ περιεπλανᾶτο καὶ ἐγκατέλειπε τὸν ἕνα τόπον μετὰ τὸν ἄλλον μαζὶ μὲ ὀλίγους ἀπελπισμένους φυγάδας, ἀλλ' ὅμως ὁ φυγὰς ὑπερίσχυσε τοῦ βασιλέως, ἐπειδὴ ὁ μὲν Δαυῖδ τὸν ἀντεμετώπιζε μὲ εἰλικρίνειαν, ὁ δὲ Σαοὺλ τὸν ἐπολεμοῦσε μὲ πονηρίαν. Διότι τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ πονηρότερον ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἐπεχειρεῖ νὰ φονεύσῃ τὸν στρατηγόν του, πού καὶ τοὺς πολέμους ὅλους ἐκέρδιζε καί, μολονότι ὑπέφερε τοὺς κόπους τῆς νίκης καὶ τῶν τροπαίων, ὅμως προσέφερε τοὺς στεφάνους εἰς ἐκεῖνον;

5. Διότι τέτοιος εἶναι ὁ φθόνος· διαρκῶς ἐπιβουλεύεται τὰ ἰδικά του κακά, φθείρει ἐκεῖνον πού τὸν ἔχει καὶ τὸν περιδᾶλλει μὲ ἀμετρήτους συμφοράς. Καὶ ὁ ἄθλιος λοιπὸν ἐκεῖνος, ἔως τότε πού ὁ Δαυῖδ ἔφυγεν ἀπὸ κοντά του, δὲν ἔβγαλε τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην φωνήν του θρηνῶν καὶ λέγων· «Εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ λύπη μου καὶ οἱ ἄλλοεθνεῖς πολεμοῦν ἐναντίον μου, καὶ ὁ Κύριος μὲ ἐγκατέλειπεν»¹⁴. Μέχρι πού ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν Δαυῖδ, δὲν διεξήγαγεν ὁ ἴδιος πόλεμον, ἀλλ' εἶχε καὶ ἀσφάλειαν καὶ δόξαν, καθ' ὅσον ἡ δόξα τοῦ στρατηγοῦ μετεπιβάζετο εἰς τὸν βασιλέα. Διότι ὁ Δαυῖδ οὔτε ἡγάπα τὴν ἐξουσίαν, οὔτε ἐπεχειρεῖ νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ, ἀλλ' ὅλα τὰ ἔκανε χάριν αὐτοῦ καὶ τὸν περιέβαλλε μὲ πολλὴν συμπάθειαν, πρᾶγμα πού γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν συνέχειαν.

Ἐνδεχομένως ὅμως θὰ ἤμποροῦσε κάποιος, ἀπὸ αὐτοὺς πού δὲν ἐξετάζουν τὰ πράγματα μὲ ἀκρίβειαν, νὰ σκεφθῇ ὅτι αὐτὰ συνέβαινον ἐν ὅσῳ ὁ Δαυῖδ εὕρισκετο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σαοὺλ σύμφωνα μὲ τὸν νόμον τῆς ὑποταγῆς· ὅταν ὅμως ἔπαυσε νὰ εὕρισκεται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐκεῖνου, τί τὸν ἠμπόδιζε πλέον καὶ τὸν παρώτρυνε νὰ ἀποφεύγῃ τὸν πόλεμον πρὸς ἐκεῖνον; ἢ καλύτερα ποῖον ἦτο ἐκεῖνο πού δὲν τὸν παρώτρυνε πρὸς τὴν σφαγὴν; Δὲν συμπεριφέρθη πρὸς αὐτὸν μὲ πονηρίαν μίαν καὶ δύο καὶ πολλὰς

πολλάκις περὶ αὐτὸν γέγονεν; οὐχὶ παθὼν εὖ; οὐχὶ μηδὲν ἔχων ἐγκαλεῖν; οὐκ ἐπικίνδυνος αὐτῷ καὶ ἐπισηφαλὴς ἡ βασιλεία αὐτοῦ καὶ ἡ σωτηρία ἦν; οὐ πλανᾶσθαι ἔδει διηνεκῶς καὶ φεύγειν, καὶ περὶ τῶν ἐσχάτων τρέμειν, ζῶντιος

5 ἐκείνου καὶ κρατοῦντος;

Ἄλλ' ὅμως οὐδὲν τούτων αὐτὸν ἠνάγκασεν αἰμάξαι τὸ ξίφος· ἀλλὰ καὶ καθεύδοντα ὄρῳν, καὶ δεδεμένον, καὶ μόνον, καὶ ἐν μέσοις αὐτοῖς, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀψάμενος, καὶ πολλῶν ὄντων τῶν διεγειρόντων, καὶ Θεοῦ ψῆφον εἶναι λε-
 10 γόντων τὴν τοιαύτην εὐκαιρίαν, ἐκεῖνος καὶ ἐπειμήσθη τοῖς παρορμῶσι, καὶ ἀπέσχετο τοῦ φόβου, καὶ οἷον ἐξέπεμψε καὶ ὑγιῇ καὶ ὥσπερ σωματοφύλαξ ὢν αὐτοῦ μάλλον, καὶ ἰπασπιστοῖς, οὐ πολέμιος, οὕτως ἐνεκάλει τῷ σιραιοπέδῳ τὴν εἰς τὸν βασιλέα προδοσίαν. Τί ταύτης ἴσον γένοιτ' ἂν
 15 τῆς ψυχῆς; τί τῆς ἡμερότητας ἐκείνης; Τοῦτο γὰρ δυνατὸν μὲν καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων συνιδεῖν· πολλῶν δὲ πλεον καὶ ἐκ τῶν νυνὶ γενομένων. Ὅτιαν γὰρ τὴν ἡμετέραν καταμάθωμεν ψαυδότητα, τότε ἀκριθέστερον εἰσόμεθα τῶν ἀγίων ἐκείνων τὴν ἀρετήν.

20 Διὸ παρακαλῶ πρὸς τὸν ζῆλον ἐκείνων τρέχειν. Καὶ γὰρ εἰ δόξης ἐρᾷς, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιβουλεύεις τῷ πλησίον, τότε αὐτῆς ἀπολαύσῃ μερίζωνς, διὰν αὐτὴν διαπτύσας ἀπόσχῃ τῆς ἐπιβουλῆς. Ὡσπερ γὰρ τὸ μὴ χρηματίζεσθαι φιλαργυρίας ἐναντίον, οὕτω πρὸς τὸ δόξης ἐπιτυχεῖν, τὸ μὴ δόξης
 25 ἐρᾶν. Καὶ εἰ βούλεσθε, καθ' ἕκαστον ἐξειπάσωμεν. Ἐπειδὴ γὰρ τῆς γεέννης ἡμῖν φόβος οὐδεὶς, οὐδὲ τῆς βασιλείας λόγος πολὺς, φέρε καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων ὑμᾶς ἐναγάγωμεν.

φοράς; δὲν τὸν εὐηργέτησε; δὲν εἶχε καμμίαν κατηγορίαν ἐναντίον του; δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος εἰς αὐτὸν καὶ ἐπισηφαλὴς ἡ βασιλεία καὶ ἡ σωτηρία τοῦ Σαούλ; δὲν ἦτο ἀναγκασμένος νὰ περιπλανᾶται συνεχῶς καὶ νὰ φεύγῃ καὶ νὰ νοιώθῃ τὸν πῶς φοβερὸν τρόπον, ἐν ὧσιν ἔζη ἐκεῖνος καὶ ἐβασίλευεν;

“Ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν τὸν ἠνάγκασε νὰ βάψῃ τὸ ξίφος του εἰς τὸ αἷμα, ἀλλ’ ἂν καὶ τὸν ἔβλεπε νὰ κοιμᾶται, καὶ δεδομένον, καὶ μόνον, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἰδικῶν του, καὶ ἤγγισε τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἦσαν πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν παρώτρυνον ἐναντίον του καὶ ἔλεγον ὅτι κατ’ ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ ἐδόθη αὐτῇ ἡ εὐκαιρία, ἐκεῖνος καὶ ἐπέπληξεν ἐκείνους ποὺ τὸν παρωθοῦσαν εἰς ἐκδίκησιν, καὶ ἀπέφυγε τὸν φόνον καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ σῶος καὶ ὑγιής. Καὶ ὥσάν νὰ ἦτο σωματοφύλαξ αὐτοῦ μᾶλλον καὶ ὑπασπιστὴς παρὰ ἐχθρός του, ἔτσι κατηγορεῖ τοὺς στρατιώτας διὰ τὴν προδοσίαν των πρὸς τὸν βασιλέα. Τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἐξισωθῇ πρὸς αὐτὴν τὴν ψυχὴν; τί πρὸς ἐκείνην τὴν πραότητα; Αὐτὸ βέβαια εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς καὶ ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν, πολὺ περισσότερον ὅμως καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τώρα συμβαίνουν. Διότι ὅταν κατανοήσωμεν τὴν ἰδικὴν μας φαυλότητα, τότε θὰ γνωρίσωμεν μὲ μεγαλυτέραν ἀκρίβειαν τὴν ἀρετὴν ἐκείνων τῶν ἀγίων.

Διὰ τοῦτο οἷς παρακαλῶ νὰ μιμούμεθα τὸν ζῆλον ἐκείνων. Καθ’ ὅσον ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν δόξαν καὶ διὰ τοῦτο ἐπιβουλεύεσαι τὸν πλησίον σου, τότε θ’ ἀπολαύσῃς αὐτὴν εἰς μεγαλύτερον βαθμόν, ὅταν περιφρονήσῃς αὐτὴν καὶ παύσῃς νὰ ἐπιβουλεύεσαι τὸν πλησίον σου. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ἡ μὴ συγκέντρωσις χρημάτων εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν φιλαργυρίαν, ἔτσι καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς τὴν δόξαν, δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τὴν δόξαν. Καὶ ἐὰν θέλετε ὥς ἐξετάσωμεν τὸ καθὲν χωριστά. Ἄλλ’ ἐπειδὴ δὲν νοιώθομεν κανένα φόβον διὰ τὴν γέννηαν καὶ δὲν δείκνομεν καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐμπρὸς νὰ οἷς ὁδηγήσω πρὸς αὐτὰ ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ παρόντα πράγματα.

Τίνες γάρ εἰσιν οἱ καταγέλαστοι; εἶπέ μοι οὐχὶ οἱ
 διὰ δόξαν τι ποιοῦντες τὴν τῶν πολλῶν; Τίνες δὲ ἐπαινετοί;
 οὐχὶ οἱ τὸν παρὰ τῶν πολλῶν διαπιύοντες ἔπαινον; Οὐκοῦν
 εἰ τὸ κενῆς δόξης ἐρᾶν ἐπονείδιστον, ὁ δὲ κενόδοξος οὐ
 δ δύναται λαθεῖν ἐρῶν αὐτῆς, ἐπονείδιστος ἔσται πάντως, καὶ
 γέγονεν αὐτῷ τὸ δόξης ἐρᾶν αἰτίας αἴτιον. Οὐ ταύτη δὲ
 μόνον καταισχύνεται, ἀλλὰ καὶ τῷ πολλὰ ἀναγκάζεσθαι ποι-
 εῖν αἰσχρά, καὶ δουλοπρεπείας τῆς ἐσχάτης γέμοντα. Καὶ
 ὥσπερ εἰς τὸ κερδαίνειν βλάπτεσθαι μάλιστα ἀπὸ τοῦ νο-
 10 σήματος τῆς φιλοκερδείας εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι (πολλὰς
 γοῦν ἀπάτας ὑφίστανται, καὶ τὰ μικρὰ κέρδη μεγάλας ποιεῖ
 ζημίας· διὸ καὶ εἰς παροιμίαν ὁ λόγος οὗτος ἐξενίκησεν),
 οὕτω καὶ τῷ λάγνῳ κώλυμα πρὸς τὸ ἡδονῆς ἀπολαύειν τὸ
 πάθος γίνεται. Τοὺς γοῦν σφόδρα καταφερεῖς καὶ γυναικο-
 15 δούλους, τούτους μάλιστα ὡς ἀνδράποδα περιφέρουσι αἱ
 γυναῖκες, καὶ οὐκ ἂν ποτε καταξιώσαιεν ἐκεῖναι ὡς ἀν-
 δράσιν αὐτοῖς κεχρηθῆναι, ραπίζουσαι, διαπιύουσαι, ἄγουσαι
 καὶ περιάγουσαι πανταχοῦ, καὶ θρυπόμεναι, καὶ πάντα ἐπι-
 20 τάτιναι μόνον.
 Οὕτω καὶ τοῦ ἀπονειομένου καὶ δοξομανοῦντος καὶ δο-
 κοῦντος εἶναι ὑψηλοῦ, οὐδὲν ταπεινώτερον καὶ αἰμιότερον.
 Καὶ γὰρ φιλόνεικον τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ πρὸς οὐ-
 δὲν ἔτιον ἀντικαθίσταται, ὡς πρὸς ἀλαζόνα καὶ ὑπερόπτην
 καὶ δόξης δοῦλον. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐκεῖνος, ὥστε διατηρῆσαι
 25 τὸ σχῆμα τῆς ἀπονοίας, τὰ τῶν ἀνδραπόδων πρὸς τοὺς πλεί-

Εἰπέ μου λοιπόν· ποῖοι εἶναι ἄξιοι μεγαλυτέρου γέλωτος; δὲν εἶναι αὐτοὶ ποὺ κάνουν κάτι διὰ νὰ ἀποσπᾶσουν τὴν δόξαν τῶν πολλῶν; Ποῖοι δὲ ἄξιοι ἐπαίνου; δὲν εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ περιφρονοῦν τὸν ἔπαινον ἐκ μέρους τῶν πολλῶν; Ἐὰν λοιπὸν εἶναι ἐπονείδιστον πρᾶγμα τὸ ν' ἀγαπᾷ κανεὶς τὴν κενοδοξίαν, ὁ δὲ κενόδοξος δὲν ἤμπορεῖ, ἀγαπῶν αὐτήν, νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων, ὅπωςδὴποτε θὰ περιφρονηθῇ καὶ ἔτσι ἔχει γίνεи εἰς αὐτὸν ἡ ἀγάπη τῆς ἐδόξης αἰτία περιφρονήσεως. Καὶ δὲν περιφρονεῖται μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ὅτι ἀναγκάζεται νὰ κάνῃ πολλὰ αἰσχρὰ πράγματα καὶ εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ τὴν χειροτέραν δουλοπρέπειαν. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς οἱ ἄνθρωποι συνήθως βλάπτονται πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τῆς φιλοκερδείας προσπαθοῦντες νὰ κερδίσουν περισσότερα (διότι ὑφίστανται πολλὰς ἀπάτας καὶ τὰ μικρὰ κέρδη ἐπιφέρουν πολλὰς ζημίας, διὰ τοῦτο καὶ ὁ λόγος αὐτὸς κατήντησε νὰ εἶναι παροιμιώδης), ἔτσι καὶ εἰς τὸν φιλήδονον γίνεται ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἡδονῆς τὸ ἴδιον τὸ πάθος του. Διότι τοὺς ἐπιθυμοῦντας εἰς μεγάλον βαθμὸν τὰς σαρκικὰς ἀπολαύσεις καὶ τοὺς γυναικοδούλους, αὐτοὺς κατ' ἐξοκὴν περιφέρουν αἱ γυναῖκες ὡς ἀνδράποδα καὶ οὐδέποτε θὰ ἤμποροῦσαν οἱ γυναῖκες νὰ τοὺς θεωρήσουν αὐτοὺς ὡς ἄνδρας, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ραπίζουν, τοὺς πτύουν, τοὺς σύρουν καὶ τοὺς φέρουν ὅπου θέλουν, τοὺς κάνουν ὅ,τι θέλουν καὶ πάντα μόνον διαταγὰς τοὺς δίνουν.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν ὑπάρχει τίποτε ταπεινότερον καὶ ἀτιμότερον ἀπὸ τὸν ἀλαζόνα καὶ δοξομανῆ καὶ ἔχοντα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι σπουδαῖος. Καθ' ὅσον τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶναι φιλόνηκον καὶ πρὸς κανένα ἄλλον δὲν συμπεριφέρεται ἔτσι, ὅπως πρὸς τὸν ἀλαζόντα καὶ ὑπερήφανον καὶ δούλον τῆς δόξης. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ὁ ἀλαζὼν προκειμένου νὰ διατηρήσῃ τὸ σχῆμα τῆς ἀλαζονείας, ἐπιδεικνύει πρὸς τοὺς περισσότερους τὰ δείγματα τῶν δούλων, κολακεύων αὐτούς, ἐκδουλεύων, καὶ ὑπηρετεῖ τὴν

ονας ἐπιδείκνυται, κολακεύων, θεραπεύων, παντός ἀργυρο-
νήτου δουλείαν δουλεύων χαλεπωτέραν.

Ταῦτ' οὖν ἅπαντα εἰδότες, καιαθώμεθα ταῦτα τὰ πάθη,
ἵνα μὴ καὶ ἐνιαῦθα δίκην δῶμεν, καὶ ἐκεῖ κολασθῶμεν
δ ἀπέραντα. Γενώμεθα τῆς ἀρετῆς ἐρασταί. Οὕτω γὰρ καὶ
πρὸ τῆς βασιλείας τὰ μέγιστα ἐνιαῦθα καρπωσόμεθα καλὰ,
καὶ ἀπελθόντες ἐκεῖ τῶν αἰωνίων μεθέξομεν ἀγαθῶν ὧν
γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς
10 τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

δουλείαν ἐκείνην πού εἶναι χειροτέρα ἀπὸ τὴν δουλείαν κάθε ἀγορασθέντος μὲ χρήματα δοῦλον.

Γνωρίζοντες λοιπὸν ὅλα αὐτά, ἃς ἀποβάλωμεν αὐτὰ τὰ πάθη, ὥστε καὶ ἐδῶ νὰ μὴ τιμωρηθῶμεν καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν νὰ μὴ τιμωρηθῶμεν αἰωνίως. Ἄς γίνωμεν ἐρασταὶ τῆς ἀρετῆς. Διότι ἔτσι καὶ τὰ μεγαλύτερα καλὰ θὰ ἀπολαύσωμεν εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν πρὶν ἀπὸ τὴν οὐράνιον βασιλείαν, καὶ ὅταν θὰ μεταβῶμεν ἐκεῖ θὰ γίνωμεν μέτοχοι καὶ τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, τὰ ὅποια εὐχομαι ὅλοι μας νὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει δόξα καὶ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΓ΄
Ματθ. 19, 16 - 26

«Καὶ ἰδοὺ εἰς προσελθὼν εἶπεν αὐτῷ· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;».

- 5 1. Τινὲς μὲν διαβάλλουσι τὸν νεανίσκον τοῦτον, ὡς ὑπουλὸν ἵνα καὶ πονηρόν, καὶ μετὰ πείρας τῷ Ἰησοῦ προσελθόντα· ἐγὼ δὲ φιλάργυρον μὲν αὐτὸν καὶ χρημάτων ἐλάτιονα οὐκ ἂν παραιτησαίμην εἰπεῖν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Χριστὸς τοιοῦτον αὐτὸν ἤλεγξεν ὄντα· ὑπουλον δὲ οὐδαμῶς, διὰ τὸ
10 μήτε ἀσφαλὲς εἶναι τῶν ἀδύλων καταιτολμᾶν, καὶ μάλιστα ἐν ἐγκλήμασι, καὶ τὸ τὸν Μάρκον ταύτην ἀνηρηκέναι τὴν ὑποψίαν· καὶ γὰρ φησιν, διτι «προσδραμὼν καὶ γονυπετῶν παρεκάλει αὐτόν», καὶ διτι «ἐμβλέψας αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, ἠγάπησεν αὐτόν». Ἀλλὰ πολλὴ τῶν χρημάτων ἡ τυραννίς, καὶ
15 δῆλον ἐντεῦθεν· ἥν γὰρ τὰ ἄλλα ὤμεν ἐνάρετοι, πάντα αὕτη λυμαίνεται τὰ ἄλλα. Εἰκότως οὖν καὶ ὁ Παῦλος ρίζαν αὐτὴν ἀπάντων τῶν κακῶν εἶναι ἔφησε· «ρίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστίν ἡ φιλαργυρία», φησί.

Διαιτὶ οὖν οὕτω πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο ὁ Χριστός, λέγων· «οὐδεὶς ἀγαθός»; Ἐπειδὴ ὡς ἀνθρώπῳ προσῆλθε φιλῷ, καὶ ἐνὶ τῶν πολλῶν, καὶ διδασκάλῳ Ἰουδαϊκῷ· διὰ δὴ τοῦτο ὡς ἄνθρωπος αὐτῷ διαλέγεται. Καὶ γὰρ πολλαχθῶ πρὸς τὰς ὑπονοίας τῶν προσιόντων ἀποκρίνεται, ὡς διαν

1. Μάρκ. 10, 17.

2. Μάρκ. 10, 21.

3. Α' Τιμ. 6, 10.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΓ΄
Ματθ. 19, 16 - 26

«Καὶ τότε τὸν ἐπλησίασε κάποιος καὶ τοῦ εἶπεν·
Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί νὰ κάνω διὰ νὰ κληρονομήσω
τὴν αἰώνιον ζωήν;».

1. Ὡρισμένοι κατηγοροῦν τὸν νέον αὐτὸν ὡς ὑπουργὸν καὶ πονηρὸν καὶ ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ· ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ ἡμποροῦσα νὰ μὴ εἰπῶ ὅτι ἦτο φιλάργυρος καὶ δοῦλος τῶν χρημάτων, ἐπειδὴ καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἤλεγξεν ὡς ἄνθρωπον αὐτοῦ τοῦ εἵδους, ὑπουργὸν ὅμως δὲν θὰ ἡμποροῦσα νὰ τὸν ὀνομάσω μὲ κανένα τρόπον, καὶ διότι δὲν εἶναι ἀσφαλὲς τὸ νὰ ἐπιχειρῇ κανεὶς νὰ κρίνῃ τὰ ἄγνωστα πράγματα καὶ ἰδίως ὅταν πρόκειται διὰ κατηγορίας, καὶ διὰ τὸ ὅτι ὁ Μάρκος ἔχει ἀναιρέσει αὐτὴν τὴν ὑπόψιν· καθ' ὅσον λέγει, ὅτι «ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀφοῦ ἐγονάτισεν ἐμπρὸς του, τὸν παρεκάλει»¹, καὶ ὅτι «ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐκοίταταξε κατὰ πρόσωπον καὶ τὸν ἡγάπησεν»². Ἄλλ' ὅμως εἶναι μεγάλη καὶ τυραννικὴ ἡ δύναμις τῶν χρημάτων καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν· διότι καὶ ἂν ἀκόμη εἴμεθα ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ἐνάρετοι, αὐτὴ τὰ καταστρέφει ὅλα τὰ ἄλλα. Δικαίως λοιπὸν καὶ ὁ Παῦλος ὠνόμασεν αὐτὴν ρίζαν ὅλων γενικῶς τῶν κακῶν· διότι λέγει· «Ἡ φιλαργυρία εἶναι ρίζα ὅλων τῶν κακῶν»³.

Διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἔδωκε τέτοιου εἵδους ἀπάντησιν, λέγων, «κανεὶς δὲν εἶναι ἀγαθός»; Ἐπειδὴ τὸν ἐπλησίασεν ὡς νὰ ἦτο κάποιος ἀπλοῦς ἄνθρωπος καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ δάσκαλος τῶν Ἰουδαίων· διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ὡς ἄνθρωπος συζητεῖ μαζί του. Καθ' ὅσον εἰς πολλὰς περιπτώσεις δίδει ἀπάντησιν εἰς τὰς σκέψεις

λέγῃ· «ἡμεῖς προσκυνοῦμεν δὲ οὐδ' αὖτε», καί, «ἐὰν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἑμαντιοῦ, ἡ μαρτυρία μου οὐκ ἔστιν ἀληθής». Ὅ-
 ταν οὖν εἴπῃ, «οὐδεὶς ἀγαθός», οὐχ ἑαυτὸν ἐκβάλλων τοῦ
 ἀγαθοῦ εἶναι τοῦτο λέγει· ἅπαγε· οὐ γὰρ εἶπε, τί με λέγεις
 5 ἀγαθόν; οὐκ εἰμὶ ἀγαθός, ἀλλ', «οὐδεὶς ἀγαθός»· τοιτέστιν,
 οὐδεὶς ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο διὰ λέγῃ, οὐδὲ τοὺς
 ἀνθρώπους ἀποσιεῶν ἀγαθότητος λέγει, ἀλλὰ πρὸς ἀντι-
 διαστολὴν τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος. Διὸ καὶ ἐπήγαγεν,
 «εἰ μὴ εἰς, ὁ Θεός». Καὶ οὐκ εἶπεν, εἰ μὴ ὁ Πατήρ μου,
 10 ἵνα μάθῃς διὰ οὐκ ἐξεκάλυπεν ἑαυτὸν τῷ νεανίσκῳ.

Ὅτι καὶ ἀνωτέρω ἐκάλει τοὺς ἀνθρώπους, λέγων
 «εἰ δὲ ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οὐδαμῶς ἀγαθὰ διδόναι
 τοῖς τέκνοις ὑμῶν». Καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖ πονηροὺς ἐκάλει, οὐ
 τῆς φύσεως ἀπάσης πονηρίαν καταγινώσκων (τὸ γὰρ,
 15 ὑμεῖς, οὐχ ὑμεῖς οἱ ἀνθρωποὶ φησιν), ἀλλὰ τὴν ἐν ἀνθρώ-
 ποις ἀγαθότητα τῇ τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητι παραβάλλων, οὐ-
 τως ὠνόμασε· διὰ τοῦτο καὶ ἐπήγαγε· «πῶς μᾶλλον ὁ
 Πατήρ ὑμῶν δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτουσιν αὐτόν;».

Καὶ τί τὸ κατεπεῖγον ἦν, φησὶν, ἢ τί τὸ χρῆσιμον, ὥστε
 20 οὕτως αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; Ἀνάγει αὐτὸν κατὰ μικρόν,
 καὶ παιδεύει κολακείας ἀπὸ πλάγχθαι πάσης, ἰὼν ἐπὶ τῆς
 γῆς ἀπάγων, καὶ τῷ Θεῷ προσελθὼν, καὶ πεῖθων τὰ μέλ-
 λοντα ζητεῖν, καὶ εἰδέναι τὸν ὄντως ἀγαθόν, καὶ τὴν ρίζαν
 καὶ τὴν πηγὴν ἀπάντων, καὶ αὐτῷ τὰς τιμὰς ἀναφέρειν.
 25 Ἐπεὶ καὶ διὰ λέγῃ, «μὴ καλέσητε διδάσκαλον ἐπὶ τῆς γῆς»,

4. Ἰω. 4, 22.

5. Ἰω. 5, 31.

6. Ματθ. 7, 11.

7. Αὐτόθι.

ἐκείνων πού τὸν πλησιάζουν, ὅπως ὅταν λέγῃ· «ἡμεῖς προσκυνοῦμεν αὐτὸ πού τὸ γνωρίζομεν»⁴, καί· «Ἐὰν ἐγὼ ὁ ἴδιος δίδω μαρτυρίαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἡ μαρτυρία μου δὲν εἶναι ἀληθής»⁵. Ὅταν λοιπὸν λέγῃ, «κανεῖς δὲν εἶναι ἀγαθός», δὲν τὸ λέγει αὐτὸ μὲ σκοπὸν ν' ἀποκλείσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἀγαθός, μὴ σκεφθῇς κατὰ τέτοιο· διότι δὲν εἶπε, 'διατί μὲ ὀνομάζεις ἀγαθόν; δὲν εἶμαι ἀγαθός', ἀλλ' ὅτι «κανεῖς δὲν εἶναι ἀγαθός»· δηλαδὴ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμῃ ὅταν τὸ λέγῃ, δὲν τὸ λέγει διὰ νὰ ἀποκλείσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα, ἀλλὰ τὸ λέγει ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσεν· «παρὰ μόνον ἕνας, ὁ Θεός». Καὶ δὲν εἶπε, 'παρὰ μόνον ὁ Πατήρ μου', διὰ νὰ μάθῃς ὅτι δὲν ἐφανέρωσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὸν νεανίσκον.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ προηγουμένως ἀπεκάλει τοὺς ἀνθρώπους πονηροὺς, λέγων· «Ἐὰν ὁμως σεῖς, ἐνῷ εἰσθε πονηροί, γνωρίζετε νὰ δίδετε καλὰ πράγματα εἰς τὰ τέκνα σας»⁶. Καθ' ὅσον καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην τοὺς ὠνόμασε πονηροὺς, θεωρῶν ὅχι ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν πονηράν (διότι τὸ σεῖς δὲν σημαίνει ὅλοι σεῖς οἱ ἄνθρωποι), ἀλλὰ τοὺς ὠνόμασεν ἔτσι συγκρίνων τὴν ἀγαθότητα τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσε· «πόσον μᾶλλον ὁ Πατήρ σας θὰ δώσῃ ἀγαθὰ εἰς αὐτοὺς πού τοῦ ζητοῦν;»⁷.

Ἀλλὰ θὰ εἰπῇ κάποιος· ποῖα ἀνάγκη ὑπῆρχεν ἢ ποῖα ὠφέλεια, ὥστε νὰ δώσῃ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν; Τὸν ἀνεβάζει πνευματικὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τὸν διδάσκει ν' ἀπαλλαγῇ ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὴν κολακείαν, ἀποσπῶν αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἐπίγεια πράγματα καὶ προσηλῶν εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὸν πείθει νὰ ζητῇ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν πού πράγματι εἶναι ἀγαθὸν καὶ ρίζα καὶ πηγὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν, καὶ εἰς αὐτὸν ν' ἀποδίδῃ τὰς τιμὰς. Διότι καὶ ὅταν λέγῃ, «μὴ ὀνομάσετε κανένα διδάσκαλον ἐπάνω εἰς τὴν

πρὸς ἀντιδιαστολὴν αὐτοῦ τοῦτό φησιν, καὶ ἵνα μάθωσι τίς ἡ
 πρώτη τῶν ὄντων ἀπάντων ἀρχή. Οὐδὲ γὰρ μικρὰν ὁ νεα-
 νόκος ἐπεδείξατο προθυμίαν τέως, εἰς ἔρωτα τοιοῦτον ἐμ-
 पेσών, καὶ τῶν ἄλλων τῶν μὲν πειραζόντων, τῶν δὲ ὑπὲρ
 5 νοσημάτων προσιόντων, ἢ τῶν οἰκείων, ἢ τῶν ἀλλοτριῶν,
 αὐτὸς ὑπὲρ ζωῆς αἰωνίου καὶ προσιὼν καὶ διαλεγόμενος.
 Καὶ γὰρ λιπαρὰ ἦν ἡ γῆ καὶ πίων, ἀλλὰ τῶν ἀκανθῶν τὸ
 πλήθος τὸν σπόρον συνέπνιγε.

Σκόπει γοῦν πῶς ἐστὶ παρεσκευασμένος τέως πρὸς τὴν
 10 τῶν ἐπιταγμάτων ὑπακοήν. «Τί γὰρ ποιήσας», φησί, «ζωὴν
 αἰώνιον κληρονομήσω;». Οὕτως ἔτιμος ἦν πρὸς ἐργασίαν
 τῶν λεχθησομένων. Εἰ δὲ πειράζων προσῆλθεν, ἐδήλωσεν
 ἂν ἡμῖν καὶ τοῦτο ὁ εὐαγγελιστῆς, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλ-
 λων ποιεῖ, ὡς ἐπὶ τοῦ νομικοῦ. Εἰ δὲ καὶ αὐτὸς εἰσήγησεν,
 15 ὁ Χριστὸς αὐτὸν οὐκ ἂν εἶασε λαθεῖν, ἀλλ' ἤλεγξεν ἂν σα-
 φῶς, ἢ καὶ ἠνέξατο, ὥστε μὴ δόξαι ἡπαιτηκέναι καὶ λανθά-
 νειν, καὶ ταύτη βλαβῆναι. Εἰ πειράζων προσῆλθεν, οὐκ ἂν
 ἀπῆλθε λυπούμενος ἐφ' οἷς ἤκουσε. Τοῦτο γοῦν οὐδεὶς πο-
 τε ἔπαθε τῶν Φαρισαίων, ἀλλ' ἡγριαινοντι ἐπιστοιμιζόμενοι.
 20 Ἀλλ' ἄπεισι κατηφής· ὅπερ οὐ μικρὸν σημεῖον ἦν τοῦ μὴ
 μετὰ πονηρᾶς γνώμης αὐτὸν προσελθεῖν, ἀλλ' ἀσθενεσιέρας,
 καὶ ἐπιθυμεῖν μὲν τῆς ζωῆς, κατέχεσθαι δὲ ἐτέρῳ πάθει
 χαλεπωτάτῳ.

Εἰπόντος τοίνυν τοῦ Χριστοῦ, «εἰ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς
 25 τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς», λέγει· «τοιαύτας;»· οὐχὶ πει-

8. Πρὸβλ. Ματθ. 23, 8.

9. Πρὸβλ. Ματθ. 22, 35-40.

γῆν»*, τὸ λέγει ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του καὶ διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι ποία εἶναι ἡ πρώτη ἀρχὴ ὄλων γενικῶς τῶν ὄντων. Οὕτε βέβαια ἦτο μικρὰ ἡ προθυμία ποὺ ἔδειξεν ὁ νεανίσκος τότε, καθ' ὅσον κατελήφθη ἀπὸ τέτοιον ἔρωτα, τὴν στιγμὴν ποὺ ἄλλοι μὲν τὸν ἐπείραζον, ἄλλοι τὸν ἐπλησίασαν διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἀσθενείας των ἢ τὰς ἀσθενείας τῶν συγγενῶν των ἢ τῶν ξένων, αὐτὸς ὅμως καὶ τὸν ἐπλησίασε καὶ ἐσυζητοῦσε διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Διότι ἦτο μὲν ἡ ψυχὴ του εὐφορος καὶ πλουσία, ἀλλ' ὅμως τὸ πλῆθος τῶν ἀκανθῶν κατέπνιγε τὸν σπόρον.

Πρόσεχε λοιπὸν πῶς ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην προετοιμασμένος διὰ τὴν ὑπακοὴν τῶν προσταγμάτων. Διότι λέγει· «Τί νὰ κάνω διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν;». Ἔτσι ἦτο προετοιμασμένος πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ὧσων θὰ τοῦ ἔλεγεν. Ἐὰν ὅμως τὸν ἐπλησίασε μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ, θὰ μᾶς τὸ ἔλεγεν ὅπωςδῆποτε ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ αὐτό, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνει καὶ εἰς τὰς ἄλλας περιπτώσεις, ὅπως δηλαδὴ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ νομικοῦ*. Ἐὰν ὅμως καὶ αὐτὸς τὸ ἀπεσιώπησεν, ὁ Χριστὸς δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀπαρατήρητον, ἀλλὰ θὰ τὸν ἤλεγχε κατὰ τρόπον φανερόν ἢ καὶ θὰ ἔκανε κάποιον ὑπαινιγμόν, ὥστε νὰ μὴ σχηματισθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἐπλανήθη καὶ διεύφυγε τὴν προσοκὴν του, καὶ ζημιωθῇ ἔτσι περισσότερο. Ἐὰν τὸν ἐπλησίασε μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ δὲν θὰ ἔφευγε λυπημένος δι' ὅσα ἤκουσε. Διότι αὐτὸ κανεῖς ποτὲ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους δὲν τὸ ἔπαθεν, ἀλλ' ἐξηγριώνοντο ὅταν τοὺς ἔκλεινε τὰ στόματα. Ὅμως δὲν συνέβη αὐτὸ εἰς τὸν νέον, ἀλλὰ φεύγῃ καταλυπημένος, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ὀχι μικρὰν ἀπόδειξιν, ὅτι δὲν τὸν ἐπλησίασε μὲ πονηρὰν διάθεσιν, ἀλλὰ μὲ ἐξασθενημένην, καὶ ἐπιθυμεῖ μὲν τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἀλλ' ὅμως εἶναι κατακυριευμένος ἀπὸ ἄλλο φοβερώτατον πάθος.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπεν, «Ἐὰν θέλῃς νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ζωὴν, φύλαξε τὰς ἐντολάς», λέγει· «ποῖ-

ράζων, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ νομίζων εἰέρας ινὰς παρὰ τὰς
 νομικὰς εἶναι τὰς τῆς ζωῆς προξένους αὐτῷ γεννησομένας·
 ὁ σφοδρὰ ἐπιθυμοῦντος ἦν. Εἶτα, ἐπειδὴ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς
 τὰς ἀπὸ τοῦ νόμου, φησί· «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεό-
 5 τητός μου». Καὶ οὐδὲ ἐνιαῦθα ἔσται, ἀλλὰ πάλιν ἐρωτᾷ, «τί
 ἔτι ὑστερῶ;», ὁ καὶ αὐτὸ σημεῖον ἦν τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυ-
 μίας αὐτοῦ. Οὐ μικρὸν δὲ καὶ τὸ νομίζειν αὐτὸν ὑστερεῖν,
 μηδὲ ἡγεῖσθαι ἀρκεῖν τὰ εἰρημένα εἰς τὸ τυχεῖν ὧν ἐπεθύ-
 μει. Τί οὖν ὁ Χριστός; Ἐπειδὴ ἔμελλε μέγα τι ἐπιτάττειν,
 10 προτίθαι τὰ ἔπαθλα, καὶ φησιν· «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι,
 ὕπαγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς· καὶ
 ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς· καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι».

2. Εἶδες πόσα θραβεῖα, πόσους σιεφάνους τίθαι τῷ
 σιαδίῳ ἰούτῃ; Εἰ δὲ ἐπείραζεν, οὐκ ἂν αὐτῷ ταῦτα εἶπε.
 15 Νυνὶ δὲ καὶ λέγει, καὶ ὥς αὐτὸν ἐφελκύσασθαι, καὶ τὸν
 μισθὸν αὐτῷ δείκνυσι πολὺν ὄντα, καὶ τῇ γνώμῃ αὐτοῦ
 τὸ πᾶν ἐπιτρέπει, διὰ πάντων σουκιάζων τὸ δοκοῦν εἶναι
 βαρὺ τῆς παραινέσεως. Διὸ καὶ πρὶν εἰπεῖν τὸν ἀγῶνα
 καὶ τὸν πόνον, τὸ θραβεῖον αὐτῷ δείκνυσι, λέγων, «εἰ θέ-
 20 λεις τέλειος εἶναι», καὶ τότε φησί, «πώλησόν σου τὰ ὑπάρ-
 χοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ εὐθέως πάλιν τὰ ἔπαθλα, «ἔξεις
 θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι». Καὶ γὰρ
 τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ, μεγάλη ἀντίδοσις.

«Καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς». Ἐπειδὴ γὰρ περὶ
 25 χρημάτων ἦν ὁ λόγος, καὶ πάντων αὐτὸν γυμνωθῆναι παρή-
 νει, δεικνὺς ὅτι οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ ὄντα, ἀλλὰ προστίθαι

ας;» ὅχι μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ, μὴ γένοιτο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι ἄλλαι εἶναι ἐκεῖναι αἱ ἐντολαί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἐντολὰς τοῦ νόμου, ποὺ θὰ τοῦ ἐχάριζον τὴν αἰώνιον ζωὴν, πρᾶγμα ποὺ χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶναι κυριευμένος ἀπὸ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ νόμου, ἀπαντᾷ· «ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν». Καὶ δὲν ἐσταμάτησε μέχρις ἐδῶ, ἀλλὰ πάλιν ἐρωτᾷ· «Εἰς τί ἀκόμη ὑστερῶ;», πρᾶγμα ποὺ ἀπεδείκνυε καὶ αὐτὸ τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν του. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα τὸ ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ὑστερεῖ εἰς κάτι, καὶ τὸ ὅτι ἐθεώρει ἀνεπαρκεῖς τὰς ἐντολὰς τοῦ νόμου διὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὰ ποὺ ἐπεθύμει. Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ κάποιαν μεγάλην ἐντολήν, προσθέτει τὰ ἔπαθλα καὶ λέγει· «ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος, πῆγαινε, πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς· καὶ τότε ἔλα καὶ ἀκολούθησέ με».

2. Εἶδες πόσα βραβεῖα καὶ πόσους στεφάνους ὀρίζει δι' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα; Ἐὰν ὅμως τὸν ἐπείραζε, δὲν θὰ τοῦ ἐλεγεν αὐτά. Τώρα ὅμως καὶ τὰ λέγει, καὶ διὰ νὰ τὸν προσελκύσῃ τοῦ φανερώνῃ ὅτι εἶναι πολὺ μεγάλος ὁ μισθός, καὶ ἀφήνει τὸ πᾶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, ἐπικαλύπτων μὲ ὅλα ὅσα λέγει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι βαρεῖα ἢ παραίνεσις. Διὰ τοῦτο καὶ πρὶν εἰπῇ τὸ ἀγώνισμα καὶ τὸν κόπον, τοῦ φανερώνῃ τὸ βραβεῖον, λέγων· «ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος», καὶ τότε τοῦ λέγει, «πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς», καὶ ἀμέσως πάλιν ἀναφέρει τὰ βραβεῖα· «καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τότε ἔλα καὶ ἀκολούθησέ με». Καθ' ὅσον τὸ νὰ ἀκολουθῇ αὐτὸν ἦτο πολὺ μεγάλη ἀνταμοιβή.

«Καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς». Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ λόγος ἦτο διὰ τὰ χρήματα καὶ τὸν συνεβούλευεν ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ ὅλα, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ

τοῖς οὖσι, καὶ πλείονα ὧν ἐκέλευσε παρασχεῖν ἔδωκεν· οὐ
 πλείονα δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτω μείζονα, ὅσον γῆς οὐ-
 ρανός, καὶ ἔτι πλέον. Θησαυρὸν δὲ εἶπε, τὸ θαυσιλὲς τῆς
 ἀντιδόσεως, τὸ μόνιμον δηλῶν, τὸ ἄσυλον, ὥς ἐνεχώρει
 5 διὰ τῶν ἀνθρωπίνων αἰνίζασθαι τῷ ἀκούοντι. Οὐκ ἄρα ἀρ-
 κεῖ τὸ χρημάτων καταφρονεῖν, ἀλλὰ δεῖ καὶ διαθρέψαι πέ-
 νητας, καὶ προηγουμένως ἀκολουθεῖν τῷ Χριστῷ· τουτέ-
 σσι, πάντα τὰ παρ' αὐτοῦ κελευόμενα ποιεῖν, πρὸς σφαγὰς
 εἶναι ἕτοιμον, καὶ θάνατον καθημερινόν. «Εἴ τις γὰρ θέλει
 10 ὅπως μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν
 σιαυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ὡστε τοῦ ρῖψαι τὰ
 χρήματα πολλῷ μείζον τοῦτο τὸ ἐπίταγμα, τὸ καὶ αὐτὸ τὸ
 αἷμα ἐκχεῖν· οὐ μικρὸν δὲ εἰς τοῦτο τὸ χρημάτων ἀπηλλά-
 χθαι συμβάλλεται.

15 «Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος, ἀπῆλθε λυπούμενος». Εἶτα
 ὥσπερ δεικνὺς ὁ εὐαγγελιστής, διτι οὐκ ἀπεικός τι πέπον-
 θε, φηοί· «ἦν γὰρ ἔχων χρήματα πολλά». Οὐ γὰρ ὁμοίως
 κατέχονται οἱ τὰ ὀλίγα ἔχοντες, καὶ οἱ πολλῇ βαπτισθέντες
 περισσείῃ· τυραννικώτερος γὰρ ἰστίε ὁ ἔρως γίνεται. Ὅπερ
 20 ἀεὶ λέγων οὐ παύομαι, διτι ἡ προσθήκη τῶν ἐπεισιόντων μεί-
 ζονα ἀνάπτει τὴν φλόγα, καὶ πενεσιτέρους ἐργάζεται τοὺς
 κτωμένους, εἴγε ἐν πλείονι καθίστησιν αὐτοὺς ἐπιθυμίᾳ, καὶ
 μᾶλλον αἰσθάνεσθαι τῆς ἐνδείας ποιεῖ. Σκόπει γοῦν καὶ
 ἐνταῦθα οἷαν ἐπεδείξατο τὴν ἰσχὺν τὸ πάθος. Τὸν γὰρ μετὰ
 25 χαρᾶς προσελθόντα καὶ προθυμίας, ἐπειδὴ ἐκέλευσεν ὁ Χρι-

αὐτὰ ποὺ ἔχει, ἀλλ' ὅτι τοῦ προσθέτει καὶ ἄλλα εἰς αὐτὰ ποὺ ἔχει, τοῦ ἔδωσε περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπε νὰ δώσῃ· καὶ ὅχι μόνον περισσότερα, ἀλλὰ καὶ τόσον σπουδαιότερα, ὅσον εἶναι ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἀκόμη περισσότερον. Ἐησαυρὸν δὲ ὠνόμασε τὴν μεγαλοδωρίαν τῆς ἀνταμοιβῆς, μὲ σκοπὸν νὰ δείξῃ τὴν μονιμότητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, ὅπως δηλαδὴ ἦτο δυνατόν νὰ ὁδηγήσῃ τὸν νέον εἰς τὴν γνῶσιν, χρησιμοποιοῦν ἀνθρώπινα παραδείγματα. Ἐπομένως δὲν ἀρκεῖ νὰ περιφρονῇ κανεὶς τὰ χρήματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ δώσῃ τροφήν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ πρὶν ἀπὸ ὅλα νὰ ἀκολουθῇ τὸν Χριστόν, δηλαδὴ νὰ πράττῃ ὅλα τὰ προστάγματά του καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμος διὰ σφαγὴν χάριν αὐτοῦ καὶ διὰ καθημερινὸν θάνατον. Διότι, «ἐὰν κάποιος θέλῃ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, νὰ λάβῃ τὸν σταυρόν του καὶ ἃς μὲ ἀκολουθῇ»¹⁰. Ὡστε εἶναι πολὺ πῶς ἀνωτέρα ἢ ἐντολὴ αὕτη τὸ νὰ θυσιάζῃ κανεὶς τὴν ζωὴν του ἀπὸ τὸ νὰ περιφρονήσῃ τὰ χρήματα, καὶ δὲν εἶναι μικρὰ ἢ συμβολὴ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ χρήματα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐντολῆς αὐτῆς.

«Ἀκούσας ὁμοῦς ὁ νεανίσκος αὐτά, ἔφυγε λυπημένος». Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ δείξῃ ὁ εὐαγγελιστής, ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸ ποὺ ἔπαθε κάτι τὸ φυσικόν, λέγει· «διότι εἶχε πολλὰ χρήματα». Δὲν εἶναι δηλαδὴ κυριευμένοι ἀπὸ τὸ ἴδιον πάθος αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ὀλίγα καὶ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν πάρα πολὺ μεγάλην περιουσίαν· διότι τότε γίνεται πὸ τυραννικὸς ὁ πόθος των διὰ τὰ χρήματα. Συμβαίνει δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ δὲν θὰ παύσω νὰ τὸ λέγω, ὅτι ἡ προσθήκη τῶν ἐκάστοτε ἀποκτωμένων χρημάτων ἀνάπτει κατὰ πολὺ περισσότερον τὴν φλόγα καὶ κάνει πῶς πτωχοὺς αὐτοὺς ποὺ τὰ ἀποκτοῦν, καθ' ὅσον ἐμβάλλει εἰς αὐτοὺς μεγαλυτέραν ἐπιθυμίαν δι' αὐτά καὶ τοὺς κάνει νὰ αἰσθάνωνται πολὺ περισσότερον τὴν πτωχείαν των. Καὶ πρόσεχε λοιπὸν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ποῖαν δύναμιν παρουσίασε τὸ πάθος αὐτό. Διότι ἐκεῖνον ποὺ ἦλθε πρὸς τὸν Κύριον μὲ χαρὰν καὶ προθυμίαν, ἐπειδὴ

σιδὸς ῥῖπαι τὰ χρήματα, οὕτω κατέχωσε καὶ ἐβάρησεν, ὥς
μηδὲ ἀποκρίνασθαι περὶ τούτων ἀφείναι, ἀλλὰ σιγήσαντα
καὶ κατηφῇ καὶ σιυγνὸν γενόμενον ἀπελθεῖν.

Τί οὖν ὁ Χριστός; «Πῶς δυσκόλως οἱ πλούσιοι εἰσε-
5 λεύσσονται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», οὐ τὰ χρήμα-
τα διαβάλλων, ἀλλὰ τοὺς κατεχομένους ὑπ' αὐτῶν. Εἰ δὲ
πλούσιος δυσκόλως, πολλῷ μᾶλλον ὁ πλεονέκτης. Εἰ γὰρ
τὸ μὴ δοῦναι τὰ ἑαυτοῦ πρὸς βασιλείαν ἐμπόδιον, τὸ καὶ τὰ
ἐτέρων λαβεῖν ἐννόησον πόσον σωρεύει τὸ πῦρ. Τί δήποτε
10 δὲ τοῖς μαθηταῖς ἔλεγεν, διὲ δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσε-
ται, πένησιν οὖτοι καὶ οὐδὲν κεκτημένοις; Παιδεύων αὐτοὺς
μὴ αἰσχύνεσθαι τὴν πενίαν, καὶ ὥσανει ἀπολογούμενος αὐ-
τοῖς ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἐπιτρέψαι ἔχειν.

Εἰπὼν δὲ δύσκολον, προῖὼν δείκνυοι διὲ καὶ ἀδύνατον,
15 καὶ οὐχ ἀπλῶς ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐπιτάσεως ἀδύνα-
τον καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ παραδείγματος ἐδήλωσε, τοῦ κατὰ
τὴν κάμηλον καὶ τὴν βελόνην. «Εὐκοπώτερον», φησί, «κά-
μηλον εἰσελθεῖν διὰ τρυπήματος ραφίδος, ἢ πλούσιον εἰς
τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». "Οθεν δείκνυται διὲ οὐχ ὁ τυ-
20 χὼν μισθὸς τοῖς πλουτιοῦσι καὶ δυναμένοις φιλοσοφεῖν. Αἰὶ
καὶ Θεοῦ ἔργον ἔφησεν εἶναι αὐτό, ἵνα δείξῃ, διὲ πολλῆς
δεῖ τῆς χάριτος τῷ μέλλοντι τοῦτο κατορθοῦν. Τῶν γοῦν
μαθητῶν ταραχθέντων ἔλεγε «παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύ-
νατον, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατά».

25 Καὶ ἵστος ἔνεκεν οἱ μαθηταὶ ταραττόνται, πένητες ὄν-
τες, καὶ ἀφόδρα πένητες; ἵστος οὖν ἔνεκεν θορυβοῦνται; Ὑ-

ὁ Χριστὸς τὸν προέτρεψε ν' ἀπαρνηθῇ τὰ χρήματα, τόσον πολὺ τὸν ἐξουθένωσε καὶ κατέβαλε τὰς δυνάμεις του, ὥστε δὲν τὸν ἄφησε οὔτε κἂν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ὅσα τοῦ εἶπεν, ἀλλ' ἔφυγε σιωπηλὸς, σκυθρωπὸς καὶ καταλυπημένος.

Τί λέγει λοιπὸν ὁ Χριστός; «Πόσον δύσκολα θὰ εἰσέλθουν οἱ πλούσιοι εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», κατηγορῶν ὅχι τὰ χρήματα, ἀλλ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι δοῦλοι εἰς αὐτά. Ἐὰν δὲ θὰ εἰσέλθῃ δύσκολα ὁ πλούσιος, πολὺ πιὸ δύσκολα θὰ εἰσέλθῃ ὁ πλεονέκτης. Διότι, ἐὰν ἀποτελῇ ἐμπόδιον διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν τὸ νὰ μὴ δίδῃ κανεὶς, σκέψου πόσῃν φωτιᾷ ἐπισωρεύει τὸ νὰ παίρνῃ καὶ τὰ πράγματα τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι δύσκολα θὰ εἰσέλθῃ ὁ πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐφ' ὅσον ἦσαν πτωχοὶ καὶ δὲν εἶχον τίποτε; Μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ μὴ ἐντρέπωνται τὴν πτωχείαν καὶ ἀπολογούμενος κατὰ κάποιον τρόπον πρὸς αὐτοὺς διὰ τὸ ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἔχουν τίποτε.

Ἀφοῦ δὲ τοὺς εἶπεν ὅτι εἶναι δύσκολον, ἐν συνεχείᾳ τονίζει ὅτι εἶναι καὶ ἀδύνατον, καὶ ὅχι ἀπλῶς ἀδύνατον, ἀλλ' ἀδύνατον εἰς ὑπερβολικὸν βαθμόν, πράγμα ποὺ τὸ ἐφανέρωσε μὲ τὸ παράδειγμα τῆς καμήλου καὶ τῆς βελόνης. Διότι λέγει «εὐκρωτέρον εἶναι νὰ περάσῃ μία κάμηλος ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς βελόνης, παρὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Ἀποδεικνύεται λοιπὸν ἐξ αὐτοῦ ὅτι δὲν θὰ εἶναι τυχαία ἡ ἀμοιβὴ ἐκείνων ποὺ εἶναι πλούσιοι καὶ ἡμποροῦν νὰ ζοῦν μὲ εὐσέβειαν. Διὰ τοῦτο καὶ εἶπεν ὅτι αὐτὸ εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ δείξῃ δηλαδή, ὅτι χρειάζεται πολλὴν χάριν ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐταράχθησαν οἱ μαθηταί του, εἶπεν «Εἰς μὲν τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, εἰς τὸν Θεὸν ὅμως τὰ πάντα εἶναι δυνατά».

Καὶ διὰ ποῖον λόγον οἱ μαθηταὶ ταρασσονται, καθ' ἣν στιγμὴν ἦσαν πτωχοὶ καὶ μάλιστα πάρα πολὺ πτωχοί; διὰ

πὲρ τῆς τῶν ἄλλων σωτηρίας ἀλγοῦντες, καὶ πολλὴ πρὸς
 ἁπάτας φιλοσοιογίαν ἔχοντες, καὶ τὰ τῶν διδασκάλων ἤδη
 σπλάγχνα ἀναλαθόντες. Οὕτω γοῦν ἔτρεμον καὶ ἐδεδοίκει-
 σαν ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύ-
 5 τῆς, ὥστε πολλῆς δεηθῆναι τῆς παρακλήσεως. Διὰ τοῦτο
 πρότερον ἐμβλέψας αὐτοῖς εἶπε· «τὰ παρὰ ἀνθρώποις ἀδύ-
 νατα, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ». Ἡμέρω γὰρ θυμιατὶ καὶ πρᾶ-
 φρτίτουσαν αὐτῶν τὴν διάνοιαν παραμυθησάμενος, καὶ τὴν
 ἀγωνίαν καταλύσας (τοῦτο γὰρ ἐδήλωσεν ὁ εὐαγγελιστῆς
 10 εἰπὼν, «ἐμβλέψας»), τότε καὶ διὰ τῶν ρημάτων αὐτοῦς ἀ-
 νήσοι, τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν εἰς μέσον ἀγαγόν, καὶ οὕτω
 ποιήσας θαρρεῖν. Εἰ δὲ θούλει καὶ τὸν τρόπον μαθεῖν, καὶ
 πῶς ἂν τὸ ἀδύνατον γένοιτο δυνατὸν, ἄκουε. Οὐδὲ γὰρ διὰ
 τοῦτο εἶπε, «τὰ παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατα, δυνατὰ παρὰ τῷ
 15 Θεῷ», ἵνα ἀναπέσης, καὶ ὡς ἀδυνάτων ἀπόσχη, ἀλλ' ἵνα
 τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος ἐννοήσας, ἐπιτηδῆσῃ ραδί-
 ως, καὶ τὸν Θεὸν παρακαλέσας συνεφάψασθαι σοι τῶν κα-
 λῶν τούτων ἁθλῶν, τῆς ζωῆς ἐπιτύχῃς.

3. Πῶς οὖν ἂν γένοιτο τοῦτο δυνατὸν; Ἄν εἴπῃς τὰ
 20 θῆτα, ἂν κενώσῃς τὰ χρήματα, ἂν τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας
 ἀποσιῇς. Ὅτι γὰρ οὐ τῷ Θεῷ μόνον αὐτὸ λογίζεται, ἀλλὰ
 διὰ τοῦτο εἶπεν, ἵνα δείξῃ τὸν ὄγκον τοῦ κατορθώματος, ἄ-
 κουσιν τῶν μετὰ ταῦτα. Πέτρου γὰρ εἰπόντος, «ἰδοὺ ἡμεῖς
 ἀφῆκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι», καὶ ἐρωτήσαν-
 25 τος, «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;», τὸν μισθὸν ὁρίσας ἐκείνοις, ἐπῆ-
 γαγε· «καὶ πᾶς ὅστις ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀγροὺς ἢ ἀδελφοὺς

ποίαν αἰτίαν λοιπὸν ἀνησυχοῦν; Ἐπειδὴ ἐπονοῦσαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων καὶ ἔτρεφον μεγάλην στοργὴν πρὸς ὅλους καὶ ἐθεωροῦσαν τοὺς ἑαυτοὺς των ὡς διδασκάλους των. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν λοιπὸν ἔτρεμον καὶ εἶχον κυριευθῆ ἀπὸ φόβον δι' ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, καὶ συνεπῶς εἶχον ἀνάγκην ἀπὸ πολλὴν παρηγορίαν. Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ πρῶτα τοὺς ἐκοίταζεν, εἶπεν· «Αὐτὰ ποὺ εἶναι ἀδύνατα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατὰ διὰ τὸν Θεόν». Ἀφοῦ λοιπὸν μὲ τὸ ἡμέρον καὶ πρῶτον βλέμμα του παρηγόρησε τὴν γεμάτην ἀπὸ ταραχὴν σκέψιν των καὶ διέλυσε τὴν ἀγωνίαν των (διότι αὐτὸ τὸ ἔκανε φανερὸν ὁ εὐαγγελιστὴς μὲ τὸν λόγον του, «ἐμβλέψας»), εἰς τὴν συνέχειαν τοὺς καθησυχάζει καὶ μὲ τοὺς λόγους του, ἀφοῦ παρουσίασε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔτσι τοὺς ἐγένισε μὲ θάρρος. Ἄλλ' ἐὰν θέλῃς νὰ μάθῃς καὶ τὸν τρόπον καὶ πῶς θὰ ἠμποροῦσε τὸ ἀδύνατον νὰ γίνῃ δυνατόν, ἄκουε. Διότι δὲν εἶπε μὲ τὸν σκοπὸν αὐτὸν τοὺς λόγους, «αὐτὰ ποὺ εἶναι ἀδύνατα διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι δυνατὰ διὰ τὸν Θεόν», διὰ νὰ ἀπελπισθῇς δηλαδὴ καὶ νὰ παραιτηθῇς μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εἶναι ἀδύνατα, ἀλλὰ τὰ εἶπε μὲ σκοπὸν, ὥστε, ἀφοῦ κατανοήσης τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος, νὰ σπεύσῃς μὲ εὐκολίαν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ἐπικαλούμενος καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας σου, νὰ ἐπιτύχῃς τὴν αἰώνιον ζωὴν.

3. Πῶς λοιπὸν θὰ ἠμποροῦσεν αὐτὸ νὰ ἐπιτευχθῇ; Ἄν ἀπαρνηθῇς τὰ ὑπάρχοντά σου, ἂν μοιράσῃς τὰ χρήματά σου, ἂν ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὴν πονηρὰν ἐπιθυμίαν σου. Τὸ ὅτι λοιπὸν αὐτὸ δὲν εἶναι ἔργον μόνον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ εἶπεν αὐτὸ μὲ σκοπὸν νὰ δείξῃ τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος, ἄκουσε τὰ ὅσα λέγει εἰς τὴν συνέχειαν. Διότι ὅταν ὁ Πέτρος εἶπεν, «Νὰ ἡμεῖς ἐγκατελείψαμεν τὰ πάντα καὶ σὲ ἠκολουθήσαμεν», καὶ ἠρώτησεν, «ποία λοιπὸν θὰ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ μας;», ὀρίζων τὸ μισθὸν δι' ἐκείνους, προσέθεσεν· «Καὶ ὁ καθένας ποὺ ἐγκατέλειπεν οἰκίας, ἀγροῦς, ἀδελ-

ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἑκατονταπλασίονα λήγεται
καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει». Οὕτω τὸ ἀδύνατον γίνε-
ται δυνατόν. Ἀλλὰ πῶς αὐτὸ τοῦτο γένοιτ' ἂν, φησί, τὸ ἀ-
φρεῖναι; πῶς δυνατὸν τὸν βαπτισθέντα ἅπαξ ἐπιθυμία τοι-
5 αὐτῇ χρημάτων ἀνενεγκεῖν; Ἄν ἄρξῃται ἐκ τῶν ὄντων κε-
νοῦν, καὶ τὰ περιττὰ περικόπτειν. Οὕτω γὰρ καὶ περαιτέρω
προδῆσεται, καὶ εὐκολώτερον λοιπὸν δραμεῖται.

Μὴ τοίνυν ὑφ' ἐν τὸ πᾶν ζητήσης, ἀλλ' ἡρέμα καὶ κατὰ
μικρὸν ἀνάβαινε τὴν κλίμακα ταύτην, τὴν εἰς τὸν οὐρανὸν σε
10 ἀνάγουσαν, εἰ δυσχερές σοι τὸ ἀθρόον φαίνεται. Καθάπερ
γὰρ οἱ πυρέτιοντες, δοιμεῖαν χολὴν ἔνδον ἔχοντες πλεονά-
ζουσιν, διὰν ἐπεμβάλωσι οἷα καὶ ποιά, οὐ μόνον οὐ κα-
τασθεννύουσι τὸ δῆρος, ἀλλὰ καὶ ἀνάπτουσι τὴν φλόγα·
οὕτω καὶ οἱ φιλοχρήματοι, διὰν τῇ πονηρᾷ ταύτῃ ἐπιθυμίᾳ
15 καὶ τῆς χολῆς ἐκείνης δοιμετέρα τὰ χρήματα ἐπεμβάλωσι,
μᾶλλον αὐτὴν ἐκκαίουσιν. Οὐδὲν γὰρ αὐτὴν οὕτως ἴσθη-
σιν, ὥς τὸ ἀποσιῆναι τέως τῆς τοῦ κερδαίνειν ἐπιθυμίας,
ὥσπερ οὖν τὴν δοιμεῖαν χολὴν ὀλιγοσιτία καὶ κένωσις.
Τοῦτο δὲ αὐτὸ πόθεν ἔσται; φησὶν. Ἄν ἐννοήσης, διὰ πλου-
20 τῶν μὲν οὐδέποτε παύσῃ διψῶν, καὶ τηκόμενος τῇ τοῦ πλεί-
ονος ἐπιθυμίᾳ· ἀπαλλαγείς δὲ τῶν ὄντων, καὶ τὸ νόσημα
δυνήσῃ σιῆσαι τοῦτο.

Μὴ τοίνυν περιβάλλον πλείονα, ἵνα μὴ ἀκίχῃτα διώκης,
καὶ ἀνίατα νοσῆς, καὶ πάντων ἐλεεινότερος ἢς τοιαῦτα λυι-
25 τῶν. Ἀπόκριναι γάρ μοι, τίνα ἂν φαίμεν βασανίζεσθαι καὶ

φούς, ἀδελφάς, πατέρας ἢ μητέρα, θὰ λάβῃ ἑκατονταπλάσια καὶ θὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν». Ἔτσι τὸ ἀδύνατον γίνεται δυνατόν. Ἀλλὰ θὰ εἰπῇ κάποιος· πῶς αὐτὸ θὰ ἡμποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ; πῶς εἶναι δυνατόν αὐτοὺς ποὺ κατεκυριεύθη μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους ν' ἀπαρνηθῇ τὰ χρήματά του; Ἄν ἀρχίσῃ νὰ μοιράζῃ τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νὰ περικόπτῃ τὰ περιττὰ πράγματα. Διότι ἔτσι θὰ προχωρήσῃ καὶ πρὸ πέρα καὶ θὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς εὐκολώτερον.

Μὴ ζητήσῃς λοιπὸν νὰ ἀνεβῇς ἀμέσως, ἐὰν σοῦ φαίνεται δύσκολον τὸ διὰ μιᾶς ἀνέβασμα, ἀλλὰ ἀνέβαινε ἥρεμα καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν κλίμακα αὐτὴν ποὺ σὲ ὀδηγεῖ εἰς τὸν οὐρανόν. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ πυρετόν, ἔχοντες μέσα των εὐκολοερέθιστον καὶ πλεονάζουσιν χολήν, ὅταν προσθέσουν τροφὰς καὶ ποτά, ὅχι μόνον δὲν σβήνουν τὴν δίψαν των, ἀλλὰ καὶ ἀνάπτουν τὴν φλόγα, ἔτσι καὶ οἱ φιλοχρήματοι, ὅταν προσθέτουν τὰ χρήματα εἰς τὴν πονηρὰν αὐτὴν ἐπιθυμίαν, ποὺ εἶναι πολὺ πρὸ εὐκολοερέθιστος ἀπὸ ἐκείνην τὴν χολήν, τὴν ἀνάπτουν ἀκόμη περισσότερον. Τίποτε λοιπὸν δὲν καθησυχάζει αὐτὴν τὴν φιλοχρηματίαν τόσον, ὅσον ἡ ἀπομάκρυνσις κατ' ἀρχὴν τῆς ἐπιθυμίας τοῦ κέρδους, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια καὶ τὴν εὐκολοερέθιστον χολήν τὸ ὀλίγον φαγητόν καὶ ἡ ἀποβολή. Ἀλλά, θὰ εἰπῇ κάποιος, πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Ἐὰν κατανοήσῃς, ὅτι ὅσον μὲν αὐξάνονται τὰ πλούτη σου, ποτὲ δὲν θὰ σταματήσῃ ἡ δίψα σου δι' αὐτὰ καὶ νὰ βασανίζεσαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ περισσοτέρου, ὅταν ὁμως ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά σου, θὰ ἡμπορέσῃς καὶ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν νὰ τὴν καθησυχάσῃς.

Μὴ περιβάλλεσαι λοιπὸν ἀπὸ περισσότερα, διὰ νὰ μὴ ἐπιδιώκῃς ἀκατόρθωτα πράγματα καὶ ὑποφέρῃς ἀθεράπευτα καὶ νὰ γίνεσαι ἔτσι, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς τῆς λύσσης, ἐλκεϊνότερος ἀπὸ ὄλους. Διότι εἶπέ μου· ποῖος, θὰ ἡμπορούσαμεν νὰ εἰποῦμεν, βασανίζεται καὶ ὑποφέρει, αὐτοὺς

δδυνασθαι, τὸν ἐπιθυμοῦντα σιτίων καὶ πότιων πολυτελεῶν, καὶ οὐκ ἔχοντα ἀπολαῦσαι ὥς θούλειαι, ἢ τὸν οὐκ ἔχοντα ἐπιθυμίαν τοιαύτην; Εὐδηλον διὲ τὸν ἐπιθυμοῦντα μὲν, οὐ δυνάμενον δὲ μετασχεῖν ὧν ἐπιθυμεῖ. Οὕτω γάρ ἐστι τοῦτο δδδδνηρόν, τὸ ἐπιθυμοῦντα μὴ ἀπολαύειν, καὶ διψῶντα μὴ πίνειν, ὥς καὶ τὴν γέενναν βουλόμενον ἡμῖν ὑπογράψαι τὸν Χριστόν, τοῦτον αὐτὴν ὑπογράψαι τὸν τρόπον, καὶ τὸν πλούσιον οὕτως εἰσαγαγεῖν ἀποτηγανιζόμενον· ἐπιθυμῶν γὰρ σιγόνος ὕδαιος, καὶ μὴ ἀπολαύων, οὕτως ἐκολάζειο.

- 10 Οὐκοῦν ὁ μὲν χρημάτων καταφρονῶν ἔσχησε τὴν ἐπιθυμίαν· ὁ δὲ πλουτεῖν βουλόμενος, καὶ περιβάλλεσθαι πλείω, ἀνῆψε μᾶλλον, καὶ οὐδέπω ἴσταιται· ἀλλὰ κἂν μυρία λάβη τάλαντα, ἐτέρων τοσοῦτων ἐπιθυμεῖ· κἂν τούτων ἐπιτύχῃ, πάλιν δις τοσοῦτων ἄλλων ἐφίεται· καὶ προῖών, καὶ τὰ
15 ὄρη καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν καὶ πάντα εὐχεται αὐτῷ γενέσθαι χρυσόν, καὶ νῆν τινὰ μανίαν μαινόμενος καὶ φοβεράν, καὶ οὐδέποτε οὕτω σθεσθῆναι δυναμένην. Καὶ ἵνα μάθῃς, διὲ οὐ τῇ προσοθήκῃ, ἀλλὰ τῇ ἀφαιρέσει τοῦτο ἴσταιται τὸ κακόν· Εἴ σοι γέγονεν ἐπιθυμία ποτὲ ἄτιμος πτῆναι
20 καὶ δι' ἀέρος ἐνεχθῆναι, πῶς ἂν τὴν ἄτιμον ταύτην ἔσθεςας ἐπιθυμίαν; ἢ τῷ πείσαι τὸν λογιισμόν, διὲ ἀδυνάτων ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐδενὶ τούτων ἐπιχειρεῖν δεῖ; Εὐδηλον διὲ τῷ πείσαι τὸν λογιισμόν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, φησί, ἀδύνατον. Ἄλλὰ καὶ τοῦτο ἀδυνα-
25 τώτερον, τὸ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης ὄρον εὑρεῖν. Καὶ γὰρ εὐ-

πὺ ἐπιθυμεῖ πολυτελεῇ φαγητὰ καὶ ποτὰ καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὰ ἀπολαύσῃ ὅπως θέλει, ἢ αὐτὸς πὺ δὲν εἶναι κυριευμένος ἀπὸ τέτοιαν ἐπιθυμίαν; Εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι βασανίζεται αὐτὸς πὺ ἔχει μὲν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν, ἀλλὰ δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ αὐτὰ πὺ ἐπιθυμεῖ. Τόσον δηλαδὴ ὁ δυνηρὸν εἶναι αὐτό, τὸ νὰ μὴ ἡμπορῇ ν' ἀπολαύσῃ κανεὶς αὐτὸ πὺ ἐπιθυμεῖ καὶ τὸ νὰ διψᾷ καὶ νὰ μὴ πίνῃ, ὥστε, θέλων ὁ Χριστὸς νὰ μᾶς παρουσιάσῃ διὰ παραδείγματος τὴν γέενναν, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τὴν περιγράψῃ καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὸν πλούσιον νὰ κατακαίεται ἔτσι¹¹. ἐτιμωρεῖτο δηλαδὴ μὲ τὸ ὅτι ἐπιθυμοῦσε μίαν σταγόνα ὕδατος καὶ δὲν ἡμποροῦσε νὰ τὴν ἀπολαύσῃ.

Ἐκεῖνος λοιπὸν πὺ περιφρονεῖ τὰ χρήματα κατέπαυσε τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν, ἐνῶ αὐτὸς πὺ ἐπιθυμεῖ νὰ πλουτῇ καὶ ν' ἀποκτήσῃ περισσότερα, τὴν ἤναψε περισσότερον τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ οὐδέποτε ἀρκεῖται εἰς αὐτὰ πὺ ἔχει· ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμῃ ἀποκτήσῃ ἀπειρα τάλαντα, ἐπιθυμεῖ ἄλλα τόσα· καὶ ἂν τὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτά, ἐπιθυμεῖ καὶ πάλιν ἄλλα διπλάσια ἀπὸ αὐτά, καὶ προχωρῶν, εὐχεται καὶ τὰ ὄρη καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ὅλα γενικῶς νὰ γίνουν πρὸς χάριν του χρυσός, κατεχόμενος ἀπὸ μίαν νέαν μορφήν φοβεράς μανίας, πὺ δὲν ἡμπορεῖ ἔτσι νὰ σβῇ ποτέ. Καὶ διὰ νὰ μάθῃς, ὅτι τὸ κακὸν αὐτὸ δὲν σταματᾷ μὲ τὴν προσθήκην, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀφαίρεσιν, πρόσεξε τὸ ἑξῆς· Ἐὰν κάποτε σοῦ ἐγεννᾶτο ἡ παράλογος ἐπιθυμία νὰ πετάξῃς καὶ νὰ μεταβῇς κάπου διὰ τοῦ ἀέρος, πῶς θὰ ἡμποροῦσες νὰ σβῇς αὐτὴν τὴν παράλογον ἐπιθυμίαν σου; μὲ τὸ νὰ κάνῃς πτερὰ καὶ νὰ κατασκευάσῃς ἄλλα ὄργανα, ἢ μὲ τὸ νὰ πείσῃς τὸν λογισμὸν σου, ὅτι ἐπιθυμεῖ ἀκατόρθωτα πράγματα καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρῇ κανένα ἀπὸ αὐτά; Ὀλοφάνερον εἶναι μὲ τὸ νὰ πείσῃς τὸν λογισμὸν σου.

Ἀλλά, θὰ εἰπῇ κάποιος, ἐκεῖνο εἶναι ἀδύνατον. Ὅμως καὶ αὐτὸ εἶναι πρὸ ἀκατόρθωτον, τὸ νὰ εὕρῃς δηλαδὴ τέρμα διὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Καθ' ὅσον εἶναι εὐκολώτερον, ἂν

- κολώτερον ἀνθρώπους θνίας πιῆναι ἢ τῇ προσθήκῃ τοῦ
 πλείονος παῦσαι τὸν ἔρωτα. "Όταν μὲν γὰρ ἡ δυνατὰ τὰ
 ἐπιθυμητά, τῇ ἀπολαύσει παραμυθεῖσθαι δυνατόν, διὰ δὲ
 ἀδύνατα, εἰ δεῖ σπουδάζειν μόνον, τὸ τῆς ἐπιθυμίας ἡμᾶς
 5 πύτους ἀπγαγεῖν, ὥς εἰέριος γε οὐκ ἔνδον ἀτακτῆσασθαι τὴν
 ψυχὴν. "Ἰνα οὖν μὴ περιτὰ ὀδυνώμεθα, τὸν διηνεκῶς λυ-
 ποῦντα ἔρωτα τῶν χρημάτων καὶ οὐδέποτε σιγῆσαι ἀνεχό-
 μενον ἀφέντες, ἐφ' ἕτερον μεθορμισώμεθα, τὸν καὶ μακαρί-
 ονς ἡμᾶς ποιοῦντα, καὶ πολλὴν ἔχοντα τὴν εὐκόλιαν, καὶ
 10 τῶν ἄνω θησαυρῶν ἐπιθυμήσωμεν. Οὕτε γὰρ πόνος ἐνιαυθα
 τοσοῦτος, καὶ τὸ κέρδος ἄκρατον, καὶ ἀποτιγεῖν οὐκ ἔστι τὸν
 καὶ ὁπωσοῦν ἀγρυπνοῦντα καὶ νήφοντα καὶ τῶν παρόντων
 ὑπερορῶντα· ὥσπερ οὖν τὸν δουλεύοντα αὐτοῖς καὶ ἐκδεδο-
 μένον εἰσάπαξ ἀνάγκη πᾶσα ἐκπεσεῖν ἐκείνων.
- 15 4. Ταῦτ' οὖν ἅπαντα λογιζόμενος, τὴν πονηρὰν ἐπιθυ-
 μίαν ἐκβαλε τῶν χρημάτων. Οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἔχοις ἂν εἰπεῖν,
 διὰ τὰ μὲν παρόντα δίδωσι, τῶν δὲ μελλόντων ἀποστερεῖ καί-
 τοι καὶ εἰ τοῦτο ἦν, ἐσχάτη τοῦτο κόλασις καὶ τιμωρία. Νῦν
 δὲ οὐδὲ τοῦτο ἔστι. Μετὰ γὰρ τῆς γεέννης καὶ πρὸ τῆς γεέν-
 20 νης ἐκείνης, καὶ ἐνιαυθα εἰς χαλεπωτέραν σε ἐμβάλλει
 κόλασιν. Καὶ γὰρ οἰκίας πολλὰς ἢ ἐπιθυμία αὕτη ἀνέτρεψε,
 καὶ χαλεποὺς πολέμους ἀνεργίπισε, καὶ διαίψα θανάψα κα-
 ταλῦσαι τὸν βίον κατηνάγκασε· καὶ πρὸ τῶν κινδύνων δὲ τού-
 των τῆς ψυχῆς λυμάνεται τὴν εὐγένειαν· καὶ δειλὸν καὶ
 25 ἄνανδρον καὶ θρασὺν καὶ ψεύσιν καὶ συκοφάντην καὶ ὑψ-

καὶ εἴμεθα ἄνθρωποι, νὰ πετάξωμεν, παρὰ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ἐπὶ πλεον νὰ σταματήσωμεν τὴν σφοδρὰν αὐτὴν ἐπιθυμίαν. Διότι ὅταν εἶναι κατορθωτὰ αὐτὰ πού ἐπιθυμοῦμεν, εἶναι δυνατόν νὰ παρηγορηθῇ κανεὶς καὶ μὲ τὴν ἀπόλαυσιν, ὅταν ὅμως εἶναι ἀκατόρθωτα, μία πρέπει νὰ εἶναι τότε ἡ φροντίς μας, πῶς ν' ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν μας, διότι δὲν εἶναι δυνατόν κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ξανακερδίσωμεν τὴν ψυχὴν μας. Ὡστε λοιπὸν διὰ νὰ μὴ στενοχωρούμεθα διὰ περιττὰ πράγματα, ἀφοῦ ἀποβάλλωμεν τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν διὰ τὰ χρήματα, πού συνεχῶς μᾶς λυπεῖ καὶ οὐδέποτε ἀνέχεται νὰ σταματήσῃ, ἃς στραφῶμεν πρὸς ἄλλην, πού μᾶς κάνει μακαρίους καὶ εἶναι πολὺ εὐκόλος, καὶ ἃς ἐπιθυμήσωμεν τοὺς θησαυροὺς τῶν οὐρανῶν. Διότι πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν δὲν ὑπάρχει οὔτε κόπος τόσον μέγας, τὸ δὲ κέρδος εἶναι ἀπερίγραπτον, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποτύχῃ ἐκεῖνος πού κατὰ κάποιον τρόπον ἐπαγρυπνεῖ, φροντίζει καὶ περιφρονεῖ τὰ παρόντα· ἐνῷ ἀντιθέτως αὐτὸς πού εἶναι δοῦλος τῶν ὑλικῶν πραγμάτων καὶ ἔχει δώσει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἑαυτὸν του εἰς αὐτὰ ἅπαξ διὰ παντός, ὅπως οἴηται αὐτὸς θ' ἀναγκασθῇ κάποτε νὰ τ' ἀποχωρισθῇ.

4. Ἀναλογιζόμενος λοιπὸν ὅλα αὐτά, βγάλε ἀπὸ μέσα σου τὴν πονηρὰν ἐπιθυμίαν τῶν χρημάτων. Βέβαια οὔτε καὶ αὐτὸ ἤμπορεῖς νὰ μοῦ εἰπῇς, ὅτι σοῦ δίδει μὲν αὐτὴ τὰ παρόντα, ἀλλ' ὅμως σοῦ στερεῖ τὰ μέλλοντα· καὶ ἂν ἀκόμη βέβαια συνέβαιnen αὐτό, θὰ ἦτο χειροτέρα κόλασις καὶ τιμωρία. Τώρα ὅμως οὔτε αὐτὸ εἶναι δυνατόν. Διότι μαζὶ μὲ τὴν γέννηαν καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν γέννηαν ἐκείνην, καὶ εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν σοῦ γίνεται πρόξενος χειροτέρας κολάσεως. Καθ' ὅσον ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ πολλὰς οἰκίας κατέστρεψε καὶ φοβεροὺς πολέμους ὑπεκίνησε καὶ ὠδήγησε κατ' ἀνάγκην τὴν ζωὴν εἰς βίαιον θάνατον· καὶ πρὶν ἀπὸ τοὺς κινδύνους δὲ αὐτοὺς καταστρέφει τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, καὶ κατέστησε πολλὰς φορές, αὐτὸν πού διακατέχεται ἀπὸ αὐτὴν,

παγα καὶ πλεονέκτην καὶ τὰ ἔσχατα πάντα τὸν ἔχοντα πολ-
λάκις εἰργάσαιτο.

Ἄλλ' ἴσως τὴν λαμπρότητα τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν οἰκε-
τῶν τὸ πλῆθος καὶ τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κάλλος καὶ τὴν
5 θεραπείαν τὴν ἐπ' ἀγορᾶς ὁρῶν καταγοητεύσῃ; Τίς οὖν ἂν
γένοιτο θεραπεία τῷ πονηρῷ τραύματι τούτῳ; Ἄν ἐννο-
ήσῃς, πῶς σοι ταῦτα τὴν ψυχὴν διατίθῃσι; πῶς σκοτεινί-
καὶ ἔρημον καὶ αἰσχροὺς αὐτὴν κατασκευάζει καὶ δυσειδῆ
ἂν λογίσῃ μεθ' ὅσων ταῦτα ἐκινήθη κακῶν, μεθ' ὅσων φυλάτι-
10 τεται πόνων, μεθ' ὅσων κινδύνων; μᾶλλον δὲ οὐδὲ φυλάτι-
ται μέχρι τέλους, ἀλλ' ὅταν ἀπάντων διαφύγῃ τὰς λαβὰς, ὁ
θάνατος ἐπελθὼν ταῦτα μὲν εἰς τὰς τῶν σῶν ἐχθρῶν πολ-
λάκις ἐξήγαγε χεῖρας, σὲ δὲ ἔρημον λαβὼν ἄπεισιν, οὐδὲν
τούτων ἐπισυρόμενον, ἀλλ' ἢ τὰ τραύματα καὶ τὰ ἔλκη μό-
15 νοι, ἅπερ ἐκ τούτων λαβοῦσα ἄπεισιν ἡ ψυχὴ.

Ὅταν οὖν ἴδῃς τινὰ λάμποντα ἔξωθεν ἀπὸ τῶν ἱματίων
καὶ τῆς πολλῆς δορυφορίας, ἀνάπτυξον αὐτοῦ τὸ συνειδὸς,
καὶ πολλὴν εὐρήσεις τὴν ἀράχνην ἔνδον, καὶ πολλὴν τὴν κό-
ριν ὄψει. Ἐννόησον τὸν Παῦλον, τὸν Πέτρον ἐννόησον τὸν
20 Ἰωάννην, τὸν Ἡλίαν μᾶλλον δὲ αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν
οὐκ ἔχοντα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. Ἐκείνου ζηλωτὴς γε-
νοῦ, καὶ τῶν ἐκείνου θούλων, καὶ τὸν ἄφαιτον τούτων φαντά-
ζου πλοῦτον. Εἰ δὲ μικρὸν διαβλέψας ἐκ τούτων σκοιωθεῖς;
πάλιν, καθάπερ ἐν τινι ναυαγίῳ καταιγίδος ἐπελθούσης,
25 ἀκουσον τῆς ἀποφάσεως τοῦ Χριστοῦ τῆς λεγούσης, οἱ
ἀδύνατον πλούσιον εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.
Καὶ πρὸς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν θές τὰ ὄρη καὶ τὴν γῆν καὶ
τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα, εἰ θεύλει, τῷ λόγῳ ποιήσων εἶναι

δειλόν, ἄνανδρον, θρασύν, ψεύστην, συκοφάντην, ἄρπαγα, πλεονέκτην καὶ ὅτιδήποτε ἄλλο χειρότερον.

Ἄλλὰ μήπως καταγοητεύεσαι, ὅταν βλέπῃς τὴν λάμπιν τῶν χρημάτων καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑπηρετῶν καὶ τὸ κάλλος τῶν οἰκοδομημάτων καὶ τὰς τιμὰς ὅταν διέρχεσαι ἀπὸ τὴν ἀγοράν; Ποία λοιπὸν θεραπεία θὰ ἡμπορέσῃ νὰ εὕρεθῇ διὰ τὸ πονηρὸν αὐτὸ τραῦμα; Ἄν σκεφθῇς, πῶς καταντοῦν ὅλα αὐτὰ τὴν ψυχὴν σου· πῶς τὴν καθιστοῦν σκοτεινὴν, ἔρημον, αἰσχρὰν καὶ ἄσχημον· ἂν ἀναλογισθῇς μὲ τὴν βοήθειαν πόσων κακῶν ἀπεκτήθησαν αὐτά, μὲ πόσους κόπους φυλάσσονται μέχρι τέλους, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη ἀποφύγῃ κανεὶς ὅλων τὰς ἄρπαγὰς, ἐλθὼν ὁ θάνατος, πολλὰς φορὰς ὁδηγεῖ αὐτὰ εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν σου, ἐσένα δὲ σὲ παίρνει γυμνὸν ἀπὸ ὅλα καὶ φεύγει, χωρὶς νὰ σύρῃς ἀπὸ ὀπίσω σου τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά, παρὰ μόνον τὰ τραύματα καὶ τὰς πληγὰς, τὰ ὁποῖα ἐπῆρεν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ ψυχὴ καὶ φεύγει.

Ὅταν λοιπὸν ἰδῇς κάποιον νὰ λάμπῃ ἐξωτερικὰ ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του καὶ τὴν μεγάλην ἀκολουθίαν του, ἀνάλυσεν λεπτομερῶς τὴν συνείδησίν του, καὶ θὰ εὔρῃς μέσα της πολλὴν πονηρίαν καὶ θὰ ἰδῇς νὰ ὑπάρχῃ μέσα της πολλὴ σκόνη. Ἀναλογίσου τὸν Παῦλον, τὸν Πέτρον, σκέψου τὸν Ἰωάννην, τὸν Ἡλίαν· ἢ καλύτερα σκέψου τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ποῦ δὲν εἶχε ποῦ νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν του. Γίνε μιμητὴς ἐκείνου καὶ τῶν δούλων ἐκείνου καὶ νὰ φέρῃς εἰς τὴν φαντασίαν σου τὸν ἀπερίγραφτον πλοῦτον αὐτῶν. Ἐὰν ὁμως διὰ μίαν στιγμὴν ρίψῃς τὸ βλέμμα σου πρὸς τὰ χρήματα καὶ σκοτισθῇ καὶ πάλιν τὸ μυαλόν σου, ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν κάποιου ναυαγίου τὴν στιγμὴν ποῦ ἔρκεται ἡ καταγίγξ, ἄκουσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Χριστοῦ ποῦ λέγει, ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὁ πλοῦσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν θέσε τὰ ὄρη, τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ κάνε τα ὅλα αὐτά, ἐὰν θέλῃς, μὲ τὴν σκέψιν σου χρυσόν· θὰ δια-

χρυσόν· οὐδὲν γὰρ ἴσον ὄψει τῆς ζημίας τῆς ἐκεῖθεν σοι γινομένης.

Καὶ σὺ μὲν πλέθρων γῆς τόσων καὶ τόσων μέμνησαι, καὶ οἰκιῶν δέκα καὶ εἴκοσιν ἢ καὶ πλείονων, καὶ θαλανείων
 5 τοσοῦτων, καὶ ἀνδραπόδων χιλίων ἢ δις τοσοῦτων, καὶ ὀχημάτων ἀργυρενδέτων καὶ χρυσοπάσιων, ἐγὼ δὲ ἐκεῖνό φημι· εἰ τῶν πλουτιούτων ὑμῶν ἕκαστος, τὴν πενίαν ταύτην ἀφείς (πενία γὰρ ταῦτα πρὸς δ μέλλω λέγειν), ὁλόκληρον ἐκέκμητο κόσμον, καὶ ἕκαστος αὐτῶν τοσοῦτους εἶχεν ἀνθρώπους, ὅσοι
 10 νῦν εἰσι πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάττης, καὶ οἰκουμένην ἕκαστος, καὶ γῆν καὶ θάλατταν, καὶ πανταχοῦ οἰκοδομήματα, καὶ πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ πανταχόθεν ἀντὶ ὕδατος, ἀντὶ πηγῶν αὐτῷ χρυσοῖον ἐπέρρει, ἱριῶν ὁβολῶν οὐκ ἂν ἔφην ἀξίους εἶναι τοὺς οὕτω πλουτιούντας, τῆς βασιλείας ἐκπε-
 15 σόντας. Εἰ γὰρ νῦν χρημάτων τῶν ἀπολλυμένων ἐφριέμενοι, διὰ μὴ ἐπιτύχωσι, βασανίζονται, εἰ λάβοιεν αἰσθησθῆναι τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν ἐκείνων, τί λοιπὸν ἀρκέσει εἰς παραμυθίαν αὐτοῖς; Οὐκ ἔστιν οὐδέν.

Μὴ τοίνυν μοι λέγε τὴν τῶν χρημάτων περιουσίαν, ἀλλ' ἐννέει τὴν ζημίαν ὅσην ἐκ ταύτης οἱ ταύτης ὑπομένουσιν ἐ-
 20 ρασαί, ἀντὶ τούτων τοὺς οὐρανούς ἀπολλύντες, καὶ ταῦτ' ὅν πάσχοντες, ὅλον ἂν εἴ τις τῆς ἐν βασιλείοις μεγίστης τιμῆς ἐκπεσών, κόπρου θημωνίαν ἔχων, μέγα ἐπὶ ταύτῃ φρονοίη. Οὐδὲν γὰρ ἐκεῖνης ἢ τῶν χρημάτων διαφέρει σωρεῖα· μάλ-
 25 λον δὲ καὶ δελτίων ἐκεῖνη. Ἡ μὲν γὰρ καὶ πρὸς γεωργίαν ἐπιτήδειος, καὶ πρὸς θαλανείου ἔκκανοι, καὶ πρὸς ἄλλα

12. Θαλανεῖον· δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν κατάστημα λουτρῶνων, ἥτοι τὸ λουτρόν.

πιστώσης λοιπὸν τότε ὅτι τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὴν ζημίαν ποὺ προέρχεται ἀπὸ αὐτά.

Καὶ σὺ μὲν σκέπτεσαι τόσα καὶ τόσα στρέμματα γῆς, καὶ τὰς δέκα ἢ εἴκοσι οἰκίας ἢ καὶ περισσοτέρας, καὶ τὰ τόσα πολλὰ βαλανεῖα¹², καὶ τοὺς χιλίους δούλους ἢ τὰς δύο χιλιάδας αὐτῶν, καὶ τὰ ἀργυροστόλιστα καὶ χρυσοστόλιστα ὀχήματα, ἐγὼ ὅμως σοῦ λέγω ἐκεῖνο· Ἐὰν ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς τοὺς πλουσίους, ἐγκατέλειπεν αὐτὴν τὴν πτωχείαν (διότι αὐτὰ εἶναι πτωχεῖα ἐν συγκρίσει μὲ ἐκεῖνα ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς εἰπῶ), καὶ ἀπέκτα ὁλόκληρον κόσμον καὶ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς εἶχε τόσους πολλοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι τώρα κατοικοῦν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ εἶχεν ὁ καθένας ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ παντοῦ εἶχεν οἰκοδομήματα καὶ πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ ἀπὸ παντοῦ ἔρρε πρὸς χάριν τοῦ ἀντὶ ὕδατος, ἀντὶ πηγῶν, χρυσός, δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ εἰπῶ ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ τόσα πλούτη ὅτι ἀξίζουν τρεῖς ὀβολούς, ἐὰν ἤθελον ἀποκλεισθῇ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν; Διότι ἐὰν τώρα, ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσουν χρήματα, βασανίζονται ὅταν δὲν ἐπιτύχουν εἰς τὴν προσπάθειάν των αὐτὴν, ἐὰν ἤθελον λάβει γνῶσιν τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἀγαθῶν, τί θὰ ἀρκοῦσε τότε διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ; Δὲν ὑπάρχει τίποτε.

Μὴ μοῦ προβάλλῃς λοιπὸν τὴν ἀφθονίαν τῶν χρημάτων, ἀλλὰ νὰ σκέπτεσαι πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ζημία ποὺ ὑφίστανται οἱ ἐρασταὶ αὐτῆς, οἱ ὅποιοι ἀντὶ τούτων χάνουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ παθαίνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα ποὺ παθαίνει κάποιος, ἐὰν ἤθελε συμβῇ νὰ ἐκπέσῃ ἀπὸ τὴν τιμητικὴν τοῦ θεοῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ποὺ θεωρεῖ πολὺ σπουδαῖον πρᾶγμα τὴν μίαν σωρὸν κοπριάς ποὺ ἔχει. Καθ' ὅσον ὡς πρὸς τίποτε δὲν διαφέρει ἡ συγκέντρωσις τῶν χρημάτων ἀπὸ ἐκείνην, μᾶλλον δὲ εἶναι καὶ καλυτέρα. Διότι ἡ μὲν κοπρία εἶναι χρήσιμος καὶ διὰ τὴν γεωργίαν καὶ διὰ τὴν θέρμανσιν τοῦ λουτροῦ καὶ δι' ἄλλα παρόμοια, ὁ κρυμ-

ιοιαῦτα, ὁ δὲ κατορωρυγμένος χρυσὸς πρὸς οὐδὲν τούτων.
 Καὶ εἶθε μόνον ἄχρηστος ἦν· ἑνὶ δὲ καὶ πολλὰς ἀνάπτει
 τῷ ἔχοντι τὰς καμίνους, εἰ μὴ εἰς δέον αὐτῷ χρῆσασθαι· τὰ
 γοῦν μυρία κακὰ ἐνιεῦθεν φύεται. Διὰ τοῦτο οἱ μὲν ἔξωθεν
 ὁ ἀκρόπολιν κακῶν τὴν φιλαργυρίαν ἐκάλουν· ὁ δὲ μακάριος
 Παῦλος πολλῷ δέλιον καὶ ἐμφαντικώτερον, ρίζαν αὐτῆν
 τῶν κακῶν ἀπάντων εἰπών.

Ταῦτ' οὖν ἅπαντα ἐννοοῦντες, μάθωμεν ζηλοῦν τὰ ἄξια
 ζήλον· μὴ τὰς λαμπρὰς οἰκοδομάς, μηδὲ τοὺς πολυτελεῖς ἀ-
 10 γρούς, ἀλλὰ τοὺς πολλὴν παρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἔχοντας
 ἄνδρας, τοὺς ἐν οὐρανῷ πλουτοῦντας, τοὺς τῶν θησαυρῶν
 ἐκείνων κυρίους, τοὺς ὄντως πλουσίους, τοὺς διὰ Χριστὸν
 πένητας, ἵνα τῶν αἰωνίων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ
 15 φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ
 Πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτις, τιμὴ, νῦν καὶ
 ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

μένος ὅμως μέσα εἰς τὴν γῆν χρυσὸς δὲν εἶναι χρήσιμος διὰ κανένα ἀπὸ αὐτά. Καὶ μακάρι νὰ ἦτο μόνον ἄχρηστος· ὅμως τώρα ἀνάπτει καὶ πολλὰς καμίνους εἰς ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἔχει, ἐὰν συμβῇ νὰ μὴ τὸν χρησιμοποιῇ ὅπως πρέπει· διότι τὰ περισσότερα κακὰ προέρχονται ἀπὸ αὐτόν. Διὰ τοῦτο οἱ μὲν εἰδωλόλατραι ἀπεκάλουν τὴν φιλαργυρίαν ἀκρόπολιν τῶν κακῶν, ὁ δὲ μακάριος Παῦλος τὴν ἐχαρακτήρισε κατὰ τρόπον καλύτερον καὶ παραστατικώτερον, ὀνομάσας αὐτὴν ρίζαν ὅλων τῶν κακῶν.

Ἔχοντες λοιπὸν ὑπ' ὄψιν ὅλα αὐτά, ἃς μάθωμεν νὰ εἴμεθα μιμηταὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων ποὺ εἶναι ἄξια μιμήσεως. Ὅχι τὰς λαμπρὰς οἰκοδομάς, οὔτε τοὺς πλουσίους ἀγρούς, ἀλλὰ τοὺς ἄνδρας ἐκείνους ποὺ ἔχουν πολλὴν παρησίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐκείνους ποὺ εἶναι πλούσιοι εἰς τὸν οὐρανόν, τοὺς κυρίους τῶν θησαυρῶν ἐκείνων, τοὺς πραγματικὰ πλουσίους, τοὺς πτωχοὺς χάριν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν νὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ ὁποῖου εἰς τὸν Πατέρα μαζὶ μὲ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει δόξα, δύναμις καὶ τιμὴ, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΔ΄
Ματθ. 19, 27 - 20, 16

«Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ ἡμεῖς
ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολονθήσασμέν σοι· τί ἄρα ἔ-
5 σται ἡμῖν;».

1. Ποία πάντα, ὦ μακάριε Πέτρε; τὸν κάλαμον; τὸ δί-
κτιον; τὸ πλοῖον; τὴν τέχνην; Ταῦτά μοι πάντα λέγεις;
Ναί, φησὶν. Ἀλλ' οὐ διὰ φιλοτιμίαν ταῦτα λέγω, ἀλλ' ἵνα
διὰ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης τὸν τῶν πενήτων εἰσαγάγω δῆ-
10 μον. Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ὁ Κύριος, «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι,
πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πιωχοῖς, καὶ ἔξεις
θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς», ἵνα μὴ λέγῃ τις τῶν πενήτων· Τί
οὖν; ἔάν μὴ ἔχω ὑπάρχοντα, οὐ δύναμαι τέλειος εἶναι; ἔ-
ρωτιᾷ Πέτρος, ἵνα οὐ μάθῃς ὁ πένης, διτι οὐδὲν ἐντεῦθεν
15 ἡλάντιωσαι· ἐρωτιᾷ Πέτρος, ἵνα μὴ παρὰ Πέτρου μαθὼν
ἀμυριβάλλῃς (καὶ γὰρ ἀτελὴς ἦν ἔτι, καὶ Πνεύματος ἔρη-
μος), ἀλλὰ παρὰ τοῦ τοῦ Πέτρου διδασκάλου δεξάμενος τὴν
ἀπόφασιν θαρρῆς. Καθάπερ γὰρ ἡμεῖς ποιοῦμεν οἰκειού-
μεθα πράγματα πολλάκις ὑπὲρ ἀλλοτρίων διαλεγόμενοι· οὐ-
20 τω καὶ ὁ ἀπόστολος ἐποίησεν, ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης
τὴν πεῖσιν αὐτῷ ταύτην προσαγαγών. Ἐπεὶ διτι γε τὰ ἐ-
αντιοῦ ἡδεῖ σαφῶς, δῆλον ἀπὸ τῶν ἐμπροσθεν εἰρημένων·

ΟΜΙΛΙΑ ΕΔ΄
Ματθ. 19, 27 - 20, 16

«Ἀπεκρίθη τότε ὁ Πέτρος καὶ τοῦ εἶπε· Νά, ἡμεῖς τὰ ἀφήσαμεν ὅλα καὶ σὲ ἠκολουθήσαμεν· ποῖα λοιπὸν θὰ εἶναι ἡ ἀμοιβή μας;».

1. Ποῖα ὅλα, μακάριε Πέτρε; τὸν κάλαμον; τὸ δίκτυον, τὸ πλοῖον, τὴν τέχνην; Αὐτὰ εἶναι τὰ ὅλα ποῦ μοῦ λέγεις; Naί, λέγει. Ὅμως δὲν τὰ λέγω αὐτὰ ἀπὸ φιλοδοξίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ παρουσιάσω μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τὸ πλῆθος τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων. Διότι, ἐπειδὴ ὁ Κύριος εἶπεν, «Ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος, πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς»¹, διὰ νὰ μὴ λέγῃ κάποιος ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς· «Τί λοιπόν; ἐὰν δὲν ἔχω ὑπάρχοντα, δὲν ἠμπορῶ νὰ γίνω τέλειος;» ἐρωτᾷ ὁ Πέτρος, διὰ νὰ μάθῃς σὺ ὁ πτωχός, ὅτι δὲν ἔχεις νὰ ζημιωθῇς εἰς τίποτε ἀπὸ τὴν πτωχείαν σου αὐτὴν· ἐρωτᾷ ὁ Πέτρος, διὰ νὰ μὴ ἔχῃς καμμίαν ἀμφιβολίαν, πληροφορούμενος τοῦτο ἀπὸ τὸν Πέτρον (καθ' ὅσον ἦτο ἀκόμη πνευματικὰ ἀτελής καὶ δὲν εἶχε λάβει τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος), ἀλλὰ δεχόμενος τὴν ἀπόφασιν τοῦ διδασκάλου τοῦ Πέτρου νὰ πάρῃς θάρρος. Διότι ἀκριβῶς τὸ ἴδιον κάμνομεν καὶ ἡμεῖς· πολλὰς φορὰς δηλαδή, ὁμιλοῦντες διὰ λογαριασμὸν ἄλλων παρουσιάζομεν ὡς ἰδικά μας τὰ ὑπὸ συζητήσιν πράγματα· τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ ἀπόστολος, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν εἰς τὸν Κύριον. Ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τῆς οἰκουμένης. Διότι τὸ ὅτι βέβαια εἶχε σαφῇ γνῶσιν ὅλων τῶν σχετικῶν μὲ αὐτόν, γίνεται φανερόν ἀπὸ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν προηγουμένως. Αὐτὸς δηλαδή ποῦ ἔλαβεν ἀπὸ ἐδῶ ἀκόμη τὰ κλειδιά τῶν οὐρανῶν, ὅπωςδήποτε θὰ

ὁ γὰρ τὰς κλεῖς τῶν οὐρανῶν ἐντεῦθεν ἤδη δεξάμενος, πολλῷ μᾶλλον ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ θαρρεῖν εἶχε.

Σκόπει δὲ καὶ πῶς ἀκριβῶς ἀποκρίνεται, ὥς ὁ Χριστὸς ἐπεζήτησε. Καὶ γὰρ αὐτὸς παρὰ τοῦ πλουσίου δύο ταῦτα ἤτησε· δοῦναι πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἀκολουθεῖν. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς τὰ δύο ταῦτα τίθησι, τὸ ἀφεῖναι καὶ ἀκολουθεῖν· «ἰδοὺ γὰρ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα», φησί, «καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι». Τό τε γὰρ ἀφεῖναι διὰ τὸ ἀκολουθεῖν γέγονεν, ἥ τε ἀκολουθήσεις ἐκ τοῦ ἀφεῖναι εὐκολωτέρα κα-
 10 τέσις, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀφεῖναι θαρρεῖν καὶ χαίρειν αὐτοὺς παρεσκεύαζε. Τί οὖν αὐτός; «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, διαν καθίσω ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους, κρίνοντες τὰς δέκα φυλὰς
 15 τοῦ Ἰσραὴλ».

Τί οὖν; καὶ Ἰούδας, φησί, καθεδεῖται; Οὐδαμῶς. Πῶς οὖν φησὶν, «ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους καθεδεῖσθε»; πῶς τὰ τῆς ὑποσχέσεως πληρωθήσεται; Ἄκουσον πῶς καὶ τίνι λόγῳ. Νόμος ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ κείμενος, διὰ Ἰερεμίου
 20 τοῦ προφήτου τοῖς Ἰουδαίοις ἀναγνωσθεῖς, καὶ ταῦτα λέγων· «Πέρας λαλήσω ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλείαν, τοῦ ἐξαίρειν καὶ ἀπολλύειν καὶ ἐὰν ἐπιστρέψῃ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἀπὸ τῶν κακῶν αὐτῶν, μετανοήσω καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν κακῶν, ὧν ἐλογισάμην ποιῆσαι αὐτοῖς. Καὶ πέρας λαλήσω ἐπὶ ἔθνος καὶ
 25 βασιλείαν, τοῦ ἀνοικοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν καὶ ἐὰν ποιήσωσι τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν μου, τοῦ μὴ ἀκούειν τῆς φωνῆς μου, μετανοήσω καὶ γὰρ περὶ τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἐλάλησα ποιῆσαι αὐτοῖς». Τὸ αὐτὸ γὰρ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν χρησιῶν δια-

εἶχε πολὺ μεγαλυτέραν ἐλπίδα διὰ νὰ λάβῃ καὶ τὰ ἐκεῖ ἀγαθά.

Πρόσεχε δὲ τὴν ἀκριβῆ ἐρώτησιν τοῦ Πέτρου εἰς αὐτὸ πού ἐζήτησεν ὁ Χριστός. Καθ' ὅσον ὁ Κύριος ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πλούσιον δύο πράγματα· νὰ μοιράσῃ τὰ ὑπάρχοντά του εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πέτρος προβάλλει αὐτὰ τὰ δύο, τὸ ὅτι τὰ ἄφησεν ὅλα καὶ τὸ ὅτι τὸν ἠκολούθησε· διότι λέγει· «Νὰ ἡμεῖς τὰ ἀφήσαμεν ὅλα καὶ σὲ ἠκολουθήσαμεν». Διότι καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῶν πάντων ἔγινε διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, καὶ ἡ ἀκολουθήσις ἔγινεν εὐκολωτέρα ἐξ αἰτίας τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν πάντων καὶ τοὺς προετοιμάζε νὰ ἔχουν θάρρος καὶ νὰ καίρωνται διὰ τὸ ὅτι τὰ ἐγκατέλειψαν ὅλα. Τί ἀπαντᾷ λοιπὸν ὁ Κύριος; «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι κατὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῶν πάντων, ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης του, καὶ σεῖς ποὺ με ἠκολουθήσατε θὰ καθήσετε ἐπάνω εἰς δώδεκα θρόνους καὶ θὰ κρίνετε τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ».

Τί λοιπόν; θὰ ἐρωτήσῃ κάποιος· καὶ ὁ Ἰούδας θὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον; Ἀσφαλῶς ὄχι. Πῶς λοιπὸν τότε λέγει, «σεῖς θὰ καθήσετε ἐπάνω εἰς δώδεκα θρόνους»; πῶς θὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ὑπόσχεσις αὐτή; Ἄκουσε πῶς καὶ με ποῖον τρόπον θὰ γίνῃ αὐτό. Ὑπάρχει νόμος δοθεὶς ἀπὸ τὸν Θεόν, πού ἀνεγνώσθη ἀπὸ τὸν προφήτην Ἱερεμίαν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, πού λέγει τὰ ἐξῆς· «Θὰ ὁμιλήσω διὰ τὸ τέλος τοῦ ἔθνους καὶ τὴν βασιλείαν, τὸ ὅτι δηλαδὴ θὰ τὰ ἐξαφανίσω καὶ θὰ τὰ καταστρέψω· καὶ ἐὰν θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ κακὰ πού διαπράττει, θ' ἀλλάξω καὶ ἐγὼ γνώμην διὰ τὰ κακὰ πού ἐσκέφθην νὰ κάνω ἐναντίον των. Καὶ ἀκόμη θὰ ὁμιλήσω διὰ ἔθνος καὶ βασιλείαν τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ οἰκοδομήσω καὶ νὰ φυτεύσω· καὶ ἐὰν πράξουν πονηρὰ ἐνώπιόν μου, ὥστε νὰ ἀκούσουν τὴν φωνήν μου, θὰ ἀλλάξω καὶ ἐγὼ γνώμην διὰ τὰ καλὰ πού εἶπα ὅτι θὰ τοὺς κάνω». Διότι, λέγει, διαφυλάσσω τὴν ἰδίαν μεταχείρισιν

φυλάτιω ἔθος, φησί. *Κἂν* γὰρ εἶπω τοῦ ἀνοικοδομεῖν, ἀναξίους δὲ ἑαυτοὺς παράσχωσι τῆς ὑποσχέσεως, οὐκέτι ποιήσω. Ὅπερ γέγονεν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου πλασθέντος. «Ὁ ἱερέμης γὰρ ὑμῶν», φησί, «καὶ ὁ φόβος ἔσται ἐπὶ τὰ θηρία»,
 5 καὶ οὐκ ἐγένετο· ἀνάξιον γὰρ ἑαυτὸν τῆς ἀρχῆς ἀπέφηνεν ὥσπερ οὖν καὶ Ἰούδας.

Ἵνα γὰρ μήτε ταῖς ἀποφάσεσι τῆς κολάσεως ἀπογνόντες τινὲς σκληρότεροι γένωνται, μήτε ταῖς τῶν χρησιῶν ὑποσχέσεσιν ἀπλῶς ραθυμότεροι κατασιῶσιν, αὐφότερα ταῦτα
 10 ἴσται διὰ τοῦ προειρημένου, ταυτὶ λέγων· *κἂν* ἀπειλήσω, μὴ ἀπογνῶς· δύνασαι γὰρ μετανοῆσαι, καὶ λῦσαί μου τὴν ἀπόφασιν, ὡς *Νινευῖται*· *κἂν* ὑπόσχωμαί τι χρησιόν, μὴ ἀναπέσης διὰ τὴν ὑπόσχεσιν. Ἄν γὰρ ἀνάξιος φανῇς, οὐδὲν σε ὠφελήσει τὸ ὑποσχέσθαι με, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τιμωρήσεται·
 15 ἐγὼ γὰρ ἀξίῳ ὄντι ὑπιοχνοῦμαι. Διὰ τοῦτο καὶ τότε διαλεγόμενος τοῖς μαθηταῖς, οὐχ ἀπλῶς ἐπηγγείλατο· οὐδὲ γὰρ εἶπεν, ὑμεῖς, μόνον, ἀλλὰ προσέθηκεν, «οἱ ἀκολουθήσαντές μου», Ἵνα καὶ τὸν Ἰούδαν ἐκβάλῃ, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ἐφελκύσῃται. Οὕτε γὰρ πρὸς ἐκείνους εἴρηται μόνους,
 20 οὕτε πρὸς Ἰούδαν λοιπὸν ἀνάξιον γεγενημένον.

Τοῖς μὲν οὖν μαθηταῖς τὰ μέλλοντα ἐπηγγείλατο, λέγων, «καθίσεσθε ἐπὶ δώδεκα θρόνους», ἦσαν γὰρ ὑψηλότατοι λοιπόν, καὶ οὐδὲν τῶν παρόντων ἐξήτουν· τοῖς δὲ ἄλλοις καὶ τὰ ἐνταῦθα ὑπισχνεῖται. «Καὶ πᾶς», γάρ, φηοί,
 25 «ὅστις ἀφῆκεν ἀδελφούς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἢ οἰκίαν, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός

καὶ διὰ τοὺς ἀγαθοὺς. Καὶ ἂν ἀκόμη δηλαδὴ εἰπῶ ὅτι θὰ τοὺς ἀναστήσω εἰς ἔθνος μέγα, δὲν θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐὰν δὲν ἀποδειχθοῦν ἄξιοι τῆς ὑποσχέσεως πού τοὺς ἔδωσα. Πρᾶγμα πού συνέβη καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον πού ἔπλασε. Διότι λέγει, «Θὰ σᾶς τρέμουν καὶ θὰ σᾶς φοβοῦνται τὰ θηρία»*, ἀλλ' ὅμως δὲν συνέβη αὐτό, διότι ἀπέδειξε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνάξιον αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεως, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια καὶ ὁ Ἰούδας.

Ὡστε λοιπὸν διὰ νὰ μὴν γίνουν ὠρισμένοι σκληρότεροι ἐξ αἰτίας τῆς ἀπογνώσεώς των διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς κολάσεως, οὔτε νὰ καταστοῦν ραθυμότεροι ἀρκούμενοι ἀπλῶς εἰς τὰς ἀγαθὰς ὑποσχέσεις, προλαμβάνει καὶ θεραπεύει καὶ τὰ δύο αὐτὰ μὲ αὐτὸ πού προελέχθη, λέγων κατὰ κάποιον τρόπον τὸ ἐξῆς· Καὶ ἂν ἀκόμη σὲ ἀπειλήσω, μὴ ἀπελπισθῆς· διότι ἡμπορεῖς νὰ μετανοήσης καὶ νὰ ἀλλάξης τὴν ἀπόφασίν μου, ὅπως οἱ Νινευῖται· καὶ ἂν ἀκόμη σοῦ ὑπόσχομαι κάποιο ἀγαθόν, μὴ δεῖξης ἀδράνεια ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεώς μου. Διότι ἐὰν φανῆς ἀνάξιος, δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ εἰς τίποτε ἢ ὑπόσχεσίς μου, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ θὰ σοῦ γίνῃ αἰτία νὰ τιμωρηθῆς· διότι ἐγὼ ὑπόσχομαι εἰς αὐτοὺς πού εἶναι ἄξιοι. Διὰ τοῦτο καὶ τότε ὁμιλῶν πρὸς τοὺς μαθητάς του, δὲν τοὺς ὑπεσχέθη ἀπλῶς, οὔτε εἶπε σεῖς μόνον, ἀλλὰ προσέθεσε, «σεῖς πού μὲ ἠκολουθήσατε», ὥστε καὶ τὸν Ἰούδαν ν' ἀποκλείσῃ ἀπὸ αὐτούς, καὶ νὰ προσελκύσῃ τοὺς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους. Διότι οἱ λόγοι του δὲν ἀπηυθύνοντο μόνον πρὸς ἐκείνους, οὔτε πρὸς τὸν Ἰούδαν πού ἀπεδείχθη εἰς τὴν συνέχειαν ἀνάξιος.

Εἰς μὲν λοιπὸν τοὺς μαθητάς του ὑπεσχέθη τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ, λέγων, «θὰ καθήσετε εἰς δώδεκα θρόνους· καθ' ὅσον πλέον εἶχον γίνεи πνευματικώτεροι καὶ δὲν ἐζήτουν τίποτε ἀπὸ τὰ ἐπίγεια, ἐνῶ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπόσχεται καὶ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ. Διότι λέγει· «Καὶ ὁ καθένας πού ἄφησεν ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ ἱέκνα ἢ ἀγροὺς ἢ οἰκίαν χάριν τοῦ ὀνόματός μου, θὰ λάβῃ

μου, ἑκατονταπλάσιονα λήψεται ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, καὶ ζω-
 ῆν αἰώνιον κληρονομήσει». Ἵνα γὰρ μὴ τινες ἀκούσαντες
 τό, ὑμεῖς, ἐξαίρειον τῶν μαθητῶν τοῦτο εἶναι νομίωσι
 (λέγω δὴ τὸ τῶν μεγίστων καὶ πρωτείων ἐν τοῖς μέλλουσιν
 5 ἀπολαύειν), ἐξέτεινε τὸν λόγον καὶ ἤπλωσε τὴν ὑποχεσιν ἐπὶ
 τὴν γῆν ἅπασαν, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων καὶ τὰ μέλλοντα
 πισιοῦται. Καὶ τοῖς μαθηταῖς δὲ ἐν προοιμίῳ, ὅτε ἀτε-
 λέστερον διέκειντο, ἀπὸ τῶν παρόντων διελέγετο. Ὅτε γὰρ
 εἰλκυσεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ τῆς τέχνης ἀπέστησε,
 10 καὶ ἀφεῖναι τὸ πλοῖον ἐκέλευσεν, οὐκ οὐρανῶν, οὐ θρόνων
 ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ τῶν ἐνταῦθα πραγμάτων, εἰπὼν «ποιή-
 σω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων»· ἐπειδὴ δὲ ὑψηλοτέρους εἰργά-
 σαιο, τότε λοιπὸν καὶ περὶ τῶν ἐκεῖ διαλέγεται.

2. Τί δέ ἐστι, «κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσρα-
 15 ἧλ»; Τουτέστι, κατακρίνοντες. Οὐ γὰρ δικασταὶ μέλλουσι
 καθεδεῖσθαι· ἀλλ' ὥσπερ τὴν βασιλίσσαν τοῦ νότου κατα-
 κρινεῖν τὴν γενεὰν ἐκείνην ἔφησε, καὶ οἱ Νινευῖται δὲ κα-
 τακρινούσιν αὐτούς· οὕτω δὴ καὶ οὗτοι. Διὰ τοῦτο οὐκ εἶ-
 πε, τὰ ἔθνη καὶ τὴν οἰκουμένην, ἀλλὰ, τὰς φυλάς τοῦ Ἰσρα-
 20 ἧλ. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἦσαν τεθραμμένοι καὶ νόμοις
 καὶ ἔθουσι καὶ πολιτείᾳ οἱ τε Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἀπόστολοι, διὰ
 λέγωσιν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι διὰ τοῦτο οὐκ ἠδυνήθημεν πιστεῦ-
 σαι τῷ Χριστῷ, ὅτι ὁ νόμος ἐκώλυσε τὰ παραγγέλματα αὐ-
 τοῦ δέχεσθαι, τοῦτους εἰς μέσον παραγαγὼν, τοὺς τὸν αὐτὸν
 25 δεξαμένους νόμον καὶ πιστεύσαντας, κατακρινεῖ πάντας ἐ-
 κείνους· ὅπερ καὶ ἤδη εἶπες, «διὰ τοῦτο κριταὶ ὑμῶν αὐ-
 τοὶ ἔσονται».

Καὶ τί μέγα αὐτοῖς ἐπηγγέλλαιο, φησί, εἰ ὅπερ ἔχουσιν

4. Ματθ. 4, 19.

5. Ματθ. 12, 42.

6. Ματθ. 12, 41.

7. Ματθ. 12, 27.

ἐκατονταπλάσια εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν καὶ θὰ κληρονομήσῃ καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν». Διὰ νὰ μὴ νομίσουν δηλαδὴ ὠρισμένοι, ὅταν ἤκουσαν τὸ «σεῖς», ὅτι αὐτὸ ἀφοροῦσεν ἀπλῶς καὶ μόνον τοὺς μαθητάς του (ἐννοῶ δηλαδὴ τὸ ὅτι θὰ ἀπολαύσουν τὰ μέγιστα ἀγαθὰ καὶ τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν), ἐπεξέτεινε τὸν λόγον καὶ ἤπλωσε τὴν ὑπόσχεσίν του εἰς ὁλόκληρον τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τὰ παρόντα ἀγαθὰ ἐπιβεβαιώνει καὶ τὰ μέλλοντα. Καὶ τοὺς μαθητάς του δὲ εἰς τὴν ἀρχήν, ὅταν ἀκόμη ἦσαν πνευματικὰ ἀτελεῖς, τοὺς ὠμιλοῦσε μὲ παραδείγματα ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν. Ὅταν δηλαδὴ τοὺς ἐκάλεσεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν τέχνην των καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖον, δὲν τοὺς ὠμίλησε διὰ οὐρανοὺς οὔτε διὰ θρόνους, ἀλλὰ τοὺς ὠμίλησε διὰ πράγματα τῆς ἐδῶ ζωῆς, λέγων, «θὰ σᾶς κάνω ἀλιεῖς ἀνθρώπων»⁴. ὅταν ὅμως τοὺς ἀνέβασε πνευματικά, τότε πλέον τοὺς ὁμιλεῖ καὶ διὰ τὰ πράγματα τῆς ἄλλης ζωῆς.

2. Τί σημαίνει ὅμως, «κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ»; Σημαίνει ὅτι θὰ τοὺς κατακρίνουν. Δὲν πρόκειται δηλαδὴ νὰ καθίσουν ὡσὰν δικασταί, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς εἶπεν, ὅτι ἡ βασίλισσα τοῦ νότου θὰ κατακρίνῃ τὴν γενεὰν ἐκείνην⁵, καὶ οἱ Νινευῖται πάλιν ὅτι θὰ κατακρίνουν αὐτούς⁶, ἔτσι λοιπὸν καὶ αὐτοί. Διὰ τοῦτο δὲν εἶπε, τὰ ἔθνη καὶ τὴν οἰκουμένην, ἀλλὰ τὰς φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶχον ἀνατραφῇ μὲ τοὺς ἰδίους νόμους, τὰ ἔθιμα καὶ τὸ πολίτευμα καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἀπόστολοι, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι θὰ προβάλλουν ὡς ἐπιχείρημα, ὅτι διὰ τοῦτο δὲν ἤμπορέσαμεν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸν Χριστόν, διὰ τὸ ὅτι ὁ νόμος μᾶς ἠμπόδισε νὰ δεχθῶμεν τὰ παραγγέλματα αὐτοῦ, θὰ παρουσιάσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ μέσον, πὺρ ἐδέχθησαν τὸν ἴδιον νόμον καὶ ἐπίστευσαν, καὶ θὰ κατακρίνῃ ὅλους ἐκείνους, πράγμα πὺρ ἤδη τὸ εἶπεν εἰς ἄλλην περίπτωσιν ὅταν ἔλεγε· «διὰ τοῦτο αὐτοὶ θὰ γίνουν κριταί σας»⁷.

Καὶ ποία εἶναι, θὰ εἴπῃ κάποιος, ἡ μεγάλη ὑπόσχεσις

οἱ Νινευῖται καὶ ἡ βασίλισσα τοῦ νότου, τοῦτο καὶ οὗτοι ἔξου-
 σι; Μάλιστα μὲν καὶ ἄλλα ἔμπροσθεν αὐτοῖς πολλὰ ἐπηγ-
 γείλατο, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπισχνεῖται· καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ
 τὸ ἔπαθλον. Ἄλλως δὲ καὶ ἐν τούτῳ παρηγιζατό τι πλέον
 5 ἐκείνων. Περὶ μὲν γὰρ ἐκείνων ἀπλῶς εἶπεν, «ἄνδρες Νι-
 νευῖται ἀναστήσονται, καὶ κατακρινοῦσι τὴν γενεάν ταύτην»,
 καί, «βασίλισσα νότου κατακρινεῖ», περὶ δὲ τούτων, οὐχ ἀ-
 πλῶς οὕτως· ἀλλ᾽ ὡς· «Ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
 που ἐπὶ θρόνον δόξης αὐτοῦ, τότε καὶ ὑμεῖς καθίσεσθε ἐπὶ
 10 δώδεκα θρόνους», φησί· δηλῶν, ὅτι καὶ συμβασιλεύσουσι
 καὶ κοινωνήσουσι τῆς δόξης ἐκείνης. «Εἰ γὰρ ὑπομένομεν,
 φησί, καὶ συμβασιλεύσομεν». Οὐδὲ γὰρ καθέδραν οἱ θρόνοι
 δηλοῦσι· μόνος γὰρ αὐτός ἐστιν ὁ καθεδούμενος καὶ κρίνων·
 ἀλλὰ τιμὴν καὶ δόξαν ἄφατον παρεδήλωσε διὰ τῶν θρόνων.
 15 Τούτοις μὲν οὖν ταῦτα εἶπε· τοῖς δὲ λοιποῖς πᾶσι ζωὴν
 αἰώνιον, καὶ ἑκατονταπλασίονα ἐντεῦθεν. Εἰ δὲ τοῖς λοι-
 ποῖς, πολλῷ μᾶλλον καὶ τούτοις, καὶ ταῦτα καὶ τὰ ἐν τῷ
 αἰῶνι τούτῳ. Καὶ τοῦτο γοῦν ἐξέβη. Κάλαμον γὰρ καὶ δί-
 κτυον ἄφέντες, τὰς πάντων οὐσίας μετ' ἐξουσίας εἶχον,
 20 τὰς τιμὰς τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν χωρίων, καὶ αὐτὰ τὰ σώματα
 τῶν πιστευόντων. Καὶ σφαγῆναι γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν πολλάκις
 εἴλοντο, ὡς καὶ Παῦλος πολλοῖς μαρτυρεῖ, θιαν λέγει· «εἰ
 δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ
 μοι». Ὅταν δὲ λέγῃ, ὅτι «πᾶς δοτις ἀφῆκε γυναῖκα», οὐ
 25 τοῦτό φησιν, ὥστε ἀπλῶς διασπᾶσθαι τοὺς γάμους· ἀλλ' ὁ

8. Ματθ. 12, 41.

9. Ματθ. 12, 42.

10. Β' Τιμ. 2, 12.

11. Γαλ. 4, 15.

ποῦ ἔδωσεν εἰς αὐτούς, ἑάν, αὐτὸ ποῦ ἔχουν οἱ Νινευῖται καὶ ἡ βασίλισσα τοῦ νότου, αὐτὸ θὰ ἔχουν καὶ αὐτοί; Ἐκτὸς αὐτὸ αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ προηγουμένως ὑπεσχέθη εἰς αὐτούς καὶ εἰς τὴν συνέχειαν ὑπόσχεται ἄλλα, καὶ δὲν θὰ εἶναι αὐτὸ μόνον τὸ βραβεῖον των. Ἄλλωστε καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσίν του αὐτὴν ὑπηνίχθη κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐκείνους. Διότι διὰ μὲν ἐκείνους ἀπλῶς εἶπεν, «Θ' ἀναστηθῶν ἄνδρες Νινευῖται καὶ θὰ κατακρίνουν τὴν γενεὰν αὐτὴν»*, καί, «Ἡ βασίλισσα τοῦ νότου θὰ τὴν κατακρίνη»*, ἐνῶ δι' αὐτούς δὲν λέγει ἀπλῶς αὐτό· ἀλλὰ τί λέγει; «Ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης του, τότε καὶ σεῖς θὰ καθήσετε ἐπάνω εἰς δώδεκα θρόνους», λέγει, δηλώνων, ὅτι καὶ θὰ συμβασιλεύσουν καὶ θὰ καταστοῦν κοινωνοὶ τῆς δόξης ἐκείνης. Διότι λέγει· «Ἐὰν ὑπομένωμεν, θὰ συμβασιλεύσωμεν»¹⁹. Οἱ θρόνοι βέβαια δὲν φανερώνουν καθέδραν, διότι ὁ Κύριος εἶναι μόνον ἐκεῖνος ποῦ θὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον καὶ θὰ κρίνῃ, ἀλλὰ διὰ τῶν θρόνων ὑπηνίχθη ἀπερίγραπτον τιμὴν καὶ δόξαν.

Εἰς μὲν τοὺς ἀποστόλους λοιπὸν εἶπεν αὐτά, εἰς δὲ τοὺς ὑπολοίπους ὅλους γενικῶς εἶπεν ὅτι θὰ κληρονομήσουν ζωὴν αἰώνιον καὶ πολὺ περισσότερα εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν. Ἐὰν δὲ αὐτὰ τὰ ὑπεσχέθη εἰς αὐτούς, πολὺ περισσότερο ὑπεσχέθη εἰς αὐτούς καὶ αὐτὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς τῆς ζωῆς. Καὶ αὐτὸ βέβαια ἐξεπληρώθη. Διότι ἐγκαταλείψαντες τὴν κάλαμον καὶ τὸ δίκτυον, ἦσαν κυρίαρχοι τῶν περιουσιῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀξιῶν τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν κτημάτων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν σωμάτων τῶν πιστευόντων. Καθ' ὅσον ἐπροτίμησαν πολλὰς φορὰς καὶ ν' ἀποθάνουν χάριν αὐτῶν, καθὼς τὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ Παῦλος διὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, ὅπως ὅταν λέγῃ· «Ἐὰν ἦτο δυνατόν θὰ ἐβγάzaτε καὶ τὰ μάτια σας ἀκόμη καὶ θὰ μοῦ τὰ ἐδίδατε»²⁰. Ὅταν ὁμως λέγῃ, ὅτι «ὁ καθένας ποῦ ἄφησε τὴν γυναῖκα του», δὲν τὸ λέγει αὐτό, ὥστε εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ διαλύωνται οἱ γάμοι, ἀλλ' αὐτὸ ποῦ ἔλεγε περὶ τῆς ψυχῆς, ὅτι δηλαδὴ

περὶ τῆς ψυχῆς ἔλεγεν, ὅτι «ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνεκεν ἐμοῦ, εὐρήσει αὐτήν», οὐχ ἵνα ἀναιρῶμεν ἑαυτούς, οὐδ' ἵνα πάντων προτιμῶμεν τὴν εὐσέβειαν τοῦτο καὶ ἐπὶ γυναικὸς καὶ ἀδελφῶν φησι.

5 Δοκεῖ δέ μοι καὶ τοὺς διωγμοὺς ἐνταῦθα αἰνίττεσθαι. Ἐπειδὴ γὰρ πολλοὶ ἦσαν καὶ πατέρες εἰς ἀσέβειαν ἔλκοντες παῖδας, καὶ γυναῖκες ἄνδρας· διὰ ταῦτα κελεύουνσι, φησί, μήτε γυναῖκες ἔστωσαν, μήτε πατέρες· ὅπερ οὖν καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «εἰ δὲ ὁ ἄπιστος χωρίζεται, χωρίζεσθω».

10 Ἀναστήσας τοῖνυν πάντων τὰ φρονήματα, καὶ πείσας καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης θαρρεῖν, προσέθηκεν, ὅτι «πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ ἔσχατοι πρῶτοι». Τοῦτο δὲ εἰ καὶ ἀδιορίστως καὶ περὶ πολλῶν καὶ ἐτέρων εἴρηται καὶ περὶ τούτων, καὶ περὶ Φαρισαίων τῶν
15 ἀπειθούντων· ὅπερ καὶ ἔμπροσθεν εἶπεν, ὅτι «πολλοὶ ἤξουσιν ἀπὸ ἀναιτολῶν καὶ δυομῶν, καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ· οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἔξω βληθήσονται».

Εἶτα ἐπάγει καὶ παραβολήν, εἰς πολλὴν προθυμίαν ἀλεί-
20 φων τοὺς ὑστερηκότας. «Ὁμοία γάρ ἐστι», φησὶν, «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, τοῖς ἐξῆλθεν ἅμα πρῶτὸ μισθώσασθαι ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ. Καὶ συμφωνήσας μετ' αὐτῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα. Καὶ τῇ τρίτῃ ὥρᾳ εἰ-
25 δὲν ἄλλους ἐσιῶτας ἀργούς, κἀκείνοις εἶπεν· Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὁ εἰς τὴν δίκαιον, δώσω ὑμῖν.

12. Ματθ. 10, 39.

13. Α' Κορ. 7, 15.

14. Ματθ. 8, 11-12.

15. Ἦτοι περὶ τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν.

16. Δηλαδή τὴν δωδεκάτην μεσημβρινήν.

«αὐτὸς ποὺ θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν τοῦ χάριν ἐμοῦ, θὰ κερδίσῃ αὐτήν»¹², δὲν τὸ ἔλεγε διὰ νὰ φονεύωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, οὔτε διὰ νὰ χωρίζωμεν αὐτήν ἀπὸ τὸ σῶμα ἀπὸ ἐδῶ ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ ἔλεγε διὰ νὰ προτιμῶμεν τὴν εὐσέβειαν ἀπὸ ὅτιδήποτε ἄλλο, τὸ ἴδιο λέγει καὶ ὅταν ὁμιλῇ περὶ ἐγκυβερνήσεως τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν.

Ἄλλ' ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐδῶ ὑπαινίσσεται καὶ τοὺς διωγμούς. Διότι, ἐπειδὴ ὑπῆρχον πολλοὶ καὶ πατέρες ποὺ προσέλκυον τὰ παιδιὰ τῶν εἰς τὴν ἀσέβειαν, καὶ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας τῶν, ὅταν, λέγει, σὰς διατάσσουσιν παρόμοια πράγματα, νὰ μὴ τοὺς θεωρῇτε οὔτε γυναῖκας οὔτε πατέρας, πρᾶγμα βέβαια ποὺ καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ἐὰν ὅμως ὁ ἄπιστος σύζυγος θέλῃ νὰ χωρίσῃ, ἃς χωρίζῃ»¹³. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξύψωσε τὸ φρόνημα ὅλων καὶ τοὺς ἔπεισε νὰ ἔχουν θάρρος καὶ διὰ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν καὶ δι' ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην, προσέθεσεν, ὅτι «Πολλοὶ ποὺ εἶναι ἐδῶ πρῶτοι θὰ γίνουν ἐκεῖ τελευταῖοι, καὶ οἱ τελευταῖοι ἐδῶ θὰ γίνουν ἐκεῖ πρῶτοι». Αὐτὸ δὲ ἂν καὶ ἔχει λεχθῇ ἀορίστως καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἔχει λεχθῇ καὶ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τοὺς Φαρισαίους ποὺ δὲν ἐπίστευσαν, πρᾶγμα ποὺ καὶ προηγουμένως εἶπεν, ὅτι δηλαδὴ «Πολλοὶ θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὴν ἀντιτολήν καὶ τὴν δύσιν καὶ θὰ καθήσουν μαζὶ μὲ τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας θὰ ριφθοῦν ἔξω ἀπὸ αὐτήν»¹⁴.

Ἀκολούθως προσθέτει καὶ παραβολήν, διὰ νὰ προτρέψῃ νὰ δεῖξουν μεγάλην προθυμίαν ἐκεῖνοι ποὺ καθυστέρησαν εἰς τὸ θέμα τῆς πίστεως. «Διότι», λέγει, «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπον οἰκοδεσπότην, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε πρῶτ' - πρῶτ' διὰ νὰ μισθώσῃ ἐργάτας διὰ τὸ ἀμπέλι τοῦ. Καὶ ἀφοῦ συνεφώνησε μὲ αὐτοὺς ἀπὸ ἑνα δηνάριον τὴν ἡμέραν, τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸ ἀμπέλι τοῦ. Καὶ κατὰ τὴν τρίτην ὥραν¹⁵ εἶδεν ἄλλους χωρὶς ἐργασίαν καὶ εἶπε καὶ εἰς ἐκείνους· Πηγαίνετε καὶ σεῖς εἰς τὸ ἀμπέλι μου καὶ θὰ σὰς δώσω αὐτὸ ποὺ δικαιοῦσθαι. Καὶ περὶ τὴν ἑκτὴν¹⁶ ὥραν κα-

Καὶ περὶ ἔκτιν καὶ ἐνάτιν ὥραν ἐποίησεν ὡσαύτως. Περὶ δὲ τὴν ἐνδεκάτιν ὥραν εἶδεν ἄλλους ἐσιώτας ἀργούς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί ὧδε ἐσθήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί; Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· Οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο. Λέγει αὐτοῖς·
 5 Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα μου, καὶ ὃ ἐὰν ἦ δί-
 καιον, λήψεσθε.

Ὁψίας δὲ γενομένης, λέγει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος τῷ ἐπιτρόπῳ αὐτοῦ· Κάλεσον τοὺς ἐργάτας, καὶ δὸς αὐτοῖς τὸν μισθόν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων ἕως τῶν πρώτων.
 10 Καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἐνδεκάτιν ὥραν, ἔλαβον ἀνὰ δη-
 νάριον. Καὶ οἱ πρώτοι ἐνόμισαν ὅτι πλείονα λήφονται, καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον. Καὶ λαβόντες ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου, λέγοντες· Οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐ-
 ποίησαν, καὶ ἴσους ἡμῖν αὐτοὺς ἐποίησας, τοῖς βασιάσας
 15 τὸ θάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς ἐνὶ αὐτῶν εἶπεν· Ἐταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε· οὐχὶ δηναρίου συνε-
 φώνησάς με; Ἄρον τὸ σόν, καὶ ὑπάγε· θέλω δὲ καὶ τοῦτω
 τῷ ἐσχάτῳ δοῦναι ὡς καὶ σοί. Ἡ οὐκ ἔξεσι μοι ὃ θέλω
 ποιῆσαι ἐν τοῖς ἑμοῖς; Εἰ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν,
 20 ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι; Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι πρώτοι,
 καὶ οἱ πρώτοι ἔσχατοι. Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ
 ἐκλεκτοί.

3. Τί βούλεται ἡμῖν ἡ παραβολὴ αὕτη; Οὐ γὰρ συνάδει
 τῷ πρὸς τῷ τέλει λεχθέντι τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ τοῦναντίον
 25 ἅπαν ἐμφαίνει. Ἐν ταύτῃ μὲν γὰρ δείκνυσιν ἅπαντας τῶν
 αὐτῶν ἀπολαύοντας, καὶ οὐ τοὺς μὲν ἐκβαλλομένους, τοὺς
 δὲ εἰσαγομένους· αὐτὸς δὲ καὶ πρὸ τῆς παραβολῆς καὶ μετὰ
 τὴν παραβολὴν τοῦναντίον εἶπεν, ὅτι «ἔσονται οἱ πρώτοι ἔ-
 σχατοι, καὶ οἱ ἔσχατοι πρώτοι»· τοιῦτόν, ὅτι καὶ αὐτῶν

17. Δηλαδή τὴν τρίτην ἀπογευματινὴν.

18. Δηλαδή τὴν πέμπτην ἀπογευματινὴν.

19. Ματθ. 20, 1-16.

θῶς καὶ τὴν ἐνάτην¹⁷ ἔκανε τὸ ἴδιον. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην¹⁸ ὥραν εἶδεν ἄλλους νὰ στέκωνται χωρὶς ἐργασίαν καὶ λέγει εἰς αὐτούς· Διατί ἔχετε μείνει ἐδῶ ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς ἐργασίαν; Αὐτοὶ δὲ τοῦ λέγουν· Διότι δὲν μᾶς ἐμίσθωσε κανεὶς. Λέγει εἰς αὐτούς· Πηγαίνετε καὶ σεῖς εἰς τὸ ἀμπέλι μου καὶ θὰ λάβετε αὐτὸ ποὺ εἶναι δίκαιον.

Ὅταν δὲ ἐβράδυσσε, λέγει ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀμπελιοῦ εἰς τὸν ἐπιστάτην του· Κάλεσε τοὺς ἐργάτας καὶ δῶσε τοὺς τὸν μισθὸν τοὺς, ἀρχίζων ἀπὸ τοὺς τελευταίους καὶ φθάνων μέχρι τοὺς πρώτους. Καὶ ἀφοῦ ἦλθον ἐκεῖνοι ποὺ ἐπῆγαν νὰ ἐργασθοῦν περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, ἔλαβον ἀπὸ ἓνα δηνάριον ὁ καθένας. Ἐλθόντες δὲ οἱ πρῶτοι ἐνόμισαν ὅτι θὰ λάβουν περισσότερα, ἀλλ' ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἓνα δηνάριον ὁ καθένας. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔλαβον ἐγόγγυζον ἐναντίον τοῦ οἰκοδεσπότη, λέγοντες· Αὐτοὶ ποὺ ἦλθαν τελευταῖοι, εἰργάσθησαν μίαν ὥραν καὶ τοὺς ἐπλήρωσες τὰ ἴδια ποὺ ἐπλήρωσες εἰς ἡμᾶς ποὺ ὑπεφέραμεν ὅλον τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα; Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη εἰς κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τοῦ εἶπεν· Φίλε, δὲν σὲ ἀδικῶ· δὲν ἔκανες μαζί μου συμφωνίαν διὰ ἓνα δηνάριον; Πάρε τὸ ἰδικόν σου καὶ πηγαίνε· θέλω δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τελευταῖον νὰ δώσω ὅσα καὶ εἰς ἐσένα. Μήπως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάνω ὅ,τι θέλω τὰ ἰδικά μου; Ἡ τὸ μάτι σου εἶναι πονηρόν, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι ἀγαθός; Ἔτσι θὰ γίνουν οἱ τελευταῖοι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι τελευταῖοι. Διότι εἶναι πολλοὶ οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί¹⁹.

3. Τί θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ αὐτὴ ἡ παραβολή; Διότι δὲν εἶναι σύμφωνος ἡ ἀρχὴ αὐτῆς πρὸς αὐτὸ ποὺ ἐλέχθη εἰς τὸ τέλος, ἀλλὰ φανερῶνει ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον. Διότι εἰς αὐτὴν παρουσιάζονται ὅλοι νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ ἴδια, καὶ ὅχι ἄλλοι μὲν νὰ ἐκδιώκωνται, ἄλλοι δὲ νὰ εἰσάγωνται εἰς τὴν βασιλείαν, ἐνῶ ὁ ἴδιος καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν παραβολὴν καὶ μετὰ τὴν παραβολὴν εἶπε τὸ ἀντίθετον, ὅτι «οἱ πρῶτοι θὰ γίνουν τελευταῖοι καὶ οἱ τελευταῖοι πρῶτοι» δηλαδὴ θὰ γί-

τῶν πρώτων πρώτοι, οὐχὶ πρώτων μενόντων, ἀλλ' ἐσχάτων
 ἐκείνων γενομένων. "Οτι γὰρ τοῦτο δηλοῖ, ἐπήγαγε· «πολλοὶ
 γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί»· ὥστε διπλῇ κακείνους
 δακεῖν, καὶ τούτους παραμυθήσασθαι καὶ προτρέψαι. Ἡ δὲ
 5 παραβολὴ οὐ τοῦτο φησιν· ἀλλ' διὰ τῶν εὐδοκίμων καὶ πολλὰ
 πεπονηκότων ἔσονται ἴσοι. «Ἰσους γὰρ αὐτοὺς ἡμῖν ἐποίη-
 σας», φησί, «τοῖς βασιάσασι τὸ θάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν
 καύσωνα». Τί οὖν ἐσιν ὃ φησιν ἡ παραβολή; ἀναγκαῖον
 γὰρ τοῦτο πρῶτον ποιῆσαι σαφές, καὶ τότε ἐκεῖνο διαλύσομεν.
 10 Ἀμπελῶνα μὲν, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Θεοῦ φησιν εἶναι,
 καὶ τὰς ἐντολάς· χρόνον δὲ τῆς ἐργασίας, τὸν παρόντα βίον·
 ἐργάτας δέ, τοὺς διαφόρως καλουμένους ἐπὶ τὰ προσιτάγμα-
 τα· πρῶτὸν δὲ καὶ περὶ τρίτην καὶ ἔκτην καὶ ἐνάτην καὶ ἐνδε-
 κάτην ὥραν, τοὺς ἐν διαφόροις ἡλικίαις προσελθόντας καὶ
 15 εὐδοκιμήσαντας. Ἀλλὰ τὸ ζητούμενον ἐκεῖνό ἐστιν, εἰ λαμ-
 πρῶς εὐδοκιμηκότες οἱ πρῶτοι, καὶ ἀρέσαντες τῷ Θεῷ,
 καὶ δι' ὅλης ἡμέρας λάμπαντες ἀπὸ τῶν πόνων, τῷ ἐσχάτῳ
 τῆς κακίας κατέχονται πάθει, θασκανία καὶ φθόνῳ. Ἰδόντες
 γὰρ αὐτοὺς τῶν αὐτῶν ἀπολελευκότητας, φασὶν· «οὗτοι οἱ ἔ-
 20 σχυτοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους αὐτοὺς ἡμῖν ἐποίησας,
 τοῖς βασιάσασι τὸ θάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα;». **Καὶ**
 ταῦτα μὴδὲν μέλλοντες ζημιουῖσθαι, μὴδὲ εἰς τὸν ἑαυτῶν
 ἐλατιοῦσθαι μισθόν, ἐδυοχέραινον καὶ ἡγανάκτιον ἐπὶ τοῖς
 ἄλλοις τοῖς ἀγαθοῖς· ὃ φθόνου καὶ θασκανίας ἦν. Καὶ τὸ ἔτι
 25 πλέον, διὰ καὶ ὁ οἰκοδομοπότης ὑπὲρ αὐτῶν δικαιολογούμενος
 καὶ πρὸς τὸν εἰρηκότα ταῦτα ἀπολογούμενος, πονηρίας αὐτὸν
 κρίνει καὶ θασκανίας ἐσχάτης, λέγων· «οὐχὶ δηναρίου συνε-

νουν πρῶτοι καὶ ἀπὸ αὐτοὺς πὺν εἶναι πρῶτοι, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ μείνουν πρῶτοι, ἀλλὰ θὰ γίνουν τελευταῖοι. Καὶ αὐτὸ βέβαια τὸ φανερῶνουν οἱ λόγοι πὺν προσέθεσε· «Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ἀλλ' εἶναι ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί· ὥστε διπλᾶ καὶ ἐκείνους νὰ λυπήσῃ καὶ αὐτοὺς νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ προτρέψῃ. Ἡ παραβολὴ ὅμως δὲν λέγει τὸ ἴδιον, ἀλλ' ὅτι θὰ γίνουν ἴσοι μὲ ἐκείνους πὺν ἡὺδοκίμησαν καὶ ἔχουν κοπιᾶσει πάρα πολύ. Διότι λέγει· «Τοὺς ἔκανες ἴσους μὲ ἡμᾶς πὺν ἐβαστάσαμεν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα». Ποῖο λοιπὸν εἶναι αὐτὸ πὺν λέγει ἡ παραβολή; διότι ἀνάγκη εἶναι αὐτὸ πρῶτα νὰ κάνωμεν σαφές, καὶ μετὰ νὰ ἐξηγήσωμεν ἐκεῖνο.

Ἀμπέλι μὲν λέγει ὅτι εἶναι τὰ προστάγματα καὶ αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, χρόνος τῆς ἐργασίας, ὅτι εἶναι ἡ παροῦσα ζωὴ, ἐργάται εἶναι οἱ καλούμενοι κατὰ διάφορον τρόπον νὰ τηρήσουν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, πρῶτῃ δέ, τρίτῃ, ἔκτῃ, ἐνάτῃ καὶ ἐνδεκάτῃ ὥρᾳ, εἶναι οἱ ἄνθρωποι πὺν προσῆλθον καὶ ἡὺδοκίμησαν κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας. Ἀλλὰ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα μας εἶναι τὸ ἐξῆς· Ἐὰν δηλαδὴ οἱ πρῶτοι, πὺν ἡὺδοκίμησαν εἰς μεγάλον βαθμὸν καὶ ἐφάνησαν ἀρεστοὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔλαμψαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ τοὺς κόπους των, εἶναι κυριευμένοι ἀπὸ τὸ φοβερώτερον πάθος τῆς κακίας, τὴν ζήλειαν δηλαδὴ καὶ τὸν φθόνον. Διότι ὅταν τοὺς εἶδον νὰ ἀμείβωνται μὲ τὸν ἴδιον μισθόν, εἶπον· «Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι εἰργάσθησαν μίαν μόνον ὥραν καὶ τοὺς ἔκανες ἴσους μὲ ἡμᾶς, πὺν ἐβαστάσαμεν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα;». Καὶ ὅλα αὐτὰ ἂν καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζημιωθοῦν εἰς τίποτε, οὔτε νὰ ἐλαττωθῇ ὁ μισθός των, ἀλλ' ὅμως ἐδυσανασχετοῦσαν καὶ ἀγανακτοῦσαν διὰ τὰ ξένα ἀγαθὰ, πρᾶγμα πὺν ἦτο δεῖγμα τοῦ φθόνου καὶ τῆς ζηλείας των. Καὶ τὸ πὺν σπουδαιότερον ἀκόμη εἶναι ὅτι καὶ ὁ οἰκοδεσπότης δικαιολογῶν αὐτοὺς καὶ ἀπολογούμενος πρὸς ἐκεῖνον πὺν τοῦ εἶπεν αὐτά, τὸν κρίνει ἔνοχον πονηρίας καὶ τῆς χειροτέρας ζηλείας, λέγων· «Δὲν συνεφώ-

φώνησάς μοι; Ἄρουν τὸ οὖν καὶ ὑπαγε· θέλω δὲ τῷ ἐσχάτῳ δοῦναι ὡς καὶ σοί. Εἰ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι;».

Τί οὖν ἐστι τὸ κατασκευαζόμενον ἐκ τούτων; Καὶ γὰρ
 5 καὶ ἐγὼ ἐτέρων παραβολῶν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐστὶν ἰδεῖν. Καὶ
 γὰρ ὁ Υἱὸς ὁ εὐδόκιμος αὐτὸ τοῦτο εἰσάγεται πεπονθώς,
 ὅτε εἶδε τὸν ἄσωτον ἀδελφὸν πολλῆς ἀπολαύσαντα τιμῆς,
 καὶ πλείονος ἢ αὐτός. Ὡς περ γὰρ οὔτιοι πλείονος ἀπέλα-
 σαν τῷ πρῶτοι λαβεῖν, οὕτω καὶ ἐκεῖνος μειζόνως τῇ πε-
 10 ριουσίᾳ τῶν δεδομένων ἐτιμᾶτο· καὶ ταῦτα αὐτὸς μαρτυρεῖ
 ὁ εὐδόκιμος. Τί οὖν ἐστὶν εἰπεῖν; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς τοιαῦτα
 δικαιολογούμενος ἢ ἐγκαλῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν σῶραν ὦν
 ἄπαγε· φθόρου γὰρ καὶ θασκανίας τὸ χωρίον ἐκεῖνο καθαρὸν.
 Εἰ γὰρ ἐνιαῦθα ὄντες οἱ ἄγιοι καὶ τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν ὑπὲρ
 15 τῶν ἁμαρτωλῶν διδόσας, πολλῷ μᾶλλον ὀρῶντες ἐκεῖ τούτων
 ἀπολαύοντας χαίρουσι, καὶ οἰκεῖα νομίζουσιν εἶναι ἀγαθὰ.

Τίνος οὖν ἔνεκεν οὕτως ἐσχημάτισε τὸν λόγον; Παρα-
 βολὴ τὸ λεγόμενον ἦν· διόπερ οὐδὲ χρὴ πάντα τὰ ἐν ταῖς
 παραβολαῖς κατὰ λέξιν περιεργάζεσθαι, ἀλλὰ τὸν σκοπὸν
 20 μαθόντας, δι' ὃν συνειδέθη, τοῦτον δρῆπεσθαι, καὶ μηδὲν προ-
 λυπραγμονεῖν περαιτέρω. Τίνος οὖν ἔνεκεν οὕτω συνειδέη
 αὕτη ἡ παραβολή, καὶ τί κατασκευάσαι δούλειται; Προθυ-
 μοτέρους ποιῆσαι τοὺς ἐν ἐσχάτῳ γῆρα μεταβαλλομένους
 καὶ γινομένους βελτίονας, μηδὲ ἀφεῖναι νομίζειν ἔλαττον
 25 ἔχειν. Διὰ δὲ τοῦτο εἰσάγει καὶ δυσχεραίνοντας ἐτέρους ἐπὶ

νησες μαζί μου δι' ἓνα δηνάριον; Πάρε τὸ ἰδικόν σου καὶ πῆγαινε· θέλω καὶ εἰς τὸν τελευταῖον νὰ δώσω ὅσα ἔδωσα καὶ εἰς ἐσένα. Ἐν εἶναι τὸ μάτι σου πονηρόν, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι ἀγαθός;».

Τί θέλει λοιπὸν μὲ αὐτὰ νὰ μᾶς διδάξῃ; Καθ' ὅσον καὶ εἰς ἄλλας παραβολὰς εἶναι δυνατόν νὰ ἰδοῦμεν τὸ ἴδιο μὲ αὐτό. Διότι καὶ ὁ καλὸς υἱὸς φαίνεται νὰ παθαίνει ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅταν εἶδε τὸν ἄσπτον ἀδελφόν του νὰ ἀπολαύῃ μεγάλης τιμῆς καὶ μάλιστα πολὺ πρὸ μεγαλυτέρας ἀπὸ ὅ,τι αὐτός²⁰. Διότι ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ ἀπῆλυσαν περισσότερα, ἐπειδὴ ἔλαβον πρῶτοι τὸν μισθόν, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος ἐτιμᾶτο εἰς μέγαν βαθμὸν μὲ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀγαθῶν ποῦ τοῦ προσεφέρθησαν, πρᾶγμα ποῦ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν καλὸν υἱόν. Τί ἤμποροῦμεν λοιπὸν νὰ εἰποῦμεν; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ ἤμπορῃ νὰ προβάλῃ τέτοιου εἵδους δικαιολογίας ἢ κατηγορίας εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· δὲν εἶναι δυνατόν, καθ' ὅσον ὁ κῶρος ἐκεῖνος εἶναι καθαρὸς ἀπὸ φθόνου καὶ ζήλειαν. Διότι ἐὰν οἱ ἅγιοι, εὐρισκόμενοι ἐδῶ, καὶ τὰς ψυχὰς των ἀκόμῃ δίδουν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἁμαρτωλῶν, πολὺ περισσότερον χαίρουν ἐκεῖ ποῦ βλέπουν αὐτοὺς ν' ἀπολαμβάνουν ἀγαθὰ καὶ τὰ θεωροῦν ὡς ἰδικὰ των ἀγαθὰ.

Πρὸς ποῖον σκοπὸν λοιπὸν ἐπαρουσίασεν ἔτσι τὸν λόγον; Αὐτὸ ποῦ εἶπεν ἦτο παραβολή· διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐξετάζωμεν κατὰ λέξιν αὐτὰ ποῦ περιέχονται εἰς τὰς παραβολάς, ἀλλ', ἀφοῦ μάθωμεν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐλέχθη ἡ παραβολή, αὐτὸν ὅς κάνωμεν κτῆμα μας καὶ νὰ μὴ ἀσχολούμεθα ἄδικα μὲ τὰ παρὰ πέρα. Πρὸς ποῖον σκοπὸν λοιπὸν παρουσιάσθη ἔτσι αὕτῃ ἡ παραβολή καὶ τί θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ; Διὰ νὰ κάνῃ προθυμότερους αὐτοὺς ποῦ εἰς πολὺ προχωρημένην ἡλικίαν μετανοοῦν καὶ γίνονται καλύτεροι καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ νὰ νομίζουν ὅτι μειονεκτοῦν ἔναντι τῶν ἄλλων. Διὰ τοῦτο λοιπὸν παρουσιάζει καὶ νὰ δυσανασχετοῦν τοὺς ἄλλους διὰ τὰ

τοῖς τοῦτοις ἀγαθοῖς, οὐχ ἵνα δείξῃ τηκομένους καὶ δακρυ-
 μένους ἐκείνους· ἄπαγε· ἀλλ' ἵνα διδάξῃ τοῦτους τοσαύτης
 ἀπολαύσαντας τιμῆς, ἣ καὶ φθόρον ἐτέρους τεκεῖν ἠδύνατο.
 Ὁ καὶ ἡμεῖς πολλάκις ποιούμεν λέγοντες, ὅτι ὁ δεῖνά μοι
 5 ἐνεκάλεσεν, ὅτι σε τοσαύτης ἡξίωσα τιμῆς· οὔτε ἐγκληθέν-
 τες, οὔτε ἐκεῖνον διαβαλεῖν θέλοντες, ἀλλὰ τοῦτω δεῖξαι τὸ
 μέγεθος τῆς δωρεᾶς ἧς ἀπήλυσεν.

Ἀλλὰ τί δήποτε οὐ πάντας εὐθέως ἐμισθώσαιτο; Τὸ εἰς
 αὐτὸν ἦγον, ἅπαντας· εἰ δὲ οὐχ ὁμοῦ πάντες ὑπήκουσαν, τὴν
 10 διαφορὰν ἣ τῶν κληθέντων γνώμη πεποίηκε. Διὰ τοῦτο οἱ
 μὲν πρῶτοι, οἱ δὲ τρίτοι, οἱ δὲ ἕκτοι, οἱ δὲ ἐνάτη ὥρα κα-
 λοῦνται, οἱ δὲ ἐνδεκάτη, διὲ ξμελλον ὑπακούσεσθαι. Τοῦτο
 καὶ ὁ Παῦλος δηλῶν ἔλεγεν· «ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ ἀφορίσας με
 ἐκ κοιλίας μητρός μου». Πότε δὲ εὐδόκησεν; Ὅτε ξμελλεν
 15 ὑπακούσεσθαι. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐβούλετο καὶ ἐκ προσιμίων·
 ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν εἶξε, τότε εὐδόκησεν, διὲ καὶ αὐτὸς
 ξμελλε πείθεσθαι. Οὔτω καὶ τὸν λησιτὴν ἐκάλεσε, καίτοι δυ-
 νάμενος καὶ ἔμπροσθεν αὐτὸν καλέσαι· ἀλλ' ἐκεῖνος οὐκ ἂν
 ὑπήκουσεν. Εἰ γὰρ ὁ Παῦλος ἐξ ἀρχῆς οὐκ ἂν ὑπήκουσε,
 20 πολλῶ· μᾶλλον ὁ λησιτής. Εἰ δὲ οὗτοι λέγουσιν, «οὐδεὶς ἡμᾶς
 ἐμισθώσαιτο», μάλιστα μὲν, ὅπερ ἔφην, οὐ χρὴ πάντα περι-
 εργάζεσθαι τὰ ταῖς παραβολαῖς· ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ ὁ οἰκο-
 δεσπότης φαίνεται τοῦτο λέγων, ἀλλ' ἐκεῖνοι αὐτὸς δὲ αὐ-
 τοὺς οὐκ ἐλέγχει, ἵνα μὴ διαπορήσῃ, ἀλλ' ἐπιπάσῃται. Ὅτι

ἀγαθὰ πὺν λαμβάνουν αὐτοί, ὅχι διὰ νὰ δείξῃ ἐκείνους νὰ λειώνουν ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ τὴν λύπην των, μακρὰ αὐτὴ ἢ σκέψις, ἀλλὰ διὰ νὰ διδάξῃ αὐτοὺς, ὅτι ἀπολαμβάνουν τόσον μεγάλην τιμὴν, πὺν θὰ ἤμποροῦσε καὶ φθόνον νὰ γεννήσῃ εἰς τοὺς ἄλλους, πρᾶγμα πὺν καὶ ἡμεῖς κάνομεν πολλὰς φορὰς λέγοντες, ὅτι ὁ τάδε μὲ κατηγόρησε πὺν σὲ ἐτίμησα τόσον πολὺ, ἂν καὶ οὔτε κατηγορήθημεν οὔτε θέλομεν νὰ διαβάλωμεν ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸ λέγομεν μὲ σκοπὸν νὰ δείξωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸ μέγεθος τῆς δωρεᾶς πὺν ἀπῆλαυσεν.

Ἄλλὰ διὰ ποῖον λόγον τέλος πάντων δὲν τοὺς ἐμίσθωσεν ὅλους μαζί; Ὅσον ἐξηρτᾶτο ἀπὸ αὐτόν, τοὺς ἐμίσθωσεν ὅλους μαζί, ἐὰν ὅμως δὲν ὑπήκουσαν ὅλοι μαζί, τὴν διαφορὰν τὴν ἐδημιούργησεν ἢ διάθεσις αὐτῶν πὺν προσεκληθήσαν. Διὰ τοῦτο προσεκληθήσαν ἄλλοι τὸ πρῶί, ἄλλοι τὴν τρίτην ὥραν, ἄλλοι τὴν ἔκτην, ἄλλοι τὴν ἐνάτην καὶ ἄλλοι τὴν ἐνδεκάτην, ὅταν δηλαδὴ ἐπρόκειτο νὰ ὑπακούσῃ ὁ καθένας. Τοῦτο δηλώνων καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ὅταν δὲ εὐδόκησεν αὐτὸς πὺν μὲ ἐξεχώρισεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου»²¹. Πότε δὲ εὐδόκησεν; Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὑπακούσῃ. Διότι ὁ μὲν Θεὸς ἤθελε νὰ τὸν καλέσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν θὰ ἠκολούθει, τότε εὐδόκησεν, ὅταν καὶ ὁ ἴδιος ἐπρόκειτο νὰ ὑπακούσῃ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐκάλεσε καὶ τὸν ληστήν, ἂν καὶ ἤμποροῦσεν ἀπὸ προηγουμένως νὰ τὸν καλέσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν θὰ ὑπήκουεν τότε. Διότι ἐὰν δὲν θὰ ὑπήκουεν ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴν ἀρχήν, πολὺ περισσότερον δὲν θὰ ὑπήκουεν ὁ ληστής. Ἐὰν ὅμως αὐτοὶ λέγουν, «κανεῖς δὲν μᾶς ἐμίσθωσεν», αὐτὸ εἶναι πρὸ πάντων ἐκεῖνο, ὅπως εἶπα προηγουμένως, ὅτι δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ περιεργαζώμεθα ὅλα ἐκεῖνα πὺν κρύπτονται εἰς τὰς παραβολὰς· ἄλλωστε ἐδῶ οὔτε ὁ οἰκοδεσπότης φαίνεται νὰ τὸ λέγῃ αὐτό, ἀλλ' ἐκεῖνοι· καὶ αὐτὸς βέβαια δὲν τοὺς ἐλέγχει, διὰ νὰ μὴ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς ἀμνηχανίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς προσελκύσῃ. Τὸ ὅτι

γὰρ πάντας τό γε εἰς αὐτὸν ἤκον, ἐκ πρώτης ἐκάλει, ἐδήλωσε καὶ ἡ παραβολὴ λέγουσα, ὅτι ἀπὸ πρῶτῃ ἐξῆλθε μισθώσασθαι.

4. Πάντοθεν οὖν δῆλον ἡμῖν, ὅτι πρὸς τοὺς ἐκ πρώτης
 5 ἡλικίας, καὶ τοὺς ἐν γῆρᾳ καὶ θράδιον ἀρετῆς ἐπειλημμένους
 εἴρηται ἡ παραβολή· πρὸς ἐκείνους μὲν, ἵνα μὴ ἀπονοῶνται,
 μηδὲ ὀνειδίζωσι τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην· πρὸς τοὺτους δέ,
 ἵνα μάθωσιν, ὅτι ἐστὶ καὶ ἐν θραχεῖ χρόνῳ τὸ πᾶν ἀνακτῆ-
 σασθαι. Ἐπειδὴ γὰρ περὶ σφοδρότητος διελέγεται, καὶ τοῦ
 10 χρήματα ρῖψαι, καὶ καταφρονῆσαι τῶν ὄντων ἀπάντων, πολ-
 λοῦ δὲ τοῦτο ἐδεῖτο τοῦ τόνου καὶ νεανικῆς προθυμίας, ἀνά-
 πτων ἐν αὐτοῖς γλῶσα ἀγάπης, καὶ εὖτινον ποιῶν τὴν γνώ-
 μην, δείκνυσιν ὅτι δυνατὸν καὶ ὑστερον ἐλθόντας τῆς πάσης
 λαβεῖν ἡμέρας τὸν μισθόν.

15 Ἀλλ' οὕτω μὲν οὐ λέγει, ἵνα μὴ πάλιν αὐτοὺς ἀπονοήσῃ·
 δείκνυσιν δὲ ὅτι τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας ἐστὶ τὸ πᾶν, καὶ
 διὰ ταύτην οὐκ ἐκπεσοῦνται, ἀλλ' ἀπολαύσονται καὶ αὐτοὶ
 τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν. Καὶ τοῦτο μάλιστα ἐστὶν ὃ θούλειαι
 διὰ τῆς παραβολῆς κατασκευάσαι ταύτης. Εἰ δὲ ἐπάγει, ὅτι
 20 «οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι πρῶτοι, καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι·
 πολλοὶ γὰρ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί», μὴ θαυμάσης. Οὐ
 γὰρ ὥς ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦτο συναγαγὼν φησιν, ἀλλὰ τοῦτο
 λέγει, ὅτι ὥσπερ τοῦτο συνέβη, οὕτω καὶ κεῖνο συμβήσεται.

Ἐνταῦθα μὲν γὰρ οὐκ ἐγένοντο οἱ πρῶτοι ἔσχατοι, ἀλλὰ
 25 τῶν αὐτῶν πάντες ἀπῆλυσαν παρ' ἐλπίδα καὶ παρὰ προσδο-
 κίαν. Ὡς περὶ δὲ τοῦτο παρ' ἐλπίδα καὶ παρὰ προσδοκίαν ἐξέ-

λοιπὸν τοὺς ἐκάλεσεν ὅλους ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ὅσον ἐξηρτᾶτο ἀπὸ οὐτόν, τὸ ἐδήλωσε καὶ ἡ παραβολὴ μὲ τοὺς λόγους, ὅτι ἐξηλθεν ἀπὸ τὸ πρῶτὸ διὰ νὰ μισθώσῃ ἐργάτας.

4. Εἶναι ὁλοφάνερρον λοιπὸν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἡ παραβολὴ αὐτὴ ἐλέχθη καὶ πρὸς ἐκείνους ποὺ ἀσκοῦν ἀπὸ τὴν πρῶτην ἡλικίαν τὴν ἀρετὴν καὶ πρὸς ἐκείνους ποὺ ἐπέδειξαν ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν εἰς πολὺ μεγάλην ἡλικίαν καὶ πολὺ καθυστερημένα. Πρὸς μὲν τοὺς πρῶτους διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύωνται οὔτε νὰ κατηγοροῦν ἐκείνους ποὺ προσῆλθον κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, πρὸς δὲ τοὺς δευτέρους, διὰ νὰ μάθουν, ὅτι εἶναι δυνατὸν καὶ ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου νὰ ἐπανεύρουν καὶ πάλιν τὸ πᾶν. Διότι, ἐπειδὴ τοὺς ὠμιλοῦσε διὰ ὑπερβολικὴν προθυμίαν καὶ διὰ ἐγκατάλειψιν τῶν χρημάτων καὶ διὰ περιφρόνησιν ὅλων γενικῶς τῶν πραγμάτων, πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτοῦσε πολλὴν δύναμιν καὶ νεανικὴν προθυμίαν, ἀνάπτων ἐντὸς των τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης καὶ ἐνισχύων τὴν διάθεσίν των, τοὺς δεικνύει ὅτι εἶναι δυνατόν, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμῃ ἔλθουν ἀργότερα, νὰ λάβουν τὸν μισθὸν ὁλοκλήρου τῆς ἡμέρας.

Δὲν τοὺς τὸ λέγει ὁμοῦς ἔτσι, διὰ νὰ μὴ τοὺς κἀνῃ πάλιν νὰ ὑπερηφανευθοῦν, ἀλλὰ τοὺς ἀποκαλύπτει ὅτι τὸ πᾶν ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδικήν του φιланθρωπίαν, καὶ ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς δὲν θὰ ἀποκλεισθοῦν, ἀλλὰ θ' ἀπολαύσουν καὶ αὐτοὶ τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν. Καὶ αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ διδάξῃ μὲ αὐτὴν τὴν παραβολήν. Ἐὰν ὁμοῦς προσθέτῃ, ὅτι «Καθ' ὅμοιον τρόπον λοιπὸν οἱ τελευταῖοι θὰ γίνουν πρῶτοι, καὶ οἱ πρῶτοι τελευταῖοι» διότι εἶναι πολλοὶ οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὁμοῦς οἱ ἐκλεκτοί», μὴ θαυμάσῃς. Διότι αὐτὸ δὲν τὸ εἶπεν ὡσὰν συμπέρασμα τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ θέλει νὰ εἰπῇ, ὅτι ὅπως ἀκριβῶς αὐτὸ συνέβη, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ συμβῇ καὶ ἐκεῖνο.

Εἰς τὴν περίπτωσιν λοιπὸν αὐτὴν δὲν ἔγιναν οἱ πρῶτοι τελευταῖοι, ἀλλ' ὅλοι, χωρὶς νὰ τὸ ἐλπίζουν καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν, ἀπήλαυσαν τὰ ἴδια ἀγαθά. Ὅπως ἀκριβῶς

θη, καὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐγένοντο ἴσοι οἱ μετὰ ταῦτα· οὕτω καὶ τὸ τοῦτου πλέον συμβήσεται καὶ παραδοξότερον, τὸ καὶ ἔμπροσθεν γενέσθαι τῶν πρώτων τοὺς ἐσχάτους, καὶ μετὰ τοῦτους τοὺς πρώτους. Ὡστε ἕτερον ἐκεῖνο, καὶ ἕτερον τοῦτο. Δοκεῖ δέ μοι ταῦτα λέγειν Ἰουδαίους αἰνιτιζόμενος, καὶ τῶν πισιῶν τοὺς ἐξ ἀρχῆς λάμπαντας, ὕστερον δὲ ἀμελήσαντας ἀρετῆς, καὶ εἰς τοῦπίσω κατενεχθέντας· κἀκείνους πάντας τοὺς ἀπὸ κακίας ἀνενεγκόντας, καὶ πολλοὺς ὑπερακονίσαντας. Ὁρῶμεν γὰρ τὰς τοιαύτας μεταβολάς, καὶ ἐπὶ τίσις τε καὶ ἐπὶ θίον γινομένας.

Διὸ παρακαλῶ, πολλὴν ποιησώμεθα σπουδὴν, καὶ ἐπὶ τῆς πίστεως ἐσιάναι τῆς ὁρθῆς, καὶ θίον ἐπιδείκνυσθαι ἄριστον. Ἄν γὰρ μὴ καὶ θίον προσθῶμεν τῆς πίστεως ἄξιον, τὴν ἐσχάτην δώσομεν δίκην. Καὶ τοῦτο ἔδειξε μὲν καὶ ἀπὸ τῶν ἁγίων χρόνων ὁ Μακάριος Παῦλος, ὅτε ἔλεγεν, ὅτι «πάντες τὸ αὐτὸ βρωμα πνευματικὸν ἔφαγον, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πόμα πνευματικὸν ἔπιον», καὶ προσθεῖς, ὅτι οὐκ ἐσώθησαν· «κατεστρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ». Ἔδειξε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εὐαγγελιστῶν ὁ Χριστός, ὅτε εἰσήγαγέ τινας δαίμονας ἐκβαλόντας καὶ προσητεύσαντας, καὶ εἰς κόλασιν ἀπαγομένους. Καὶ πᾶσαι δὲ αὐτοῦ αἱ παραβολαί, οἷον ἡ τῶν παρθένων, ἡ τῆς σαγήνης, ἡ τῶν ἀκανθῶν, ἡ τοῦ δένδρου τοῦ μὴ ποιοῦντος καρπόν, τὴν ἀπὸ τῶν ἔργων ἀρετὴν ἐπιζητοῦσι. Περὶ μὲν γὰρ δογμάτων ὀλιγάκις διαλέγεται· οὐδὲ γὰρ δεῖται πόνον τὸ πρᾶγμα· περὶ δὲ θίον πολλάκις, μᾶλλον δὲ πανταχοῦ· διηγεκὴς γὰρ ὁ πρὸς τοῦτο πόλεμος, διὸ καὶ ὁ πόνος.

Καὶ τί λέγω πολιτεῖαν ὁλόκληρον; Καὶ γὰρ μέρος αὐτῆς

22. Α' Κορ. 10, 3-5.

23. Πρβλ. Ματθ. 7, 22-23.

αὐτὸ συνέβη παρ' ἐλπίδα καὶ παρὰ προσδοκίαν καὶ ἔγιναν αὐτοὶ ποὺ ἦλθον ἀργότερα ἴσοι μὲ ἐκείνους ποὺ ἦλθον ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἔτσι θὰ συμβῇ καὶ αὐτὸ ποὺ εἶναι πρὸ παράδοξον ἀπὸ αὐτό, τὸ νὰ γίνουν δηλαδὴ οἱ τελευταῖοι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι τελευταῖοι. "Ὡστε ἄλλο εἶναι τὸ ἓνα καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο. "Ἐχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι αὐτὰ τὰ λέγει ὑπονοῶν τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς πιστοὺς ἐκείνους ποὺ κατ' ἀρχὴν διαπρέπουν εἰς τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ὕστερα γίνονται ἀδιάφοροι δι' αὐτὴν καὶ ὠδηγήθησαν εἰς χειροτέραν θέσιν, καθὼς καὶ ἐκείνους πάλιν ποὺ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν κακίαν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ὑπερέβαλον πολλοὺς. Διότι βλέπομεν τὰς μεταβολὰς αὐτοῦ τοῦ εἵδους νὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ζωὴν.

Διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ ἐπιδεικνύωμεν πολλὴν προθυμίαν καὶ νὰ μένωμεν ἀκλόνητοι εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ νὰ ἐπιδεικνύωμεν ἄριστον βίον. Διότι ἐὰν δὲν ἐπιδείξωμεν καὶ βίον ἀντάξιον τῆς πίστεως, θὰ ὑποστῶμεν τὴν πρὸ φοβερὰν τιμωρίαν. Καὶ αὐτὸ μὲν τὸ ἔδειξεν ὁ μακάριος Παῦλος καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συνέβησαν κατὰ τοὺς πρῶτους ἐκείνους χρόνους, ὅταν ἔλεγεν, ὅτι «Ὅλοι ἔφαγον τὴν ἰδίαν πνευματικὴν τροφήν καὶ ὅλοι ἔπιον τὸ ἴδιον πνευματικὸν ποτόν», καὶ προσέθεσεν, ὅτι δὲν ἐσώθησαν «διότι ἔπεσαν νεκροὶ εἰς τὴν ἔρημον»²². Ἀλλὰ τὸ ἔδειξε καὶ ὁ Χριστὸς καὶ εἰς τοὺς εὐαγγελιστάς, ὅταν παρουσίασεν ὠρισμένους ποὺ ἐξεδίωξαν δαίμονας καὶ ἐπροφήτευσαν, καὶ παρὰ ταῦτα ὠδηγήθησαν εἰς τὴν κόλασιν²³. Ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ παραβολαὶ τοῦ, ὅπως ἡ τῶν παρθένων, τῆς σαγήνης, τῶν ἀκανθῶν, τοῦ δένδρου ποὺ δὲν ἔκανε καρπὸν, ζητοῦν τὴν ἀρετὴν ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὰ ἔργα. Πράγματι, διὰ μὲν τὰ δόγματα ὁμιλεῖ πολὺ σπάνια, διότι αὐτὸ δὲν ἀπαιτεῖ πολὺν κόπον, ἐνῶ πολλὰς φορὰς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, μᾶλλον δὲ πάντοτε· διότι εἶναι διαρκὴς ὁ πόλεμος πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ κόπος εἶναι διαρκής.

Καὶ διατὶ λέγω δι' ὁλόκληρον τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τοῦ

παροφθὲν μέγала ἐπάγει κακά· οἷον ἐλεημοσύνη παροφθεῖ-
 σα εἰς γέενναν ἐμβάλλει τοὺς ὑπερηκότας· καίτοι οὐχ ὁλό-
 κληρος τοῦτο ἀρετῆς, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς. Ἄλλ' ὅμως καὶ αἱ
 παρθένοι διὰ τὸ μὴ ταύτην ἔχειν ἐκολάσθησαν· καὶ ὁ πλού-
 5 οιος διὰ τοῦτο ἀπειθαγανίζεται· καὶ οἱ πεινῶντα μὴ θρέψαν-
 τες ἐντεῦθεν μετὰ τοῦ διαδόλου καταδικάζονται. Πάλιν τὸ
 μὴ λαιδορεῖν μέρος αὐτῆς ἐστὶν ἐλάχιστον· ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦ-
 το ἐκβάλλει τοὺς μὴ κατωρθωκότας. «Ὁ γὰρ εἰπὼν τῷ ἀδελ-
 φῷ αὐτοῦ, μωρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός».
 10 Πάλιν ἡ σωφροσύνη καὶ αὐτὴ μέρος ἐστίν· ἀλλ' ὅμως χωρὶς
 ταύτης οὐδεὶς ὄφεται τὸν Κύριον. «Εἰρήνην» γάρ, φησί,
 «διώκετε, καὶ τὸν ἁγιασμόν, οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄφεται τὸν
 Κύριον».

Καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη δὲ ὁμοίως μόριόν ἐστὶν ἀρετῆς·
 15 ἀλλ' ὅμως καὶ ἑτερά τις ἐπιτελέσῃ καλὰ, ταύτην δὲ μὴ κατορ-
 θώσῃ, ἀκάθαρτος παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ δῆλον ἐκ τοῦ Φαρι-
 σαίου, ὃς μυρίοις κομῶν ἀγαθοῖς, ἐντεῦθεν πάντα ἀπώλε-
 σεν. Ἐγὼ δέ τι καὶ τούτων πλέον εἶπεῖν ἔχω πάλιν. Οὐ
 γὰρ δὴ μόνον ἐν τι αὐτῶν παροφθὲν αποκλείει τὸν οὐρανὸν
 20 ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ γένηται μὲν, μὴ μετὰ τῆς προσηκούσης δὲ
 ἀκριβείας καὶ ὑπερβολῆς, τὸ αὐτὸ τοῦτο πάλιν ποιεῖ. «Ἐὰν
 γὰρ μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν, φησὶν, πλέον τῶν
 γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐκ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν βασι-
 λείαν τῶν οὐρανῶν». Ὡστε καὶ ἐλεημοσύνην ὄψς, μὴ πλείο-
 25 να δὲ ἐκείνων, οὐκ εἰσελεύσῃ.

Καὶ πόσην ἐκεῖνοι παρείχον ἐλεημοσύνην; φησί. Τοῦτο

24. Ματθ. 5, 22.

25. Ἐβρ. 12, 14.

26. Ματθ. 5, 20.

ἀνθρώπου; Καθ' ὅσον καὶ μέρος αὐτῆς ἂν παραλειφθῇ, προ-
 ξενεῖ μεγάλα κακά, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἐλεημοσύνη
 ἂν παραλειφθῇ ρίπτει εἰς τὴν γέενναν αὐτοὺς ποὺ ὑστέρη-
 σαν εἰς αὐτήν, ἂν καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ὀλόκληρος ἡ ἀρετὴ,
 ἀλλὰ μέρος αὐτῆς. Ἄλλ' ὅμως καὶ αἱ παρθένοι ἐτιμωρήθη-
 σαν ἐπειδὴ δὲν εἶχον αὐτήν· καὶ ὁ πλούσιος διὰ τὸν λόγον
 αὐτὸν κατεκαίγετο· καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν ἔθρεψαν εἰς τὴν ἐδῶ
 ζωὴν πεινασμένον, καταδικάζονται μαζὶ μετὰ τὸν διάβολον.
 Ἐπίσης τὸ νὰ μὴ λοιδωρῇ κανεὶς ἀποτελεῖ ἐλάχιστον μέ-
 ρος τῆς ἀρετῆς· ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸ ἐκδιώκει ἀπὸ τὴν βασι-
 λείαν ἐκείνους ποὺ δὲν τὸ κατώρθωσαν αὐτό. «Διότι αὐτοὺς
 ποὺ θὰ εἰπῇ τὸν ἀδελφόν του, μωρέ, θὰ κριθῇ ἔνοχος καὶ θὰ
 ριφθῇ εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός»²⁴. Καὶ ἡ σωφροσύνη πάλιν
 καὶ αὐτὴ εἶναι μέρος τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ὅμως χωρὶς αὐ-
 τὴν κανεὶς δὲν θὰ ἰδῇ τὸν Κύριον. Διότι λέγει· «Προσπαθῇ-
 τε νὰ ἔχετε εἰρήνην μετὰ ὅλους καὶ ἀγιασμόν, χωρὶς τὸν ὁ-
 ποῖον κανεὶς δὲν θὰ ἰδῇ τὸν Κύριον»²⁵.

Καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη δὲ ὁμοίως ἀποτελεῖ μόνιον τῆς
 ἀρετῆς, ἀλλ' ὅμως καὶ ἂν ἀκόμη κανεὶς κἀνὴ ἄλλα καλά,
 δὲν κατορθώσῃ ὅμως αὐτήν, εἶναι ἀκάθαρτος ἐνώπιον τοῦ
 Θεοῦ. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸν Φαρισαῖον, ὁ ὁ-
 ποῖος ἐκαυχᾶτο διὰ τὰ ἄπειρα καλὰ ποὺ ἔκανε, ὅμως τὰ
 ἔχασεν ὅλα ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπερηφανείας του. Ὅμως
 ἐγὼ ἔχω καὶ πάλιν νὰ οἶς εἰπῶ κάτι ἐπὶ πλέον ἀπὸ αὐτά.
 Ὅτι δηλαδὴ δὲν ἀποκλείει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μόνον ἓνα ἂν
 παραλειφθῇ ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη γίνεται ὅχι ὅμως
 μετὰ πρέπουσαν ἀκρίβειαν καὶ ὑπερβολήν, ἔχει καὶ πάλιν τὸ
 ἴδιο ἀποτέλεσμα. «Διότι», λέγει, «ἐὰν ἡ ἀρετὴ σας δὲν ξε-
 περάσῃ τὴν ἀρετὴν τῶν γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων,
 δὲν θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»²⁶. Ὡστε
 καὶ ἂν ἀκόμη δώσης ἐλεημοσύνην, ἐὰν δὲν δώσης περισ-
 σότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔδιδον ἐκεῖνοι, δὲν θὰ εἰσέλθῃς
 εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν.

Ἄλλὰ θὰ εἰπῇ κάποιος· Καὶ πόσῃ ἐλεημοσύνην ἔδιδον

γὰρ αὐτὸ εἰπεῖν θούλωμαι νῦν, ἵνα οἱ μὲν μὴ διδόντες διανα-
σιῶσι πρὸς τὸ δοῦναι, οἱ δὲ διδόντες μὴ μέγα φρονῶσιν,
ἀλλὰ προσθήκην ἐργάζωνται. Τί οὖν ἐδίδοσαν ἐκεῖνοι; Τῶν
δυνιων ἀπάντων δεκάτην, καὶ πάλιν ἑτέραν δεκάτην, καὶ με-
5 τὰ ταύτην, τρίτην· ὥστε παρ' οὐδὲν τὸ τρίτον τῆς οὐσίας
παρεῖχον· τρεῖς γὰρ δεκάται συντιθέμεναι τοῦτο ποιοῦσι.
Καὶ μετὰ τούτων καὶ ἀπαρχάς, καὶ πρωτότοκα, καὶ ἕτερα
πλείονα· οἷον τὰ ὑπὲρ ἁμαρτημάτων, τὰ ὑπὲρ καθαρισμῶν,
τὰ ἐν ἐορταῖς, τὰ ἐν τῷ ἰωδηλαίῳ, τὰ ἐν ταῖς τῶν χρεῶν
10 ἀποκοπαῖς, καὶ τῶν οἰκειῶν ἀφέσεις, καὶ τοῖς δανείομασι
τοῖς τόκων ἀπηλλαγμένοις. Εἰ δὲ ὁ τὸ τρίτον δοὺς τῶν δυν-
ιων, μᾶλλον δὲ τὸ ἡμῖν (μετὰ γὰρ τούτων ἐκεῖνα συντιθέ-
μενα τὸ ἡμῖν εἰσιν), εἰ τοίνυν ὁ τὸ ἡμῖν διδούς, οὐδὲν
μέγα ἐργάζεται· ὁ μὴ δὲ τὸ δέκατον παρέχων ἴσως ἄξιός ἐ-
15 σται; Εἰκότως ἔλεγεν, «ὀλίγοι οἱ σφζόμενοι».

5. Μὴ δὴ καταφρονῶμεν τῆς κατὰ τὸν βίον ἐπιμελείας.
Εἰ γὰρ μέρος αὐτοῦ καταφρονούμενον ἐν ἰσοαύτῃ φέρει τὴν
ἀπώλειαν, διὰ πανταχόθεν ὦμεν τῇ καταδικαζούσῃ ψήφῳ,
πῶς διαφευξώμεθα τὴν κόλασιν; ποῖαν δὲ οὐ τίσομεν δίκην;
20 Καὶ ποῖα ἡμῖν σωτηρίας ἐλπίς, φησὶν, εἰ τῶν ἀπηριθμημέ-
νων ἕκαστον τὴν γέενναν ἡμῖν ἀπειλεῖ; Καὶ ἐγὼ τοῦτο ἰέ-
γω· πλὴν ἐὰν προσέχωμεν, δυνατὸν σωθῆναι, τὰ τῆς ἐλεη-
μοσύνης κατασκευάζοντας φάρμακα, καὶ τὰ τραύματα θερα-
πεύοντας. Οὐ γὰρ οὕτως ἔλαιον σῶμα ρώννυσιν, ὥς φιλι-
25 θρωπία ψυχὴν καὶ ρώννυσιν, καὶ ἀχείρωτον πᾶσιν ἐργάζε-
ται, καὶ ἀνάλωτον τῷ διαδόλῳ ποιεῖ. Ὅπου γὰρ ἂν κατὰ σῃ,

ἐκεῖνοι; Αὐτὸ λοιπὸν θέλω καὶ ἐγὼ νὰ οἶς εἰπῶ τώρα, ὥστε αὐτοὶ μὲν ποὺ δὲν δίδουν νὰ παρακινηθοῦν νὰ δίδουν, ἐνῷ αὐτοὶ ποὺ δίδουν νὰ μὴ μεγαλοφρονοῦν, ἀλλὰ νὰ τὴν αὐξάνουν συνεχῶς. Τί λοιπὸν ἔδιδον ἐκεῖνοι; Ἐδιδον τὸ ἕνα δέκατον ὅλης τῆς περιουσίας των καὶ πάλιν ἄλλο ἕνα δέκατον, καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τρίτον δέκατον· ὥστε ἔδιδον σχεδὸν τὸ ἕνα τρίτον τῆς περιουσίας των· διότι ἐὰν προστεθοῦν τὰ τρία δέκατα κάνουν αὐτό. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ προσέφερον καὶ τὰς ἀπαρχὰς καὶ τὰ πρωτότοκα καὶ πολλὰ ἄλλα, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι τὰς ὑπὲρ τῶν ἁμαρτημάτων προσφοράς, τὰς ὑπὲρ τῶν καθαρισμῶν, τὰς κατὰ τὰς ἐορτάς, τὰς κατὰ τὸ ἰωβηλαῖον ἔτος, τὰς προσφοράς παραγραφῆς τῶν χρεῶν, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν δούλων καὶ τὰ ἀπηλλαγμένα τόκων δάνεια. Ἐὰν δὲ αὐτὸς ποὺ δίδει τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του, ἢ καλύτερα τὸ ἥμιον (διότι προστιθέμενα αὐτὰ μαζὶ μὲ ἐκεῖνα κάνουν τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας), ἐὰν λοιπὸν αὐτὸς ποὺ δίδει τὸ ἥμισυ, δὲν κάνει τίποτε τὸ σπουδαῖον, αὐτὸς ποὺ δὲν δίδει οὔτε κἂν τὸ δέκατον τῆς περιουσίας του τίνας ἄξιος θὰ εἶναι; Εἶχε δίκαιον λοιπὸν ποὺ ἔλεγεν, «εἶναι ὀλίγοι οὗτοί ποὺ σώζονται».

5. Ἄς μὴ περιφρονοῦμεν λοιπὸν τὴν φροντίδα διὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μας. Διότι ἐὰν μόνον ἕνα μέρος αὐτῆς περιφρονούμενον ὁδηγεῖ εἰς τόσον μεγάλην ἀπώλειαν, ὅταν εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τῆς καταδικαζούσης ἀποφάσεως ἀπὸ παντοῦ, πῶς θ' ἀποφύγωμεν τὴν τιμωρίαν; ποίαν τιμωρίαν δὲν θὰ ὑποστώμεν; Καὶ ποία ἐλπίς σωτηρίας, λέγει, ὑπάρχει δι' ἡμᾶς, ἐὰν τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἀριθμήσαμεν μᾶς ἀπειλῇ μὲ τὴν γέενναν; Καὶ ἐγὼ αὐτὸ λέγω· ἐκτὸς βέβαια ἐὰν προσέχωμεν, ὅποτε εἶναι δυνατόν νὰ σωθῶμεν, παρασκευάζοντες τὰ φάρμακα τῆς ἐλεημοσύνης καὶ θεραπεύοντες τὰ τραύματα. Διότι δὲν τονώνει τὸ σῶμα τόσον πολὺ τὸ λάδι, ὅσον ἐνδυναμώνει τὴν ψυχὴν ἡ φιλάνθρωπία, ποὺ τὴν καθιστᾷ ἀκατανίκητον ἀπὸ ὅλους καὶ ἀπόρθητον ἀπὸ τὸν διάβολον. Καθ' ὅσον ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν τὴν πιά-

διολισθαίνει λοιπόν, οὐκ ἐὼντος τοῦ ἐλαίου τούτου τοῖς νώ-
τοις τοῖς ἡμετέροις ἐνιζάνειν τὰς ἐκείνου λαβὰς. Τούτῳ τοί-
νυν ἑαυτοὺς συνεχῶς ἀλείφωμεν τῷ ἐλαίῳ. Καὶ γὰρ ὑγιείας
ἐστὶν ὑπόθεσις, καὶ φωτὸς χορηγία, καὶ παιδροότητος ἀφορμή.

- 5 Ἀλλ' ὁ δεῖνα, φησί, τόσα καὶ τόσα ἔχει τάλαντα χρυ-
σίου, καὶ οὐδὲν προτίεται. Καὶ τί τοῦτο πρὸς σέ; Οὕτω γὰρ
θαυμασιότερος οὐ φανήσῃ, ὅταν ἀπὸ πενίας φιλοτιμότερος
ἐκείνου γένη. Οὕτω καὶ Μακεδόνας ὁ Παῦλος ἐθαύμασεν
οὐχ ὅτι παρέσχον, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν πτωχείᾳ ὄντες παρέσχον.
10 Μὴ δὲ πρὸς τούτους ἴδῃς, ἀλλὰ πρὸς τὸν κοινὸν ἀπάντων
διδάσκαλον, ὃς οὐκ εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν.

- Καὶ διατί, φησὶν, ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα τοῦτο οὐ ποιεῖ;
Μὴ κρῖνε ἕτερον, ἀλλὰ σεαυτὸν ἀπάλλαξον τῆς κατηγορίας.
Ἐπεὶ μείζων ἢ κόλασις, ὅταν καὶ ἑτέροις ἐγκαλῆς, καὶ αὐ-
15 τὸς μὴ ποιῇς· ὅταν ἄλλους κρῖνων, τῷ αὐτῷ κρῖναι πάλιν
ὀπείθωνος ἦς καὶ αὐτός. Εἰ γὰρ οὐδὲ κατορθοῦντας κρῖνειν
ἐφίεται ἑτέρους, πολλῷ μᾶλλον πιαίνοντας. Μὴ τοίνυν κρῖ-
νωμεν ἑτέρους, μηδὲ πρὸς ἑτέρους ραθυμοῦντας βλέπωμεν,
ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκεῖθεν τὰ ὑποδείγματα φέρωμεν.
20 Μὴ γὰρ ἐγὼ σε εὐηργέτησα; μὴ γὰρ ἐγὼ σε ἐλυτρώσάμην,
ἵνα πρὸς ἐμὲ βλέπῃς; Ἐτερός ἐστὶν ὁ ταῦτά σοι παρασχών.
Τί τὸν δεσπότην ἀφείς, πρὸς τὸν σύνδουλον ὀργῆς; Οὐκ ἤ-
κουσας αὐτοῦ λέγοντος, «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραῢς εἰμι
καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ»; καὶ πάλιν, «ὃ θέλω ἐν ὑμῖν εἶναι
25 πρῶτος, ἕστω πάντων διάκονος»; καὶ πάλιν, «καθὼς ὁ Υἱ-
ὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι»;

ση, ξεγλιστρᾷ πλέον, διότι δὲν ἀφήνει τὸ λάδι αὐτὸ τὰ χέρια τοῦ νὰ συγκρατήσουν τὰ νῶτα μας. Ἄς ἀλείφωμεν λοιπῶν συνεχῶς τοὺς ἑαυτοὺς μας μὲ αὐτὸ τὸ λάδι. Διότι εἶναι ὑπόθεσις ὑγείας, χορηγία φωτὸς καὶ ἀφορμὴ χαρᾶς.

Ἄλλ' ὁ τάδε, θὰ εἴπῃ κάποιος, ἔχει τόσα πολλὰ τάλαντα χρυσοῦ καὶ δὲν δίδει τίποτε. Καὶ τί σχέσιν ἔχει αὐτὸ μὲ σένα; Διότι ἔτσι θὰ φανῇς θαυμαστότερος, ἀφοῦ θὰ γίνῃς πρὸ γενναιόδωρος, ἂν καὶ εἶσαι πτωχός. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ ὁ Παῦλος ἐθαύμασε τοὺς Μακεδόνας, ὅχι ἐπειδὴ προσέφερον, ἀλλ' ἐπειδὴ προσέφερον, μολοντί ἦσαν πτωχοί. Μὴ βλέπῃς λοιπὸν αὐτοὺς, ἀλλὰ βλέπε τὸν κοινὸν διδάσκαλον ὅλων γενικῶς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ποῦ νὰ γείρῃ τὸ κεφάλι του.

Καὶ διατί, θὰ εἴπῃ κάποιος, ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε δὲν τὸ κάνει αὐτό; Μὴ κρίνῃς ἄλλον, ἀλλὰ τὸν ἑαυτὸν σου ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν κατηγορίαν. Διότι ἡ κόλασις εἶναι μεγαλυτέρα, ὅταν καὶ τοὺς ἄλλους κατηγορῇς διὰ κάτι καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὸ πράττει· ὅταν κρίνων τοὺς ἄλλους εἶσαι καὶ σὺ ὁ ἴδιος ὑπεύθυνος διὰ τὸ ἴδιο πρᾶπτωμα. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐπιτρέπῃ οὔτε τοὺς ἐναρέτους νὰ κρίνουν τοὺς ἄλλους, πολὺ περισσότερον δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὸ κάνουν αὐτὸ αὐτοὶ ποὺ ὑποπίπτουν εἰς πταίσματα. Ἄς μὴ κρίνωμεν λοιπὸν τοὺς ἄλλους, οὔτε νὰ βλέπωμεν τοὺς ἄλλους ποὺ δείχνουν ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν τὸ βλέμμα μας ἐστραμμένον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον νὰ παίρνωμεν τὰ παραδείγματα. Διότι, μήπως ἐγὼ σὲ εὐεργέτησα; μήπως ἐγὼ σὲ ἐλύτρωσα, ὥστε νὰ ἔχῃς ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν σου πρὸς ἐμένα; Ἄλλος εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ τὰ ἐχάρισεν αὐτά. Διατί ἀφήνεις τὸν Κύριον καὶ βλέπεις πρὸς τὸν σύνδουλον; Δὲν τὸν ἤκουσες ποὺ λέγει, «Μάθετε ἀπὸ ἐμένα, ὅτι εἶμαι πρῶτος καὶ ταπεινὸς κατὰ τὴν καρδίαν»²⁷; καὶ πάλιν· «αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ εἶναι πρῶτος μετὰξὺ σας, ὀφείλει νὰ εἶναι δοῦλος ὅλων»;²⁸ καὶ πάλιν· «Ὅπως ἀκριβῶς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε διὰ νὰ ὑπηρετηθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπηρε-

Καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν, ἵνα μὴ προσπταίων τοῖς ραθύμοις τῶν συνδούλων μένης ἐν ὀλιγωρίᾳ, ἀφέλκων σε τούτων φησίν· «ὥπόδειγμα ἔδωκα ὑμῖν ἑμαυτὸν, ἵνα καθὼς ἐποίησα, καὶ ὑμεῖς ποιῆτε».

- 5 Ἄλλ' οὐκ ἔστι σοι διδάσκαλος ἀρετῆς τῶν συνόντιων ἀνθρώπων οὐδεὶς, οὐδὲ οἷος εἰς ταῦτα ἐνάγειν; Οὐκοῦν πλείων ὁ ἔπαινος, μεῖζον τὸ ἐγκώμιον, ὅτι μὴδὲ διδασκάλων εὐπορῶν γέγονας σὺ θαυμασιός. Καὶ γὰρ δυνατόν τοῦτο καὶ σφόδρα ῥάδιον, ἐὰν θέλωμεν καὶ δηλοῦσιν οἱ προῶτοι
10 ταῦτα κατορθώσαντες· οἷον Νῶε, Ἀβραάμ, ὁ Μελχισεδέκ, ὁ Ἰώβ, καὶ οἱ καὶ ἐκείνους ἅπαντες ἀνθρωποὶ πρὸς οὓς ἀναγκαῖον καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὄρᾶν, ἀλλὰ μὴ πρὸς τοὺς, οὓς οὐδέποτε παύσῃς ζηλοῦντες, καὶ ἐν τοῖς συλλόγοις τοῖς ἡμετέροις περιφέροντες. Καὶ γὰρ οὐδὲν ἄλλο
15 πανταχοῦ λεγόντων ἀκούω, ἀλλ' ἢ ταυτὶ τὰ ῥήματα· Ὁ δεῖνα ἐκίησατο πλέθρα γῆς τόσα καὶ τόσα, ὁ δεῖνα πλουτεῖ, οἰκοδομεῖ.

- Τί κέχηνας, ἄνθρωπε, ἔξω; τί πρὸς ἐτέρους βλέπεις; Εἰ βούλει πρὸς ἐτέρους ἰδεῖν, τοὺς κατορθοῦντας βλέπε,
20 τοὺς εὐδοκимоῦντας, τοὺς τὸν νόμον μετὰ ἀκριθείας ἀποπληροῦντας, μὴ τοὺς προσκεκρουκῶτας καὶ ἡτιμωμένους. Ἄν γὰρ πρὸς τοὺς βλέπῃς, πολλὰ ἐντεῦθεν συλλέξεις κακά, εἰς ραθυμίαν ἐμπίπτων, εἰς ἀπόνοιαν, εἰς τὸ καταδικάζειν ἐτέρους· ἐὰν δὲ τοὺς κατορθοῦντας ἀριθμῇς, εἰς ταπεινοφρο-
25 σύνην, εἰς σπουδὴν, εἰς κατάνυξιν, εἰς τὰ μυρία σεαυτὸν εἰσάξεις ἀγαθά. Ἀκουσον τί ἔπαθεν ὁ Φαρισαῖος, ἐπειδὴ τοὺς κατορθοῦντας ἀφείξ, τὸν πιαίσαντα εἶδεν Ἀκουσον καὶ φοβήθητι. Βλέπε πῶς θαυμασιὸς ἐγένετο ὁ Δαυὶδ, ἐπειδὴ

τήρη»²⁹; Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν μετὰ ἀπὸ αὐτά, διὰ νὰ μὴ παίρνῃς ἀφορμὴν ἀπὸ τοὺς ἀδιαφόρους συνδούλους σου καὶ μένης ἀδιάφορος καὶ σύ, σὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ αὐτοὺς μὲ τοὺς λόγους του· «Σὰς ἔδωσα ὡς παράδειγμα τὸν ἑαυτόν μου, ὥστε, ὅπως ἐγὼ ἔπραξα, καὶ σεῖς νὰ πράττετε»³⁰.

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς διδάσκαλος τῆς ἀρετῆς δι' ἐσένα ἀπὸ τοὺς γύρω σου συνανθρώπους, οὔτε κάποιος σχετικὸς πού νὰ σοῦ ὑποδείξῃ αὐτά; Τότε λοιπὸν θὰ εἶναι μεγαλύτερος ὁ ἔπαινος καὶ μεγαλύτερον τὸ ἐγκώμιον, διότι ἔγινες οὐ θαυμαστός χωρὶς νὰ ἔχῃς διδασκάλους. Καὶ αὐτὸ βέβαια εἶναι δυνατόν καὶ πάρα πολὺ εὐκόλον, ἐὰν θέλωμεν ἡμεῖς, καὶ τὸ ἐπιβεβαιώνουν αὐτοὶ πού πρῶτοι τὸ κατῴρθωσαν αὐτό, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ὁ Νῶε, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Μελχισεδέκ, ὁ Ἰὼβ καὶ ὅλοι οἱ παρόμοιοι μὲ αὐτοὺς ἄνθρωποι, πρὸς τοὺς ὁποίους πρέπει καθημερινῶς νὰ ἔχωμεν ἐστραμμένα τὰ βλέμματά μας, καὶ ὅχι πρὸς αὐτούς, τοὺς ὁποίους δὲν παύετε ποτὲ νὰ μιμῆσθε καὶ νὰ τοὺς προβάλλετε διαρκῶς εἰς τὰς συγκεντρώσεις σας. Καθ' ὅσον παντοῦ, τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούω νὰ λέγουν, παρὰ αὐτὰ ἐδῶ τὰ λόγια· Ὁ τάδε ἀπέκτησε τόσα καὶ τόσα πλέθρα γῆς, ὁ τάδε εἶναι πλούσιος, ὁ τάδε κτίζει σπίτια.

Διατί, ἄνθρωπέ μου, μένεις μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα σου βλέπων τοὺς ἔξω; διατί προσέχεις τοὺς ἄλλους; Ἐὰν θέλῃς νὰ προσέχῃς τοὺς ἄλλους, πρόσεχε τοὺς ἐναρέτους, αὐτοὺς πού ἐπρόκοψαν εἰς τὴν ἀρετὴν, αὐτοὺς πού τηροῦν μὲ ἀκρίβειαν τὸν νόμον, καὶ ὅχι τοὺς καταπατοῦντας καὶ περιφρονοῦντας αὐτόν. Διότι ἐὰν προσέχῃς αὐτούς, θ' ἀποκομίσῃς ἀπὸ αὐτοὺς πολλὰ κακά, θὰ γίνῃς ἀδιάφορος, ἐγωιστής, καταδικαστής τῶν ἄλλων, ἐνῶ ἐὰν ἀπαριθμῇς τοὺς ἐναρέτους θὰ ὀδηγήσῃς τὸν ἑαυτόν σου εἰς ταπεινοφροσύνην, εἰς προθυμίαν, εἰς κατάνυξιν, εἰς τὰ ἁπείρα ἀγαθά. Ἄκουσε τί ἔπαθεν ὁ Φαρισαῖος, ἐπειδὴ παρέβλεψε τοὺς ἐναρέτους καὶ ἐπρόσεξε τὸν ἁμαρτωλόν· ἄκουσε καὶ φοβήσου. Πρόσεχε πῶς ὁ Δαυὶδ ἔγινε θαυμαστός, ἐπειδὴ εἶχεν ἐστραμμένον τὸ

πρὸς τοὺς προγόνους αὐτοῦ τοὺς κατ' ἀρετὴν ἐδύλεπε. «Πάροι-
κος γάρ», φησὶν, «ἐγὼ εἰμι καὶ παρεπίδημος, καθὼς πάν-
τες οἱ πατέρες μου». Καὶ γὰρ οὗτος, καὶ πάντες οἱ κατ' αὐ-
τόν, τοὺς ἡμαρτηκότητας ἀφέντες, τοὺς εὐδοκιμηκότητας ἐνενόουν.

- 5 Τοῦτο καὶ σὺ ποίει. Οὐδὲ γὰρ δικαιοσύνης αὐτὸς κάθησθαι
τῶν ἐτέρους πεπλημμελημένων, οὐδὲ ἐξαισθησθῆς τῶν ἄλλοις
ἁμαρτιανομένων· σαντιῶ κρίνειν, οὐχ ἐτέροις ἐπειάγης. «Εἰ
γὰρ ἑαυτοὺς ἐκρίνομεν, φησὶν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμε-
νοι δέ, ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα». Σὺ δὲ τὴν τάξιν ἀνείρε-
10 ψας, σαντιὸν μὲν σὺ μεγάλων, σὺ μικρῶν πιαισμάτων ἀπαιτῶν
εὐθύνας, τὰ δὲ ἐτέρων μετὰ ἀκριθείας περιεργαζόμενος.

- Ἀλλὰ μηκέτι τοῦτο ποιῶμεν, ἀλλὰ ταύτην ἀφέντες τὴν
ἀταξίαν, δικαστήριον ἐν ἡμῖν αὐτοῖς καθίσωμεν τῶν ἐν ἡ-
μῖν αὐτοῖς ἁμαρτιανομένων, αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ καὶ
15 δῆμιοι τῶν πλημμελημάτων γινόμενοι.

- Εἰ βούλει καὶ τὰ ἐτέρων πολυπραγμονεῖν, τὰ κατορθώ-
ματα, μὴ τὰ ἁμαρτήματα περιεργάζου· ἵνα καὶ ἐκ τῆς μνήμης
τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, καὶ ἐκ τοῦ ζήλου τῶν ἐτέροις
κατορθουμένων, καὶ ἐκ τῆς τοῦ ἀπαραιτήτου δικαστηρίου πα-
20 ρασιάσεως, καθ' ἑκάστην ὥσπερ πλήκτρῳ τινὶ τῇ συνειδήσει
ρυτιόμενοι, εἰς ταπεινοφροσύνην καὶ μείζονα σπουδὴν ἑαυτοὺς
εἰσάγοντες, τῶν μελλόντων ἐπιτευξώμεθα ἀγαθῶν, χάριτι
καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ
τῷ Πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, ὡς
25 καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

31. Ψαλμ. 38, 13.

32. Α' Κορ. 11, 31-32.

βλέμμα του πρὸς τοὺς προγόνους του ποὺ ἔζησαν ἐνάρετα. Διότι λέγει· «Ἐγὼ εἶμαι πάροικος καὶ παρεπίδημος, ὅπως ὅλοι οἱ πρόγονοί μου»²¹. Πράγματι καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ παρόμοιοι μὲ αὐτὸν παρέβλεψαν τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἐσκέπτοντο αὐτοὺς ποὺ προέκοψαν εἰς ἀρετὴν.

Αὐτὸ κάμνε καὶ σύ. Διότι δὲν κάθεσαι σὺ ὡς δικαστῆς τῶν παραπτωμάτων τῶν ἄλλων, οὔτε ὡς ἐξεταστῆς τῶν ἁμαρτημάτων τῶν ἄλλων· ἔλαβες ἐντολὴν νὰ κρίνης τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ὄχι τοὺς ἄλλους. «Διότι», λέγει, «ἐὰν κρίνωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καταδικασθῶμεν· ὅταν δὲ κρινώμεθα, παιδαγωγούμεθα ὑπὸ τοῦ Κυρίου»²². Σὺ ὅμως ἀνέτρεψες τὴν τάξιν, καὶ διὰ μὲν τὸν ἑαυτὸν σου δὲν ζητεῖς εὐθύνας οὔτε διὰ τὰ μεγάλα, οὔτε διὰ τὰ μικρὰ ἁμαρτήματα, τὰ παραπτώματα ὅμως τῶν ἄλλων τὰ περιεργάζεσαι μὲ λεπτομέρειαν.

Ἄς μὴ τὸ κάνωμεν λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς αὐτό, ἀλλ' ἀφοῦ τὴν ἐγκαταλείψωμεν αὐτὴν τὴν ἀταξίαν, ἃς θέσωμεν μέσα μας δικαστήριον διὰ τὰ ἰδικὰ μας ἁμαρτήματα, καὶ ἃς γίνωμεν οἱ ἴδιοι κατήγοροι καὶ δικασταὶ καὶ δῆμιοι τῶν παραπτωμάτων μας.

Ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ ἀσχολῇσαι καὶ μὲ τὰ θέματα τῶν ἄλλων, ἐξέταζε τότε τὰ κατορθώματά των καὶ ὄχι τὰ ἁμαρτήματά των, ὥστε καὶ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἰδικῶν μας παραπτωμάτων καὶ μὲ τὸν ζῆλον ποὺ θὰ ἐπιδεικνύωμεν διὰ τὰ κατορθώματα τῶν ἄλλων, καὶ μὲ τοὺς ἐλέγχους τοῦ ἀπαραιτήτου δικαστηρίου κεντούμενοι ὥσάν μὲ πληκτρον καθημερινὰ εἰς τὴν συνείδησίν μας, ὀδηγοῦντες τοὺς ἑαυτοὺς μας εἰς ταπεινοφροσύνην καὶ μεγαλυτέραν προθυμίαν, θὰ ἐπιτύχωμεν τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ, μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου εἰς Πατέρα συγχρόνως δὲ καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει δόξα, δύναμις καὶ τιμὴ, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΞ΄
Ματθ. 20, 17 - 28

«Καὶ ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς, παρέλα-
θε τοὺς δώδεκα μαθητὰς κατ' ἰδίαν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ
5 εἶπεν αὐτοῖς· ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ
ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦ-
σι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ·
καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν εἰς τὸ ἐμπαῖξαι
καὶ μαστιγῶσαι καὶ σταυρῶσαι· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
10 ἐγερθήσεται».

1. Οὐκ ἀθρόον ἀναβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ τῆς Γαλι-
λαίας ἐλθὼν· ἀλλὰ πρότερον θανατουργήσας καὶ ἐπιστο-
μίας Φαρισαίους, καὶ διαλεχθεὶς τοῖς μαθηταῖς περὶ ἀ-
κημοσύνης, «Εἰ γὰρ θέλεις τέλειος εἶναι», φησί, «πώλη-
15 σόν σου τὰ ὑπάρχοντα», καὶ περὶ παρθενίας, «Ὁ δυνάμενος
χωρεῖν, χωρεῖτω», καὶ περὶ ταπεινοφροσύνης, «Ἐὰν μὴ
σικραφῇτε γὰρ καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσελθῇτε
εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», καὶ περὶ ἀντιδόσεως τῶν
ἐνταῦθα, «Ὅστις γὰρ ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελ-
20 γὰς ἑκατονταπλασίονα λήψεται ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ», καὶ περὶ
τῶν ἀμοιβῶν τῶν ἐκεῖ, «Καὶ ζώη» γάρ, φηοί, «αἰώνιον
κληρονομήσει», τότε προσβάλλει τῇ πόλει λοιπόν, καὶ μέλ-
λων ἀνιέναι, πάλιν περὶ τοῦ πάθους διαλέγεται. Ἐπειδὴ
γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτοῦς, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τοῦτο συμβῆναι,
25 ἐπιλανθάνεσθαι, συνεχῶς αὐτοὺς ἀναμνησκει, ἐγγυμνά-
ζων αὐτῶν τὴν διάνοιαν τῇ πυκνότητι τῆς ἀναμνήσεως, καὶ
τὴν λύπην ἱποτεμνόμενος. Κατ' ἰδίαν δὲ αὐτοῖς διαλέγεται
ἀναγκαίως· οὐ γὰρ ἔδει εἰς πολλοὺς ἐξενεχθῆναι τὸν περὶ

1. Ματθ. 19, 21.
2. Ματθ. 19, 12.
3. Ματθ. 18, 3.

4. Ματθ. 19, 29.
5. Ματθ. 19, 29.

ΟΜΙΛΙΑ ΞΕ'

Ματθ. 20, 17 - 28

«Καὶ ὅταν ἀνέβαινεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, παρέλαβε τοὺς δώδεκα μαθητάς του ἰδιαίτερως καὶ καθὼς ἐβάδιζαν τοὺς εἶπεν· Ἴδου ἀνεβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ θὰ τὸν καταδικάσουν εἰς θάνατον. Καὶ θὰ τὸν παραδώσουν εἰς τοὺς ἐθνικοὺς διὰ νὰ τὸν ἐμπαΐξουν καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατόν του, θὰ ἀναστηθῇ».

1. Δὲν ἀνεβαίνει ἀμέσως εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτα ἔκανε θαύματα καὶ ἀπεστόμωσε τοὺς Φαρισαίους καὶ ὠμίλησεν εἰς τοὺς μαθητάς του περὶ ἀκτημοσύνης, «Διότι», λέγει, «ἐὰν θέλης νὰ εἶσαι τέλειος, πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου»¹, καὶ περὶ παρθενίας, «Αὐτὸς ποὺ ἡμπορεῖ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ αὐτά, ὡς τὰ ἐφαρμόσῃ»², καὶ περὶ ταπεινοφροσύνης, «Διότι, ἐὰν δὲν ἀλλάξετε διαγωγὴν καὶ δὲν γίνετε ὡσὰν τὰ παιδιά, δὲν θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»³, καὶ περὶ τῆς ἀνταποδόσεως ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον, «Διότι αὐτὸς ποὺ ἄφησεν οἰκίας ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς νὰ λάβῃ πολλαπλάσια εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν»⁴, καὶ περὶ τῶν ὁμοιωθῶν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, «Διότι», λέγει, θὰ κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον»⁵, τότε πλέον ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁμιλεῖ πάλιν διὰ τὸ πάθος τοῦ ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀνεβῇ εἰς αὐτήν. Διότι, ἐπειδὴ ἦτο φυσικὸν οἱ μαθηταί του, ποὺ δὲν ᾔθελαν νὰ συμβῇ αὐτό, νὰ τὸ λησμονοῦν, διὰ τοῦτο τοὺς τὸ ὑπενθυμίζει συνεχῶς, γυμνάζοντας ἔτσι τὸ μυαλό τους μὲ τὰς συχνὰς ὑπενθυμίσεις καὶ μειώνοντας τὴν λύπην τους. Ἄλλ' ὅμως κατ' ἀνάγκην ὁμιλεῖ τοὺς μαθητάς του ἰδιαίτερως, ἐπειδὴ δὲν ἔ-

τούτων λόγον, οὐδὲ σαφῶς λεχθῆναι· οὐδὲν γὰρ ἐκ τούτου πλέον ἐγίνετο. Εἰ γὰρ οἱ μαθηταὶ ἐθορυβοῦντο ταῦτα ἀκούοντες, πολλῶ μᾶλλον ὁ ἰὼν πολλῶν δῆμος.

Τί οὖν; οὐκ ἐλέχθη τοῖς πολλοῖς; φησὶν. Ἐλέχθη μὲν
 5 καὶ πρὸς τοὺς πολλούς, οὐχ οὕτω δὲ σαφῶς. «Λύσατε» γάρ, φησί, «τὸν ναὸν τούτου, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν», καί· «Σημεῖον ἐπιζητεῖ ἡ γενεὰ αὕτη, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωανᾶ· καὶ πάλιν· «Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ ζητήσετέ με, καὶ
 10 οὐχ εὕρήσετε». Τοῖς δὲ μαθηταῖς οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὥσπερ τὰ ἄλλα σαφέστερον ἔλεγεν, οὕτω καὶ τοῦτο εἶπε.

Καὶ τίτος ἔνεκεν, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ πολλοὶ τῶν λεγομένων τὴν δύναμιν, καὶ ἐλέγγει; Ἴνα μάθωσι μετὰ ταῦτα, διτι προειδῶς ἐπὶ τὸ πάθος ἦει καὶ ἐκῶν, οὐκ ἀγνοῶν,
 15 οὐδὲ ἀναγκαζόμενος. Τοῖς μαθηταῖς δὲ οὐ διὰ τοῦτο μόνον προὔλεγεν, ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ἵνα ἐγγυμνασθέντες τῇ προσδοκίᾳ, ράδιον ἐνέγκωσι τὸ πῦρος, καὶ μὴ ἀμελέτητον ἐπελθὼν ταραξῇ σφόδρα αὐτούς. Διὰ τοι τοῦτο ἐξ ἀρχῆς μὲν τὸν θάνατον ἔλεγε μόνον, διτι δὲ ἐμελέτησαν καὶ ἐνεγυμνάσαντο,
 20 καὶ τὰ ἄλλα προστίθουσιν· οἷον, διτι παραδώσουσι τοῖς ἔθνεσιν, διτι ἐμπαίξουσιν καὶ μαστιγώσουσι· τούτου τε ἔνεκεν, καὶ ἵνα ὅταν τὰ σκυθρωπὰ ἐξελθόντα ἴδωσι, καὶ τὴν ἀνάστασιν ἐντεῦθεν προσδοκήσωσιν. Ὁ γὰρ τὰ λυποῦντα οὐκ ἀποκρυ-

6. Ἰω. 2, 19.

7. Ματθ. 12, 39.

8. Ἰω. 7, 33-34.

πρεπε τὰ πλήθη νὰ γνωρίσουν τὸν λόγον τοῦ σχετικὰ μὲ αὐτά, οὔτε ἔπρεπε νὰ λεχθῶν αὐτὰ καθαρὰ, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ προκύψῃ ἀπὸ αὐτὸ τίποτε τὸ ἐπὶ πλεόν. Διότι ἔὰν οἱ μαθηταὶ τοῦ, ἀκούοντες αὐτά, ἐθορυβοῦντο, πολὺ περισσότερον θὰ συνέβαινεν αὐτὸ εἰς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ.

Τί λοιπόν; θὰ ἐρωτήσῃ κάποιος· δὲν ἐλέχθη αὐτὸ εἰς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ; Ἐλέχθη βέβαια καὶ εἰς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ὅχι ὅμως τόσο καθαρὰ. Διότι, λέγει, «Κρημνίσατε αὐτὸν τὸν ναὸν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ τὸν ἀνεγείρω»*, καὶ «Ἡ γενεὰ αὐτῇ ζητεῖ θαῦμα, καὶ ὅμως δὲν θὰ τῆς δοθῇ θαῦμα, παρὰ μόνον τὸ θαῦμα τοῦ Ἰωνᾶ»· καὶ πάλιν· «Ὁλίγον χρόνον ἀκόμη εἶμαι μαζί σας, καὶ θὰ μὲ ζητήσετε, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ εὑρετε»*. Εἰς τοὺς μαθητάς τοῦ ὅμως δὲν ὠμίλησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς τοὺς ἔλεγε σαφέστερον τὰ ἄλλα, ἔτσι ἀκριβῶς τοὺς εἶπε καὶ αὐτό.

Διατί ὅμως τοὺς τὸ ἔλεγεν αὐτό, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπρόκειτο οἱ περισσότεροι νὰ ἀντιληφθῶν τὸ βαθύτερον νόημα τῶν λόγων; Διὰ νὰ ἀντιληφθῶν ἀργότερα, ὅταν θὰ συνέβαιναν αὐτά, ὅτι ἐβάδιζε πρὸς τὸ πάθος τοῦ προγνωρίζοντας αὐτὸ καὶ μὲ τὴν θέλησίν τοῦ, καὶ ὅχι χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, οὔτε ὑποκινούμενος ἀπὸ κάποιαν ἀνάγκην. Ἄλλ' ὅμως εἰς τοὺς μαθητάς τοῦ δὲν τὰ προέλεγεν αὐτὰ δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον, ἀλλὰ, ὅπως εἶπα προηγουμένως, ἀσκούμενοι μὲ τὴν προσδοκίαν, νὰ ἡμπορέσουν νὰ ὑποφέρουν εὐκολώτερα τὸ πάθος, καὶ νὰ μὴ συγκλονισθῶν εἰς μεγάλον βαθμὸν ἔὰν αὐτὸ ἤρχετο ἐντελῶς ἀπροσδόκητα. Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, εἰς τὴν ἀρχὴν τοὺς ἔλεγε μόνον διὰ τὸν θάνατον, ὅταν ὅμως τὸ ἐσυνειδητοποιήσαν αὐτὸ καὶ προητοιμάσθησαν καταλλήλως, τότε πλεόν προσθέτει καὶ τὰ ἄλλα, ὅπως, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι θὰ τὸν παραδώσουν εἰς τοὺς ἐθνικούς, ὅτι θὰ τὸν ἐμπαΐξουν καὶ θὰ τὸν μαστιγώσουν. Καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ λοιπόν, ἀλλὰ καὶ ὅταν θὰ ἐβλεπαν νὰ περνοῦν τὰ δυσάρεστα, νὰ ἀνέμεναν, ἐξ αἰτίας τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ πάθους τοῦ, νὰ ἴδωσιν μὲ ἀγωνίαν καὶ τὴν ἀνάστασίν τοῦ. Καθ'

ψάμενος, καὶ τὰ δοκοῦντα εἶναι ἐπονείδισια, εἰκότως ἔμελλε καὶ περὶ τῶν χρησιῶν πιστεύεσθαι.

Σκόπει δέ μοι, πῶς καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ σαφῶς τὸ προᾶγμα οἰκονομεῖ. Οὔτε γὰρ ἐξ ἀρχῆς αὐτοῖς εἶπεν, ἵνα 5 μὴ διαταράξῃ· οὔτε πρὸς αὐτῷ τῷ καιρῷ, ἵνα μὴ κἀντιϑεν θορυβήσῃ· ἀλλ' ὅτε πείραν αὐτοῦ τῆς δυνάμεως ἔλαβον ἀρκοῦσαν, ὅτε μεγάλας ἔδωκε τὰς ἐπαγγελίας περὶ τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου, τότε καὶ τὸν περὶ τούτων ἐμβάλλει λόγον, καὶ ἅπαξ καὶ δις καὶ πολλάκις, ἐνυφαίνων αὐτὸν τοῖς θανί- 20 μασι καὶ ταῖς διδασκαλίαις.

Ἔτερος δὲ εὐαγγελιστὴς φησιν, ὅτι καὶ τοὺς προφῆτας παρῆγε μάρτυρας· ἄλλος δέ φησιν, ὅτι καὶ αὐτοὶ οὐ συνίεσαν τὰ λεγόμενα, ἀλλ' ἦν κεκρυμένον τὸ ρῆμα ἀπ' αὐτῶν, καὶ διὲν ἐθαμβοῦντο ἀκολουθοῦντες αὐτῷ. Οὐκοῦν ἀνήρηται, 15 φησί, τῆς προορήσεως τὸ κέρδος. Εἰ γὰρ μὴ ἤδεσαν ἅπερ ἤκουον, οὐδὲ προσδοκᾶν εἶχον· μὴ προσδοκῶντες δέ, οὐδέ γυμνάζεσθαι ταῖς ἐλπίσιν. Ἐγὼ δὲ καὶ ἕτερον τούτου ἀπορώτερόν φημι, ὅτι εἰ μὴ ἤδεσαν, πῶς ἐλυποῦντο; Καὶ γὰρ ἕτερός φησιν, ὅτι ἐλυποῦντο. Εἰ τοίνυν μὴ ἤδεσαν, πῶς ἐ- 20 λυποῦντο; πῶς Πέτρος ἔλεγεν· «Ἰλεώς σοι, οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο;».

Τί οὖν ἔστιν εἰπεῖν; Ὅτι μὲν ἀποθανεῖται, ἤδεσαν, εἰ καὶ μὴ σαφῶς τῆς οἰκονομίας ἠπίσταντο τὸ μυστήριον· οὔτε δὲ τὴν ἀνάστασιν σαφῶς ἠπίσταντο, οὔτε ἅπερ ἔμελλε κα-

9. Πρ6λ. Λουκᾶ 18, 31.

10. Πρ6λ. Λουκᾶ 18, 34.

11. Πρ6λ. Μάρκ. 10, 32.

12. Πρ6λ. Ματθ. 17, 23.

13. Ματθ. 16, 22.

ὅσον αὐτὸς ποὺ δὲν ἀπέκρυψε τὰ δυσάρεστα καὶ αὐτὰ ποὺ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν πολὺ ἀτιμωτικά δι' αὐτόν, πολὺ φυσικὸν ἦτο νὰ γίνῃ πιστευτὸς καὶ διὰ τὰ εὐχάριστα πράγματα.

Ἄλλ' ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεξε πῶς οἰκονομεῖ τὰ πράγματα κατὰ τρόπον ἄριστον καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν χρόνον ἀκόμῃ. Διότι οὔτε ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τοὺς τὸ εἶπε, διὰ νὰ μὴ τοὺς κλονίσῃ, οὔτε ὅταν ἐπλησίασεν ἄρκετὰ τὸ πάθος του, διὰ νὰ μὴ τοὺς θορυβήσῃ καὶ πάλιν, ἀλλὰ ὅταν ἐσυνειδητοποίησαν εἰς ἱκανοποιητικὸν βαθμὸν τὴν δυνάμιν του καὶ τοὺς ἔδωκε μεγάλας ὑποσχέσεις περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, τότε πλέον τοὺς ὁμιλεῖ καὶ διὰ τὸ πάθος του μίαν φοράν, δύο καὶ πολλάκις, συνυφαίνοντας τοὺς λόγους του αὐτοὺς περὶ τοῦ πάθους μὲ τὰ θαύματα καὶ τὴν διδασκαλίαν του.

Ἄλλος δὲ εὐαγγελιστὴς λέγει, ὅτι παρουσίαζεν ὡς μάρτυρας περὶ τοῦ πάθους του καὶ τοὺς προφήτας*. Ἄλλος πάλιν λέγει, ὅτι οἱ μαθηταὶ του δὲν ἀντελήφθησαν τοὺς λόγους του, ἀλλ' ἦτο κρυμμένον εἰς αὐτοὺς τὸ νόημα τῶν λόγων του¹⁰, καὶ ὅτι τὸν ἀκολουθοῦσαν κατάπληκτοι¹¹. Ἄρα λοιπόν, θὰ εἴπῃ κάποιος, δὲν εἶχαν καρμίαν ὠφέλειαν ἀπὸ τὴν πρόρρησίν του. Διότι, ἐὰν δὲν κατενόουν αὐτὰ ποὺ ἤκουον, δὲν θὰ εἶχαν καὶ καρμίαν προσδοκίαν, μὴ ἔχοντες δὲ καρμίαν προσδοκίαν, οὔτε καὶ θὰ ἐγυμνάζοντο μὲ τὰς ἐλπίδας. Ἄλλ' ἐγὼ λέγω καὶ κάτι ἄλλο ποὺ εἶναι ἕξιον μεγαλυτέρας ἀπορίας, ὅτι δηλαδὴ ἐὰν δὲν κτενόουν τοὺς λόγους του, πῶς τότε ἐλυποῦντο; Καθ' ὅσον ἄλλος εὐαγγελιστὴς λέγει, ὅτι ἐλυποῦντο¹². Ἐὰν λοιπόν δὲν κατενόουν τοὺς λόγους του, πῶς ἐλυποῦντο; πῶς ὁ Πέτρος ἔλεγεν· «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ λυπηθῇ καὶ νὰ σὲ φυλάξῃ, Κύριε, ἀπὸ τὰ κακὰ αὐτά· ὅχι δὲν πρέπει νὰ σοῦ συμβοῦν αὐτὰ ποὺ εἶπε»¹³.

Ποίαν ἀπάντησιν λοιπόν ἤμποροῦμεν νὰ δώσωμεν; Ἐγνώριζαν μὲν ὅτι θὰ ἀποθάνῃ, ἂν καὶ βέβαια δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κατανοήσουν πλήρως τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ· οὔτε τὴν ἀνάστασίν του ἐγνώριζαν πλήρως, οὔτε αὐτὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ· καὶ αὐτὰ ἀκόμῃ ἦ-

- τορθοῦν καὶ τοῦτο ἦν κεκρυμμένον ἀπ' αὐτῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἤλγουν. Ἐτέρους μὲν γὰρ ὑφ' ἐτέρων ἀνασιάντας εἶδον· αὐτὸν δέ τινα ἀνασιήσαντα ξαντόν, καὶ οὕτως ἀνασιήσαντα ὥς μηκέτι λοιπὸν ἀποθανεῖν, οὐδέποτε εἶδον. Τοῦτο οὖν οὐ
 5 συνείσαν πολλάκις λεγόμενον· ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸς οὗτος ὁ θάνατος τί ποτέ ἐστι, καὶ πῶς ἐπελεύσεται, σαφῶς ἠπίσταντο. Διὸ καὶ ἐθαμβοῦντο ἀκολουθοῦντες αὐτῷ· οὐ διὰ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ καὶ ἐκπλήττειν αὐτοὺς περὶ τοῦ πάθους διαλεγόμενος.
- 10 2. Ἄλλ' ὅμως οὐδὲν τούτων ἐποίει θαρρεῖν αὐτούς, καὶ ταῦτα συνεχῶς περὶ τῆς ἀνασιάνσεως ἀκούοντας. Καὶ γὰρ μετὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦτο μάλιστα αὐτοὺς ἐθορόβει, τὸ ἀκοῦειν ὅτι ἐμπαίζουσι καὶ μαστιγώσουσι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτε γὰρ ἐνενόησαν τὰ θαύματα, τοὺς δαιμονοῦντας οὓς
 15 ἡλευθέρωσε, τοὺς νεκροὺς οὓς ἤγειρε, τὰ ἄλλα πάντα ἄπει ἐθανματιούργει, εἴτα ἤκουσαν τούτων, ἐξεπλήττοντο, εἰ ὁ ταῦτα ποιῶν ταῦτα πείσεται. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς ἀπορίαν ἐνέπιπτον, καὶ νῦν μὲν ἐπίστευον, νῦν δὲ ἠπίστουν, καὶ νοῆσαι οὐκ εἶχον τὰ λεγόμενα. Οὕτω γοῦν οὐ συνῆκαν σαφῶς
 20 τὸ λεγόμενον, ὥς τοὺς υἱοὺς Ζεβεδαίου παραυτὰ προσελθεῖν, καὶ περὶ προεδρίας αὐτῷ διαλεχθῆναι. «Θέλομεν» γὰρ, φησὶν, «ἵνα εἰς ἐκ δεξιῶν σου καθίσῃ, καὶ εἰς ἐξ ἐνωρύμων». Πῶς οὖν οὗτος ὁ εὐαγγελιστὴς φησιν, ὅτι ἡ μήτιρ προσῆλθεν; Ἀμφότερα γενέσθαι εἰκός. Τὴν γὰρ μητέρα
 25 παρέλαβον, ὥς μερίζονα τὴν ἰκετηρίαν ἐργασόμενοι, καὶ ταύ-

14. Μάρκ. 10, 35-38.

15. Πρὸς δὲ Ματθ. 20, 20.

σαν κρυμμένα δι' αὐτούς. Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο καὶ ἔλυ-
ποῦντο. Διότι εἶδαν ἄλλους νὰ ἀνασταίνωνται ἀπὸ ἄλλους,
ἀλλ' δὲν εἶχαν ἰδεῖ ἀκόμη κάποιον νὰ ἀνασταίνει τὸν ἑαυ-
τόν του, καὶ μάλιστα νὰ τὸν ἀνασταίνει κατὰ τοιοῦτον τρό-
πον, ὥστε εἰς τὸ ἔξῃς πλεόν νὰ μὴ εἶναι δυνατόν ν' ἀποθά-
νῃ. Αὐτὸ λοιπόν, ἂν καὶ τοὺς τὸ ἔλεγε πολλές φορές, ὅμως
δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Ἀλλὰ οὔτε καὶ αὐτὸν
τὸν ἴδιον τὸν θάνατον, τί τέλος πάντων εἶναι καὶ πῶς ἐπρό-
κειτο νὰ συμβῇ δὲν τὸ ἐγνώριζαν καθαρά. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν
ἀκολουθοῦσαν γεῖται ἀπὸ θαυμασμόν. Καὶ ὅχι δὲ μόνον δι'
αὐτό, ἀλλὰ ἐγὼ τουλάχιστον νομίζω ὅτι ἐξεπλήσσοντο ἀ-
κούοντες τοὺς λόγους του περὶ τοῦ πάθους του.

2. Ἀλλ' ὅμως τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν τοὺς ἔκανε νὰ
λαμβάνουν θάρρος, μολονότι ἤκουαν συνεχῶς νὰ τοὺς ὁμι-
λῃ περὶ τῆς ἀναστάσεώς του. Καθ' ὅσον μαζὶ μετὰ τὸν θάνατόν
του ἦτο καὶ αὐτὸ πού κατ' ἐξοχὴν τοὺς ἔκανε ν' ἀνησυχοῦν,
τὸ ὅτι ἤκουαν, ὅτι θὰ τὸν ἐμπαΐξουν καὶ θὰ τὸν μαστιγώ-
σουν καὶ ὅλα τὰ παρόμοια. Διότι ὅταν ἐνεθυμήθησαν τὰ
θαύματα πού ἔκανε, τοὺς δαιμονισμένους πού ἠλευθέρωσε,
τοὺς νεκροὺς πού ἀνέστησε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα πού
ἐπιτελοῦσε καὶ ἤκουσαν ἐν συνεχείᾳ τὰ λόγια του αὐτά,
κατελήφθησαν ἀπὸ ἐκπληξιν, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ πάθῃ
αὐτά, αὐτὸς πού ἐνήργει ὅλα αὐτά. Διὰ τοῦτο καὶ κατελαμ-
βάνοντο ἀπὸ ἀπορίαν, καὶ ἄλλοτε μὲν ἐπίστευαν, ἄλλοτε δὲ
ἔδειχναν δυσπιστίαν καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κατανοήσουν
τὰ λόγια του. Εἰς τόσον μεγάλον βαθμὸν μάλιστα ἐφθασεν
ἡ ἀδυναμία των ν' ἀντιληφθοῦν καθαρὰ τὰ λόγια τοῦ Κυ-
ρίου, ὥστε εὐθὺς ἀμέσως νὰ τὸν πλησιάσουν οἱ υἱοὶ τοῦ
Ζεβεδαίου καὶ νὰ συζητήσουν μαζὶ του διὰ τὴν πρωτοκαθε-
δρίαν. Διότι, λέγει, εἶπαν· «Θέλομεν νὰ καθίσωμεν ὁ ἕνας
ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀριστερά σου»¹⁴. Πῶς τότε
λοιπόν ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος λέγει, ὅτι ἐπλησίασε τὸν
Κύριον ἡ μητέρα αὐτῶν;¹⁵ φυσικὸν ἦτο καὶ τὰ δύο νὰ συνέ-
βησαν, διότι παρέλαβαν τὴν μητέρα τους, μετὰ σκοπὸν νὰ με-

τη τὸν Χριστὸν δυσωπήσοντες. Ὅτι γὰρ τοῦτο ἀληθές, ὅ-
περ ἔφην, καὶ αὐτῶν μᾶλλον ἢ αἰτησις ἦν, καὶ αἰσχυρόμε-
νοι προβάλλονται τὴν τεκοῦσαν, σκόπει πῶς πρὸς αὐτοὺς
ἀποτείνει τὸν λόγον ὁ Χριστός. Μᾶλλον δὲ μάθωμεν τί πρό-
5 τερον αἰτοῦσι, καὶ ἀπὸ ποίας γνώμη, καὶ πόθεν ἐπὶ τοῦ-
το ἦλθον.

- Πόθεν οὖν ἐπὶ τοῦτο ἦλθον; Ἐώρων ἑαυτοὺς τιμωμένους
παρὰ τοὺς ἄλλους, καὶ προσεδόκησαν ἐντεῦθεν ἐπιτεύξασθαι
καὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης. Ἀλλὰ τί ποτέ ἐστιν ὁ αἰτοῦσιν;
- 10 Ἀκουσον εἰτέρου εὐαγγελιστοῦ τοῦτο σαφῶς ἐκκαλύπτοντος.
«Διὰ γὰρ τὸ ἐγγὺς εἶναι», φησί, «τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ δο-
κεῖν διττὴ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἤδη ἀποφανεῖται», ταῦτα ἤ-
τιουν. Ἐνόμιζον γάρ, διττὴ ἐπὶ θύραις αὕτη καὶ αἰσθητή,
καὶ ἀπολαύσαντες ὧν ἤτιουν, οὐδὲν ὑποστήρονται τῶν λυ-
15 πηρῶν. Οὐδὲ γὰρ δι' αὐτὴν μόνον αὐτὴν ἐξήτιουν, ἀλλ' ὥς
καὶ διαφευξόμενοι τὰ δυσχερῆ. Διὸ καὶ ὁ Χριστὸς τούτων
πρῶτον αὐτοὺς ἀπάγει τῶν λογισμῶν, κελεύων σφαγὰς καὶ
κινδύνους καὶ τὰ ἔσχατα ἀναμένειν δεινά. «Δύνασθε» γάρ,
φησί, «πιεῖν τὸ ποιήριον ὃ ἐγὼ πίνω;».
- 20 Ἀλλὰ μηδεὶς θορυβεῖσθω, τῶν ἀποσιόλων οὕτως ἀτελῶς
διακειμένων. Οὐπω γὰρ ὁ σταυρὸς ἦν τελεσθεῖς, οὐπω πνεύ-
ματος χάρις δοθεῖσα. Εἰ δὲ βούλει μαθεῖν αὐτῶν τὴν ἀρε-
τήν, μετὰ ταῦτα αὐτοὺς κατάμαθε, καὶ ὄψει παντὸς πάθους
ἀνωτέρους. Διὰ γὰρ τοῦτο ἐκκαλύπτει αὐτῶν τὰ ἐλατιώμα-

γαλώσουν τὴν παράκλησίν τους, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ συγκινήσουν τὸν Χριστόν. Τὸ ὅτι λοιπὸν εἶναι ἀληθινὸν αὐτὸ ποὺ εἶπα καὶ ὅτι ἡ παράκλησις ἦτο μᾶλλον ἰδική τους, ἀλλὰ παρουσιάζουν ἀπὸ ἐντροπὴν τὴν μητέραν τους, πρόσεξε πῶς ὁ Χριστὸς ἀπευθύνει πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον. Καλύτερα ὅμως ἂς προσπαθίσωμεν νὰ γνωρίσωμεν κατὰ πρῶτον ποῖον εἶναι αὐτὸ ποὺ ζητοῦν, μὲ ποίαν διάθεσιν τὸ ζητοῦν καὶ τί ἦτο ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ὠδήγησε νὰ ἐνεργήσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἀπὸ τί λοιπὸν παρακινούμενοι ἔφθασαν εἰς αὐτὴν τὴν ἐνέργειάν τους; Ἔβλεπαν ὅτι ἔχαιρον ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἤλπισαν ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ θὰ ἐπιτύχουν νὰ ἐκπληρωθῇ καὶ αὐτὴ ἡ αἰτησίς τους. Ἀλλὰ τί τέλος πάντων εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητοῦν; Ἄκουσε ἄλλον εὐαγγελιστὴν ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτει αὐτὸ πολὺ καθαρά. Διότι, λέγει, ἐζητοῦσαν αὐτὰ «ἐπειδὴ ἐπλησίαζαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐνόμιζαν ὅτι ἀμέσως θ' ἀποκαλυφθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ»¹⁰. Ἐνόμιζαν δηλαδή, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐρίσκεται πλησίον τους καὶ ὅτι εἶναι αἰσθητή, καὶ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑποστοῦν τίποτε τὸ δυσάρεστον, ἐὰν ἤθελαν ἐπιτύχει αὐτὸ ποὺ ἐζητοῦσαν. Διότι δὲν ἐζητοῦσαν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ μόνον δι' αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ δυσάρεστα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς κατ' ἀρχὴν τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ αὐτὰς τὰς σκέψεις λέγοντάς τους ὅτι πρέπει ν' ἀναμένουν σφαγὰς, κινδύνους καὶ τὰ πρὸ φοβερώτερα κακά. Διότι, λέγει, «Ἐμπορεῖτε νὰ πῖετε τὸ ποτήριον ποὺ πᾶνω ἐγώ;».

Ἀλλὰ κανεὶς ἂς μὴ ἀνησυχῇ, ἐπειδὴ εἶναι τόσον ἀτελὴς ἡ πνευματικὴ κατάστασις τῶν μαθητῶν. Διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη λάβει χώραν τὸ σταυρικὸν πάθος τοῦ Κυρίου καὶ οὔτε εἶχεν ἀκόμη δοθῇ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐὰν ὅμως θέλῃς νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀρετὴν τους, ἐξέτασέ τους μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα, καὶ θὰ τοὺς εὕρῃς νὰ εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ κάθε πάθος. Διότι ἀκριβῶς διὰ τοῦτο φανερώνει τὰ ἐ-

ια, ἵνα μεία ταῦτα γνῶς, ἵνες ἀπὸ τῆς χάριτος ἐγένοντο.
 "Οἱ μὲν οὖν οὐδὲν πνευματικὸν ἤτουν, οὐδὲ ἔννοιαν τῆς
 ἄνω βασιλείας εἶχον, δῆλον ἐντεῦθεν. Πλὴν ἴδωμεν καὶ
 πῶς προσέρχονται καὶ τί λέγουσι.

- 5 «Θέλομεν», φησί, «ἵνα ὁ ἐὰν αἰτήσωμέν σε ποιήσης
 ἡμῖν». Καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός· «Τί θέλετε;» οὐκ ἀγνο-
 ῶν, ἀλλ' ἵνα ἀναγκάσῃ ἀποκρίνασθαι, καὶ ἀνακαλύρῃ τὸ
 ἔλκος, καὶ οὕτως ἐπιθῇ τὸ φάρμακον. Οἱ δὲ ἐρυθριῶντες
 καὶ αἰσχυνόμενοι, ἐπειδὴ ὑπὸ πάθους ἀνθρωπίνου πρὸς
 10 τοῦτο ἦσαν, καὶ ἰδίαν ἐκτὸς τῶν μαθητῶν λαβόντες αὐτὸν
 ἠρώτησαν. Προεπορεύθησαν γάρ, φησί, ὥστε μὴ γενέσθαι
 αὐτοῖς κατιάδην, καὶ οὕτως εἶπον ἅπερ ἐβούλοντο. Ἐβού-
 λοντο δέ, ὡς ἔγωγε οἶμαι, ἐπειδὴ ἤκουον, ὅτι «Ἐπὶ δώδεκα
 θρόνους καθεδεῖσθε», τὴν προεδρίαν τῆς καθέδρας ταύτης
 15 λαβεῖν. Καὶ ὅτι μὲν τῶν ἄλλων πλεον εἶχον, ἤδεσαν· ἐδε-
 δοίκεσαν δὲ Πέτρον, καὶ λέγουσιν· «εἰπέ, ἵνα εἷς ἐκ δε-
 ξιῶν σου καθίσῃ καὶ εἷς ἐξ ἐκωνόμων»· καὶ κατεπείγουσι
 λέγοντες, «εἰπέ».

- Τί οὖν αὐτός; Δηλῶν, ὅτι οὐδὲν πνευματικὸν ἤτουν,
 20 οὕτε εἰ ἤδεσαν πάλιν ὅπερ ἤτουν, ἐτόλμησαν ἂν τοσοῦτον
 αἰτῆσαι, φησί· «Οὐκ οἶδάτε τί αἰτεῖσθε»· πῶς μέγα, πῶς
 θαυμασιόν, πῶς ὑπερβαῖνον καὶ τὰς ἄνω δυνάμεις. Εἴτι
 ἐπάγει· «Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν,
 καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι;». Εἶδες
 25 πῶς εὐθέως ἀπήγαγε τῆς ὑπονοίας, ἀπὸ τῶν ἐναντίων αὐ-

17. Μάρκ. 10, 35.

18. Μάρκ. 10, 36.

19. Μάρκ. 10, 35.

20. Ματθ. 19, 28.

λατιώματά τους, ὥστε εἰς τὴν συνέχειαν νὰ γνωρίσῃς ποῖοι ἔγιναν μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὅτι λοιπὸν δὲν ἐζητοῦσαν τίποτε τὸ πνευματικόν, οὔτε εἶχαν καμμίαν ἰδέαν διὰ τὴν οὐράνιον βασιλείαν, γίνεται φανερόν ἀπὸ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν. Πλὴν ὅμως ἡμεῖς ὡς ἐξετάσωμεν καὶ πῶς τὸν πλησιάζουν καὶ τί τοῦ λέγουν.

«Θέλομεν», λέγει, «νὰ πραγματοποιήσῃς αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ ζητήσωμεν»¹⁷. Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ πρὸς αὐτούς· «Τί θέλετε;»¹⁸. Ὅχι ἐπειδὴ τὸ ἀγνοοῦσεν, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσῃ ν' ἀπαντήσουν διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ τραῦμα, καὶ ἔτσι νὰ θέσῃ τὸ φάρμακον. Ἐκεῖνοι ὅμως, κατακόκκινοι ἀπὸ ἐντροπὴν, ἐπειδὴ ἔφθασαν εἰς αὐτὴν τὴν ἐνέργειάν τους ὑποκινούμενοι ἀπὸ ἀνθρώπινον πάθος, τὸν ἐπῆραν ἰδιαίτε- ρως μακρὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαθητὰς καὶ τὸν ἠρώτησαν. Διότι, λέγει, ἐπλησίασαν πολὺ κοντὰ του¹⁹, ὥστε νὰ μὴ τοὺς ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι μαθηταί, καὶ ἔτσι τοῦ εἶπαν αὐτὰ ποῦ ἤθελαν. Ἦθελαν δέ, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐπειδὴ ἤκουαν, ὅτι «Θὰ καθίσετε ἐπάνω εἰς δώδεκα θρόνους»²⁰, νὰ λάβουν τὴν προεδρίαν αὐτῆς τῆς καθέδρας. Καὶ τὸ ἐγνώριζαν βέ- θαια ὅτι ἔχαιρον ἰδιαίτερας ἐκτιμήσεως ἀπὸ τὸν Κύριον ἔ- ναντι τῶν ἄλλων μαθητῶν, ἀλλ' ἐφοβοῦντο τὸν Πέτρον καὶ ἔτσι τοῦ λέγουν· «Δῶσε ἐντολήν, ὥστε νὰ καθίσῃ ἕνας εἰς τὰ δεξιὰ σου καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὰ ἀριστερά σου» καὶ τὸν ἐκ- βιάζουν, λέγοντές του, «δῶσε ἐντολήν».

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Κύριος; Διὰ ν' ἀντιληφθοῦν, ὅτι δὲν ἐζητοῦσαν τίποτε τὸ πνευματικόν, οὔτε πάλιν, ἐὰν ἐγνώρι- ζαν αὐτὸ ποῦ ἐζητοῦσαν, θὰ ἐτολμοῦσαν νὰ τὸ ζητήσουν κατὰ τέτοιον τρόπον, τοὺς λέγει «Δὲν γνωρίζετε τί ζητεῖ- τε», διότι αὐτὸ εἶναι πολὺ μεγάλο, πάρα πολὺ ἄξιον θαυμα- σμοῦ, ποῦ ὑπερβαίνει καὶ τὰς οὐράνιους δυνάμεις. Ἀκο- λούθως προσθέτει· «Ἦμπορεῖτε νὰ πῖετε τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ πρόκειται νὰ πῶ, καὶ νὰ βαπτισθῇτε μὲ τὸ βά- πτισμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ βαπτισθῶ;». Βλέπετε πῶς τοὺς ἀπῆλλαξεν ἀπὸ τὴν σκέψιν αὐτὴν, ὀμιλώντας τοὺς διὰ τὰ

τοῖς διαλεχθεῖς; Ὑμεῖς μὲν γὰρ περὶ τιμῆς καὶ σιεφάνων
 μοι διαλέγεσθε, φησὶν, ἐγὼ δὲ περὶ ἀγώνων ὑμῖν καὶ ἰδρώ-
 των. Οὐ γάρ ἐστιν οὗτος ὁ τῶν ἐπάσθλων καιρὸς, οὐδὲ νῦν
 ἡ δόξα μου φανεῖται ἐκείνη, ἀλλὰ σφαγῆς καὶ πολέμων
 5 καὶ κινδύνων τὰ παρόντα. Καὶ ὅρα πῶς τῷ τρόπῳ τῆς ἐ-
 ρωτήσεως καὶ προτρέπει καὶ ἐφέλκεται. Οὐ γὰρ εἶπε, Ὁ δύνα-
 σθε σφαγῆναι; δύνασθε τὸ αἷμα ὑμῶν ἐκχεεῖν; ἀλλὰ πῶς;
 «Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον;». Εἴτα ἐφελκόμενός φησιν·
 «Ὅ ἐγὼ μέλλω πίνειν», ἵνα τῇ πρὸς αὐτὸν κοινωνίᾳ προθυ-
 10 μότεροι γένωνται. Καὶ βάπτισμα αὐτὸ πάλιν καλεῖ, δεικνὺς
 μέγαν ἀπὸ τῶν γινομένων τὸν καθαρισμὸν ἐσόμενον τῇ οἰ-
 κουμένῃ.

«Λέγουσιν αὐτῷ· δυνάμεθα». Ἀπὸ τῆς προθυμίας εὐθέ-
 ως ἐπηγγείλαντο, οὐδὲ τοῦτο εἰδότες ὅπερ εἶπον, ἀλλὰ προο-
 15 δοκῶντες ἀκούσατε ὅπερ ἤτησαν. Τί οὖν αὐτός; «Τὸ μὲν
 ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι,
 βαπτισθήσεσθε». Μεγάλα αὐτοῖς προεφήτευσεν ἀγαθὰ· του-
 τέστι, μαρτυρίου καταξιωθήσεσθε, καὶ ταῦτα πείσεσθε ἅπερ
 ἐγὼ διαίῳ θανάτῳ τὴν ζωὴν καταλύσετε καὶ τούτων μοι
 20 κοινωνήσετε. «Τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων
 οὐκ ἐστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασθε παρὰ τοῦ Πα-
 τρός μου».

3. Ἐπάρας αὐτῶν τὰς ψυχάς, καὶ ὑψηλοτέρας ποιήσας,
 καὶ πρὸς λύπην ἀχειρώτους ἐργασάμενος, τότε διορθοῦνται
 25 αὐτῶν τὴν αἴτησιν. Ἀλλὰ τί ποτέ ἐστι τὸ νῦν εἰρημένον;
 Καὶ γὰρ δύο ἐστὶ τὰ ζητούμενα παρὰ πολλῶν· ἓν μὲν, εἰ

ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐζήτησαν; Διότι, λέγει, οεῖς μὲν μοῦ ὁμιλεῖτε περὶ τιμῆς καὶ στεφάνων, ἐνῷ ἐγὼ σὰς ὁμιλῶ δι' ἀγῶνας καὶ ἰδρωτάς. Καθ' ὅσον ὁ παρὼν καιρὸς δὲν εἶναι καιρὸς ἐπάθλων, οὔτε τώρα πρόκειται ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ δόξα μου ἐκείνη, ἀλλ' ὁ παρὼν καιρὸς εἶναι καιρὸς σφαγῆς, πολέμων καὶ κινδύνων. Καὶ πρόσεξε πῶς, μὲ τὴν ἐρώτησιν ποὺ τοὺς κάνει, καὶ τοὺς προτρέπει καὶ τοὺς προσελκύει; Διότι δὲν εἶπεν, Ὑπομενετε νὰ σφαγῇτε; ἢ υπομενετε νὰ χύσετε τὸ αἷμα σας;», ἀλλὰ τί τοὺς εἶπεν; «Ὑπομενετε νὰ πῖετε τὸ ποτήριον;». Ἐπειτα διὰ νὰ τοὺς προσελκύσῃ λέγει «τὸ ὁποῖον πρόκειται ἐγὼ νὰ πῶ;», ὥστε νὰ τοὺς κἀνῃ προθυμότερους εἰς τὰς σχέσεις τοὺς μὲ αὐτόν. Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν τὸ ὀνομάζει καὶ βάπτισμα τὸ πάθος του, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι θὰ εἶναι πολὺ μέγας ὁ καθαρισμὸς τῆς οἰκουμένης ποὺ θὰ προέλθῃ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ θὰ συμβοῦν.

«Λέγουν εἰς αὐτόν· ἢ υπομενομεν». Λόγῳ τῆς προθυμίας τῶν ὑποσχέθησαν ἀμέσως, χωρὶς νὰ γνωρίζουν οὔτε καὶ αὐτὸ ποὺ εἶπαν τί ἐσήμαινεν, ἀλλὰ τὸ εἶπαν μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀκούσουν αὐτὸ ποὺ ἐζήτησαν. Τί λοιπὸν τοὺς ἀπαντᾷ ἡ κεῖνος; «Τὸ μὲν ποτήριόν μου θὰ τὸ πῖετε καὶ ἐσεῖς, καὶ τὸ βάπτισμα μὲ τὸ ὁποῖο θὰ βαπτισθῶ ἐγὼ, θὰ βαπτισθῇτε καὶ ἐσεῖς». Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοὺς προεφήτευσεν πολὺ μέγαλα ἀγαθὰ· δηλαδή, θὰ ἀξιωθῇτε νὰ ὑποστῇτε καὶ ἐσεῖς τὸ μαρτύριόν μου καὶ θὰ πάθετε αὐτὰ ποὺ θὰ ὑποστῶ ἐγὼ, διότι θὰ τελειώσετε τὴν ζωὴν σας μὲ βίαιον θάνατον, καὶ ἔτσι θὰ γίνετε μέτοχοι τῶν παθημάτων μου. «Τὸ νὰ καθήσετε ὁμῶς εἰς τὰ δεξιὰ μου καὶ εἰς τὰ ἀριστερά μου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα, ἀλλ' αὐτὸ θὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους ποὺ ἔχει ἐτοιμασθῇ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου».

3. Ἀφοῦ δηλαδὴ ἐγέμισεν τὰς ψυχὰς τῶν μὲ θάρρος καὶ τὰς ἀνύψωσεν πνευματικὰ καὶ τὰς ἔκανε ἀκαταβλήτους ἀπὸ τὴν λύπην, τότε πλεον διορθώνει καὶ τὸ αἴτημά τοὺς. Ἀλλὰ τί τέλος πάντων σημαίνουν οἱ λόγοι αὗτοί τοῦ Κυρίου; Καθ' ὅσον δύο εἶναι αἱ ἐξηγήσεις ποὺ δίδουν οἱ πολ-

ἡτοιμασται ἰσοι τὸ καθίσαι ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· ἔτερον δέ, εἰ ὁ πάντων Κύριος ἐκείνοις, οἷς ἡτοιμασται, κύριος οὐκ ἔστι παρασχεῖν. Τί οὖν ἔστι τὸ εἰρημένον; Ἄν τὸ πρότερον λύσωμεν, τότε καὶ τὸ δεύτερον τοῖς ζητοῦσιν ἔσται σαφές.

- 5 Τί οὖν ἔστι τοῦτο; Οὐδείς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ καθεδεῖται, οὐδὲ ἐξ εὐωνύμων. Ἄβαιος γὰρ πᾶσιν ὁ θρόνος ἐκεῖνος· οὐκ ἀνθρώποις λέγω καὶ ἀγίοις καὶ ἀποστόλοις, ἀλλὰ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀρχαγγέλοις καὶ πάσαις ταῖς ἄνω δυνάμεσιν. Ὡς γοῦν ἐξαίρετον τοῦ Μονογενοῦς τίθηναι αὐτὸ ὁ Παῦλος
- 10 λέγων· «Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἰρηκέ ποιε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου; Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους φηοῖν Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα· πρὸς δὲ τὸν Υἱόν, Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός».

- Πῶς οὖν φησι, «Τὸ καθίσαι ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύ-
- 15 μων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι», ὡς ὄντων τινῶν τῶν καθεδουμένων; Οὐχ ὡς ὄντων, ἀπαγε· ἀλλὰ πρὸς τὴν ὑπόνοιαν ἀπεκρίνατο τῶν ἐρωτῶντων, συγκαταβαίνων αὐτῶν τῇ διανοίᾳ. Οὐδὲ γὰρ ἤδεσαν τὸν ὑψηλὸν θρόνον ἐκεῖνον καὶ τὴν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καθέδραν, ὅπου γε καὶ τὰ πολλῶν
- 20 τοῦτων καταδεέστερα καὶ καθ' ἡμέραν αὐτοῖς ἐνηχούμενα ἡγνόουν· ἀλλ' ἐν ἐζήτουν μόνον, τῶν πρωτείων ἀπολαῦσαι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων σιῆσαι καὶ μηδένα εἶναι πρὸ αὐτῶν παρ' αὐτῶν ὅπερ καὶ ἤδη ἔφθην εἰπών, ὅτι ἔπειδὴ δώδεκα θρόνους ἤκουσαν, ἀγνοήσαντες ὃ τι ποτέ ἐστι τὸ εἰρημένον, τὴν

λοιί. Τὸ πρῶτον εἶναι, ἐὰν ἔχη ἐτοιμασθῇ δι' ὠρισμένους νὰ καθίσουν εἰς τὰ δεξιά του, τὸ δὲ δεύτερον, ἐὰν ὁ Κύριος ὤλων ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχουν ἐτοιμασθῇ, δὲν ἔχη τὴν δύναμιν νὰ τοὺς τὰ παράσχη. Τί λοιπὸν σημαίνουν οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Κυρίου; Ἐὰν λύσωμεν τὸ πρῶτον ἐρώτημα, τότε θὰ γίνῃ σαφὲς εἰς τοὺς ἐρευνητὰς καὶ τὸ δεύτερον. Ποία λοιπὸν ἡ σημασία αὐτοῦ; Κανεῖς δὲν θὰ καθίσῃ εἰς τὰ δεξιά του, οὔτε εἰς τὰ ἀριστερά του. Διότι ὁ θρόνος ἐκεῖνος εἶναι ἀπλησίαστος δι' ὅλους γενικῶς· καὶ δὲν ἐννοῶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους καὶ δι' ὅλας γενικῶς τὰς οὐρανίους δυνάμεις, καθὼς βέβαια καὶ ὁ Παῦλος παρουσιάζει αὐτὸ ὡς ἀποκλειστικὸν γνῶρισμα τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ μὲ τοὺς λόγους του· «Πρὸς ποῖον δὲ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους ἔχει εἰπεῖ ποτέ· Κάθεσε εἰς τὰ δεξιά μου; Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει· Ἐκεῖνος ποὺ κάνει τοὺς ἀγγέλους του ὡσὰν τοὺς ἀνέμους· πρὸς δὲ τὸν Υἱόν· Ὁ θρόνος σου, Θεέ μου»²¹.

Πῶς λοιπὸν λέγει, «Τὸ νὰ καθίσῃ εἰς τὰ δεξιά μου καὶ εἰς τὰ ἀριστερά μου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἑμένα νὰ τὸ δώσω», ὡσὰν νὰ ὑπάρχουν ὠρισμένοι ποὺ ἤδη κάθονται ἐκεῖ; Δὲν τὸ λέγει ὡσὰν νὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ καθισμένοι· μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ αὐτῇ ἡ σκέψις· ἀλλ' ἀπήντησεν εἰς τὴν σκέψιν αὐτῶν ποὺ τὸν ἠρώτησαν, δείκνοντάς συγκατάβασιν εἰς τὴν ἀτελεῇ ἀκόμῃ πνευματικότητά των. Διότι δὲν ἐγνώριζαν ἀκόμῃ τὸν ὑψηλὸν ἐκεῖνον θρόνον καὶ τὴν εἰς τὰ δεξιά τοῦ Πατρὸς καθέδραν τοῦ Υἱοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀγνοοῦσαν ἀκόμῃ καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἦσαν κατὰ πολὺ κατώτερα αὐτῶν καὶ ἤκουαν καθημερινῶς νὰ τοὺς ὁμιλῇ δι' αὐτά. Ἀλλ' ἕνα μόνον ἐζητοῦσαν· ν' ἀπολαύσουν τὰ πρωτεῖα καὶ νὰ τοποθετηθοῦν μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μὴ εἶναι κανεῖς πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς κοντὰ εἰς τὸν Κύριον. Καὶ ὅπως προανέφερα, ἐπειδὴ ἤκουσαν νὰ τοὺς ὁμιλῇ διὰ δώδεκα θρόνους, μὴ ἀντιληφθέντες τὸ βαθύτερον νόημα τῶν λόγων του, ἐζήτησαν νὰ

προεδρίαν ἐπεζήτησαν.

Ὁ τοίνυν φησὶν ὁ Χριστός, τοῦτό ἐστιν· ἀποθανεῖσθε
 μὲν δι' ἐμὲ καὶ σφαγήσεσθε τοῦ κηρύγματος ἕνεκεν καὶ
 κοινωνήσετέ μοι κατὰ τὸ πάθος· οὐ μὴν ἄρκεῖ τοῦτο ποιῇ-
 5 σαι τῆς προεδρίας ὑμᾶς ἀπολαῦσαι, καὶ τὴν πρώτην τάξιν
 κατασχεῖν. Ἄν γάρ τις ἕτερος ἔλθῃ μετὰ τοῦ μαρτυρίου
 καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετὴν κεκτημένος πολλῷ πλείονα
 ὑμῶν, οὐκ ἐπειδὴ φιλῶ νῦν ὑμᾶς, καὶ τῶν ἄλλων προκρίνω,
 διὰ τοῦτο παρωσάμενος ἐκείνον τὸν ἀπὸ τῶν ἔργων κηρυτ-
 10 τόμενον, ὑμῖν δώσω τὰ πρωτεῖα. Ἄλλ' οὕτω μὲν οὐκ εἶπεν,
 ὥστε μὴ λυπησθαι αἰνιγματωδῶς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο αἰνίττε-
 ται λέγων· «Τὸ μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα,
 ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δε-
 15 οῦς ἡτοίμασαι».

Τίσι δὲ ἡτοίμασαι; Τοῖς ἀπὸ τῶν ἔργων δυναμένοις
 γενέσθαι λαμπροῖς. Διὰ τοῦτο οὐκ εἶπεν, οὐκ ἔστιν ἐμὸν
 δοῦναι, ἀλλὰ τοῦ Πατρὸς μου, ἵνα μὴ ἀσθενεῖν, μηδὲ ἀτο-
 νεῖν αὐτὸν φαίῃ τις πρὸς τὴν ἀντίδοσιν· ἀλλὰ πῶς; «Οὐκ
 20 ἔστιν ἐμὸν, ἀλλ' ἐκείνων οἷς ἡτοίμασαι». Ἴνα δὲ καὶ σα-
 φέστερον ὃ λέγω γένηται, ἐπὶ ὑποδείγματος αὐτὸ γυμνάσοι-
 μεν, καὶ ὑποθώμεθα εἶναι τινα ἀγωνοθέτην, εἷτα ἀθλητὰς
 ἀρίστους πολλοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα κατεῖναι τοῦτον, καὶ τινὰς
 δύο προσελθόντας τῶν ἀθλητῶν τῶν μάλιστα ὀκειωμένων
 25 ἰψὶ ἀγωνοθέτῃ λέγειν, διτι ποιήσων ἡμᾶς σιεφανωθῆναι καὶ
 ἀνακηρυχθῆναι, θαρροῦντας τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ καὶ φι-

τοὺς δοθῇ ἡ πρωτοκαθεδρία.

Οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ ἔχουν τὴν ἐξῆς σημασίαν. Θ' ἀποθάνετε βέβαια δι' ἐμένα καὶ θὰ σφαγῇτε χάριν τοῦ κηρύγματος καὶ θὰ ὑποστῇτε τὸ ἴδιον πάθος μὲ τὸ ἰδικόν μου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ σᾶς κάνῃ ν' ἀπολαύσετε τὴν πρωτοκαθεδρίαν καὶ νὰ καταλάβετε τὴν πρώτην θέσιν. Διότι ἐὰν ἔλθῃ κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖος, μαζὶ μὲ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ἔχει ἀποκτήσει καὶ ὅλην τὴν ἄλλην γενικῶς τὴν ἀρετὴν κατὰ πολὺ περισσότερον ἀπὸ σᾶς, δὲν σημαίνει, ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπῶ τώρα ἐσᾶς καὶ σᾶς προτιμῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅτι θὰ παραβλέψω ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἐκεῖνον ποὺ λάμπει μὲ τὰ ἔργα του, καὶ θὰ δώσω εἰς ἐσᾶς τὰ πρωτεῖα. Ὅμως δὲν τοὺς ὠμίλησεν ἔτσι, διὰ νὰ μὴ τοὺς λυπήσῃ, ἀλλὰ κατὰ τρόπον αἰνιγματικὸν τοὺς εἶπε τὸ ἴδιο πρᾶγμα, λέγοντάς τους· «Τὸ μὲν ποτήριόν μου θὰ τὸ πίνετε, καὶ τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖο ἐγὼ βαπτίζομαι, θὰ βαπτισθῇτε· ὅμως τὸ νὰ καθήσετε εἰς τὰ δεξιά μου καὶ ἀριστερά μου, αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα, ἀλλὰ θὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῇ».

Διὰ ποίους ὅμως ἔχει ἐτοιμασθῇ; Δι' ἐκείνους ποὺ ἠμποροῦν νὰ γίνουν ἔνδοξοι μὲ τὰ ἔργα τους. Διὰ τοῦτο δὲν εἶπε, Ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα νὰ τὸ δώσω αὐτό', ἀλλ' εἶπε, τοῦτο εἶναι δικαίωμα τοῦ Πατρός μου, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ ἢ ὅτι δὲν ἔχει τὴν δύναμιν τῆς ἀνταποδόσεως ἀγαθῶν. Ἀλλὰ ποίαν ἀπάντησιν ἔδωσεν; «Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα, ἀλλὰ θὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῇ». Διὰ νὰ γίνῃ ὅμως ἀκόμη πῶς σαφὲς αὐτὸ ποὺ λέγω, ἃς τὸ ἐξηγήσωμεν βάσει ἐνὸς παραδείγματος, καὶ ἃς ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει κάποιος ἀγωνοθέτης καὶ ὅτι εἰς τὴν συνέχειαν προσήλθαν πολλοὶ ἀριστοὶ ἀθληταὶ διὰ νὰ μετᾶσχουν εἰς τὸν ἀγῶνα. Δύο δὲ ἀπὸ τοὺς ἀθλητάς, ποὺ ἦσαν πάρα πολὺ γνωστοὶ εἰς τὸν ἀγωνοθέτη, στηριζόμενοι εἰς τὴν εὐνοίαν καὶ φιλίαν αὐτοῦ, πλησιάσαντες αὐτὸν τοῦ εἶπαν νὰ ἐνεργήσῃ ἔτσι,

λίαν· ἐκεῖνον δὲ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, οὐκ ἔστιν ἕμὸν τοῦτο δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοιμάσται ἀπὸ τῶν πόνων καὶ τῶν ἰδρώτων· ἄρ' οὖν καταγνώσμεθα αὐτοῦ ἀσθένειαν; Οὐδαμῶς; ἀλλ' ἀποδεξόμεθα αὐτὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἀπροσω-
 5 πολήπιου.

Ὡςπερ οὖν ἐκεῖνον οὐκ ἂν φαίημεν ἀινοῦντα μὴ δι-
 δόναι τὸν στέφανον, ἀλλὰ μὴ βουλόμενον διαφθεῖραι τῶν
 ἀγώνων τὸν νόμον, μηδὲ συνταράξαι τοῦ δικαίου τὴν τάξιν·
 οὕτω δὴ καὶ τὸν Χριστὸν εἶποιμι ἂν τοῦτο εἰρηκέναι, παν-
 10 ταχόθεν αὐτοὺς συνελαύνοντα, μετὰ τὴν τοῦ Θεοῦ χάριν,
 εἰς τὴν τῶν οἰκείων κατορθωμάτων ἐπίδειξιν τὰς ἐλπίδας
 τῆς σωτηρίας καὶ τῆς εὐδοκιμήσεως ἔχειν. Διὰ τοῦτό φησιν,
 «οἷς ἡτοιμάσται». Τί γάρ, φησὶν, ἐὰν ἕτεροι φανῶσιν ὑμῶν
 βελτίους; τί δὲ ἂν μείζονα ἐργάσωνται; Μὴ γὰρ ἐπειδὴ
 15 μαθηταὶ μου γέγονατε, διὰ τοῦτο τῶν πρωτείων ἀπολαύσε-
 σθε, ἐὰν μὴ τῆς ἐκλογῆς αὐτοὶ ἄξιοι φανῇτε;

Ὅτι γὰρ αὐτὸς Κύριός ἐστι τοῦ παντός, δῆλον ἐξ ὧν
 αὐτὸς πᾶσαν ἔχει τὴν κρίσιν. Καὶ γὰρ Πέτρῳ οὕτω φησὶν
 «Ἐγὼ σοι δώσω τὰς κλεῖς τῶν οὐρανῶν». Καὶ ὁ Παῦλος
 20 δὲ τοῦτο δηλῶν ἔλεγε· «Λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δι-
 καιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ὁ δίκαιος
 κριτὴς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· οὐ μόνον δὲ ἔμοι, ἀλλὰ καὶ πᾶ-
 σι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ». Ἐπιφάνεια δὲ
 τοῦ Χριστοῦ γέγονεν. Ὅτι δὲ Παύλου οὐδεὶς πρῶτος σιγή-
 25 σεται, παντί που δῆλον. Εἰ δὲ ἀσαφέστερον ταῦτα εἴρηκε, μὴ
 θαναμάσης. Παραπεμπόμενός τε γὰρ αὐτοὺς οἰκονομικῶς,

ὥστε νὰ στεφανωθοῦν καὶ νὰ ἀνακηρυχθοῦν νικηταί. Ἐκεῖνος ὁμως λέγει πρὸς αὐτούς, ὅτι αὐτὸς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ πράξῃ αὐτό, ἀλλὰ ἡ νίκη θὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῇ, οἱ ὁποῖοι θὰ κοπιᾶσουν καὶ θὰ ἰδρῶσουν. Ἡμποροῦμεν ἄρα γε νὰ τοῦ καταλογίσωμεν ἀδυναμίαν; Ἀσφαλῶς ὄχι· ἀλλ' ἀντιθέτως θ' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι αὐτὸς εἶναι δίκαιος καὶ ἀμερόληπτος.

Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν δὲν θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι αὐτὸς δὲν ἔχει δύναμιν, ἐπειδὴ δὲν δίδει τὸν στέφανον, μὲ σκοπὸν νὰ μὴ καταλύσῃ τὸν νόμον τῶν ἀγώνων, καὶ νὰ μὴ διαταράξῃ τὴν τάξιν τοῦ δικαίου, ἔτσι λοιπὸν θὰ ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς τὸ εἶπεν αὐτὸ μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς παρακινήσῃ μὲ κάθε τρόπον νὰ στηρίζουν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας των καὶ τῆς προκοπῆς των εἰς τὴν ἀρετὴν εἰς τὰ προσωπικά των κατορθώματα ποὺ γίνονται μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο λέγει, «εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῇ». Διότι, λέγει, τί θὰ συμβῇ ἂν παρουσιασθοῦν ἄλλοι καλύτεροι ἀπὸ σᾶς; τί δέ, ἂν ἐπιτελέσουν μεγαλύτερα ἔργα; Ἡ νομίζετε, ἐπειδὴ ἔχετε γίνει μαθηταί μου, ὅτι θ' ἀπολαύσετε ἐξ αἰτίας αὐτοῦ καὶ τὰ πρωτεῖα, ἂν δὲν φανῇτε σεῖς οἱ ἴδιοι ἄξιοι τῆς ἐκλογῆς;

Τὸ ὅτι λοιπὸν αὐτὸς εἶναι Κύριος τοῦ σύμπαντος, εἶναι φανερόν ἀπὸ τὸ ὅτι αὐτὸς κρίνει τὸ σύμπαν. Καθ' ὅσον λέγει τὰ ἐξῆς εἰς τὸν Πέτρον· «Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὰ κλειδιά τῶν οὐρανῶν»²². Καὶ ὁ Παῦλος δέ, διὰ νὰ δηλώσῃ αὐτό, ἔλεγε· «Τώρα πλεον μοῦ ἀπομένει ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, τὸν ὁποῖον θὰ μοῦ δώσῃ ὁ Κύριος ὁ δίκαιος κριτὴς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς κρίσεως· καὶ δὲν θὰ τὸν δώσῃ μόνον εἰς ἐμένα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀγαπήσει τὴν ἐμφάνισίν του»²³. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον ἔχει γίνει. Τὸ ὅτι δὲ κανεὶς δὲν θὰ σταθῇ πρὶν ἀπὸ τὸν Παῦλον, εἶναι φυσικὰ ὀλοφάνερρον. Ἐὰν ὁμως αὐτὰ τὰ ἔχῃ εἰπεῖ κατὰ τρόπον μὴ σαφεῖ, μὴ ἀπορῆς. Διότι ἤθελε, δείχνοντας ὀλην τὴν συγκατάθεσίν του, νὰ τοὺς

ὥστε μὴ ὑπὲρ πρωτείων ἐνοχλεῖν εἰκῇ καὶ μάτην (καὶ γὰρ ἀπὸ πάνθους τοῦτο ἔπασχον ἀνθρώπινου), καὶ μὴ λυπῆσαι βουλόμενος αὐτοὺς, τῇ ἀσαφείᾳ ἀμφοτέρω ταῦτα κατορθοῖ.

«Τότε ἡγανάκησαν οἱ δέκα περὶ τῶν δύο». Τότε, πότε;
 5 «Οἱ ἐπετίμησεν αὐτοῖς. Ἔως μὲν γὰρ τοῦ Χριστοῦ ἡ ψῆφος ἦν, οὐκ ἡγανάκουν, ἀλλ' ὁρῶντες αὐτοὺς προτιμωμένους, ἔστειρον καὶ ἐσίγων, αἰδούμενοι τὸν διδάσκαλον καὶ τιμῶντες· καὶ εἰ κατὰ διάνοιαν ἤλγουν, ἀλλ' εἰς μέσον τοῦτο ἐξενεγκεῖν οὐκ ἐτόλμων. Καὶ πρὸς Πέτρον δέ τι πα-
 10 θόντες ἀνθρώπινον, διὰ τὰ δίδραχμα ἔδωκεν, οὐκ ἐδυοχέραν, ἀλλ' ἡρώτησαν μόνον «Τίς ἄρα μείζων ἐστίν;». Ἐπειδὴ δὲ τῶν μαθητῶν ἐνταῦθα ἡ αἰτισις ἦν, ἀγανακτοῦσι. Καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα εὐθέως ἀγανακτοῦσιν, διὰ ἣτησαν, ἀλλ' διὰ αὐτοῖς ἐπετίμησεν ὁ Χριστὸς καὶ ἔφησεν οὐκ ἀπολαύ-
 15 σεσθαι τῶν πρωτείων αὐτοὺς, εἰ μὴ παράσχοιεν ἑαυτοὺς τούτων ἀξίους.

4. Εἶδες πῶς ἀτελέστερον πάντες διέκειντο, καὶ οὗτοι κατεξανιστάμενοι τῶν δέκα, καὶ ἐκεῖνοι φθονοῦντες τοῖς δυοῖν; Ἄλλ', ὅπερ ἔφην, μετὰ ταῦτά μοι αὐτοὺς δεῖξον,
 20 καὶ ὅφρ' ἐπὶ πάντων τούτων ἀπηλλαγμένους τῶν παθῶν. Ἀκουσον γοῦν πῶς οὗτος αὐτὸς ὁ Ἰωάννης, ὁ νῦν προσελθὼν ὑπὲρ τούτων, πανταχοῦ τῶν πρωτείων τῷ Πέτρῳ παραχωρεῖ, καὶ δημηγοροῦντι καὶ θανατουρογοῦντι ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν ἀποστόλων. Καὶ οὐκ ἀποκρύπτει αὐτοῦ τὰ κατορ-
 25 θώματα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁμολογίαν λέγει, ἣν πάντων οἰγόντων ἐπεδείξατο, καὶ τὴν εἰς τὸν τόπον εἰσοδόν, καὶ προ-

24. Πρὸβλ. Ματθ. 17, 24-27.

25. Ματθ. 18, 1.

26. Πρὸβλ. Πράξ. 3, 1ε.

προφυλάξῃ μὲ τοὺς λόγους του, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἐνοχλοῦν ἄδικα καὶ ἄσκοπα διὰ τὰ πρωτεῖα (καθ' ὅσον αὐτὸ συνέβαι-
 νεν εἰς αὐτοὺς ἀπὸ ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν), καὶ ἐπειδὴ δὲν
 ἤθελε νὰ τοὺς στενοχωρήσῃ· καὶ μὲ τὴν ἀσάφειαν αὐτὴν
 ἐπιτυγχάνει καὶ τὰ δύο.

«Τότε ἠγανάκτησαν οἱ δέκα ὑπόλοιποι μαθηταὶ διὰ
 τὴν διαγωγὴν αὐτῶν τῶν δύο». Τότε· πότε; Ὅταν τοὺς ἐπέ-
 πληξεν. Διότι, ὅσον χρόνον ἡ προτίμησις ἀποτελοῦσεν ἀπό-
 φασιν τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἀγανακτοῦσαν, ἀλλὰ βλέποντες αὐ-
 τοὺς νὰ προτιμῶνται, τὸ ἀπεδέχοντο καὶ ἐσιωποῦσαν, ἐπειδὴ
 ἐσέβοντο τὸν διδάσκαλον καὶ τὸν ἐτιμοῦσαν· ἀλλὰ καὶ ἂν
 ἀκόμη ἐλυποῦντο εἰς τὴν σκέψιν των, ὅμως δὲν ἐτολμοῦ-
 σαν νὰ τὸ φανερώσουν αὐτό. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ τοῦ
 Πέτρου, ὅταν τοῦ ἔδωσε τὰ δίδραχμα²⁴, μολονότι παρουσία-
 σαν κάποιαν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, ὅμως δὲν ἐλυπήθησαν,
 ἀλλ' ἀπλῶς τὸν ἠρώτησαν, «Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ μεγαλύ-
 τερος;»²⁵. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ αἴτη-
 μα ἦτο τῶν μαθητῶν, ἀγανακτοῦν. Ἀλλὰ οὔτε καὶ πάλιν
 ἀγανακτοῦν ἀμέσως, μόλις τὸ ἐζήτησαν, ἀλλ' ὅταν ὁ Χρι-
 στὸς τοὺς ἐπέπληξε καὶ τοὺς εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ ἀπολαύσουν
 τὰ πρωτεῖα, ἐὰν δὲν κάνουν τοὺς ἑαυτοὺς των ἀξίους δι' αὐτά.

4. Εἶδες πόσον ἀτελεὴς ἦτο ἡ πνευματικότης ὅλων τῶν
 μαθητῶν του, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ δύο νὰ ἐπιχειροῦν νὰ ἐπι-
 βληθοῦν τῶν δέκα, καὶ ἐκεῖνοι νὰ φθονοῦν τοὺς δύο; Ἀλ-
 λά, ὅπως προανέφερα, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τοὺς δείξῃς
 μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ θὰ τοὺς ἰδῇς ὅλους νὰ εἶναι
 ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὰ πάθη τους αὐτά. Ἄκουσε λοιπὸν πῶς
 αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης, πού τώρα προσῆλθε καὶ ἤθελε
 νὰ ἐξουσιάσῃ αὐτοὺς, εἰς κάθε περίπτωσιν παραχωρεῖ τὰ
 πρωτεῖα εἰς τὸν Πέτρον, καὶ εἰς τὸ κήρυγμα καὶ εἰς τὴν ἐ-
 πιτέλεσιν θαυμάτων εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων²⁶. Καὶ
 δὲν ἀποκρύπτει τὰ κατορθώματα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁμο-
 λογίαν τῆς πίστεώς του διακηρύττει, πρᾶγμα πού τὸ ἔκανε
 ὅταν ὅλοι ἐσιωποῦσαν, καὶ τὴν εἰσοδὸν του εἰς τὸν τάφον

τίθησιν ἑαυτοῦ τὸν ἀπόστολον. Ἐπειδὴ γὰρ ἀμφότεροι παρέ-
 μειναν σταυρουμένῳ, τὸ ἑαυτοῦ ἐγκώμιον ὑποτεμνόμενός φη-
 σιν, διὲ γινώριμος ἦν ὁ μαθητῆς ἐκεῖνος τῷ ἱερεῖ. Ὁ δὲ
 Ἰάκωβος μακρὸν μὲν οὐκ ἐπέζησε χρόνον· ἐκ προσιμίων
 5 δὲ οὕτω διεθερμάνθη, καὶ πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἀφείλς πρὸς
 ὕψος ἀνέδραμεν ἄφατον, ὥς εὐθέως σφαγῆναι. Οὕτω πάντων
 ἔνεκεν μετὰ ταῦτα ἄκροι ἐγένοντο. Ἀλλὰ τότε ἡγανάκησαν.

Τί οὖν ὁ Χριστός; «Προσκαλεσάμενος αὐτοὺς φησιν· οἱ
 ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν». Ἐπειδὴ γὰρ
 10 ἐθορυβήθησαν καὶ ἐταράχθησαν, τῇ κλήσει πρὸ τοῦ λόγου
 αὐτοὺς καταπραΰνει, καὶ τῷ πλησίον αὐτοὺς ἐπισπάσασθαι.
 Καὶ γὰρ οἱ δύο, τοῦ χοροῦ τῶν δέκα ἑαυτοὺς ἀπορρήξαντες,
 ἐγγύτερον εἰσίκησαν ἰδιολογούμενοι. Διὰ τοῦτο καὶ τού-
 τους πλησίον ἄγει τοῦτω τε αὐτῷ, καὶ τῷ τὸ εἰρημένον
 15 ἐκπομπεῦσαι καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαγαγεῖν, παραμυνθόμε-
 νος τὸ πάθος καὶ τούτων κακείνων. Καὶ οὐχ ὥς ἔμπροσθεν,
 οὕτω καὶ νῦν κατασιέλλει. Πρῶτον μὲν γὰρ παιδία ἄγει
 εἰς μέσον, καὶ τὸ ἀφελὲς αὐτῶν καὶ τὸ ταπεινὸν μιμεῖσθαι
 κελεύει· ἐνταῦθα δὲ πληκτικώτερον ἀπὸ τοῦ ἐναντίου ἐν-
 20 τρέπει λέγων· «Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐ-
 τῶν, καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν· παρὰ δὲ ὑμῖν οὐκ
 ἔσται οὕτως· ἀλλ' ὁ θέλων ἐν ὑμῖν γενέσθαι μέγας, οὕτως
 ἔστω πάντων διάκονος, καὶ ὁ θέλων εἶναι πρῶτος, ἔστω
 πάντων ἔσχατος», δεικνὺς διὲ ἐθνικῶν τὸ τοιοῦτον, τὸ τῶν
 25 πρωτείων ἐρᾶν.

ἀναφέρει καὶ παρουσιάζει πρὶν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸν Πέτρον. Ἐπειδὴ δηλαδὴ καὶ οἱ δύο παρευρέθησαν πλησίον τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν ὥραν τῆς σταυρώσεώς του, μειώνων τὸ ἰδικόν του ἐγκώμιον, λέγει, ὅτι «ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν ἀρχιερέα»²⁷. Ὁ δὲ Ἰάκωβος δὲν ἔζησε μὲν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἀλλὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔδειξε τόσῃ θερμῇ πίστει καὶ ἐγκαταλείψας ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, ἔφθασεν εἰς ὕψος ἀπερίγραπτον, ὥστε ἀμέσως νὰ σφαγῇ. Ἔτσι ἀργότερα ἐξ αἰτίας ὄλων αὐτῶν ἔφθασαν εἰς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῆς ἀρετῆς. Ἀλλὰ τότε ἡγανάκτησαν.

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; «Ἀφοῦ τοὺς προσεκάλεσε, λέγει· Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν καταταυραννοῦν τοὺς λαοὺς των». Διότι ἐπειδὴ ἔθουρβήθησαν καὶ ἐταράχθησαν, τοὺς καθησυχάζει, πρὶν νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ, μὲ τὴν πρόσκλησίν του καὶ μὲ τὸ ὅτι τοὺς ἐκάλεσε πλησίον του. Καθ' ὅσον οἱ δύο, ἐπειδὴ εἶχαν ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῶν δέκα, ἐστέκοντο πλησιέστερα πρὸς αὐτόν, συνομιλοῦντες μὲ αὐτὸν ἰδιαιτέρως. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτοὺς τοὺς προσκαλεῖ πλησίον του, θέλοντας μαζὶ μὲ αὐτὸ καὶ τὸ αἴτημά των νὰ διαπομπεύσῃ καὶ νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ εἰς τοὺς ἄλλους, θεραπεύοντας τὸ πάθος καὶ αὐτῶν καὶ ἐκείνων. Καὶ δὲν θεραπεύει τὸ πάθος των αὐτὸ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὅπως τὸ ἔκανε προηγουμένως. Διότι εἰς τὴν προηγουμένην περίπτωσιν ὁδηγεῖ παιδιὰ εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς παροτρύνει νὰ μιμοῦνται τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ταπείνωσιν αὐτῶν, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ προτροπὴ γίνεται μὲ αὐστηρότερον τόνον, καὶ μὲ ἀντίθετα παραδείγματα, λέγοντάς τους· «Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν καταταυραννοῦν τοὺς λαοὺς των καὶ οἱ μεγάλοι ἀξιοματοῦχοι τοὺς μεταχειρίζονται ὡσὰν δούλους των. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συμβῇ τὸ ἴδιον μεταξύ σας, ἀλλ' αὐτὸς ποὺ θέλει ἀπὸ σᾶς νὰ γίνῃ μέγας, αὐτὸς πρέπει νὰ γίνῃ ὑπέρτης ὄλων, καὶ αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ εἶναι πρῶτος, ὀφείλει νὰ γίνῃ δούλος ὄλων», ἀποδεικνύοντας, ὅτι εἶναι ἴδιον γνῶρισμα τῶν ἐθνικῶν τὸ νὰ ἐπιδιώκουν μὲ μανίαν τὰ πρωτεῖα.

Καὶ γὰρ τυραννικὸν τὸ πάθος, καὶ συνεχῶς ἐνοχλοῦν
καὶ μεγάλοις ἀνδράσι διὰ τοῦτο καὶ σφοδροτέρας δεῖται
πληγῆς. Διὸ καὶ αὐτὸς βαθυτέρον αὐτῶν καθικνεῖται, τῇ
τῶν ἐθνῶν παραθέσει φλεγμαίνουσαν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἐν-
5 τρέπων καὶ τῶν μὲν τὸν φθόνον, τῶν δὲ τὴν ἀπόνοιαν ὑπο-
τέμνεται, μόνον οὐχὶ λέγων μὴ ἀγανακτεῖτε ὡς ὕδρισμένοι.
Ἐαυτοὺς γὰρ μάλιστα θλάπιουσὶ τε καὶ καταισχύνουσιν οἱ
οὐτιῶ τὰ πρωτεῖα ζητοῦντες· ἐν γὰρ τοῖς ἐσχάτοις εἰσὶν.
Οὐ γὰρ ἐσσι τὰ παρ' ἡμῖν οἶα τὰ ἔξωθεν. Οἱ μὲν γὰρ ἄρ-
10 χοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν παρ' ἐμοὶ δὲ ὁ
ἐσχατος οὗτος πρωτός ἐστιν.

“Οἱ δὲ οὐχ ἀπλῶς ταῦτα λέγω, δι' ὧν ποιῶ καὶ πά-
σχω λάθε τὴν ἀπόδειξιν τῶν εἰρημένων. Ἐγὼ γάρ τι καὶ
πλέον ἐποίησα. Βασιλεὺς γὰρ τῶν ἄνω δυνάμεων ὢν, ἄν-
15 θρωπος ἡβουλήθη γενέσθαι καὶ καταφρονηθῆναι κατεδε-
ξάμην καὶ ὑδριοθῆναι. Καὶ οὐδὲ τούτοις ἠρκέσθην, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ θάνατον ἦλθον. Διὰ τοῦτό φησιν· “Ὡσπερ ὁ Υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ
δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. Οὐδὲ γὰρ
20 μέχρι τούτου ἔσθην, φησὶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ἔδωκα λύ-
τρον καὶ ὑπὲρ ἰνῶν; Τῶν ἐχθρῶν. Σὺ δὲ ἂν ταπεινωθῆς,
ὑπὲρ σαυτοῦ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ σοῦ.

Μὴ τοίνυν φοβηθῆς, ὡς τῆς τιμῆς σου καθαιρουμένης.
“Ὅσον γὰρ ἂν ταπεινωθῆς, οὐ δύνασαι ἰσοοῦτον κατελθεῖν,

Πράγματι εἶναι τυραννικὸν τὸ πάθος αὐτὸ καὶ συνεχῶς ἐνοχλεῖ καὶ τοὺς μεγάλους ἄνδρας, καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο χρειάζεται καὶ βαθυτέραν πληγὴν. Ἔτσι λοιπὸν προχωρεῖ εἰς μεγαλύτερον βάθος, καὶ καταπραΰνει τὴν ὠργισμένην ψυχὴν των, παραθέτοντας τὸ παράδειγμα τῶν ἐθνικῶν. Καὶ θεραπεύει τῶν μὲν τὸν φθόνον, τῶν δὲ τὴν ἀλαζονείαν, λέγοντάς τους σχεδόν· Μὴ ἀγανακτῆτε ὥσάν νὰ ἔχετε ὑβρισθῇ. Διότι αὐτοὶ ποὺ ζητοῦν τὰ πρωτεῖα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, βλάπτουν κατ' ἐξοχὴν καὶ κατεντροπάζουν τοὺς ἑαυτοὺς των, διότι τοποθετοῦν τοὺς ἑαυτοὺς των μεταξὺ τῶν τελευταίων. Δὲν εἶναι ὅμως τὰ ἰδικά μας διδάγματα ὅμοια μὲ τὰ τῶν ἐθνικῶν. Διότι οἱ μὲν ἄρχοντες τῶν ἐθνικῶν κατατυραννοῦν τοὺς λαοὺς των, ἐνῷ σύμφωνα μὲ τὰ ἰδικά μας διδάγματα αὐτὸς ποὺ εἶναι δοῦλος τῶν ἄλλων, εἶναι πρῶτος εἰς ἀξίαν.

Τὸ ὅτι δὲ αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς λόγον, λάβε ὡς ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου αὐτὰ τὰ ὁποῖα κάνω καὶ πάσχω. Ἄλλ' ἐγὼ ἔκανα καὶ κάτι περισσότερον. Διότι μολονότι ἦμουν βασιλεὺς τῶν οὐρανίων δυνάμεων, ἠθέλησα νὰ γίνω ἄνθρωπος καὶ κατεδέχθην νὰ περιφρονηθῶ καὶ νὰ ὑβρισθῶ. Καὶ οὔτε καὶ εἰς αὐτὰ ἠρκέσθην, ἀλλὰ καὶ ἔφθασα μέχρι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο λέγει· «Ὅπως ἀκριβῶς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἦλθε διὰ νὰ ὑπηρετηθῇ, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του ὡς λύτρον χάριν τῆς σωτηρίας τῶν πολλῶν ἀνθρώπων». Δὲν ἐσταμάτησα δηλαδὴ, λέγει, μέχρις εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν μου ἔδωσα ὡς λύτρον. Καὶ χάριν ποίων ἔκανα αὐτὴν τὴν θυσίαν; Χάριν τῶν ἐχθρῶν. Καὶ σὺ μὲν ἐὰν ταπεινωθῇς, τὸ κάνεις χάριν τοῦ ἑαυτοῦ σου, ἐνῷ ἐγὼ ἐταπεινώθην πρὸς χάριν σου.

Επομένως μὴ φοβηθῇς μὲ τὴν σκέψιν ὅτι χάνεται ἡ ἀξιοπρέπεια σου. Διότι ὅσον καὶ ἂν ταπεινωθῇς, δὲν ἡμπορεῖς νὰ κατέλθῃς εἰς τόσον χαμηλὸν σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον

ὅσον ὁ Δεσπότης σου. Ἄλλ' ὅμως ἡ καὶ ἀβάσις αὐτὴ πάντων
 ἀνάβασις γέγονε, καὶ τὴν δόξαν ἐκλάμψαι πεποίηκε τὴν
 ἑαυτοῦ. Πρὸ μὲν γὰρ τοῦ γενέσθαι ἄνθρωπος, παρ' ἀγγέ-
 λοις ἐγνωρίζετο μόνοις· ἐπειδὴ δὲ ἄνθρωπος ἐγένετο καὶ
 5 ἔσται θρώδη, οὐ μόνον ἐκείνην οὐκ ἡλάτιωσε τὴν δόξαν, ἀλλὰ
 καὶ εἰέραν προσέλαβε, τὴν ἀπὸ τῆς γνώσεως τῆς οἰκου-
 μένης. Μὴ δὴ φοβηθῆς, ὥς τῆς τιμῆς σου καθαιρουμένης,
 εἰς ταπεινώσεως σαυτοῦ ταύτη γὰρ μᾶλλον ἐπαίρεται μου
 ἡ δόξα ταύτη γίνεται μείζων. Αὕτη τῆς βασιλείας ἡ θύρα.
 10 Μὴ δὴ τὴν ἐναντίαν ἔλθωμεν, μηδὲ ἑαυτοῖς πολεμῶμεν. Ἐ-
 ἂν γὰρ θουληθῶμεν μεγάλοι φαίνεσθαι, οὐκ ἐσόμεθα μεγά-
 λοι, ἀλλὰ καὶ πάντων ἀτιμότεροι.

Εἶδες πῶς πανταχοῦ ἀπὸ τῶν ἐναντίων αὐτοὺς προιρέ-
 πει, διδοὺς αὐτοῖς ὅπερ ἐπιθυμοῦσι; Καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἔμπρο-
 15 σθεν διὰ πολλῶν τοῦτο ἐδείξαμεν καὶ ἐπὶ τῶν φιλοχρημά-
 των καὶ τῶν κενοδοξούντων οὕτως ἐποίησε. Τίνος γὰρ
 ἔνεκεν, ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ἐλεεῖς; ἵνα δόξης ἀπο-
 λαύσης; Οὐκοῦν μὴ ποιεῖ οὕτω, καὶ ἀπολαύσῃ πάντως. Τί-
 νος δὲ ἔνεκεν θησαυρίζεις; ἵνα πλουτῆς; Οὐκοῦν μὴ θη-
 20 σαυρίσης, καὶ πλουτήσῃς. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Τίνος ἔνε-
 κεν τῶν πρωτείων ἐρᾷς; ἵνα πρὸ τῶν ἄλλων ᾖς; Οὐκοῦν
 τὴν ἐσχάτην ἐπίλεξαι τάξιν, καὶ τότε τῶν πρωτείων ἀπο-
 λαύσῃ. Ὡστε εἰ θέλεις γενέσθαι μέγας, μὴ ζῆτι γενέσθαι
 μέγας, καὶ τότε ἔσῃ μέγας. Ἐκεῖνο γὰρ μικρόν ἐστιν εἶναι.
 25 5. Ὅρᾳς πῶς αὐτοὺς ἀπήγαγε τοῦ νοσήματος, τῷ δεῖ-
 ξαι καὶ ἐκεῖθεν ἐκλίπτοντας, καὶ ἐντεῦθεν ἐπιτυγχάνοντας·
 ἵνα τὸ μὲν φύγωσι, τὸ δὲ διώκωσι. Καὶ τῶν ἐθνῶν δὲ διὰ

κατήλθεν ὁ Κύριός σου. Ἄλλ' ὅμως ἡ ταπείνωσις αὐτῇ ἐγένεν αἰτία ἀνυψώσεως ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ συνετέλεσεν ὥστε νὰ ἐκλάμψη ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ. Διότι πρὶν γίνῃ ἄνθρωπος, ἦτο γνωστὸς μόνον εἰς τοὺς ἀγγέλους, ὅταν ὁμοῦς ἐγένεν ἄνθρωπος καὶ ἐσταυρώθη, ὅχι μόνον δὲν ἡλάττωσεν ἐκείνην τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἀπέκτησεν, ἀπὸ τὸ ὅτι τὸν ἐγνώρισεν ὅλη ἡ οἰκουμένη. Μὴ λοιπὸν φοβηθῆς, μετὰ τὴν σκέψιν ὅτι δῆθεν χάνεις τὴν ἀξιοπρέπειάν σου, ἐὰν ταπεινωθῇς· διότι μετὰ τὴν ταπείνωσίν σου αὐτὴν αὐξάνεται ἡ δόξα σου, μετὰ αὐτὴν γίνεται ἀκόμη μεγαλυτέρα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πόρτα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἄς μὴ ἀκολουθῶμεν λοιπὸν τὴν ἀντίθετον ὁδόν, οὔτε νὰ πολεμῶμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας. Διότι ἐὰν θελήσωμεν νὰ φαινώμεθα μεγάλοι, δὲν θὰ γίνωμεν μεγάλοι, ἀλλ' ἀντιθέτως θὰ γίνωμεν οἱ πρὸ ἀσῆμαντοι ἀπὸ ὅλους.

Εἶδες ὅτι εἰς κάθε περίπτωσιν τοὺς διδάσκει μετὰ τὰ ἀντίθετα παραδείγματα, δίδοντάς τους αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμοῦν; Καὶ αὐτὸ προηγουμένως τὸ ἀπεδείξαμεν πολλὰς φορές, διότι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φιλαργύρων καὶ τῶν κενοδόξων ἔτσι ἐνήργησεν. Διατί λοιπὸν, λέγει, κάνεις τὴν ἐλεημοσύνην ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους; διὰ νὰ ἀπολαύσῃς δόξαν; Μὴ τὸ κάνῃς λοιπὸν αὐτὸ καὶ ὅπωςδήποτε θ' ἀπολαύσῃς δόξαν. Πρὸς ποῖον δὲ σκοπὸν θησαυρίζεις; Διὰ νὰ ἔχῃς πλοῦτη; Λοιπὸν, μὴ θησαυρίσῃς ἐδῶ καὶ θὰ γίνῃς πλούσιος ἐκεῖ. Ἔτσι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν. Διατί ποθεῖς τὰ πρωτεῖα; Διὰ νὰ εἶσαι πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Λοιπὸν διάλεξε τὴν τελευταίαν θέσιν, καὶ τότε θὰ ἀπολαύσῃς τὰ πρωτεῖα. Ὡστε ἐὰν θέλῃς νὰ γίνῃς μέγας, μὴ ζητῇς νὰ γίνῃς μέγας, καὶ τότε θὰ γίνῃς μέγας. Διότι αὐτὸ θὰ εἰπῇ νὰ εἶσαι μικρός.

5. Βλέπεις πῶς τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸ νόσημα, μετὰ τὸ ὅτι τοὺς ἀπέδειξεν ὅτι ἡ μὲν φιλοπρωτία τοὺς ὀδηγεῖ εἰς ἀποτυχίαν, ἐνῶ ἡ ταπείνωσις εἰς ἐπιτυχίαν, ὥστε τὸ μὲν νὰ ἀποφύγουν τὸ δὲ νὰ ἐπιδιώκουν. Καὶ τοὺς ἐθνικοὺς δὲ διὰ

τοῦτο ἀνέμνησεν, ἵνα καὶ ταύτῃ τὸ πρᾶγμα ἐπονειδίσιον καὶ
 ὀδελυκτὸν ἀποδείξῃ. Τὸν γὰρ ἀπονενοημένον ἀνάγκη ταπει-
 νὸν εἶναι, καὶ τοῦναντίον τὸν ταπεινόφρονα ὑψηλόν. Τοῦτο
 γὰρ τὸ ὕψος τὸ ἀληθὲς καὶ γνήσιον, καὶ οὐκ ἐν ὀνόματι
 5 μόνον, οὐδὲ ἐν προσηγορίᾳ ὄν. Καὶ τὸ μὲν ἔξωθεν ἀνάγκης
 ἐστὶ καὶ φόβου· τοῦτο δὲ τῷ τοῦ Θεοῦ προσείκειν. Ὁ τοι-
 οῦτος, κἂν παρὰ μηδενὸς θαυμάζεται, ὑψηλὸς μένει· ὥσπερ
 οὖν ἐκεῖνος, κἂν παρὰ πάντων θεραπεύηται, πάντων ἐστὶ τα-
 πεινότερος. Καὶ ἡ μὲν κατὰ ἀνάγκην ἐστὶ τιμὴ, ὅθεν καὶ
 10 διαρρεῖ ραδίως· ἡ δὲ ἐκ προαιρέσεως, ὅθεν καὶ μένει
 βεβαία. Ἐπεὶ καὶ τοὺς ἁγίους διὰ τοῦτο θαυμάζομεν, ὅτι
 πάντων ὄντες μείζους, πάντων μᾶλλον ἑαυτοὺς ἐταπείνουν.
 Διὸ καὶ μέχρι τῆς σήμερον μένουσιν ὄντες ὑψηλοί, καὶ οὐ-
 δὲ ἡ τελευταῖα τὸ ὕψος ἐκεῖνο κατήνεγκεν.

15 Εἰ δὲ θούλεσθε, καὶ ἀπὸ λογισμῶν ἐξειπάσωμεν τοῦτο
 αὐτό. Ὑψηλὸς εἶναι λέγεται τις, ἢ διὰ τῷ μήκει τοῦ σώ-
 ματος τοῦτο ἢ, ἢ διὰ τὸ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἐσσηκῶς τύχῃ
 καὶ ταπεινὸς ὡσαύτως ἀπὸ τῶν ἐναντίων. Ἴδωμεν οὖν
 τίς τοιοῦτός ἐστιν, ὁ ἀλαζῶν ἢ ὁ μειριάζων· ἵνα ἴδῃς, ὅτι
 20 οὐδὲν ταπεινοφροσύνης ὑψηλότερον, καὶ οὐδὲν ἀλαζονείας
 χθαμαλώτερον. Ὁ μὲν οὖν ἀλαζῶν πάντων θούλειαι εἶναι
 μείζων, καὶ οὐδένα ἑαυτοῦ ἄξιον εἶναι φησι, καὶ ὅσης ἂν
 τύχῃ τιμῆς, πλείονος ἐρᾷ καὶ ἀντέχεται, καὶ οὐδεμιᾶς τειυχη-
 κέναι νομίζει, καὶ διαπιτύει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τῆς παρ'
 25 αὐτῶν ἐφίεται τιμῆς· οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀλογώτερον; Καὶ

τοῦτο τοὺς ἀνέφερεν, ὥστε καὶ μὲ τὸ παράδειγμα αὐτὸ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι ἐπονείδιστον καὶ σιχαμερόν. Διότι πρέπει ὁ μὲν ὑπερήφανος νὰ εἶναι ἀσήμαντος, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ ταπεινόφρων νὰ εἶναι ὑψηλός. Καθ' ὅσον αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸν καὶ γνήσιον ὕψος, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι μόνον κατὰ λέξιν οὔτε ὡς πρὸς τὴν ὀνομασίαν. Καὶ τὸ μὲν ὕψος τοῦ κόσμου εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνάγκης καὶ φόβου, ἐνῶ τὸ ὕψος αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ τὸ ὕψος τοῦ Θεοῦ. Ὁ παρόμοιος ἄνθρωπος καὶ ἂν ἀκόμη δὲν θαυμάζεται ἀπὸ κανένα, παραμένει ὑψηλός, ὅπως ἀκριβῶς πάλιν ἐκεῖνος, καὶ ἂν ἀκόμη ὑπηρετῇται ἀπὸ ὅλους, εἶναι πῶς ἀσήμαντος ἀπὸ ὅλους. Καὶ ἡ μὲν μία τιμὴ εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνάγκης, διὰ τοῦτο δὲ καὶ χάνεται εὐκολα, ἐνῶ ἡ ἄλλη πηγάζει ἀπὸ τὴν θέλησιν, καὶ διὰ τοῦτο παραμένει σταθερά. Ἐξ ἄλλου καὶ τοὺς ἀγίους διὰ τοῦτο τοὺς θαυμάζομεν, διότι, μολοντί ἦσαν ἀνώτεροι ὅλων, παρὰ ταῦτα ἐταπείνωσαν τοὺς ἑαυτοὺς των περισσότερον ἀπὸ ὅλους. Διὰ τοῦτο καὶ μέχρι σήμερα παραμένουν ὑψηλοὶ καὶ οὔτε ὁ θάνατός των κατέστρεψε τὸ ὕψος ἐκεῖνο.

Ἐὰν ὅμως θέλετε, ἅς ἐξετάσωμεν τὸ ἴδιο αὐτὸ θέμα βάσει συλλογισμῶν. Κάποιος λέγεται ὅτι εἶναι ὑψηλός, ἢ ὅταν εἶναι ὑψηλός ὡς πρὸς τὸ μῆκος τοῦ σώματός του, ἢ ὅταν συμβαίνει νὰ στέκεται εἰς ὑψηλὸν μέρος. Κατὰ τὸν ἴδιον συλλογισμόν κάποιος ὀνομάζεται χαμηλός, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀντιθέτων γνωρισμάτων. Ἄς ἰδοῦμεν λοιπὸν ποῖος εἶναι πραγματικὰ ὁ ὑψηλός, ὁ ἀλαζών ἢ ὁ ταπεινός, ὥστε νὰ ἀντιληφθῇς ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τίποτε χαμηλότερον ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν. Ὁ μὲν λοιπὸν ἀλαζών ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους καὶ κανένα δὲν παραδέχεται ὡς ἰσάξιόν του, καὶ ὁποιασδήποτε τιμῆς καὶ ἂν τύχῃ, ἐπιθυμεῖ καὶ ἐπιδιώκει μεγαλύτεραν τιμὴν καὶ πιστεύει ὅτι δὲν ἔτυχε καμμιᾶς τιμῆς καὶ περιφρονεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν τιμοῦν. Τί θὰ ἤμποροῦσε λοιπὸν νὰ θεωρηθῇ παραλο-

γὰρ αἰνίγμαι τοῦτο ἔοικεν. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲν ἡγεῖται, παρὰ τούτων δοξάζεσθαι βούλεται.

Εἶδες πῶς ἐπαρθῆναι βουλόμενος καταπίπτει, καὶ χαμαὶ ἔσκηκεν; Ὅτι γὰρ οὐδὲν εἶναι νομίζει πάντας ἀνθρώπους πρὸς ἑαυτὸν, αὐτὸς ἀποφαίνεται τοῦτο γὰρ ἀλαζονεία. Τί τοίνυν πρὸς τὸν οὐδὲν ὄντα πίπτεις; τί παρ' ἐκείνου ζητεῖς τιμὴν; τί ἰσοούτους ὄχλους περιάγεις; Ὅρᾳ ταπεινὸν καὶ ἐπὶ ταπεινοῦ ἐσκηκότα; Φέρε οὖν ἐξετάσωμεν τὸν ὑψηλόν.

Οἶδεν οὗτος ὅσον ἄνθρωπος, καὶ δι μέγα ἄνθρωπος, καὶ
 10 δι πάντων ἐστὶν ἔσχατος, καὶ διὰ τοῦτο ἥς ἂν ἀπολαύσῃ
 τιμῆς, μέγα τοῦτο τίθεται. Ὡστε οὗτος μὲν ἑαυτῷ ἀκολουθεῖ
 καὶ ἔστιν ὑψηλὸς καὶ τὴν ψῆφον οὐ μετατίθῃσιν· οὐδὲ γὰρ
 ἡγεῖται μεγάλους, καὶ τὰς παρὰ τούτων τιμὰς μεγάλας εἶναι
 νομίζει, κἂν μικραὶ τύχῳσιν οὔσαι, ἐπειδὴ μεγάλους ἐκεί-
 15 νους ἡγεῖται. Ὁ δὲ ἀλαζὼν τοὺς μὲν τιμῶντας οὐδὲν εἶναι
 νομίζει, τὰς δὲ παρ' αὐτῶν τιμὰς μεγάλας εἶναι ψηφίζεται.
 Πάλιν ὁ ταπεινὸς ὑπ' οὐδενὸς ἀλλοσκεται πάθους· οὐκ ὀργή
 τούτῳ διανοχλῆσαι δυνήσεται, οὐ δόξης ἕρως, οὐ βασκανία,
 οὐ ζηλοτυπία· τῆς δὲ τούτων ἀπηλλαγμένης ψυχῆς τί γένοι-
 20 ἂν ὑψηλότερον; Ὁ δὲ ἀλαζὼν ἅπασιν τοῦτοις κατέχεται, καθά-
 περ τις οκώληξ ἐγκαλινδούμενος βορβορόφῳ· καὶ γὰρ καὶ
 ζηλοτυπία καὶ βασκανία καὶ θυμὸς αἰετὶ τὴν ἐκείνου διανο-
 χλεῖ ψυχὴν.

Τί οὖν ὑψηλός; ὁ τῶν παθῶν ἀνώτερος, ἢ ὁ δοῦλος αὐ-
 25 τῶν; ὁ τρέμων αὐτὰ καὶ δεδοικώς, ἢ ὁ ἀχείρωτος καὶ σὺ-
 δαμῶς ὑπ' αὐτῶν ἀλισκόμενος; Ποῖον ὄργην ὑψηλότερον

γώτερον ἀπὸ αὐτό; Πράγματι αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ αἰνίγμα. Διότι ἐκείνους, ποὺ δὲν ὑπολογίζει καθόλου, ἀπὸ αὐτοὺς θέλει νὰ δοξάζεται.

Εἶδες πῶς ἐκεῖνος, ποὺ θέλει νὰ ὑψώνεται, καταπίπτει καὶ ἴσταται χαμηλά; Διότι τὸ ὅτι θεωρεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς μὴ ἔχοντας καμμίαν ἀξίαν, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του τὸ διακηρύσσει ὁ ἴδιος. Αὐτὸ βέβαια εἶναι ἀλαζονεία. Διὰ τοῦτο καταφεύγεις πρὸς ἐκεῖνον ποὺ τὸν θεωρεῖς τελείως ἀσήμαντον; Διὰ τί ζητεῖς νὰ τιμηθῇς ἀπὸ ἐκεῖνον; Διὰ τί φέρεις μαζί σου τόσον πλῆθος ἀνθρώπων; Βλέπεις τὸν ταπεινόν, ποὺ ἴσταται χαμηλά; Ἐμπρὸς λοιπὸν ἂς ξετάσωμεν τὸν πνευματικὰ ὑψηλόν.

Αὐτὸς γνωρίζει πόσον ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μέγας, ἀλλὰ συγκρόνως ὅτι εἶναι καὶ ἔσχατος ὢλων, καὶ διὰ τοῦτο ὅποιανδήποτε τιμὴ καὶ ἂν τοῦ ἀποδοθῇ τὴν θεωρεῖ μεγάλην. Ὡστε, αὐτὸς ἀκολουθεῖ τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶναι ὑψηλὸς καὶ δὲν ἀλλάσσει τὴν γνώμην του. Διότι ἐκείνους ποὺ θεωρεῖ μεγάλους, θεωρεῖ καὶ τὰς τιμὰς αὐτῶν μεγάλας, καὶ ἂν ἀκόμη συμβαίνει νὰ εἶναι μικραί, ἐπειδὴ θεωρεῖ αὐτοὺς μεγάλους. Ὁ ἀλαζὼν ὅμως ἐκείνους ποὺ τὸν τιμοῦν δὲν τοὺς ὑπολογίζει καθόλου, ἐνῷ τὰς τιμὰς των τὰς θεωρεῖ μεγάλας. Ἐπίσης ὁ ταπεινὸς δὲν κυριεύεται ἀπὸ κανένα πάθος. Οὔτε ἡ ὀργὴ ἤμπορεῖ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, οὔτε ὁ ἔρως τῆς δόξης, οὔτε ὁ φθόνος, οὔτε ἡ ζηλοτυπία. Τί λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὑψηλότερον ἀπὸ μίαν τέτοιαν ψυχὴν, ποὺ εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ὁ δὲ ἀλαζὼν ἐξουσιάζεται ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὅπως ἀκριβῶς κάποιος σκώληξ ποὺ κυλίνεται μέσα εἰς τὸν βοῦρκον. Διότι καὶ ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ φθόνος καὶ ὁ θυμὸς ἐνοχλοῦν συνεχῶς τὴν ψυχὴν του.

Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ ὑψηλός; Αὐτὸς ποὺ ἐξουσιάζει τὰ πάθη του ἢ αὐτὸς ποὺ εἶναι δοῦλος εἰς αὐτά; Αὐτὸς ποὺ τρέμει καὶ τὰ φοβεῖται ἢ αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀκατανίκητος καὶ μὲ κανένα τρόπον δὲν κυριεύεται ἀπὸ αὐτά; Ποῖον

πέισθαι φαίμεν ἄν; τὸν τῶν χειρῶν καὶ τῶν καλῶν
τοῦ θηραιτοῦ ὑψηλότερον ὄντα, ἢ τὸν μηδὲ καλῶμου ἀφιέντα
δεηθῆναι τὸν θηραιτὴν, ἐκ τοῦ χαμαὶ πέισσθαι, καὶ μὴ δύνα-
σθαι μειωρῶζεσθαι ποιε; Οὐκοῦν τοιοῦτος ὁ ἀπονενοημέ-
5 ρος ἐστί· καὶ γὰρ ἐκάστη παγὶς εὐκόλως αὐτὸν αἰρεῖ, αἷτε
χαμαὶ ἔρποντα.

6. Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἀπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐκείνου
τοῦτο ἐξέτασον. Τί γὰρ διαδόλῳ ταπεινότερον γένοιτ' ἄν,
ἐπειδὴ ἐπήρθη; τί δὲ ἀνθρώπου ὑψηλότερον, τοῦ ταπεινοῦ
10 ἑαντὸν δουλομένου; Ὁ μὲν γὰρ χαμαὶ σύρεται ὑπὸ τὴν
πίεραν κείμενος τὴν ἡμετέραν («πατεῖτε» γὰρ, φηοῖν, «ἐ-
πάνω ὄψεων καὶ σκορπίων»), ὁ δὲ μετὰ τῶν ἀγγέλων ἔ-
στηκεν ἄνω. Εἰ δὲ καὶ ἐξ ἀνθρώπων τοῦτο βούλει μαθεῖν
ὑπερφάνων, ἐννόησον τὸν θάρδαρον ἐκείνον, τὸν ισοαύτην
15 ἄγοντα σιραιά, ὃς οὐδὲ τὰ πᾶσι δῆλα ἡπίσιαιτο· οἶον, διὸ ὁ λί-
θος ἦν λίθος, καὶ τὰ εἰδῶλα, εἰδῶλα διὸ καὶ τούτων κατώτε-
ρος ἦν. Οἱ δὲ εὐσεβεῖς καὶ πιστοὶ καὶ ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἵενται
ῶν τί γένοιτ' ἄν ὑψηλότερον; οἱ καὶ αὐτὰς ὑπερβαίνουνσι
τοῦ οὐρανοῦ τὰς ἀψίδας, καὶ ἀγγέλους παρερχόμενοι, παρε-
20 στήκασιν αὐτῷ τῷ θρόνῳ τῷ βασιλικῷ.

Ἵνα δὲ καὶ ἐτέρωθεν μάθῃς αὐτῶν τὴν εὐτέλειαν, τίς
ἂν ταπεινωθεῖ; ὁ βοηθούμενος παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁ πολε-
μούμενος; Εὐδὸλον διὸ ὁ πολεμούμενος. Οὐκοῦν ἄκουσον
περὶ ἐκατέρων τούτων τί φησιν ἡ Γραφή. «Ὁ Θεὸς ὑπε-
25 ρηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν». Πάλιν

πιτηνὸν θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι πετᾶ ὑψηλότερα; Αὐτὸ ποὺ εὐρίσκεται ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ καλάμια τοῦ κυνηγοῦ, ἢ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἀφήνει τὸν κυνηγὸν οὔτε κἂν νὰ χρειασθῇ καλάμια, καθ' ὅσον πετᾶ χαμηλὰ καὶ δὲν ἔμπορεῖ ποτὲ νὰ πετάξῃ ὑψηλὰ; Τέτοιος λοιπὸν εἶναι ὁ ἀλαζών· καθ' ὅσον κάθε παγίδα τὸν συλλαμβάνει εὐκολα, ἐπειδὴ σύρεται εἰς τὸ χῶμα.

6. Ἐὰν ὅμως θέλῃς ἐξέτασε αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς τοῦ πονηροῦ ἐκείνου δαίμονος. Διότι πράγματι τί θὰ ἔμπορούσε νὰ θεωρηθῇ πρὸ ταπεινὸν ἀπὸ τὸν διάβολον, ἐπειδὴ ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀλαζονείαν; τί δὲ πρὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ποὺ μὲ τὴν θέλησίν του ταπεινώνει τὸν ἑαυτὸν του; Διότι ὁ μὲν διάβολος σύρεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ εὐρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν πτέρναν μας. Διότι λέγει· «Νά πατήτε ἐπάνω εἰς τὰ φίδια καὶ τοὺς σκορπιούς»²⁸, ὁ δὲ ταπεινὸς ἄνθρωπος ἴσταται ὑψηλὰ μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους. Ἐὰν δὲ θέλῃς τὸ ἴδιο πρᾶγμα νὰ διδαχθῇς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, σκέψου τὸν βάρβαρον ἐκείνον, ποὺ ὁδηγεῖ τὸσον μεγάλην στρατιὰν καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζεν οὔτε αὐτὰ ἀκόμη ποὺ εἶναι εἰς ὅλους γνωστά. Ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ὅτι ἡ πέτρα ἦτο πέτρα, καὶ τὰ εἶδωλα ὅτι ἦσαν εἶδωλα. Διὰ τοῦτο καὶ ἦτο κατώτερος ἀπὸ αὐτά. Ἐνῷ οἱ εὐσεβεῖς καὶ πιστοὶ ἄνθρωποι ἀνεβαίνουν ὑψηλότερα καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον. Τί λοιπὸν ἔμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὑψηλότερον ἀπὸ αὐτούς; Διότι αὐτοὶ ὑπερβαίνουν καὶ αὐτὰς τὰς ἀψίδας τοῦ οὐρανοῦ καὶ προσπερνοῦντες τοὺς ἀγγέλους ἴστανται γύρω ἀπὸ τὸν βασιλικὸν θρόνον.

Ἄλλα διὰ νὰ ἀντιληφθῇς καὶ ἀπὸ ἄλλην ἁποψιν τὴν εὐτέλειαν τῶν ἀλαζόνων σὲ ἐρωτῶ. Ποῖος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ταπεινωθῇ; Αὐτὸς ποὺ βοηθεῖται ἀπὸ τὸν Θεόν, ἢ αὐτὸς ποὺ πολεμεῖται ἀπὸ αὐτόν; Εἶναι ὀλοφάνερρον, ὅτι θὰ ταπεινωθῇ αὐτὸς ποὺ πολεμεῖται. Ἄκουσε λοιπὸν τί λέγει διὰ τὸν καθένα ἀπὸ αὐτοὺς ἡ ἁγία Γραφή· «Ὁ Θεὸς ἀντιτάσσεται εἰς τοὺς ὑπερηφάνους, ἐνῷ δίδει τὴν χάριν του εἰς

σε καὶ ἔτιον ἐρήσομαι. Τίς ὑψηλότερος; ὁ ἱερῶμενος τῷ Θεῷ, καὶ θυσίαν προσάγων, ἥ ὁ πόρρω που τῆς παρρησίας ὦν τῆς πρὸς αὐτόν; Καὶ ποίαν θυσίαν προσφέρει ὁ ταπεινός; φηοί. "Ἀκουσον τοῦ Δαυὶδ λέγοντος· «Θυσία τῷ Θεῷ
 5 πνεῦμα συντειριμμένον· καρδίαν συντειριμμένην καὶ τειταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσῃ».

Εἶδες τοῦτου τὸ καθαρὸν; Βλέπε καὶ ἐκείνου τὸ ἀκάθαρτον. «Ἀκάθαρτος γὰρ παρὰ Θεῷ πᾶς ὑψηλοκάρδιος». Πρὸς τοῦτοις ὁ μὲν ἔχει ἀναπανόμενον ἐπ' αὐτῷ τὸν Θεόν
 10 («Ἐπὶ τίνα γὰρ ἐπιβλέψω», φηοί, «ἀλλ' ἥ ἐπὶ τὸν προῶν καὶ ἡσύχιον καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους;»), ὁ δὲ μετὰ τοῦ διαδόλου σύρεται ὁ γὰρ τειτρωμένος τὰ ἐκείνου πείσεται. Διὸ καὶ Παῦλος ἔλεγε· «Μήπως τυφωθεὶς εἰς κρίμα ἐμπέση τοῦ διαδόλου». Καὶ τοῦναντίον δὲ οὗ βούλεται αὐτῷ
 15 συμβάλειν. Βούλεται μὲν γὰρ ἀπονοεῖσθαι, ὥστε τιμᾶσθαι· ὁ δὲ μάλιστα πάντων καταφρονούμενος αὐτός ἐστιν. Οἱ γὰρ καταγέλαστοι, οἱ πᾶσιν ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι, οἱ εὐχείρωτοι τοῖς ἐχθροῖς, οἱ πρὸς ὀργὴν εὐέμπωτοι, οἱ ἀκάθαρτοι παρὰ Θεῷ, οὗτοι μάλιστα πάντων εἰοί. Τί τοίνυν τοῦτου χεῖρον
 20 γένοιτ' ἄν; Τὸ γὰρ πέρας τοῦτο ἐστὶ τῶν κακῶν. Τί δὲ τῶν ταπεινῶν ἥδιον; τί δὲ μακαριώτερον, διὰ ποθεῖνοι καὶ ἐπέραστοι ὧσι τῷ Θεῷ; Καὶ τῆς παρ' ἀνθρώπων δὲ οὗτοι μάλιστα ἀπολαύουσι δόξης, καὶ πάντες αὐτοὺς ὡς πατέρας τιμῶσιν, ὡς ἀδελφοὺς ἀσπάζονται, ὡς οἰκεῖα μέλη προσί-
 25 νται.

Γενώμεθα τοίνυν ταπεινοί, ἵνα γενώμεθα ὑψηλοί. Καὶ γὰρ μεθ' ὑπερβολῆς πολλῆς ταπεινοὶ ἢ ἀπόνοια. Τοῦτο ἐ-

29. Ἰακ. 4, 6.

30. Ψαλμ. 50, 19.

31. 31. Παροιμ. 16, 5.

32. Ἡσ. 66, 2.

33. Α' Τιμ. 3, 6.

τούς ταπεινούς»²⁰. Ἀλλὰ θὰ σὲ ἐρωτήσω καὶ κάτι ἄλλο. Ποῖος εἶναι ὑψηλότερος; Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν καὶ προσφέρει θυσίαν εἰς αὐτόν, ἢ αὐτὸς ποὺ εὐρίσκεται πολὺ μακρὰν τῆς παρρησίας πρὸς αὐτόν; Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ κάποιος. Καὶ ποίαν θυσίαν προσφέρει ὁ ταπεινόφρων; Ἀκουσε τὸν Λαυτὸ ποὺ λέγει «Θυσία εἰς τὸν Θεὸν εἶναι τὸ συντετριμμένον πνεῦμα. Ὁ Θεὸς δὲ δὲν θὰ ἀποστραφῇ τὴν συντετριμμένην καὶ ταπεινὴν καρδίαν»²¹.

Εἶδες τοῦ ταπεινοῦ τὴν καθαρότητα; Πρόσεξε καὶ τὸ ἀκάθαρτον τοῦ ὑπερήφανου. «Κάθε ὑπερήφανος εἶναι ἀκάθαρτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ»²². Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ὁ ταπεινὸς ἔχει τὸν Θεὸν ποὺ εὐχαριστεῖται μὲ αὐτόν. Διότι λέγει «Πρὸς ποῖον νὰ κοιτάξω, παρὰ πρὸς τὸν πρῶτον, τὸν ἡσυχον καὶ αὐτὸν ποὺ φοβεῖται τοὺς λόγους μου;»²³, ἐνῷ αὐτὸς σύρεται μαζὶ μὲ τὸν διάβολον· διότι ὁ ὑπερήφανος θὰ πάθῃ αὐτὰ ποὺ ἔπαθεν ἐκεῖνος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Μὴ τυχὸν ὑπερηφανευθῇ καὶ πέσῃ εἰς τὴν καταδίκην, ποὺ ἔπεσε καὶ ὁ διάβολος»²⁴. Ἀλλὰ τοῦ συμβαίνει καὶ τὸ ἀντίθετον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ θέλει. Διότι θέλει νὰ εἶναι ὑπερήφανος, διὰ νὰ τιμᾶται. Ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ περιφρονεῖται περισσότερο ἀπ' ὅλους. Διότι αὐτοὶ κατ' ἐξοχὴν εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅλους οἱ καταγέλαστοι, οἱ ἐχθροὶ καὶ ἀντίπαλοι ὄλων, οἱ νικώμενοι εὐκολα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των, οἱ παρασυρόμενοι εὐκολα ἀπὸ τὴν ὀργήν, οἱ ἀκάθαρτοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τί λοιπὸν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρθῃ χειρότερον ἀπὸ αὐτό; Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος τῶν κακῶν. Τί εἶναι ὁμῶς γλυκύτερον ἀπὸ τοὺς ταπεινούς; Τί δὲ μακαριώτερον καθ' ἣν στιγμὴν τοὺς ποθεῖ καὶ τοὺς ἀγαπᾷ ὁ Θεός; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους των ἐκτιμῶνται πάρα πολὺ, καὶ ὅλοι τοὺς τιμοῦν ὡς πατέρας, τοὺς ἀγαποῦν ὡς ἀδελφούς καὶ τοὺς πλησιάζουν ὡς ἰδικὰ των πρόσωπα.

Ἄς γίνωμεν λοιπὸν ταπεινοί, διὰ νὰ γίνωμεν ὑψηλοί. Καθ' ὅσον ἡ ὑπερηφάνεια ταπεινώνει εἰς ὑπερβολικὸν βα-

ταπεινώσε τὸν Φαραώ. «Οὐκ οἶδα» γάρ, φησί, «τὸν Κύριον», καὶ μυιῶν καὶ βαιράρων καὶ κάμπης ἐγένετο χείρων, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτοῖς ὄπλοις καὶ ἵπποις κατεπονιζέτο. Ἀπεναντίας τοῦτω Ἀβραάμ, «Ἐγὼ δέ», φησὶν, «εἰμὶ γῆ καὶ 5 σποδός», καὶ μυρίων βαρβάρων ἐκράτισε καὶ εἰς μέσον ἐμπεσὼν Αἰγυπτίων, ἐπανήει λαμπρότερον τοῦ προτέρου τρόπαιον φέρων, καὶ ταύτης ἀντεχόμενος τῆς ἀρετῆς αἰὲν ὑψηλότερος ἐγίνετο. Διὰ τοῦτο ἄδεται πανταχοῦ, διὰ τοῦτο σιεφανοῦται καὶ ἀνακηρύσσεται· ὁ δὲ Φαραώ καὶ γῆ καὶ 10 σποδός, καὶ εἴ τι τοῦτων εὐτελέστερον ἔιερον. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀποσιτρέφεται ὁ Θεὸς ὥς ὑπερηφανίαν. Διὰ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς πάντα ἐποίησεν, ἵνα τοῦτο ἐξέλῃ τὸ πάθος. Διὰ τοῦτο θνητοὶ γεγόναμεν, καὶ ἐν λύπαις καὶ ἐν ὀδυρμοῖς· διὰ τοῦτο ἐν πόνῳ καὶ ἐν ἰδρώτι καὶ ἐν ἐργασίᾳ διηνεκεῖ 15 καὶ τεταλαιπωρημένη. Καὶ γὰρ ἐξ ἀπονοίας ἡμαρτιν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, προσδοκήσας ἰσοθεῖαν. Διὰ τοῦτο οὐτε ἄπερ εἶχεν ἔμεινεν ἔχων, ἀλλὰ καὶ τοῦτων ἐξέπεσε. Τοιοῦτον γὰρ ἡ ἀπόνοια· οὐ μόνον οὐδὲν ἡμῖν προστίθῃσι κατόρθωμα βίου, ἀλλὰ καὶ ἃ ἔχομεν ὑποτιέμνεται· ὥσπερ οὖν ἡ ταπεινοφροσύνη 20 οὐ μόνον τῶν ὄντων οὐδὲν ὑποτιέμνεται, ἀλλὰ καὶ τὰ μὴ ὄντα προστίθῃσι.

Ταύτην τοίνυν ζηλώσωμεν, ταύτην διώξωμεν, ἵνα καὶ τῆς παρούσης ἀπολαύσωμεν τιμῆς, καὶ τῆς μελλούσης ἐπιτύχωμεν δόξης, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν 25 Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ δόξα, κράτις, σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰὲ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

34. Ἐξ. 5, 2.

35. Γεν. 18, 27.

θμόν. Αὐτὴ ἐταπείνωσε τὸν Φαραῶ. Διότι, λέγει, «Δὲν γνωρίζω τὸν Κύριον»⁴⁴, καὶ ἔγινεν ἔτσι κατώτερος ἀπὸ τὰς μυΐας, τοὺς βατράχους καὶ τὴν κάμπαν καὶ ἐν συνεχείᾳ κατεποντίσθη μαζὶ μὲ τὰ ὄπλα του καὶ τὰ ἄλογά του. Τελείως τὸ ἀντίθετον συνέβη μὲ τὸν Ἀβραάμ, πού εἶπεν· «Ἐγὼ εἶμαι χῶμα καὶ στάκτη»⁴⁵, καὶ κατενίκησεν ἀπείρους βαρβάρους καὶ μολονότι εὐρέθη ἀνάμεσα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπέστρεψε φέρων λαμπρότερον τρόπαιον ἀπὸ τὸ προηγούμενον, καὶ ἀκολουθῶν αὐτὴν τὴν ἀρετὴν ἐγίνετο διαρκῶς καὶ ὑψηλότερος. Διὰ τοῦτο ἐγκωμιάζεται εἰς κάθε περίπτωσιν, διὰ τοῦτο στεφανώνεται καὶ ἐπαινεῖται, ἐνῷ ὁ Φαραῶ ἔγινε καὶ χῶμα καὶ στάκτη καὶ ὅτιδῆποτε ἄλλο ὑπάρχει εὐτελέστερον ἀπὸ αὐτά. Διότι τίποτε δὲν ἀποστρέφεται τὸσον ὁ Θεός, ὅσον τὴν ὑπερηφάνειαν. Διὰ τοῦτο εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἔκανε τὰ πάντα, διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτὸ τὸ πάθος. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐγίναμεν θνητοὶ καὶ μᾶς συνοδεύουν διαρκῶς ἡ λύπη καὶ οἱ ὀδυρμοί. Διὰ τοῦτο ζῶμεν μέσα εἰς τὸν πόνον, τοὺς ἰδρωτάς καὶ μὲ διαρκῇ καὶ καταπιεστικὴν ἐργασίαν. Καθ' ὅσον ἡ ἀλαζονεία ὠδήγησε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἐπειδὴ ἤλπισε νὰ γίνῃ ἴσος μὲ τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο οὔτε καὶ ἐκεῖνα πού εἶχε διετήρησεν, ἀλλὰ ἐξέπεσεν καὶ ἀπὸ αὐτά. Τόσον μεγάλο κακὸν εἶναι ἡ ἀλαζονεία· διότι ὅχι μόνον δὲν προσθέτει κανένα κατόρθωμα εἰς τὴν ζωὴν μας, ἀλλὰ ἐξαφανίζει καὶ τὰ ὅσα ἔχομεν. Ὅπως ἀκριβῶς πάλιν ἡ ταπεινοφροσύνη ὅχι μόνον δὲν καταστρέφει κανένα ἀπὸ αὐτὰ πού ἔχομεν, ἀλλὰ προσθέτει καὶ αὐτὰ πού δὲν ἔχομεν.

Αὐτὴν λοιπὸν ἃς ποθήσωμεν, αὐτὴν ἃς ἐπιδιώξωμεν, ὥστε καὶ τὴν ἐπίγειον τιμὴν ν' ἀπολαύσωμεν, καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν μέλλουσαν δόξαν, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸν Πατέρα καὶ συγχρόνως καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα δόξα καὶ δύναμις, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΣ΄
Ματθ. 20, 29 — 21, 11

«Καὶ ἐκπορευομένων αὐτῶν ἀπὸ Ἱεριχώ, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί. Καὶ ἰδοὺ δύο τυφλοὶ καθήμενοι παρὰ τὴν ὁδόν, ἀκούσαντες δι᾽ Ἰησοῦς παράγει, 5 ἐκραζον λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, υἱὸς Δαυὶδ».

1. Ὅρα πόθεν παρῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ποῦ πρὸ τούτου διέτριβεν· ὃ καὶ μάλιστα ζητήσεως ἄξιον εἶναι μοι δοκεῖ, διατί μὴ καὶ πρῶτον ἐκεῖθεν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀλλὰ διὰ τῆς Σαμαρείας. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν τοῖς φιλομαθέσιν ἀφήσομεν. Εἰ γάρ τις ἀκριβῶς ἐξετάζειν ἐθέλοι, εὖρῃσει τὸν Ἰωάννην αἰνιξάμενον αὐτὸ καλῶς καὶ τὴν αἰτίαν τεθεικότα. Ἡμεῖς δὲ τῶν προκειμένων ἐχώμεθα, καὶ τῶν τυφλῶν τούτων ἀκούσωμεν, οἳ πολλῶν βλεπόντων ἦσαν ἀμείνους. 15 Οὔτε γὰρ τὸν ὁδηγοῦντα ἔχοντες, οὔτε ἰδεῖν αὐτὸν δυνάμενοι ἐπισιάντια, ὅμως ἐφιλονείκουν ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ μεγάλῃ ἡρξαντο φωνῇ κράζειν καὶ ἐπισιομισθέντες μᾶλλον ἐδόων. Τοιοῦτον γὰρ ψυχὴ καρτερικὴ δι' αὐτῶν τῶν κωλυόντων αἴρεται. Ὁ δὲ Χριστὸς εἶα αὐτοὺς ἐπισιομίζε- 20 σθαι, ἵνα μειζρόνως αὐτῶν ἡ προθυμία φαίνεται, καὶ μάθῃς ἄξιως αὐτοὺς ἀπολαύοντας τῆς θεραπείας. Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐρωτᾷ, Πιστεύετε; περὶ ἐπὶ πολλῶν ποιεῖ· ἡ γὰρ κραυγὴ

ΟΜΙΛΙΑ ΕΣ΄

Ματθ. 20, 29 — 21, 11

«Καὶ ἐνῷ αὐτοὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν Ἱερικῶ, τὸν ἠκολούθησε μεγάλο πλῆθος λαοῦ. Καὶ νά, δύο τυφλοὶ ποὺ ἐκάθηντο εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, μόλις ἤκουσαν ὅτι περνᾷ ὁ Ἰησοῦς ἄρχισαν νὰ φωνάζουν δυνατὰ λέγοντες· Ἐλέησέ μας, Κύριε, υἱὲ τοῦ Δαυὶδ».

1. Πρόσεχε ἀπὸ ποῦ ἦλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ποῦ διέμενε πρὶν ἀπ' αὐτό, πρᾶγμα πού, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἄξιον ἐρεῦνης, διατί δηλαδὴ καὶ προηγουμένως δὲν μετέβη ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀλλὰ μετέβαινε διὰ μέσου τῆς Σαμαρείας. Ἄλλ' αὐτὸ ἃς τὸ ἀφήσωμεν διὰ τοὺς φιλομαθεῖς. Διότι ἐὰν κάποιος ἤθελε τὸ ἐξετάσει μὲ ἀκρίβειαν, θὰ εὔρῃ ὅτι ὁ Ἰωάννης ὑπηνίχθη αὐτὸ πολὺ καθαρὰ καὶ ὅτι ἀνέφερε καὶ τὴν αἰτίαν. Ἡμεῖς ὅμως ἃς ἀσχοληθῶμεν μὲ αὐτὰ ποὺ ἔχομεν ἔμπροσθέν μας καὶ ἃς ἀκούσωμεν τοὺς τυφλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κατὰ πολὺ καλύτεροι ἀπὸ πολλοὺς ποὺ βλέπουν. Χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε ὁδηγὸν καὶ χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ ἰδοῦν τὸν Κύριον ποὺ ἦλθεν ἐκεῖ, παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐφιλονεικοῦσαν νὰ ἔλθουν πλησίον του καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ ἐμποδιζόμενοι νὰ φωνάζουν, αὐτοὶ ἐφώναζον ἀκόμη περισσότερο. Διότι τέτοια εἶναι ἡ καρτερικὴ ψυχὴ. Ὁ δὲ Χριστὸς ἄφηνεν αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐμποδίζουν νὰ φωνάζουν, διὰ νὰ γίνεταί φανερὴ εἰς πᾶν μεγάλον βαθμὸν ἡ προθυμία των καὶ διὰ νὰ μάθῃς ὅτι μὲ τὴν ἀξίαν των ἀπῆλθυσαν τὴν θεραπείαν. Διὰ τοῦτο, δὲν τοὺς ἐρωτᾷ, Πιστεύετε; πρᾶγμα ποὺ κάνει εἰς πολλοὺς ἄλλους, διότι ἡ κραυγὴ καὶ ὁ ἔρχο-

καὶ ἡ πρόσδοδος ἤρκει πᾶσι κατὰδὴλον ποιῆσαι τὴν πίστιν αὐτῶν.

Ἐνιεῦθεν μάθανε, ἀγαπητέ, διὸ καὶ σφόδρα εὐτελεῖς ὤμεν καὶ ἀπερριμμένοι, μετὰ σπουδῆς δὲ προσίωμεν τῷ Θεῷ, 5 καὶ δι' ἡμῶν αὐτῶν θυνησόμεθα ἀνύειν ὅπερ ἂν αἰτῶμεν. Ὅρα γοῦν καὶ οὗτοι πῶς οὐδένα τῶν ἀποσιόλων συνήγορον ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπιστομίζοντας, ἴσχυσαν ὑπερβῆναι τὰ κωλύματα καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν τὸν Ἰησοῦν. Καίτοι παρησίαν θίου οὐδεμίαν αὐτοῖς μαρτυρεῖ ὁ εὐαγγε- 10 λιστής, ἀλλ' ἤρκεσεν ἀντὶ πάντων αὐτοῖς ἡ προθυμία. Τοῦτους δὴ καὶ ἡμεῖς ζηλώσωμεν. Καὶ ἀναβάλληται τὴν δόσιν ὁ Θεὸς καὶ πολλοὶ οἱ ἀπάγοντες, μὴ ἀποσιῶμεν αἰτοῦντες. Ταύτη γὰρ μάλιστα τὸν Θεὸν ἐπισπασόμεθα. Ὅρα γοῦν καὶ ἐνταῦθα πῶς τὴν σφοδρὰν αὐτῶν προθυμίαν οὐχ ἡ πε- 15 νία, οὐχ ἡ πῆρωσις, οὐ τὸ μὴ ἀκουσθῆναι, οὐ τὸ παρὰ τῶν ὄχλων ἐπιτιμηθῆναι, οὐκ ἄλλο οὐδὲν διεκώλυσε. Τοιοῦτόν ἐστι ψυχὴ ζέουσα καὶ πονουμένη.

Τί οὖν ὁ Χριστός; Ἐφώνησεν αὐτοὺς καὶ εἶπε· τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν; Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἵνα ἀνοιγῶσιν 20 ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοί. Τίνος ἔνεκεν αὐτοὺς ἐρωτᾷ; Ἵνα μὴ τις νομίῃ, διὸ ἄλλα θουλομένοις λαβεῖν ἄλλα δίδωσι. Καὶ γὰρ ἔθος αὐτῷ πανταχοῦ πρότερον τὴν ἀρετὴν τῶν θερα- πευομένων κατὰδὴλον ποιεῖν καὶ ἐκκαλύπτειν ἅπασιν, καὶ τότε ἐπάγειν τὴν λατρείαν δι' ἑν μὲν, ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους 25 εἰς ζῆλον ἀγάγῃ δι' ἕτερον δέ, ἵνα δείξῃ τῆς δωρεᾶς ἀξίως ἀπολαύοντας. Τοῦτο γοῦν καὶ ἐπὶ τῆς Χαναταίας

μός των ἐκεῖ ἦσαν ἄρκετὰ διὰ νὰ φανερώσουν εἰς ὅλους τὴν πίστιν των.

Ἀπὸ αὐτὸ μάθαινε, ἀγαπητέ, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη εἴμεθα πάρα πολὺ ὄσημοι καὶ καταφρονημένοι, ἀλλὰ προσερχόμεθα εἰς τὸν Θεὸν μὲ πολλὴν προθυμίαν, θὰ ἡμπορέσωμεν καὶ μόνοι μας νὰ ἐπιτύχωμεν αὐτὸ ποῦ ζητοῦμεν. Πρόσεχε λοιπὸν καὶ αὐτοὶ πῶς χωρὶς νὰ ἔχουν ὡς συνήγορον κανένα ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, ἀντιθέτως μάλιστα καὶ πολλοὺς ποὺ τοὺς ἡμπόδιζον νὰ φωνάζουν, κατῴρθωσαν νὰ ξεπεράσουν τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ ἔλθουν πλησίον τοῦ Ἰησοῦ. Ἄν καὶ βέβαια ὁ εὐαγγελιστὴς δὲν ἀναφέρει καμμίαν ἀξίειπαινον πρᾶξιν ποῦ νὰ τοὺς ἔδιδε παρρησίαν, ἀλλ' ἤρκεσεν ἀντὶ ὅλων αὐτῶν ἀπλῶς καὶ μόνον ἡ προθυμία των. Αὐτοὺς λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἄς μιμηθῶμεν. Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Θεὸς ἀναβάλλῃ τὴν δόσιν καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ διώχνουν ἀπὸ κοντὰ του, ἄς μὴ παύσωμεν νὰ ζητοῦμεν. Διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατ' ἐξοχὴν θ' ἀποσπᾶσωμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Πρόσεχε βέβαια καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πῶς οὔτε ἡ πτώχεια των, οὔτε ἡ τύφλωσίς των, οὔτε τὸ ὅτι ὑπῆρχε περίπτωσις νὰ μὴ εἰσακουσθοῦν, οὔτε ἐπιτίμῃσις ἐκ μέρους τοῦ ὄχλου, οὔτε τίποτε ἄλλο ἡμπόδισε τὴν μεγάλην προθυμίαν των. Τέτοια εἶναι ἡ ψυχὴ ποῦ κατακαίεται ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ μοχθεῖ διὰ τὴν ἀρετὴν.

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; «Τοὺς ἐφώναξε καὶ τοὺς εἶπε· Τί θέλετε νὰ κάνω δι' ἐοᾶς; Τοῦ λέγουν· Κύριε, θέλομεν ν' ἀνοιγοῦν οἱ ὀφθαλμοί μας». Διὰ ποῖον λόγον τοὺς ἐρωτᾷ; Διὰ νὰ μὴ νομίσῃ κανεὶς, ὅτι αὐτοὶ μὲν ἄλλα θέλουν νὰ λάβουν, ἐνῷ αὐτὸς τοὺς δίδει ἄλλα. Καθ' ὅσον συνηθίζει ὁ Κύριος εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις νὰ φανερώνῃ κατ' ἀρχὴν τὴν ἀρετὴν τῶν θεραπευομένων καὶ νὰ τὴν ἀποκαλύπτῃ πρὸς ὅλους καὶ μετὰ νὰ παρέχῃ τὴν θεραπείαν, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ νὰ κάνῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς μιμηθοῦν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἀξίως ἀπολαύουν τῆς δωρεᾶς. Αὐτὸ βέβαια ἔκανε καὶ εἰς τὴν Χαναναίαν γυναῖκα, αὐτὸ

ἐποίησε γυναικός, τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἑκατοντάρχου, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς αἰμορροούσης· μᾶλλον δὲ ἢ θαυμασία γυνὴ ἐκείνη καὶ προῦλαβε τοῦ Δεσπότης τὴν πεῦσιν· ἀλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτως αὐτὴν παρέδραμεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἱατρείαν
 5 κατὰδὲ αὐτὴν ποιεῖ. Οὕτως αὐτῷ πανταχοῦ περιουσιόδαστον ἦν ἀνακηρύττειν τῶν προσιόντων αὐτῷ τὰ κατορθώματα, καὶ πολλῶν μείζονα ἀποφαίνειν τῶν ὄντων· ὃ δὲ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ.

Εἶτα, ἐπειδὴ εἶπον ὅπερ ἐβούλοντο, σπλαγχνισθεὶς ἤψατο αὐτῶν. Αὕτη γὰρ μόνον ἡ αἰτία τῆς ἱατρείας, δι' ἣν εἰς τὸν κόσμον ἦλθεν. Ἀλλ' ὅμως εἰ καὶ ἔλεος ἦν καὶ χάρις, τοὺς ἀξίους ἐπιζητεῖ. Ὅτι δὲ ἀξιοί, δηλὸν καὶ ἐξ ὧν ἐδόησαν καὶ ἐξ ὧν λαβόντες οὐκ ἀπεπήδησαν, ὃ πολλοὶ ποιοῦσι, μετὰ τὰς εὐεργεσίας ἀγνωμονοῦντες. Ἀλλ' οὐκ ἐκείνοι τοι-
 10 οῦτοι· ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς δόσεως καρτερικοὶ καὶ μετὰ τὴν δόσιν ἐνγνώμονες· καὶ γὰρ ἠκολούθησαν αὐτῷ.

«Καὶ διὲ ἤγγισεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἦλθεν εἰς Βηθφαγὴ πρὸς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἀπέστειλε δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, λέγων· πορεύεσθε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν
 20 καὶ εὗρήσετε ὄνον δεδεμένον καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι. Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ τι, ἐρεῖτε, διὲ ὁ Κύριος αὐτῶν χρεῖαν ἔχει· καὶ εὐθέως ἀποστέλλει αὐτούς. Τοῦτο δὲ γέγονε, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ προφήτου Ζαχαρίου· εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου
 25 ἔρχεται σοι πρῶτος καὶ ἐπιθεδικῶς ἐπὶ ὄνον καὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου».

Καίτοι πολλάκις ἐπέβη τῶν Ἱεροσολύμων πρότερον, ἀλλ' οὐδέποτε μετὰ τοσαύτης περιφανείας. Τί οὖν τὸ αἷτιον; Πρῶ-

καὶ εἰς τὸν ἐκατόνταρχον, αὐτὸ καὶ εἰς τὴν αἰμορροοῦσαν, μᾶλλον δὲ ἢ θαυμασία ἐκείνη γυναῖκα ἐπρόλαβε τὴν ἐρώτησιν τοῦ Κυρίου, ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ ἀπαράτρητος, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ τὴν θεραπείαν τὴν φανερώνει εἰς ὅλους. Ἔτσι ἐφρόντιζε πάρα πολὺ νὰ διακηρύσῃ τὰ κατορθώματα αὐτῶν ποὺ τὸν ἐπλησίαζον καὶ νὰ τὰ παρουσιάζῃ πολὺ πρὸ μεγαλύτερα ἀπὸ ὅ,τι ἦσαν, πρᾶγμα βέβαια ποὺ κάνει καὶ τώρα.

Ἔπειτα, ἀφοῦ εἶπαν αὐτὸ ποὺ ἤθελον, τοὺς εὐσπλαγχνίσθη καὶ ἤγγισε τὰ μάτια των. Αὐτὴ βέβαια ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι ἡ μοναδικὴ αἰτία τῆς θεραπείας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλ' ὅμως ἂν καὶ ἦτο ἀποτέλεσμα ἐλέους καὶ χάριτος, ὅμως ἐπιζητεῖ τοὺς ἀξίους. Τὸ ὅτι δὲ ἦσαν ἀξιοὶ τῆς χάριτος, γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἐφώναξαν δυνατὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι, ὅταν ἔλαβον τὴν δωρεάν, δὲν ἔφυγον μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριον, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνουν πολλοί, δείχνοντες ἀγνωμοσύνην μετὰ τὰς εὐεργεσίας. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἦσαν τέτοιοι, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν θεραπείαν ἦσαν καρτερικοὶ καὶ μετὰ τὴν δωρεάν εὐγνώμονες, καθ' ὅσον ἠκολούθησαν αὐτόν.

«Καὶ ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βηθφαγῇ, πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, ἀπέστειλεν ὁ Κύριος δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, λέγων· Πηγαίνετε εἰς τὴν κώμην ποὺ εὐρίσκεται ἀπέναντί μας καὶ θὰ εὑρετε μίαν ὄνον δεμένην καὶ ἓνα πουλᾶρι μαζὶ μὲ αὐτήν· νὰ τὴν λύσετε καὶ νὰ μοῦ τὴν φέρετε. Καὶ ἐὰν κάποιος σᾶς εἰπῇ κάτι, νὰ εἰπῇτε, ὅτι ὁ Κύριος τὰ χρειάζεται· καὶ ἀμέσως θὰ τὰ στείλῃ. Αὐτὸ δὲ ἔγινε, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο ποὺ ἐλέχθη διὰ τοῦ προφήτου Ζαχαρίου· Νὰ εἰπῇτε εἰς τὴν θυγατέρα Σιών, Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς ἐσένα πρῶτος καὶ καθισμένος ἐπάνω εἰς ἓνα πουλᾶρι ποὺ εἶναι γεννημένον ἀπὸ ὄνον ποὺ ἔχει σύρει ζυγόν»².

Μολονότι πολλὰς φορὰς προηγουμένως ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, οὐδέποτε ὅμως τὸ ἔκανε αὐτὸ μὲ τόσην μεγα-

οἶμα ἦν τότε τῆς οἰκονομίας· καὶ οὔτε αὐτὸς σφόδρα κατή-
 δηλος ἦν, οὔτε ὁ καιρὸς τοῦ παθεῖν ἐγγύς· διόπερ ἀδιαφω-
 ρώτερον αὐτοῖς ἀνεμίγνυτο καὶ μᾶλλον κρύπτων ἑαυτόν.
 Οὔτε γὰρ ἂν ἐθανυμάσθη φαινόμενος οὕτω καὶ εἰς μείζονα
 5 ἂν αὐτοὺς ἐξήγαγεν ὁργὴν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τῆς αὐτοῦ δυ-
 νάμεως πείραν ἔδωκεν ἱκανὴν καὶ ὁ σιαυρὸς ἐπὶ θύραις
 ἦν, μειζόνως ἐκλάμπει λοιπὸν καὶ μετὰ πλείονος ἅπαντα
 πρᾶττει περιφανείας τὰ μέλλοντα αὐτοὺς ἐκκαίειν. Δυνατὸν
 μὲν γὰρ ἦν καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τοῦτο γενέσθαι· ἀλλ' οὐ
 10 χρῆσιμον, οὐδὲ λυσιτελές οὕτω.

Σὺ δέ μοι θεὰ ὅσα θαύματα γίνεται καὶ ὅσαι πληροῦν-
 ται προφητεῖαι. Εἶπεν, ὅτι εὐρήσετε ὄνον· προεῖπεν ὅτι οὐ-
 δεῖς κωλύσει, ἀλλ' ὅτι ἀκούσαντες σιγήσουσι. Τοῦτο δὲ οὐ
 μικρὸν κρῖμα Ἰουδαίων, εἰ τοὺς οὐδέποτε γνωρίμους αὐτῷ,
 15 οὐδὲ φανέντας, πείθει τὰ αὐτῶν προέσθαι καὶ μηδὲν ἀντει-
 πεῖν καὶ διὰ τῶν μαθητῶν· οὗτοι δὲ αὐτῷ θαυματουργοῦντι
 παρόντες οὐκ ἐπέσθην.

2. Μηδὲ μικρὸν εἶναι νομίσης τὸ γεγενημένον. Τίς γὰρ
 αὐτοὺς ἔπεισε, τῶν ἰδίων ἀφαιρουμένων καὶ ταῦτα πένητας
 20 ὄντας ἴσως καὶ γεωργούς, μὴ ἀντειπεῖν; Τί λέγω μὴ ἀντει-
 πεῖν; μὴ ἐρέσθαι ἢ καὶ ἐρομένους σιγήσαι καὶ παραχωρῆ-
 σαι; Καὶ γὰρ ἀμφότερα ὁμοίως θαυμασιὰ ἦν, καὶ εἰ μηδὲν
 εἶπον, ἐλκομένων τῶν ὑποζυγίων, καὶ εἰ εἰπόντες καὶ ἀ-
 κούσαντες, ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν χρεῖαν ἔχει, παρεχώρησαν
 25 καὶ οὐκ ἀντίστησαν, καὶ ταῦτα οὐκ αὐτὸν ὁρῶντες, ἀλλὰ τοὺς

λοπρέπειαν. Ποία λοιπὸν ἦτο ἡ αἰτία; Ἦτο τότε ἡ ἀρχὴ τῆς θείας οἰκονομίας καὶ οὔτε ὁ ἴδιος ἦτο πάρα πολὺ γνωστός, οὔτε ἦτο κοντὰ ὁ καιρὸς τοῦ πάθους· καὶ ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀνεμιγνύετο μὲ αὐτοὺς χωρὶς καμμίαν φροντίδα καὶ μᾶλλον ἀπέκρυπτε τὸν ἑαυτὸν του. Διότι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θαυματούνη, ἐὰν ἐνεφανίζετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὅπωςδήποτε θὰ τοὺς ἐξώργιζεν εἰς πολὺ μεγάλον βαθμόν. Ὅταν ὅμως ἀπέδειξε κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν τὴν δύναμίν του καὶ εὕρισκετο πολὺ πλησίον ὁ σταυρικὸς θάνατός του, τότε πλέον ἐκλάμπει κατὰ πολὺ περισσότερον καὶ πράττει μὲ μεκαλυτέραν μεγαλοπρέπειαν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς καίουν. Ἦτο δυνατόν βέβαια αὐτὸ νὰ γίνη καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο τόσον χρήσιμον, οὔτε τόσον ὠφέλιμον.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε πόσα θαύματα γίνονται τώρα καὶ πόσαι προφητεῖαι ἐκπληροῦνται. Εἶπεν, ὅτι θὰ εὑρετε ὄνον· προεῖπεν, ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ κανεὶς καὶ ὅτι θὰ σιωπήσουσιν ὅταν ἀκούσουν τὴν αἰτίαν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ὅχι μικρὰν καταδίκην διὰ τοὺς Ἰουδαίους, τὸ ὅτι πείθει αὐτοὺς, ποὺ δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ γνωστοί του οὔτε τοὺς εἶδε ποτέ, νὰ παρέχουν τὰ ἰδικὰ των καὶ νὰ μὴ φέρουν καμμίαν ἀντίρρησην καὶ μάλιστα διὰ τῶν μαθητῶν του, ἐνῶ αὐτοί, ἂν καὶ ἦσαν παρόντες ὅταν ἐθαυματοουργοῦσε, δὲν ἐπίστευσαν.

2. Οὔτε νὰ θεωρήσῃς ἀσήμαντον αὐτὸ ποὺ συνέβη. Διότι ποῖος τοὺς ἔπεισε, ἐνῶ ἀφηροῦντο τὰ ὑπάρχοντά των καὶ ἦσαν πτωχοὶ καὶ ἰσως καὶ γεωργοί, νὰ μὴ προβάλλουν καμμίαν ἀντίρρησην; Μὰ διατί λέγω, νὰ μὴ προβάλλουν ἀντίρρησην; χωρὶς νὰ ἐρωτήσουν ἢ καὶ ἂν ἀκόμη ἐρωτήσουν νὰ σιωπήσουν νὰ τὰ παραχωρήσουν; Καθ' ὅσον καὶ τὰ δύο ἦσαν ἐξ Ἰσου θαυμαστά, καὶ τὸ ὅτι δὲν εἶπαν τίποτε, ἐνῶ ἔπαιρναν τὰ ὑποζύγια των, καὶ τὸ ὅτι καὶ ἂν εἶπαν κάτι, ὅταν ὅμως ἤκουσαν, ὅτι ὁ Κύριός των τὰ χρειάζεται, τὰ παρέχώρησαν καὶ δὲν ἔφεραν καμμίαν ἀντίστασιν; καὶ ὅλα αὐτὰ ἂν καὶ δὲν ἔβλεπον τὸν ἴδιον, ἀλλὰ τοὺς μαθητάς του.

μαθητίας. Ἀπὸ τούτων αὐτοὺς παιδεύει, ὅτι καὶ Ἰουδαίους ἐδύνατο καὶ ἄκοντας κωλύσαι διόλου μέλλοντας αὐτῷ ἐπιέναι, καὶ ἁφῶνους καταστήσαι, ἀλλ' οὐκ ἠθέλησε. Καὶ ἕτερον δὲ μετὰ τούτων διδάσκει τοὺς μαθητίας, ὅπερ ἂν αἰτήσῃ
 5 διδόναι· κἂν αὐτὴν κελεύσῃ τὴν ψυχὴν προσδοῖαι, καὶ ταύτην παρέχειν, καὶ μὴ ἀντιλέγειν. Εἰ γὰρ οἱ ἄγνωστοι αὐτῷ παρεχώρησαν, πολλῷ μᾶλλον αὐτοὺς ἀπάντων ἐξίστασθαι δεῖ.

Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ ἑτέραν πάλιν προφητεῖαν ἐπλήρου διπλῆν· τὴν μὲν δι' ἔργων, τὴν δὲ διὰ ρημάτων.
 10 Καὶ ἡ μὲν διὰ τῶν ἔργων ἦν, ἡ διὰ τῆς καθέδρας τοῦ θνόν· ἡ δὲ διὰ τῶν ρημάτων, ἡ τοῦ προφήτου Ζαχαρίου· καὶ γὰρ εἶπεν, ὅτι καθεδεῖται ὁ βασιλεὺς ἐπὶ θνόν. Καὶ καθίσας αὐτὸς καὶ πληρώσας αὐτήν, ἑτέραν πάλιν ἐδίδου προφητείας ἀρχήν, δι' ὧν ἐποίει τὰ μέλλοντα προδιατυπῶν. Πῶς
 15 καὶ τίτις τρόπος; Τῶν ἀκαθάρτων ἐθνῶν τὴν κλῆσιν προαναφώνει καὶ ὅτι αὐτοῖς ἐπαναπαύσεται, καὶ εἴξουσιν αὐτῷ καὶ ἔψονται καὶ προφητεία διεδέχετο προφητεῖαν.

Ἐμοὶ δὲ οὐ διὰ τοῦτο δοκεῖ μόνον ἐπὶ τὸν θνόν καθίσει, ἀλλὰ καὶ μέτρον ἡμῖν φιλοσοφίας παρέχων. Οὐ γὰρ διή
 20 μόνον προφητείας ἐπλήρου, οὐδὲ δόγματα ἐφύτευσε, τὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ τὸν θλον ἡμῖν διώρθου δι' αὐτῶν τούτων, πανταχοῦ κανόνας ἡμῖν τιθεῖς τῆς ἀναγκαίας χρείας καὶ διὰ πάντων τὴν ζωὴν κατορθῶν τὴν ἡμετέραν. Διὰ τοι τοῦτο καὶ ἡνίκα τίκτεσθαι ἔμελλεν, οὐκ ἐπεζήτησε λαμ-
 25 πρὰν οἰκίαν, οὐδὲ μητέρα πλουσίαν καὶ περιφανῆ, ἀλλὰ πτωχήν, καὶ μνησιτῆρα τέκτονα ἔχουσα, καὶ ἐν καλύβῃ γενναῖται καὶ ἐν φάτινῃ τίθεται καὶ μαθητὰς ἐκλέγων, οὐ ρή-

Μὲ αὐτὰ τοὺς διδάσκει, ὅτι καὶ τοὺς Ἰουδαίους, πού ἔσχε-
δίαζον νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του, ἤμποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπο-
δίῃ τελείως καὶ νὰ τοὺς κάνῃ ἀφώνους, ἀλλὰ δὲν τὸ ἠθέλη-
σε. Καὶ ἄλλο δὲ μαζὶ μὲ αὐτὰ διδάσκει εἰς τοὺς μαθητάς του,
ὅ,τι δηλαδὴ καὶ ἂν ζητήσῃ νὰ τοῦ τὸ δίδουν· καὶ ἂν ἀκόμη
τοὺς διέτασσε νὰ θυσιάσουν τὴν ζωὴν των καὶ αὐτὴν νὰ
τοῦ τὴν προσφέρουν, χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησην. Διότι ἐὰν
οἱ ἄγνωστοι τοῦ παρεχώρησαν τὰ ζῶα των, πολὺ περισσότε-
ρον αὐτοὶ πρέπει νὰ ἐγκαταλείπουν τὰ πάντα.

Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ αὐτὰ πού ἐλέχθησαν καὶ ἄλλην πάλιν
διπλὴν προφητείαν ἐξεπλήρωνε, τὴν μὲν μίαν μὲ τὰ ἔργα
του, τὴν δὲ ἄλλην μὲ τὰ λόγια. Καὶ αὐτὴ πού ἐξεπληροῦτο
μὲ τὰ ἔργα ἦτο τὸ ὅτι ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς ὄνον, ἡ δὲ ἄλλη,
πού ἐξεπληροῦτο μὲ τὰ λόγια, ἦτο ἡ προφητεία τοῦ προφή-
του Ζαχαρίου, καθ' ὅσον αὐτὸς εἶπεν, ὅτι θὰ καθίσῃ ὁ βα-
σιλεὺς ἐπάνω εἰς ὄνον. Καὶ ἀφοῦ ὁ Κύριος ἐκάθισε καὶ ἐξε-
πλήρωσεν αὐτήν, ἔδωκε πάλιν τὴν ἀρχὴν ἄλλης προφητείας,
προδιατυπῶνων δηλαδὴ, μὲ τὰ ὅσα ἔπραττεν, ὅλα ἐκεῖνα
πού ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν. Πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Προ-
εκήρυττε τὴν κλῆσιν τῶν ἀκαθάρτων ἐθνῶν καὶ ὅτι θὰ εὕρῃ
ἀνάπαυσιν εἰς αὐτὰ καὶ ὅτι θὰ δεχθοῦν τὴν κλῆσιν καὶ θὰ
τὰν ἐκολουθήσουν· καὶ ἔτσι ἡ μία προφητεία διεδέχετο τὴν
ἄλλην.

Ἐγὼ ὅμως ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν ἐκάθισε μόνον
δι' αὐτὸ ἐπάνω εἰς τὸν ὄνον, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μᾶς δώσῃ
μέτρον εὐσεβείας. Διότι δὲν ἐξεπλήρωνε μόνον προφητείας,
οὔτε ἐφύτευε τὰ δόγματα τῆς ἀληθείας ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν
μας διώρθωνε μὲ αὐτὰ τὰ ἴδια, θέτων εἰς κάθε περίπτωσιν
κανόνας τῆς πρεπούσης συμπεριφορᾶς καὶ ὁδηγῶν ἔτσι τὴν
ζωὴν μας εἰς ἐπιτυχίαν. Διὰ τοῦτο βέβαια καὶ ὅταν ἐπρόκει-
το νὰ γεννηθῇ, δὲν ἐζήτησε μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν, οὔτε μη-
τέρα πλουσίαν καὶ περιφανῇ, ἀλλὰ πτωχήν, πού εἶχε μνη-
στῆρα ξυλουργόν, καὶ γεννᾶται μέσα εἰς καλύβαν καὶ τοπο-
θετεῖται εἰς τὴν φάτνην. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐξέλεγε τοὺς μα-

τορας καὶ σοφούς, οὐδὲ εὐπόρους καὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ πέ-
 νητίας καὶ ἐκ πενήτων καὶ παντοθεν ἀσήμεους ἐξέλεξε· καὶ
 τράπεζαν παραιτιθέμενος, ποτὲ μὲν κριθίνους ἄριους παραι-
 τίθεται, ποτὲ δὲ πρὸς αὐτὸν τὸν καιρὸν ἐξ ἀγορᾶς τοὺς μι-
 5 θητάς ὠνεῖσθαι κελεύων· καὶ σιβάδα ποιῶν, ἀπὸ χόρτου
 ποιεῖ· καὶ ἱμάτια ἀμφιεννύμενος, εὐτελῆ καὶ ἰῶν πολλῶν
 οὐδὲν διαφέροντα περιβάλλεται· οἰκίαν δὲ οὐδὲ ἔσχευεν.

Εἰ δὲ καὶ μεταβῆναι ἐκ τόπου εἰς τόπον ἔδει, ὁδοιπο-
 ρῶν τοῦτο ποιεῖ, καὶ οὕτως ὁδοιπορῶν, ὥς καὶ κοπιᾷ.
 10 Καὶ καθήμενος οὐ θρόνον δεῖται, οὐδὲ προσκεφαλαίου, ἀλλ'
 ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ποτὲ μὲν ἐν ὄρει, ποτὲ δὲ παρὰ τὴν πηγὴν·
 καὶ οὐ παρὰ τὴν πηγὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ μόνος καὶ Σαμα-
 ρεΐτιδι διαλέγεται. Πάλιν λύπης μέτρα τιθεῖς, ἥνίκα θρη-
 νῆσαι ἔδει, δακρῦει ἡρέμα, πανταχοῦ κανόνας, ὅπερ ἔφην,
 15 καὶ ὄρους πηγνύς, μέχρι τοῦ προβαίνειν δεῖ, καὶ περαιτέρω
 μηκέτι. Διὰ δὴ τοῦτο καὶ νῦν, ἐπειδὴ συνέβαινέ τινας ἀσθε-
 νεσιτέρους ὄντας ὑποζυγίων δεῖσθαι, κἀνταῦθα μέτρον ἔθη-
 κε, δεικνὺς διὸ οὐχ ἵππους, οὐδὲ ἡμιόνους ζεύξαντας φέρε-
 σθαι δεῖ, ἀλλὰ ὄνον κεχρησθῆναι καὶ περαιτέρω μὴ προβαί-
 20 νειν καὶ πανταχοῦ τῆς χρείας εἶναι.

Ἰδῶμεν δὲ καὶ τὴν προφητείαν, τὴν διὰ τῶν ρημάτων·
 τὴν διὰ τῶν πραγμάτων. Τίς οὖν ἡ προφητεία; Ἐἰδὼν ὁ
 βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρῶτος καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὑπο-
 ζύγιον καὶ πῶλον νέον· οὐχὶ ἄρματα ἐλαύνων, ὥς οἱ λοι-
 25 ποὶ βασιλεῖς· οὐ φόρους ἀπαιτῶν, οὐ σοδῶν καὶ δορυφό-
 ρους περιάγων· ἀλλὰ πολλὴν τὴν ἐπιείκειαν κἀντιεῦθεν ἐπι-

θητάς των, ἐξέλεξεν ὄχι ρήτορας καὶ σοφούς, οὔτε πλουσίους καὶ εὐγενικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ πτωχοὺς, ποὺ κατήγοντο ἀπὸ πτωχοὺς, καὶ ἦσαν ἄσημοι ἀπὸ κάθε ἁποψιν. Καὶ ὅταν παραθέτη τράπεζαν, ἄλλοτε μὲν παραθέτει κριθίνους ἄρτους, ἄλλοτε δὲ ἀποστέλλει τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ τοὺς μαθητάς του ν' ἀγοράσουν φαγώσιμα ἀπὸ τὴν ἀγοράν. Καὶ ὅταν κατασκευάζῃ τὸ στρῶμα του, τὸ κατασκευάζει ἀπὸ χόρτον· καὶ τὰ ἐνδύματα ποὺ φορεῖ εἶναι εὐτελεῖ καὶ δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ αὐτὰ ποὺ φοροῦν οἱ ἄλλοι, οἰκίαν δὲ οὔτε κἂν εἶχεν.

Ἐὰν δὲ ἐχρειάζετο νὰ μεταβῇ ἀπὸ ἓνα τόπον εἰς ἄλλον, τὸ κάνει αὐτὸ ἀδοιπορῶν, καὶ τόσον ὁδοιπορεῖ, ὥστε καὶ νὰ νοιώθῃ κούρασιν. Καὶ ὅταν κάθεται, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ θρόνον, οὔτε ἀπὸ προσκεφάλαιον, ἀλλὰ κάθεται ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, ἄλλοτε μὲν εἰς τὸ ὄρος, ἄλλοτε δὲ κοντὰ εἰς τὴν πηγὴν, καὶ ὄχι μόνον κοντὰ εἰς τὴν πηγὴν, ἀλλὰ καὶ μόνος καὶ συνομιλεῖ μὲ τὴν Σαμαρεΐτιδα*. Πάλιν μὲ σκοπὸν νὰ θέσῃ μέτρον εἰς τὴν λύπην, ὅταν ἐχρειάζετο νὰ θρηνήσῃ, δακρύζει ἥρεμα, θέτων εἰς κάθε περίπτωσιν, ὅπως εἶπα, κανόνας καὶ ὅρια, μέχρι ποῦ δηλαδὴ πρέπει νὰ προχωροῦμεν καὶ οὐδέποτε νὰ προχωροῦμεν πρὸ πέρα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ τώρα, ἐπειδὴ συνέβαινεν ὠρισμένοι ποὺ ἦσαν ἀσθενεῖς νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ὑποζύγια, ἔθεσε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μέτρον, δεικνύων ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ ζευκθοῦν οὔτε ἵπποι οὔτε ἡμίονοι διὰ τὴν μεταφοράν των, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιοῦν ὄνον καὶ νὰ μὴ προχωροῦν πρὸ πέρα καὶ πάντοτε νὰ ἀρκοῦνται εἰς τὰ ἀναγκαῖα.

Ἄς ἰδοῦμεν δὲ καὶ τὴν προφητείαν ποὺ διευτυπώθη μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ πράγματα. Ποῖα λοιπὸν εἶναι ἡ προφητεία; «Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς ἐσένα πρῶτος καὶ εἶναι καθισμένος ἐπάνω εἰς ὑποζύγιον καὶ νέον πουλάρι»· δὲν διέρχεται καθισμένος ἐπάνω εἰς ἄρματα, ὅπως οἱ λοιποὶ βασιλεῖς, δὲν ζητεῖ φόρους, οὔτε δημιουργεῖ θόρυβον περιβαλλόμενος ἀπὸ δορυφόρους, ἀλλὰ δεικνύων

δεικνύμενος. Ἐρώτησον τοίνυν τὸν Ἰουδαῖον ποῖος βασι-
 λεὺς ἐπὶ ὄνου ὀχοούμενος ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ; Ἀλλ' οὐκ ἂν
 ἔχοι εἰπεῖν, ἀλλ' ἡ τοῦτον μόνον. Ἐποίει δὲ ταῦτα, ὅπερ
 ἔφην, τὰ μέλλοντα προδηλών. Ἐνταῦθα γὰρ ἡ Ἐκκλησία
 5 δηλοῦται διὰ τοῦ πώλου καὶ ὁ λαὸς ὁ νέος, ὁ ποτὲ μὲν
 ἀκάθαρτος, μετὰ δὲ τὸ καθίσαι τὸν Ἰησοῦν καθαρὸς γενό-
 μενος.

Καὶ ὄρα διόλον τὴν εἰκόνα σωζομένην. Οἱ γὰρ μαθη-
 ται λύουσι τὰ ὑποζύγια. Διὰ γὰρ τῶν ἀποσιόλων κἀκεῖνοι
 10 καὶ ἡμεῖς ἐκλήθημεν διὰ τῶν ἀποσιόλων προσήχθημεν. Ἐ-
 πειδὴ δὲ καὶ ἡ ἡμετέρα εὐδοκίμησις ἐκείνους παρεξήλωσε,
 διὰ τοῦτο φαίνεται ἡ ὄνος ἀκολουθοῦσα τῷ πώλῳ. Μετὰ
 γὰρ τὸ καθίσαι τὸν Χριστὸν ἐπὶ τὰ ἔθνη, τότε ἤξουσι κἀ-
 κεῖνοι παραζηλοῦντες. Καὶ τοῦτο δηλῶν ὁ Παῦλος ἔλεγεν·
 15 «Ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τοῦ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ
 τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ
 σωθήσεται». Ὅτι γὰρ προφητεία ἦν, δῆλον ἐκ τῶν εἰρημέ-
 νων. Οὐ γὰρ ἂν ἐμέλῃσεν τῷ προφήτῃ μετὰ τοσαύτης ἀκρι-
 βείας τοῦ ὄνου τὴν ἡλικίαν εἰπεῖν, εἰ μὴ τοῦτο ἦν. Οὐ ταῦτα
 20 δὲ μόνον δηλοῦνται διὰ τῶν εἰρημένων, ἀλλ' ὅτι καὶ μετ'
 εὐκολίας αὐτοὺς ἄξουσιν οἱ ἀπόστολοι. Ὡς περ γὰρ ἐνταῦθα
 οὐδεὶς ἀντιῆκεν εἰς τὸ κατὰσχαιν, οὕτως δὲ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν
 οὐδεὶς ἠδυνήθη διακωλύσαι τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἔμπρο-
 σθεν. Οὐ κἀθηται δὲ ἐπὶ γυμνὸν τὸν πῶλον, ἀλλ' ἐπὶ τὰ
 25 ἱμάτια τῶν ἀποσιόλων. Ἐπειδὴ γὰρ τὸν πῶλον ἔλαβον, ἅ-

καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν εἰς πολὺ μέγανον βαθμὸν τὴν ἐπιείκειάν του. Ἐρώτησε λοιπὸν τὸν Ἰουδαῖον· Ποῖος βασιλεὺς ἦλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καθισμένος ἐπάνω εἰς ὄνον; Δὲν θὰ ἔξη ὅμως νὰ σοῦ ἀναφέρῃ ἄλλον, παρὰ μόνον αὐτόν. Τὰ ἔκαμνε δὲ αὐτά, ὅπως ἀκριβῶς εἶπα, προαποκαλύπτων αὐτὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν. Διότι πράγματι ἐδῶ μὲ τὸ πουλάρι συμβολίζεται ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ νέος λαός, ὁ ὁποῖος κάποτε μὲν ἦτο ἀκάθαρτος, ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ ἐκάθισεν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε καθαρός.

Καὶ πρόσεχε τὴν εἰκόνα ποὺ εὐρίσκει ἐφαρμογὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Οἱ μαθηταὶ δηλαδὴ λύουν τὰ ὑποζύγια· διὰ τῶν ἀποστόλων λοιπὸν ἐκλήθημεν εἰς τὴν πίστιν καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἡμεῖς· διὰ τῶν ἀποστόλων ὠδηγήθημεν κοντὰ εἰς τὸν Κύριον. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἰδική μας εὐδοκίμησις εἰς τὴν πίστιν ἔκανε καὶ ἐκείνους νὰ μᾶς μιμηθοῦν, διὰ τοῦτο φαίνεται ἡ ὁδος νὰ ἀκολουθῇ τὸ πουλάρι. Διότι μετὰ τὴν διάδοσιν τῆς πίστεως εἰς τὰ ἔθνη, τότε θὰ ἔλθουν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μιμούμενοι ἐκείνους. Καὶ αὐτὸ δηλῶν ὁ Παῦλος ἔλεγε· «Διότι μέρος τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ περιέπεσεν εἰς ἀναισθησίαν, μέχρις ὅτου εἰσέλθουν ὅλοι οἱ ἐθνικοὶ καὶ ἔτσι θὰ σωθῇ ὅλος ὁ ἰσραηλιτικὸς λαός»⁴. Τὸ ὅτι λοιπὸν ἦτο προφητεία, γίνεται φανερόν ἀπὸ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν. Διότι ἄλλως δὲν θὰ τὸν ἐνδιέφερε τὸν προφήτην ν' ἀναφέρῃ μὲ τόσῃν ἀκρίβειαν τὴν ἡλικίαν τοῦ ὄνου, ἐὰν δὲν εἶχεν αὐτὴν τὴν σημασίαν. Καὶ δὲν δηλοῦνται μὲ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν μόνον αὐτά, ἀλλ' ὅτι καὶ μὲ εὐκολίαν θὰ ὀδηγήσουν αὐτοὺς οἱ ἀπόστολοι εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ἐδῶ δὲν ἔφερε κανεὶς οὐδεμίαν ἀντίρρησην εἰς τὸ νὰ πάρουν τὰ ὑποζύγια, ἔτσι καὶ μὲ τοὺς ἐθνικοὺς κανεὶς ἀπὸ τοὺς προηγουμένους κυρίους τῶν δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς νὰ τοὺς προσελκύσουν εἰς τὴν πίστιν. Δὲν κάθεται δὲ ὁ Κύριος ἐπάνω εἰς γυμνὸν πουλάρι, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν ἀποστόλων. Διότι ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἔλαβον τὸ πουλάρι, προσφέρουν εἰς τὴν συνέχειαν τὰ πάντα εἰς αὐτόν, καθὼς

παντα λοιπόν προτενιαι, καθὼς καὶ Παῦλος ἔλεγεν· «ἐγὼ δὲ ἥδιοντα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν».

Σκόπει δὲ τὸ εὐήριον τοῦ πάλου, πῶς ἀδάμαστος ὢν
 5 καὶ χαλινουῖ ἀπειρος, οὐκ ἐσκίριτησεν, ἀλλ' εὐτάκτως ἐφέρειτο.
 Ὁ καὶ αὐτὸ προφητεία τοῦ μέλλοντος ἦν, δηλοῦσα τὸ κατα-
 πειθεῖς τῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν ἀνδράν εἰς εὐταξίαν μεταβολήν.
 Καὶ γὰρ πάντα τὸ ρῆμα εἰργάσατο τὸ λέγον· «λύσαντες ἀγί-
 γετέ μου» ὥστε τὰ αἰτιακα εὐτακτα, καὶ τὰ ἀκάθαρτα γε-
 10 νέσθαι λοιπόν καθαρά.

3. Ἀλλ' ὄρα τὸ ταπεινὸν τῶν Ἰουδαίων. Τοσαῦτα θαύ-
 ματα εἰργάσατο, καὶ οὐδέποτε αὐτὸν οὕτως ἐξεπλάγησαν
 ἐπειδὴ δὲ εἶδον ὄχλον συντρέχοντα, τότε θαυμάζουσιν. «Ε-
 σείσθη γὰρ πᾶσα ἡ πόλις λέγουσα· τίς ἐστιν οὗτος; Οἱ δὲ
 15 ὄχλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ὁ ἀπὸ Να-
 ζαρετ τῆς Γαλιλαίας». Καὶ διε ἔδοξαν μέγα τι λέγειν, τότε
 χαμαίζηλος ἦν αὐτῶν ἡ γνώμη, καὶ ταπεινὴ καὶ σεοσυμένη.
 Ταῦτα δὲ αὐτὸς ἐποίει, οὐ πομπὴν τινα ἐπιδεικνύμενος, ἀλλ'
 ὁμοῦ μὲν, ὅπερ εἶπον, καὶ προφητείας πληρῶν καὶ φιλοσοφί-
 20 αν παιδεύων, ὁμοῦ δὲ καὶ τοὺς μαθητὰς παραμυθούμενος
 λυπουμενούς διὰ τὸν θάνατον, καὶ δεικνὺς διὰ ταῦτα πάντα
 πάσχει ἐκῶν. Σὺ δέ μοι θαύμασον τοῦ προφήτου τὴν ἀκρι-
 βειαν, πῶς πάντα προεῖπε· καὶ τὰ μὲν ὁ Δαυὶδ, τὰ δὲ ὁ
 Ζαχαρίας προανεφώνησεν.

25 Οὕτω καὶ ἡμεῖς ποιῶμεν καὶ ὑμνοῦμεν καὶ τὰ ἱμάτια
 προώμεθα τοῖς αὐτὸν φέρουσι. Τίνος γὰρ ἂν εἴημεν ἄξιοι,
 διὰν οἱ μὲν τὴν ὄνον περιβάλλωσιν εἰς τὴν ἐκάθητον, οἱ δὲ
 τοῖς ποσὶν αὐτῆς ὑποσιτρωννύωσι τὰ ἱμάτια, ἡμεῖς δὲ αὐτὸν

καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ἐγὼ δὲ πολὺ εὐχαρίστως θὰ δαπανήσω χρήματα καὶ θὰ δαπανήσω καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μου διὰ νὰ σώσω τὰς ψυχὰς σας»⁵.

Πρόσεχε δὲ τὸ ὑπάκουον τοῦ πουλαριοῦ, πῶς δηλαδή, ἂν καὶ ἦτο ἀδάμαστον καὶ ἀπειρον ἀπὸ καλινάρι, δὲν ἔδειξεν ἀνυπακοήν, ἀλλ' ἠκολούθει μὲ προθυμίαν, πρᾶγμα ποὺ καὶ αὐτὸ ἀπετέλει προφητείαν διὰ τὰ μελλοντικά, δηλοῦσα τὴν εὐκόλον προσέλευσιν τῶν ἐθνικῶν καὶ τὴν ἐξ ὀλοκλήρου μεταβολὴν αὐτῶν πρὸς τὴν ἐνάρετον ζωὴν. Καθ' ὅσον ὅλα αὐτὰ ἐπιτεύχθησαν μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· «Λύσατέ τον καὶ φέρετέ τον εἰς ἐμένα»· ὥστε τὰ ἄτακτα ἔγιναν εἰς τὸ ἐξῆς ὑπάκουα καὶ τὰ ἀκάθαρτα καθάρα.

3. Πρόσεχε ὅμως καὶ τὴν μηδαμινότητα τῶν Ἰουδαίων. Τόσα θαύματα ἔκανε καὶ οὐδέποτε ἐξεπλάγησαν τόσον πολὺ δι' αὐτά, μόλις ὅμως εἶδον τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ νὰ τρέχουν πλησίον του, τότε τὸν θαυμάζουν. «Διότι ἐσεῖσθῃ ὅλη ἡ πόλις, λέγουσα· Ποῖος εἶναι αὐτός; τὰ δὲ πλήθη τοῦ λαοῦ ἔλεγον· Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ἀπὸ τὴν Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας»⁶. Καὶ ὅταν ἀντελήφθησαν ὅτι τὰ πλήθη ἔλεγον κάτι τὸ σημαντικόν, τότε ἡ γνώμη των ἦτο χαμαίζηλος καὶ ταπεινὴ καὶ ἐξευτελιστικὴ. Ὁ Κύριος ὅμως τὰ ἔκανεν αὐτά, ὅχι πρὸς ἐπίδειξιν κάποιας θριαμβευτικῆς πομπῆς, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς εἶπα, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν προφητείαν καὶ νὰ διδάξῃ ταπεινῶσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς μαθητάς του ποὺ ἐλυποῦντο διὰ τὸν θάνατόν του, καὶ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πάσχει μὲ τὴν θέλησίν του. Ἀλλὰ σὺ θαύμασε, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἀκριβολογίαν τοῦ προφήτου, πῶς δηλαδὴ ὅλα τὰ προεῖπε· καὶ ἄλλα μὲν προεῖπεν ὁ Δαυὶδ, ἄλλα δὲ ὁ Ζαχαρίας.

Ἔτσι ἂς κάμνωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἂς ὑμνῶμεν καὶ ἂς δίδωμεν τὰ ἐνδύματά μας εἰς ἐκείνους ποὺ κηρύσσουν τὸν Χριστόν. Διότι ποῖαν ἀξίαν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἔχωμεν, ὅταν ἄλλοι μὲν ἀπὸ ἐκείνους ἐνδύουν τὴν ὄνον ἐπάνω εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκάθετο, ἄλλοι δὲ στρώνουν τὰ ἐνδύματά των κάτω

γυμνὸν ὀρώντες, καὶ οὐδὲ ἀποδῦναι κελευόμενοι, ἀλλ' ἀπὸ
 τῶν κειμένων δαπανᾶν, μηδὲ οὕτως ὤμεν φιλότιμοι; κἀκεῖ-
 νοι μὲν παρακολουθῶσιν ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν, ἡμεῖς δὲ καὶ
 προσιόντα παραπεμπώμεθα καὶ διακρουώμεθα καὶ ὑβρίζω-
 5 μεν; Πόσης ταῦτα κολάσεως ἄξια; πόσης τιμωρίας; Προσέρ-
 χεται σοι δεόμενος ὁ δεοπότης, καὶ οὐδὲ ἀκούσαι βούλει τῆς
 ἱκετηρίας, ἀλλ' ἐγκαλεῖς καὶ ἐπιτιμᾷς, καὶ ταῦτα ἀκούσας
 τοιούτων ρημάτων. Εἰ δὲ ἓνα ἄριτον διδοὺς καὶ ἀργύριον
 ὀλίγον, οὕτω θάνατος εἰ καὶ ὀλίγωρος καὶ θνητός, εἰ
 10 πάντα κενῶσαι ἔδει, τίς ἂν ἐγένου; Οὐχ ὀρθῶς τοὺς ἐν τῷ
 θεάτρῳ φιλοτίμους, ὅσα ταῖς πόρταις προτείνται; σὺ δὲ οὐδὲ
 τὸ ἥμισυ τούτων δίδως, οὐδὲ τὸ πολλοσιδὸν πολλάκις.

Ἄλλ' ὁ μὲν διάβολος κελεύει δοῦναι τοῖς τυχοῦσι, γέν-
 ναν προξενῶν, καὶ δίδως· ὁ δὲ Χριστὸς τοῖς δεομένοις, θι-
 15 σιλείαν ἐπαγγελλόμενος, καὶ σὺ μόνον σὺ δίδως, ἀλλὰ καὶ
 ὑβρίζεις· καὶ αἰρῇ μᾶλλον ὑπακούσαι τῷ διαβόλῳ, ἢ να
 κλασθῆς, ἢ πεισθῆναι τῷ Χριστῷ καὶ σωθῆναι. Καὶ τί ταύ-
 της χειρὸν γένοιτ' ἂν τῆς παραπληξίας; Ὁ μὲν γένναν
 προξενεῖ, ὁ δὲ θασιλείαν καὶ τοῦτον ἀφέντες, ἐκείνῳ προσ-
 20 τρέχετε. Καὶ τὸν μὲν προσιόντα παραπέμπεσθε, τὸν δὲ μα-
 κρὰν ὄντα προσκαλεῖσθε. Καὶ αὐτὸν γίνεται, οἷον ἂν εἰ θα-
 σιλεὺς μὲν ἀλουργίδα ἔχων, καὶ διὰ δῆμα προτεινόμενος μὴ

ἀπὸ τὰ πόδια του, ἐνῷ ἐμεῖς, ἂν καὶ τὸν βλέπομεν γυμνὸν καὶ χωρὶς νὰ παραγγελλώμεθα νὰ ἐνδυθῶμεν, ἀλλὰ νὰ δαπανῶμεν ἀπλῶς ἀπὸ αὐτὰ πού μᾶς περισσεύουν, νὰ μὴ δείκνῃμεν οὔτε καὶ ἔτσι φιλοτιμίαν; καὶ ἐκεῖνοι μὲν τὸν ἀκολουθοῦν βαδίζοντες καὶ ἔμπροσθέν του καὶ ὀπισθὲν του, ἐνῷ ἐμεῖς, ἂν καὶ ἔρχεται πλησίον μας, ἐν τούτοις τὸν ἀπομακρύνομεν, τὸν ἀποφεύγομεν καὶ τὸν περιφρονοῦμεν; Πόσης κολάσεως εἶναι ἄξια αὐτά; πόσης τιμωρίας; Σὲ πλησιάζει ὁ Κύριος καὶ σὲ παρακαλεῖ, καὶ οὔτε κἂν θέλεις ν' ἀκούσῃς τὴν παράκλησίν του, ἀντιθέτως μάλιστα τὸν κατηγορεῖς καὶ τὸν ἐπιτιμᾷς καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴν πού ἔχεις ἀκούσει τέτοιους λόγους. Ἐὰν δὲ δίδων ἓνα μόνον ἄρτον καὶ ὀλίγα χρήματα, εἶσαι τόσον πολὺ σκληρὸς καὶ ἀδιάφορος καὶ ὀκνηρὸς, ἔαν παρίστατο ἀνάγκη νὰ τὰ δώσῃς ὅλα, ποῖος θὰ ἐγίνοντο τότε; Δὲν βλέπεις αὐτοὺς πού ἐπιδεικνύουν γενναιοδωρίαν εἰς τὰ θέατρα, πόσα προσφέρουν εἰς τὰς πόρνas; σὺ ὅμως οὔτε τὸ ἡμῶν ἀπὸ αὐτὰ δίδεις καὶ πολλὰς φορὰς οὔτε καὶ τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ αὐτά.

Καὶ ὁ μὲν διάβολος σὲ προτρέπει νὰ δίδῃς εἰς τοὺς τυχόντας, προξενῶν τὴν γέενναν, καὶ σὺ δίδεις, ἐνῷ ὁ Χριστὸς σοῦ λέγει νὰ δίδῃς εἰς αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκην καὶ σοῦ ὑπόσχεται δι' αὐτὸ οὐράνιον βασιλείαν, καὶ σὺ ὅχι μόνον δὲν δίδεις, ἀλλὰ καὶ ὑβρίζεις· καὶ προτιμᾷς μᾶλλον νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὸν διάβολον, διὰ νὰ τιμωρηθῇς, παρὰ νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ σωθῇς. Καὶ τί θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χειρότερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν παραπληξίαν; Ὁ μὲν διάβολος προξενεῖ γέενναν, ὁ δὲ Χριστὸς βασιλείαν, σεῖς ὅμως ἀφήνετε τὸν Χριστὸν καὶ τρέχετε κοντὰ εἰς τὸν διάβολον. Καὶ αὐτὸν πού ἔρχεται πλησίον σας τὸν ἀπομακρύνετε, ἐνῷ αὐτὸν πού εὐρίσκεται μακριὰ τὸν προσκαλεῖτε. Καὶ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιον, ὅπως δηλαδὴ ἓνας βασιλεὺς, πού φορεῖ τὴν βασιλικὴν πορφύραν καὶ προβάλλει τὸ στέμμα του, νὰ μὴ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ πείσῃ, ἐνῷ κάποιος λη-

πεῖθοι, λησιτῆς δὲ μάχαιραν ἐπισειῶν, καὶ θάνατον ἀπειλῶν πεῖθοι.

- Ταῦτ' οὖν ἐννοοῦντες, ἀγαπητοί, διαβλέψωμεν ὅπῃ γοῦν πότε, καὶ ἀνανήψωμεν. Καὶ γὰρ ἐγὼ λοιπὸν αἰσχύνομαι περὶ ἐλεημοσύνης διαλεγόμενος, διὰ τὸ πολλάκις περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως εἰπών, μηδὲν ἄξιον ἀνύσαι τῆς παραινέσεως. Γέγονε μὲν γάρ τι πλεόν, οὐ τοσοῦτον δὲ ὅσον ἐβουλόμην. Ὁρῶ μὲν γὰρ σπειρόντας ὑμᾶς, οὐ δαφιλεῖ δὲ τῇ δεξιᾷ. Διὸ καὶ φοβοῦμαι μήπως καὶ φειδομένως θεωρήσῃτε.
- 10 "Οτι γὰρ φειδομένως σπείρομεν, ἐξετάσωμεν, εἰ δοκεῖ, τίνας πλείους ἐν τῇ πόλει, πένητες ἢ πλούσιοι καὶ τίνες οὔτε πένητες, οὔτε πλούσιοι, ἀλλ' οἱ μέσην χώραν ἔχοντες. Οἶον, ἔστι τὸ δέκατον μέρος πλουσίων, καὶ τὸ δέκατον πενήτων τῶν οὐδὲν ὅλως ἔχόντων· οἱ δὲ λοιποὶ τῶν μέσων εἰσὶ.
- 15 Διέλωμεν τοίνυν εἰς τοὺς δεομένους τὸ πᾶν πλῆθος τῆς πόλεως καὶ ὅψεσθε τὴν αἰσχύνην ὅση. Οἱ μὲν γὰρ σφόδρα πλουτοῦντες ὀλίγοι· οἱ δὲ μετ' ἐκείνους πολλοί· πάλιν οἱ πένητες πολλῶ τούτων ἐλάτιους. Ἄλλ' ὅμως τοσοῦτων ὄντων τῶν δυναμένων τοὺς πεινῶντας τρέφειν, πολλοὶ πεινῶντες καθεύδουσιν· οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι μετ' εὐκολίας αὐτοῖς ἐπαρκεῖν τοὺς ἔχοντας, ἀλλὰ διὰ τὴν πολλὴν αὐτῶν ὡμότητα καὶ ἀπανθρωπίαν. Εἰ γὰρ διέλειντο οἳ τε πλουτοῦντες, οἳ τε μετ' ἐκείνους, τοὺς δεομένους ἄρτων καὶ ἐνδυμάτων, μόλις ἂν πεντήκοντα ἀνδράσιν ἢ καὶ ἑκατὸν λάχρ
- 25 πένης εἰς.

Ἄλλ' ὅμως καὶ ἐν τοσαύτῃ ἀφθονίᾳ τῶν προσιτησομένων ὄντες, ὀδύρονται καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Καὶ ἵνα μάθῃς αὐ-

στῆς πού σείει τὴν μάκαιράν του καὶ ἀπειλεῖ με θάνατον νὰ ἡμπορῇ νὰ πείθῃ.

Ἀναλογιζόμενοι λοιπὸν αὐτά, ἀγαπητοί, ἃς ἀνοίξωμεν τέλος πάντων μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μάτια μας καὶ ἃς συνέλθωμεν ἀπὸ τὸν ὕπνον. Καθ' ὅσον ἐγὼ ἐντρέπομαι πλέον νὰ ὁμιλῶ περὶ ἐλεημοσύνης, ἐπεὶ πολλὰς φορὰς σὰς ὠμίλησα περὶ αὐτοῦ τοῦ θέματος, δὲν ἡμπόρεσα ὅμως νὰ ἐπιτύχω τίποτε ἀντάξιον τῆς παρακλήσεώς μου. Ἐσημειώθη βέβαια κάποια πρόοδος, ὅχι ὅμως τόση, ὅσην ἤθελα. Διότι σὰς βλέπω μὲν νὰ σπείρετε, ὅχι ὅμως με γεμᾶτο τὸ χέρι. Διὰ τοῦτο καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν θερίσετε με ἀφθονίαν. Τὸ ὅτι βέβαια σπείρομεν χωρὶς ἀπλοχεριάν, ἃς ἐξετάσωμεν, ἐὰν θέλετε, ποῖοι εἶναι περισσότεροι εἰς τὴν πόλιν, οἱ πτωχοὶ ἢ οἱ πλούσιοι, καὶ ποῖοι δὲν εἶναι οὔτε πτωχοὶ οὔτε πλούσιοι, ἀλλ' εὐρίσκονται εἰς μίαν μέσῃν κατάστασιν. Ἔστω λοιπὸν ὅτι τὸ ἓνα δέκατον εἶναι πλούσιοι καὶ τὸ ἓνα δέκατον πτωχοὶ πού δὲν ἔχουν ἐντελῶς τίποτε, οἱ δὲ ὑπόλοιποι εὐρίσκονται εἰς τὴν μέσῃν κατάστασιν. Ἄς μοιράσωμεν λοιπὸν εἰς αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκην ὀλόκληρον τὸ πλῆθος τῆς πόλεως καὶ θὰ ἰδῇτε πόση εἶναι ἡ ἐντροπὴ. Διότι οἱ μὲν πάρα πολὺ πλούσιοι εἶναι ὀλίγοι, οἱ δὲ μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς πολλοί, οἱ πτωχοὶ πάλιν εἶναι πολὺ ὀλιγώτεροι ἀπὸ αὐτοὺς. Ἄλλ' ὅμως ἐνῶ εἶναι τόσοι αὐτοὶ πού ἡμποροῦν νὰ διατρέφουν τοὺς πτωχοὺς, παρ' ὅλα αὐτὰ πολλοὶ πεινασμένοι εὐρίσκονται εἰς τὸ κρεβάτι, ὅχι βέβαια ἐπεὶ δὲν ἐπαρκοῦν αὐτοὶ πού ἔχουν διὰ νὰ διατρέψουν με ἄνεσιν τοὺς πεινασμένους, ἀλλὰ λόγῳ τῆς μεγάλης των σκληρότητος καὶ ἀπανθρωπίας. Διότι ἐὰν ἤθελον μοιρασθῇ, οἱ πλούσιοι μαζὶ με τοὺς μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς, αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τροφὴν καὶ ἐνδύματα, μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας θὰ ἀντιστοιχῇ εἰς τοὺς πενήντα ἢ ἑκατὸν πλουσίους ἄνδρας ἕνας πτωχός.

Ἄλλ' ὅμως ἂν καὶ εἶναι τόσοι πολλοὶ αὐτοὶ πού ἡμποροῦν νὰ βοηθήσουν, ἐν τούτοις καθημερινὰ ὀδύρονται οἱ

τῶν τὴν ἀπανθρωπίαν, ἐνὸς τῶν ἐσχάτων εὐπόρων καὶ τῶν
 μὴ σφόδρα πλουτούντων πρόσοδον ἢ ἐκκλησία ἔχουσα, ἐννόη-
 σον ὅσαις ἐπαρκεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν χήραις, ὅσαις παρ-
 θένοις· καὶ γὰρ εἰς τὸν τῶν τρισχιλίων ἀριθμὸν ὁ κατάλογος
 5 αὐτῶν ἔφθασε. Μετὰ τούτων τοῖς τὸ δεσμοκτήριον οἰκοῦσι,
 τοῖς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ κάμνουσι, τοῖς ὑγιαίνουσι, τοῖς ἀπο-
 δημοῦσι, τοῖς τὰ σώματα λελωδημένοις, τοῖς τῷ θυσιαστη-
 ρίῳ προσεδρεύουσι, καὶ τροφῆς ἐνδυμάτων ἕνεκεν, τοῖς ἀ-
 πλῶς προσιοῦσι καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ οὐδὲν αὐτῇ τὰ
 10 τῆς οὐσίας ἡλάττωται. Ὡστε εἰ δέκα ἄνδρες μόνον οὕτως
 ἠθέλησαν ἀναλίσκειν, οὐδεὶς ἦν πένης.

4. Καὶ τί ἔμελλον, φησὶν, οἱ παῖδες ἡμῶν διαδέχεσθαι;
 Τὸ κεφάλαιον ἔμενε, καὶ ἡ πρόσοδος πάλιν πλείων ἐγίνετο,
 ἐν οὐρανῷ θησαυριζομένων αὐτοῖς τῶν κτημάτων. Ἄλλ' οὐ
 15 βούλεσθε οὕτω; Κἂν ἕξ ἡμισείας κἂν ἀπὸ τρίτης μοίρας κἂν
 ἀπὸ τειάρτης κἂν ἀπὸ δεκάτης. Διὰ γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ χά-
 ριν δέκα πόλεων πένητας δυνατὸν ἦν θρέψαι τὴν πόλιν τὴν
 ἡμετέραν. Καὶ εἰ βούλεσθε, ποιήσωμέν τινα τούτων συλλο-
 γισμόν· μᾶλλον δὲ οὐδὲ συλλογισμοῦ χρεία· καὶ γὰρ αὐτό-
 20 θεν κατάδηλός ἐστιν ἡ εὐκολία τοῦ πράγματος. Ὅρατε γοῦν
 εἰς τὰς λειτουργίας τὰς πολιτικάς, ὅσα οἰκία μία ἀναλίσκου-
 σα πολλάκις οὐκ ὤκνησεν, ἀλλ' οὐδὲ μικρὸν ἤσθετο τῆς ду-
 πάνης· ἦν εἰ τῶν πλουσίων ἕκαστος εἰς τοὺς πένητας λει-
 τουργεῖν λειτουργίαν ἐβούλετο, ἐν βραχείᾳ καιροῦ ροπῇ
 25 ἤρπασεν ἂν τὸν οὐρανόν.

Τίς οὖν ἂν εἴη συγγνώμη, ποῖα ἀπολογίας σκιά, διὰ
 μηδὲ ὧν ἀφρίσασθαι μέλλομεν πάντως ἀπαγόμενοι ἐντιϋθεν,
 μηδὲ τούτων μεταδιδῶμεν τοῖς δεομένοις μετὰ θαυλείας
 ισοσότης, μεθ' ὅσης τοῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔτεροι, καὶ ταῦτα

πτωχοί. Καὶ διὰ τὰ ἀντιληφθῆς τὴν ἀπανθρωπίαν αὐτῶν, σκέψου, ὅτι ἡ ἐκκλησία, ἂν καὶ ἔχει τὰ ἔσοδα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς τελευταίους πλουσίους, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔχουν πάρα πολλὰ πλοῦτη, πόσας χήρας καὶ πόσας παρθένους ἐπαρκεῖ διὰ τὰ διατρέφει· καθ' ὅσον ὁ κατάλογος αὐτῶν ἔφθασεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τριῶν χιλιάδων. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς σκέψου καὶ τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἀρρώστους, τοὺς ὑγιεῖς, τοὺς ξένους, τοὺς σωματικῶς ἀναπήρους, αὐτοὺς ποὺ μένουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔχοντες ἀνάγκην ἀπὸ τροφὴν καὶ ἐνδύματα, αὐτοὺς ποὺ ἀπλῶς ζητοῦν καθημερινὰ βοήθειαν, καὶ ὅμως καθόλου δὲν ἔχει ἐλαττωθῇ ἡ περιουσία της. Ὡστε, ἐὰν μόνον δέκα ἄνδρες ἤθελον νὰ ἐξοδεύουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν θὰ ὑπῆρχε κανεὶς πτωχός.

4. Καὶ θὰ εἴπῃ κάποιος· τί ἐπρόκειτο τότε νὰ κληρονομήσουν τὰ παιδιά μας; Τὸ κεφάλαιον θὰ παρέμενε καὶ τὰ ἔσοδα πάλιν θὰ ἤϋξανον, διότι τὰ κτήματά των θὰ ἐθήσαυρίζοντο δι' αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ δὲν θέλετε ἔτσι; βοηθήσατε τότε ἔστω κατὰ τὸ ἥμισυ, κατὰ τὸ ἓνα τρίτον, κατὰ τὸ ἓνα τέταρτον, κατὰ τὸ ἓνα δέκατον. Διότι ἐξ αἰτίας τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἡ πόλις μας ἠμπορεῖ νὰ διαθρήψῃ τοὺς πτωχοὺς δέκα πόλεων. Καὶ ἐὰν θέλετε, ὥς κάνωμεν κάποιον παρόμοιον συλλογισμόν, μᾶλλον δὲ οὔτε κἂν χρειάζεται συλλογισμός, καθ' ὅσον ἡ εὐκολία τοῦ πράγματος εἶναι ὀλοφάνερη ἀπὸ μόνῃ της. Προσέξατε λοιπὸν πόσα ἐξοδεύει χωρὶς κανένα δισταγμὸν μία οἰκία διὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα, καὶ ὅμως οὔτε κἂν ἡσθάνθη ποτὲ τὴν δαπάνην· ἐὰν αὐτὴν τὴν δαπάνην ἤθελε τὴν προσφέρει ὁ κάθε πλούσιος διὰ τὸ θέμα βοηθείας τῶν πτωχῶν, θὰ ἐκέρδιζε μέσα εἰς ἐλάχιστον χρόνον τὸν οὐρανόν.

Ποία συγκώρησις λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ, ποία σκιά ἀπολογίας, ὅταν οὔτε καὶ ἐκεῖνα, ποὺ πρόκειται ὁπωσδήποτε νὰ τὰ ἐγκαταλείψωμεν φεύγοντες ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, δὲν τὰ δίδωμεν εἰς ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκην μὲ τὴν αὐτὴν ἀφθονίαν, μὲ ὅσην τὰ δίδουν οἱ ἄλλοι εἰς τοὺς θεα-

ιουαῦτια μέλλοντες καρποῦσθαι ἐκ τούτων; Ἔδει μὲν γάρ, εἰ καὶ διαπαντὸς ἐνταῦθα ἤμεν, μηδὲ οὕτω φείδεσθαι τῆς καλῆς ταύτης δαπάνης· διὰν δὲ μικρὸν ὑστερον ἐντεῦθεν ἀπαγόμεθα, καὶ πάντων ἀφελκόμεθα γυμνοί, ποίαν ἔξομεν
 5 ἀπολογία, μηδὲ ἀπὸ τῶν προσόδων παρέχοντες τοῖς λιμῶν-
 τισι καὶ ἀγχομένοις; Οὐδὲ γὰρ ἀναγκάζω σε τὰ ὄντα μειῶ-
 σαι· οὐκ ἐπειδὴ μὴ θούλωμαι, ἀλλ' ἐπειδὴ σφόδρα ὀκνοῦντα ὁρῶ. Οὐ τοίνυν τοῦτό φημι· ἀλλ' ἀπὸ τῶν καρπῶν ἀνάλωσον, καὶ μηδὲν θησαυρίσης ἐντεῦθεν. Ἀρκεῖ σοι ὥσπερ ἐκ πηγῆς
 10 ἔχειν ἐπιρρέοντα τὰ χρήματα τῶν προσόδων· ποιήσον κοι-
 νωνοὺς τοὺς πένητας, καὶ γενοῦ καλὸς οἰκονόμος τῶν παρὰ
 τοῦ Θεοῦ σοι δοθέντων.

Ἀλλὰ τελέσματα δίδωμι, φησί. Διὰ τοῦτο οὖν καταφρο-
 νεῖς, ὅτι ἐνταῦθα οὐδεὶς ἀπαιτεῖ; καὶ κελῶ μὲν τῷ, καὶ ἐνέγ-
 15 γκη, καὶ μὴ ἐνέγκῃ ἢ γῇ, λαμβάνοντι μετὰ ἀνάγκης καὶ
 στρεβλοῦντι οὐ τολμᾶς ἀντιπεῖν τῷ δὲ οὕτως ἡμέρῳ καὶ
 τότε ἀπαιτοῦντι, διὰν ἐνέγκῃ ἢ γῇ, οὐδὲ μέχρι λόγου ἀπο-
 κρίνῃ; Καὶ τίς σε ἐξαιρήσεται τῶν ἀκαριτέρητων ἐκείνων
 κολάσεων; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς. Εἰ γὰρ ἐπειδὴ ἐκεῖ πάντως
 20 ἔφεται τιμωρία χαλεπωτάτῃ μὴ δόντι, διὰ τοῦτο γίνῃ σπου-
 दाῖος περὶ τὴν ἔκτισιν, ἐγνόησον ὅτι καὶ ἐνταῦθα χαλεπω-
 τέρα· οὐ τὸ δεθῆναι, οὐδὲ τὸ εἰς δεσμοτήριον ἐμπεσεῖν, ἀλλὰ
 τὸ ἀπελθεῖν εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Πάντων οὖν ἕνεκεν ταῦ-
 τα πρῶτον καταθῶμεν τὰ τελέσματα. Καὶ γὰρ πολλή ἡ εὐ-
 25 κολία καὶ μείζων ὁ μισθὸς καὶ πλείων ἡ ἐμπορία καὶ χεῖρων

τρίνους, καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴν ποὺ πρόκειται νὰ καρπωθῶν ἀπὸ αὐτὰ τόσον μεγάλην ὠφέλειαν; Διότι ἔπρεπε, καὶ ἂν ἀκόμη ἐζούσαμεν διαρκῶς εἰς τὴν γῆν, οὔτε τότε νὰ εἴμεθα φειδωλοὶ δι' αὐτὴν τὴν καλὴν δαπάνην, ὅταν ὅμως μετὰ ἀπὸ ὀλίγον θ' ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ ἐδῶ καὶ θὰ συρθῶμεν γυμνοὶ ἀπὸ ὅλα, ποίαν ἀπολογίαν θὰ ἔχωμεν, τὴν στιγμὴν ποὺ δὲν δίδομεν οὔτε καὶ ἀπὸ τὰ περισσεύματά μας εἰς τοὺς πεινασμένους καὶ εἰς αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκην; Δὲν σὲ ἐξαναγκάζω βέβαια νὰ μειώσης τὰ ὑπάρχοντά σου, ὅχι ἐπειδὴ δὲν θέλω, ἀλλ' ἐπειδὴ σὲ βλέπω πάρα πολὺ διστακτικόν. Δὲν σοῦ λέγω λοιπὸν αὐτό, ἀλλὰ δαπάνησε ἀπὸ τοὺς καρποὺς καὶ μὴ συγκεντρώσης τίποτε ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὰς ἀποθήκας σου. Σοῦ ἄρκουν τὰ χρήματα τῶν εἰσοδημάτων σου ποὺ τρέχουν ὡσὰν ἀπὸ πηγῆν· κάνε κοινωνοὺς σου εἰς αὐτὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ γίνε καλὸς διαχειριστὴς αὐτῶν ποὺ σοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Καλά, ἀλλ' ὅμως, θὰ εἰπῇ κάποιος, πληρῶνω φόρους. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τοὺς περιφρονεῖς, ἐπειδὴ δὲν σοῦ ζητεῖ κανεὶς ἐδῶ; καὶ εἰς ἐκεῖνον μὲν πού, εἴτε παράγει ἡ γῆ εἴτε ὅχι, σοῦ τὰ παίρνει ἀναγκαστικὰ καὶ σὲ κακομεταχειρίζεται, δὲν τολμᾷς νὰ προβάλης καμμίαν ἀντίρρησην, ὅμως εἰς αὐτὸν ποὺ σοῦ ζητεῖ μὲ τόσῃν ἡμερότητα καὶ μάλιστα ὅταν σοῦ προσφέρῃ ἡ γῆ, δὲν δέχεσαι νὰ τοῦ εἰπῇς οὔτε ἓνα λόγον; Καὶ ποῖος θὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς ἀνυποφόρους ἐκείνας τιμωρίας; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φόρων θ' ἀκολουθήσῃ ὅπωςδήποτε ἡ φοβερωτάτη τιμωρία ἐὰν δὲν θὰ πληρώσης, καὶ διὰ τοῦτο φροντίζεις διὰ τὴν πληρωμὴν των, σκέψου ὅτι καὶ ἐδῶ θὰ εἶναι πολὺ πρὸ φοβερά· ὅχι τὸ νὰ δεθῇς καὶ νὰ ριφθῇς εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ νὰ ὀδηγηθῇς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Ἐξ αἰτίας λοιπὸν ὅλων αὐτῶν ὅς φροντίζομεν νὰ ἐξοφλῶμεν κατὰ πρῶτον αὐτοὺς τοὺς φόρους. Καθ' ὅσον εἶναι πολὺ εὐκόλο πρᾶγμα καὶ ὁ μισθὸς πολὺ πρὸ μέγας καὶ τὸ κέρδος περισσότερον καὶ χειρότερα ἢ τιμωρία ἐὰν δείξω-

ἡ κόλασις ἀγνωμονοῦσιν ἡμῖν. Κόλασις γὰρ διαδέχεται τέλος οὐκ ἔχουσα. Εἰ δὲ τοὺς στρατιώτας μοι λέγεις τοὺς ὑπὲρ σοῦ πολεμοῦντας θαρσάροις, ἔστι καὶ ἐνταῦθα στρατιόπεδον, τὸ τῶν πτωχῶν, καὶ πόλεμος δὲν ὑπὲρ σοῦ πολεμοῦσιν οἱ πένητες. "Οταν γὰρ λάβωσιν, εὐχόμενοι τὸν Θεὸν ἵλεω ποιοῦσιν· ἵλεω δὲ ποιῶντες, ἀποκρούονται ἀντὶ θαρσάρων τὰς τῶν δαιμόνων ἐπιβουλὰς· οὐκ ἀφιαῖσι σφοδρὸν εἶναι τὸν πονηρὸν, οὐδὲ ἐπιτίθεσθαι συνεχῶς, ἀλλ' ἐκλύουσιν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν.

- 10 5. "Ορῶν τοίνυν τοὺς στρατιώτας καθ' ἐκάστην ἡμέραν πυκιεύοντας ὑπὲρ σοῦ τῷ διαβόλῳ διὰ τῶν δεήσεων καὶ τῶν εὐχῶν, ἀπαιτήσιν σαντὸν τὴν καλὴν ταύτην εἰσφοράν, τὰς ἐκείνων τροφάς. Καὶ γὰρ ἡμερος ὢν ὁ βασιλεὺς οὗτος, οὐκ ἔδωκέ σοι τοὺς ἀπαιτοῦντας, ἀλλ' ἐκόντια θούλεται κα-
- 15 ταδεῖναι· κἂν κατὰ μικρὸν καταβάλλης, δέχεται· κἂν ἀπορῶν διὰ πολλοῦ χρόνου κατὰβῃς, οὐ κατεπεῖγει τὸν οὐκ ἔχοντα. Μὴ δὴ τῆς μακροθυμίας αὐτοῦ καταφρονῶμεν, ἀλλὰ θησαυρίζωμεν ἑαυτοῖς μὴ ὀργήν, ἀλλὰ σωτηρίαν· μὴ θάνατον, ἀλλὰ ζωήν· μὴ κόλασιν καὶ τιμωρίαν, ἀλλὰ τιμὰς καὶ στεφά-
- 20 ρους. Οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα δοῦναι μισθὸν τῆς μετακομιδῆς τῶν εἰσφερομένων· οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα καμεῖν ἐξαργυρίζον-
τας. "Αν καταβάλλης αὐτιά, αὐτὸς αὐτὰ μετὰτίθῃσιν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ Δεσπότης· αὐτός σοι τὴν πραγματείαν κατασκευάζει κερδαλεωτέραν. Οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα παράπομον εὐρεῖν
- 25 τῶν καταβληθέντων· μόνον κατὰβαλε, καὶ εὐθέως ἄνεισιν· οὐχ ἵνα στρατιῶται ἕτεροι τραφῶσιν, ἀλλ' ἵνα σοι μένη μετ' ἐμπορίας πολλῆς.

μεν ἀγνωμοσύνην. Διότι ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν ἐδῶ ζωὴν κόλασις πού δὲν ἔχει τέλος. Ἐὰν δὲ μοῦ προβάλλῃς τοὺς στρατιώτας σου πού πολεμοῦν πρὸς χάριν σου τοὺς βαρβάρους, ὑπάρχει καὶ ἐδῶ στρατόπεδον, τὸ στρατόπεδον τῶν πτωχῶν, καὶ πόλεμος τὸν ὅποιον οἱ πτωχοὶ κάνουν δι' ἐσένα. Διότι ὅταν λάβουν τὴν βοήθειάν σου, κάνουν τὸν Θεὸν μὲ τὰς εὐχὰς των νὰ εὐνοήσῃ τὸν πόλεμόν σου· κερδίζοντες δὲ τὴν εὐνοίαν του, ἀποκρούουν, ἀντὶ τῶν βαρβάρων, τὰς ἐπιβουλάς τῶν δαιμόνων· δὲν ἀφήνουν τὸν πονηρὸν νὰ εἶναι ὀρμητικὸς, οὔτε νὰ ἐπιτίθεται συνεχῶς, ἀλλὰ διαλύουν τελείως τὴν δύναμίν του.

5. Βλέπων λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς στρατιώτας καθημερινῶς νὰ ἀγωνίζονται πρὸς χάριν σου ἐναντίον τοῦ διαβόλου διὰ τῶν παρακλήσεών των καὶ τῶν προσευχῶν των, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου αὐτὴν τὴν καλὴν εἰσφοράν, τὴν τροφήν δηλαδὴ αὐτῶν. Διότι, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἶναι ἡμερος, δὲν σοῦ ἔδωσεν ἐκείνους πού θὰ ζητήσουν τὴν τροφήν, ἀλλὰ θέλει μὲ τὴν θέλησίν σου νὰ τὴν προσφέρῃς· καὶ ἂν ἀκόμη τὴν καταβάλῃς μὲ μικρὰς δόσεις, τὴν δέχεται· καὶ ἂν ἀκόμη εὐρίσκεσαι εἰς ἀπορίαν καὶ τὴν προσφέρῃς ἐντὸς μεγάλου χρονικοῦ διαστήματος, δὲν κάνει βιαστικὸν ἐκεῖνον πού δὲν ἔχει. "Ἄς μὴ καταφρονῶμεν λοιπὸν τὴν μακροθυμίαν του, καὶ ὅς θησαυρίζωμεν διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας ὄχι ὀργήν, ἀλλὰ σωτηρίαν· ὄχι θάνατον, ἀλλὰ ζωήν· ὄχι κόλασιν καὶ τιμωρίαν, ἀλλὰ τιμὰς καὶ στεφάνους. Δὲν εἶναι δυνατόν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ πληρώσῃς διὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῶν πού δίδεις· δὲν εἶναι δυνατόν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ κουρασθῇς συγκεντρώνων θησαυρόν. "Ἄν προσφέρῃς αὐτά, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὰ μεταφέρει αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανόν· ὁ ἴδιος καθιστᾷ μεγαλύτερον τὸ κέρδος τῆς προσφορᾶς σου. Δὲν χρειάζεται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ εὕρῃς συνοδὸν δι' αὐτὰ πού καταβάλλεις· μόνον δῶσε, καὶ ἀμέσως αὐτὰ μεταφέρονται, ὄχι διὰ νὰ τραφοῦν ἄλλοι στρατιῶται, ἀλλὰ διὰ νὰ φυλαχθοῦν δι' ἐσένα μὲ πολὺ κέρδος.

- Ἐνταῦθα μὲν γὰρ ἅπερ ἂν δῶς, ἀναλαβεῖν οὐκ ἐνι-
 ἐκεῖ δὲ μετὰ πολλῆς ἀπολήψεως πάλιν αὐτὰ τῆς τιμῆς καὶ κερ-
 δανεῖς μεῖζω καὶ πνευματικώτερα κέρδη. Ἐνταῦθα τὰ δι-
 δόμενα ἀπαιτήσις ἐστὶν ἐκεῖ χρῆσις καὶ δάνειον καὶ ὄφλη-
 5 μα. Καὶ γὰρ χειρόγραφά σοι ἐποίησεν ὁ Θεός· «ὁ γὰρ
 ἔλεων», φησί, «πιτωχόν, δανείζει Θεῶν». Ἔδωκέ σοι καὶ
 ἀρραβῶνα καὶ ἐγγυητάς, καὶ ταῦτα Θεὸς ὢν. Ποῖον ἀρρα-
 βῶνα; Τὰ ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὰ αἰσθητά, τὰ πνευματικά,
 τὰ προσοίμια τῶν μελλόντων. Τί τοίνυν ἀναβάλλῃ καὶ ὀκνεῖς,
 10 τοσαῦτα ἤδη λαβὼν, τοσαῦτα προσδοκῶν; Ἄ μὲν γὰρ ἔλα-
 βες, ἔστι ταῦτα· σῶμα αὐτός σοι διέπλασε· ψυχὴν αὐτός σοι
 ἐνέθηκεν· εἰμήσέ σε λόγῳ μόνον τῶν ἐπὶ γῆς· τῶν ὀρω-
 μένων σοι ἀπάντων τὴν χρῆσιν ἔδωκεν· ἔχαρίσατό σοι τὴν
 ἑαυτοῦ γνώσιν· τὸν Υἱὸν ἐπέδωκεν ὑπὲρ σοῦ· βάπτισμα το-
 15 σοῦτων γέμον ἀγαθῶν ἐδωρήσατο· ἔδωκέ σοι τράπεζαν ἱε-
 ράν· ἐπηγγείλατο βασιλείαν καὶ τὰ ἀπόρρητα ἀγαθά. Το-
 σαῦτα τοίνυν λαβὼν, τοσαῦτα μέλλων λαμβάνειν (πάλιν
 γὰρ τὸ αὐτὸ ἐρῶ), περὶ χρήματα ἀπολλύμενα μικρολογῇ;
 καὶ ποῖαν ἔξεις συγγνώμην;
- 20 Ἀλλὰ τοὺς παῖδας πάντως ὀρεῖς, καὶ διὰ τοῦτους ἀνα-
 δύῃ; Καὶ μὴν κακείνους παίδευσον τοιαῦτα κερδαίνειν κέρ-
 δη. Καὶ γὰρ εἰ ἀργύριον ἦν σοι δεδανεισμένον καὶ τόκους
 φέρον, εἴτα ὀφειλέτης εὐγνώμων ἦν, μυριάκις ἂν εἶλον ἀντὶ
 τοῦ χρυσίου τὸ γραμματεῖον καταλιπεῖν τῷ παιδί, ὥστε αὐτῷ
 25 τὰς προσόδους γενέσθαι πολλὰς, καὶ μὴ ἀναγκάζεσθαι περι-
 ἔναι καὶ ζητεῖν ἑτέρους τοὺς δανεισομένους. Καὶ νῦν τοῦτο
 ὁδὸς τὸ χειρόγραφον τοῖς παιδίσι, καὶ κατάλιπε τὸν Θεόν

Ὅσα λοιπὸν θὰ δώσης ἐδῶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ πάρης πίσω, ἐκεῖ ὅμως θὰ τὰ πάρης πάλιν μὲ μεγάλην τιμὴν καὶ θὰ εἶναι μεγαλύτερα καὶ πνευματικώτερα τὰ κέρδη σου. Ἐδῶ αὐτὰ ποὺ δίδεις ἀποτελοῦν ἀπαίτησιν, εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ὅμως συγκέντρωσις θησαυροῦ, δάνειον καὶ ὀφειλὴ. Καθ' ὅσον ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωκε γραμμάτια εἰσπράξεως· διότι λέγει· «Αὐτὸς ποὺ ἔλεεῖ τὸν πτωχόν, δανεῖζει εἰς τὸν Θεόν»¹. Σοῦ ἔδωκε καὶ ἀρραβῶνα καὶ ἐγγυητάς, καὶ ὅλα αὐτὰ ἐνῶ εἶναι Θεός. Ποῖος εἶναι ἀρραβών; Τὰ ἀγαθὰ τῆς παρούσης ζωῆς, τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ πνευματικά, ποὺ ἀποτελοῦν προοίμια διὰ τὰ μελλοντικά. Διατί λοιπὸν ἀναβάλλεις καὶ ἀδιαφορεῖς, τὴν στιγμὴν ποὺ τόσα πολλὰ ἔλαβες καὶ τόσα πολλὰ ἐλπίζεις νὰ λάβῃς; Αὐτὰ λοιπὸν ποὺ ἔλαβες εἶναι τὰ ἐξῆς· Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸ σῶμα σου· ὁ ἴδιος ἔθεσε μέσα σου τὴν ψυχὴν· ἐσένα μόνον ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα τῆς γῆς σὲ ἐτίμησε μὲ τὸν λόγον· σοῦ ἔδωκε τὴν δυνατότητα νὰ ἐξουσιάζῃς καὶ νὰ χρησιμοποίῃς ὅλα ὅσα βλέπεις· σοῦ ἐχάρισε τὴν δυνατότητα νὰ τὸν γνωρίσῃς· προσέφερε δι' ἐσένα τὸν Υἱόν του· σοῦ ἐδώρησε τὸ βάπτισμα ποὺ εἶναι γεματόν ἀπὸ τόσα πολλὰ ἀγαθὰ· σοῦ ἔδωκε τὴν ἱερὰν τράπεζαν· σοῦ ὑπεσχέθη τὴν οὐράνιον βασιλείαν καὶ τὰ ἀπόρρητα ἀγαθὰ. Ἐλαβες λοιπὸν τόσα πολλὰ, πρόκειται νὰ λάβῃς τόσα πολλὰ (πάλιν θὰ ἐπαναλάβῃς τὸ ἴδιο), καὶ φέρεσαι μὲ τόσῃν μικροπρέπειαν διὰ τὰ χρήματα ποὺ χάνονται; καὶ ποίαν συγγνώμην θὰ ἔχῃς;

Μήπως λοιπὸν βλέπεις τὰ παιδιὰ σου καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν ἀποφεύγεις νὰ δώσης; Ἄλλ' ὅμως καὶ ἐκεῖνα δίδαξέ τα τέτοια κέρδη νὰ συγκεντρώνουν. Καθ' ὅσον ἐὰν εἶχες δανείσει χρήματα καὶ ἐλάβανες τόκους καὶ ἦτο ὁ ὀφειλέτης καλὸς εἰς τὴν δόσιν τῶν τόκων, χιλίας φορὰς θὰ ἐπροτιμοῦσες ἀντὶ τῶν χρημάτων ν' ἀφήσῃς εἰς τὸ παιδί σου τὸ γραμματίον, ὥστε νὰ ἔχῃ μεγάλα ἔσοδα καὶ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ ψάχνῃ νὰ εὕρῃ ἄλλους διὰ νὰ δανείσῃ τὰ χρήματα. Καὶ τώρα αὐτὸ τὸ γραμματίον δῶσε εἰς τὰ παιδιὰ σου καὶ ἄφησε

αὐτοῖς ὀφειλέτην. Σὺ δὲ τοὺς μὲν ἀγροὺς οὐ πωλεῖς καὶ δίδως τοῖς παιδίοις, ἀλλ' ἕως, ὅπως ἡ πρόσσδος μένη, καὶ ὁ τῶν χρημάτων πλεονασμὸς αὐτοῖς γένηται πλείων ἐντεῦθεν· τὸ δὲ χειρόγραφον τοῦτο, παντὸς ἀγροῦ καὶ προσόδων
 5 εὐπορώτερον καὶ ἰσοσῦτους φέρον καρπούς, τοῦτο δέδοικας καταλιπεῖν; καὶ πόσης ἂν εἴη τοῦτο εὐθρείας τε καὶ παραπληξίας; Καὶ ταῦτα εἰδὼς διτι κἂν αὐτοῖς αὐτὸ καταλίπης, καὶ αὐτὸς αὐτὸ λαβὼν ἀπελεύσῃ πάλιν· τοιαῦτα γὰρ τὰ πνευματικὰ πολλὴν ἔχει τὴν φιλοτιμίαν.

- 10 Μὴ δὴ πτωχεύωμεν, μηδὲ ἀπάνθρωποι καὶ ὤμοι περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς γινώμεθα, ἀλλ' ἐμπορευσώμεθα τὴν καλὴν ταύτην πραγματείαν· ἵνα καὶ αὐτοὶ λαβόντες αὐτὴν ἀπέλθωμεν καὶ τοῖς υἱοῖς τοῖς ἐναντιῶν καταλείψωμεν, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτις, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.
- 15

τὸν Θεὸν ὀφειλέτην αὐτῶν. Ἄλλ' ὅμως σὺ τοὺς μὲν ἀγροὺς δὲν τοὺς πωλεῖς διὰ νὰ τοὺς δώσης εἰς τὰ παιδιὰ σου καὶ τοὺς ἀφήνεις ὥστε νὰ λαμβάνουν ἀπὸ αὐτοὺς εἰσοδήματα καὶ ν' αὐξάνη ἔτσι εἰς αὐτὰ τὸ περισσεύμα τῶν χρημάτων, αὐτὸ δὲ τὸ γραμματίον ποὺ ἀποδίδει πολὺ περισσότερα ἔσοδα ἀπὸ κάθε ἀγρὸν καὶ ἀποφέρει τόσους πολλοὺς καρπούς, αὐτὸ φοβεῖσαι νὰ τοὺς τὸ ἀφήσης; καὶ πόσης μωρίας καὶ παραφροσύνης δὲν θὰ ἦτο δεῖγμα αὐτό; Καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμήν ποὺ γνωρίζεις ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἀφήσης εἰς αὐτά, θὰ τὸ λάβῃς καὶ ὁ ἴδιος μαζί σου ὅταν θὰ φύγῃς· διότι τέτοια εἶναι τὰ πνευματικά· περιέχουν μεγάλην γενναιοδωρίαν.

Ἄς μὴ κάνωμεν λοιπὸν τοὺς ἑαυτοὺς μας πτωχοὺς, οὔτε νὰ γινώμεθα ἀπάνθρωποι καὶ σκληροὶ πρὸς τοὺς ἴδιους τοὺς σαυτοὺς μας, ἀλλ' ἄς συγκεντρώσωμεν αὐτὸ τὸ καλὸν κέρδος, ὥστε καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ τὸ πάρωμεν μαζί μας φεύγοντες ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὰ παιδιὰ μας νὰ τὸ ἀφήσωμεν, καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζί μὲ τὸν ὁποῖον εἰς τὸν Πατέρα καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει δόξα, δύναμις καὶ τιμὴ, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΖ'
Ματθ. 21, 12 - 32

- «Καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν, ἐξέβαλε πάν-
τας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ,
καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυθισιῶν κατέστρεψε, καὶ
5 τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστρεάς, καὶ
λέγει αὐτοῖς· γέγραπται, ὁ οἶκός μου οἶκος προσευ-
χῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον
λησιῶν».
- 10 1. Τοῦτο καὶ Ἰωάννης φησὶν ἄλλ' ἐκεῖνος μὲν ἐν ἀρχῇ
τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος δὲ πρὸς τῷ τέλει. "Οθεν εἰκὸς δεύτε-
ρον γεγενῆσθαι τοῦτο, καὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς. Καὶ δη-
λον καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων, καὶ ἀπὸ τῆς ἀποκρίσεως. Ἐκεῖ
μὲν γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ Πάσχα παρεγένετο· ἐνταῦθα δὲ προ
15 πολλοῦ. Κάκει μὲν λέγουσιν Ἰουδαῖοι· «Τί σημεῖον δεκνύ-
εις ἡμῖν;», ἐνταῦθα δὲ σιγῶσι, καίτοι ἐπιτιμηθέντες, διὰ τὸ
ἤδη θαυμάζεσθαι αὐτὸν παρὰ πᾶσι. Τοῦτο δὲ κατηγορία
μείζων Ἰουδαίων, οἳ καὶ ἅπαξ καὶ δις τοῦτο αὐτοῦ ποιή-
σαντος, ἐνέμενον ἔτι τῇ καπηλείᾳ καὶ ἀντίθεον αὐτὸν εἶναι
20 ἔλεγον, δέον κἀντεῦθεν μαθεῖν αὐτοῦ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα
τιμὴν καὶ τὴν οἰκείαν ἰσχύν. Καὶ γὰρ καὶ ἐθανματούργησε,
καὶ ἑώρων τοὺς λόγους τοῖς πράγμασι συμφωνοῦντας. Ἀλλ'
οὐδὲ οὕτως ἐπειθοντο, ἀλλ' ἠγανάκκουν· καὶ ταῦτα τοῦ προ-
φήτου βοῶντος ἀκούοντες, καὶ τῶν παιδίων παρὰ καιρὸν

1. Ἦσ. 56, 7.

2. Πρδλ. Ἰω. 2, 14ἔε.

3. Πρδλ. Ἰω. 2, 13.

4. Ἰω. 2, 18.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΖ΄
Ματθ. 21, 12-32

«Καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ναόν, ἐξεδίωξεν ὅλους ἐκεῖνους ποὺ ἐπωλοῦσαν καὶ ἡγόραζον μέσα εἰς τὸν ναὸν καὶ κατέστρεψε τὰ τραπέζια τῶν ἀργυραμοιβῶν καὶ τὰ καθίσματα ἐκείνων ποὺ ἐπωλοῦσαν τὰς περιστεράς, καὶ λέγει εἰς αὐτούς· Ἔχει γραφῇ, ὁ οἶκος μου θὰ ὀνομασθῇ οἶκος προσευχῆς· οὖν ὅμως τὸν μετατρέψατε εἰς σπήλαιον ληστῶν».

1. Τὸ ἴδιο λέγει καὶ ὁ Ἰωάννης· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ εὐαγγελίου², αὐτὸς δὲ πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ. Ἐπομένως φυσικὸν εἶναι αὐτὸ τὸ γεγονὸς νὰ συνέβη καὶ ἄλλην φορὰν καὶ εἰς διαφορετικὸν χρόνον. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν. Διότι κατὰ μὲν τὸν Ἰωάννην αὐτὸ συνέβη κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα³, ἐνῶ κατὰ τὸν Ματθαῖον πολὺ πρὶν ἀπὸ αὐτό. Καὶ ἐκεῖ μὲν οἱ Ἰουδαῖοι λέγουν· «Ποῖον σημεῖον ἔχεις νὰ μᾶς δείξης;»⁴, ἐνῶ ἐδῶ σιωποῦν, ἂν καὶ τοὺς ἐπετίμησε, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐθαυμάζετο ἀπὸ ὅλους. Αὐτὸ δὲ ἀποτελεῖ μεγαλυτέραν κατηγορίαν διὰ τοὺς Ἰουδαίους, διότι μολονότι ὁ Κύριος τὸ ἔκανε αὐτὸ μίαν καὶ δύο φορές, αὐτοὶ συνέχιζον ἀκόμη τὴν κατηλείαν καὶ τὸν ὠνόμαζον ἀντίθεον, ἐνῶ ἔπρεπεν ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ νὰ πληροφορηθοῦν τὴν τιμὴν τοῦ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ τὴν ἰδικὴν του δύναμιν. Καθ' ὅσον καὶ ἐθαυματούργησε καὶ ἔβλεπον τὰ λόγια του νὰ συμφωνοῦν μὲ τὰ ἔργα του. Καὶ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι ἐπίστευσον εἰς αὐτὸν ἀλλ' ἠγανάκτουν· καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ἤκουον τὸν προφήτην νὰ τὸν διακηρύσσει καὶ τὰ παιδιά, παρὰ τὸ μικρὸν τῆς ἡλικίας των, νὰ τὸν ἐξυμνοῦν.

ἡλικίας ἀνακηρυτιόντων αὐτόν. Διόπερ καὶ αὐτὸς τὸν Ἡ-
σαΐαν αὐτοῖς ἐπιειχίζει κατήγορον, λέγων· «ὁ οἶκός μου
οἶκος προσευχῆς κληθήσεται».

Οὐ ταύτη δὲ μόνον δείκνυσιν αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ
5 καὶ τῷ θεραπεῦσαι ποικίλα νοσήματα· «προσῆλθον γὰρ αὐτῷ
χωλοὶ καὶ τυφλοί, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς»· καὶ τὴν δύναμιν
αὐτοῦ καὶ τὴν ἐξουσίαν ἐνδείκνυται. Οἱ δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπέ-
θοντο, ἀλλὰ μετὰ τῶν λοιπῶν θαυμάσιων καὶ τῶν παίδων
ἀκούοντες ἀνακηρυτιόντων αὐτόν, ἀπεπνίγοντο, καὶ φασιν·
10 «οὐκ ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσι;». Καὶ μὴν τοῦτο τοῦ Χρι-
στοῦ ἦν εἰπεῖν πρὸς αὐτούς· οὐκ ἀκούετε τί οὗτοι λέγουσι;
ὥς γὰρ Θεῷ ἤδον ἐκεῖνοι. Τί οὖν αὐτός; Ἐπειδὴ τοῖς φα-
νεροῖς ἀνιέλεγον, ἐπιπληκτικώτερον κέχρηται τῇ διορθώσει,
λέγων· «οὐδέποτε ἀνέγγατε· ἐκ σιόματος νηπίων καὶ θηλα-
15 ζόντων κατηρτίσω αἶνον;». Καὶ καλῶς εἶπεν, «ἐκ σιόματος».
Οὐ γὰρ τῆς διανοίας αὐτῶν ἦν τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ τῆς αὐ-
τοῦ δυνάμεως τρανούσης τὸ τῆς γλώττης ἐκείνων ἄωρον.
Τοῦτο δὲ καὶ τύπος τῶν ἐθνῶν ἦν, τῶν ψελλιζόντων καὶ
ἀθρόον ἡχησάτων μεγάλα μετὰ διανοίας καὶ πίστεως. Καὶ
20 τοῖς ἀποσιόλοις δὲ ἐντεῦθεν οὐ μικρὰ παράκλησις. Ἵνα
γὰρ μὴ διαπορῶσι, πῶς ἰδιῶται ὄντες δυνήσονται τὸ κήρυ-
γμα καταγγεῖλαι, προλαβόντες οἱ παῖδες πᾶσαν αὐτῶν ἐξέ-
βαλον τὴν ἀγωνίαν, διὸ δώσει καὶ αὐτοῖς λόγον ὁ τοῦτους
ποιήσας ὑμνεῖν.

25 Οὐ ταύτη δὲ μόνον, ἀλλ' οὐ καὶ τῆς φύσεώς ἐστι δη-
μιουργός, ἐδήλου τὸ θαῦμα. Οἱ μὲν οὖν παῖδες, καίτοι ἄω-
ρον ἔχοντες τὴν ἡλικίαν, εὖσημα ἐφθέγγοντο καὶ τοῖς ἄνω

Καὶ ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τοὺς προβάλλει ὡς κατηγορόν των τὸν Ἡσαΐαν, λέγοντα· «Ὁ οἶκος μου θὰ ὀνομασθῇ οἶκος προσευχῆς».

Δὲν ἀποδεικνύει ὅμως μόνον μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐξουσίαν του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐθεράπευσε διάφορα νοσήματα· διότι «τὸν ἐπλησίασαν χωλοὶ καὶ τυφλοὶ καὶ τοὺς ἐθεράπευσε», δεικνύων ἔτσι τὴν δύναμίν του καὶ τὴν ἐξουσίαν του. Αὐτοὶ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι ἐπίστευον, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα θαύματά του καὶ ἀκούοντες τὰ παιδιὰ νὰ τὸν ἐξυμνοῦν, κατελαμβάνοντο ἀπὸ στενοχωρίαν καὶ ὀργὴν ἐναντίον του καὶ λέγουν· «Δὲν ἀκούεις τί λέγουν αὐτά;». Ἄν καὶ βέβαια ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ τοὺς εἰπῇ τὰ λόγια αὐτά· Ἐὰν ἀκούετε τί λέγουν αὐτά;» διότι τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα τὸν ἐξυμνοῦσαν ὡς Θεόν. Τί κάνει λοιπὸν αὐτός; Ἐπειδὴ προέβαλλον φανερά ἀντιρρήσεις, χρησιμοποιεῖ κατὰ τρόπον πρὸ ἐπιτιμητικὸν τὴν διόρθωσιν, λέγων· «Δὲν ἔχετε διαβάσει ποτέ, ὅτι ἀπὸ στόματα ὀνηπίων καὶ πού θηλάζουν ἀκόμη συνέταξες ὕμνον τέλειον;»⁵. Καὶ πολὺ ὀρθὰ εἶπεν, «ἀπὸ τὸ στόμα». Διότι τὰ λόγια των δὲν προήρχοντο ἀπὸ τὴν διάνοιάν των, ἀλλ' ἀπὸ τὴν δύναμίν του, πού καθίστα μεγάλην καὶ σπουδαίαν τὴν ἀνώριμον γλῶσσαν τῶν παιδιῶν. Αὐτὸ δὲ ἀποτελοῦσε καὶ προτύπωσιν διὰ τοὺς ἐθνικούς, πού ὠμιλοῦσαν μὲ ἀσάφειαν διὰ τὸν Θεὸν καὶ ἀμέσως διεκήρυξαν μὲ βροντερὴν φωνὴν μὲ ἐπάγνωσιν καὶ πίστιν. Καὶ διὰ τοὺς ἀποστόλους δὲ δὲν ἦτο μικρὰ ἡ παρηγορία πού προέκυπτεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός. Διότι, διὰ νὰ μὴ ἀποροῦν, πῶς, ἐνῷ εἶναι ἰδιῶται, θὰ ἡμπορέσουν νὰ διαδώσουν τὸ κήρυγμα τοῦ διδασκάλου των, ἀφοῦ τοὺς ἐπρόλαβον τὰ παιδιὰ τοὺς ἀπῆλλαξαν ἀπὸ κάθε ἀγωνίαν, πιστεύσαντες, ὅτι θὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν νὰ κηρύξουν αὐτὸς πού ἔκανε τὰ παιδιὰ νὰ τὸν ἐξυμνοῦν.

Καὶ ὅχι μόνον αὐτά, ἀλλὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐδήλωνεν ὅτι ὁ Κύριος ἦτο καὶ δημιουργὸς τῆς φύσεως. Τὰ μὲν παιδιὰ λοιπόν, ἃν καὶ εἶχον ἀνώριμον ἡλικίαν, ὠμιλοῦσαν μὲ πολ-

συνφάδα, οἱ δὲ ἄνδρες παραφροσύνης γέμοντα καὶ ματίας. Τοιοῦτον γὰρ ἡ κακία. Ἐπεὶ οὖν πολλὰ ἦν αὐτοὺς τὰ παροξύνοντα, τὰ παρὰ τῶν ὄχλων, τὰ παρὰ τῆς ἐκβολῆς τῶν πωλούντων, τὰ τῶν θαυμάτων, τὰ τῶν παιδίων, πάλιν αὐτοὺς καταλιμπάνει, χαλῶν αὐτῶν τὸν ὄγκον τοῦ πάθους, καὶ μὴ βουλόμενος ἄρχεσθαι τῆς διδασκαλίας, ἵνα μὴ ζέοντες ὑφ' ὀφθόνῳ δυσχεραίνωσιν ἐπιπλέον πρὸς τὰ λεγόμενα.

«Πρωτίας δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, ἐπείνασε». Πῶς πρωτίας πεινᾷ; Ὅτε συνεχώρησε τῇ σαρκί, τότε ἐπιδείκνυται αὐτῆς τὸ πάθος. «Καὶ ἰδὼν οὐκῆν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦλθεν ἐπ' αὐτήν, καὶ οὐδὲν εὔρεν εἰ μὴ φύλλα μόνον». Ἄλλος φησὶν εὐαγγελιστῆς, ὅτι οὐδέπω καιρὸς ἦν· εἰ δὲ καιρὸς οὐκ ἦν, πῶς ἔτερος εὐαγγελιστῆς φησὶν, «ἦλθεν, εἰ ἄρα εὔροι καρπὸν ἐν αὐτῇ»; Ὅθεν δῆλον, ὅτι τῆς ὑπονομίας τῶν μαθητῶν ἦν τοῦτο, ἀτελέστερον ἔτι διακευμένων. Καὶ γὰρ τὰς ὑπονομίας τῶν μαθητῶν πολλαχοῦ γράφουσιν οἱ εὐαγγελισταί. Ὅπερ οὖν τοῦτο τῆς ὑπονομίας αὐτῶν ἦν, οὕτω καὶ τὸ νομίζειν διὰ τοῦτο αὐτὴν κατηράσθαι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν καρπὸν.

Τίνος οὖν ἔνεκεν κατηράσθη; Τῶν μαθητῶν ἔνεκεν, ἵνα θαρσύνωσιν. Ἐπειδὴ γὰρ πανταχοῦ μὲν εὐηργέει, οὐδένα δὲ ἐκόλασεν· ἔδει δὲ καὶ τῆς τιμωρητικῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἀπόδειξιν παρασχεῖν, ἵνα μάθωσι καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι δυνάμενος ξηραῖναι τοὺς σταυροῦντας αὐτόν, ἐκὼν συγχωρεῖ καὶ οὐ ξηραίνει· οὐκ ἐβούλετο δὲ τοῦτο εἰς ἀνθρώπους ἐνδείξασθαι· εἰς τὸ φνιδὸν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ τῆς τιμωρητικῆς τὴν ἀπόδειξιν παρέσχετο. Ὅτιαν δὲ εἰς

6. Ματθ. 21, 17.

7. Πρὸς Μάρκ. 11, 18.

8. Μάρκ. 11, 18.

λὴν σαφῆνειαν καὶ σύμφωνα μὲ τὸν οὐράνιον τρόπον, ἐνῷ οἱ ἄνδρες ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ παραφροσύνης καὶ μανίας. Διότι τέτοια εἶναι ἡ κακία. Ἐπειδὴ λοιπὸν πολλὰ ἦσαν ἐκεῖνα ποῦ ἔκαναν αὐτοὺς νὰ ὀργίζωνται, αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐκδίωξιν τῶν ἐμπόρων, τὰ θαύματα, ὁ ὕμνος τῶν παιδιῶν, διὰ τοῦτο τοὺς ἐγκαταλείπει καὶ πάλιν*, καὶ κατευνάζων ἔτσι τὸ μέγεθος τοῦ πάθους των καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε ν' ἀρχίσῃ τὴν διδασκαλίαν του, μὴ τυχὸν διακαίόμενοι ἀπὸ τὸν φθόνον των δημιουργήσουσιν μεγαλυτέρας δυσχερείας εἰς τὴν διδασκαλίαν του.

«Ὅταν δὲ ἐπέστρεψε τὸ πρῶτὴ εἰς τὴν πόλιν, ἐπεΐνασε». Μὰ πῶς πεινᾷ τὸ πρῶτὴ; Ὅταν τὸ ἐπέτρεψεν εἰς τὴν σάρκα, τότε αὐτὴ φανερώνει καὶ τὸ πάθος της. «Καὶ ἰδὼν μίαν συκὴν δίπλα εἰς τὸν δρόμον, ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν, καὶ δὲν εὔρε τίποτε εἰς αὐτήν, παρὰ μόνον φύλλα». Ἄλλος εὐαγγελιστὴς λέγει, ὅτι δὲν ἦτο ἡ ἐποχὴ ἀκόμῃ τῶν καρπῶν· ἐὰν ὅμως δὲν ἦτο καιρὸς τῶν καρπῶν, πῶς ἄλλος εὐαγγελιστὴς λέγει, «Καὶ ἦλθε μὴ τυχὸν εὔρῃ καρπὸν εἰς αὐτήν»; Ἄρα γίνεται φανερὸν ὅτι αὐτὸ ἦτο σκέψις τῶν μαθητῶν του, ἀφοῦ ἀκόμῃ πνευματικὰ ἦσαν ἀτελεῖς, καθ' ὅσον εἰς πολλὰς περιπτώσεις οἱ εὐαγγελισταὶ γράφουν τὰς σκέψεις τῶν μαθητῶν του. Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν αὐτὸ ἦτο σκέψις τῶν μαθητῶν του, ἔτσι καὶ ἦτο ἰδικὴ των σκέψις τὸ νὰ νομίζουσι ὅτι δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὴν κατηράσθη, ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν εἶχε καρπόν.

Διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν τὴν κατηράσθη; Ἐξ αἰτίας τῶν μαθητῶν του, ὥστε νὰ λάβουν θάρρος. Ἐπειδὴ δηλαδὴ παντοῦ εὐηργέτει καὶ δὲν ἐτιμωροῦσε κανένα, ἀλλ' ἔπρεπε καὶ τὴν τιμωρητικὴν δύναμίν του νὰ δείξῃ, διὰ νὰ γνωρίσουν καὶ οἱ μαθηταὶ του καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι ἤμπορεῖ νὰ ξηράνῃ καὶ αὐτοὺς ποῦ θὰ τὸν σταυρώσουν, ἀλλὰ μὲ τὴν θέλησίν του τοὺς συγχωρεῖ καὶ δὲν τοὺς ζηραίνει, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ τὸ φανερῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀπέδειξε μὴν τιμωρητικὴν ἐνέργειάν του εἰς τὸ φυτόν. Ὅταν δὲ κάτι

τόπους ἢ εἰς φυτὰ ἢ εἰς ἄλογα γίνηται τι τοιοῦτον, μὴ ἀκριβολογοῦ, μηδὲ λέγε· 'Πῶς οὖν δικαίως ἐξηράνθη ἡ σικκῆ, εἰ καιρὸς οὐκ ἦν;' τοῦτο γὰρ ἐσχάτης ληδωρίας λέγειν· ἀλλὰ τὸ θαῦμα ὄρα καὶ θαύμαζε καὶ δόξαζε τὸν θαυματουργόν.
 5 Ἐπεὶ καὶ ἐπὶ τῶν χοίρων πολλοὶ τοῦτο εἰρήκασιν τῶν καταποντισθέντων, τὸν τοῦ δικαίου γυμνάζοντες λόγον· ἀλλ' οὐδὲ ἐνταῦθα προσεκτιέον αὐτοῖς· καὶ γὰρ καὶ ταῦτα ἄλογα, ὥσπερ ἐκεῖνο φυτὸν ἄφυγον.

Τίτος οὖν ἐνεκεν περικέεται τοιοῦτον σχῆμα τῷ πρό-
 10 γματι, καὶ τῆς κατάρτας αὐτῇ ἢ πρόφασις; 'Ὅπερ ἔφη, τῆς τῶν μαθητῶν ὑπονοίας τοῦτο ἦν. Εἰ δὲ μηδέπω καιρὸς ἦν, εἰκῇ τινες τὸν νόμον δηλοῦσθαι ἐνταῦθα λέγουσι. Καὶ γὰρ τούτου καρπὸς ἦν ἡ πίσις, καὶ τότε ἦν ὁ καιρὸς τοῦ καρποῦ τούτου, καὶ ἤνεγκε γοῦν αὐτόν. «Ἦδη γὰρ αἱ χῶραι
 15 λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμόν», φησί· καί· «ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ἃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιόκατε».

2. Οὐκ ἄρα τούτων τι αἰνίττεται ἐνταῦθα, ἀλλ' ὅπερ ἔφη· ἐσσί, τὴν δύναμιν ἐπιδείκνυται τὴν τιμωρητικὴν· καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ λέγειν, «οὕτω γὰρ ἦν καιρὸς», δείκνυσιν· δηλῶν δι
 20 προηγουμένως εἰς τοῦτο ἦλθεν, οὐ διὰ τὴν πείνην, ἀλλὰ διὰ τοὺς μαθητάς, οἳ καὶ σφοδρὰ ἐθαύμασαν, καίτοι πολλῶν ἤδη σημείων γενομένων μεϊζόνων· ἀλλ' ὅπερ ἔφη, ξένον τοῦτο ἦν· νῦν γὰρ πρῶτον τὴν τιμωρητικὴν ἐπεδείξατο δύναμιν. Διὸ οὐδὲ ἐν ἄλλῳ φυτῷ, ἀλλ' ἐν τῷ πάντων ὑγρο-
 25 τίστῳ τὸ θαῦμα ἐποίησεν, ὥστε κἀντεῦθεν μεῖζον φανῆναι τὸ θαῦμα. Καὶ ἵνα μάλιστα, διτι δι' αὐτοὺς τοῦτο γέγονεν, ἵνα εἰς τὸ θαρρεῖν αὐτοὺς ἀλείρῃ, ἤκουε τῶν ἐξῆς ὧν λέγει.

9. 'Ιω. 4, 35.

10. 'Ιω. 4, 38.

παρόμοιον συμβαίνει εἰς τόπους ἢ εἰς φυτὰ ἢ εἰς ἄλογα ζῶα, μὴ ἐξετάζης μὲ λεπτομέρειαν τὰ πράγματα, οὔτε νὰ λέγῃς· 'Πῶς λοιπὸν ἦτο δικαιολογημένη ἡ ξήρανσις τῆς συκῆς, ἐὰν δὲν ἦτο καιρὸς τῶν καρπῶν;' διότι αὐτὸ εἶναι δεῖγμα τῆς πρὸ χειροτέρας μωρολογίας· ἀλλὰ πρόσεχε τὸ θαῦμα καὶ θαύμαζε καὶ δόξαζε τὸν θαυματουργόν. Διότι καὶ διὰ τοὺς χοίρους ποὺ ἐπνίγησαν πολλοὶ τὸ εἶπαν αὐτό, ἐξετάζοντες ἐὰν αὐτὸ ἦτο δίκαιον, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πρέπει νὰ προσέξωμεν τὰ λόγια των, καθ' ὅσον καὶ αὐτὰ ἦσαν ἄλογα ζῶα, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἐκεῖνο φυτὸν ἄψυχον.

Διὰ ποῖον λόγοι λοιπὸν τὸ γεγονὸς αὐτὸ λαμβάνει αὐτὴν τὴν μορφήν καὶ γίνεται ἡ αἰτία τῆς κατάρας; Ὅπως προανέφερα αὐτὸ ἦτο σκέψις τῶν μαθητῶν. Ἐὰν δὲ δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς τῶν καρπῶν, ἅδικα ὠρισμένοι λέγουσιν, ὅτι ἐδῶ ἐννοεῖται ὁ νόμος. Καθ' ὅσον καρπὸς αὐτοῦ ἦτο ἡ πίστις, καὶ τότε ἦτο ὁ καιρὸς αὐτοῦ τοῦ καρποῦ καὶ φυσικὰ τὸν παρήγαγε. Διότι λέγει· «Τὰ χωράφια πλέον εἶναι λευκὰ καὶ ἔτοιμα πρὸς θερισμόν»· καί· «Σᾶς ἀπέστειλα νὰ θερίζετε ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποῖα σεῖς δὲν ἔχετε κοπιάσει»¹⁰.

2. Ἐπομένως δὲν ὑπαινίσσεται ἐδῶ κάτι παρόμοιον, ἀλλὰ δηλοῖ ἐκεῖνο ποὺ εἶπα, δηλαδή δείχνει τὴν τιμωρητικὴν δύναμίν του· καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τοὺς λόγους· «διότι δὲν ἦτο ἀκόμη καιρός»· δηλώνει δηλαδή ὅτι ἦλθε πρὸς τὴν συκὴν πρὶν ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ καρποῦ, ὅχι ἐπειδὴ ἐπεινοῦσεν, ἀλλὰ χάριν τῶν μαθητῶν του, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐθαύμασαν πάρα πολύ, ἂν καὶ εἶχον γίνεи ἤδη πολλὰ μεγαλύτερα θαύματα· ἀλλ' ὅπως προανέφερον, τὸ θαῦμα αὐτὸ ἦτο παράξενον· διότι διὰ πρώτην φοράν τώρα ἔδειξε τὴν τιμωρητικὴν δύναμίν του. Διὰ τοῦτο δὲν ἔκανε τὸ θαῦμα εἰς ἄλλο φυτόν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ ποὺ ἦτο τὸ πρὸ εὐδόκιμον, ὥστε ἔτσι τὸ θαῦμα νὰ φανῇ μεγαλύτερον. Καὶ διὰ νὰ ἀντιληφθῇς, ὅτι τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε χάριν αὐτῶν, διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ δηλαδή νὰ ἔχουν θάρρος, ἄκουε αὐτὰ ποὺ λέγει εἰς τὴν συνέχειαν.

Τί δέ φησιν; Καὶ ὑμεῖς μείζονα ἐργάσεσθε, εἰὰν θέλη-
τε πιστεύειν, καὶ εὐχῇ θαυρεῖν. Ὁρᾷς διὰ τὸ πᾶν διὰ αὐτοὺς
γέγονεν, ὥστε μὴ δεδοικέναι καὶ τρέμειν ἐπιβουλὰς; Διὸ
καὶ δεύτερον τοῦτο λέγει, εὐχῇ προσηλῶν καὶ πίσει. Οὐ
5 γὰρ δὴ τοῦτο ἐργάσεσθε μόνον, φησὶν, ἀλλὰ καὶ ὄρη μετα-
στήσετε, καὶ ἔτερα πλείονα ποιήσετε, πίσει καὶ εὐχῇ θαυ-
ροῦντες.

Ἄλλ' οἱ ἀλαζόνες Ἰουδαῖοι καὶ τετυφωμένοι, διακόνψαι
βουλόμενοι τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, προσελθόντες ἡρώτων·
10 «ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς;». Ἐπειδὴ γὰρ τοῖς σημείοις
ἐπισκῆψαι οὐκ εἶχον, τὴν τῶν καπηλευόντων ἐν τῷ ἱερῷ
προσφέρουσιν αὐτῷ διόρθωσιν. Τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἰωάν-
νῃ φαίνονται ἐρωτιῶντες, εἰ καὶ μὴ τούτοις τοῖς ῥήμασι,
ἀλλὰ τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Καὶ γὰρ ἐκεῖ λέγουσι· «τί σημεῖον
15 δεικνύεις ἡμῖν, διὰ ταῦτα ποιεῖς;». Ἄλλ' ἐκεῖ μὲν ἀποκρι-
νεται αὐτοῖς λέγων· «λύσατε τὸν νῆαν τοῦτον, καὶ ἐγὼ ἐν τρι-
οῖν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν», ἐνταῦθα δὲ εἰς ἀπορίαν αὐτοὺς
ἐμβάλλει. Ὅθεν δῆλον, διὰ τότε μὲν ἀρχὴ καὶ προοίμιον
ἦν τῶν θαυμάτων, ἐνταῦθα δὲ τέλος. Ὁ δὲ λέγουσι, τοῦτο
20 ἐστὶ τὸν διδασκαλικὸν ἐδέξω θρόνον; ἱερεὺς ἐχειροτονήθης,
διὰ τοσαύτην ἐξουσίαν ἐπεδείξω; φησί. Καὶ μὴν οὐδὲν ἐποι-
ησεν ἀνθάδειαν ἔχον, ἀλλὰ τῆς εὐταξίας προενόησε τοῦ
ἱεροῦ· ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἔχοντες εἰπεῖν, τούτῳ ἐπισκῆπτουσι.
Καὶ διὰ μὲν ἐξέβαλεν, οὐκ ἐτόλμησαν εἰπεῖν οὐδέν, διὰ τὰ
25 θαύματα· ἐπειδὴ δὲ ὥφθη, τότε ἐπιτιμῶσι.

11. Ἰω. 2, 18.

12. Ἰω. 2, 19.

Τί λέγει λοιπόν; Καὶ ἐσεῖς θὰ κάνετε μεγαλύτερα θαύματα, ἐὰν θελήσετε νὰ πιστεύετε καὶ ἐὰν στηρίζετε τὴν πίστιν καὶ τὸ θάρρος σας εἰς τὴν προσευχήν. Βλέπεις ὅτι τὸ πᾶν δι' αὐτοὺς ἔγινεν, ὥστε νὰ μὴ φοβοῦνται καὶ νὰ μὴ τρέμουν τὰς ἐπιβουλὰς; Διὰ τοῦτο καὶ διὰ δευτέραν φοράν τὸ λέγει αὐτό, ἐπειδὴ θέλει νὰ τοὺς προσηλώσῃ εἰς τὴν προσευχήν καὶ εἰς τὴν πίστιν. Διότι, λέγει, δὲν θὰ κάνετε βέβαια μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ὅρη θὰ μετακινήσετε καὶ ἄλλα πολὺ περισσότερα θὰ πραγματοποιήσετε, στηριζόμενοι εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν προσευχήν.

Οἱ ἀλαζόνες ὅμως Ἰουδαῖοι καὶ κυριευμένοι ἀπὸ τὸν φθόνον ἐπειδὴ ἤθελον νὰ διακόψουν τὴν διδασκαλίαν του, ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασαν τὸν ἠρώτησαν· «Μὲ ποίαν ἐξουσίαν τὰ κάνεις αὐτά;». Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἤμποροῦσαν ν' ἀμφισβητήσουν τὰ θαύματά του, τοῦ προβάλλουν τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸν ναὸν τῶν πωλητῶν. Τὸ ἴδιο δὲ φαίνεται νὰ τὸν ἐρωτοῦν καὶ κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Ἰωάννου, ἂν καὶ ὀχι μὲ τὰς ἰδίας λέξεις, ἀλλὰ μὲ τὴν αὐτὴν διάθεσιν. Καθ' ὅσον καὶ ἐκεῖ τοῦ λέγουν· «Ποῖον σημεῖον ἔχεις νὰ μᾶς δείξης, ὅτι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κάνης αὐτά;»¹¹. Ἄλλ' ἐκεῖ μὲν δίδει τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν· «Κρημνίσате αὐτὸν τὸν ναὸν καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἀνοικοδομήσω ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν»¹², ἐνῷ ἐδῶ τοὺς ἐμβάλλει εἰς ἀπορίαν. Ἐπομένως γίνεται φανερόν, ὅτι τότε μὲν ἦτο ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ προοίμιον τῶν θαυμάτων, ἐνῷ ἐδῶ τὸ τέλος. Τὰ λόγια τῶν ἔχουν τὴν ἐξῆς σημασίαν. Κατέλαβες τὸν διδασκαλικὸν θρόνον; ἐχειροτονήθης, τοῦ λέγουν, ἱερεὺς, ὥστε νὰ ἐπιδεικνύης τόσον μεγάλην ἐξουσίαν; Ἄν καὶ βέβαια τίποτε δὲν ἔκανε ποὺ νὰ ἔδειχνεν αὐθάδειαν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐνδιεφέρθη διὰ τὴν καλὴν τάξιν τοῦ ναοῦ· ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχον τίποτε ἄλλο νὰ εἰποῦν, τὸν κατηγοροῦν δι' αὐτό. Καὶ ὅταν μὲν ἐξεδίωξε τοὺς πωλητάς, δὲν ἐτόλμησαν νὰ τοῦ εἰποῦν τίποτε, ἐξ αἰτίας τῶν θαυμάτων ποὺ ἔκανεν· ὅταν ὅμως παρουσιάσθῃ καὶ πάλιν ἔμπροσθέν των, τότε τὸν κατηγοροῦν.

Τί οὖν αὐτός; Οὐκ ἐξ εὐθείας αὐτοῖς ἀποκρίνεται, δεικνὺς διὰ εἰς ἡθέλον ἰδεῖν αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, ἡδύνατον· ἀλλ' ἀντερωτᾷ αὐτοὺς λέγων· «τὸ βάπτισμα Ἰωάννου πόθεν ἐστίν; ἐξ οὐρανοῦ ἢ ἐξ ἀνθρώπων;». Καὶ ποῖα αὕτη ἀκολουθία; Μεγίστη μὲν οὖν. Εἰ γὰρ εἶπον, 'ἐξ οὐρανοῦ', εἶπεν ἂν αὐτοῖς· 'Διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;' Εἰ γὰρ ἐπιστευσαν, οὐκ ἂν ἠρώτησαν ταῦτα. Περὶ γὰρ αὐτοῦ ἐκεῖνος εἶπεν, διὰ «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ»· καί, «ἰδοὺ ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἰρῶν τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»· καί, «οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»· καί, «ὃ ἄνωθεν ἐρχόμενος ἐπάνω πάντων ἐστίν· καὶ ᾗ «τὸ πῦρον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἄλωνα αὐτοῦ». Ὡστε εἰ ἐπίστευσαν ἐκεῖνω, οὐδὲν ἦν τὸ κωλύον αὐτοὺς εἰδέναι ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖ.

15 Εἴτα ἐπειδὴ κακουργοῦντες ἔλεγον, «οὐκ ἴσμεν», οὐκ εἶπεν, οὐδὲ ἐγὼ οὐκ οἶδα· ἀλλὰ τί; «οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν». Εἰ μὲν γὰρ ἠγγρόουν, διδάσκεσθαι αὐτοὺς ἔδει· ἐπειδὴ δὲ ἐκακούργουν, εἰκότως οὐδὲν αὐτοῖς ἀποκρίνεται. Καὶ πῶς οὐκ εἶπον, διὰ ἐξ ἀνθρώπων τὸ βάπτισμα; «Ἐφοβοῦντο τοὺς ὄχλους», φησὶν. Εἶδες διεισραμμένην καρδίαν; Πανταχοῦ τοῦ Θεοῦ καταφρονοῦσι καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἅπαντα πράττουσι. Καὶ γὰρ καὶ τοῦτον δι' αὐτοὺς ἐφοβοῦντο, οὐκ αἰδούμενοι τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ τῷ Χριστῷ πιστεύειν διὰ τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἡθέλον· καὶ πάντα ἐνιεῖ-
25 θεν αὐτοῖς ἐτίκτετο τὰ κακά.

Εἰτά φησι· «Τί ὑμῖν δοκεῖ; Ἄνθρωπος εἶχε υἱοὺς δύο,

13. Λουκᾶ 3, 16.

14. Ἰω. 1, 29.

15. Ἰω. 1, 34.

16. Ἰω. 3, 31.

17. Ματθ. 3, 12.

Τί κάνει λοιπὸν αὐτός; Δὲν τοὺς ἀπαντᾷ κατ' εὐθείαν, δεικνύων ἔτσι, ὅτι ἐὰν ᾔθελον νὰ ἴδουν τὴν ἐξουσίαν του, ἤμπορουσαν, ἀλλὰ τοὺς ἐρωτᾷ καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἐξῆς· «Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἀπὸ ποῦ προήρχετο; ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἢ ἀπὸ τοὺς ἐνθρώπους;». Καὶ ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως; Ἀσφαλῶς ἦτο πάρα πολὺ μεγάλο. Διότι ἐὰν ἔλεγον, 'ἀπὸ τὸν οὐρανόν', θὰ ἤμπορουσε νὰ τοὺς εἴπῃ· 'Διατί λοιπὸν δὲν ἐπιστεύσατε εἰς αὐτόν;'. Διότι ἐὰν εἶχον πιστεύσει, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τοῦ κάνουν αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Διότι ἐκεῖνος διὰ τὸν Ἰησοῦν εἶπεν τοὺς λόγους· «Δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ λύσω τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματός σου»¹³. καί, «Νὰ ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ποὺ σηκώνει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»¹⁴. καί, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»¹⁵. καί, «Ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους»¹⁶. καὶ ὅτι «Κρατεῖ εἰς τὸ χέρι του τὸ φτυάρι καὶ θὰ καθαρίσῃ τελείως τὸ ἅλῳνι του»¹⁷. Ὡστε, ἐὰν εἶχον πιστεύσει εἰς ἐκεῖνον, δὲν ὑπῆρχε καμμία δυσκολία εἰς αὐτοὺς νὰ ἀντιληφθοῦν μὲ ποίαν ἐξουσίαν ἐνεργεῖ αὐτά.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ γεμᾶτοι ἀπὸ κακίαν ἔλεγον αὐτοί, «δὲν γνωρίζομεν», δὲν εἶπεν, οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ τί λέγει; «Οὔτε ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποίαν ἐξουσίαν πράττω αὐτά». Διότι ἐὰν μὲν δὲν τὸ ἐγνώριζον, ἔπρεπε νὰ τοὺς διδάξῃ· ἐπειδὴ ὅμως ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ κακίαν, κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον δὲν δίδει καμμίαν ἀπάντησιν εἰς αὐτούς. Καὶ πῶς δὲν εἶπον, ὅτι τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο ἀνθρώπινον; Διότι «ἐφοβοῦντο τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ», λέγει. Εἶδες καρδίαν διεστραμμένην; Εἰς κάθε περίπτωσιν περιφρονοῦν τὸν Θεὸν καὶ ὅλα τὰ πράττουν διὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Καθ' ὅσον καὶ τὸν Ἰωάννην ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων τὸν ἐφοβοῦντο, ὅχι ἐπειδὴ τὸν ἐσέβοντο, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων· καὶ εἰς τὸν Χριστὸν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων δὲν ᾔθελον νὰ πιστεύσουν καὶ ὅλα τὰ κακὰ δι' αὐτοὺς ἐγεννῶντο ἀπὸ αὐτὴν τὴν αἰτίαν.

Εἰς τὴν συνέχειαν λέγει· «Τί γνώμην ἔχετε δι' αὐτό;

καὶ λέγει τῷ πρῶτῳ ὑπάγε, σήμερον ἐργάζου εἰς τὸν ἀμπελῶνα. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, οὐ θέλω· ὑστερον δὲ μεταμεληθεὶς ἀπῆλθε. Καὶ προσελθὼν τῷ δευτέρῳ, εἶπεν ὡσαύτως. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, ἐγώ, Κύριε· καὶ οὐκ ἀπῆλθε.
 5 Τίς οὖν ἐκ τῶν δύο ἐποίησε τοῦ Πατρὸς τὸ θέλημα; Λέγουσιν, ὁ πρῶτος».

Πάλιν διὰ παραβολῶν αὐτοὺς ἐλέγχει, τὴν τε αὐτῶν ἀγνωμοσύνην, καὶ τὸ τῶν σφόδρα κατεγνωσμένων καταιπειθὲς αἰνιτιόμενος. Τὰ γὰρ τέκνα ταῦτα τὰ δύο τοῦτο δηλοῖ,
 10 δ καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν καὶ ἐπὶ Ἰουδαίων γέγονε. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι οὐχ ὑποσχόμενοι ἀκούσεσθαι, οὐδὲ γενόμενοι ἀκροαταὶ τοῦ νόμου, διὰ τῶν ἔργων ἐπεδείξαντο τὴν ὑπακοήν· καὶ οὗτοι εἰπόντες, «πάντα ὅσα ἂν εἴπῃ ὁ Θεός, ποιήσομεν καὶ ἀκουσόμεθα» διὰ τῶν ἔργων παρήκουσαν. Διὰ τοι τοῦτο
 15 ἵνα μὴ νομίσωσι τὸν νόμον αὐτοὺς ὠφελεῖν, δείκνυσιν ὅτι αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτο αὐτοὺς καταδικάζει· ὅπερ οὖν καὶ ὁ Παῦλός φησιν, ὅτι «οὐχ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται». Διὰ τοῦτο ἵνα καὶ αὐτοκατακρίτους ποιήσῃ, παρ' αὐτῶν ἐξερε-
 20 χθῆναι παρασκευάζει τὴν ψῆφον· ὅπερ καὶ ἐν τῇ ἐπιούσῃ παραβολῇ ποιεῖ τοῦ ἀμπελῶνος.

3. Καὶ ἵνα τοῦτο γένηται, ἐπ' ἄλλου προσώπου γυμνάζει τὸ ἔγκλημα. Ἐπειδὴ γὰρ ἐξ εὐθείας οὐκ ἠθέλησαν ὁμολογῆσαι, διὰ παραβολῆς αὐτοὺς ἐμβάλλει λοιπὸν εἰς ὅπερ
 25 ἐβούλετο. Ὅτε δὲ οὐ συνιέντες τὰ λεγόμενα τὴν ψῆφον ἐξηγεῖν, τότε ἀποκαλύπτει τὸ συνεσκιασμένον λοιπὸν, καὶ λέγει· «ὅτι τελῶναι καὶ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν θασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἦλθε γὰρ ὁ Ἰωάννης πρὸς ὑμᾶς

18. Ματθ. 21, 28-31.

19. Ἐξ. 19, 8.

20. Ρωμ. 2, 13.

Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱοὺς καὶ λέγει εἰς τὸν πρῶτον· Πήγαινε σήμερα νὰ ἐργασθῇς εἰς τὸ ἀμπέλι. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη καὶ εἶπε, δὲν θέλω. Ὑστερα δὲ μετενόησε καὶ ἐπῆγε νὰ ἐργασθῇ. Ἐπῆγε μετὰ εἰς τὸν δευτέρον καὶ εἶπε καὶ εἰς αὐτὸν τὸ ἴδιο. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· θὰ ὑπάγω, κύριε· καὶ δὲν ἐπῆγε. Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ τοὺς δύο ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς του; Τοῦ λέγουν· ὁ πρῶτος»¹⁸.

Πάλιν τοὺς ἐλέγχει μὲ παραβολάς, ὑπαινισσόμενος καὶ τὴν ἀγνωμοσύνην τῶν Ἰουδαίων καὶ τὴν εὐπείθειαν τῶν εἰδωλολατρῶν ποὺ τοὺς ἐπεριφρονοῦσαν πάρα πολύ. Διότι οἱ δύο αὐτοὶ υἱοὶ αὐτὸ δηλώνουν, πρᾶγμα ποὺ συνέβη καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων. Καθ' ὅσον οἱ ἐθνικοὶ ἂν καὶ δὲν ὑπεσχέθησαν νὰ ὑπακούσουν καὶ δὲν ὑπῆρξαν ἀκροαταὶ τοῦ νόμου, ἀπέδειξαν τὴν ὑπακοήν των μὲ τὰ ἔργα των. Ἐνῷ οἱ Ἰουδαῖοι ἂν καὶ εἶπαν, «Ὅλα ὅσα θὰ προστάξῃ ὁ Θεός, θὰ τὰ πράξωμεν καὶ θὰ ὑπακούσωμεν εἰς αὐτά»¹⁹, ὅμως εἰς τὴν πρᾶξιν παρήκουσαν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν διὰ νὰ μὴ νομίσουν ὅτι ὁ νόμος τοὺς ὠφελεῖ, τοὺς ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ νόμος τοὺς καταδικάζει, πρᾶγμα ποὺ καὶ ὁ Παῦλος τὸ λέγει ὡς ἐξῆς· «Δὲν εἶναι δίκαιοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ αὐτοὶ ποὺ ἀκούουν τὸν νόμον, ἀλλὰ θὰ δικαιωθοῦν αὐτοὶ ποὺ ἐφαρμόζουν αὐτόν»²⁰. Διὰ τοῦτο, θέλων νὰ τοὺς κάνῃ νὰ κατακρίνουν μόνοι των τοὺς ἑαυτοὺς των, προετοιμάζει τὰ πράγματα, ὥστε μόνοι νὰ θγάλουν τὴν ἀπόφασιν, πρᾶγμα ποὺ κάνει καὶ εἰς τὴν παροῦσαν παραβολὴν τοῦ ἀμπελῶνος.

3. Καὶ διὰ νὰ συμβῇ αὐτὸ ἐπιρρίπτει τὴν κατηγορίαν εἰς ἄλλο πρόσωπον. Διότι, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀποσπάσῃ ἀπ' εὐθείας τὴν ὁμολογίαν των, τοὺς ὁδηγεῖ εἰς τὴν συνέχειαν μὲ τὴν παραβολὴν ἐκεῖ ὅπου ἤθελεν. Ὅταν δέ, μὴ ἀντιληφθέντες τὸ νόημα τῶν λόγων του, ἔβγαλον τὴν ἀπόφασιν, τότε ἀποκαλύπτει πλεόν αὐτὸ ποὺ ὑπονοοῦσε καὶ λέγει· «Διότι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι εἰσέρχονται πρὶν ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Διότι ἦλθεν ὁ Ἰωάν-

ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ· οἱ δὲ τελῶναι ἐπίστευσαν αὐτῷ· ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐ μετεμελήθητε ὑστερον, τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ». Εἰ μὲν γὰρ εἶπεν ἀπλῶς, πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς, ἔδοξεν ἂν φορητικὸς εἶναι αὐτοῖς ὁ
 5 λόγος· νυνὶ δέ, μετὰ τὴν αὐτῶν ψῆφον ἀποφαινόμενος, ἀνπαχθῆς εἶναι δοκεῖ. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν αἰτίαν προσετίθει.

Τίς δὲ ἦν αὕτη; «Ἦλθεν Ἰωάννης», φησί, «πρὸς ὑμᾶς», οὐ πρὸς ἐκείνους· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ «ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης». Οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἔχετε ἐγκαλεῖν, ὅτι ἡμελημέ-
 10 νος τις ἦν καὶ οὐδὲν ὠφελῶν· ἀλλὰ καὶ ὁ θίος ἀνεπίληπτος καὶ ἡ πρόνοια πολλή, καὶ οὐ προσέσχετε αὐτῷ. Καὶ μετὰ τούτου καὶ ἕτερον ἔγκλημα, ὅτι τελῶναι προσέσχον· καὶ μετὰ τούτου πάλιν ἄλλο, ὅτι οὐδὲ μετ' ἐκείνους ὑμεῖς. Ἔδει μὲν γὰρ καὶ πρὸ αὐτῶν· τὸ δὲ μὴδὲ μετ' αὐτούς, πάσης συγγνώ-
 15 μης ἐστερημένον ἦν· καὶ ἄφατος κἀκείνων ἔπαινος, καὶ τούτων κατηγορία. Πρὸς ὑμᾶς ἦλθε, καὶ οὐ προσήκασθε· οὐκ ἦλθε πρὸς ἐκείνους, καὶ ἐδέξαντο· καὶ οὐδὲ ἐκείνους ἔοχετε διδασκάλους.

Ὅρα διὰ πόσων ἐκείνων δεικνύται τὸ ἐγκώμιον, καὶ
 20 τούτων ἡ κατηγορία. Πρὸς ὑμᾶς ἦλθεν, οὐ πρὸς ἐκείνους. Ὑμεῖς οὐκ ἐπιστεύσατε· τοῦτο ἐκείνους οὐκ ἐσκανδάλισεν. Αὐτοὶ ἐπίστευσαν· τοῦτο ὑμᾶς οὐκ ὠφέλησε. Τὸ δέ, «προάγουσιν», οὐχ ὡς τούτων ἐπομένων, ἀλλ' ὡς ἐλπίδα ἐχόντων, ἂν ἐθέλωσιν. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ὡς ζηλοτυπία διεγείρει τοὺς
 25 παχυτέρους. Διὰ τοῦτο αἰεὶ λέγει· «οἱ πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ

νης πρὸς ἐσᾶς, βαδίζων τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης, καὶ δὲν ἐπιστεύσατε εἰς αὐτόν, ἐνῷ οἱ τελῶναι ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· σεῖς ὅμως ἂν καὶ τὸν εἶδατε, δὲν μετενοήσατε ἔστω καὶ ἄργότερα, ὥστε νὰ πιστεύσετε εἰς αὐτόν». Διότι ἐὰν ἐλεγεν ἀπλῶς, αἱ πόρναι εἰσέρχονται πρὶν ἀπὸ ἐσᾶς, θὰ τοὺς ἐφαίνετο ὁ λόγος ἐνοχλητικός, ἐνῷ τώρα ποὺ διατυπώνει τὴν σκέψιν του μετὰ τὴν ἰδικήν των γνώμην, φαίνεται ὁ λόγος του ὑποφερτός. Διὰ τοῦτο προσθέτει καὶ τὴν αἰτίαν.

Ποία δὲ ἦτο αὕτη; «Ἦλθεν», λέγει, «ὁ Ἰωάννης πρὸς ἐσᾶς», ὅχι πρὸς ἐκείνους· καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ «βαδίζων τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης». Οὔτε βέβαια ἤμπορεῖτε νὰ τὸν κατηγορήσετε, ὅτι ἦτο κάποιος ἀδιάφορος καὶ ὅτι δὲν ὠφελοῦσαν εἰς τίποτε, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του ἦτο ἀνεπίληπτος καὶ ἡ φροντίς του μεγάλη, παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν τὸν ἐπροσέξατε. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸ τοὺς κατηγορεῖ καὶ δι' ἄλλο πρᾶγμα, ὅτι δηλαδὴ οἱ τελῶναι τὸν ἐπρόσεξαν· καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατηγορίαν τοὺς κατηγορεῖ καὶ δι' ἄλλο, ὅτι δηλαδὴ δὲν τὸν ἐπρόσεξαν οὔτε καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτοῦς. Φυσικὰ ἔπρεπε πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς νὰ πιστεύσουν, τὸ ὅτι ὅμως δὲν ἐπίστευσαν οὔτε καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτοῦς, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν συγχώρησιν· καὶ εἶναι μὲν ἀπερίγραπτος ὁ ἔπαινος ἐκείνων, ἐνῷ αὐτῶν ἡ κατηγορία. Πρὸς ἐσᾶς ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἐδέχθητε, δὲν ἐπῆγε πρὸς ἐκείνους καὶ τὸν ἐδέχθησαν καὶ οὔτε κἂν ἐκείνους ἐδέχθητε ὡς διδασκάλους σας.

Πρόσεχε μὲ πόσους τρόπους ἀποδεικνύεται τὸ ἐγκώμιον ἐκείνων καὶ ἡ κατηγορία αὐτῶν. Πρὸς ἐσᾶς ἦλθεν, ὅχι πρὸς ἐκείνους. Σεῖς δὲν ἐπιστεύσατε· αὐτὸ δὲν τοὺς ἔσκανδάλισεν ἐκείνους. Αὐτοὶ ἐπίστευσαν· αὐτὸ δὲν σᾶς ὠφέλησε. Τὸ δέ, «εἰσέρχονται πρὶν ἀπὸ ἐσᾶς», δὲν τὸ εἶπε μὲ τὴν σημασίαν ὅτι θ' ἀκολουθήσουν καὶ αὐτοί, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ δείξῃ ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς διὰ κάτι παρόμοιον, ἐὰν τὸ θελήσουν. Διότι τίποτε δὲν διεγείρει τόσον πολὺ αὐτοὺς ποὺ εἶναι πνευματικῶς ἀτελεῖς, ὅσον ἡ ζήλεια. Διὰ τοῦτο πάντοτε λέγει· «Οἱ πρῶτοι θὰ γίνουν τελευταῖοι, καὶ οἱ τελευταῖοι

- οἱ ἔσχατοι προῶτιον». Διὰ τοῦτο καὶ πόρνας παρήγαγε καὶ
 τελώνας, ἵνα παραζηλώσωσι. Καὶ γὰρ τὰ δύο ταῦτα ἄκρα
 ἁμαρτήματα, ἐξ ἔρωτος χαλεποῦ τιμιόμενα, τὸ μὲν ἀπὸ σοι-
 μάτων, τὸ δὲ ἀπὸ χρημάτων ἐπιθυμίας. Δείκνυσι δέ, ὅτι
 5 τοῦτο μάλιστα ἐστὶν ἀκοῦσαι νόμου Θεοῦ, τὸ Ἰωάννη πιστεῦ-
 σαι. Οὐκ ἄρα χάριτος μόνης τὸ εἰσελθεῖν πόρνας, ἀλλὰ καὶ
 δικαιοσύνης. Οὐ γὰρ πόρνοι μένουσαι εἰσῆλθον, ἀλλ' ὑπα-
 κούσασαι καὶ πιστεύσασαι καὶ καθαρισθεῖσαι καὶ μεταβα-
 λόμεναι, οὕτως εἰσῆλθον.
- 10 Εἶδες πῶς ἀνεπαχθῇ τὸν λόγον ἐποίησε καὶ τομώτερον,
 ἀπὸ τῆς παραβολῆς, ἀπὸ τῆς τῶν πορνῶν ἐπαγωγῆς; Οὐδὲ
 γὰρ εἶπεν εὐθέως, διατί οὐκ ἐπιστεύσατε Ἰωάννη; ἀλλ' ὅ
 πολλῷ πληκτικώτερον ἦν, τοὺς τελώνας καὶ τὰς πόρνας
 προθεῖς, τότε τοῦτο ἐπήγαγεν, ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων ἀ-
 15 κολουθίας διελέγχων αὐτῶν τὸ ἀσύγγνωστον, καὶ δεικνύς,
 διὸ διὰ φόβον ἀνθρώπων πάντα ποιοῦσι καὶ δόξαν κενήν.
 Καὶ γὰρ τὸν Χριστὸν οὐχ ὠμολόγουν διὰ φόβον, ἵνα μὴ
 ἀποσυνάγωγοι γένωνται· καὶ τὸν Ἰωάννην πάλιν οὐκ ἐτόλ-
 μων κακίζειν· οὐδὲ τοῦτο δι' εὐλάβειαν, ἀλλὰ διὰ φόβον.
- 20 Ἄπερ ἅπαντα ἠλεγξε διὰ τῶν εἰρημένων, καὶ χαλεπωτέραν
 ὕστερον ἐπήγαγε τὴν πληγὴν, εἰπὼν «ὧμεῖς ἰδόντες οὐ μετε-
 μελήθητε ὕστερον, τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ». Κακὸν μὲν γὰρ
 καὶ τὸ παρὰ τὴν ἀρχὴν μὴ ἐλέσθαι τὸ καλὸν· μείζων δὲ κατη-
 γορία, τὸ μηδὲ μεταθέσθαι. Μάλιστα γὰρ τοῦτο ἐργάζεται
 25 πολλοὺς πονηροὺς, ὃ καὶ νῦν πάσχοντις ἐνίοις ὁρῶ ὑπὸ ἀναι-
 σθησίας ἐσχάτης.

Ἄλλὰ μηδεὶς ἔστιω τοιοῦτος· ἀλλὰ κἂν εἰς ἔσχατον κατε-

πρῶτοι»²¹. Διὰ τοῦτο ἀνέφερε καὶ τὰς πόρνas καὶ τοὺς τελώνας διὰ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ ζηλεύουσιν. Καθ' ὅσον τὰ δύο αὐτὰ χειρότερα ἁμαρτήματα γεννῶνται ἀπὸ τὸν ἀφύσικον ἔρωτα, τὸ μὲν ἓνα ἀπὸ τὸν σωματικὸν ἔρωτα, τὸ δὲ ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὰ χρήματα. Τοὺς ἀποδεικνύει λοιπόν, ὅτι αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν σημαίνει νὰ ὑπακούουν εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ πιστεύουσιν δηλαδὴ εἰς τὸν Ἰωάννην. Ἐπομένως δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα μόνον τῆς θείας χάριτος τὸ νὰ εἰσέλθουν αἱ πόρναι εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης. Διότι δὲν εἰσῆλθον ἐνῶ ἦσαν πόρναι, ἀλλ' εἰσῆλθον ἀφοῦ ὑπήκουσαν, ἐπίστευσαν, ἐκαθαρίσθησαν καὶ ἥλλαξαν τρόπον ζωῆς.

Εἶδες πῶς ἔκανε τὸν λόγον ἀνεκτικὸν καὶ πρὸ ἀποτελεσματικὸν μὲ τὴν παραβολὴν καὶ τὴν ἀναφορὰν τῶν πορνῶν; Δὲν τοὺς εἶπε δηλαδὴ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, διατί δὲ ἐπιστεύσατε εἰς τὸν Ἰωάννην; ἀλλ' ἀφοῦ ἀνέφερεν εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτὸ πού ἦτο πρὸ πληκτικόν, δηλαδὴ τοὺς τελώνας καὶ τὰς πόρνas, τότε προσέθεσε καὶ αὐτό, ἐλέγχων ἀπὸ τὴν φυσικὴν σειρὰν τῶν πραγμάτων ὡς ἀσυγχώρητον τὴν συμπεριφορὰν των καὶ δεικνύων, ὅτι ὅλα τὰ κάνουν ἀπὸ τὸν φόβον τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ ματαιοδοξίαν. Καθ' ὅσον καὶ εἰς τὸν Χριστὸν δὲν ἐπίστευον, διὰ νὰ μὴ ἐκδιωχθοῦν ἀπὸ τὴν συναγωγὴν, καὶ τὸν Ἰωάννην πάλιν δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ τὸ κατηγορήσουν, ὅχι ἀπὸ εὐλάβειαν καὶ αὐτό, ἀλλὰ ἀπὸ φόβον. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἤλεγξε μὲ ὅλα ὅσα εἶπε καὶ εἰς τὴν συνέχειαν προσέθεσε τὸ πληγμα κατὰ τρόπον πρὸ δραστικὸν μὲ τοὺς λόγους· «Σεῖς ὅμως ἂν καὶ τοὺς εἶδατε δὲν μετενοήσατε εἰς τὴν συνέχειαν, ὥστε νὰ πιστεύετε εἰς αὐτόν». Ἦτο κακὸν λοιπὸν τὸ ὅτι δὲν ἐπροτίμησαν τὸ καλὸν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, μεγαλυτέρα ὅμως εἶναι ἡ κατηγορία διὰ τὸ ὅτι δὲν μετενόησαν. Διότι αὐτὸ πρὸ πάντων εἶναι ἐκεῖνο πού κάνει πολλοὺς πονηροὺς, πρᾶγμα πού βλέπω καὶ τώρα μερικοὺς νὰ τὸ παθαίνουν κυριευμένοι ἀπὸ τὴν πρὸ φοβερὰν ἀναισθησίαν.

Κανεῖς ὅμως νὰ μὴ εἶναι τέτοιος· ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη

νεχθῇ κακίας, μὴ ἀπογινωσκέτω τὴν ἐπὶ τὸ θέλιον μεια-
 βολήν. Ράδιον γὰρ ἐξ αὐτῶν τῶν θαράδρων τῆς πονηρίας
 ἀνενεγκεῖν. Ἡ οὐκ ἠκούσατε πῶς ἐκείνη ἡ πόρνη, ἡ ἐπὶ
 ἀσελγείᾳ πάντας παρελάσασα, πάντας ἀπέκρουεν ἐν εὐλα-
 5 θείᾳ; Οὐ τὴν ἐν τοῖς εὐαγγελίοις λέγω, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῆς
 γενεᾶς τῆς ἡμετέρας, τὴν ἐκ Φοινίκης τῆς παρανομωιάτης
 πόλεως. Καὶ γὰρ αὕτη πόρνη ποτὲ παρ' ἡμῖν ἦν, τὰ πρω-
 τεῖα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔχουσα, καὶ πολὺ τὸ ὄνομα αὐτῆς παν-
 ταχοῦ, οὐκ ἐν τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι
 10 Κιλικῶν καὶ Καππαδοκῶν. Καὶ πολλὰς μὲν ἐκένωσεν οὐσίας,
 πολλοὺς δὲ εἶλεν ὀρφανούς· πολλοὶ δὲ αὐτὴν καὶ εἰς γοητεῖ-
 αν διέβαλλον, ὥς οὐ τῇ τοῦ σώματος ὥρα μόνον, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς φαρμάκοις ἐκεῖνα τὰ δίκαια πλέκουσαν. Εἰλέ ποτε
 καὶ βασιλίδος ἀδελφὸν αὕτη ἡ πόρνη· καὶ γὰρ πολλὴ ἦν αὐ-
 15 τῆς ἡ τυραννίς. Ἄλλ' ἀνθρώπον οὐκ οἶδ' ὅπως, μᾶλλον δὲ οἶδα
 σαφῶς· βουλευθεῖσα γὰρ καὶ μεταβληθεῖσα, καὶ τοῦ Θεοῦ
 τὴν χάριν ἐπισπασαμένη· κατεφρόνησεν ἀπάντων ἐκείνων,
 καὶ ρήψασα τοῦ διαβόλου τὰς μαγγανείας, πρὸς τὸν οὐρανὸν
 ἀνέδραμε. Καίτοιγε οὐδὲν αἰσχυρότερον αὐτῆς ἦν, διε ἐπὶ
 20 τῆς σκηνῆς ἦν· ἀλλ' ὅμως ὑστερον πολλὰς παρήλασε τῇ τῆς
 ἐγκρατείας υπερβολῇ, καὶ σάκκον περιθεμένη, πάντα τὸν
 χρόνον οὕτως ἥσκειτο.

Ταύτης ἔνεκεν καὶ ὑπαρχος ἠνωχλήθη καὶ στρατιῶ-
 ναι ὠπλίσθησαν, καὶ μετασιῆσαι πρὸς τὴν σκηνὴν αὐτὴν οὐκ
 25 ἴσχυσαν, οὐδὲ ἐξαγαγεῖν τῶν ὑποδεξαμένων αὐτὴν παρθέ-
 ρων. Αὕτη μυστηρίων καταξιωθεῖσα τῶν ἀπορρήτων, καὶ
 τῆς χάριτος ἀξίαν ἐπιδειξαμένη σπουδὴν, οὕτω τὸν θῆον

κυριευθῇ ἀπὸ τὴν πρὸ φοβερὰν κακίαν, ἥς μὴ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀπόγνωσιν διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ πρὸς τὸ καλύτερον. Διότι εἶναι εὐκόλον νὰ ἀνασυρθῇ ἐπάνω μέσα ἀπὸ τὰ βάραθρα τῆς πονηρίας. Ἡ δὲν ἠκούσατε πῶς ἐκείνη ἡ πόρνη, ποὺ ὑπερέβαλεν ὅλους ὡς πρὸς τὴν ἀσέλγειαν, ἐκάλυπεν ὅλους μὲ τὴν εὐλάβειάν της; Δὲν ἐννοῶ αὐτὴν ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὰ εὐαγγέλια, ἀλλὰ τὴν πόρνην τῆς ἰδικῆς μας γενεᾶς, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν πρὸ παράνομον πόλιν, τὴν Φοινίκην. Καθ' ὅσον αὐτὴ κάποτε ἦτο πόρνη ποὺ ἔζη μεταξὺ μας, ποὺ κατεῖχε τὰ πρωτεῖα εἰς τὰ θέατρα καὶ ἦτο πολὺ γνωστὸν τὸ ὄνομά της παντοῦ, ὅχι μόνον εἰς τὴν ἰδικήν μας πόλιν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τὴν χώραν τῶν Κιλικίων καὶ τῶν Καππαδοκῶν. Καὶ πολλὰς μὲν περιουσίας κατεδαπάνισε, πολλοὺς δὲ ἄφῃσεν ὀρφανοὺς· πολλοὶ δὲν τὴν κατηγόρησαν καὶ διὰ μαγείαν, ὅτι δηλαδὴ συνελάμβανεν εἰς τὰ δίκτυά της ὅχι μόνον μὲ τὴν σωματικὴν τῆς ὠραιότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ μαγικὰ ἐκεῖνα φάρμακά της. Κάποτε μάλιστα συνέλαβεν αὐτὴ ἡ πόρνη καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς βασιλείσης· καθ' ὅσον ἦτο μεγάλη ἡ δύναμίς της. Ἀλλὰ ἐντελῶς ἔξαφνικά, δὲν γνωρίζω πῶς, μᾶλλον δὲ τὸ γνωρίζω πολὺ καλά· διότι ἠθέλησε καὶ μετενόησε καὶ ἀπέσπασε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· περιεφρόνησεν ὅλα ἐκεῖνα καὶ ἀφοῦ ἀπέρριψε τὰς μαγείας τοῦ διαβόλου, ἔτρεξε πρὸς τὸν οὐρανόν. Μολονότι βέβαια δὲν ὑπῆρχε τίποτε πρὸ αἰσχρὸν ἀπὸ αὐτῆν, ὅταν εἰργάζετο εἰς τὸ θέατρον, ἀλλ' ὅμως πολλὰς ὑπερέβαλε μὲ τὴν ὑπερβολικὴν τῆς ἐγκράτειαν καὶ ἀφοῦ ἐνεδύθη τὸν σάκκον τῆς μετανοίας, ἔζησεν ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ἀσκουμένη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐλυπήθη καὶ ὁ ὕπαρχος καὶ οἱ στρατιῶται ἦλθον ἐναντίον της ὡπλισμένοι, ὅμως δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, οὔτε νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὰς παρθένους ποὺ τὴν ὑπεδέχθησαν. Αὐτὴ ἀφοῦ κατηξιώθη τῶν ἀπορρητῶν μυστηρίων καὶ ἐπέδριξε ζῆλον ἀντάξιον τῆς θείας χάριτος, ἔτσι ἐτελείω-

κατέλυσεν, ἅπαντα ἀπονιψαμένη διὰ τῆς χάριτος, καὶ μετὰ
 τὸ βάπτισμα πολλὴν ἐπιδειξαμένη τὴν φιλοσοφίαν. Οὐδὲ γὰρ
 ψιλῆς ὄψεως μετέδωκε τοῖς ποιε ἑρασιαῖς ἐπὶ τοῦτο ἐλθοῦ-
 σιν, ἀποκλείσασα ἑαυτὴν καὶ ἔτι πολλὰ καθάπερ ἐν δεσμοῖ-
 5 σιν ἡρώ διατελέσασα. Οὕτως ἔσσονται οἱ ἔσχατοι πρῶτοι καὶ
 οἱ πρῶτοι ἔσχατοι· οὕτω πανταχοῦ πεπωρωμένης ἡμῖν ψυχῆς
 δεῖ καὶ τὸ κωλύον οὐδὲν γενέσθαι μέγαν καὶ θανασιόν.

4. Μηδεὶς τοίνυν τῶν ἐν κακίᾳ ἀπογινωσκέτω· μηδεὶς
 ἐν ἀρετῇ ὧν νουσιάζετω. Μήτε οὖτος θαρρείτω· πολλάκις
 10 γὰρ αὐτὸν ἢ πόρνη παρελεύσεται· μήτε ἐκεῖνος ἀπογινωσκέ-
 τω· δυνατὸν γὰρ αὐτῷ καὶ τοὺς πρῶτους παρελθεῖν. "Ακουσον
 τί φησιν ὁ Θεὸς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. «Εἶπον μετὰ τὸ
 πορνεῦσαι αὐτὴν ταῦτα πάντα, πρὸς με ἀνίστρεψον, καὶ οὐκ
 ἀνέστρεψεν». "Οτιαν ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν σφοδρὰν ἀγάπην
 15 τοῦ Θεοῦ, οὐ μέμνηται τῶν προτέρων. Οὐκ ἔστιν ὡς ἄνθρω-
 πος ὁ Θεός· οὐ γὰρ ὀνειδίζει τὰ παρελθόντα, οὐδὲ λέγει,
 διατί τοσοῦτον ἀπελείφθης χρόνον, ἂν μετανόησωμεν· ἀλλ'
 ἀγαπᾷ, διὰν προσέλθωμεν· μόνον ὡς χρὴ προσέλθωμεν.

Κολληθῶμεν αὐτῷ σφοδρῶς, καὶ προσηλώσωμεν τῷ φῶ-
 20 τῷ αὐτοῦ τὰς καρδίας ἡμῶν. Τοιαῦτα γέγονεν οὐκ ἐν τῇ
 Καινῇ μόνον πράγματα, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ. Τί γὰρ τοῦ
 Μανασσῆ χειρὸν; Ἄλλ' ἠδυνήθη τὸν Θεὸν ἐξιλεώσασθαι.
 Τί τοῦ Σολομῶνος μακαριώτερον; ἀλλ' ἀπονυσιάζας ἔπεσε.
 Μᾶλλον δὲ καὶ ἀμφοτέρω ἐν ἐνὶ ἔχῳ δεῖξαι γενόμενα, ἐν τῷ

22. Ἱερ. 8, 7.

23. Πρὸλλ. Δ' Βασ. 21, 1-18 καὶ Β' Παρ. 33, 1-20.

σε τὴν ζωὴν τῆς, καθάρισας ὅλα τὰ ἁμαρτήματά τῆς μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιδείξασα μετὰ τὸ βάπτισμά τῆς πολλὴν εὐσέβειαν. Διότι δὲν ἐδέχθη οὔτε κἂν νὰ τὴν ἰδοῦν ἀπλῶς οἱ ἄλλοτε ἔρασταί τῆς ποὺ ἦλθον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἀλλ' ἀπεμονώθη καὶ ἐπέρασε τὴν ὑπόλοιπον ζωὴν τῆς ὥσάν νὰ ἔζη μέσα εἰς φυλακὴν. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ τελευταῖοι θὰ γίνουν πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι τελευταῖοι· ἔτσι πρέπει πάντοτε ἡ ψυχὴ μας νὰ κατακαίεται ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανένα ἐμπόδιον ὥστε νὰ γίνῃς μέγας καὶ θαυμαστός.

4. Κανεῖς λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ζοῦν μέσα εἰς τὴν ἁμαρτίαν νὰ μὴ περιέρχεται εἰς ἀπόγνωσιν καὶ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους νὰ μὴ μένῃ ἀδρανής· καὶ αὐτὸς ἀκόμη νὰ μὴ λαμβάνῃ θάρρος ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι ἐνάρετος, διότι πολλὰς φορὰς ἡ πόρνη θὰ τὸν ὑποσκελίσῃ· οὔτε καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς ὅμως νὰ μὴ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀπόγνωσιν, διότι εἶναι δυνατὸν αὐτὸς νὰ ξεπεράσῃ καὶ τοὺς πρῶτους. Ἄκουσε τί λέγει ὁ Θεὸς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ· «Εἶπα πρὸς αὐτὴν μετὰ τὴν διάπραξιν ὅλων αὐτῶν τῶν πορνειῶν, ἐπίστρεψε πλησίον μου, καὶ δὲν ἐπέστρεψεν²². Ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν θερμὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, δὲν ἐνθυμεῖται τὰ προηγούμενα. Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ὅπως οἱ ἄνθρωποι· διότι δὲν ἐπιτιμᾷ τὰς προηγουμένας πράξεις μας, οὔτε λέγει, ἐὰν μετανοήσωμεν, διατί ἄφησες νὰ περάσῃ τόσος χρόνος· ἀλλὰ μᾶς ἀγαπᾷ ὅταν ἐπιστρέψωμεν κοντά του, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπιστρέψωμεν ὅπως πρέπει.

Ἄς ἀφοσιωθῶμεν εἰς τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας καὶ ὡς προσηλώσωμεν τὰς καρδίας μας εἰς τὸν φόβον πρὸς αὐτόν. Τέτοια γεγονότα συνέβησαν ὅχι μόνον εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Παλαιάν. Διότι ποῖος ὑπῆρξε χειρότερος ἀπὸ τὸν Μανασσοῦ²³; Ἀλλ' ὅμως ἠμπόρεσε νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν. Ποῖος ὑπῆρξε μακαριώτερος ἀπὸ τὸν Σολομῶντα; ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδειξεν ἀδιαφορίαν ἔπεσε. Μᾶλλον δὲ ἠμπορῶ νὰ σᾶς δείξω ὅτι καὶ τὰ δύο

παιρὶ τῷ ἰούτιον· καὶ γὰρ καὶ καλὸς καὶ κακὸς ποτε γέγονεν ὁ αὐτός. Τί τοῦ Ἰούδα μακαριώτερον; ἀλλ' ἐγένετο προδότης. Τί τοῦ Μαιθαίου ἀθλιώτερον; ἀλλ' ἐγένετο εὐαγγελιστής. Τί τοῦ Παύλου χειρόν; ἀλλ' ἐγένετο ἀπόστολος. Τί τοῦ Σίμωνος ζηλωτότερον; ἀλλ' ἐγένετο καὶ αὐτὸς ἀπάντιον ἀθλιώτερος. Πόσας τοιαύτας εἰέρας θούλει ἰδεῖν μεταβολάς, καὶ πάσαι γεγενημέναι καὶ νῦν γινομέναι καθ' ἐκάστην ἡμέραν;

Διὰ δὴ τοῦτο λέγω, μήτε ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπογινωσκέτω, μήτε ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θαρρεῖτω. Πρὸς μὲν γὰρ τοῦτόν φησιν, «ὁ δοκῶν ἐσιτά·αι, βλεπέτω μὴ πέσῃ», πρὸς δὲ ἐκείνους «μὴ ὁ πίπτων οὐκ ἀνίσταται;», καὶ «τὰς παρεμμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε». Πάλιν πρὸς τοῦτους φησί, γρηγορεῖτε· πρὸς δὲ ἐκείνους· «ἔγειρε, ὁ καθείδων», καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν». Οὗτοι μὲν γὰρ φυλάξαι δέονται ὅπερ ἔχουσιν, ἐκεῖνοι δὲ γενέσθαι ὅπερ οὐκ εἰσὶν· οὗτοι διατηρεῖν τὴν ὑγίειαν, ἐκεῖνοι τῆς ἀρρωστίας ἀπαλλαγῆναι· κάμνουσι γάρ· ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῶν καμνόντων ὑγιαίνουν, καὶ τῶν ὑγιαίνοντων ραθυμήσαντες ἀρρωστοῦσι. Πρὸς μὲν οὖν ἐκείνους φησὶν· «ἴδε, ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν τί σοι γένηται»· πρὸς δὲ τούτους· «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ἐγερθεὶς ἄρον τὴν κλίνην σου, καὶ ὑπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου».

Δεινὴ γάρ, δεινὴ παράλυσις ἀμαρτία· μᾶλλον δὲ οὐ παράλυσις μόνον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι χαλεπώτερον. Οὐ γὰρ ἐν ἀργίᾳ μόνον ἀγαθῶν ἐστὶν ὁ τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ κακῶν. Ἄλλ' ὅμως καὶ οὕτω διακείμενος ἦς, καὶ θε-

24. Δηλαδὴ τὸν Δαυίδ.

25. Α' Κορ. 10, 12.

26. Ἰερ. 8, 4.

27. Ἦσ. 35, 3. Ἐδρ. 12, 12.

28. Ἐφ. 5, 14.

29. Ἰω. 5, 14.

30. Ἰω. 5, 6-8.

συνέβησαν εἰς ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ²⁴. καθ' ὅσον αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπῆρξεν ἄλλοτε μὲν καλὸς ἄλλοτε δὲ κακός. Ποῖος ὑπῆρξε μακαριώτερος ἀπὸ τὸν Ἰουδα; ἀλλ' ἔγινε προδότης. Ποῖος ἦτο ἀθλιώτερος ἀπὸ τὸν Ματθαῖον; ἀλλ' ἔγινεν εὐαγγελιστής. Ποῖος ὑπῆρξε θερμότερος ἀπὸ τὸν Σίμωνα; ἀλλ' ἔγινε καὶ αὐτὸς ὁ πῶ ἀθλιος ἀπὸ ὅλους. Πόσας ἄλλας παρομοίας μεταβολὰς θέλεις νὰ ἰδῇς πού καὶ κατὰ τὴν παλαιὰν ἐποχὴν συνέβησαν καὶ οἵ-μερα συμβαίνουν καθημερινῶς;

Διὰ τοῦτο λοιπὸν σὰς λέγω, οὔτε ὁ θεατρίνος νὰ μὴ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀπόγνωσιν, οὔτε αὐτὸς πού ζῇ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας νὰ ἔχη τόσον μεγάλον θάρρος. Διότι πρὸς αὐτὸν μὲν λέγει, «Αὐτὸς πού νομίζει ὅτι ἴσταιται καλά, ἃς προσέκη μὴ τυχόν· καὶ πέσῃ»²⁵, πρὸς ἐκεῖνον δέ· «Μήπως αὐτὸς πού πάπτει δὲν σηκώνεται;»²⁶. καί· «Σηκώσατε τὰ ἀτονισμένα χέρια καὶ τὰ παραλυμένα γόνατα»²⁷. Καὶ πάλιν πρὸς αὐτοὺς μὲν λέγει, «γρηγορεῖτε», ἐνῶ πρὸς ἐκείνους· «Σήκω σὺ πού κοιμᾶσαι καὶ ἀνάστα ἀπὸ τὸν ὕπνον τῶν νεκρῶν»²⁸. Διότι αὐτοὶ μὲν πρέπει νὰ διαφυλάξουν αὐτὸ πού ἔχουν, ἐνῶ ἐκεῖνοι πρέπει νὰ γίνουν ἐκεῖνο πού δὲν εἶναι· αὐτοὶ πρέπει νὰ διατηρήσουν τὴν ὑγείαν, ἐκεῖνοι δὲ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀρρώστιαν. Βέβαια εἶναι ἀσθενεῖς· ἀλλὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς θεραπεύονται καὶ ἀπὸ τοὺς ὑγιεῖς γίνονται ἀσθενεῖς ἐὰν δείξουν ραθυμίαν. Πρὸς ἐκείνους λοιπὸν λέγει· «Πρόσεχε, ἔγινες ὑγιής· μὴ ἁμαρτάνης εἰς τὸ ἐξῆς, διὰ νὰ μὴ σοῦ συμβῇ τίποτε τὸ χειρότερον»²⁹. πρὸς αὐτοὺς δέ· «Θέλεις νὰ γίνῃς ὑγιής; σήκω, πᾶρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου»³⁰.

Πράγματι εἶναι φοβερὰ παράλυσις ἢ ἁμαρτία· ἢ καλύτερα δὲν εἶναι μόνον παράλυσις, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο φοβερότερον, διότι ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος ὅχι μόνον δὲν παράγει ἀγαθὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ διαπράττει κακὰ ἔργα. Ἄλλ' ὅμως καὶ ἂν ἀκόμη εὐρίσκεισαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν καὶ θελήσης νὰ σηκωθῇς ἔστω καὶ ὀλίγον, ἐξαφανίζονται ὅλα τὰ

- λήσης μικρὸν διαναστῆναι, πάντα λύεται τὰ δεινὰ. Κἂν
 τριακονταοικτὼ ἔτη ἔχῃς, σπουδάζῃς δὲ γενέσθαι ὕγιής, οὐ-
 δεις ὁ κωλύων. Πάρεσι καὶ νῦν ὁ Χριστὸς καὶ λέγει, «ἄρουν
 τὴν κλίνην σου»· μόνον θέλησον διαναστῆναι· μὴ ἀπογνῶς.
 5 Οὐκ ἔχεις ἄνθρωπον; ἀλλ' ἔχεις Θεόν. Οὐκ ἔχεις τὸν
 βάλλοντά σε εἰς τὴν κολυμβήθραν; ἀλλ' ἔχεις τὸν οὐκ ἀφίεντά
 σε δεηθῆναι κολυμβήθρας. Οὐκ ἔχεις τὸν ἐκεῖ σε ῥίπτοντα;
 ἀλλ' ἔχεις τὸν κελεύοντά σοι ἄραι τὴν κλίνην. Οὐκ ἔστιν
 εἰπεῖν, «ὦν ὃ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει».
- 10 Ἄν γὰρ θελήσῃς κατελθεῖν εἰς τὴν πηγὴν, οὐδεις ὁ κωλύ-
 ων. Οὐκ ἀναλίσκεται, οὐ δαπανᾷται ἡ χάρις· πηγὴ τίς ἐ-
 σтин ἀναβλύζουσα διηνεκῶς· ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ πάν-
 τες θεραπεύμεθα καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα.

Προσερχόμεθα τοῖνυν καὶ νῦν. Καὶ γὰρ Ρααβ πόρνη ἦν,
 15 ἀλλ' ἐσώθη· καὶ ὁ λησιτὴς ἀνδροφόνος ἦν, ἀλλὰ παραδεί-
 σου πολίτης ἐγένετο. Καὶ ὁ μὲν Ἰούδας μετὰ τοῦ διδασκάλου
 ὦν, ἀπώλειτο· ὁ δὲ λησιτὴς ἐν σιαυρῷ ὦν, μαθητὴς ἐγένετο.
 Ταῦτα τοῦ Θεοῦ τὰ παράδοξα. Οὕτως οἱ μάγοι εὐδοκίμη-
 σαν· οὕτως ὁ τελώνης εὐαγγελιστὴς ἐγένετο· οὕτως ὁ βλά-
 20 σφημος ἀπόστολος.

5. Ταῦτα ὕρα, καὶ μηδέποτε ἀπογνῶς, ἀλλ' αἰεὶ θάσσει
 καὶ διανάσῃσιν σαυτόν. Ἄψαι μόνον τῆς ἐκεῖ φερούσης
 ὁδοῦ, καὶ προθήσῃ ταχέως. Μὴ τὰς θύρας ἀποκλείσῃς· μὴ
 τὴν εἴσοδον φράξῃς. Βραχὺς ὁ παρὼν καιρὸς, ὀλίγος ὁ πό-
 25 ρος. Εἰ δὲ καὶ πολὺς ἦν, οὐδὲ οὕτως ἀπαγορεύειν ἔδει. Κἂν
 γὰρ μὴ κάμῃς τὸν κάλλιστον τοῦτον κάματον τὸν ἐν τῇ μετα-
 νοίᾳ καὶ τῇ ἀρετῇ, ἐν τῷ κόσμῳ πάντως καμῇ καὶ ταλαι-
 πωρήσῃς ἐτέρως. Εἰ δὲ καὶ ἐνταῦθα κάκει κάματος, διατί
 μὴ τοῦτον αἰσχύμεθα τὸν πολὺν ἔχοντα τὸν καρπὸν καὶ με-

δεινά. Καὶ ἂν ἀκόμη εἶσαι παράλυτος ἐπὶ τριάντα ὀκτὼ ἔτη καὶ θελήσης νὰ γίνῃς ὑγιής, κανεῖς δὲν σὲ ἐμποδίζει. Εἶναι παρὼν καὶ τῶρα ὁ Χριστὸς καὶ λέγει· «σῆκωσε τὸ κρεβάτι σου»· μόνον θέλησε νὰ σηκωθῇς καὶ μὴ καταληφθῇς ἀπὸ ἀπόγνωσιν. Δὲν ἔχεις ἄνθρωπον; ἔχεις ὅμως Θεόν. Δὲν ἔχεις αὐτὸν ποὺ θὰ σὲ βάλῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν; ἔχεις ὅμως ἐκεῖνον, ποὺ δὲν σ' ἀφήνει νὰ χρειασθῇς τὴν κολυμβήθραν. Δὲν ἔχεις αὐτὸν ποὺ θὰ σὲ ρίψῃ ἐκεῖ; ἔχεις ὅμως ἐκεῖνον ποὺ σὲ προστάσσει νὰ σηκώσῃς τὸ κρεβάτι σου. Δὲν ὑπάρχει τὸ ἐνδεχόμενον νὰ εἰπῇς· «ἐνῷ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, καταβαίνει ἄλλος πρὶν ἀπὸ ἐμένα»³¹. Διότι ἐὰν θελήσῃς νὰ καταβῇς εἰς τὴν πηγὴν, κανεῖς δὲν σ' ἐμποδίζει. Δὲν ἐξοδεύεται, δὲν δαπανᾶται ἡ χάρις· εἶναι πηγὴ ποὺ ἀναβλύζει συνεχῶς· ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν τῆς χάριτος αὐτοῦ θεραπευόμεθα ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Ἄς ἐρχώμεθα λοιπὸν καὶ σήμερα κοντὰ του. Καθ' ὅσον καὶ ἡ Ραὰβ πόρνη ἦτο, ἀλλ' ἐσώθη· καὶ ὁ λησιτῆς ἦτο φονιάς, ἀλλ' ἔγινε πολίτης τοῦ παραδείσου. Καὶ ὁ μὲν Ἰούδας, ἂν καὶ εὐρίσκετο κοντὰ εἰς τὸν διδάσκαλόν του, ἀλλ' ὅμως ἐχάθη, ἐνῷ ὁ λησιτῆς, μολονότι εὐρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν, ἔγινε μαθητής. Αὐτὰ εἶναι τὰ παράδοξα τοῦ Θεοῦ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ μάγοι ἔγιναν ἐνάρετοι, ἔτσι ὁ τελώνης ἔγινεν εὐαγγελιστής, ἔτσι ὁ βλάσφημος ἔγινεν ἀπόστολος.

5. Αὐτὰ πρόσεχε καὶ μὴ περιέλθῃς ποτὲ εἰς ἀπόγνωσιν, ἀλλὰ πάντοτε ἄγγισε τὴν ὁδὸν ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀμέσως θὰ τὴν διανύσῃς. Μὴ κλείσῃς τὰς θύρας, μὴ φράξῃς τὴν εἴσοδον. Εἶναι σύντομος ὁ παρὼν καιρὸς, ὀλίγος ὁ κόπος. Καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο πολὺς, οὔτε τότε ἔπρεπε νὰ περιέλθῃς εἰς ἀπόγνωσιν. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ὑποβληθῇς εἰς αὐτὸν τὸν ἄριστον κόπον ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἀρετὴν, ὅπωςδὴποτε ὅμως εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν θὰ κουρασθῇς καὶ θὰ ταλαιπωρηθῇς κατ' ἄλλον τρόπον. Ἐὰν δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν καὶ εἰς ἐκείνην ὑπάρχει κόπος, διατί νὰ μὴ προτιμήσωμεν αὐτὸν τὸν κόπον ποὺ ἔχει

γάλην τὴν ἀμοιβήν; Καίτοιγε οὐδὲ ὁ αὐτὸς κάματος οὐτε
 κἀκεῖνος. Ἐν μὲν γὰρ τοῖς βιωτικοῖς καὶ κίνδυνοι συνεχεῖς
 καὶ ζημίαι ἐπάλληλοι καὶ ἡ ἐλπίς ἄσθλος καὶ δουλοπρέπεια
 πολλὴ καὶ χρημάτων καὶ σωμάτων καὶ ψυχῆς δαπάνη· καὶ
 5 ἴσως ἢ τῶν καρπῶν ἀντίδοσις πολὺ τῆς ἐλπίδος καταδεεσιέ-
 ρα, ἢ ἄρα βλαστήση.

Οὐδὲ γὰρ πανταχοῦ φέρει καρπὸν ὁ τῶν βιωτικῶν προ-
 γμάτων ἰδρῶς· πλὴν ἀλλὰ καὶ ὅταν μὴ διαπέσῃ, ἀλλὰ καὶ
 πολλὴν ἐνέγκῃ τὴν φορὰν, ἐν βραχεὶ παραμένει τῷ χρόνῳ.
 10 Ὅταν γὰρ γηράσῃ καὶ μηκέτι λοιπὸν ἀκριθῇ τῆς ἀπο-
 λαύσεως τὴν αἰσθῆσιν ἔχῃς, τότε σοι φέρει τὰς ἀμοιβὰς ὁ
 πόνος. Καὶ ὁ μὲν πόνος ἐν ἀκμάζοντι σώματι· ὁ δὲ καρπὸς
 καὶ ἡ τρυφή ἐν γεγηρακῷ καὶ παρειμένῳ, ὅταν καὶ τὴν
 αἰσθῆσιν ὁ χρόνος καταμαράνῃ· καίτοι εἰ μὴ κατεμάρανεν,
 15 ἢ τῆς τελευτῆς ἐλπίς οὐκ ἠφίει τρυφᾶν. Ἐκεῖ δὲ οὐχ οὐ-
 τως, ἀλλ' ὁ μὲν πόνος, ἐν φθορᾷ καὶ τελευτῶντι σώματι· ὁ
 δὲ στέφανος, ἐν ἀκηράτῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ τέλος οὐκ ἔχοντι.
 Καὶ ὁ μὲν πόνος καὶ πρῶτος καὶ βραχύς· ἡ δὲ ἀντίδοσις καὶ
 ὑσιέρα καὶ ἄπειρος, ἵνα μετὰ ἀδείας ἀναπαύῃ λοιπὸν, μη-
 20 δὲν προσδοκῶν ἀηδές. Οὐ γάρ ἐστι μεταβολὴν δεῖσαι λοι-
 πόν, οὐδὲ ἔκπιωσιν, καθάπερ ἐνταῦθα.

Ποῖα οὖν ταῦτα ἀγαθὰ, τὰ μήτε ἀσφαλῆ, καὶ βραχέα
 καὶ πηλίνα, καὶ πρὶν ἢ φανῆναι ἀφανιζόμενα, καὶ μετὰ πολ-
 λῶν κτώμενα πόνων; Ποῖα δὲ ἐκείνων ἀγαθὰ ἴσα, τῶν ἀ-
 25 κινήτων, τῶν ἀγηράτων, τῶν μηδένα μόχθου ἐχόντων, τῶν
 καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἀγώνων τοὺς στεφάνους σοι κομιζόν-

πολὺν καρπὸν καὶ πολλὴν ἀμοιβήν; Ἄν καὶ βέβαια δὲν εἶναι ὁ ἴδιος κόπος καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περὶπτωσιν. Διότι εἰς μὲν τὰ κοσμικὰ πράγματα ὑπάρχουν καὶ συνεχεῖς κίνδυνοι καὶ ζημίαι ποὺ διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην καὶ ἢ ἐλπίς δὲν εἶναι φανερά, καὶ μεγάλη δουλοπρέπεια καὶ ἀπώλεια τῶν χρημάτων, τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν. Ἀλλὰ καὶ τότε ἡ ἀνταπόδοσις τῶν καρπῶν εἶναι πολὺ κατωτέρα τῆς ἐλπίδος, ἂν τύχη καὶ βλαστήση.

Πράγματι δὲν φέρει πάντοτε ὁ ἰδρῶς τῶν κοσμικῶν πραγμάτων καρπόν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἀποβῇ μάταιος ὁ κόπος καὶ φέρῃ πολὺν καρπόν, καὶ πάλιν διαρκεῖ ὀλίγον χρόνον. Διότι ὅταν γηράσῃ καὶ δὲν θὰ ἔχῃς πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀπολαύσῃς πλήρως τὸν ἰδρῶτα τῶν κόπων σου, τότε ὁ κόπος σοῦ φέρει τὰς ἀμοιβάς. Καὶ ὁ μὲν κόπος λαμβάνει χώραν ὅταν τὸ σῶμα εὕρσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν, ἐνῶ ὁ καρπὸς καὶ ἡ τρυφή ὅταν γηράσῃ καὶ ἀτονίσῃ τὸ σῶμα καὶ ὅταν ὁ χρόνος καταμαράνῃ τὰς αἰσθήσεις. Καὶ ἂν ἀκόμη βέβαια δὲν τὰς κατεμάρανεν, ἡ ἀναμονὴ καὶ πάλιν τοῦ θανάτου δὲν ἐπιτρέπει τὴν τρυφήν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τῶν πνευματικῶν πραγμάτων δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον, ἀλλὰ ὁ μὲν κόπος λαμβάνει χώραν εἰς τὸ φθαρτὸν καὶ ἀποθνήσκον σῶμα, ὁ δὲ στέφανος εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον καὶ δὲν ἔχει τέλος. Καὶ ὁ μὲν κόπος προηγεῖται καὶ εἶναι σύντομος, ἡ δὲ ἀμοιβὴ ἀκολουθεῖ καὶ εἶναι ἄπειρος, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀναπαύεσαι χωρὶς κανένα φόβον καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃς κανένα δυσάρεστον. Διότι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ φοβηθῇς καμμίαν μεταβολήν, οὔτε ἔκπτωσιν, ὅπως συμβαίνει ἐδῶ.

Τί λογῆς λοιπὸν ἀγαθὰ εἶναι αὐτά, ποὺ δὲν εἶναι ἀσφαλῆ, ἀλλ' εἶναι σύντομα καὶ πῆλινα, καὶ πρὶν ἀκόμη φανοῦν, ἐξαφανίζονται καὶ ἀποκτῶνται μὲ πολλοὺς κόπους; Ποῖα δὲ ἀγαθὰ εἶναι ἴσα μὲ ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ ποὺ εἶναι ἀμετάβλητα, ποὺ δὲν γηράσκουν, ποὺ δὲν ἀπαιτοῦν κανένα κόπον, ποὺ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων σοῦ προσφέρουν τοὺς

των; Ὁ γὰρ χρημάτων καταφρονῶν καὶ ἐντεῦθεν ἤδη λαμβάνει τὸν μισθόν, φροντίδος ἀπαλλαιτόμενος, βασκανίας, συκοφαντίας, ἐπιβουλῆς, φθόνου. Ὁ σώφρων, καὶ κοσμίως ζῶν, καὶ πρὸ τῆς ἐντεῦθεν ἀποδημίας στεφανοῦται καὶ τρυφᾷ, ἀσχημοσύνης, γέλωτος, κινδύνων, κατηγορίας, τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπαλλαιτόμενος δεινῶν. Τὰ ἄλλα πάντα ὁμοίως τῆς ἀρετῆς μέρη ἐντεῦθεν ἤδη ἡμῖν δίδωσι τὴν ἀμοιβήν.

“Ἴν’ οὖν καὶ τῶν παρόντων καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, φύγωμεν κακίαν καὶ ἐλώμεθα ἀρετήν. Οὕτω γὰρ καὶ ἐνταῦθα τρυφήσομεν, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτενξόμεθα σιεφάνων ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

στεφάνους; Διότι αὐτὸς ποὺ περιφρονεῖ τὰ χρήματα καὶ εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν λαμβάνει ἤδη τὸν μισθόν, ἀπαλλασσόμενος ἀπὸ τὴν φροντίδα, τὴν ζήλειαν, τὰς συκοφαντίας, τὰς ἐπιβουλάς, τὸν φθόνον. Αὐτὸς ποὺ εἶναι σώφρων καὶ ζῇ μὲ κοσμιότητα καὶ πρὶν φύγῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον λαμβάνει τοὺς στεφάνους καὶ ἀπολαύει τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, ἀπαλλασσόμενος ἀπὸ τὴν ἀσκημοσύνην, τὴν γελοιοποίησιν, τοὺς κινδύνους, τὰς κατηγορίας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα τὰ κακά. Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη τῆς ἀρετῆς μᾶς παρέχουν ἀπὸ τὴν ἐδῶ ζωὴν ἀκόμη τὴν ἀμοιβήν.

Ὡστε λοιπὸν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ τὰ παρόντα ἀγαθὰ καὶ τὰ μέλλοντα, ἃς ἀποφύγωμεν τὴν κακίαν καὶ ἃς προτιμήσωμεν τὴν ἀρετήν. Διότι μ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐδῶ θ' ἀπολαύσωμεν τοὺς κόπους μας καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν τοὺς μελλοντικούς στεφάνους, τοὺς ὁποίους εὐχομαι ὅλοι μας νὰ τοὺς ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΗ'

Ματθ. 21, 33 - 46

«Ἀλλην παραβολὴν ἀκούσατε. Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδοσπότης, ὃστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὥρυξε ληνὸν καὶ ὠκοδόμησε πύργον· καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ λαθεῖν τοὺς καρπούς. Καὶ λαθόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους, οὓς μὲν ἔδειραν, οὓς δὲ ἀπέκτειναν, οὓς δὲ ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. Ὑστερον ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱόν, εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κατὰσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, ἀπέκτειναν. Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Λέγουσιν αὐτῷ· Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται γεωργοῖς ἑτέροις, οἵτινες ἀποδώσουσι τοὺς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς Γραφαῖς· λίθον δὲν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας; παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θανασιῇ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, διὸ ἀρθθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνη ποιῶντι τοὺς καρπούς αὐτῆς.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΗ΄
Ματθ. 21, 33 - 46

«Ἀκούσατε ἄλλην παραβολήν. Ὑπῆρχε κάποιος οἰκοδεσπότης ποὺ ἐφύτευσεν ἄμπελον καὶ ἐτοποθέτησε γύρω ἀπὸ αὐτὴν φράκτιν καὶ ἔσκαψε μέσα εἰς αὐτὴν ἓνα πατητήρι καὶ ἔκτισε πύργον καὶ τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς γεωργοὺς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς ἄλλην χώραν. Ὅταν δὲ ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν ἀπέστειλε τοὺς δούλους του πρὸς τοὺς γεωργοὺς διὰ νὰ λάβουν τοὺς καρπούς. Καὶ ἀφοῦ οἱ γεωργοὶ συνέλαβαν τοὺς δούλους του, ἄλλους μὲν τοὺς ἔδειραν; ἄλλους δὲ τοὺς ἐφόνευσαν καὶ ἄλλους τοὺς ἐλιθοβόλησαν. Ἀπέστειλε καὶ πάλιν ὁ οἰκοδεσπότης ἄλλους δούλους περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρῶτους, καὶ ἔκαναν εἰς αὐτοὺς τὰ ἴδια. Ὑστερα ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν του, λέγων· Ἵσως νὰ ἐντραποῦν τὸν υἱὸν μου. Οἱ γεωργοὶ ὅμως, ὅταν εἶδαν τὸν υἱόν, εἶπαν μεταξύ των· Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος· ἐλᾶτε, ἅς τὸν φονεύσωμεν, ὥστε νὰ κάνωμεν ἰδικήν μας τὴν κληρονομίαν του. Καὶ ἀφοῦ τὸν ὠδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἄμπελον, τὸν ἐφόνευσαν. Ὅταν λοιπὸν θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος τῆς ἀμπέλου, τί πρέπει νὰ κάνῃ εἰς τοὺς γεωργοὺς ἐκείνους; Λέγουν εἰς αὐτόν· Θὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ὥσάν κακοὶ ποὺ εἶναι, μὲ τὸν πιὸ κακὸν τρόπον καὶ θὰ παραδώσῃ τὴν ἄμπελον εἰς ἄλλους γεωργούς, οἱ ὅποιοι θὰ δώσουν εἰς αὐτόν τοὺς ὀφειλομένους καρπούς εἰς τὸν κατάλληλον καιρόν. Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· Δὲν ἀνεγνώσατε ποτὲ εἰς τὰς Γραφάς, ὅτι λίθον, ποὺ τὸν ἀπέρριψαν ὡς ἀκατάλληλον οἱ κτίσται, αὐτὸς ἔγινεν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος; Αὐτὸ ἔγινεν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτια τῶν πιστῶν. Διὰ τοῦτο οἷς λέγω, ὅτι θὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ οἷς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ δοθῇ εἰς ἔθνος, ποὺ θὰ παράγῃ ἀγαθοὺς καρπούς. Καὶ

Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον, συνθλασθήσεται·
ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν».

1. Πολλὰ ἀπὸ τῆς παραβολῆς ταύτης αἰνίττεται τοῦ
Θεοῦ τὴν πρόνοιαν, τὴν εἰς αὐτοὺς ἄνωθεν γεγεννημένην·
5 τὸ ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν φονικόν· τὸ μηδὲν παραλειφθῆναι τῶν
ἠκόντιων εἰς ἐπιμέλειαν· τὸ καὶ προφητῶν σφαγέντιων μὴ
ἀποσιραφῆναι αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τὸν Υἱὸν πέμψαι· τὸ καὶ
τῆς Καινῆς καὶ τῆς Παλαιᾶς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι Θεόν·
τὸ μεγάλα αὐτοῦ τὸν θάνατον κατορθώσειν· τὸ τὴν ἐσχάτην
10 δίκην τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ τολμήματος αὐτοὺς ὑπομένειν·
τῶν ἐθνῶν τὴν κλήσιν, τῶν Ἰουδαίων τὴν ἔκπιωσιν. Διὰ
τοῦτο αὐτὴν μετὰ τὴν ἔμπροσθεν τίθησιν, ἵνα δείξῃ κἀν-
τεῦθεν τὸ ἔγκλημα μεῖζον καὶ σφόδρα ἀσύγγνωστον. Πῶς
καὶ τίνι τρόπῳ; Ὅτι τοσαύτης τυχόντες ἐπιμελείας, πορνῶν
15 καὶ τελωνῶν ἠτιθήσαν, καὶ παρὰ τοσοῦτον.

Θέα δὲ καὶ αὐτοῦ τὴν πρόνοιαν τὴν πολλὴν καὶ τὴν τού-
των ἀργίαν τὴν ἄφαιτον. Καὶ γὰρ ἃ τῶν γεωργῶν ἦν, αὐ-
τοὺς ἐποίησε· τὸ φραγμὸν περιθεῖναι, τὸ φυτεῦσαι τὸν ἀμπε-
λῶνα, τὰ ἄλλα πάντα· καὶ μικρὸν αὐτοῖς κατέλιπε, τὸ ἐπιμε-
20 λεῖσθαι, τῶν ὄντιων καὶ διαφυλάξαι τὰ δοθέντα. Οὐδὲν γὰρ
ἦν ἐλλειφθέν, ἀλλὰ πάντα ἀπηρτισμένα· καὶ οὐδὲ οὕτως ἐ-
κέρδαναν, καὶ ταῦτα τοσοῦτων ἀπολαύσαντες παρ' αὐτοῦ. Ὅ-
τε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐξῆλθον, καὶ νόμον ἔδωκε καὶ πόλιν
ἀνέσκησε καὶ ναὸν ᾠκοδόμησε καὶ θυσιαστήριον κατεσκεύασε.
25 «Καὶ ἀπεδόμησε»· τουτέστιν, ἐμακροθύμησεν, οὐκ ἀεὶ τοῖς

ἐκεῖνος πού θά πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸν λίθον αὐτόν, θὰ συντριβῇ· καὶ εἰς ἐκεῖνον πού θά πέσῃ ὁ λίθος αὐτός, θὰ τὸν κατακομματιάσῃ καὶ θὰ τὸν διασκορπίσῃ ὡσάν σκόνην»².

1. Πολλὰ ὑπαινίσσεται μὲ αὐτὴν τὴν παραβολήν· τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ πού ἔδειξεν πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ ὑψηλά, τὴν φονικὴν διάθεσιν πού εἶχαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, τὸ ὅτι δὲν παρελείφθη τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε διὰ τὴν φροντίδα των, τὸ ὅτι δὲν τοὺς ἀπεστράφη καὶ ὅταν ἀκόμῃ ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας, ἀλλ' ἀπέστειλε καὶ τὸν Υἱόν του, τὸ ὅτι ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ μὲ τὸν θάνατόν του πολλά, τὸ ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ὑπομένουν τὴν βαρεῖαν τιμωρίαν τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ τολμήματός των ἐκείνου, τὴν κλῆσιν τῶν ἐθνῶν καὶ τὴν ἔκπτωσιν τῶν Ἰουδαίων. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν τοποθετεῖ μετὰ τὴν προηγουμένην, διὰ νὰ δείξῃ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅτι τὸ ἔγκλημά των εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ εἰς μεγάλον βαθμὸν ἀσυγχώρητον. Πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Μὲ τὸ ὅτι, ἂν καὶ τόσον μεγάλης φροντίδος ἔτυχον ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, παρὰ ταῦτα ὑπεσκελίσθησαν ἀπὸ τὰς πόρνas καὶ τοὺς τελώνας, καὶ μάλιστα εἰς πολὺ μεγάλον βαθμὸν.

Πρόσεχε ὅμως καὶ τὴν μεγάλην πρόνοιαν αὐτοῦ δι' αὐτοὺς καὶ τὴν ἀπερίγραφον ἀπραξίαν αὐτῶν. Καθ' ὅσον αὐτὰ πού ἦσαν ἔργον τῶν γεωργῶν, τὰ ἔκανεν ὁ ἴδιος· ἐτοποθέτησε δηλαδὴ τὸν φράκτιν, ἐφύτευσε τὴν ἄμπελον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα· καὶ ἄφησε δι' αὐτοὺς μικρὸν ἔργον, τὸ νὰ φροντίζουν διὰ τὴν ἄμπελον καὶ νὰ διαφυλάξουν αὐτὰ πού τοὺς ἐνεπιστεύθησαν. Διότι τίποτε δὲν παρελείφθη, ἀλλὰ τὰ πάντα ἔγιναν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Καὶ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι ἐκέρδισαν τίποτε, καὶ ὅλα αὐτὰ ἂν καὶ τόσων εὐεργεσιῶν καὶ τόσης φροντίδος ἔτυχον ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Διότι, ὅταν ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ νόμον τοὺς ἔδωκε καὶ πόλιν τοὺς ἔκτισε καὶ ναὸν τοὺς ᾠκοδόμησε καὶ τοὺς κατεσκεύασε θυσιαστήριον. «Καὶ ἔφυγε δι' ἄλλην χώραν», δηλαδή, ἔδειξε μακροθυμίαν, δὲν τοὺς ἐτιμωροῦσε πάντοτε ἀμέ-

ἁμαρτήμασι παραπόδας ἐπάγων τὰς τιμωρίας· τὴν γὰρ ἀποδημίαν τὴν πολλὴν αὐτοῦ μακροθυμίαν φησί.

«Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ», τοιτέσι, τοὺς προφήτας· «τὸν καρπὸν λαβεῖν», τοιτέσι, τὴν ὑπακοήν, τὴν διὰ τῶν ἔργων ἐπίδειξιν. Οἱ δὲ κἀνταῦθα τὴν κακίαν ἐπεδείξαντο, οὐ τῷ μὴ δοῦναι τὸν καρπὸν ισοαύτης ἀπολαύσας ἐπιμελείας, ὅπερ ἀργίας ἦν, ἀλλὰ καὶ τῷ δυσχερᾶναι πρὸς τοὺς ἐλθόντας. Τοὺς γὰρ οὐκ ἔχοντας δοῦναι καὶ ὀφείλοντας, οὐκ ἀγανακτεῖν ἐχρῆν, οὐδὲ δυσχεραίνειν, ἀλλὰ
10 παρακαλεῖν. Οἱ δὲ οὐ μόνον ἡγανάκησαν, ἀλλὰ καὶ αἱμάτων τὰς χεῖρας ἐνέπλησαν· καὶ δίκην ὀφείλοντες, αὐτοὶ δίκην ἀπήνουν. Διὰ τοῦτο καὶ δευτέρους ἔπεμψε καὶ τρίτους, ἵνα δειχθῇ καὶ ἡ τούτων κακία, καὶ ἡ τοῦ πέμψαντος φιλανθρωπία.

Καὶ διατί μὴ τὸν Υἱὸν εὐθέως ἀπέστειλεν; Ἵνα ἐκ τῶν εἰς ἐκείνους γενομένων καταγνόγντες ἑαυτῶν, καὶ τὸν θυμὸν ἀφέντες, ἐκείνους ἐντραπῶσιν ἐλθόντα. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι λόγοι· ἀλλὰ τέως ἐπὶ τὰ ἐξῆς ἴωμεν. Τί δέ ἐστι τό, «ἴσως ἐντραπήσονται»; Οὐχὶ ἀγνοοῦντος, ἅπαγε· ἀλλὰ θέ-
20 λοντος δεῖξαι τὸ ἁμάρτημα μέγα, καὶ ἀπολογίας πάσης ἐστερημένον. Ἐπεὶ αὐτὸς εἰδώς, διὲ ἀναιρήσουσιν, ἔπεμψε. Λέγει δέ, «ἐντραπήσονται», τὸ γενέσθαι ὀφείλον ἀπαγγέλλων· διὲ ἔδει αὐτοὺς ἐντραπῆναι. Ἐπεὶ καὶ ἀλλαχοῦ φησιν, «ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν»· οὐδὲ ἐκεῖ ἀγνοῶν· ἀλλ' ἵνα μὴ λέ-
25 γωσί τινες τῶν ἀγνωμόνων, διὲ ἡ πρόρρησις αὐτοῦ γέγονεν ἀναγκαστικὴ τῆς παρακοῆς, διὰ τοῦτο οὕτω σχηματίζει τὰς λέξεις, «ἐὰν ἄρα», λέγων, καὶ «ἴσως». Εἰ γὰρ καὶ περὶ τοὺς δούλους ἀγνώμονας ἐγένοντο, τὸ τοῦ Υἱοῦ ἀξίωμα αἰδε-

σως μετὰ τὴν διάπραξιν τῶν ἁμαρτιῶν· δηλαδὴ ὀνομάζει ἀποδημίαν τὴν μεγάλην μακροθυμίαν του.

«Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους του», δηλαδή, τοὺς προφήτας, «διὰ νὰ λάβουν τοὺς καρπούς», δηλαδή, τὴν ὑπακοήν, πού θὰ ἀπεδεικνύετο μὲ τὰ ἔργα των. Αὐτοὶ ὅμως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἔδειξαν τὴν κακίαν των, ὅχι μόνον διότι δὲν ἀπέδωσαν τοὺς καρπούς, ἂν καὶ ἔτυχον τόσης μεγάλης φροντίδος ἐκ μέρους του, πρᾶγμα πού ἀποδεικνύει τὴν ἀδιαφορίαν των, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐφέρθησαν μὲ σκληρότητα πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους του. Διότι ἐκεῖνοι πού δὲν εἶχον νὰ δώσουν, ἂν καὶ ἦσαν ὀφειλέται, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγανακτοῦν, οὔτε νὰ ἐπιδεικνύουν σκληρότητα, ἀλλὰ νὰ παρακαλοῦν. Αὐτοὶ ὅμως, ὅχι μόνον ἠγανάκτησαν, ἀλλὰ καὶ ἐγέμισαν τὰ χέρια των μὲ αἷμα, καί, ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦν, ἐζήτησαν νὰ γίνουν τιμωροί. Διὰ τοῦτο ἔστειλε καὶ δευτέρους καὶ τρίτους ἀπεσταλμένους διὰ νὰ ἀποδειχθῇ καὶ ἡ κακία αὐτῶν καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ.

Καὶ διατί δὲν ἔστειλεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὸν Υἱόν του, διὰ νὰ ἔλθουν εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ ἑαυτοῦ των ἀπὸ ὅσα ἔκαναν εἰς βάρος τῶν ἀπεσταλμένων του καὶ ἀφοῦ ἀφήσουν τὴν ὀργὴν των, νὰ ἐντραποῦν αὐτόν, ὅταν θὰ ἤρχετο; Ὑπάρχουν δὲ καὶ ἄλλοι λόγοι, ἀλλὰ τώρα ἃς προχωρήσωμεν εἰς τὴν συνέχειαν τῆς παραβολῆς. Τί σημαίνει λοιπὸν τό· «Ἴσως νὰ ἐντραποῦν»; Δὲν σημαίνει ἄγνοιαν, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ θέλει νὰ δείξῃ ὅτι τὸ ἁμάρτημα εἶναι μεγάλο καὶ στερεῖται κάθε ἀπολογίας. Διότι αὐτὸς τὸν ἔστειλεν ἂν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι θὰ τὸν φονεύσουν. Λέγει δέ, «θὰ ἐντραποῦν», διὰ νὰ δείξῃ τί πρέπει νὰ γίνη, ὅτι δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ ἐντραποῦν. Διότι ἄλλοῦ λέγει· «Μήπως καὶ ἀκούσουν»· οὔτε καὶ ἐκεῖ δείχνει ἄγνοιαν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ λέγουν ὠρισμένοι ἀγνώμονες, ὅτι ἡ πρόρρησις αὐτοῦ ἔγινεν ἀναγκαστικὴ αἰτία τῆς παρακοῆς των, διὰ τοῦτο ὁμιλεῖ κατ' αὐτόν τὸν τρόπον καὶ λέγει· «Μὴ τυχὸν» καὶ «ἴσως». Διότι καὶ ἂν ἀκόμη ἐφάνησαν ἀχάριστοι πρὸς τοὺς δούλους, ἔπρεπε νὰ σεβα-

οὐθῆναι ἐχρῆν.

Τί οὖν οὗτοι; Δέον προσδραμεῖν, δέον αἰτῆσαι συγγνώ-
 μην ἐπὶ τοῖς πεπλημμελημένοις, καὶ ἐπαγωνίζονται τοῖς
 προτέροις, ἐπαποδύονται τοῖς μιάσμασιν, ἀεὶ τὰ πρότερα τοῖς
 5 δευτέροις ἀποκρύπτουντες· ὃ καὶ αὐτὸς δηλῶν ἔλεγε· «πλη-
 ρώσατε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν». Ἀνωθεν γὰρ αὐ-
 τοῖς ταῦτα ἐνεκάλουν οἱ προφῆται λέγοντες· «αἱ χεῖρες ὑμῶν
 αἵματος πλήρεις»· καί, «αἵματα ἐφ' αἵμασι μίσγουσιν»· καί,
 «οἰκοδομοῦντες Σιών ἐν αἵμασιν». Ἄλλ' οὐκ ἐσωφρονίζοντο·
 10 καίτοι ταύτην λαβόντες πρώτην τὴν ἐντολὴν, τὸ «οὐ φονεύ-
 σεis», καὶ μυρίων ἐτέρων κελευσθέντες ἀπέχεσθαι διὰ τοῦ-
 το, καὶ διὰ πολλῶν καὶ πανιοδαπῶν εἰς τὴν φυλακὴν τῆς
 ἐντολῆς ταύτης ἐναγόμενοι.

Ἄλλ' ὁμως τὴν πονηρὰν ἐκείνην οὐκ ἀπέθεντο συνή-
 15 θειαν· ἀλλὰ τί λέγουσιν ἰδόντες αὐτόν; «Δεῦτε, ἀποκτείνω-
 μεν αὐτόν». Τίνος ἕνεκεν καὶ διατί; τί ποτε ἔχοντες ἐγκα-
 λεῖν ἢ μικρὸν ἢ μέγα; Ὅτι ἐτίμησεν ὑμᾶς, καὶ Θεὸς ὢν,
 ἄνθρωπος ἐγένετο δι' ὑμᾶς, καὶ τὰ μυρία ἐκεῖνα εἰργάσατο
 θαύματα; ἀλλ' οὐ τὰ ἁμαρτήματα συνεχώρει; ἀλλ' οὐ ἐπὶ
 20 βασίλειαν ἐκάλει; Ὅρα δὲ μετὰ τῆς ἀσεθείας καὶ τὴν ἄ-
 νοιαν πολλὴν οὖσαν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς σφαγῆς πολλῆς γέ-
 μουσαν παραπληξίας. «Ἀποκτείνωμεν γὰρ αὐτόν», φησί,
 «καὶ ἡμῶν ἔσται ἡ κληρονομία». Καὶ ποῦ ἀποκτείνεται δου-
 λεύονται; Ἐξω τοῦ ἀμπελῶνος.

25 2. Εἶδες πῶς προφητεύει καὶ τὸν τόπον, ἐνθα ἔμελλε
 σφάττεσθαι; «Καὶ ἐκβαλλόντες ἀπέκτειναν». Καὶ ὁ μὲν Λου-
 κᾶς φησιν, οὐ αὐτὸς ἀπεφάνηαι δὲ παθεῖν ἔδει τούτους, κα-

4. Ματθ. 23, 32.

5. Ἦσ. 1, 15.

6. Ὡσ. 4, 5.

7. Μιχ. 3, 10.

8. Λουκά 20, 14.

σθοῦν τὸ ἄξιωμα τοῦ υἱοῦ.

Τί ἔκαναν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι; Ἐνῷ ἔπρεπε νὰ τρέξουν καὶ νὰ πέσουν εἰς τὰ πόδια του, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ζητήσουν συγγνώμην διὰ τὰ ἁμαρτήματά των, αὐτοὶ ἀγωνίζονται νὰ ὑπερβοῦν τὰ προηγούμενα ἐγκλήματά των, ἐπιδίδονται μὲ τὰ μιάσματα καὶ διαρκῶς μὲ τὰ νέα πλημμελήματά των καλύπτουν τὰ προηγούμενα, πρᾶγμα ποῦ διὰ νὰ τὸ δηλώσῃ ὁ Κύριος, ἔλεγε· «Συμπληρώσατε ἐκεῖνα ποῦ λείπουν ἀπὸ τοὺς πατέρας σας»⁴. Βέβαια καὶ οἱ προφητὰι τοὺς κατηγοροῦσαν παλαιότερον δι' αὐτὰ καὶ τοὺς ἔλεγον· «Τὰ χέρια σας εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ αἷμα»⁵, καί, «ἀναμειγνύουν αἷματα μὲ αἷματα»⁶, καί, «Αὐτοὶ ποῦ κτίζουν τὴν Σιών μὲ αἷματα»⁷. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐσωφρονίζοντο, μολονότι αὐτὴν τὴν ἐντολὴν ἔλαβαν πρώτην, τὸ «οὐ φονεύσεις», καὶ ἔλαβον ἐντολὴν νὰ ἀποφεύγουν πολλὰ ἄλλα χάριν αὐτοῦ καὶ μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους ὠδηγοῦντο εἰς τὴν φύλαξιν αὐτῆς τῆς ἐντολῆς.

Ὅμως δὲν ἐγκατέλειψαν τὴν πονηρὰν ἐκείνην συνήθειάν των. Ἀλλὰ τί λέγουν ὅταν τὸν εἶδον; «Ἐλᾶτε, ἄς τὸν φονεύσωμεν». Πρὸς ποῖον σκοπὸν καὶ διατί; Ποῖαν τέλος πάντων μικρὰν ἢ μεγάλην κατηγορίαν εἶχατε νὰ τοῦ ἀποδώσετε; Τὸ ὅτι σᾶς ἐτίμησε καί, ἂν καὶ ἦτο Θεός, ἔγινεν ἄνθρωπος πρὸς χάριν σας καὶ ἔκανε τὰ ἀμέτρητα ἐκεῖνα θαύματα; ἢ ἐπειδὴ συνεχώρει τὰ ἁμαρτήματα; ἢ ἐπειδὴ σᾶς ἐκαλοῦσεν εἰς τὴν βασιλείαν; Πρὸςεξε ὅμως μαζὶ μὲ τὴν ἀσέβειάν των καὶ τὴν μεγάλην ἀφροσύνην των καὶ τὴν αἰτίαν τῆς σφαγῆς ποῦ ἦτο γεμάτη ἀπὸ μεγάλην παραπληξίαν, «Ἄς τὸν φονεύσωμεν», λέγει, «καὶ θὰ γίνῃ ἔτσι ἡ ἄμπελος ἰδική μας κληρονομία»⁸. Καὶ ποῦ σκέπτονται νὰ τὸν φονεύσουν; Ἐξω ἀπὸ τὴν ἄμπελον.

2. Εἶδες πῶς προφητεύει καὶ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ θανατωθῇ; «Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἄμπελον τὸν ἐφόνευσαν». Καὶ ὁ μὲν Λουκᾶς λέγει, ὅτι ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος εἶπεν αὐτὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ πάθουν αὐτοί,

κεῖνοι εἶπον, «μὴ γένοιτο», καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐπήγαγεν.
 «Ἐμβλέψας γὰρ αὐτοῖς εἶπε· τί οὖν ἐστι τὸ γεγραμμένον,
 λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς
 κεφαλὴν γωνίας· καὶ πᾶς ὁ περὶ αὐτόν, συνθλασθήσε-
 5 ται;». Ὁ δὲ Μαιθαῖος, διὲς αὐτοὶ τὴν ψῆφον ἐξήνεγκαν. Ἄλλ'
 οὐκ ἔστι τοῦτο ἐναντιολογίας. Καὶ γὰρ ἀμφοτέρω γέγονε·
 καὶ τὴν ψῆφον αὐτοὶ ἐξήνεγκαν καθ' ἑαυτῶν, καὶ πάλιν
 αἰσθόμενοι τῶν εἰρημένων εἶπον, «μὴ γένοιτο»· καὶ τὸν προ-
 φῆτην αὐτοῖς ἐπειείχισε, πείθων αὐτούς, διὲς πάντως ἔσται
 10 τοῦτο.

Ἄλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτω τὰ ἔθνη σαφῶς ἀπεκάλυψε, ὥστε
 μηδεμίαν αὐτοῖς παρασχεῖν λαβὴν, ἀλλ' ἠνίξατο εἰπών, «δώ-
 σει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις». Διὰ τοῦτο δὴ καὶ διὰ παραβο-
 λῆς εἴρηκεν, ἵνα αὐτοὶ τὴν ψῆφον ἐξενέγκωσιν, ὅπερ καὶ
 15 ἐπὶ τοῦ Δαυὶδ γέγονεν, διὲς ἔκρινε τὴν παραβολὴν τοῦ Νά-
 θαν. Σὺ δέ μοι ἀκόπει κἀντιεῦθεν πῶς δικαία ἡ ψῆφος, δι-
 ταν αὐτοὶ οἱ μέλλοντες κολάζεσθαι ἑαυτοὺς καταδικάζωσιν.

Εἶτα ἵνα μάθωσιν, διὲς οὐ μόνον ἡ τοῦ δικαίου φύσις
 ἀπῆται, ἀλλὰ καὶ ἄνωθεν ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις προὔλε-
 20 γε ταῦτα καὶ ὁ Θεὸς οὕτως ἐψηφίζετο, καὶ προφητεῖαν ἐπή-
 γαγε καὶ ἐνιρεπτικῶς αὐτοῖς ἐπιτιμᾷ λέγων· «οὐδέποτε ἀνέ-
 γνωτε, διὲς λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος
 ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας; παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη
 καὶ ἔστι θαυμασιὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν»· διὰ πάντων δεικνύς,
 25 διὲς οἱ μὲν ἐκβάλλεσθαι ἔμελλον ἀπιστοῦντες, τὰ δὲ ἔθνη

9. Λουκᾶ 20, 16.

10. Λουκᾶ 20, 17-18.

ὅτι ἐκεῖνοι ἀπήντησαν, «μὴ γένοιτο»*, καὶ προσέθεσεν αὐτοὺς τὴν μαρτυρίαν τῆς Γραφῆς· διότι λέγει, «τοὺς ἐκοίταζε εἰς τὰ μάτια καὶ τοὺς εἶπε· Τί σημαίνει λοιπὸν αὐτὸ πού ἔχει γραφῇ, λίθον, πού τὸν ἀπέρριψαν ὡς ἀκατάλληλον οἱ οἰκοδόμοι, αὐτὸς ἔγινεν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, καὶ ὁ καθένας πού θὰ προσκόψῃ ἐπάνω εἰς τὸν λίθον αὐτόν, θὰ κατακομματιασθῇ;»¹⁰. Ὁ δὲ Ματθαῖος λέγει ὅτι οἱ ἴδιοι διετύπωσαν τὴν ἀπόφασιν. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀντίφασιν, καθ' ὅσον συνέβησαν καὶ τὰ δύο· καὶ οἱ ἴδιοι ἐσκέφθησαν τὴν ἀπόφασιν, καὶ ὅταν· πάλιν ἀντελήφθησαν τὴν σημασίαν τῶν λόγων του εἶπον, «μὴ γένοιτο»· καὶ ἀκόμη τοὺς ἀνέφερε καὶ τὸν προφήτην, πείθων αὐτούς, ὅτι ὅπωςδήποτε θὰ συμβῇ αὐτό.

Ἄλλ' ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι τοὺς ἀπεκάλυψε καθαρὰ τοὺς ἐθνικούς, ὥστε νὰ μὴ τοὺς δώσῃ καμμίαν ἀφορμὴν κατηγορίας, ἀλλ' ἀπλῶς τοὺς ὑπηνίχθη μὲ τοὺς λόγους· «θὰ παραδώσῃ τὴν ἁμπελον εἰς ἄλλους». Διὰ τοῦτο βέβαια τοὺς ὠμίλησε μὲ παραβολήν, ὥστε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ θγάλουν τὴν ἀπόφασιν, πρᾶγμα πού συνέβη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Δαυῖδ, ὅταν ἔκρινε τὴν παραβολὴν τοῦ προφήτου Νάθαν. Σὺ ὅμως σὲ παρακαλῶ πρόσεχε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πόσον δικαία εἶναι ἡ ἀπόφασις τῆς τιμωρίας, τὴν στιγμὴν πού καὶ οἱ ἴδιοι, πού ἐπρόκειτο νὰ τιμωρηθοῦν, καταδικάζουν τοὺς ἑαυτούς των.

Ἀκολούθως διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ὄχι μόνον ἡ φύσις τοῦ δικαίου τὸ ἀπαιτοῦσεν αὐτό, ἀλλ' ὅτι καὶ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προέλεγεν αὐτὸ καὶ ὅτι αὐτῇ ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ, προσέθεσε καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ προφήτου καὶ τοὺς ἐπιτιμᾷ κατὰ τρόπον πού νὰ νοιώσουν ἐντροπήν, λέγων· «Δὲν ἀνεγνώσατε ποτὲ εἰς τὰς Γραφάς, ὅτι λίθον, πού τὸν ἀπέρριψαν ὡς ἀκατάλληλον οἱ οἰκοδόμοι, αὐτὸς ἔγινεν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος; αὐτὸ ἔγινεν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτια μας», δεικνύων μὲ ὅλα αὐτά, ὅτι αὐτοὶ μὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδιωχθοῦν ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας των, ἐνῶ τὰ ἔθνη θὰ εἰσήγοντο εἰς τὴν

εἰσάγεσθαι. Τοῦτο καὶ διὰ τῆς Χαναanaίας, τοῦτο καὶ διὰ τοῦ ὄνου καὶ διὰ τοῦ ἑκατοντάρχου καὶ δι' ἄλλων πολλῶν παραβολῶν ἠγίξαιτο τοῦτο καὶ νῦν. Διὸ καὶ ἐπήγαγε· «Πα-
 ρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμασιῇ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ-
 5 μῶν», προδηλῶν, ὅτι τὰ ἔθνη πιστεύοντα, καὶ Ἰουδαίων ὅ-
 σοι ἂν καὶ αὐτοὶ πιστεύσωσιν, ἔσονται ἔν, καίτοι τοσοῦτου τοῦ
 μέσου ὄντος ἔμπροσθεν.

Εἶτα, ἵνα μάθωσιν ὅτι οὐδὲν ἰῶ Θεῷ ἐναντίον τῶν γι-
 νομένων ἦν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα εὐαπόδεκτον τὸ συμβαῖνον
 10 καὶ παράδοξον καὶ τῶν ὁρώτων ἕκαστον ἐκπληῖτιον (καὶ
 γὰρ ἦν θαῦμα σφόδρα ἄφατον), ἐπήγαγε λέγων· «παρὰ Κυ-
 ρίου ἐγένετο αὕτη». Λίθον δὲ ἑαυτὸν καλεῖ καὶ οἰκοδόμους
 τοὺς διδασκάλους τῶν Ἰουδαίων· ὁ καὶ Ἰεζεκιήλ φησιν·
 «οἱ οἰκοδομοῦντες τὸν τοῖχον καὶ ἀλείφοντες ἀναρτύτως».
 15 Πῶς δὲ ἀπεδοκίμασαν; Λέγοντες, «οὗτος οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ
 Θεοῦ»· «οὗτος πλανᾷ τὸν ὄχλον»· καὶ πάλιν· «Σαμαρείτης
 εἰ σὺ καὶ δαιμόνιον ἔχεις».

Εἶτα, ἵνα γνῶσιν ὅτι οὐ μέχρι τοῦ ἐκβληθῆναι αὐτοὺς ἡ
 ζημία, ἐπήγαγε καὶ τὰς κολάσεις, λέγων· «πᾶς ὁ πίπτων
 20 ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον, συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δι' ἃν πέσῃ,
 λικμήσει αὐτόν». Δύο φησὶν ἀπωλείας ἐνταῦθα· μίαν μὲν,
 τὴν ἀπὸ τοῦ προσκόψαι καὶ σκανδαλισθῆναι· τοῦτο γὰρ ἔ-
 στιν, ὡς πίπτων ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον· ἑτέραν δέ, τὴν ἀπὸ
 τῆς ἀλώσεως αὐτῶν καὶ τῆς συμφορᾶς καὶ πανωλεθρίας, ἣν
 25 καὶ σαφῶς προεδήλωσεν εἰπὼν, «λικμήσει αὐτόν». Διὰ τού-
 των καὶ τὴν ἀνάστασιν ἠγίξαιτο τὴν ἑαυτοῦ.

Ὁ μὲν οὖν προφήτης Ἡσαίας τὸν ἀμπελῶνα αἰτιᾶσθαι

11. Ἰεζ. 18, 10.

12. Ἰω. 9, 16.

13. Ἰω. 7, 12.

14. Ἰω. 8, 48.

βασίλειαν. Τὸ ἴδιον ὑπηνίχθη καὶ μετὰ τὴν Χαναναίαν, τὸ ἴδιον καὶ μετὰ τὸν ὄνον, καὶ μετὰ τὸν ἐκατόνταρχον καὶ μετὰ πολλὰς ἄλλας παραβολὰς· τὸ ἴδιον ὑπαινίσσεται καὶ τώρα. Διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσεν· «Αὐτὸ ἐγένετο ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτια μας», φανερῶντων ἐκ τῶν προτέρων ὅτι οἱ ἔθνη ποὺ θὰ πιστεύσουν, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ὅσοι τυχὸν πιστεύσουν, θὰ ἀποτελέσουν ἓνα σῶμα, ἂν καὶ τόση ἀπόστασις ὑπῆρχε προηγουμένως μετὰ τῶν.

Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ ν' ἀντιληφθοῦν ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν δὲν ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὅτι τοῦ ἦτο καὶ πολὺ ἀρεστὸν αὐτὸ ποὺ συνέβαινε καὶ παράδοξον καὶ ποὺ προεκάλει κατάπληξιν εἰς τὸν καθένα ποὺ τὸ ἔβλεπε (καθ' ὅσον ἦτο θαῦμα εἰς μεγάλον βαθμὸν ἀπερίγραπτον), προσέθεσεν· «Αὐτὸ ἐγένετο ἀπὸ τὸν Κύριον». Λίθον δὲ ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ οἰκοδόμους τοὺς διδασκάλους τῶν Ἰουδαίων, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνει καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ· «Αὐτοὶ ποὺ οἰκοδομοῦν τὸν τοῖχον καὶ ἀλείφουν χωρὶς τάξιν»¹¹. Πῶς δὲ τὸν ἀπεδοκίμασαν; Λέγοντες· «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐστάλη ἀπὸ τὸν Θεόν»¹². «αὐτὸς πλανᾷ τὸν λαόν»¹³. καὶ πάλιν· «Σὺ εἶσαι Σαμαρεΐτης καὶ εἶσαι δαιμονισμένος»¹⁴.

Ἐπειτα διὰ νὰ κατανοήσουν, ὅτι ἡ ζημία των δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἔξωσις των ἀπὸ τὴν βασιλείαν, προσέθεσε καὶ τὰς τιμωρίας, λέγων· «Ὁ καθένας ποὺ θὰ προσκόψη ἐπάνω εἰς τὸν λίθον αὐτὸν θὰ κατακομματιασθῇ· καὶ εἰς ἐκεῖνον ποὺ θὰ πέσῃ ὁ λίθος αὐτός, θὰ τὸ συνθλίψῃ καὶ θὰ τὸν διασκορπίσῃ ὡς ἂν σκόνην». Δύο ἀπωλείας ἀναφέρει ἐδῶ· ἡ μία προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι θὰ σκοντάψουν εἰς αὐτὸν καὶ θὰ σκανδαλισθοῦν· διότι αὐτὸ σημαίνει τό, «αὐτὸς ποὺ θὰ προσκόψη εἰς τὸν λίθον αὐτόν». Ἡ ἄλλη δὲ εἶναι ἡ ἀπώλεια ποὺ θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν ἄλωσιν, τὴν συμφορὰν καὶ τὴν πανωλεθρίαν των, τὴν ὁποίαν προεῖπε καθαρὰ μετὰ τοὺς λόγους· «λικμῆσει αὐτόν». Μετὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὑπηνίχθη καὶ τὴν ἀνάστασίν του.

Ὁ μὲν λοιπὸν προφήτης Ἡσαΐας λέγει ὅτι ὁ Κύριος

- φησιν αὐτόν, ἐνταῦθα δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας τοῦ λαοῦ διαβάλλει. Καὶ ἐκεῖ μὲν φησιν «τί ἔδει με ποιῆσαι τῷ ἁμπελῶνί μου, καὶ οὐκ ἐποίησα;» καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν «τί εἶδον οἱ πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα;» καὶ πάλιν, «λαός μου, τί ἐποίησά σοι; ἢ τί ἐλύπησά σε;», δεικνὺς αὐτῶν τὴν ἀχάριστον γνώμην, καὶ ὅτι πάντων ἀπολαύοντες, τοῖς ἐναντίοις ἡμεῖθοντο· ἐνταῦθα δὲ μετὰ πλείονος τίθησιν αὐτὸ ὑπερβολῆς. Οὐ γὰρ αὐτοὺς ἀποφαίνεται λέγων «τί ἔδει με ποιῆσαι, καὶ οὐκ ἐποίησα;», ἀλλ' αὐτοὺς ἐκείνους εἰσάγει ψηφίζομένους, ὅτι οὐδὲν ἐνέλιπε, καὶ καταδικάζοντας ἑαυτούς. «Ὅταν γὰρ εἴπωσιν, ὅτι «κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς καὶ τὸν ἁμπελῶνα ἐκδώσεται ἐτέροις γεωργοῖς», οὐδὲν ἕτερον ἢ τοῦτο λέγουσι, μετὰ πολλῆς τῆς περιουσίας τὴν ψῆφον ἐκφέροντες.
- 15 Τοῦτο καὶ Στέφανος αὐτοῖς ὀνειδίζει, ὃ καὶ μάλιστα αὐτοὺς ἔδακνεν, ὅτι πολλῆς ἀπολαύσαντες αἰὲν προνοίας, τοῖς ἐναντίοις ἡμεῖθοντο τὸν εὐεργέτην ὅπερ καὶ αὐτὸ μέγιστον ἦν σημεῖον τοῦ μὴ τὸν κολάζοντα, ἀλλὰ τοὺς κολαζομένους αἰτίους εἶναι τῆς τιμωρίας τῆς ἐπαγομένης αὐτοῖς.
- 20 Τοῦτο δὴ καὶ ἐνταῦθα δεικνύται διὰ τῆς παραβολῆς, διὰ τῆς προφητείας. Οὐδὲ γὰρ ἠρκέσθη τῇ παραβολῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ προφητείαν διπλὴν ἐπήγαγε, τὴν μὲν τοῦ Δαυὶδ, τὴν δὲ παρ' ἑαυτοῦ.
- Τί οὖν ἐχορῆν ταῦτα ἀκούσαντας ποιεῖν; οὐχὶ προσκυνῆσαι; οὐχὶ θανμάσαι τὴν κηδεμονίαν, τὴν ἐμπροσθεν, τὴν μετὰ ταῦτα; Εἰ δὲ μηδενὶ τούτων ἐγένοντο θελίτους, τῷ γοῦν φθόγῳ τῆς κολάσεως οὐκ ἔδει γενέσθαι σωφρονεστέρους; Ἀλλ' οὐκ ἐγένοντο· ἀλλὰ τί μετὰ ταῦτα; Ἀκούσαν-

15. Ἦσ. 5, 4.

16. Ἰερ. 2, 5.

17. Μιχ. 6, 3.

18. Πρδλ. Πράξ. κεφ. 6-7.

κατηγορεῖ τὸν ἄμπελῶνα, ἐδῶ ὅμως κατηγορεῖ καὶ τοὺς ἄρχοντας τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐκεῖ μὲν λέγει· «Τί ἔπρεπε νὰ κάνω εἰς τὸν ἄμπελῶνα μου καὶ δὲν τὸ ἔκανα;»¹⁵. Καὶ ἄλλου πάλιν· «Ποῖον πλημμέλημα εὔρον εἰς ἐμένα οἱ πατέρες σας;»¹⁶. καὶ πάλιν· «Λαέ μου, τί σοῦ ἔκανα; ἢ εἰς τί σὲ ἐλύπησα;»¹⁷, δεικνύων τὴν ἀχάριστον γνώμην των καὶ ὅτι, μολονότι ἀπήλαυον τὰ πάντα, ἀνταπέδιδον εἰς αὐτὰ τὰ ἀντίθετα· εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτὴν παρουσιάζει τὴν ἀχαριστίαν αὐτῶν μὲ μεγαλυτέραν ὑπερβολήν. Διότι δὲν διατυπώνει ὁ ἴδιος τὴν σκέψιν του, λέγων, «τί ἔπρεπε νὰ κάνω, καὶ δὲν τὸ ἔκανα;», ἀλλὰ παρουσιάζει ἐκείνους τοὺς ἰδίους νὰ βεβαιώνουν ὅτι δὲν ἔλειπε τίποτε, καὶ νὰ καταδικάζουν ἔτσι τοὺς ἑαυτοὺς των. Διότι ὅταν λέγουν, ὅτι «θα ἐξολοθρεύσῃ μὲ θάνατον κακὸν αὐτοὺς ποὺ εἶναι κακοὶ καὶ θα παραδώσῃ τὴν ἄμπελον εἰς ἄλλους γεωργούς», τίποτε ἄλλο δὲν λέγουν, παρὰ τὴν καταδίκην των, καὶ μὲ πολὺν κατηγορηματικὸν τρόπον ἐκφέρουν τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν.

Διὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα τοὺς κατηγορεῖ καὶ ὁ Στέφανος¹⁸, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἐπλήγωνε περισσότερο, τὸ ὅτι δηλαδὴ ἂν καὶ ἔτυχον πάντοτε μεγάλης φροντίδος ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ὅμως αὐτοὶ ἀνταπέδιδον τὰ ἀντίθετα εἰς τὸν εὐεργέτην, πρᾶγμα ποὺ καὶ αὐτὸ ἦτο μεγάλη ἀπόδειξις, ὅτι αἴτιος τῆς τιμωρίας ποὺ τοὺς ἐπεβάλλετο δὲν ἦτο ὁ τιμωρῶν, ἀλλ' οἱ ἴδιοι οἱ τιμωρούμενοι. Αὐτὸ βέβαια ἀποδεικνύεται καὶ ἐδῶ μὲ τὴν παραβολὴν καὶ μὲ τὴν προφητείαν. Διότι δὲν ἤρκεσθη μόνον εἰς τὴν παραβολήν, ἀλλὰ προσέθεσε καὶ διπλὴν προφητείαν, ἡ μία ἦτο τοῦ Δαυΐδ καὶ ἡ ἄλλη ἰδική του.

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνουν ὅταν ἤκουσαν αὐτά; δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν προσκυνήσουν; δὲν ἔπρεπε νὰ θαυμάσουν τὴν φροντίδα του δι' αὐτοὺς καὶ τὴν παλαιὰν καὶ τὴν τωρινήν; Ἐὰν δὲ μὲ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγιναν καλύτεροι, δὲν ἔπρεπε τούλάχιστον νὰ γίνουν φρονιμότεροι ἀπὸ τὸν φόβον τῆς κολάσεως; Ἄλλ' ὅμως δὲν ἔγιναν. Καὶ τί ἔκαναν ὕστερα ἀπὸ αὐτά; «ὅταν ἤκουσαν αὐτά», λέγει, «ἐκατάλα-

τες», φησίν, «ἔγνωσαν δι περὶ αὐτῶν λέγει. Καὶ ζητοῦντες αὐτὸν κρατῆσαι, ἐφοβήθησαν διὰ τοὺς ὄχλους, διὸ ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον». Ἡ σθάνοντιο γὰρ λοιπόν, διὸ αὐτοὺς ἠνίτιετο. Ποιὲ μὲν οὖν κατεχόμενος, διὰ μέσου αὐτῶν ἀνα-
 5 χωρεῖ, καὶ οὐχ ὁράται· ποιὲ δὲ φαινόμενος, ὠδίνουσιν αὐ-
 τῶν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπέχει. Ὁ καὶ θαυμάζοντες ἔλεγον· «οὐχ οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς; Ἴδε παρορησία λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσιν».

Ἐνταῦθα δέ, ἐπειδὴ τῷ φόβῳ τοῦ πλήθους κατείχοντο,
 10 ἀρκεῖται τοῦτω καὶ οὐ παραδοξοποιεῖ, ὥσπερ ἔμπροσθεν,
 διὰ μέσου ἀναχωρῶν καὶ μὴ φαινόμενος. Οὐ γὰρ ἐβούλετο
 πάντα ὑπὲρ ἄνθρωπον ποιεῖν, ὥστε πιστευθῆναι τὴν οἰκο-
 νομίαν. Οἱ δὲ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ πλήθους ἐσωφρονίζοντο, οὐδὲ
 ἀπὸ τῶν εἰρημένων· οὐ τὴν τῶν προφητῶν μαρτυρίαν, οὐ
 15 τὴν ἐναντιῶν ἡδοῦντιο ψῆφον, οὐ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην·
 οὐτω καθάπαξ αὐτοὺς ἡ φιλαρχία καὶ ὁ τῆς κενοδοξίας
 ἐπήρωσεν ἔρως καὶ τὸ τὰ πρόσοκαιρα ζητεῖν.

3. Οὐδὲ γὰρ οὕτως ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ καὶ κατὰ κρημνῶν
 φέρει· οὐδὲν οὕτω ποιεῖ τῶν μελλόντων ἐκπίπτειν, ὥς τὸ
 20 προσηλῶσθαι τοῖς ἐπικήροις τοῦτοις· οὐδὲν οὕτω ποιεῖ καὶ
 τοῦτων κἀκείνων ἀπολαύειν, ὥς τὸ πάντων ἐκεῖνα προτι-
 μᾶν. «Ζητεῖτε» γάρ, φησίν ὁ Χριστός, «τὴν βασιλείαν τοῦ
 Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προσιεθήσεται ὑμῖν». Καίτοι εἰ μὴδὲ
 τοῦτο προσέκειτο, οὐδὲ οὕτως αὐτῶν ἐφίεσθαι ἔδει. Νῦν
 25 δὲ ἐν τῷ λαβεῖν ἐκεῖνα, καὶ ταῦτὰ ἐστὶ προσλαβεῖν· καὶ οὐδὲ
 οὕτως ἔνιοι πείθονται· ἀλλὰ λίθοις ἀνασθητοῖς εἰκόσσι
 καὶ σκιάς διώκουσιν ἡδονῆς.

19. Ἰω. 7, 25-26.

19α. Ματθ. 7, 53.

20. Λουκᾶ 2, 14.

βαν ὅτι δι' αὐτοὺς τὰ λέγει. Καὶ ἐνῶ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν, ἐφοβήθησαν τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, διότι τὸν ἐθεωροῦσαν ὡς προφήτην». Διότι ἀντελαμβάνοντο πλέον, ὅτι ὑπηνίσσετο αὐτούς. Καὶ ἄλλοτε μὲν, ἐνῶ εὐρίσκεται ἀνάμεσά των, φεύγει διὰ μέσου αὐτῶν καὶ δὲν τὸν βλέπουν, καὶ ἄλλοτε πάλιν, ἐνῶ τὸν βλέπουν καὶ ἐπιθυμοῦν σφόδρα νὰ τὸν συλλάβουν, συγκρατεῖ τὴν ἐπιθυμίαν των αὐτήν, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἐθαύμαζον καὶ ἔλεγον· «Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς; Νά, τοὺς ὁμιλεῖ μὲ παρρησίαν καὶ δὲν τοῦ λέγουν τίποτε»¹⁹.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὅμως ἐπειδὴ συνεκρατοῦντο ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ πλήθους, ἀρκεῖται εἰς αὐτὸ καὶ δὲν ἐνεργεῖ θαύματα ὅπως προηγουμένως, ποὺ ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἀνάμεσά τους καὶ δὲν τὸν ἔβλεπον. Διότι δὲν ἤθελε πάντοτε νὰ ἐνεργῇ ὡς ὑπεράνθρωπος διὰ νὰ γίνῃ πιστευτὴ ἡ οἰκονομία τῆς σαρκώσεως. Αὐτοὶ ὅμως οὔτε ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐσωφρονίζοντο, οὔτε ἀπὸ τοὺς λόγους του, οὔτε τὴν μαρτυρίαν τῶν προφητῶν ἐσέβοντο, οὔτε τὴν ἰδικὴν των γνώμην, οὔτε τὴν γνώμην τῶν πολλῶν. Τόσον πολὺ τοὺς ἐτύφλωσεν ἅπαξ διὰ παντὸς ἡ φιλαρχία καὶ ὁ ἔρωσ τῆς κενοδοξίας καὶ ἡ ἐπιδίωξις τῶν προσκείμενων πραγμάτων.

3. Πράγματι τίποτε δὲν προκαλεῖ τόσην παραφροσύνην καὶ δὲν ὁδηγεῖ εἰς τὸν κρημνόν, τίποτε δὲν συντελεῖ τόσον εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, ὅσον ἡ προσήλωσις εἰς αὐτὰ τὰ φθαρτά. Τίποτε δὲν συντελεῖ εἰς τὸ ν' ἀπολαύῃ κανεὶς καὶ τὰ ἐδῶ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκεῖ, ὅσον ἡ προτίμησις τῶν οὐρανίων ἀπὸ ὅλα γενικῶς. Διότι λέγει ὁ Χριστός· «Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τότε θὰ σᾶς δοθοῦν καὶ ὅλα τὰ ἐπίγεια»²⁰. Καθ' ὅσον βέβαια ἐὰν δὲν ὑπῆρχε δυνατότης ἀποκτήσεως τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, δὲν ἔπρεπε τότε οὔτε τὰ ἐπίγεια νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς. Τώρα ὅμως ἐὰν λάβῃ ἐκεῖνα εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὰ ἐδῶ· καὶ ὅμως ὠρισμένοι οὔτε καὶ ἔτσι πείθονται, ἀλλ' ὁμοιάζουν μὲ ἀναισθήτους λίθους καὶ ἐπιδιώκουν τὰς σκιὰς τῆς ἡδονῆς.

Τί γὰρ ἡδὺν τῶν ἐν τῷ παρόντι βίω; τί δὲ τερονόν;
 Μετὰ γὰρ παροησίας ὑμῖν πλείονος διαλεχθῆναι δούλομαι
 σήμερον· ἀλλὰ ἀνάσχεσθε, ἵνα μάθητε ὅτι ὁ δοκῶν οὗτος
 φορτικὸς εἶναι θίος καὶ ἐπαχθής, ὁ τῶν μοναχῶν λέγω καὶ
 5 τῶν ἐστιασμένων, πολλὴν ἰούτου τοῦ δοκοῦντος εἶναι προση-
 ροῦς καὶ ἀπαλωτέρου γλυκύτερός ἐστι καὶ ποθεινότερος.
 Καὶ ἰούτου μάρτυρες ὑμεῖς, οἱ θάνατον πολλάκις αἰτήσαντες
 ἐν ταῖς καταλαβούσαις ὑμᾶς περιστάσεσι καὶ ἀθυμίαις, καὶ
 ἐκείνους μακαρίσαντες τοὺς ἐν ὄρεσι, τοὺς ἐν σπηλαίοις,
 10 τοὺς μὴ γεγαμηκότας, τοὺς τὸν ἀπράγμονα βίον ζῶντας,
 οἳ τε ἐν ταῖς τέχναις, οἳ τε ἐν ταῖς σιρατείαις, οἳ τε ἀπλῶς
 ζῶντες καὶ εἰκῇ, καὶ ἐν τῇ σκητῇ διημερεύοντες καὶ ταῖς
 ὁρχήσιραις. Καὶ γὰρ ἐκεῖθεν, εἰ καὶ μυρία ἡδοναὶ θρύειν
 δοκοῦσι καὶ εὐφροσύνης πηγαί, ἀλλὰ μυρία τίκεται πικρό-
 15 τερα βέλη. Ἄν γὰρ ἀλῶ τις ἔρωτι κόρης τινὸς τῶν ὁρχου-
 μένων ἐκεῖ, ὑπὲρ μυρίας σιρατείας, ὑπὲρ μυρίας ἀποδημίας
 χαλεπωτέραν ὑποσιήσεται θάσανον, πάσης πόλεως πολιορ-
 κουμένης ἀθλιώτερον διασκεύμενος. Πλὴν ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκεῖνα
 ἐξετάσωμεν τέως, τῷ συνειδῶτι ταῦτα ἀφέντες τῶν ἐσάλω-
 20 κότων, φέρε περὶ τοῦ τῶν πολλῶν διαλεχθῶμεν βίου· καὶ
 ἰσοσῦτον εὐρήσομεν τὸ μέσον ἑκατέρας τῆς ζωῆς ταύτης, ὅ-
 σον λιμένος καὶ πελάγους συνεχῶς ἀνέμοις διακοπτιομένου
 τὸ διάφορον.

Σκόπει δὲ ἀπὸ τῶν καταγωγῶν εὐθέως τὰ προοίμια
 25 τῆς εὐημερίας. Ἀγορὰς γὰρ καὶ πόλεις καὶ τοὺς ἐν μέσῳ
 φυγόντες θορούδους, τὸν ἐν ὄρεσι βίον εἴλοντο, τὸν οὐδὲν
 ἔχοντα κοινὸν πρὸς τὰ παρόντα, τὸν οὐδὲν ἀνθρώπινον ὑπομέ-
 νοντα, οὐ λύπην βιωτικὴν, οὐκ ὀδύνην, οὐ φροντίδα ἰοσαύ-

Διότι ποῖον ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς παρούσης ζωῆς εἶναι εὐχάριστον; Θέλω πράγματι σήμερα νὰ σᾶς ὁμιλήσω μὲ μεγαλυτέραν παρρησίαν. Δείξατε λοιπὸν ὑπομονὴν ὥστε νὰ γνωρίσετε, ὅτι ἡ ζωὴ ἐκείνη ποὺ θεωρεῖται φορτικὴ καὶ ἀνυπόφορος, δηλαδὴ ἡ ζωὴ τῶν μοναχῶν καὶ τῶν προσηλωμένων εἰς τὸν Θεόν, εἶναι πολὺ πῖο γλυκυτέρα καὶ πῖο ποθητὴ ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν, ποὺ νομίζομεν εὐκόλον καὶ ἐλαφράν. Καὶ μάρτυρες δι' αὐτὸ εἶσθε σεῖς, ποὺ πολλὰς φορὰς εἰς τὰς δυσκολίας καὶ τὰς στενοχωρίας σας ἐζητήσατε τὸν θάνατον ὡς λυτρωτὴν καὶ ἐμακαρίσατε ἐκείνους ποὺ ζοῦν εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰ σπήλαια, ποὺ δὲν ἤλθον εἰς γάμον καὶ ζοῦν τὴν χωρὶς κοσμικὰς φροντίδας ζωὴν, καὶ σεῖς ποὺ εἶσθε τεχνῖται ἢ σιρατιῶται ἢ ζῆτε ἀπλῶς ἔτσι χωρὶς κανένα σκοπὸν καὶ περνᾶτε τὴν ἡμέραν σας εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ θεάτρου καὶ τῆς ὀρχήστρας. Καθ' ὅσον ἀπὸ ἐκεῖ, ἂν καὶ ὑπάρχει ἡ ἀντίληψις ὅτι ἀναβλύζουν ἀμέτρητοι ἡδοναὶ καὶ πηγαὶ εὐφροσύνης, ἐν τούτοις ἀπὸ ἐκεῖ προέρχονται κατὰ τρόπον ἀνυπολόγιστον τὰ πῖο φαρμακερὰ βέλη. Διότι ἐὰν κάποιος αἰχμαλωτισθῇ ἀπὸ τὸν ἔρωτα κάποιας ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῆς ὀρχήστρας, θὰ βασανισθῇ περισσότερον ἀπὸ ὅσον θὰ ἐβασανίζετο εἰς μυρίας ἐκστρατείας καὶ εἰς μυρίας ἀποδημίας καὶ θὰ ζῇ εἰς ἀθλιωτέραν κατάστασιν ἀπὸ μίαν πόλιν πολιορκουμένην. Ἀλλ' ὅμως διὰ νὰ μὴ ἐξετάσωμεν τώρα ἐκεῖνα, ἀφοῦ τὰ ἀφήσωμεν εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν ποὺ ἔχουν γίνεαι αἰχμάλωτοι αὐτοῦ τοῦ πάθους, ἐμπρὸς νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν ζωὴν τῶν πολλῶν ἐν γένει, καὶ θὰ εὐρῶμεν ὅτι ὑπάρχει τόση διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν τρόπων ζωῆς, ὅση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ λιμένος καὶ πελάγους, ποὺ συνεχῶς σαρῶνεται ὑπὸ ἀνέμων.

Πρόσεχε λοιπὸν ἀπὸ τὸν τόπον διαμονῆς τὰ προοίμια τῆς εὐημερίας. Διότι οἱ μοναχοὶ ἀφοῦ ἀπέφυγον τὰς ἀγορὰς καὶ τὰς πόλεις καὶ τοὺς κοσμικοὺς θορύβους, ἐπροτίμησαν τὴν ζωὴν εἰς τὰ ὄρη, ἢ ὅποια δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν πρὸς τὰ παρόντα πράγματα, οὔτε βιωτικὴν λύπην, οὔτε ὀδύνην,

την, οὐκ κινδύνους, οὐκ ἐπιβουλὰς, οὐκ βασκανίαν, οὐκ ζηλο-
τυπίαν, οὐκ ἔρωτας ἀτόπους, οὐκ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν.
Ἐντεῦθεν ἤδη τὰ τῆς βασιλείας μελετῶσι, νάπαις ὁμιλοῦν-
τες καὶ ὄρεσι καὶ πηγαῖς, καὶ ἡσυχίᾳ καὶ ἡρεμίᾳ πολλῇ,
5 καὶ πρὸ τούτων ἀπάντων τῷ Θεῷ. Καὶ παντὸς μὲν θορύβου
τὸ δωματίον αὐτοῖς καθαρὸν, παντὸς δὲ πάθους ἡ ψυχὴ καὶ
νοσήματος ἐλευθέρᾳ, λεπτῇ καὶ κούφῃ, καὶ τοῦ λεπιοτάτου
ἀέρος σφόδρα καθαρωτέρα. Ἔργον δὲ αὐτοῖς, ὅπερ ἦν καὶ
τῷ Ἀδὰμ παρὰ τὴν ἀρχὴν καὶ πρὸ τῆς ἁμαρτίας, ὅτε τὴν
10 δόξαν ἡμικρισμένος ἦν καὶ τῷ Θεῷ μετὰ παρρησίας ὠμίλει,
καὶ τὸ χωρὶον ἐκείνο τὸ πολλῆς γέμον μακαριότητος ᾧκει.
Τί γὰρ οὗτοι χεῖρον ἐκείνου διάκεινται, ὅτε πρὸ τῆς πι-
ρακοῆς ἐτέθη ἐργάζεσθαι τὸν παράδεισον; Οὐδεμία φροντὶς
ἦν αὐτῷ βιωτικῇ; ἀλλ' οὐδὲ τούτοις. Θεῷ διελέγετο μετὰ
15 καθαρῷ συνειδότι; τοῦτο καὶ οὗτοι μᾶλλον δὲ καὶ πολλῷ
μεῖζονα ἔχουσι παρρησίαν ἐκείνου, ὅσῳ καὶ μεῖζονος ἀπολε-
λαύκασι χάριτος διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος χορηγίας.

Ἐχρῆν μὲν οὖν ὑμᾶς ὄψει ταῦτα παραλαμβάνειν· ἐπειδὴ
δὲ οὐ θούλεσθε, ἀλλ' ἐν θορύβοις καὶ ἀγοραῖς διατριβετε,
20 καὶ λόγῳ γοῦν διδάξωμεν ὑμᾶς, ἐν μέρος ἀπολαθόντες αὐ-
τῶν τῆς διαγωγῆς· πάντα γὰρ οὐ δυνατόν ἐπελθεῖν τὸν
ἐκείνων θίον. Οὗτοι οἱ φωσιτῆρες τῆς οἰκουμένης, ἐπειδὴν
ἡλῖος ἀνίσχῃ, μᾶλλον δὲ πολλῷ πρὸ τῆς ἀκτίνος, ἀπὸ τῆς
εὐνῆς ἀναστάντες, ὑγιεῖς καὶ ἐργηγορότες καὶ νήφοντες (οὐ-
25 τε γὰρ λύπη τις καὶ φροντὶς, οὐτε καρηθαρία καὶ πόνος
καὶ πραγμάτων ὄχλος, οὐκ ἄλλο τι τῶν τοιούτων οὐδὲν αὐ-
τοῖς ἐνοχλεῖ, ἀλλ' ὥς ἄγγελοι διάγουσιν ἐν σὺρανῳ).
ἀναστάντες τοῖσιν εὐθέως ἀπὸ τῆς εὐνῆς παιδοὶ καὶ

οὔτε τόσον μεγάλην φροντίδα, οὔτε κινδύνους, οὔτε ἐπιβουλὰς, οὔτε φθόνον, οὔτε ζηλοτυπίαν, οὔτε παραλόγους ἔρωτας, οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιον. Ἀπὸ τὴν ἐδῶ ζωὴν ἤδη μελετοῦν τὰ τῆς οὐρανίου βασιλείας, ὁμιλοῦντες μὲ τὰς κοιλάδας, τὰ ὄρη, τὰς πηγὰς, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἡρεμίαν καὶ πρὶν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸν Θεόν. Καὶ τὸ δωμάτιόν των εἶναι καθαρὸν ἀπὸ κάθε θόρυβον, ἡ δὲ ψυχὴ των εἶναι ἐλευθέρα ἀπὸ κάθε πάθος καὶ ἀσθένειαν, λεπτὴ καὶ ἐλαφρὰ καὶ πρὸ καθαρά ἀπὸ αὐτὸν τὸν λεπτότατον ἀέρα. Τὸ ἔργον των δὲ εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ἔργον ποῦ εἶχεν ὁ Ἀδὰμ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ὅταν ἐφόρει ὡς ἔνδυμα τὴν δόξαν καὶ ὠμιλοῦσε μὲ τὸν Θεὸν μὲ παρρησίαν καὶ ἐκατοικοῦσεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ποῦ ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ μακαριότητα. Πράγματι ὡς πρὸς τί αὐτοὶ εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ, ὅταν, πρὶν ἀπὸ τὴν παρακοὴν ἐτοποθετήθη νὰ καλλιεργῇ τὸν παράδεισον; Δὲν εἶχε καμμίαν βιωτικὴν φροντίδα; Ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτοὶ ἔχουν. Ὡμιλοῦσε μὲ τὸν Θεὸν μὲ καθαρὰν συνείδησιν; τὸ ἴδιον κάνουν καὶ αὐτοί· μᾶλλον δὲ ἔχουν μεγαλυτέραν παρρησίαν ἀπὸ ἐκεῖνον, τόσον μεγαλυτέραν, ὅσον μεγαλυτέραν χάριν ἔχουν ἀπολαύσει μὲ τὴν χορηγίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὰ ἐβλέπατε αὐτὰ οἱ ἴδιοι μὲ τὰ μάτια σας, ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλετε, ἀλλὰ περνᾶτε τὸν καιρὸν σας μέσα εἰς τοὺς θορύβους καὶ τὰς ἀγοράς, θὰ σᾶς τὰ παρουσιάσω ἔστω καὶ διὰ τοῦ λόγου, διὰ νὰ γνωρίσετε ἕνα μόνον μέρος ἀπὸ τὸν τρόπον ζωῆς αὐτῶν, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξετάσωμεν ὅλον τὸν βίον ἐκείνων. Αὐτοὶ οἱ φωστῆρες τῆς οἴκουμένης, ὅταν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, μᾶλλον δὲ πολὺ πρὸ τῆς ἀνατολῆς, ἀφοῦ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ κρεβάτι των, ὑγιεῖς, γεμᾶτοι πνευματικὴν διαύγειαν καὶ νηφαλιότητα, (διότι οὔτε καμμία λύπη καὶ φροντίς τοὺς ἐνοχλεῖ, οὔτε βάρος εἰς τὸ κεφάλι των καὶ πόνος καὶ στενοχώρια, οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιον ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ ζοῦν ὡσὰν ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανόν)· ἀφοῦ λοιπὸν σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ

γεγηθότες, καὶ χορὸν ἓνα σιτησάμενοι, ἐν παιδρῷ τῷ συνει-
 δοῦναι συμφώνως ἅπαντες, ὥσπερ ἐξ ἐνὸς στόματος, ὕμνους
 εἰς τὸν τῶν ὅλων ἄδουσι Θεόν, γεραίροντές τε αὐτὸν καὶ
 χάριν εἰδότες ὑπὲρ πάντων αὐτῷ, τῶν τε ἰδίων, τῶν τε
 5 κοινῶν εὐεργετημάτων. Ὡστε, εἰ δοκεῖ, τὸν Ἀδὰμ ἀφέν-
 τες, ἐρωτήσωμεν τί τῶν ἀγγέλων οὗτος διέστηκεν ὁ χορὸς
 τῶν ἐπὶ γῆς ἁδόντων καὶ λεγόντων «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ,
 καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Καὶ ἡ σιολὴ
 δὲ αὐτοῖς τῆς ἀνδρίας ἀξία. Οὐ γὰρ δὴ κατὰ τοὺς ἐλκεχί-
 10 τωνας καὶ ἐκνενευρισμένους καὶ διακλωμένους εἰσὶν ἐσιολι-
 σμένοι, ἀλλὰ κατὰ τοὺς μακαρίους ἐκείνους ἀγγέλους, τὸν
 Ἡλίαν, τὸν Ἐλισσαῖον, τὸν Ἰωάννην, κατὰ τοὺς ἀποσιό-
 λους τῶν ἱματίων κατεσκευασμένων αὐτοῖς, τοῖς μὲν ἀπὸ
 τριχῶν αἰγῶν, τοῖς δὲ ἀπὸ τριχῶν καμήλων· εἰσὶ δὲ οἷς καὶ
 15 δέματα ἤρκεσε μόνον, καὶ ταῦτα πάλοι πεπονηκότα.

Εἴτα ἐπειδὴν τὰς ψδὰς ἐκείνας εἴπωσι, τὰ γόνατα κάμ-
 ψαντες, τὸν ὑμνηθέντα Θεὸν παρακαλοῦσιν ὑπὲρ πραγμάτων,
 ὧν ἔνιοι οὐδὲ εἰς ἔννοιαν ταχέως ἔρχονται. Αἰτοῦσι γὰρ
 τῶν μὲν παρόντων οὐδέν· οὐδεὶς γὰρ αὐτοῖς τούτων λόγος·
 20 τὸ δὲ μετὰ παρηγορίας σιῆσαι ἔμπροσθεν τοῦ θήματος τοῦ
 φοβεροῦ, ὅταν ἔλθῃ κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς ὁ μονογενὴς
 Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μηδένα ἀκοῦσαι τῆς φοβερᾶς ἐκείνης
 φωνῆς τῆς λεγούσης, «οὐκ οἶδα ὑμᾶς», καὶ ὥστε μετὰ κα-
 θαροῦ συνειδότος καὶ πολλῶν τῶν κατορθωμάτων τὸν ἐπί-
 25 μοχθον τοῦτον διανύσαι θίον καὶ τὸ χαλεπὸν πλεῦσαι πέ-
 λαγος ἐξ οὐρίας. Ἠγεῖται δὲ αὐτοῖς τῆς εὐχῆς, ὁ πατήρ
 καὶ ὁ προσεσηκώς. Εἴτα ἀνασιάντες καὶ τελέσαντες τὰς ἀ-
 γίας ἐκείνας καὶ συνεχεῖς εὐχάς, ἀνισχούσης τῆς ἀκτῖνος,

κρεβάτι των πολὺ ἐνωρὶς τὸ πρωῒ γεμᾶτοι ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν καὶ ἀφοῦ στήσουν ἕνα χορὸν ὅλοι μαζί, με χαρούμενην συνείδησιν καὶ με στόμα, ψάλλουν ὕμνους εἰς τὸν Θεὸν τῶν ὅλων καὶ τὸν δοξολογοῦν καὶ τὸν εὐχαριστοῦν δι' ὅλας τὰς εὐεργεσίας του, τὰς ἀτομικὰς καὶ τὰς κοινὰς. Ὡστε λοιπὸν ἐὰν θέλετε, ἀφοῦ ἀφήσωμεν τὸν Ἀδάμ, ἃς ἐρωτήσωμεν ὡς πρὸς τί διαφέρει τῶν ἀγγέλων ὁ χορὸς αὐτὸς ποὺ ψάλλει εἰς τὴν γῆν καὶ λέγει· «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»²⁰. Ἀκόμη δὲ καὶ ἡ ἐνδυμασία των εἶναι ἀνταξία τῆς ἀρετῆς των. Διότι βέβαια δὲν εἶναι στολισμένοι ὡσὰν ἐκείνους ποὺ περιφέρονται με τοὺς χιτῶνας των εἰς τὰς ὁδοὺς, τοὺς μαλθακοὺς καὶ χαινωμένους, ἀλλὰ ὡσὰν τοὺς μακαρίους ἐκείνους ἀγγέλους, τὸν Ἥλιαν, τὸν Ἐλισσαῖον, τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἀποστόλους, τῶν ὁποίων τὰ ἐνδύματα ἦσαν κατεσκευασμένα, τῶν μὲν ἀπὸ τρίχας αἰγῶν, τῶν δὲ ἀπὸ τρίχας καμήλων, δι' ὠρισμένους μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς ἤρκεσαν καὶ μόνον τὰ δέρματα τῶν ζώων καὶ αὐτὰ πολὺ πεπαλαιωμένα

Ἐπειτα, ἀφοῦ ψάλλουν τοὺς ὕμνους ἐκείνους καὶ κάμψουν τὰ γόνατα, παρακαλοῦν τὸν Θεὸν ποὺ ἐξύμνησαν διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὠρισμένοι οὔτε καὶ νὰ τὰ σκεφθοῦν ἤμποροῦν με εὐκολίαν. Διότι τίποτε ἀπὸ τὰ παρόντα δὲν ζητοῦν καὶ κανένα λόγον δὲν κάνουν δι' αὐτά, ἀλλὰ ζητοῦν νὰ ἠμπορέσουν νὰ σταθοῦν με παρρησίαν πρὸ τοῦ φοβεροῦ βήματος, ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ κανεὶς νὰ μὴ ἀκούσῃ τὴν φοβερὰν ἐκείνην φωνήν, ποὺ λέκει, «δὲν σᾶς γνωρίζω»²¹, καὶ ἀκόμη νὰ διανύσουν τὸν ἐπίπονον αὐτὸν βίον με καθαρὰν συνείδησιν καὶ πολλὴν προκοπὴν εἰς ἔργα ἀρετῆς καὶ νὰ πλεύσουν με γαλήνην τὸ φοβερὸν πέλαγος. Προϊσταται δὲ αὐτῶν κατὰ τὴν προσευχὴν αὐτὴν ὁ πατὴρ, ὁ ἡγούμενος αὐτῶν. Ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ σηκωθοῦν καὶ τελειώσουν τὰς ἀγίας ἐκεῖνας καὶ συνεχεῖς προσευχάς, με τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου μεταβαίνει ὁ καθένας εἰς τὴν ἐργασίαν του, συγκεν-

εἰς ἔργον ἄπειοι ἐκαστος, πολλὴν πρόσοδον ἐπιτεῦθεν τοῖς δεομένοις συνάγοντες.

4. Ποῦ νῦν εἰσιν οἱ τοῖς διαβολικοῖς ἐαντιοὺς ἐκδιδόντες χοροῖς καὶ τοῖς ἄσμοσι τοῖς πορνικοῖς καὶ ἐν θεάτροις καθήμενοι; Αἰσχύνομαι μὲν γὰρ μεμνημένος ἐκείνων πλὴν διὰ τὴν ἀσθένειαν ὑμῶν ἀνάγκη καὶ τοῦτο ποιῆσαι. Καὶ γὰρ ὁ Παῦλός φησιν «ὥσπερ γὰρ παρεσιήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ, οὕτω νῦν παρασιήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν». Καὶ ἡμεῖς τοίνυν, 10 φέρε παρεξείτσωμεν τὸν χορὸν τὸν ἐκ τῶν πορνευομένων γυναικῶν καὶ τῶν ἡταιρηκῶτων νέων συνεσιῶτα ἐν τῇ σκηνῇ, καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν τῶν μακαρίων τούτων, εἰς ἡδονῆς λόγον, δι' ἣν μάλιστα πολλοὶ τῶν ραθύμων νέων ἀλίσκονται ταῖς ἐκείνων παγίοι. Τοσοῦτον γὰρ τὸ μέσον εὐρήσομεν, ὅσον 15 εἰ ἀγγέλων τις ἤκουσεν ἁδόντων ἄνω τὴν παναρμόνιον μελωδίαν ἐκείνην καὶ κινῶν καὶ χοίρων ἐπὶ τῆς κοπρίας κατωρνομένων καὶ γρυζόντων. Διὰ τούτων μὲν γὰρ τῶν στομάτων ὁ Χριστός, δι' ἐκείνων δὲ τῆς γλώττης ὁ διάβολος φθέγγεται. Ἀλλὰ σύριγγες συνηχοῦσιν ἐκείνοις ἀσήμερ φωνῇ καὶ 20 ἀτερεπῇ τῇ ὄψει, τῶν γινώσκων αὐτοῖς φουσωμένων καὶ τῶν νεύρων διασπωμένων; Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ τοῦ Πνεύματος ἐνηχεῖ χάρις, ἀντὶ αὐτοῦ καὶ κινάρας καὶ σύριγγος τοῖς τῶν ἁγίων στόμασι κεχρημένη. Μᾶλλον δὲ ὅσα ἂν εἴπωμεν, οὐ δυνατὸν παρασιῆσαι τὴν ἡδονὴν διὰ τοὺς τῷ πληρῷ καὶ τῇ 25 πλινθείᾳ προσηλωμένους. Διὰ τοῦτο καὶ ἐδουλόμην τινὰ τῶν περὶ ταῦτα μαινομένων λαβεῖν καὶ ἀπαγαγεῖν ἐκεῖ καὶ δεῖξαι τῶν ἁγίων τὸν χορὸν τούτων, καὶ οὐκ ἂν ἐδέησέ

τρώνοντες μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν πολλὰ ἔσοδα δι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκην.

4. Ποῦ εἶναι τώρα ἐκεῖνα ποὺ παραδίδουν τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς τοὺς διαβολικοὺς χοροὺς καὶ τὰ πορνικὰ τραγούδια καὶ συχναῖζουσιν εἰς τὰ θέατρα; καὶ βέβαια ἐντρέπομαι νὰ τοὺς φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, ἀλλ' ὅμως χάριν τῆς ἰδικῆς σας ἀσθένειας εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ κάνω καὶ αὐτό. Καθ' ὅσον καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν προσφέρατε τὰ μέλη σας σκλάβους εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἔτσι τώρα νὰ προσφέρετε τὰ μέλη σας δοῦλα εἰς τὴν ἀρετὴν πρὸς ἁγιασμόν σας»²². Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἐμπρὸς ᾧς ἐξετάσωμεν παραλλήλως καὶ τὸν χορὸν ποὺ ἀπαρτίζουν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου αἱ πορνεύόμεναι γυναῖκες καὶ οἱ θηλυπρεπεῖς νέοι καὶ τὸν χορὸν τῶν μακαρίων αὐτῶν μοναχῶν ἀπὸ πλευρᾶς ἡδονῆς, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας μάλιστα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ραθύμους νέους συλλαμβάνονται εἰς τὰς παγίδας αὐτῶν. Καὶ θὰ εὕρωμεν πράγματι νὰ ὑπάρχῃ τόση διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν χορῶν, ὅση θὰ ὑπῆρχεν ἐὰν κάποιος εἶχεν ἀκούσει ἀγγέλους νὰ ψάλλουν εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν παναρμόνιον ἐκείνην μελωδίαν, καὶ σκύλους καὶ χοίρους νὰ οὐρλιάζουν καὶ νὰ μουγκρίζουν ἐπάνω εἰς τὴν κοπρίαν. Διότι μὲ τὰ μὲν στόματα τῶν μοναχῶν δοξάζεται ὁ Χριστός, μὲ τὴν γλῶσσαν δὲ ἐκείνου ὑμνεῖται ὁ διάβολος. Μήπως ὅμως ἐκεῖ ἤχουσιν αὐλοὶ μαζὶ μὲ τὴν χωρὶς καμμίαν ἀξίαν φωνήν των καὶ τὴν ἀπαίσιαν ὄψιν των, καθὼς φουσκώνουν αἱ σιαγόνες των καὶ τεντώνουν τὰ νεῦρα των; Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν μοναχῶν ἐνηχεῖ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, χρησιμοποιοῦσα τὰ στόματα τῶν ἁγίων ἀντὶ αὐλοῦ, κιθάρας καὶ φλογέρας. Μᾶλλον δὲ ὅσα καὶ νὰ εἴπω, δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ παρουσιάσω τὴν ἡδονήν, δι' αὐτοὺς ποὺ εἶναι προσκολλημένοι εἰς τὴν λάσπην καὶ τὸ χῶμα. Διὰ τοῦτο καὶ θὰ ἤθελα νὰ πάρω κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μανιακοὺς καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσω ἐκεῖ καὶ νὰ τοῦ δείξω τὸν χορὸν αὐτῶν τῶν ἁγίων καὶ δὲν θὰ ἐχρειάζετο εἰς τὸ ἐξῆς κανένας λόγος μου.

μοι λόγον λοιπόν. Πλήν κἄν πρὸς πηλίνους διαλεγώμεθα, πειρασόμεθα καὶ τῷ λόγῳ κἄν κατὰ μικρὸν αὐτοὺς ἀνασπάσαι τῆς ἰλύος καὶ τῶν τελμάτων.

Ἐκεῖθεν μὲν γὰρ εὐθέως πῦρ δέχεται ἔρωτος αἰόπου
 5 ὁ ἀκροατής· ὥς γὰρ οὐκ ἀρκούσης τῆς ὄψεως τῆς πόρνης φλέξαι τὴν διάνοιαν, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς φωνῆς προστιθέασι λύμην· ἐνταῦθα δέ, κἄν ἔχη τι τοιοῦτον ἢ ψυχὴ, ἀποτίθεται εὐθέως. Οὐχ ἡ φωνὴ δὲ μόνον, οὐδὲ ἡ ὄψις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱμάτια μᾶλλον τούτων θορυβεῖ τοὺς ὁρῶντας. Κἄν πένης ἢ
 10 τις τῶν παχυτέρων καὶ ἡμελημένων, ἀπὸ τῆς θεωρίας μυρία ἀποδυσπετήσῃ πολλάκις καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐρεῖ, ὅτι ἡ μὲν πόρνη καὶ ὁ ἡταιρηκὼς, μαγείρων τέκνα καὶ σκυτιόμων, πολλάκις δὲ καὶ οἰκετῶν, ἐν τοσαύτῃ ζωσὶ τρυφῇ, ἐγὼ δὲ ἐλευθέρος καὶ ἐξ ἐλευθέρων, δικαίους πόρους αἰρούμενος,
 15 οὐδὲ ὅναρ ταῦτα φαντασθῆναι δύναμαι· καὶ οὕτως ἐμπρησθεῖς ὑπὸ τῆς ἀθυμίας ἄπεισιν. Ἐπὶ δὲ τῶν μοναχῶν οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον ἅπαν. Ὅταν γὰρ ἴδῃ πλουσίων παῖδας καὶ προγόνων περιφανῶν ἐκγόνους τοιαῦτα ἡμφιεσμένους ἱμάτια, οἷα οὐδὲ οἱ ἔσχαιοι τῶν πενήτων, καὶ
 20 ἐπὶ τούτῳ χαίροντας, ἐννοήσατε πόσῃν τῆς πενίας παραμυθίαν δεξάμενος ἄπεισι. Κἄν πλούσιος ἢ, σωφροнисθεὶς ἀναχωρεῖ, βελτίων γενόμενος.

Πάλιν ἐν μὲν τῷ θεάτρῳ διὰ ἴδωσι χρυσοῖα περικειμένην τὴν πόρνην, ὁ μὲν πένης οἰμώζεται καὶ θρηνηήσει, τὴν
 25 ἑαυτοῦ γυναῖκα οὐδὲν τοιοῦτον ἔχουσαν βλέπων, οἱ δὲ πλουτοῦντες ὑπερόψονται καὶ διαπιτύουσιν ἀπὸ τῆς θέας ταύτης

Ἄλλα ὅμως ἔστω καὶ ἂν ὁμιλῶ πρὸς ἀνθρώπους μὲ γήϊνα φρονήματα, θὰ προσπαθῇσω μὲ τὸν λόγον, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ τοὺς ἀποσύρω ἀπὸ τὴν λάσπην καὶ τὸν βοῦρκον.

Λοιπὸν ἀπὸ μὲν τὰ θεάτρα ὁ ἀκροατῆς δέχεται κατ' εὐθείαν τὸ πῦρ τοῦ παραλόγου ἔρωτος. Διότι, ὥσάν νὰ μὴ ἄρκοῦσεν ἡ παρουσία τῆς πόρνῃς διὰ νὰ τοῦ ἀνάψῃ τὴν σκέψιν τοῦ προστίθεται καὶ ἡ καταστροφὴ ἀπὸ τὴν φωνήν της, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν μοναχῶν καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ψυχὴ πάσχη ἀπὸ κάτι παρόμοιον, τὸ ἀποβάλλει ἀμέσως. Ὅχι μόνον δὲ ἡ φωνή, οὔτε καὶ ἡ ὄψις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνδυμασία ἐρεθίζει ἀκόμη περισσότερο τοὺς θεατάς. Καὶ ἂν ὁ προσηλωμένος εἰς τὴν ὕλην καὶ ἀδιάφορος θεατῆς συμβῇ νὰ εἶναι κάποιος πτωχός, ἀπὸ τὸ θέαμα θὰ ἀγανακτῇσῃ πολλὰς φορὰς καὶ θὰ εἰπῇ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι ἡ μὲν πόρνη καὶ ὁ θηλυπρεπὴς νέος, ἂν καὶ εἶναι παιδιὰ μαγείρων καὶ ὑποδηματοποιῶν, πολλὰς φορὰς δὲ καὶ δούλων, ζοῦν μέσα εἰς τόσῃν τρυφῇν, ἐνῶ ἐγώ, ἂν καὶ εἶμαι ἐλεύθερος καὶ κατάγομαι ἀπὸ ἐλευθέρους γονεῖς, προτιμῶν τοὺς δικαίους τόπους, δὲν ἠμπορῶ οὔτε εἰς τὸν ὕμνον μου νὰ τὰ φαντασθῶ αὐτά· καὶ ἀφοῦ κατακυριευθῇ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀπὸ τὴν στενοχώριαν θὰ φύγῃ. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν μοναχῶν ὅμως δὲν συμβαίνει τίποτε τὸ παρόμοιον, ἀλλὰ τὸ ἐντελῶς ἀντίθετον. Διότι, ὅταν ἰδῇ τὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων καὶ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἐνδόξων προγόνων νὰ φοροῦν τέτοιου εἶδους ἐνδύματα, πού δὲν τὰ φοροῦν οὔτε οἱ τελευταῖοι ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς, καὶ νὰ καίρωνται ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, σκεφθῇτε πόσῃν παρηγορίαν τῆς πτωχείας παίρνει καὶ φεύγει. Καὶ ἂν συμβῇ νὰ εἶναι πλούσιος, ἀναχωρεῖ, ἀφοῦ σωφρονισθῇ, γενόμενος καλύτερος.

Ἐπίσης, εἰς μὲν τὸ θέατρον, ὅταν ἰδοῦν τὴν πόρνην νὰ στολίζεται μὲ χρυσᾶ κοσμήματα, ὁ μὲν πτωχός θὰ στενοχωρηθῇ καὶ θὰ θρηνήσῃ, βλέπων τὴν γυναῖκα του νὰ μὴ ἔχῃ τίποτε παρόμοιον, οἱ δὲ πλούσιοι θὰ περιφρονήσουν καὶ θὰ ἐγκαταλείψουν τὰς συζύγους των ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ θεά-

τὰς συνοικοῦσας αὐτοῖς. "Οταν γὰρ καὶ οὐχῆμα καὶ βλέμμα
 καὶ φωνὴν καὶ θάδιον πάντα διακεκλασμένα ἐκείνη παρέχη
 τοῖς ὁρῶσιν, ἐμπρησθέντες ἀναχωροῦσι, καὶ αἰχμάλωτοι λοι-
 πὸν εἰς τὰς οἰκίας εἰσέρχονται τὰς ἐσπιών. Ἐντεῦθεν αἱ
 5 ὕδρεις καὶ αἱ ἀτιμίαι, ἐντεῦθεν αἱ ἀπέχθειαι, οἱ πόλεμοι,
 οἱ θάνατοι οἱ καθημερινοί· ἐντεῦθεν ἀβίωτος τοῖς ἀλοῦσιν
 ὁ βίος, καὶ ἡ συνοικοῦσα λοιπὸν ἀηδὴς καὶ τὰ παιδία οὐχ
 ὁμοίως ποθεῖνὰ καὶ πάντα ἄνω καὶ κάτω τὰ τῆς οἰκίας,
 καὶ ὑπ' αὐτῆς λοιπὸν τῆς ἀκτῖνος ἐνοχλεῖσθαι δοκεῖ. Ἄλλ'
 10 οὐκ ἀπὸ τῶν χωρῶν τούτων ἀηδία τις τοιαύτη, ἀλλ' ἡμερον
 καὶ προῶν δέξεται ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα, πάσης ἡδονῆς αἰόπου
 ἀπηλλαγμένον, καὶ εὐκολώτερον ἀντιᾶ χρήσεται, ἢ πρὸ τού-
 του. Τοιαῦτα ὁ μὲν χορὸς ἐκείνος τίπτει κακά, οὗτος δὲ
 ἀγαθὰ· ὁ μὲν ἀπὸ προβάτων λύκους ποιῶν, οὗτος δὲ ἀπὸ
 15 λύκων ἀρνειοὺς ἐργαζόμενος.

Ἄλλ' οὕτω περὶ τῆς ἡδονῆς οὐδὲν οὐδέπω τάχα εἰρή-
 καμεν. Καὶ τί γένοιτ' ἂν ἥδιον τοῦ μὴ θορυβεῖσθαι μηδὲ
 ὀδυνᾶσθαι τὴν διάνοιαν, μηδὲ ἀθυμεῖν καὶ στένειν; Πλὴν
 ἀλλὰ καὶ περαιτέρω τὸν λόγον προαγάγωμεν, καὶ ἐκαιέρας
 20 τῆς ᾠδῆς καὶ τῆς θέας τὴν ἀπόλαυσιν ἐξετάσωμεν· καὶ ὁ-
 ψώμεθα τὴν μὲν μέχρις ἐσπέρας μένουσαν, ἕως ἂν ἐν τῷ
 θεάτρῳ καθέζηται ὁ θεατής, μετὰ δὲ ταῦτα κέντρου παντὸς
 χαλεπώτερον ἀνιῶσιν αὐτόν· ἐνταῦθα δὲ διηνεκῶς ἐνακμά-
 ζουσιν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐωρακῶν. Καὶ γὰρ καὶ τῶν ἀν-
 25 ὁρῶν τὸν τύπον καὶ τοῦ τόπου τὸ τερπνὸν καὶ τῆς διαγωγῆς
 τὸ γλυκὺ καὶ τῆς πολιτείας τὸ καθαρὸν καὶ τῆς καλλιστῆς

ματος. Διότι ὅταν ἡ πόρνη προβάλλῃ εἰς τοὺς θεατὰς κατὰ τρόπον προκλητικὸν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ βλέμμα, καὶ τὴν φωνὴν καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὰ πάντα, φεύγουν ἐκεῖνοι ἀπὸ ἐκεῖ κατακυριευμένοι ἀπὸ τὴν φλόγα ἐκείνην καὶ μεταβαίνουν ἔτοι ἀιχμάλωτοι εἰς τὰ σπίτια των. Ἀπὸ ἐδῶ προέρχονται αἱ ὕβρεις καὶ αἱ ἀτιμώσεις, ἀπὸ ἐδῶ αἱ περιφρονήσεις, αἱ διαμάχαι καὶ οἱ καθημερινοὶ θάνατοι. Ἀπὸ ἐδῶ γίνεται ἀνυπόφορη ἡ ζωὴ δι' αὐτοὺς ποὺ αἰχμαλωτίζονται ἀπὸ τὴν πόρνην καὶ ἡ σύζυγος προκαλεῖ εἰς τὸ ἐξῆς ἀηδίαν, καὶ τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ἀγαπητὰ ὅπως πρῶτα, καὶ γίνονται ὅλα ἄνω κάτω εἰς τὸ σπίτι, καὶ φαίνεται ὅτι ἐνοχλεῖται καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμῃ τὴν ἡλιακὴν ἀκτίνα. Ὅμως δὲν προκαλεῖται καρμία παρομοία ἀηδία ἀπὸ τοὺς χοροὺς τῶν μοναχῶν, ἀλλὰ θὰ δεχθῇ ἡ σύζυγος τὸν ἄνδρα ἡμερον καὶ πρᾶον, ἀπηλλαγμένον ἀπὸ κάθε παράλογον ἡδονὴν καὶ θὰ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ του περισσότερον εὐχάριστος τώρα, παρὰ προηγουμένως. Ὁ μὲν χορὸς λοιπὸν τῶν θεάτρων γεννᾷ κακά, τῶν δὲ μοναχῶν ἀγαθὰ. Καὶ ὁ μὲν ἕνας ἀπὸ πρόβατα δημιουργεῖ λύκους, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἀπὸ λύκους δημιουργεῖ ἀρνία.

Ἄλλ' ὅμως φαίνεται πῶς δὲν εἶπαμεν τίποτε ἀκόμῃ διὰ τὴν ἡδονήν. Καὶ τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ πῶς εὐχάριστον ἀπὸ τὸ νὰ μὴ ταράσσεται οὔτε νὰ ὑποφέρῃ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου οὔτε νὰ στενοχωρῇται καὶ νὰ ἀναστενάξῃ; Πλὴν ὅμως πρέπει νὰ συνεχίσωμεν ἀκόμῃ τὸν λόγον καὶ ἃς ἐξετάσωμεν τὴν ἀπόλαυσιν ποὺ χαρίζει κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄσματα καὶ τὰ θεάματα· καὶ θὰ ἰδοῦμεν ὅτι ἡ μὲν μία διαρκεῖ μόνον μέχρι τὴν ἑσπέραν, ὅσον χρόνον δηλαδὴ ὁ θεατὴς εὐρίσκεται εἰς τὸ θέατρον, ἐνῷ ὕστερα τὸν κάνει νὰ ὑποφέρῃ φοβερώτερον ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο αἰχμηρὸν ἀντικείμενον, ἐνῷ αὐτὴ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς αὐξάνει συνεχῶς μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν. Καθ' ὅσον καὶ τὸν τύπον τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ εὐχάριστον τοῦ τύπου καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ τρόπου ζωῆς των καὶ τὴν χάριν τοῦ ὠραιότητος καὶ

ᾠδῆς καὶ πνευματικῆς τὴν χάριν, ἔχουσιν ἑαυτοῖς διαπαντὸς ἐνιζάνοντα. Οἱ γοῦν τούτων ἀπολαύοντες διηνεκῶς τῶν λιμένων, ὥσπερ τινὰ χειμῶνα λοιπὸν φεύγουσι τῶν πολλῶν τοὺς θορύβους. Οὐκ ἄδοντες δὲ μόνον καὶ εὐχόμενοι, ἀλλὰ
 5 καὶ ταῖς δίθλοις προσηλωμένοι, ιερπνόν τι θέαμα τοῖς ὁρώσιν εἰσιν. Ἐπειδὴν γὰρ τὸν χορὸν διαλύσωσιν, ὁ μὲν τὸν Ἑσάταν λαβὼν ἐκείνῳ διαλέγεται, ὁ δὲ τοῖς ἀποσιτόλοις ὁμιλεῖ, ἕτερος τὰ παρ' ἐτέρων πονηθέντα ἔπεισι, καὶ φιλοσοφεῖ περὶ Θεοῦ, περὶ τοῦδε τοῦ παντός, περὶ τῶν ὁρωμένων,
 10 ρων, περὶ τῶν ἀοράτων, περὶ αἰσθητῶν, περὶ νοητῶν, περὶ τῆς εὐτελείας τούτου τοῦ βίου, περὶ τῆς τοῦ μέλλοντος μεγαλειότητος.

5. Καὶ τρέφονται τροφὴν ἀρίστην, οὐ σάρκας ἀλόγων ἐψημένας παρατιθέμενοι, ἀλλὰ λόγια Θεοῦ ὑπὲρ μέλι καὶ
 15 κηρίον, μέλι θαυμάσιον καὶ πολλῷ κρεῖττον ἢ κατὰ τὴν ἔρημον ὁ Ἰωάννης τὸ παλαιὸν εἰσιεῖτο. Τὸ γὰρ μέλι τοῦτο οὐ μέλιται ἑνὶ ἀγρίῳ τοῖς ἀνθεσιν ἐφιζάνουσαι συλλέγουσιν, οὐδὲ δροσὸν πεπαίνουσαι τοῖς σίμβλοις ἐνιᾷσιν, ἀλλ' ἡ τοῦ Πνεύματος κατασκευάζουσα χάρις, ἀντὶ κηρίων καὶ σίμ-
 20 βλων καὶ συρίγγων ταῖς τῶν ἀγίων ἐναποτίθεται ψυχαῖς, ὥστε εἶναι τῷ θουλομένῳ μετὰ ἀδείας ἐσθίειν διηνεκῶς. Ταύτας δὲ οὖν τὰς μελίτας καὶ αὐτοὶ μιμούμενοι, περιτ-
 πιαῖται τοῖς κηρίοις τῶν ἀγίων διθλίῳ, πολλὴν ἐντεῦθεν δρεπόμενοι τὴν ἡδονήν.

25 Καὶ εἰ θούλει μαθεῖν τὴν τράπεζαν τὴν ἐκείνων, ἐγγὺς γενοῦ, καὶ ὕρει τοιαῦτα ἐρευγομένους αὐτούς, προσηνῇ πάντα καὶ ἡδέα, καὶ εὐωδίας γέμοντα πνευματικῆς. Οὐδὲν αἰ-

πνευματικοῦ αὐτοῦ ἄσματος τὰ διατηροῦν σταθερὰ μέσα των εἰς ὅλην τὴν ζωὴν των. Αὐτοὶ λοιπὸν ποὺ ἀπολαμβάνουν διαρκῶς αὐτὰ τὰ λιμάνια, ἀποφεύγουν εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου ὡσὰν κάποιαν κακοκαιρίαν. Καὶ ἀποτελοῦν εὐχάριστον θέαμα δι’ αὐτοὺς ποὺ τοὺς βλέπουν, ὅχι μόνον ὅταν ψάλλουν καὶ προσεύχωνται, ἀλλὰ καὶ ὅταν εἶναι προσηλωμένοι εἰς τὰς ἱεράς Γραφάς. Διότι μόλις τελειώσουν τὴν προσευχὴν, ἄλλος μὲν παίρνει τὸ βιβλίον τοῦ Ἑσαΐου καὶ ὁμιλεῖ μὲ αὐτόν, ἄλλος ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ἀποστόλους καὶ ἄλλος μελετᾷ τὰ συγγράματα ἄλλων καὶ φιλοσοφεῖ περὶ τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ σύμπαντος, περὶ τῶν ὁρατῶν, περὶ τῶν ἀοράτων, περὶ τῶν αἰσθητῶν, περὶ τῶν πνευματικῶν, περὶ τῆς εὐτελείας τῆς παρούσης ζωῆς καὶ περὶ τοῦ μεγάλου τῆς μελλούσης.

5. Ἀκόμη τρέφονται μὲ ἀρίστην τροφὴν θέτοντες εἰς τὴν τράπεζάν των ὅχι ἐψημένας σάρκας ἀλόγων ζώων, ἀλλὰ τρεφόμενοι μὲ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι γλυκύτερα ἀπὸ τὸ μέλι καὶ τὴν κηρήθραν, ποὺ εἶναι μέλι θαυμάσιον καὶ πολὺ καλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωάννης ἐτρέφετο τὴν παλαιὰν ἐποχὴν εἰς τὴν ἔρημον. Διότι αὐτὸ τὸ μέλι δὲν τὸ συγκεντρώνουν ὠρισμένοι ἄγριοι μέλισσαι, ποὺ κάθονται ἐπάνω εἰς τὰ λουλούδια, οὔτε καθιστοῦν γλυκεῖαν τὴν δροσὴν καὶ τὴν ἐναποθέτουν εἰς τὰς κυψέλας, ἀλλὰ τὸ κατασκευάζει ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τὸ ἐναποθέτει, ἀντὶ τῶν κηρηθρῶν, τῶν κυψελῶν, καὶ τῶν σπηλαίων, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν, ὥστε, ἐκεῖνος ποὺ θέλει, νὰ ἡμπορῇ νὰ τρώγῃ συνεχῶς χωρὶς φόβον. Αὐτὰς λοιπὸν τὰς μελίσσας μιμούμενοι καὶ αὐτοὶ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὰς κηρήθρας τῶν ἁγίων βιβλίων, ἀποκομίζοντες ἀπὸ αὐτὰ μεγάλην ἡδονήν.

Καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ γνωρίσης τὴν τράπεζαν ἐκείνων, πλησάσε καὶ θὰ ἀκούσης νὰ λέγουν τέτοια λόγια, ποὺ εἶναι ὅλα εὐχάριστα καὶ γλυκὰ καὶ γεμᾶτα ἀπὸ πνευματικὴν εὐωδίαν. Κανένα αἰσχρὸν λόγον δὲν ἡμποροῦν νὰ εἰποῦν τὰ

συχρόν ἐκεῖνα τὰ σιόματα ἐξενεγκεῖν δύναται ρῆμα, οὐδὲν
 εὐερίπελον, οὐδὲν τραχύ, ἀλλὰ πάντα τῶν οὐρανῶν ἄξια.
 Οὐκ ἄν τις ἀμάριτοι, τὰ μὲν σιόματα τῶν πολλῶν τῶν ἐν
 ἀγοραῖς συρομένων καὶ πρὸς τὰ θιωτικὰ λυσσώντιων, βορ-
 5 θόρου τινὸς ὀχειοῖς παραβάλλον, τὰ δὲ τούτων πηγαῖς μέλι
 ρεούσαις καὶ νάματα προχεοῦσαις καθαρά. Εἰ δέ τις ἐδυοχέ-
 ρανεν, διὲ τὰ τῶν πολλῶν βορβόρου τινὸς προσεῖπον ὀχειοῦς,
 ἴστω διὲ σφόδρα φειδόμενος εἶπον. Ἡ γὰρ Γραφή οὐδὲ
 τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ, ἀλλ' εἰτέρῳ πολλῷ σφοδροιτέρῳ
 10 παραδείγματι. «Ἰδοὺ» γάρ, φησὶν, «ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐ-
 τῶν καὶ ἰάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν». Ἀλλ' οὐ τὰ
 ἐκείνων τοιαῦτα, ἀλλ' εὐωδίας γέμει πολλῆς.

Καὶ τὰ μὲν ἐνταῦθα τοιαῦτα· τὰ δὲ ἐκεῖ ποῖος ἡμῖν
 παραστήσει λόγος; ποία ἐννοήσει διάνοια; τὴν λῆξιν τὴν
 15 ἀγγελικὴν, τὴν μακαριότητα τὴν ἄφρασιον, τὰ ἀπόρρητα
 ἀγαθὰ; Τάχα πολλοὶ διεθεσμάνθητε νῦν, καὶ εἰς ἐπιθυ-
 μίαν ἐνεπέσετε τῆς καλῆς ταύτης πολιτείας· ἀλλὰ τί τὸ κέρ-
 дос, διὰν ἐνταῦθα ὄντες μόνον τοῦτο ἔχητε τὸ πῦρ, ἐξελ-
 θόντες δὲ σθέσητε τὴν φλόγα καὶ καταιμαρανθῇ οὗτος ὁ πόθος;
 20 Πῶς οὖν, ἵνα μὴ τοῦτο γένηται; Ὡς ἔστι σοι θερμὸς
 οὗτος ὁ ἔρως, ἀπελθε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς ἀγγέλους,
 ἀνάκτασον αὐτὸν πλέον. Οὐ γὰρ οὕτως ὁ παρ' ἡμῶν λόγος
 δυνήσεται σε ἀνάγειν, ὥς ἡ τῶν πραγμάτων θέα. Μὴ εἴπης,
 διαλεχθῶ τῇ γυναικὶ καὶ διαλύσω τὰ πράγματα πρῶτον.
 25 Ἀρχὴ ραθυμίας αὕτη ἡ ἀναβολή. Ἀκουσον διὲ συντάξα-
 σθαι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡθέλησέ τις, καὶ οὐκ εἴασεν ὁ προφή-

23. Ψαλμ. 139, 4.

24. Ψαλμ. 5, 10.

25. Πρ6λ. Γ' Βασιλ. 19, 20.

στόματα ἐκεῖνα, οὔτε εὐτράπελον, οὔτε σκληρόν, ἀλλ' ὅλα ὅσα λέγουν εἶναι ἀντάξια τῶν οὐρανῶν. Καὶ δὲν θὰ ἤθελεν ἀποτύχει κανεὶς ἐὰν παρωμοίαζε τὰ μὲν στόματα τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, πὺδ περιφέρονται εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ κάνουν ὡσὰν λυσσασμένοι διὰ τὰ βιωτικὰ πράγματα, μὲ ὀχετοὺς κάποιου βούρκου, τὰ δὲ στόματα τῶν μοναχῶν μὲ πηγὰς πὺδ ρέουν μέλι καὶ ἀναβλύζουν νάματα καθαρὰ. Καὶ ἐὰν κάποιος ἐδυσσασχέτησεν ἐπειδὴ ὠνόμασα τὰ στόματα τῶν πολλῶν ἀνθρώπων ὀχετοὺς κάποιου βούρκου, ἃς γνωρίζῃ ὅτι τὸ εἶπα αὐτὸ ἀπὸ πολὺ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Διότι ἡ ἀγία Γραφή κάνει χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖ ἄλλο πολὺ πῶδ χειρότερον παράδειγμα. Διότι, λέγει, «δηλητήριον φιδιῶν ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη των»²³ καὶ «ὁ λάρυγξ των ὁμοιάζει μὲ τάφον ἀνοιγμένον»²⁴. "Ὅμως δὲν εἶναι παρόμοια τὰ στόματα τῶν μοναχῶν, ἀλλ' εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ πολλὴν εὐωδίαν.

Καὶ ἔτσι μὲν ἔχουν τὰ τῶν μοναχῶν, ποῖος ὅμως ἀνθρώπινος λόγος θὰ παραστήσῃ τὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν; Ποῖος νοῦς ἡμπορεῖ νὰ τὰ συλλάβῃ; τὸ ἀγγελικὸν τέλος, τὴν ἐνέκφραστον μακαριότητα, τὰ ἀπόρρητα ἀγαθὰ; "Ἰσως εἰς πολλοὺς τώρα νὰ ἤναψεν ἡ φλόγα καὶ νὰ ἐκυριεύθητε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν τὸν ἐνάρετον τρόπον ζωῆς· ποῖον ὅμως τὸ κέρδος, ὅταν ἔχετε τὴν φλόγα αὐτὴν μόνον ἐν ὧσιν εὐρίσκεσθε ἐδῶ, καὶ ὅταν φύγετε, θὰ σβήσετε αὐτὴν καὶ θὰ μαρανθῇ ὁ πόθος σας αὐτός;

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνωμεν διὰ νὰ μὴ συμβῇ αὐτό; "Ὅσον ἀκόμη ὁ πόθος σου αὐτὸς εἶναι θερμός, πῆγαινε πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀγγέλους καὶ κάνε ν' αὐξηθῇ ἡ φλόγα αὐτοῦ περισσότερο. Διότι ὁ ἰδικός μου λόγος δὲν θὰ ἡμπορέσῃ νὰ τὸν ἀνάψῃ τόσον, ὅσον ἡ θεὰ τῶν πραγμάτων. Μὴ εἰπῆς, θὰ συζητήσω μὲ τὴν σύζυγόν μου καὶ θὰ τακτοποιήσω πρῶτα τὰ προβλήματά μου "Ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ εἶναι ἀρχὴ τῆς ραθυμίας. "Ἀκουσε ὅτι κάποιος ἠθέλησε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας του καὶ δὲν τὸν ἄφησεν ὁ προφήτης²⁵.

της. Καὶ τί λέγω συντάξασθαι; Θάψαι πατέρα ἠθέλησεν· ὁ
 μητηίης, καὶ οὐδὲ τοῦτο συνεχώρησεν ὁ Χριστός. Καίτι
 τί σοι πρᾶγμα ἀναγκαῖον οὕτως εἶναι δοκεῖ, ὥς κηδεῖα
 πατρός; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐπέτρεψε. Τί δῆποιε; Ὅτι σφο-
 5 δρὸς ἐφύεσθηκεν ὁ διάβολος, παρεισδυοῖν τινα βουλόμενος
 λαβεῖν· καὶ ὀλίγης ἀσυχολίας ἐπιλάβηται καὶ ἀναβολῆς, με-
 γάλην ἐργάζεται ραθυμίαν. Διὰ τοῦτο παραινεῖ τις, «μὴ ἀνα-
 βάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας». Οὕτω γὰρ δυνήσῃ τὰ πλείονα
 κατορθοῦν, οὕτω καὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σου καλῶς διακεῖ-
 10 σεται. «Ζητεῖτε» γάρ, φησί, «τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ
 ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». Εἰ γὰρ ἡμεῖς τοὺς τὰ
 ἑαυτῶν ὑπερορῶντας, καὶ τῶν ἡμετέρων τὴν ἐπιμέλειαν
 προτιθέντας, ἐν πολλῇ καθιστῶμεν ἡμεριμνία· πολλῶ μᾶλλον
 ὁ Θεός, ὁ καὶ χωρὶς τούτων κηδόμενος καὶ προνοῶν.
 15 Μὴ τοίνυν φροντίσης τῶν σῶν, ἀλλὰ ἄφες αὐτὰ τῷ
 Θεῷ. Ἄν γὰρ σὺ φροντίσης, ὥς ἄνθρωπος φροντίζεις·
 ἂν δὲ ὁ Θεὸς προνοήσῃ, ὥς Θεὸς προνοεῖ. Μὴ φροντίσης
 αὐτῶν ἀφείς τὰ μείζω, ἐπεὶ αὐτὸς οὐ σφόδρα αὐτῶν προ-
 νοήσῃ. Ἴν' οὖν σφόδρα αὐτῶν προνοῇ, αὐτῷ μόνῳ πάντα
 20 ἐπίτρεπον. Ἄν γὰρ καὶ αὐτὸς αὐτὰ μεταχειρίσῃ, ἀφείς τὰ
 πνευματικά, σὺ πολλὴν αὐτῶν αὐτὸς ποιήσεται πρόνοιαν. Ἴν'
 οὖν καὶ σοὶ ταῦτα εὖ διακέηται, καὶ φροντίδος ἀπαλλαγῇς
 ἀπάσης, ἔχον τῶν πνευματικῶν, ὑπερόρα τῶν βιωτικῶν·
 οὕτω γὰρ καὶ τὴν γῆν ἔξεις μετὰ τῶν οὐρανῶν, καὶ τῶν
 25 μελλόντων ἀγαθῶν ἐπιτεύξῃ, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ
 Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος
 εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

26. Πρβλ. Λουκᾶ 9, 59-60.

27. Σοφ. Σειράχ 5, 7.

28. Ματθ. 6, 33.

Καὶ διατί λέγω νὰ ἀποχαιρετήσῃ; Νὰ θάψῃ τὸν πατέρα του ἠθέλησεν ὁ μαθητής, καὶ οὔτε αὐτὸ τοῦ ἐπέτρεψεν ὁ Χριστός²⁶. Ἄν καὶ βέβαια ποῖον πρᾶγμα σοῦ φαίνεται τόσο ἀναγκαῖον, ὅσον ἡ κηδεῖα τοῦ πατρός; ἀλλ' ὅμως οὔτε αὐτὸ τὸ ἐπέτρεψεν. Διατί λοιπόν; Διότι ὁ διάβολος παραμονεύει μὲ ἀλύγιστον τὴν ὁρμὴν του διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἐπιτύχῃ κάποιαν διείσδυσιν· καὶ ἐὰν συμβῇ νὰ εὕρῃ μικρὰν φροντίδα καὶ ἀναβολήν, δημιουργεῖ μεγάλην ἀδιαφορίαν. Διὰ τοῦτο καὶ κάποιος συμβουλεύει· «Μὴ ἀναβάλλῃς ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλην ἡμέραν»²⁷. Διότι ἔτσι θὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἐπιτύχῃ περισσότερα πράγματα, ἔτσι καὶ αἱ ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ σου θὰ ρυθμισθοῦν καλύτερα. Διότι λέγει· «Ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς δοθοῦν»²⁸. Διότι, ἐὰν ἡμεῖς ἀπαλλάσωμεν ἀπὸ κάθε φροντίδα ἐκείνους ποὺ ἀδιαφοροῦν διὰ τὰς ἰδικὰς των ὑποθέσεις καὶ ἐπιφορτίζονται τὰς ἰδικὰς μας, πολὺ περισσότερον θὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐπιδεικνύει καὶ χωρὶς αὐτὰ τὴν φροντίδα του καὶ τὴν πρόνοιάν του.

Μὴ φροντίζῃς λοιπὸν διὰ τὰ ἰδικὰ σου θέματα, ἀλλ' ἐμπιστεύσου αὐτὰ εἰς τὸν Θεόν. Διότι, ἐὰν φροντίσῃς ἐσύ, φροντίζεις ὡς ἄνθρωπος, ἂν ὅμως δείξῃ πρόνοιαν ὁ Θεός, προνοεῖ ὡς Θεός. Μὴ φροντίσῃς δι' αὐτά, ἀδιαφορῶν διὰ τὰ σπουδαιότερα, διότι ὁ Θεὸς δὲν θὰ δείξῃ πολὺ ἐνδιαφέρον δι' αὐτά. Διὰ νὰ προνοῇ λοιπὸν εἰς μεγάλον βαθμὸν δι' αὐτὰ ὁ Θεός, ἐμπιστεύσου ὅλα αὐτὰ εἰς αὐτόν. Διότι, ἐὰν σὺ ὁ ἴδιος ἀσχοληθῇς μὲ αὐτὰ ἀφήνων τὰ πνευματικά, δὲν θὰ δείξῃ μεγάλην πρόνοιαν δι' αὐτὰ ὁ Θεός. Ἄρα λοιπὸν διὰ νὰ ἔχουν καλὴν ἐξέλιξιν τὰ θέματά σου καὶ ν' ἀπαλλαγῇς ἀπὸ κάθε φροντίδα, φρόντισε διὰ τὰ πνευματικά καὶ περιφρόνησε τὰ ὑλικά· διότι ἔτσι καὶ τὴν γῆν θὰ ἐπιτύχῃς μαζὶ μὲ τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ μελλοντικά ἀγαθὰ θὰ ἐπιτύχῃς, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιланθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΘ'
Ματθ. 22, 1 - 14

«Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πάλιν ἐν παραβολαῖς. Ὡμοιωθή ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ
5 βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους εἰς τοὺς γάμους, καὶ οὐκ ἤθελον ἐλθεῖν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους, λέγων· ἔπατε τοῖς κεκλημένοις, τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦτοί μου
10 καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπηῆλθον, ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ. Οἱ δὲ λοιποὶ κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ὠργίσθη, καὶ
15 πέμψας τὰ σιτραεῦματα αὐτοῦ, ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνων, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε. Τότε λέγει τοῖς δούλοις· ὁ μὲν γάμος ἔτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι. Πορεύεσθε ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἂν εὕρητε, καλέσατε εἰς
20 τοὺς γάμους. Καὶ ἐξελθόντες οἱ δοῦλοι εἰς τὰς ὁδοὺς, συνήγαγον πάντας ὅσους εὗρον, πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς· καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος τῶν κεκλημένων. Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι, εἶδεν ἄνθρωπον οὐκ ἔχοντα ἐνδυμα γάμου· καὶ λέγει αὐτῷ· ἑταῖρε, πῶς
25 εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου; Ὁ δὲ ἐφिमώθη. Ὁ δὲ εἶπε τοῖς διακόνοις· δῆσαντες αὐτοῦ

ΟΜΙΛΙΑ ΕΘ'
Ματθ. 22, 1 - 14

«Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πάλιν μὲ παραβολὰς. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπον βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔκανε τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του. Καὶ ἔστειλε τοὺς δούλους του νὰ καλέσουν τοὺς καλεσμένους εἰς τοὺς γάμους, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἤθελον νὰ ἔλθουν. Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους, λέγων· Εἴπατε εἰς τοὺς καλεσμένους· τὸ γεῦμα μου εἶναι ἕτοιμον, οἱ ταῦροι καὶ τὰ μανάρια μου εἶναι σφαγμένα καὶ ὅλα εἶναι ἕτοιμα· ἐλᾶτε εἰς τοὺς γάμους. Αὐτοὶ ὅμως ἔδειξαν ἀδιαφορίαν καὶ μετέβησαν, ἄλλος μὲν εἰς τὸ χωράφι του καὶ ἄλλος εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του, οἱ δὲ ὑπόλοιποι, ἀφοῦ συνέλαβον τοὺς δούλους του, τοὺς ἐκακοποίησαν καὶ τοὺς ἐφόνευσαν. Ὅταν ὅμως ὁ βασιλεὺς τὰ ἤκουσεν αὐτά, ὠργίσθη καὶ ἔστειλε τὸν στρατόν του, ἐφόνευσεν ἐκείνους τοὺς φονεῖς καὶ κατέκαυσε τὴν πόλιν των. Τότε λέγει εἰς τοὺς δούλους του· Ὁ μὲν γάμος εἶναι ἕτοιμος, ἀλλ' οἱ καλεσμένοι δὲν ἦσαν ἄξιοι. Πηγαίνετε εἰς τὰ σταυροδρόμια καὶ ὅσους θὰ βρῆτε καλέσατέ τους εἰς τοὺς γάμους. Καὶ ἀφοῦ ἐβγήκαν οἱ δοῦλοι εἰς τοὺς δρόμους, ἐμάζευσαν ὅλους ὅσους εὔρον, κακοὺς καὶ καλοὺς, καὶ ἐγένισεν ἡ αἴθουσα τῶν γάμων ἀπὸ τοὺς καλεσμένους. Ὅταν ὅμως εἰσῆλθεν ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ ἰδῇ τοὺς καλεσμένους, εἶδε κάποιον ἄνθρωπον ποὺ δὲν εἶχεν ἔνδυμα γάμου καὶ τοῦ λέγει· Φίλε, πῶς εἰσῆλθες ἐδῶ χωρὶς νὰ ἔχῃς τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου; Αὐτὸς δὲ δὲν ἀπήντησεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας· Δέσατέ τον πόδια καὶ χέρια καὶ

πόδας καὶ χεῖρας, ἐκβάλετε αὐτὸν εἰς τὸ σκότιος τὸ
ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλανθμὸς καὶ ὁ θρυγγμὸς τῶν
ὀδόντων. Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

1. Εἶδες καὶ ἐν τῇ προτέρᾳ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ παραβολῇ
5 τοῦ υἱοῦ καὶ τῶν δούλων τὸ μέσον; εἶδες πολλὴν μὲν ἐκα-
τέρων τῶν παραβολῶν τὴν συγγένειαν, πολλὴν δὲ καὶ τὴν
διαφοράν; Καὶ γὰρ αὕτη δείκνυσιν καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν μακρο-
θυμίαν καὶ τὴν πρόνοιαν τὴν πολλήν, καὶ τὴν Ἰουδαϊκὴν ἀ-
γνωμοσύνην. Ἄλλ' ἔχει τι καὶ πλεον ἐκείνης αὕτη. Προανα-
10 φωνεῖ μὲν γὰρ καὶ τὴν ἔκπτωσιν τῶν Ἰουδαίων, καὶ τὴν
κλῆσιν τῶν ἔθνων, δείκνυσιν δὲ μετὰ τούτου καὶ τοῦ θείου
τὴν ἀκριβείαν, καὶ ὅση τοῖς ἀμελοῦσιν ἡ δίκη κεῖται. Καὶ
καλῶς αὕτη μετ' ἐκείνην ἔοικεν. Ἐπειδὴ γὰρ εἶπε, «δοθή-
σεται ἔθνη ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς», δηλοῖ λοιπὸν
15 ἐνταῦθα καὶ ποίῳ ἔθνει καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄ-
φαιτον εἰς τοὺς Ἰουδαίους πάλιν τὴν πρόνοιαν ἐπιδείκνυται.
Ἐκεῖ μὲν γὰρ πρὸ τοῦ στανροῦ φαίνεται καλῶν, ἐνταῦθα
δὲ καὶ μετὰ τὸ σφαγῆναι ἐπὶ κεῖται ἐπισπώμενος αὐτούς.
Καὶ διε τὴν χαλεπωτάτην αὐτοὺς ἔδει δοῦναι δίκην, τότε καὶ
20 εἰς γάμους αὐτοὺς ἔλκει καὶ τῇ τιμῇ τῇ ἀνωτάτῳ τιμῇ.
Καὶ ὅρα πῶς καὶ ἐκεῖ οὐ πρότερα τὰ ἔθνη, ἀλλ' Ἰουδαίους,
καὶ ἐνταῦθα πάλιν. Ἄλλ' ὥσπερ ἐκεῖ, ὅτε οὐκ ἠθέλησαν αὐ-
τὸν δέξασθαι, ἀλλὰ καὶ ἐλθόντα ἔσφαξαν, τότε ἔδωκε τὸν
ἀμπελῶνα, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ὅτε μὴ ἠθέλησαν παραγενέ-
25 σθαι ἐν τῷ γάμῳ, τότε ἐτέρους ἐκάλεσε. Τί τοίνυν γένοιτ'
ἂν αὐτῶν ἀγνωμονέστερον, ὅταν ἐπὶ γάμους καλούμενοι

ρίψατέ τον εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίζιμον τῶν δοντιῶν. Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί».

1. Ἀντελήφθης τὴν διαφορὰν ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς προηγουμένης παραβολῆς τοῦ υἱοῦ καὶ αὐτῆς ἐδῶ τῆς παραβολῆς τῶν δούλων; ἀντελήφθης, ὅτι ὑπάρχει μεγάλη μὲν συγγένεια μεταξὺ τῶν δύο παραβολῶν, ἀλλὰ καὶ πολὺ μεγάλη διαφορά; Καθ' ὅσον καὶ αὕτῃ δείχνει καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην μακροθυμίαν καὶ τὴν πρόνοιαν, καὶ τὴν ἰουδαϊκὴν ἀγνωμοσύνην. Ἄλλ' αὕτῃ ἔχει καὶ κάτι ἐπὶ πλεόν ἀπὸ ἐκείνην. Διότι προλέγει μὲν καὶ τὴν ἔκπτωσιν τῶν Ἰουδαίων καὶ τὴν κλῆσιν τῶν ἐθνικῶν, ἀλλὰ μαζὶ μὲ αὐτὰ δείχνει καὶ τὴν ὀρθότητα τοῦ βίου καὶ πόση τιμωρία ἐπιφυλάσσεται δι' ἐκεάνους ποὺ θὰ δείξουν ἀδιαφορίαν. Καὶ πολὺ ὀρθὰ αὕτῃ ἡ παραβολὴ ἀναφέρεται μετὰ ἀπὸ ἐκείνην. Διότι, ἐπειδὴ εἶπεν, ὅτι «θὰ δοθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰς ἔθνος ποὺ θὰ παράγῃ τοὺς καρπούς της»¹, ἀποκαλύπτει λοιπὸν ἐδῶ καὶ εἰς ποῖον ἔθνος θὰ δοθῇ· καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ δείχνει καὶ πάλιν τὴν ἀπερίγραπτον πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Διότι εἰς ἐκείνην μὲν τὴν παραβολὴν φαίνεται νὰ τοὺς καλῇ πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσίν του, ἐνῷ εἰς αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ φροντίζει νὰ τοὺς προσκαλῇ κοντὰ του. Καὶ τότε ποὺ ἔπρεπεν αὐτοὶ νὰ ὑποστοῦν τὴν πιὸ φοβερὰν τιμωρίαν, ἀκριβῶς τότε καὶ εἰς τοὺς γάμους τοὺς προσκαλεῖ καὶ τοὺς τιμᾷ μὲ τὴν ἀνωτάτην τιμὴν. Καὶ πρόσεχε, ὅτι καὶ ἐκεῖ δὲν προσκαλεῖ πρῶτα τοὺς ἐθνικοὺς, ἀλλὰ τοὺς Ἰουδαίους, τὸ ἴδιο δὲ κάνει καὶ ἐδῶ. Ἄλλ' ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖ, τότε ἔδωσεν τὸν ἀμπελῶνα εἰς τοὺς ἄλλους, ὅταν δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν δεχθοῦν ἀλλὰ καὶ τὸν ἔσφαξαν ὅταν ἦλθεν, ἔτσι καὶ ἐδῶ, τότε ἐκάλεσεν ἄλλους εἰς τοὺς γάμους, ὅταν δὲν ἠθέλησαν αὐτοὶ νὰ ἔλθουν. Τί λοιπὸν θὰ ἠμποροῦσε νὰ θεωρηθῇ μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀχαριστίαν των, καθ' ἣν στιγμὴν ἀποσκιρτοῦν τὴν ὥραν ποὺ προσκαλοῦνται εἰς τοὺς γάμους; Διότι

ἀποπηδῶσι; Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἔλοιτο ἐπὶ γάμους ἔλθειν, καὶ γάμους βασιλέως, καὶ βασιλέως νύμφη ποιῶντος γάμους;

Καὶ ἵνος ἐνεκεν γάμος εἴρηται; φησὶν. Ἵνα μάθῃς τοῦ Θεοῦ τὴν κηδεμονίαν, τὸν πόθον τὸν περὶ ἡμᾶς, πῶν
 5 πραγματίων τὴν φαιδρότητα, ὡς οὐδὲν λυπηρὸν ἐκεῖ, οὐδὲ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ πάντα χαρᾶς γέμει πνευματικῆς. Διὰ τοῦτο καὶ νυμφίον αὐτὸν Ἰωάννης καλεῖ· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «ἡρμοσάμεν γὰρ ὑμᾶς ἐν τῷ ἁνδρὶ» καὶ πάλιν, «Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν
 10 καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν». Τί οὖν οὐκ αὐτῷ ἁρμόζεσθαι λέγεται ἢ νύμφη, ἀλλὰ τῷ Υἱῷ; Ὅτι ἡ τῷ Υἱῷ ἁρμολογούμενη τῷ Πατρὶ ἁρμόζεται. Καὶ γὰρ ἀδιάφορον τῇ Γραφῇ τοῦτο ἢ τοῦτο λέγεσθαι, διὰ τὸ ἀπαράλλακτον τῆς οὐσίας. Ἀπὸ τοῦτου καὶ τὴν ἀνάστασιν ἀνεκήρυξεν. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς
 15 ἔμπροσθεν τὸν θάνατον εἶπε, δείκνυσιν διὲ καὶ μετὰ τὸν θάνατον πότε οἱ γάμοι, τότε ὁ νυμφίος. Ἀλλ' οὐδὲ οὕτως οὗτοι γίνονται θελίτους, οὐδὲ ἡμερώτεροι οὐ τί γένοιτ' ἂν χεῖρον; Καὶ γὰρ αὕτη τρίτη κατηγορία. Πρώτη μὲν, διὲ προφῆτας ἀπέκτειναν· ἔπειτα, διὲ τὸν Υἱόν· μετὰ ταῦτα,
 20 διὲ καὶ ἀνελόντες, καὶ εἰς τοὺς γάμους τοῦ ἀναιρεθέντος καλούμενοι παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀναιρεθέντος, οὐ παραγίνονται, ἀλλ' αἰτίας πλάττουσι, ζεύγη δοῶν, καὶ ἀγρούς, καὶ γυναῖκας. Καίτοι δοκοῦσιν εὐλογοὶ αἱ προφάσεις εἶναι, ἀλλ' ἐντεῦθεν μανθάνομεν, κἂν ἀναγκαῖα ἢ τὰ κατέχοντα, πάντων
 25 προτιμότερα ποιεῖσθαι τὰ πνευματικὰ. Καὶ καλεῖ οὐχὶ προσφάτως, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ τοῦ χρόνου. «Εἴπατε» γὰρ, φησί, «τοῖς κηκλημένοις»· καὶ πάλιν, «καλέσατε τοὺς κηκλημένους»,

2. Ἰω. 3, 29.

3. Β' Κορ. 11, 2.

4. Ἐφ. 5, 32.

5. Λουκᾶ 13, 18-20.

ποιός δὲν θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ ἔλθῃ εἰς γάμους βασιλέως καὶ μάλιστα γάμους τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως;

Καὶ διατί, θὰ εἰπῇ κάποιος, ὠνομάσθη τὸ γεγονὸς αὐτὸ γάμος; Διὰ νὰ γνωρίσῃς τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ, τὴν μεγάλην ἀγάπην του πρὸς ἐμᾶς, τὸ χαρωπὸν τοῦ γεγονότος, διότι τίποτε τὸ λυπηρὸν δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ οὔτε δυσάρεστον, ἀλλ' ὅλα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ πνευματικὴν χαράν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰωάννης τὸν ὀνομάζει νυμφίον², διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «οἱς ἡρραβώνισα μὲ ἕνα ἄνδρα»³. καὶ ἄλλου πάλιν· «Αὐτὸ τὸ μυστήριον εἶναι μεγάλο· κατὰ τὴν γνώμην μου δὲ ἀναφέρεται εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν»⁴. Διατί λοιπὸν δὲν λέγεται ὅτι ἡ νύμφη δὲν ἠρραβωνίζεται μὲ τὸν Πατέρα, ἀλλὰ μὲ τὸν Υἱόν; Διότι ἡ νύμφη ποὺ ἠρραβωνίζεται μὲ τὸν Υἱόν, συνδέεται καὶ μὲ τὸν Πατέρα. Καθ' ὅσον ἡ Γραφὴ ἀναφέρει αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο χωρὶς καμμίαν διάκρισιν, διότι ὁ Υἱὸς εἶναι ὁμοούσιος τοῦ Πατρός. Μὲ αὐτὴν τὴν παραβολὴν προεῖπε καὶ τὴν ἀνάστασιν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ προηγουμένως ὠμίλησε διὰ τὸν θάνατόν του, δείχνει τώρα, ὅτι καὶ μετὰ τὸν θάνατον τότε θὰ γίνουν οἱ γάμοι, τότε θὰ ἔλθῃ ὁ νυμφίος. Ἀλλ' ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι γίνονται αὐτοὶ καλύτεροι, οὔτε ἡμερώτεροι· τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χειρότερον ἀπὸ αὐτό. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ τρίτη κατηγορία. Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι ἐφόνευσαν τοὺς προφῆτας· ἡ δευτέρα, ὅτι ἐφόνευσαν καὶ τὸν Υἱόν· εἰς τὴν συνέχειαν, ἂν καὶ ἐφόνευσαν τὸν Υἱόν, καὶ καλοῦνται εἰς τοὺς γάμους τοῦ φονευθέντος Υἱοῦ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν φονευθέντα, δὲν προσέρχονται, ἀλλὰ προβάλλουν δικαιολογίας, ζεύγη βοδιῶν, ἀγροὺς καὶ γυναῖκας⁵. Μολονότι βέβαια αἱ προφάσεις φαίνονται δικαιολογημέναι, ἀλλ' ἀπὸ ἐδῶ διδασκόμεθα, καὶ ἂν ἐκόμῃ εἶναι ἀναγκαῖα τὰ ὑλικά καθήκοντά μας, πρέπει πρὶν ἀπὸ ὅλα νὰ προτιμῶνται τὰ πνευματικά. Καὶ ἡ πρόσκλησις δὲν γίνεται τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ πολλὴν χρόνον. Διότι λέγει «εἰπατε εἰς τοὺς καλεσμένους»· καὶ πάλιν· «καλέσατε τοὺς καλεσμένους», πρᾶγμα ποὺ ἔκα-

ἅπερ μείζονα τὴν κατηγορίαν ἐποίει.

Καὶ πότε ἐκλήθησαν; Διὰ τῶν προφητῶν ἀπάντων, διὰ Ἰωάννου πάλιν· αὐτῷ γὰρ παρέλεμπεν ἅπαντας, λέγων· «ἐκείνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλατιοῦσθαι»· δι' αὐτοῦ πάλιν
 5 τοῦ Υἱοῦ· «δεῦτε γὰρ πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς»· καὶ πάλιν, «εἴ τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω». Οὐ διὰ ρημάτων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πραγμάτων αὐτοὺς ἐκάλει, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάκλησιν διὰ Πέτρου καὶ τῶν κατ' αὐτόν. «Ὁ γὰρ
 10 ἐνεργήσας», φησί, «Πέτρω εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη». Ἐπειδὴ γὰρ τὸν Υἱὸν ἰδόντες ὠργισθῆσαν καὶ ἀνεῖλον, διὰ τῶν δούλων καλεῖ πάλιν. Καὶ ἐπὶ τί καλεῖ; Ἐπὶ μόχθον καὶ πόνους καὶ ἰδρω-
 τας; Οὐχί, ἀλλ' ἐπὶ τρυφήν· «οἱ ταῦροι γὰρ μοι», φησί, «καὶ
 15 τὰ σιτισιὰ τεθυμέναι». Ὅρα πόση ἡ πανδαισία· πόση ἡ φιλοτιμία. Καὶ οὐδὲ τοῦτο αὐτοὺς ἐνέτειρεν, ἀλλ' ὅσω μειζόνως ἐμακροθύμησε, ἰσοσύνῃ μειζόνως ἐσκληρύνοντο. Οὐδὲ γὰρ ἀσχολούμενοι, ἀλλ' ἀμελήσαντες οὐκ ἦλθον.

Πῶς οὖν οἱ μὲν γάμους, οἱ δὲ ζεύγη βοῶν προβάλλον-
 20 ται; ταῦτα γοῦν ἀσχολίας. Οὐδαμῶς· τῶν γὰρ πνευματικῶν καλούντων, οὐκ ἔστιν ἀσχολία οὐδεμία ἀναγκαία. Ἐμοὶ δὲ δοκοῦσι καὶ ταύταις ταῖς προφάσεσι κεχρησθαι, τῆς ἀμελείας παρακαλύμματα ταῦτα προβαλλόμενοι. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον τὸ δεινόν, διὰ οὐκ ἦλθον, ἀλλὰ καὶ τὸ πολλῷ χαλεπώτερον
 25 καὶ μανικώτερον, τὸ καὶ συγκόψαι τοὺς ἐλθόντας, καὶ ὑ-

6. Ἰω. 3, 30.

7. Ματθ. 11, 28.

8. Ἰω. 7, 37.

9. Γαλ. 2, 8.

νε μεγαλυτέραν τὴν κατηγορίαν

Καὶ πότε ἐκλήθησαν; Κατ' ἀρχὴν μὲ ὅλους τοὺς προφήτας καὶ ὕστερα διὰ τοῦ Ἰωάννου· διότι πρὸς τὸν Χριστὸν τοὺς ἔστολλεν ὅλους, λέγων· «Ἐκεῖνος πρέπει ν' αὐξάνῃ, ἐγὼ δὲ νὰ μικραίνω»⁶. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἴδιον τὸν Υἱὸν του· διότι λέγει· «Ἐλᾱτε πρὸς ἐμένα ὅλοι οἱ κουρασμένοι καὶ φορτωμένοι καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς ξεκουράσω»⁷. καὶ πάλιν· «Ἐὰν κάποιος διψᾷ, ἃς ἔλθῃ πρὸς ἐμένα καὶ ἃς πῖνῃ»⁸. Καὶ δὲν τοὺς ἐκάλει μόνον μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν διὰ τοῦ Πέτρου καὶ τῶν συνεργατῶν του. «Διότι», λέγει, «αὐτὸς ποὺ ἐνήργησεν εἰς τὸν Πέτρον, ὥστε νὰ γίνῃ ἀπόστολος τῶν περιτμημένων, ἐνήργησε καὶ εἰς ἐμένα, ὥστε νὰ γίνω ἀπόστολος εἰς τὰ ἔθνη»⁹. Διότι, ἐπειδὴ ὠργίσθησαν μόλις εἶδον τὸν Υἱὸν καὶ τὸν ἐφόνευσαν, εἰς τὴν συνέχειαν τοὺς προσκαλεῖ διὰ τῶν δούλων. Καὶ διατί πρᾶγμα τοὺς καλεῖ; Διὰ μόχθους καὶ κόπους καὶ ἰδρωῆτας; Ὁχι, ἀλλὰ δι' ἀπόλαυσιν· διότι λέγει· «Οἱ ταῦροι καὶ τὰ μανάρια εἶναι σφαγμένα». Πρόσεχε πόσον πολὺ πλούσιον εἶναι τὸ συμπόσιον, πόσον μεγάλη ἡ τιμὴ ποὺ τοὺς γίνεται. Καὶ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι ἐφιλοτιμήθησαν, ἀλλ' ὅσον μεγαλυτέραν μακροθυμίαν ἐδείκνυε, τόσον ἐμεγάλωνεν ἡ σκληρότης αὐτῶν. Καὶ δὲν ἦλθον ὅχι ἐπειδὴ ἦσαν ἀπησχολημένοι, ἀλλὰ ἀπὸ ἀδιαφορίαν.

Πῶς λοιπὸν ἄλλοι μὲν προβάλλουν ὡς δικαιολογίαν γάμους καὶ ἄλλοι ζεύγη βοδιῶν; Ἀσφαλῶς αὐτὰ εἶναι ἀπασχόλησις. Δὲν εἶναι καθόλου ἀπασχόλησις· διότι ὅταν ὑπάρχῃ πρόσκλησις διὰ πνευματικὰ πράγματα, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα κτημῖα ἄλλη ἀπασχόλησις. Ἐχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐχρησιμοποίησαν αὐτὰς τὰς προφάσεις διὰ νὰ τὰς προβάλλουν ὡς προκαλύμματα τῆς ἀδιαφορίας των. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ φοβερόν, τὸ ὅτι δὲν ἦλθον δηλαδή, ἀλλὰ τὸ πῶς φοβερόν καὶ τὸ μεγαλύτερον δείγμα τῆς παραφροσύνης των εἶναι τὸ ὅτι ἔδεραν χωρὶς κανένα οἶκτον αὐτοὺς ποὺ ἤλ-

θρίσαι, καὶ ἀνελεῖν· τοῦτο τοῦ προτέρου χειρὸν. Ἐκεῖνοι
 μὲν γὰρ ἦλθον ἀπαιτιοῦντες πρόσδοδον καὶ καρπούς, καὶ ἐ-
 σφάγησαν, οὔτιοι δὲ εἰς γάμους καλοῦντες τοῦ παρ' αὐτῶν
 σφαγέτιος, καὶ οὔτιοι πάλιν φονεύονται. Τί ταύτης τῆς μα-
 5 νίας ἴσον; Τοῦτο καὶ Παῦλος ἐγκαλῶν αὐτοῖς ἔλεγε· «τῶν
 καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας,
 καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων».

Εἶτα ἵνα μὴ λέγωσιν, ὅτι ἀντίθεός ἐστι, καὶ διὰ τοῦτο
 οὐ παραγινόμεθα, ἄκουσον τί λέγουσιν οἱ καλοῦντες· διὸ ὁ
 10 Πατήρ ἐστιν ὁ ποιῶν τοὺς γάμους, καὶ αὐτὸς ὁ καλῶν.
 Τί οὖν μετὰ ταῦτα; Ἐπειδὴ οὐκ ἠθέλησαν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ
 ἀνείλον τοὺς ἐπ' αὐτοὺς ἐλθόντας, κατακαίει τὰς πόλεις,
 καὶ τὰ σιραιτόπεδα πέμπας, ἀνεῖλεν αὐτούς. Ταῦτα δὲ λέ-
 γει, προδηλῶν τὰ ἐπὶ Οὐρεσπασιανοῦ καὶ Τίτου γενόμενα,
 15 καὶ διὸ καὶ τὸν Πατέρα παρώξυναν, αὐτῷ μὴ πιστεύσαντες·
 αὐτὸς γοῦν ἐστιν ὁ ἐπεξελθὼν. Διὰ τοι τοῦτο οὐκ εὐθέως
 ἀναιρεθέντος τοῦ Χριστοῦ γέγονεν ἡ ἄλωσις, ἀλλὰ μετὰ
 τεσσαράκοντα ἔτη, ἵνα δείξῃ αὐτοῦ τὴν μακροθυμίαν· διὸ
 ἀπέκτειναν τὸν σιέφανον, διὸ ἀνείλον Ἰάκωβον, διὸ ὕβρισαν
 20 τοὺς ἀποστόλους. Εἶδες πραγμάτων ἀλήθειαν καὶ τάχος;
 Ἔτι γὰρ Ἰωάννου ζῶντος καὶ ἐτέρων πολλῶν τῶν τῷ Χρι-
 στῷ συγγενομένων, ταῦτα ἐξέβαινε· καὶ μάρτυρες ἦσαν τῶν
 γινομένων οἱ ταῦτα ἀκούσαντες.

Ὅρα τοίνυν κηδεμονίαν ἄφατον. Ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα,
 25 πάντα ἐποίησε καὶ ἀπήρτισε· τῶν οἰκειῶν ἀναιρεθέντων,
 ἐτέρους ἀπέστειλε δούλους· ἐκείνων σφαγέντων, τὸν Υἱὸν
 ἐπέμπε· καὶ τούτου ἀναιρεθέντος, καλεῖ αὐτοὺς εἰς τοὺς γά-

θον, τοὺς ἐκακοποίησαν καὶ τοὺς ἐφόνευσαν· αὐτὸ ἦτο χειρότερον ἀπὸ τὸ προηγούμενον. Διότι ἐκεῖνοι μὲν ἦλθον διὰ νὰ ζητήσουν τὴν ἐσοδείαν καὶ τοὺς καρποὺς καὶ ἐσφάγησαν, ἐνῷ αὐτοὶ καλοῦντες αὐτοὺς εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ ποὺ ἐσφάγη ὑπ' αὐτῶν, φονεύονται καὶ αὐτοί. Τί ἤμπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ μὲ αὐτὴν τὴν μανίαν; Δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατηγορῶν ὁ Παῦλος αὐτοὺς, ἔλεγεν· «Οἱ ὅποιοι καὶ τὸν Κύριον ἐφόνευσαν καὶ τοὺς ἰδίους τοὺς προφήτας καὶ ἐμᾶς κατεδίωξαν»¹⁰.

Ἐπειτα διὰ νὰ μὴ λέγουν, ὅτι εἶναι ἀντίθεος καὶ διὰ τοῦτο δὲν προσερχόμεθα, ἄκουσε τί λέγουν αὐτοὶ ποὺ τοὺς προσκαλοῦν· Ὁ Πατὴρ εἶναι αὐτὸς ποὺ κάνει τοὺς γάμους καὶ ὁ ἴδιος τοὺς προσκαλεῖ. Τί ἀκολουθεῖ εἰς τὴν συνέχειαν; Ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθουν, ἀλλὰ καὶ ἐφόνευσαν αὐτοὺς ποὺ ἦλθον νὰ τοὺς καλέσουν, κατακαίει τὰς πόλεις των, καὶ ἀφοῦ ἀπέστειλε στρατόν, ἐξωλόθρευσεν αὐτούς. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει, προλέγων τὰ ὅσα συνέβησαν ἐπὶ Βεσπασιανοῦ καὶ ἐπὶ Τίτου, καὶ ὅτι καὶ τὸν Πατέρα ἐξώργισαν, ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· διότι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐπέτρεψε τὴν καταστροφὴν των. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Ἱερουσαλὴμ δὲν ἔγινεν ἀμέσως μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μετὰ σαράντα χρόνια, διὰ νὰ δείξῃ τὴν μακροθυμίαν του· ἡ καταστροφὴ ἔγινεν ἀφοῦ ἐφόνευσαν τὸν Στέφανον, ἀφοῦ ἐφόνευσαν τὸν Ἰάκωβον, ἀφοῦ ἐκακοποίησαν τοὺς ἀποστόλους. Εἶδες πραγματοποιήσιν προφητειῶν καὶ ταχύτητα πραγματοποιήσεως αὐτῶν; Διότι αὐτὰ συνέβησαν ἐνῷ ἔζη ἀκόμη ὁ Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ συνανέστράφησαν τὸν Χριστὸν καὶ ἦσαν μάρτυρες τῶν ὧων συνέβησαν αὐτοῖς ποὺ τὰ ἤκουσαν αὐτά.

Πρόσεχε λοιπὸν ἀπερίγραφτον κηδεμονίαν. Ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ ὅλα τὰ ἔκανε καὶ τὰ ἐτακτοποιήσε· καὶ μολοντί ἐφονεύθησαν οἱ δοῦλοι, ἔστειλεν ἄλλους δούλους· καὶ ὅταν καὶ ἐκεῖνοι ἐσφάγησαν, ἔστειλε τὸν Υἱόν του· καὶ ὅταν καὶ ἐκεῖνος ἐφονεύθῃ, τοὺς καλεῖ καὶ πάλιν εἰς

μους· οὐκ ἠθέλησαν ἐλθεῖν. Εἴτα πέμπει ἐτέρους δούλους· οἱ δὲ καὶ τούτους ἀνεῖλον· Τότε λοιπὸν αὐτοὺς ἀναιρεῖ, ἅτε ἀνίατα νοσοῦντας. «Οἱ γὰρ ἀνίατα ἐνόσουν, οὐ τὰ γεγεννημένα ἔδειξε μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ πορνῶν καὶ τελωνῶν πιστευσάντων, αὐτοὶ ταῦτα ἐποίησαν. Ὡστε οὐκ ἀφ' ὧν ἐτόλμησαν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ὧν ἕτεροι κατώρθωσαν, κατακρίνονται οὗτοι. Εἰ δὲ λέγοι τις, ὅτι οὐ τότε ἐκλήθησαν οἱ ἐξ ἔθνῶν, ὅτι ἐμασίχθησαν καὶ μυρία ἔπαθον οἱ ἀποστολοὶ, ἀλλ' εὐθέως μετὰ τὴν ἀνάστασιν (τότε γὰρ φησὶν αὐτοῖς, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη), εἰποιμεν ἄν, ὅτι καὶ πρὸ τοῦ σταυροῦ καὶ μετὰ τὸν σταυρὸν αὐτοῖς διελέγοντο πρῶτοις. Καὶ γὰρ πρὸ τοῦ σταυροῦ φηοὶν αὐτοῖς· «πορεύεσθε ἐπὶ τὰ πρόδαια τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ» καὶ μετὰ τὸν σταυρὸν οὐκ ἐκώλυσεν, ἀλλὰ καὶ ἐκέλευσεν αὐτοῖς διαλέγεσθαι. Εἰ γὰρ καὶ εἶπε, «μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη», ἀλλὰ μέλλων εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβαίνειν, ἐδήλωσεν ὅτι ἐκείνοις διαλέγονται πρῶτοις. «Λήψετε γὰρ δύναμιν», φηοὶν, «ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἕν τε Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν πάσῃ Ἰουδαίᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς»· καὶ ὁ Παῦλος πάλιν· «ὃ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρος εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη». Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι πρὸς τοὺς Ἰουδαίους πρῶτον ἐχώρησαν, καὶ πολλὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ διατρίψαντες χρόνον, εἴτα ὑπ' αὐτῶν ἐλαθέντες, οὕτω διεσπάρησαν εἰς τὰ ἔθνη.

2. Σὺ δὲ δευρὰ κἀντεῦθεν τὴν γιλιτιμίαν. «Ὅσους ἐὰν εὗρητε», φηοί, «καλέσατε εἰς τοὺς γάμους». Πρὸ τούτου μὲν γὰρ, δευρὰ ἔφη, καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι διελέγον-

11. Ματθ. 28, 19.

12. Ματθ. 10, 6.

13. Πρ. 1, 8.

14. Γαλ. 2, 8.

τοὺς γάμους· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθουν. Εἰς τὴν συνέχειαν στέλλει ἄλλους δούλους· αὐτοὶ ὅμως καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐφόνευσαν. Τότε λοιπὸν καταστρέφει αὐτούς, ἐπειδὴ ἦτο ἀθεράπευτος ἢ ἀσθένειά των. Τὸ ὅτι βέβαια ἦτο ἀθεράπευτος ἢ ἀσθένειά των, τὸ ἀπέδειξαν ὅχι μόνον τὰ ὅσα συνέβησαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι, ἂν καὶ ἐπίστευσαν αἱ πόρνοι καὶ οἱ τελῶναι, αὐτοὶ διέπραξαν ὅλα αὐτά. Ὡστε κατακρίνονται ὅχι μόνον ἀπὸ ὅσα διέπραξαν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅσα κατῴρθωσαν οἱ ἄλλοι. Ἐὰν ὅμως κάποιος ἤθελεν εἰπεῖ, ὅτι δὲν ἐκλήθησαν τότε οἱ ἐθνικοί, ὅταν δηλαδὴ ἐμαστιγώθησαν οἱ ἀπόστολοι καὶ ἔπαθον τόσα πολλά, ἀλλ' ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάστασιν (διότι τότε λέγει εἰς αὐτούς, «πηγαίνετε καὶ κάνετε μαθητάς μου ὅλα τὰ ἔθνη»¹¹), θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ τοῦ εἰποῦμεν, ὅτι καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσίν του καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, μὲ αὐτοὺς κατ' ἀρχὴν εἶχε συνδιαλαγὰς. Καθ' ὅσον πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσίν του λέγει πρὸς αὐτούς· «Πηγαίνετε πρὸς τὰ πρόβατα τὰ χαμένα τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ»¹²· καὶ μετὰ ἀπὸ τὸν σταυρὸν δὲν τοὺς ἠμπόδισεν, ἀλλ' ἔδωσεν ἐντολὴν πρὸς αὐτοὺς νὰ κηρύσσουν τὸ εὐαγγέλιον. Μολονότι βέβαια εἶπε, «κάνετε μαθητάς μου ὅλα τὰ ἔθνη», ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ἀνεβῇ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν εἰς ἐκείνους νὰ κηρύξουν πρῶτα. Διότι λέγει· «Θὰ λάβετε δύναμιν, ὅταν θὰ ἔλθῃ τὸ ἅγιον Πνεῦμα εἰς ἐσᾶς, καὶ θὰ γίνετε μάρτυρές μου καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς»¹³. Καὶ ὁ Παῦλος πάλιν· «Αὐτὸς ποὺ ἐνήργησεν εἰς τὸν Πέτρον, ὥστε νὰ γίνῃ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν»¹⁴. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι κατ' ἀρχὴν μετέβησαν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἀφοῦ διέμειναν ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν συνέχειαν, ἀφοῦ ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ αὐτούς, τότε διεσκορπίσθησαν εἰς τὰ ἔθνη.

2. Σὺ ὅμως πρόσεχε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὴν φιλοτιμίαν τοῦ Κυρίου «Ὅσους θὰ εὑρετε», λέγει, «καλέσατέ τους εἰς τοὺς γάμους». Διότι πρὶν ἀπὸ αὐτὸ ποὺ προανέφερα, ἐκήρυττον καὶ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ πρὸς τοὺς

10, ἐπὶ πλεῖον ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ διαιτρίθοντες, ἐπειδὴ ἐπέμε-
 νον ἐπιβουλεύοντες αὐτοῖς, ἄκουσον Παύλου τὴν παραβολὴν
 ἐρμηνεύοντος ταύτην, καὶ λέγοντος οὕτως· «ὧμῖν ἦν ἀναγ-
 καῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ δε
 5 ἀναξίους ἑαυτοὺς ἐκρίνατε, ἰδοὺ σιτρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη».
 Διὰ τοῦτο φησι καὶ αὐτός· «ὥ μὲν γάμος ἔτοιμός ἐστιν, οἱ
 δὲ κεκλήμενοι οὐκ ἦσαν ἄξιον». Ἦιδει μὲν οὖν καὶ πρὸ
 τούτου τοῦτο· ἀλλ' ἵνα μηδεμίαν αὐτοῖς καταλίπη ἀναισχύν-
 του τινὸς ἀντιλογίας πρόφασιν, καίπερ εἰδώς, πρὸς
 10 αὐτοὺς πρῶτους καὶ ἦλθε καὶ ἔπεμψεν, ἐκείνους τε ἐπι-
 στομίζων, καὶ ἡμᾶς παιδεύων τὰ παρ' ἑαυτῶν ἅπαντα πλη-
 ροῦν, καὶ μηδεὶς μηδὲν κερδαίνειν μέλλῃ. Ἐπεὶ οὖν οὐκ
 ἦσαν ἄξιοι, «πορεύεσθε», φησὶν, «εἰς τὰς τριόδους, καὶ ὅ-
 σους ἂν εὗρητε, καλέσατε», καὶ τοὺς τυχόντας καὶ τοὺς
 15 ἀπερριμμένους. Ἐπειδὴ γὰρ ἄνω καὶ κάτω ἔλεγεν, διὰ «πόρ-
 ναι καὶ τελῶναι κληρονομήσουσι τὸν οὐρανόν», καί, «οἱ πρῶ-
 τοι ἔσχατοι ἔσονται, καὶ οἱ ἔσχατοι πρῶτοι», δείκνυσιν διὰ
 δικαίως ταῦτα γίνεται· ὃ μάλιστα πάντων ἔδακνεν Ἰουδαί-
 ους, καὶ τῆς κατασκαφῆς χαλεπώτερον μᾶλλον ἔκνιζε, τὸ εἰς
 20 τὰ ἐκείνων, καὶ πολλῶ μείζω τῶν ἐκείνων, τοὺς ἐξ ἐθνῶν
 ὁρᾷν εἰσαγομένους.

Εἶτα ἵνα μηδὲ οὗτοι τῇ πίστει θαρσύνωσι μόνη, καὶ περὶ
 τῆς κρίσεως αὐτοῖς διαλέγεται τῆς ἐπὶ ταῖς πονηραῖς πρά-
 ξεσι, τοῖς μὲν οὐδέπω πεπιστευκῶσι περὶ τοῦ προσελθεῖν τῇ
 25 πίστει, τοῖς δὲ πεπιστευκῶσι περὶ τῆς κατὰ τὸν θίον ἐπιμελεί-
 ας. Ἐνδυμα γὰρ θίος ἐστὶ καὶ προᾶξις. Καὶ μὴν χάριτος
 ἦν ἡ κλήσις· τίνος οὖν ἔνεκεν ἀκριβολογεῖται; Ὅτι τὸ μὲν

15. Πρ. 18, 46.

16. Ματθ. 21, 31.

17. Ματθ. 19, 30.

ἐθνικούς, καὶ ἐπερνοῦσαν τὸν περισσότερον χρόνον των διαμένοντες εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμενον οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τοὺς ἐπιβουλεύωνται, ἤκουσε τὸν Παῦλον πού ἐρμηνεύει αὐτὴν τὴν παραβολὴν καὶ λέγει τὰ ἐξῆς· «Εἰς ἐσᾶς ἦτο κατ' ἀρχὴν ἀναγκαῖον νὰ κηρυχθῇ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ὅμως ἐφάνητε ἀνάξιοι νὰ δεχθῆτε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, στρεφόμεθα πλέον πρὸς τὰ ἔθνη»¹⁵. Διὰ τοῦτο λέγει καὶ αὐτός· «ὁ μὲν γάμος εἶναι ἔτοιμος, οἱ καλεσμένοι ὅμως δὲν ἦσαν ἄξιοι». Βέβαια αὐτὸ τὸ ἐγνώριζε καὶ πρὶν νὰ συμβῇ, ἀλλ' ὅμως διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ καμμίαν πρόφασιν ἀναισχύντου ἀντιλογίας, μολονότι τὰ ἐγνώριζε, πρὸς αὐτοὺς πρῶτα καὶ ὁ ἴδιος ἦλθε καὶ ἄλλους ἀπέστειλεν ἐν συνεχείᾳ, καὶ ἀποστομῶνων ἔτσι ἐκείνους καὶ διδάσκων ἡμᾶς νὰ κάμνωμεν ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται κανεῖς νὰ μὴ κερδίσῃ τίποτε ἀπὸ αὐτό. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἦσαν ἄξιοι, «πηγαίνετε», λέγει, «εἰς τὰ σταυροδρόμια καὶ καλέσατε ὅσους θὰ εὑρετε», καὶ αὐτοὺς πού θὰ εὑρίσκωνται ἐκεῖ κατὰ τύχην καὶ τοὺς περιφρονημένους. Ἐπειδὴ δηλαδὴ συνεχῶς ἔλεγεν, ὅτι «πόρνοι καὶ τελῶναι θὰ κληρονομήσουν τὸν οὐρανόν»¹⁶, καὶ «οἱ πρῶτοι θὰ γίνουν τελευταῖοι καὶ οἱ τελευταῖοι πρῶτοι»¹⁷, ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὰ δικαίως γίνονται, πρᾶγμα πού κατ' ἐξοχὴν ἐνοχλοῦσε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς ἐπείραζε πολὺ φοβερώτερα αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν κατακρήμνισιν τοῦ ναοῦ, τὸ νὰ βλέπουν δηλαδὴ νὰ εἰσάγωνται οἱ ἐθνικοὶ καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερον, εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην πού ἀνῆκεν εἰς αὐτούς.

Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ μὴ ἐπαναπαυθοῦν καὶ αὐτοὶ ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς τὴν πίστιν, τοὺς ὁμιλεῖ καὶ περὶ τῆς κρίσεως διὰ τὰς πονηρὰς πράξεις, τῶν μὲν ἀπίστων ἀκόμη διὰ τὸ ὅτι δὲν προσῆλθον εἰς τὴν πίστιν, τῶν δὲ πιστῶν διὰ τὴν ἀνάλογον φροντίδα πού ἔδειξαν εἰς τὴν ζωὴν των. Διότι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἔνδυμα εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς καὶ αἱ πράξεις. Καὶ βέβαια ἡ κλῆσις εἶναι ἔργον τῆς χάριτος. Διὰ τὴν ὅμως ὁμιλεῖ μὲ τὴν ἀκρίβειαν; Διὰ τὸ ὅτι ἡ μὲν

κληθῆναι καὶ καθαρθῆναι, χάριτος ἦν, τὸ δὲ κληθέντα καὶ καθαρὰ ἐνδυσάμενον μεῖναι τοιαῦτα διατηροῦντα, τῆς τῶν κληθέντων οπουδῆς. Τὸ κληθῆναι οὐκ ἀπὸ τῆς ἀξίας γέγονεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χάριτος. Ἔδει τοίνυν ἀμείψασθαι τὴν
 5 χάριν καὶ μὴ τοσαύτην ἐπιδείξασθαι πονηρίαν μετὰ τὴν τιμὴν.

Ἄλλ' οὐκ ἀπήλυσεν, φησὶν, ὅσον Ἰουδαῖοι. Καὶ μὴν πολλῷ μειζόνων ἀπήλυσεν ἀγαθῶν. Ἄ γὰρ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου παρεσκευάζετο ἐκείνοις ταῦτα ἀθρόον ἔλαβες σὺ, 10 οὐκ ὢν ἄξιος. Διὸ καὶ Παῦλος λέγει κατὰ δὲ ἔθνη ὑπὲρ ἐλέους δοξάσαι τὸν Θεόν. Ἄ γὰρ ἐκείνοις ὠφελεῖτο, ταῦτα ἔλαβες. Διὸ καὶ πολλὴ κεῖται ἡ δίκη τοῖς ἐρραθυμηκόσι. Καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι τῷ μὴ ἐλθεῖν ὕβρισαν, οὕτω καὶ σὺ τῷ οὕτω κατακλιθῆναι μετὰ βίου διεφθαρμένου. Τὸ γὰρ
 15 ρυπαροῖς ἱματίοις εἰσελθεῖν τοῦτο ἔστι· βίον ἀκάθαρτον ἔχοντα ἀπελθεῖν ἐντεῦθεν· διὸ καὶ ἐφिमοῦτο. Ὅρᾳς πῶς, καίτοι οὕτω τοῦ πράγματος ὄντιος καταδήλου, οὐ πρότερον κολάζει, ἕως ἂν αὐτὸς ὁ ἡμαρτηκὼς τὴν ψῆφον ἐξενέγκῃ; Τῷ γὰρ μηδὲν ἔχειν ἀντειπεῖν κατέκρινεν ἑαυτὸν, καὶ οὕτω
 20 πρὸς τὰς ἀπορρήτους αἴρεται κολάσεις. Μὴ γὰρ δὴ σκότος ἀκούσας, τοῦτω νομίσῃς αὐτὸν τιμωρεῖσθαι, τῷ εἰς ἀφεγγὲς πέμπεσθαι χωρίον μόνον, ἀλλ' ὅπου καὶ ὁ κλαυθμός, καὶ ὁ θρυγμός τῶν ὁδόντων. Τοῦτο δὲ λέγει, τὰς ἀκαριεργήτους ἐνδεικνύμενος ὁδύνας.

25 Ἀκούσατε ὅσοι μυσηρίων ἀπολαύσαντες, καὶ τοῖς γάμοις παραγενόμενοι, ρυπαραῖς τὴν ψυχὴν περιβάλλετε πράξειςιν. Ἀκούσατε πόθεν ἐκλήθητε. Ἀπὸ τῆς τριόδου. Τί ὄντες; Χωλοὶ καὶ ἀνάπηροὶ κατὰ ψυχὴν, ὃ πολλῷ χαλε-

κλησις καὶ ἡ κάθαρσις εἶναι ἔργον τῆς χάριτος, τὸ νὰ παραμείνῃ ὅμως κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐκλήθησαν καὶ ἐνεδύθησαν καθαρὰ ἐνδύματα μὲ τέτοια ἐνδύματα, ὀφείλεται εἰς τὴν φροντίδα αὐτῶν ποὺ ἐκλήθησαν. Ἡ κλησις δὲν ἔγινεν ἐξ αἰτίας τῆς ἀξίας των, ἀλλὰ κατὰ θεϊαν χάριν. Ἐπρεπε λοιπὸν ἡ χάρις νὰ ἀμείψῃ αὐτὸν ποὺ ὑπήκουσε καὶ νὰ μὴ δείξῃ ὁ τιμηθεὶς τόσην κακίαν μετὰ τὴν τιμὴν ποὺ τοῦ ἔγινεν.

Ἀλλά, θὰ εἰπῇ κάποιος, δὲν ἀπῆλαυσα αὐτὰ ποὺ ἀπῆλαυσαν οἱ Ἰουδαῖοι. Καὶ ὅμως ἀπῆλαυσε πολλὸ περισσότερα ἀγαθὰ. Διότι αὐτὰ ποὺ προετοιμάζοντο δι' ἐκείνους καθ' ὅλον τὸν χρόνον, αὐτὰ σὺ τὰ ἔλαβες εἰς μίαν στιγμὴν χωρὶς νὰ εἶσαι ἄξιος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Τὰ δὲ ἔθνη νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ πρὸς αὐτά»¹⁸. Διότι αὐτὰ ποὺ ἡτοιμάζοντο δι' ἐκείνους, αὐτὰ τὰ ἔλαβες ἐσύ. Διὰ τοῦτο καὶ ἀναμένει μεγάλη τιμωρία ἐκείνους ποὺ θὰ δείξουν ἀδιαφορίαν. Καθ' ὅσον, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι τὸν προσέβαλον ποὺ δὲν προσῆλθον, ἔτσι καὶ σὺ τὸν προσβάλλεις μὲ τὸ νὰ καθήσῃς εἰς τὴν τράπεζαν μὲ τέτοιον διεφθαρμένον βίον. Διότι αὐτὸ σημαίνει ἡ εἴσοδος μὲ ρυπαρὰ ἐνδύματα· τὸ νὰ φύγῃ δηλαδὴ κανεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν μὲ βίον ἀκάθαρτον· καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο καὶ ἐσιώπα. Βλέπεις, πῶς, ἂν καὶ εἶναι τόσον ὀλοφάνερρον τὸ πρᾶγμα, δὲν τιμωρεῖ κατ' ἀρχήν, προτοῦ ὁ ἴδιος ὁ ἁμαρτωλὸς γίνῃ αἷτιος τῆς καταδίκης του; Διότι, μὲ τὸ νὰ μὴ ἔχῃ νὰ εἰπῇ τίποτε, κατέκρινε τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ ἔτσι ὀδηγεῖται πρὸς τὰς ἀπεριγράπτους τιμωρίας. Μὴ νομίσης, ὅμως, ἀκούων σκοτός, ὅτι αὐτὸς τιμωρεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὀδηγούμενος δηλαδὴ ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς σκοτεινὸν μέρος, ἀλλ' ὀδηγεῖται ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ κλάμα καὶ ὁ τριγμὸς τῶν δοντιῶν. Αὐτὸ δὲ τὸ λέγει διὰ νὰ δείξῃ τὰ ἀνυπόφορα βάσανα.

Ἀκούσατε ὅσοι ἀπηλαύσατε τῶν μυστηρίων καὶ περιβάλλετε τὴν ψυχὴν σας μὲ ρυπαρὰς πράξεις ἂν καὶ προσήλθατε εἰς τοὺς γάμους. Ἀκούσατε ἀπὸ ποῦ προσεκλήθητε. Ἀπὸ τὰ σταυροδρόμια. Τί ἤσασθε προηγουμένως; κωλοὶ

- πώτερον τῆς τοῦ σώματος λώθης. Αἰδέσθητε τὴν φιλανθρω-
 πίαν τοῦ καλέσαντος, καὶ μηδεὶς μενέντω ρυπαρὰ ἔχων ἱμά-
 τια, ἀλλ' ἕκαστος ἡμῶν περιεργαζέσθω τὴν σιολὴν τῆς ψυ-
 χῆς. Ἀκούσατε, γυναῖκες· ἀκούσατε, ἄνδρες. Οὐ τοῦτων ἡ-
 5 μῖν δεῖ τῶν ἱματίων τῶν χρυσοπάσιων, τῶν τὰ ἔξωθεν ἡμῖν
 καλλωπίζοντων, ἀλλ' ἐκείνων τῶν τὰ ἔνδον. Ἐως ἂν ταῦτα
 ἔχωμεν, ἐκεῖνα περιθέσθαι δύσκολον. Οὐκ ἔστιν ὁμοῦ καὶ
 ψυχὴν καὶ σῶμα καλλωπίζειν. Οὐκ ἔστιν ὁμοῦ καὶ μαμωνᾶ
 δουλεύειν, καὶ Χριστῷ ὑπακούειν ὡς χρῆ.
- 10 Ἀποθώμεθα τοίνυν ταύτην τὴν τυραννίδα τὴν χαλεπὴν.
 Οὐδὲ γὰρ εἴ τις τὸν μὲν οἶκον ἐκόσμει, παραπειάσματα χρυ-
 σᾶ κρεμάσας, σὲ δὲ ἐν ρακίοις γυμνὸν ἐποίει καθῆσθαι, πρά-
 ως ἂν ἦνεγκας. Ἀλλ' ἰδοὺ νῦν τοῦτο σὺ σαντὸν ἐργάζῃ, τὴν
 μὲν οἰκίαν τῆς ψυχῆς σου, τὸ σῶμα λέγω, μυρίοις παρα-
 15 πειάσμασι καλλωπίζων, ἐκείνην δὲ ἐν ρακίοις ἀφελὺς καθῆ-
 σθαι. Οὐκ οἶσθα, διτι τὸν βασιλέα τῆς πόλεως μᾶλλον κοσμεῖ-
 σθαι δεῖ; Διὰ τοι τοῦτο τῇ μὲν πόλει παραπειάσματα ἐκ λί-
 νου κατεσκευάσται, τῷ δὲ βασιλεῖ ἁλουργὶς καὶ διάδημα.
 Οὕτω καὶ σὺ, τὸ μὲν σῶμα πολλῷ φανλοτέρῳ περιέβαλε στο-
 20 λῇ, τὸν δὲ νοῦν ἁλουργίδα ἐνδυσον, καὶ στέφανον ἐπίθες αὐ-
 τῷ, καὶ κάθισον ἐπὶ ὀχήματος ὑψηλοῦ καὶ περιφανοῦς. Νῦν
 γὰρ τοῦναντίον ποιεῖς, τὴν μὲν πόλιν καλλωπίζων ποικίλῳ,
 τὸν δὲ βασιλέα νοῦν ἀφελὺς σύρεσθαι δεδεδμένον ὀπίσω τῶν
 ἀλόγων παθῶν. Οὐκ ἐννοεῖς, διτι εἰς γάμον ἐκλήθης, καὶ
 25 Θεοῦ γάμον; σὺ λογίλῃ πῶς εἰς ταύτας τὰς πασιτάδας τὴν
 κληθεῖσαν ψυχὴν εἰσιέναι χρῆ, κροσσῶσι τοῖς χρυσοῖς περιδε-

καὶ ψυχικὰ ἀνάπηροι, πρᾶγμα ποῦ εἶναι κατὰ πολὺ χειρότερον ἀπὸ τὴν ἀκρωτηρίασιν τοῦ σώματος. Σεβασθῆτε τὴν φιланθρωπίαν αὐτοῦ ποῦ οἷς ἐκάλεσε καὶ κανεῖς ἅς μὴ συνελίσσῃ νὰ μένῃ μὲ ρυπαρὰ ἐνδύματα, ἀλλ' ὁ καθένας ἅς φροντίζῃ διὰ τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς του. Ἀκούσατε, γυναῖκες· ἀκούσατε, ἄνδρες. Δὲν χρειαζόμεθα αὐτὰ τὰ χρυσοῦφαντα ἐνδύματα, ποῦ μᾶς στολίζουν ἐξωτερικά, ἀλλ' ἐκεῖνα ποῦ μᾶς στολίζουν ἐσωτερικά. Ἐν ὅσῳ θὰ ἔχωμεν αὐτά, εἶναι δύσκολον νὰ ἐνδυθῶμεν ἐκεῖνα. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καλλωπίζωμεν συγχρόνως καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Δὲν εἶναι δυνατόν καὶ εἰς τὸν μαμωνᾶν νὰ δουλεύῃς καὶ εἰς τὸν Χριστὸν νὰ ὑπακούῃς ὡς πρέπει.

Ἄς ἐκδιώξωμεν λοιπὸν ἀπὸ ἐπάνω μας αὐτὴν τὴν φοβερὴν τυραννίδα. Διότι οὔτε θὰ τὸ ἡνέχεσο μὲ εὐχαρίστησιν, ἐὰν κάποιος τὴν μὲν οἰκίαν του τὴν ἐστόλιζε κοσμῶν αὐτὴν μὲ χρυσοῦ παραπετάσματα, ἐσένα δὲ σὲ προσεκάλει νὰ καθήσῃς εἰς τὴν τράπεζάν του κουρελιάρην καὶ γυμνόν. Ἀλλὰ νὰ τώρα σὺ τὸ κάνεις αὐτὸ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου· τὴν μὲν οἰκίαν τῆς ψυχῆς σου, δηλαδὴ τὸ σῶμα, τὸ καλλωπίζεις μὲ ἅπειρα παραπετάσματα, τὴν δὲ ψυχὴν σου τὴν ἀφήνεις νὰ κάθεται μέσα εἰς αὐτὸ μὲ κουρέλια. Δὲν γνωρίζεις, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως πρέπει πρὸ πάντων νὰ στολίζεται; Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο διὰ μὲν τὴν πόλιν ἔχουν κατασκευασθῇ παραπετάσματα ἀπὸ λινόν, διὰ δὲ τὸν βασιλέα ἀλουργίς καὶ στέμμα. Ἔτσι καὶ σύ, τὸ μὲν σῶμα ἐνδυσέ το μὲ πολὺ ἀσήμαντον στολὴν, τὸν δὲ νοῦν ἐνδυσέ τον μὲ ἀλουργίδα καὶ βάλε ἐπάνω εἰς αὐτὸν στέφανον καὶ βάλε τον νὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς ὄχημα ὑψηλόν καὶ περιλαμπρον. Τώρα ὅμως κάνεις τὸ ἀντίθετον· τὴν μὲν πόλιν τὴν καλλωπίζεις ποικιλοτρόπως, τὸν βασιλέα ὅμως νοῦν τὸν ἀφήνεις νὰ σύρεται δεμένος ὀπίσω ἀπὸ τὰ παράλογα πάθη. Δὲν σκέπτεσαι, ὅτι ἐκλήθης εἰς γάμον καὶ μάλιστα γάμον Θεοῦ; δὲν ἀναλογίζεσαι πῶς πρέπει νὰ εἰσέρχεται εἰς αὐτοὺς τοὺς νυμφικοὺς θαλάμους ἢ καλεσμένη ψυχὴ, ἐνδεδυμένη δηλαδὴ μὲ χρυσοῦ

βλημένην, πεποικιλμένην;

3. Βούλει σοι δείξω τοὺς οὕτως ἐστολισμένους; τοὺς ἔνδυμα ἔχοντας γάμους; Ἀναμνήσθητι τῶν ἁγίων ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν πρώην ὑμῖν διελέχθην, τῶν τὰ τρίχυνα ἔχόντων ἱμάτια, τῶν τὰς ἐρήμους οἰκούντων. Οὗτοι μάλιστα εἰσιν οἱ τὰ ἐνδύματα τῶν γάμων ἐκείνων ἔχοντες· καὶ δῆλον ἐντεῦθεν ὅσας ἂν αὐτοῖς δῶς πορφυρίδας, οὐκ ἂν ἔλαιντο λαβεῖν· ἀλλ' ὥσπερ βασιλεύς, εἰ τοῦ πτωχοῦ τὰ ῥάκιά τις λαθὼν, κελεύει ταῦτα αὐτὸν ἐνδυνῆσαι, βδελύσσεται ἂν τὴν σιολήν, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἀλουργίδα τὴν ἐκείνου. Οὐδαμῶθεν δὲ ἐτέρωθεν τοῦτο πάσχουσιν, ἀλλ' ἢ διὰ τὸ εἰδέναι τὸ κάλλος τῆς ἑαυτῶν σιολῆς. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἀλουργὸν ἐκείνην χλανίδα διαπύουσιν ὡς ἀράχνην. Ταῦτα γὰρ αὐτοὺς ὁ σάκκος ἐδίδασκε· καὶ γὰρ εἰσιν αὐτοῦ τοῦ βουλευόντος ὑψηλότεροι πολλῶ καὶ λαμπρότεροι. Καὶ δυνηθῆς τὰς πύλας ἀναπύξαι τοῦ νοῦ, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν κατιδεῖν καὶ τὸν ἔνδον ἅπαντα κόσμον, καὶ εἰς τὴν γῆν καταπέσοις, οὐ φέρων τῆς εὐμορφίας τὴν λαμπηδόνα καὶ τὴν αἴγλην τῶν ἱματίων ἐκείνων καὶ τὴν ἀστραπὴν τοῦ συνειδότης αὐτῶν.
- 20 Ἐχομεν γὰρ εἰπεῖν καὶ παλαιούς ἄνδρας μεγάλους καὶ θαυμασιούς· ἀλλ' ἐπεὶ τοὺς παχυτέρους τὰ δρώμενα ὑποδείγματα μᾶλλον ἐνάγει, διὰ τοῦτο ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὰς σκηναὶς πέμπω τῶν ἁγίων ἐκείνων. Οὐδὲν γὰρ ἔχουσι λυπηρόν, ἀλλ' ἅτε ἐν οὐρανοῖς πηξάμενοι τὰς καλύδας, οὕτω πόρρω τῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ μοχθηρῶν ἐοικένονται, στρατοπεδευόμενοι κατὰ τοῦ διαδόλου, καὶ ὥσπερ χορεύοντες, οὕτω πο-

19. Δηλαδή σὸν Χριστόν. «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε Χριστόν ἐνεδύσασθε».

κροσσωτὰ καὶ καλλωπισμένη;

3. Θέλεις νὰ σοῦ δείξω αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἔτσι στολισμένοι; αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἔνδυμα γάμου; Ἐνθυμίσου ἐκείνους τοὺς ἁγίους, περὶ τῶν ὁποίων σὰς ὠμίλησα παλαιότερα, ποὺ φοροῦν τρίχινα ἐνδύματα καὶ κατοικοῦν εἰς τὰς ἐρήμους. Αὐτοὶ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ φοροῦν τὰ ἐνδύματα ἐκείνων τῶν γάμων· καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸ ἐξῆς· ὅσα δηλαδὴ βασιλικά ἐνδύματα καὶ ἂν τοὺς δώσης, δὲν θὰ ἐπρωτιμοῦσαν νὰ τὰ λάβουν· ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς βασιλεύς, ἐὰν κάποιος, ἀφοῦ ἐλάμβανε τὰ κουρελιασμένα ἐνδύματα τοῦ πτωχοῦ, προέτρεπεν αὐτὸν νὰ ἐνδυθῇ αὐτά, θὰ ἐβδελύσσετο τὴν στολήν, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι συχαίνονται τὴν βασιλικὴν στολήν. Καὶ συμβαίνει αὐτὸ εἰς αὐτοὺς ὅχι διὰ κάποιαν ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ ὅτι γνωρίζουν τὸ κάλλος τῆς ἰδικῆς των στολῆς¹⁹. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ βασιλικὸν ἐκεῖνο ἔνδυμα τὰ περιφρονοῦν ὡσὰν ἀράχνην. Καὶ ὅλα αὐτὰ βέβαια τοὺς τὰ ἐδίδαξεν ὁ σάκκος ποὺ φοροῦν· καθ' ὅσον εἶναι πολὺ πρὸ ὑψηλότεροι καὶ λαμπρότεροι καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν βασιλέα. Καὶ ἂν ἤμπορέσης ν' ἀνοίξης τὰς πύλας τοῦ νοῦ των καὶ νὰ ἐξετάσης τὴν ψυχὴν των καὶ ὅλον τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον των, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελες κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν, δὲν θὰ ἤμπορέσης ν' ἀνθέξης τὴν λαμπρότερα τῆς ὁμορφιάς των καὶ τὴν λάμψιν τῶν ἐνδυμάτων ἐκείνων καὶ τὴν ἀπαστράπτουσαν συνείδησίν των.

Ἡμποροῦμεν βέβαια καὶ παλαιοὺς ἄνδρας ν' ἀναφέρωμεν μεγάλους καὶ θαυμαστοὺς, ἐπεὶ δὴ ὅμως τοὺς πνευματικὰ ἀνωρίμους τοὺς παρακινοῦν κατὰ πολὺ περισσότερον τὰ βλεπόμενα πράγματα, διὰ τοῦτο σὰς παραπέμπω πρὸς τὰς σκηναὶς ἐκείνων τῶν ἁγίων. Διότι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ λυπηρόν, ἀλλ' ἐπεὶ δὴ ἔστησαν τὰς καλύβας των εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἔχουν κατασκηνώσει πάρα πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὰ δυσάρεστα τῆς παρούσης ζωῆς καί, συναθροίζοντες στρατὸν ἐναντίον τοῦ διαβόλου, πολεμοῦν αὐτὸν ὡσὰν νὰ χορεύουν.

λεμοῦσιν αὐτῷ. Διὰ τοι τοῦτο καλύβας πηξάμενοι, πόλεις καὶ ἀγορὰς καὶ οἰκίας ἔφυγον. Τὸν γὰρ πολεμοῦντα οὐκ ἐνὶ ἐν οἰκίᾳ καθῆσθαι, ἀλλὰ σχεδιάσαντα τὴν οἴκησιν, ὥς μέλλοντα εὐθὺς ἐπανίστασθαι, οὕτω κατοικεῖν.

- 5 Τοιοῦτοι ἐκείνοι πάντες, ἀπεναντίας ἡμῖν. Ἡμεῖς μὲν γὰρ οὐχ ὥς ἐν σιραιοπέδῳ, ἀλλ' ὥς ἐν πόλει εἰρηνικῇ ζῶμεν. Τίς γὰρ ἐπὶ σιραιοπέδῳ ποτὲ θεμελίους καταβάλλεται, καὶ οἰκίαν οἰκοδομεῖται, ἣν μικρὸν ὑστερον ἀπολιμπάνειν μέλλει; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς· ἀλλὰ κἂν ἐπιχειρήσῃ τις, ὥς προ-
10 δότης ἀναιρεῖται. Τίς ἐπὶ σιραιοπέδῳ πλέθρα γῆς ὠνεῖται, καὶ πραγματείας συντίθῃσιν; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς· καὶ μάλα εἰκότως. Πολεμῆσαι γάρ, φησί, παραγέγονας, οὐ καπηλεῦσαι. Τί τοίνυν φιλοπονεῖς περὶ τὸν τόπον, δν μικρὸν ὑστερον ἀφήσεις; Ὅταν ἀπέλθωμεν εἰς τὴν πατρίδα, ταῦτα ποιεῖ.
15 Ταῦτα καὶ σοὶ λέγω νῦν ἐγώ. Ὅταν ἀναχωρήσωμεν εἰς τὴν πόλιν τὴν ἄνω, ταῦτα ποιεῖ· μᾶλλον δὲ οὐδὲν σοὶ δεῖ πόνων ἐκεῖ· λοιπὸν ὁ βασιλεὺς σοὶ πάντα ἐργάσεται. Ἐκταῦθα δὲ ἀρκεῖ ἰάφρον περιελάσαι μόνον καὶ χάρακα πῆξασθαι· οἰκοδομῆς δὲ οὐδεμία χρεῖα. Ἀκουρον οἷος τῶν ἀμαξοβίων
20 Σκυθῶν ὁ δῖος, οἷαν τοὺς νομάδας φασὶν ἔχειν διαγωγὴν.

Οὕτω τοὺς Χριστιανοὺς ζῆν ἔδει· περιϋέναι τὴν οἰκουμένην, πολεμοῦντας τῷ διαβόλῳ, αἰχμαλώτους ρουμένους τοὺς ὑπ' ἐκείνου κατεχομένους καὶ πάντων ἀπηλλάχθαι τῶν βιωτικῶν. Τί κατασκευάζεις οἰκίαν, ἄνθρωπε, ἵνα μᾶλλον
25 σαυτὸν δήσῃς; Τί κατορύττεεις θησαυρόν, καὶ καλεῖς κατὰ σαυτοῦ τὸν πολέμιον; τί περιβάλλεις τείχη, καὶ σαυτῷ κα-

20. Αὐτοὶ δὲν εἶχον μόνιμον κατοικίαν, ἀλλὰ μετεκινοῦντο διαρκῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μεταφέροντες τὰ πράγματά των ἐπάνω εἰς ἀμαξαν ἐξ οὗ καὶ ἀεξόδιοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου.

Διὰ τοῦτο λοιπόν, στήσαντες καλύβας, ἐγκατέλειψαν πόλεις καὶ ἀγορὰς καὶ οἰκίας. Διότι αὐτοὺς ποὺ πολεμᾷ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κάθεται εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ νὰ κτίζῃ τὴν κατοικίαν του ὥσάν νὰ πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ ἀπ' αὐτὴν ἀμέσως καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ κατοικῇ εἰς αὐτήν.

Τέτοιοι ἦσαν ὅλοι ἐκεῖνοι, μὲ ἐμᾶς ὅμως συμβαίνει τὸ ἐντελῶς ἀντίθετον. Καθ' ὅσον ἡμεῖς ζῶμεν ὅχι ὥσάν εἰς στρατόπεδον, ἀλλ' ὥσάν εἰς πόλιν εἰρηνικὴν. Διότι ποῖος ποτὲ εἰς στρατόπεδον θέτει θεμέλια καὶ κτίζει οἰκίαν, τὴν ὁποίαν πρόκειται μετὰ ἀπὸ ὀλίγον νὰ ἐγκαταλείψῃ; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμῃ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ τὸ κάνῃ, φονεύεται ὥσάν προδότης. Ποῖος ἀγοράζει μέσα εἰς τὸν χώρον τοῦ στρατοπέδου ὠρισμένην ἔκτασιν γῆς καὶ ἐγκαθιστᾷ εἰς αὐτὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς· καὶ κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον· διότι, λέγει, ἦλθες νὰ πολεμήσῃς καὶ ὅχι ν' ἀσχοληθῇς μὲ ἐμπόριον. Διατί λοιπόν κοπιᾶζεις διὰ τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον μετὰ ἀπὸ ὀλίγον θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃς; Ὅταν θὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν πατρίδα τότε κάμνε αὐτά. Τὰ ἴδια σὲ συμβουλεύω καὶ ἐγὼ τώρα. Ὅταν φύγωμεν καὶ μεταβῶμεν εἰς τὴν οὐράνιον πόλιν, τότε κάμνε τα αὐτά· ἢ καλύτερα ἐκεῖ δὲν χρειάζεσαι κανένα κόπον· διότι ἐκεῖ ὅλα θὰ σοῦ τὰ κάνῃ ὁ βασιλεὺς σου. Ἐδῶ σοῦ εἶναι ἀρκετὸν ν' ἀνοίξῃς ἓνα μόνον αὐλάκι καὶ νὰ στήσῃς ἓνα πάσσαλον καὶ δὲν χρειάζεται νὰ κατασκευάσῃς καμμίαν οἰκοδομήν. Ἀναλογίσου ποῖος εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς τῶν ἀμαξοβίων Σκυθῶν¹⁰, ποὺ ὁμοιάζει μὲ τὴν ζωὴν τῶν νομάδων.

Ἔτσι ἔπρεπε καὶ οἱ Χριστιανοὶ νὰ ζοῦν· νὰ περιέρχωνται τὴν οἰκουμένην, νὰ πολεμοῦν τὸν διάβολον, νὰ ἐλευθερώνουν ἐκείνους ποὺ συνελήφθησαν ὑπ' αὐτοῦ αἰχμάλωτοι καὶ νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ ὅλας τὰς κοσμικὰς φροντίδας. Διατί κτίζεις, ἄνθρωπε, οἰκίαν, διὰ νὰ δέσῃς περισσότερο τὸν ἑαυτὸν σου; Διατί κρύπτεις μέσα εἰς τὴν γῆν θησαυρὸν καὶ καλεῖς ἐναντίον σου τὸν ἐχθρόν; διατί περιβάλλεις μὲ τείχη τὴν οἰκίαν σου καὶ κατασκευάζεις φυ-

ιασκευάζεις φυλακὴν; Εἰ δὲ δύσκολα ταῦτα εἶναι σοι δοκεῖ,
 ἀπέλθωμεν πρὸς τὰς ἐκείνων σκηνάς, ἵνα διὰ τῶν ἔργων
 μάθωμεν τὴν εὐκολίαν. Καλύδας γὰρ ἐκεῖνοι πηξάμενοι,
 καὶ ἀποσιῆσαι δέη τούτων, οὕτως ἀφίστανται, ὥστε οἱ
 5 σιραιῶται ἐν εἰρήνῃ τὸ σιραιόπεδον ἀφέντες. Καὶ γὰρ
 οὕτως ἐσκήνωται, μᾶλλον δὲ καὶ πολλῷ ἥδιον. Καὶ γὰρ ἥδι-
 ον ἰδεῖν ἐρημίαν σκηναὺς ἔχουσαν μοναχῶν συνεχεῖς, ἢ σιραι-
 τώτας ἐν σιραιοπέδῳ παραπειάσματα τείνοντας καὶ δόρατα
 πηγνυμένους καὶ τῆς τῶν δοράτων αἰχμῆς φάρη κροκοῖα
 10 ἑξαριτώντας, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων χαλκᾶς ἐχόντων κεφα-
 λὰς, καὶ πολὺ τῶν ἀσπίδων ἀσιράπιοντας τοὺς ὀμφαλοὺς,
 καὶ οὐδὲν τεθωρακισμένους ὅλους διόλου, καὶ βασιλεία
 ἐσχεδιασμένα, καὶ πεδῖον ἡλωμένον πολὺ, καὶ ἀριστοποι-
 ούμενους καὶ αὐλοῦντας. Οὐδὲ γὰρ οὕτω τερπνὸν τὸ θέα-
 15 ἱον τοῦτο, οἷον ὃ ἐγὼ λέγω νῦν. Ἄν γὰρ ἀπέλθωμεν εἰς
 τὴν ἔρημον, καὶ ἴδωμεν τῶν τοῦ Χριστοῦ σιραιῶν τὰς
 σκηνάς, οὐ παραπειάσματα τεινόμενα ὀνόμεθα, οὐδὲ αἰχμὰς
 δοράτων, οὐδὲ πέπλους χρυσοῦς θόλον βασιλικὴν ποιοῦντας,
 ἀλλ' οἷον ἂν εἴ τις ἐν γῇ πολλῷ ταύτης μακροτέρῳ καὶ ἀπείρῳ
 20 πολλοὺς ἔτεινεν οὐρανοὺς, καινὸν καὶ φρικτῶδες ἂν ἔδειξε
 τὸ θέαιρον, οὕτω καὶ ἐκεῖ θεάσασθαι ἔνι. Οὐδὲν γὰρ αὐτῶν
 τὰ κατὰ γὰρ χεῖρον τῶν οὐρανῶν διάκεινται· καὶ γὰρ ἄγ-
 γελοι κατὰ γὰρ πρὸς αὐτοὺς καὶ ὁ τῶν ἀγγέλων Δεσπό-
 25 τῆς. Εἰ γὰρ πρὸς τὸν Ἀβραάμ ἦλθον, ἄνδρα γυναικα ἔχοντα
 καὶ παιδία τρέφοντα, ἐπειδὴ φιλόξενον εἶδον διὰ πολλῶν
 πλείονα εὖρωσιν ἀρετῇ, καὶ ἄνθρωπον σώματος ἀπαλλα-

λακὴν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου; Ἐὰν δὲ αὐτὰ σοῦ φαίνονται δύσκολα, ἃς μεταβῶμεν πρὸς τὰς σκηνάς ἐκείνων, ὥστε διὰ τῶν ἔργων νὰ γνωρίσωμεν τὴν εὐκολίαν. Διότι ἐκεῖνοι στήσαντες καλύβας, καὶ ἂν ἀκόμη χρειασθῇ ν' ἀποχωρισθοῦν αὐτάς, μὲ τόσην εὐκολίαν τὰς ἐγκαταλείπουν, ὅπως ἀκριβῶς οἱ στρατιῶται ἐγκαταλείπουν ἐν καιρῷ εἰρήνης τὸ στρατόπεδον. Πράγματι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχουν στήσει τὰς σκηνάς των, μᾶλλον δὲ καὶ μὲ πολὺ μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν. Καθ' ὅσον εἶναι εὐχάριστον νὰ βλέπῃς μίαν ἔρημον τοποθεσίαν νὰ ἔχῃ συνεχεῖς σκηνάς τῶν μοναχῶν, παρὰ στρατιώτας νὰ στήνουν ἀντίσκηνα εἰς στρατόπεδον καὶ νὰ θέτουν μέσα εἰς τὴν γῆν δόρατα καὶ νὰ κρεμοῦν ἀπὸ τὴν αἰχμὴν τῶν δοράτων κροκοβαμένους χιτῶνας, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων ποὺ φοροῦν χάλκινα κράνη καὶ ν' ἀπαστρέπτουν εἰς μεγάλον βαθμὸν αἱ στραγγύλαι ἐπιφάνειαι τῶν ἀσπιδων, καὶ νὰ εἶναι ἐντελῶς καλυμμένοι μὲ σιδηρένιους θώρακας, καὶ κτίρια ἀρχιτεκτονικὰ κατασκευασμένα, καὶ μεγάλην ἔκτασιν οἰκισμῶν, καὶ στρατιώτας ἄλλους μὲν νὰ τρώγουν καὶ ἄλλους νὰ διασκεδάζουν. Πράγματι αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν εἶναι τόσο εὐχάριστον, ὅσον αὐτὸ ποὺ ἐγὼ σὰς περιγράφω τώρα. Διότι ἐὰν μεταβῶμεν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἰδοῦμεν τὰς σκηνάς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ ἰδοῦμεν στήμενας σκηνάς, οὔτε αἰχμὰς δοράτων, οὔτε χρυσὰ πέπλα, παριστάνοντα βασιλικὰς αἰθούσας, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς, ἐὰν κάποιος ἐτέντωνε πολλοὺς οὐρανοὺς εἰς γῆν πολὺ πῦρ μεγάλην ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀπέραντον, θὰ παρουσίαζε ἕνα παράδοξον καὶ φρικιαστικὸν θέαμα, τὰ ἴδια ἀκριβῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἰδῇ κανεὶς καὶ ἐκεῖ. Διότι τὰ καταγῶγια τῶν ἀσκητῶν δὲν εἶναι ὡς πρὸς τίποτε κατώτερα τῶν οὐρανῶν, καθ' ὅσον κατεβαίνουν πρὸς αὐτοὺς ἄγγελοι καθὼς καὶ ὁ Κύριος τῶν ἀγγέλων. Διότι, ἐὰν ἦλθον εἰς τὸν Ἀβραάμ, ποὺ ἦτο ἄνθρωπος ἑγγαμος καὶ πατὴρ τέκνων ἐπειδὴ τὸν εἶδον φιλόξενον, πολὺ περισσότερον κατέρχονται ἐδῶ καὶ ψάλλουν τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτοὺς ὑμνωδίαν, ὅταν εὗρουν περισ-

γένετα, καὶ ἐν σαρκὶ σαρκὸς ὑπερορῶντα, πολλῷ μᾶλλον ἐν-
ταῦθα διατριβόνουσι, καὶ χορεύουσι τὴν αὐτοῖς πρόπουσαν
χορείαν. Καὶ γὰρ τράπεζα παρ' ἐκείνοις πάσης πλεονεξίας
καθαρά, καὶ φιλοσοφίας μεσιτή.

- 5 Οὐχ αἱμάτων χεῖμαρροι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ κρεῶν κατα-
κοπαί, οὐδὲ καρηθαρίαι, οὐδὲ καρυνκτεῖαι, οὐδὲ κνῖσαι παρ'
αὐτοῖς ἀηδεῖς, οὐδὲ καπνὸς ἀτερπῆς, οὐδὲ δρόμοι καὶ θόρυ-
βοι καὶ ταραχαὶ καὶ κραυγαὶ ἐπαχθεῖς, ἀλλ' ἄριτος καὶ ὕ-
δωρ· τὸ μὲν ἐκ πηγῆς καθαράς, τὸ δὲ ἀπὸ πόνων δικαίων.
- 10 Εἰ δέ που καὶ φιλοτιμώτερον ἐσιτάσασθαι βουληθεῖεν, ἀκρό-
δρυα ἢ φιλοτιμία γίνεται καὶ μελίζων ἐνταῦθα ἢ ἡδονή,
ἢ ἐν ταῖς βασιλικαῖς τραπέζαις. Οὐδεὶς ἐνταῦθα φόβος καὶ
τρόμος, οὐκ ἄρχων ἐνεκάλεσεν, οὐ γυνὴ παρώξυνεν, οὐ παι-
δὸν εἰς ἀθυμίαν ἐνέβαλεν, οὐ γέλως ἄτακτος ἐξέλυσεν, οὐ
- 15 κολάκων πλῆθος ἐφύσησεν· ἀλλ' ἀγγέλων ἐσὶν ἢ τράπεζα,
πάσης τοιαύτης ταραχῆς ἀπηλλαγμένη. Καὶ σιτὰς αὐτοῖς
χόριτος ἀπλῶς ὑπόκειται, καθάπερ ἐν ἐρήμῳ ἀριστοποιῶν ὁ
Χριστὸς ἐποίησε. Πολλοὶ δὲ οὐδὲ ὑπωρόφιοι τοῦτο ποιοῦσιν,
ἀλλ' ἀντὶ στέγης τὸν οὐρανὸν ἔχουσι, καὶ τὴν σελήνην ἀντὶ
- 20 φωτὸς λύχνου, οὐ δεομένου ἐλαίου, οὐδὲ τοῦ διακονησο-
μένου· ἐκείνοις μόνοις ἀξίως ἄνωθεν αὕτη φαίνει.

4. Ταύτην καὶ ἄγγελοι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν τράπεζαν
θεωροῦντες, τέρπονται καὶ ἡδοναί. Εἰ γὰρ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρ-
τωλῷ μετανοοῦντι χαίρουσιν, ἐπὶ δικαίοις ἰσοσούτοις μιμου-
25 μένοις αὐτοὺς τί οὐκ ἐργάζονται; Οὐκ ἔστιν ἐκεῖ δεσπότης
καὶ δοῦλος· πάντες δοῦλοι, πάντες ἐλεύθεροι. Καὶ μὴ νο-
μίσης αἰνιγμα εἶναι τὸ εἰρημένον· καὶ γὰρ δοῦλοι ἀλλήλων,
καὶ δεσπότηαι ἀλλήλων εἰσὶν. Οὐκ ἔστιν ἐσπέρας καταλαβού-

21. Ἀκρόδρυα: καρποὶ ὁπωροφόρων δένδρων καὶ ἰδίως αὐτοὶ ποὺ
μετὰ τὴν ὥριμανσιν ἔχουν ξυλῶδες καὶ σκληρὸν κέλυφος, ὡς κά-
στανα, ξυλοκέρατα κλπ.

22. Λουκᾶ 15, 7.

σοτέραν ἀρετὴν καὶ ἄνθρωπον πού ἀπηλλάγη τοῦ σώματος καὶ πού περιφρονεῖ τὴν σάρκα, ἃν καὶ περιβάλλεται ἀπὸ τὴν σάρκα. Καθ' ὅσον καὶ τράπεζα παρατίθεται εἰς αὐτοὺς πού εἶναι καθαρὰ ἀπὸ κάθε πλεονεξίαν καὶ γεμάτη με φιλοσοφίαν.

Δὲν ὑπάρχουν εἰς αὐτοὺς χεῖμαρροι αἱμάτων, οὔτε τεμάχια κρεάτων, οὔτε κεφαλόπονοι, οὔτε φαγητὰ καρυκευμένα, οὔτε ἀηδιαστικαὶ ὁσμαι ψητῶν, οὔτε δυσάρεστος καπνός, οὔτε δρόμοι καὶ θόρυβοι καὶ ταραχαὶ καὶ θόρυβοι ἐνοχλητικοί, ἀλλ' ὑπάρχει ψωμί καὶ νερό, τὸν μὲν νερὸ προερχόμενον ἀπὸ πηγὴν καθάραν, τὸ δὲ ψωμί ἀπὸ κόπους δικαίους. Ἐὰν ὅμως ἤθελον ἐπιθυμήσει νὰ φάγουν καὶ κάτι ἐπὶ πλεόν, ἢ ἐπιθυμία αὐτὴ ἐκπληρώνεται με ἀκρόδρυα²¹, καὶ εἶναι μεγαλυτέρα ἢ ἡδονὴ εἰς τὰς τραπέζας αὐτάς, παρὰ εἰς τὰς βασιλικὰς τραπέζας. Διότι δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς φόβος καὶ τρόμος, οὔτε κατηγορία ἄρχοντος, οὔτε ἐρεθισμὸς ἐκ μέρους γυναικός, οὔτε παιδὶ πού νὰ προκαλῇ στενοχώριαν, οὔτε συμβαίνουν γέλια ἀπρεπῆ, οὔτε ὑπερφάνεια προερχομένη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν κολάκων, ἀλλ' ἡ τράπεζα εἶναι ἀγγελικὴ, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε παρομοίαν ταραχήν. Καὶ διὰ στρώμα χρησιμοποιοῦν ἀπλῶς χόρτα, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη εἰς τὴν ἔρημον, ὅταν ὁ Χριστὸς παρέθεσε τράπεζαν (πολλαπλασιάζων τοὺς ἄρτους). Πολλοὶ δὲ δὲν χρησιμοποιοῦν οὔτε καὶ ὑπόστεγον, ἀλλ' ἔχουν ἀντὶ στέγης τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν σελήνην ἀντὶ λυχναριοῦ φωτός, πού δὲν χρειάζεται λάδι οὔτε καὶ ὑπηρετήν· μόνον εἰς ἐκείνους φωτίζει ἀπὸ ὑψηλὰ ἐπαξίως.

4. Αὐτὴν τὴν τράπεζαν βλέποντες καὶ οἱ ἄγγελοι ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καίρονται καὶ εὐχαριστιοῦνται. Διότι, ἐὰν καίρονται ὅταν μετανοῇ ἓνας ἁμαρτωλός²², τί δὲν θὰ κάνουν ὅταν τόσοι πολλοὶ μιμοῦνται αὐτούς; Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ κύριος καὶ δοῦλος· ὅλοι εἶναι δοῦλοι, ὅλοι εἶναι ἐλεύθεροι. Καὶ μὴ θεωρήσης αὐτὸν τὸν λόγον ὡσὰν αἴνιγμα, διότι αὐτοὶ πράγματι εἶναι μεταξύ των καὶ δοῦλοι καὶ κύριοι ὁμοίως. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔλθῃ ἐσπέρας καὶ νὰ τοὺς εὔρῃ νὰ

σης ἐν καιηφείᾳ γενέσθαι, ὅπερ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων πύ-
 σχοι, τὰς ἐκ τῶν μεθημερινῶν κακῶν ἀναλογιζόμενοι φρον-
 τίδας. Οὐκ ἔστι μετὰ τὸ δεῖπνον μεριμνῆσαι λησιὰς καὶ
 ἀποκλείσαι θύρας καὶ ἐπιθεῖναι μοχλοὺς, οὐδὲ ἰᾶλλα δεῖσαι,
 5 ἃ πολλοὶ δεδοίκασι, τοὺς λύχνους μετὰ ἀκριθείας κοιμίζον-
 τες, μή που σπινθήρ ἐμπρήσῃ τὴν οἰκίαν. Καὶ ἡ διάλεξις
 δὲ αὐτοῖς τῆς αὐτῆς γέμει γαλήνης. Οὐ γὰρ ταῦτα, ἅπερ
 ἡμεῖς διαλεγόμεθα, φθέγγονται, τὰ μηδὲν πρὸς ἡμᾶς· ὁ
 δεῖνα γέγονεν ἄρχων, ὁ δεῖνα ἐπαύσατο τῆς ἀρχῆς, ὁ δεῖνα
 10 ἐτελεύτησε καὶ τὸν κληρὸν διεδέξατο ξιερός, καὶ ὅσα τοι-
 αῦτα· ἀλλ' αἰεὶ περὶ τῶν μελλόντων φθέγγονται καὶ φιλο-
 σοφοῦσι· καὶ ὥσπερ ἐτέραν οἰκοῦντες οἰκουμένην, ὥσπερ
 εἰς αὐτὸν μεταστάντες τὸν οὐρανόν, ὥσπερ ἐκεῖ ζῶντες,
 οὕτω τὰ ἐκεῖ πάντα διαλέγονται, περὶ τῶν κόλπων τοῦ Ἀ-
 15 θραάμ, περὶ τῶν σιεφάνων τῶν ἀγίων, περὶ τῆς μετὰ Χρι-
 στοῦ χορείας· καὶ τῶν παρόντων αὐτοῖς οὐδὲ μνήμη τις, οὐδὲ
 λόγος· ἀλλ' ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἂν ἀξιώσαιμὲν τι εἰπεῖν περὶ
 ὧν οἱ μύρμηκες κατὰ τὰς ὁπὰς καὶ τοὺς χηραμοὺς πράττου-
 σιν, οὕτως οὐδὲ ἐκεῖνοι, τί ποιοῦμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ περὶ τοῦ
 20 βασιλέως τοῦ ἄνω, περὶ τοῦ πολέμου τοῦ ἐν χερσὶ, περὶ
 τῶν τοῦ διαβόλου μηχανημάτων, περὶ τῶν κατορθωμάτων
 ὧν οἱ ἄγιοι κατώρθωσαν.

Τί τοίνυν πρὸς ἐκείνους ἡμεῖς παραβαλλόμενοι μυρ-
 μήκων διενηνόχαμεν; Καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι τῶν σωματικῶν
 25 ἐπιμελοῦνται, οὕτω καὶ ἡμεῖς· καὶ εἶθε τούτων μόνων ἡμεῖς·
 νῦν δὲ καὶ πολλῶ χειρόνων. Οὐ γὰρ τῶν ἀναγκαίων ἐπι-
 μελούμεθα μόνον, καθάπερ ἐκεῖνοι, ἀλλὰ καὶ τῶν περιττῶν.

εἶναι στενοχωρημένοι, πρᾶγμα πού παθαίνουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. σκεπτόμενοι τὰς φροντίδας τῶν καθημερινῶν κακῶν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ φροντίσουν ν' ἀσφαλισθοῦν ἀπὸ ληστὰς καὶ νὰ κλείσουν τὰς θύρας, καὶ νὰ θέσουν μοχλοὺς, οὔτε νὰ φοβηθοῦν ὅλα τὰ ἄλλα, πού φοβοῦνται πολλοί, σβήνοντες μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰ λυχνάρια μὴ τυχὸν κάποιος σπινθήρ προκαλέσῃ πυρκαϊὰν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ μετὰ τὴν συζήτησιν εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὴν ἰδίαν γαλήνην. Διότι δὲν συζητοῦν αὐτὰ πού συζητοῦμεν ἡμεῖς, πού δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν καθόλου, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ὁ τάδε ἔγινεν ἄρχων, ὁ τάδε ἔχασε τὴν ἔξουσίαν, ὁ τάδε ἀπέθανε καὶ ἄλλος ἐκληρονόμησε τὴν περιουσίαν του καὶ τόσα παρόμοια, ἀλλὰ συνεχῶς συζητοῦν καὶ φιλοσοφοῦν διὰ τὰ μελλοντικὰ πράγματα· καὶ ὥσάν νὰ κατοικοῦν εἰς ἄλλην οἰκουμένην, ὥσάν νὰ μετέβησαν εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, ὥσάν νὰ ζοῦν ἐκεῖ, ἔτσι συζητοῦν ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ ἐκεῖ, τὰ περὶ τῶν κόλπων δηλαδὴ τοῦ Ἀβραάμ, περὶ τῶν στεφάνων τῶν ἁγίων, περὶ τῆς χορείας τοῦ Χριστοῦ· καὶ καμμία σκέψις δὲν δημιουργεῖται εἰς αὐτοὺς διὰ τὰ κοσμικὰ πράγματα, οὔτε καὶ συζητοῦν τίποτε σχετικόν, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς ἡμεῖς δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θελήσωμεν νὰ εἰποῦμεν κάτι δι' ἐκεῖνα πού κάνουν τὰ μυρμήγκια μέσα εἰς τὰς ὁπὰς καὶ τὰς φωλεὰς των, ἔτσι οὔτε καὶ ἐκεῖνοι ἀσχολοῦνται μὲ ἐκεῖνα πού κάμνομεν ἡμεῖς, ἀλλὰ συζητοῦν περὶ τοῦ οὐρανοῦ βασιλέως, περὶ τοῦ πολέμου πού προβάλλει ἐμπρὸς των, περὶ τῶν μηχανορραφῶν τοῦ διαβόλου, περὶ τῶν κατορθωμάτων πού ἐπέτυχον οἱ ἅγιοι.

Ὡς πρὸς τί λοιπὸν διαφέρομεν ἡμεῖς ἀπὸ τὰ μυρμήγκια, συγκρινόμενοι πρὸς ἐκείνους; Διότι ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνα φροντίζουν διὰ τὰ σωματικὰ πράγματα, ἔτσι καὶ ἡμεῖς· καὶ μακάρι νὰ ἐφροντίζαμεν μόνον δι' αὐτά, ἐνῷ ἡμεῖς τώρα φροντίζομεν διὰ πολὺ πῶς χειρότερα. Διότι δὲν φροντίζομεν μόνον διὰ τὰ ἀναγκαῖα, ὅπως ἀκριβῶς τὰ μυρμήγκια, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ περιττά. Καθ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν χρησιμοποιοῦν τρὶ-

Οἱ μὲν γὰρ πόρον παντὸς ἐγκλήματος ἀπηλλαγμένον μειέ-
 ρονται· ἡμεῖς δὲ πᾶσαν πλεονεξίαν καὶ οὐδὲ τὰ μυρμήκων
 μιμούμεθα, ἀλλὰ τὰ τῶν λύκων, τὰ τῶν παρδάλων· μάλ-
 λον δὲ καὶ ἐκείνων χεῖρους. Ἐκείνοις μὲν γὰρ ἡ φύσις
 5 οὕτως ἔδωκε τρέφεσθαι· ἡμᾶς δὲ λόγῳ καὶ ἰσονομίᾳ τειί-
 μηκεν ὁ Θεός, καὶ τῶν θηρίων γεγόναμεν χεῖρους. Καὶ ἡμεῖς
 μὲν τῶν ἀλόγων χεῖρους, ἐκεῖνοι δὲν τῶν ἀγγέλων ἴσοι, ξέ-
 νοι καὶ παρεπίδημοι τῶν ἐνταῦθα ὄντες· καὶ πάντα αὐτοῖς
 ἐνήλλακται πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἐνδύματα, καὶ τροφή, καὶ οἰκία,
 10 καὶ ὑποδήματα, καὶ λαλιά. Καὶ εἴ τις ἐκείνων ἤκουσε δις-
 λεγομένων καὶ ἡμῶν, τότε ἂν ἔγνω καλῶς πῶς οἱ μὲν οὐρα-
 νοπολῖται, ἡμεῖς δὲ οὐδὲ τῆς γῆς ἄξιοι. Διὰ δὴ τοῦτο, ἐπει-
 δὴν τις ἀξίωμα περιβεβλημένος πρὸς αὐτούς, τότε μάλιστα
 ἐλέγχεται ὁ ἄνθρωπος ἅπας. Ὁ γὰρ γηπόνος ἐκεῖνος, καὶ ὁ
 15 πάντων ἄπειρος τῶν βιωτικῶν, τοῦ σιτραιηγοῦ καὶ μέγα ἐπὶ
 τῇ ἀρχῇ φρονοῦντος πλησίον κάθηται ἐπὶ σιθιάδος, ἐπὶ προο-
 κεφαλαίου ρυπῶντος. Οὐ γάρ εἰσιν οἱ αἰρόντες αὐτὸν καὶ
 φνυσῶντες, ἀλλὰ παῦτόν γίνεται, οἷον ἂν εἴ τις παρὰ χρυσο-
 χόου ἔλθοι καὶ ροδωνιάν· καὶ γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ καὶ
 20 ἀπὸ τῶν ρόδων δέχεταιί τινα λαμπηδόνα· οὕτω καὶ ἐκεῖνοι, ἀπὸ
 τῆς αὐτῆς τῆς τοῦτων κερδαίνοντες μικρόν, τῆς ἀπονοίας τῆς
 ἐμπροσθεν ἐπαλλάττονται. Καὶ ὥστερ εἴ τις εἰς ὑψηλὸν ἔλθοι
 τόπον, καὶν σφόδρα βραχὺς ἢ, ὑψηλὸς φαίνεται, οὕτω καὶ
 οὗτοι, πρὸς τὰς ὑψηλὰς αὐτῶν ἐρχόμενοι διανοίας, τοιοῦτοι
 25 φαίνονται, ἕως ἂν ἐκεῖ μένωσι, κατελθόντες δὲ ταπεινοῦνται

πους πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ἀναγκαίων ἀπηλλαγμένα ἀπὸ κάθε κατηγορίας, ἐνῷ ἡμεῖς χρησιμοποιοῦμεν κάθε μορφὴν πλεονεξίας· καὶ οὔτε τὰ ἔργα τῶν μυρμηγκιῶν μιμούμεθα, ἀλλὰ τὰ ἔργα τῶν λύκων, τῶν λεοπαρδάλεων, μᾶλλον δὲ εἴμεθα χειρότεροι καὶ ἀπὸ ἐκείνους. Διότι ἐκεῖνα ἡ φύσις ἔτσι τὰ ἔκανε νὰ τρέφονται, ἐνῷ ἡμεῖς ὁ Θεὸς μᾶς ἐτίμησε μὲ λόγον καὶ ἰσονομίαν, καὶ ὅμως ἐγίναμεν χειρότεροι ἀπὸ τὰ θηρία. Καὶ ἡμεῖς μὲν εἴμεθα χειρότεροι ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα, ἐνῷ οἱ ἀσκηταὶ εἶναι ἴσοι μὲ τοὺς ἀγγέλους, ζῶντες ὡσὰν ξένοι καὶ παρεπίδημοι εἰς τὴν γῆν, καὶ ὡς πρὸς ὅλα διαφέρουν αὐτοὶ ἀπὸ ἡμᾶς, εἰς τὰ ἐνδύματα, τὴν τροφήν, τὴν οἰκίαν, τὰ ὑποδήματα, τὴν ὁμιλίαν. Καὶ ἐὰν κάποιος ἤκουσε καὶ ἐκείνους νὰ συζητοῦν καὶ ἡμεῖς, τότε θὰ ἤμποροῦσε ν' ἀντιληφθῇ πλήρως, πῶς, ἐκεῖνοι μὲν εἶναι οὐρανοπολῖται, ἐνῷ ἡμεῖς δὲν ἀξιζομεν οὔτε νὰ ζῶμεν εἰς τὴν γῆν. Διὰ τοῦτο λοιπόν, ἐὰν κάποιος ἀξιώματοῦχος μεταβῇ πρὸς αὐτούς, τότε κατ' ἐξοχὴν ἐλέγχεται ἡ ὅλη ἀνθρωπίνη ἀλαζονεία. Διότι ἐκεῖνος ὁ γεωργὸς καὶ ποὺ εἶναι ἄπειρος ἀπὸ κάθε τι βιωτικόν, κάθεται κοντὰ εἰς τὸν στρατηγόν, ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μέγαν λόγῳ τοῦ ἀξιωματός του, ἐπ' αὐτῷ εἰς σωρὸν χόρτων καὶ εἰς προσκέφαλον γεμᾶτο ἀπὸ ρύπον. Διότι δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ αὐτοὶ ποὺ τὸν μεταφέρουν καὶ τὸν κολακεύουν, ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὅπως ἀκριβῶς ἐὰν κάποιος ἤθελε μεταβῇ πλησίον χρυσοχόου καὶ τριανταφυλλιᾶς, καθ' ὅσον, ὅπως ἐκεῖνος δέχεται καὶ ἀπὸ τὸν χρυσὸν καὶ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα κάποιαν ἀκτινοβολίαν, ἔτσι καὶ οἱ ἀξιώματοῦχοι, λαμβάνοντες κάποιαν μικρὰν ὠφέλειαν ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀσκητῶν, ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἀλαζονείαν των. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς, ἐὰν κάποιος ἤθελεν ἀναβῇ εἰς ὑψηλὸν τόπον, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι πάρα πολὺ κοντὸς σωματικῶς, φαίνεται ὑψηλός, ἔτσι καὶ αὐτοί, ἐρχόμενοι πρὸς τὰς ὑψηλὰς σκέψεις ἐκείνων, φαίνονται ὑψηλοὶ ὅσον χρόνον μένουν ἐκεῖ, ὅταν ὅμως κατεβοῦν χάνουν τὸ πνευματικὸν ὕψος των, καθ' ὅσον κατε-

πάλιν, ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου καταβαίνοντες. Οὐδὲν παρ' ἐκείνοις βασιλεύς, οὐδὲν ὑπαρχος, ἀλλ' ὥσπερ ἡμεῖς τῶν παιδίων ταῦτα παίζοντων γελῶμεν, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι τὴν φλεγμονὴν τῶν ἔξω σοδοῦνιων διαπιύουσι. Καὶ δῆλον ἐντεῦθεν εἰ
 5 γὰρ τις αὐτοῖς δοίῃ μετὰ ἀσφαλείας βασιλείαν, οὐκ ἂν ποτε ἔλοιντο· εἴλοντο δ' ἂν, εἰ μὴ μεῖζον αὐτῆς ἐφρόνουν, εἰ μὴ πρόσκαιρον τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐνόμιζον.

Τί οὖν; οὐκ αὐτομολήσομεν πρὸς τοσαύτην μακαριότητα; οὐχ ἥξομεν πρὸς τοὺς ἀγγέλους τούτους; οὐ ληψόμεθα καθαρὰ
 10 ἱμάτια, καὶ ἐμπομπεύσομεν τοῖς γάμοις τούτοις, ἀλλὰ μενοῦμεν προσαιτοῦντες, τῶν ἐν ταῖς τριόδοις πτωχῶν οὐδὲν ἄμεινον διακείμενοι, μᾶλλον δὲ πολλῶ χεῖραν καὶ ἀθλιώτερον; Καὶ γὰρ ἐκείνων πολλῶ χεῖρους οἱ κακῶς πλουτοῦντες, καὶ βέλτιον ἐπαιτεῖν ἢ ἀρπάζειν· τὸ μὲν γὰρ ἔχει συγγνώμην,
 15 τὸ δὲ κόλασιν φέρει· καὶ ὁ μὲν οὐδὲν προσκρούει Θεῷ, οὗτος δὲ καὶ ἀνθρώποις καὶ Θεῷ· καὶ τοὺς μὲν πόνους ὑφίσταται τῆς ἀρπαγῆς, τὴν δὲ ἀπόλαυσιν ἕτεροι πολλάκις ἐκαρπώσαντο ἅπασαν.

Ταῦτ' οὖν εἰδότες καὶ ἀποθέμενοι τὴν πλεονεξίαν πᾶσαν,
 20 πλεονεκτήσωμεν τὰ ἄνω, μετὰ πολλῆς σπουδῆς τὴν βασιλείαν ἀρπάζοντες. Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι ραθυμοῦντιὰ τινα εἰς αὐτὴν εἰσελθεῖν. Γένοιτο δὲ πάντα σπουδαίους καὶ ἐργηγορίας γεγονότας ταύτης ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς
 25 τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

βαίνουν ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο. Τίποτε δὲν ἀξίζει δι' αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς, τίποτε καὶ ὁ ὑπαρχος, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς ἐμεῖς γελῶμεν ὅταν τὰ παιδιὰ παίζουν τέτοια παιχνίδια, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι περιφρονοῦν τὰ ἐρεθίσματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς δῆθεν ὑπερηφάνους τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸ ἔξῃς· Ἐὰν δηλαδὴ κάποιος ἤθελε δώσει εἰς αὐτοὺς βασιλείαν τελείως ἀσφαλῆ, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν δεχθοῦν ποτέ· θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν προτιμήσουν, ἐὰν δὲν ἐπίστευον εἰς κάτι ἀνώτερον ἀπὸ αὐτήν, ἐὰν δὲν ἐθεωροῦσαν τὸ γεγονός αὐτὸ ὡς κάτι τὸ πρόσκαιρον.

Τί λοιπόν; δὲν θὰ προσφύγωμεν πρὸς μίαν τόσον μεγάλην μακαριότητα; δὲν θὰ μεταβῶμεν πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀγγέλους; δὲν θὰ φορέσωμεν καθαρὰ ἐνδύματα διὰ ν' ἀκολουθήσωμεν τοὺς γάμους αὐτοὺς, ἀλλὰ θὰ παραμείνωμεν ἐπαῖται, ζῶντες ὡς πρὸς τίποτε καλύτερα ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς τῶν σταυροδρομίων, μᾶλλον δὲ κατὰ πολὺ χειρότερα καὶ ἀθλιώτερα; Καθ' ὅσον εἶναι πολὺ πιὸ χειρότεροι ἀπὸ ἐκείνους, ὅσοι πλουτίζουν παράνομα, καὶ εἶναι προτιμότερον νὰ ζητιανεύῃ κανεὶς παρὰ ν' ἀρπάζῃ· διότι τὸ μὲν πρῶτον εἶναι δυνατόν νὰ συγχωρηθῇ, τὸ δεύτερον ὅμως εἶναι ἄξιον κατηγορίας· καὶ ὁ μὲν ζητιάνος δὲν προσκoύει ὡς πρὸς τίποτε εἰς τὸν Θεόν, αὐτὸς ποὺ ἀρπάζει ὅμως παρανομεῖ καὶ ἔναντι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔναντι τοῦ Θεοῦ· καὶ τοὺς μὲν κόπους τῆς ἀρπαγῆς τοὺς ὑφίσταται, τὴν εὐχαρίστησιν ὅμως τῆς ἀρπαγῆς πολλάκις τὴν ἐκαρπώθησαν ὁλόκληρον ἄλλοι.

Γνωρίζοντες λοιπόν αὐτὰ καὶ ἀπορρίπτοντες τὴν πλεονεξίαν ἐξ ὁλοκλήρου, ἃς προσπαθοῦμεν νὰ συγκεντρώνωμεν περισσότερον οὐράνιον πλοῦτον, ἀρπάζοντες μὲ πολλὴν προθυμίαν τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι δυνατόν κάποιος ποὺ εἶναι ράθυμος νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Εἴθε δὲ ἀφοῦ ὅλοι γίνουιν πρόθυμοι καὶ ἐπάγρυπνοι νὰ ἐπιτύχουν αὐτήν, μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ Ο΄
Ματθ. 22, 15 - 33

«Τότε πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον,
ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ».

5 1. «Τότε»· πότε; "Οἱ μάλιστα κατανυγῆναι ἔδει, ὅτε
ἐκπλαγῆναι τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτε φοβηθῆναι τὰ μέλλοντα,
ὅτε ἀπὸ τῶν παρελθόντων καὶ περὶ τῶν μελλόντων πιστεῦσαι
ἐχρῆν. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πραγμάτων τὰ εἰρημένα ἔβόα. Καὶ
γὰρ τελῶναι καὶ πόρνοι ἐπίστευσαν, καὶ προφηταὶ καὶ δίκαιοι
10 ἀνηρέθησαν, καὶ ἀπὸ τούτων ἐχρῆν καὶ περὶ τῆς ἀπωλείας
ἐαυτῶν μὴ ἀντιλέγειν, ἀλλὰ καὶ πιστεῦειν καὶ σωφρονίζεσθαι.
Ἄλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτω λήγει τὰ τῆς κακίας αὐτῶν, ἀλλ' ὠ-
δίνει καὶ πρόβεισι περαιτέρω. Καὶ ἐπειδὴ κατὰσχέειν αὐτὸν οὐκ
εἶχον (ἐφοβοῦντο γὰρ τοὺς ὄχλους), ἐτέραν ἤλθον ὁδόν,
15 ὥς δὴ εἰς κίνδυνον ἐμβαλοῦντες, καὶ δημοσίων ποιήσαντες
ἀδικημάτων ὑπεύθυνον.

«Ἀποσιέλλουσι γὰρ αὐτῷ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ τῶν
Ἑρωδιανῶν, λέγοντες· διδάσκαλε, οἶδαμεν διὲ ἀληθῆς εἶ,
καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ οὐ μέλει σοι
20 περὶ οὐδενός· σὺ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων. Εἰ-
πέ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεσι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ
οὐ;». Καὶ γὰρ φόρου λοιπὸν ἦσαν ὑποτελεῖς, τῶν πραγμάτων
αὐτοῖς εἰς τὴν Ρωμαίων ἀρχὴν μεταπεσόντων. Ἐπειδὴ οὖν
εἶδον, διὲ οἱ πρὸ τούτου διὰ τοῦτο ἀπέθανον, οἱ περὶ Θεοῦ

ΟΜΙΛΙΑ Ο΄
Ματθ. 22, 15 - 33

«Τότε ἀφοῦ ἐπῆγαν οἱ Φαρισαῖοι ἀπεφάσισαν νὰ τὸν παγιδεύσουν μὲ τὰ λόγια».

1 «Τότε»· πότε; Ὅταν πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ δείξουν κατάνυξιν, ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐκπλαγοῦν ἀπὸ τὴν φιланθρωπίαν του, ὅταν ἔπρεπε νὰ φοβηθοῦν διὰ τὰ μέλλοντα, ὅταν ἔπρεπε νὰ πιστεύσουν καὶ διὰ τὰ μέλλοντα λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἀπὸ τὰ παρόντα. Καθ' ὅσον τὰ ὅσα ἐλέχθησαν ἐβροντοφώναζον καὶ περὶ τῶν γεγονότων τοῦ μέλλοντος. Διότι πράγματι τελῶναι καὶ πόρναι ἐπίστευσαν, καὶ προφηῆται καὶ δίκαιοι ἐφονεύθησαν, καὶ ἔπρεπεν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ νὰ μὴ ἔχουν καμμίαν ἀμφιβολίαν καὶ περὶ τῆς ἰδικῆς των ἀπωλείας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἔπρεπε καὶ νὰ πιστεύουν καὶ νὰ σωφρονίζονται. Ἀλλ' ὅμως οὔτε καὶ ἐδῶ τερματίζουν τὰ τῆς κακίας των, ἀλλ' αὐτὴ αὐξάνεται διαρκῶς καὶ προχωροῦν ἀκόμη παραπέρα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν (διότι ἐφοβεῦντο τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ), μετεχειρίσθησαν ἄλλην ὁδόν, ἠθέλησαν δηλαδὴ νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς ἐπκίνδυνον καὶ ὡς ὑπεύθυνον δημοσίων ἀδικημάτων.

«Ἀποστέλλουν λοιπὸν πρὸς αὐτὸν τοὺς μαθητάς των μαζὶ μὲ τοὺς Ἡρωδιανούς, λέγοντες· Διδάσκαλε, γνωρίζομεν ὅτι εἶσαι ἀληθινὸς διδάσκαλος καὶ ὅτι διδάσκεις ἀληθινὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σὲ νοιάζει διὰ κανένα· διότι δὲν δίδεις σημασίαν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἀνθρώπων. Εἰπέ λοιπὸν εἰς ἡμᾶς, ποῖα εἶναι ἡ γνώμη σου; Ἐπιτρέπεται νὰ πληρώνωμεν φόρον εἰς τὸν Καίσαρα ἢ ὄχι;». Καθ' ὅσον βέβαια ἦσαν φόρου ὑποτελεῖς, ἀφοῦ τὰ πράγματά των εἶχον περιέλθει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρωμαίων. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐγνώριζον, ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰούδα, πού ἔ-

καὶ Ἰούδαν, ὡς ἀποστasiaν μελετήσαντες, ἐδούλοντο καὶ αὐτὸν διὰ τῶν λόγων ιουῖων εἰς τοιαύτην ὑποψίαν ἐμβαλεῖν. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς αὐτῶν μαθητὰς καὶ τοὺς Ἑρώδου σιρατιώτας ἔπεμπον, διπλοῦν, ὡς ῥονιο, τὸν κρημνὸν ἐκατέρωθεν ὀρύτι-
 5 ιοντες καὶ πάντοθεν ιιθέντες τὴν παγίδα, ἵν' ἄπερ ἂν εἴπη, ἐπιλάβωνται· καὶ μὲν ὑπὲρ τῶν Ἑρωδιανῶν ἀποκρίνηται, αὐτοὶ ἐγκαλέσωσιν, ἂν δὲ ὑπὲρ αὐτῶν, ἐκείνοι κατηγορήσωσι. Καίτοιγε ἦν δεδοκῶς τὰ δίδραχμα, ἀλλ' οὐκ ἤδεσαν τοῦτο. Καὶ ἐκατέρωθεν μὲν αὐτὸν προσεδόκων αἰρήσειν, ἐπεθύμουν
 10 δὲ μᾶλλον κατὰ τῶν Ἑρωδιανῶν αὐτὸν εἰπεῖν τι. Διὸ καὶ τοὺς μαθητὰς πέμπουσιν, εἰς τοῦτο ὠθοῦντας αὐτὸν τῇ παρουσίᾳ, ἵνα παραδῶσι τῷ ἡγεμόνι ὡς τύραννον. Τοῦτο γὰρ καὶ ὁ Λουκάς αἰνιτιόμενος ἐδήλου λέγων, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ὄχλων ἡρώτων, ὡς μερίζονα γενέσθαι τὴν μαρτυρίαν. Ἐγένετο δὲ
 15 τοῦναντίον ἅπαν' ἐν πλείονι γὰρ θαύματι τῆς αὐτῶν ἀνοίας παρεῖχον τὴν ἀπόδειξιν.

Καὶ ὅρα τὴν κολακείαν καὶ τὸν ἐγκεκρυμμένον δόλον. «Οἴδαμεν», φησὶν, «ὅτι ἀληθὴς εἶ». Πῶς οὖν ἐλέγετε, ὅτι πλάνος ἐστὶ καὶ πλανᾷ τὸν ὄχλον καὶ δαιμόνιον ἔχει καὶ οὐκ ἔστιν
 20 ἀπὸ Θεοῦ; πῶς πρὸ μικροῦ ἐδουλεύεσθε αὐτὸν ἀνελεῖν; Ἀλλὰ πάντα γίνονται, ἄπερ ἂν ἡ ἐπιβουλὴ ὑπαγορεύσῃ. Ἐπειδὴ γὰρ πρὸ μικροῦ εἰπόντες μετὰ αὐθαδείας, «ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς;», πρὸς τὴν ἐρώτησιν οὐκ ἔτυχον ἀποκρίσεως, προσδοκῶσιν αὐτὸν τῇ κολακείᾳ χαυνοῦν καὶ πείθειν εἰπεῖν τι κατὰ
 25 τῶν καθεσιώτων νόμων καὶ τῇ κρατούσῃ πολιτείᾳ τὸ ὑπεναντίον. Ὅθεν καὶ τὴν ἀλήθειαν μαρτυροῦσιν αὐτῷ, ὁμολογοῦν-

ζησαν πρὶν ἀπὸ αὐτόν, ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἐθανατώθησαν, ἐπειδὴ δηλαδὴ ἐπεχείρησαν ἀποστασίαν, ἤθελον καὶ αὐτὸν μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς μίαν παρομοίου εἰδους ὑποψίαν. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἰδικοὺς τῶν μαθητὰς ἀπέστελλον καὶ τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἡρώδου, σκάποντες διπλόν, ὥς ἐπίστευον, κρημνὸν γύρω ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ θέτοντες ἀπὸ παντοῦ τὴν παγίδα τῶν, ὥστε, ὅτιδήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἰπεῖ, νὰ τὸν συλλάβουν. Ἐὰν μὲν ὁμιλήσῃ ὑπὲρ τῶν Ἡρωδιανῶν νὰ τὸν κατηγορήσουν αὐτοί, ἐὰν δὲ ὑπὲρ αὐτῶν, νὰ τὸν κατηγορήσουν ἐκεῖνοι. Μολονότι βέβαια εἶχε πληρώσει τὰ δίδραχμα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐγνώριζον αὐτό. Καὶ ἐπερίμεναν νὰ φέρῃ ἀντίρρησην καὶ πρὸς τοὺς δύο, ἀλλ' ἐπεθύμουν πολὺ περισσότερον νὰ εἰπῇ κάτι ἐναντίον τῶν Ἡρωδιανῶν. Διὰ τοῦτο ἀποστέλλουν καὶ τοὺς μαθητὰς τῶν, ὠθοῦντες αὐτόν, μὲ τὴν παρουσίαν αὐτῶν, πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν, ὥστε νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὸν ἡγεμόνα ὡσὰν τύραννον. Αὐτὸ βέβαια καὶ ὁ Λουκᾶς τὸ ἐδήλωσεν ὑπαινισσόμενος, λέγων ὅτι τὸν ἐρωτοῦσαν παρουσίᾳ τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ, ὥστε νὰ ἔχουν πολὺ περισσότερους μάρτυρας. Ἄλλ' ὅμως συνέβη ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον· διότι παρουσίᾳ περισσότερου πλήθους θεατῶν ἀπέδειξαν τὴν ἀνοησίαν τῶν.

Καὶ πρόσεχε τὴν κολακείαν τῶν καὶ τὸν καλυμμένον δόλον τῶν. «Γνωρίζομεν», λέγουν, «ὅτι εἶσαι ἀληθινὸς διδάσκαλος». Πῶς λοιπὸν ἐλέγατε, ὅτι εἶναι πλάνος καὶ ὅτι πλανᾷ τὸν λαὸν καὶ ὅτι ἔχει δαιμόνιον καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν; πῶς πρὶν ἀπὸ ὀλίγον ἠθέλατε νὰ τὸν φονεύσετε; Ἄλλ' ὅλα γίνονται ὅπως ἀκριβῶς τὰ εἶχεν ὑπαγορεύσει ἡ συκοφαντικὴ τῶν διάθεσις. Ἐπειδὴ δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ ὀλίγον τὸν ἠρώτησαν μὲ αὐθάδειαν, «Μὲ ποίαν ἐξουσίαν τὰ κάνεις αὐτά;», καὶ δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν τῶν, ἀναμένουν νὰ τὸν ἐξαπατήσουν μὲ τὴν κολακείαν τῶν καὶ νὰ τὸν πείσουν νὰ εἰπῇ κάτι ἐναντίον τῶν ἰσχυόντων νόμων καὶ ἀντίθετον πρὸς τὴν κυβερνῶσαν ἐξουσίαν. Διὰ τοῦτο βεβαιώνουν ὅτι λέγει καὶ τὴν ἀλήθειαν,

τες τὸ ὄν· πλὴν οὐκ ὀρθῇ γνώμῃ, οὐδὲ ἐκόντες· καὶ προσειθέασι λέγοντες· «οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός».

Ὅρα πῶς εἰσι δῆλοι βουλόμενοι εἰς τούτους μᾶλλον ἐμβαλεῖν αὐτὸν τοὺς λόγους, τοὺς ποιοῦντας αὐτὸν καὶ Ἡρώδῃ
 5 προσκροῦσαι καὶ τυράννου ὑποφίαν λαβεῖν, ὡς κατεξανιστάμενον τῶν νόμων, ἵν' ὡς στασιαστὴν καὶ τυράννον κολάσωσιν. Τὸ γάρ, «οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός», καί, «οὐ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου», περὶ Ἡρώδου καὶ Καίσαρος ἡνίτιοντο λέγοντες. «Εἰπέ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ;». Νῦν τιμᾶτε καὶ
 10 διδάσκαλον νομίζετε, ἐν οἷς τὰ περὶ τῆς σωτηρίας ὑμῶν διελέγειο καταφρονήσαντες καὶ ὑβρίσαντες πολλάκις. Ὅθεν καὶ σύμψηφοι γεγόνασι. Καὶ ὅρα τὸ κακοῦργον. Οὐ λέγουσιν, ἔειπε ἡμῖν τί τὸ καλόν, τί τὸ συμφέρον, τί τὸ νόμιμον;· ἀλλά, «τί σοι δοκεῖ;». Οὕτω πρὸς ἐν τοῦτο ἔβλεπον, τὸ προδοῦναι αὐτὸν
 15 καὶ ἐκπολεμῶσαι τῷ κρατοῦντι. Καὶ ὁ Μάρκος δὲ τοῦτο δηλῶν, καὶ τὸ ἀνθάδες αὐτῶν σαφέστερον ἐκκαλύπτων καὶ τὴν φοινικὴν αὐτῶν γνώμην, φησὶν αὐτοὺς εἰρηκέναι «δῶμεν Καίσαρι κῆνσον, ἢ μὴ δῶμεν;». Οὕτω θυμοῦ μὲν ἔπνεον καὶ ὠδινον ἐπιβουλήν, ὑπεκρίνοντο δὲ θεραπείαν.

20 Τί οὖν αὐτός; «Τί με πειράζετε, ὑποκριταί;». Εἶδες πῶς πληκτικώτερον αὐτοῖς διαλέγεται; Ἐπειδὴ γὰρ ἀπηρτισμένη καὶ πρόδηλος ἦν ἡ κακία, βαθυτέραν δίδωσι τὴν τομὴν, πρῶτον αὐτοὺς συγχέων καὶ ἐπιστοιμίζων, τῷ τὰ ἀπόρρητα αὐτῶν εἰς μέσον ἀγαγεῖν, καὶ δῆλον ἅπανι ποιεῖν μεθ' οἷας αὐτῷ
 25 προσέρχονται διανοίας. Ταῦτα δὲ ἐποίει, ἀνασιέλλων αὐτῶν

ὁμολογῶντες ἔτσι τὴν πραγματικότητα, πλὴν ὅμως ὄχι μὲ ὀρθὴν σκέψιν, οὔτε καὶ μὲ τὴν θέλησίν των· καὶ προσθέτουν τοὺς λόγους· «Δὲν φοβεῖσαι ἐσὺ κανένα».

Πρόσεχε πῶς ἀποκαλύπτονται θέλοντες νὰ τὸν ὀδηγήσουν νὰ εἰπῇ ἐκεῖνα τὰ λόγια, πού θὰ τὸν παρουσιάσουν ἀντίθετον καὶ πρὸς τὸν Ἡρώδη καὶ θὰ δημιουργήσῃ τὴν ὑποψίαν ὅτι εἶναι τύραννος, ὡς ἀντιτιθέμενος πρὸς τοὺς νόμους, ὥστε νὰ τὸν τιμωρήσουν ὡς στασιαστὴν καὶ τύραννον. Διότι τό, «Δὲν φοβεῖσαι ἐσὺ κανένα», καί, «Δὲν δίδεις ἐσὺ σημασίαν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἀνθρώπων», τὸ ἔλεγον ὑπονοῦντες τὸν Ἡρώδη καὶ τὸν Καίσαρα. «Εἰπὲ λοιπὸν εἰς ἡμᾶς, ποία εἶναι ἡ γνώμη σου;». Τώρα τιμᾶτε καὶ θεωρεῖτε διδάσκαλον ἐκεῖνον, πού ὅταν σᾶς ὠμιλοῦσε διὰ τὴν σωτηρίαν σας τὸν ἐπεριφρονήσατε καὶ πολλὰς φορὰς τὸν ὑβρίσατε. Ἐπομένως παρουσιάσθησαν ὡς συμφωνοῦντες· μαζί του. Καὶ πρόσεχε τὴν κακουργίαν των. Δὲν λέγουν, Ἐἰπέ μας ποῖο εἶναι τὸ καλόν, ποῖο τὸ συμφέρον, ποῖο τὸ νόμιμον;», ἀλλά, «ποία εἶναι ἡ ἰδικὴ σου γνώμη;». Μὲ αὐτὸ πρὸς ἕνα καὶ μόνον ἀπέβλεπον, νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς ἐχθρὸν τοῦ ἄρχοντος. Καὶ ὁ Μᾶρκος δὲ τὸ δηλώνει αὐτὸ καὶ ἀποκαλύπτει σαφέστερον τὴν αὐθάδειάν των καὶ τὴν φονικὴν διάθεσίν των, λέγων ὅτι αὐτοὶ τὸν ἠρώτησαν· «Νὰ πληρῶνωμεν φόρον εἰς τὸν Καίσαρα ἢ νὰ μὴ πληρῶνωμεν;»¹. Ἔτσι ἦσαν μὲν γεμάτοι ἀπὸ θυμὸν καὶ ἐφούντωνεν ἡ συκοφαντικὴ των διάθεσις, ἀλλ' ὑπεκρίνοντο ὑποταγῇ.

Τί τοὺς ἀπαντᾷ λοιπὸν αὐτός. «Τί μὲ πειράζετε, ὑποκριταί;». Βλέπεις πῶς τοὺς ὀμιλεῖ κατὰ τρόπον πού τοὺς πλήττει εἰς μεγάλον βαθμόν; Ἐπειδὴ δηλαδὴ ἡ κακία των ἦτο ὠλοκληρωμένη καὶ ὀλοφάνερος, τοὺς δίδει βαθύτερον κτύπημα, κατὰ πρῶτον συγχέων αὐτοὺς καὶ κλείνων τὰ στόματά των φέρων εἰς τὸ μέσον τὰ κρυπτὰ σχέδιά των καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀποκαλύπτων εἰς ὅλους μὲ ποίας διαθέσεις τὸν πλησιάζουν. Αὐτὰ δὲ τὰ ἔκανε, μὲ σκοπὸν νὰ μειώσῃ τὴν

τὴν κακίαν, ὥστε μὴ πάλιν τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας κατα-
 βλάπτεσθαι. Καίτοιγε τὰ ρήματα πολλῆς ἔγεμε θεραπείας·
 καὶ γὰρ καὶ διδάσκαλον ἐκάλουν καὶ ἀλήθειαν ἐμαρτύρουν καὶ
 τὸ ἀπροσωπώληπτον ἀλλὰ Θεὸς ὢν, οὐδενὶ τούτων παρελογί-
 5 ζετο. Ὅθεν κἀκείνους ἐχρῆν σιοχάζεσθαι, διὸ οὐ σιοχασμοῦ
 ἢ ἐπίπληξις ἦν, ἀλλὰ σημεῖον τοῦ τὰ ἀπόρρητα αὐτῶν εἰδέναι.

2. Οὐ μὴν μέχρι τῆς ἐπιπλήξεως ἔσται· καίτοιγε ἤρκει
 μόνον ἐλέγξαντα τὴν γνώμην αὐτῶν, καταισχῦναι αὐτῶν τὴν
 πονηρίαν· ἀλλ' οὐχ ἴσταιται μέχρι τούτου, ἀλλὰ καὶ ἐτέρως
 10 ἀπορράπτει αὐτῶν τὰ στόματα. «Ἐπιδείξατε γάρ μοι», φησί,
 «τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου». Καὶ ὡς ἐπέδειξαν, ὅπερ αἰεὶ ποιεῖ,
 διὰ τῆς ἐκείνων γλώττης ἐκφέρει τὴν ἀπόφασιν, καὶ αὐτοὺς
 ψηφίσασθαι παρασκευάζει, διὸ ἔξεσιν· ὅπερ λαμπρὰ καὶ σα-
 φῆς ἦν νίκη. Ὡστε διὰν ἐρωτιᾷ, οὐκ ἀγνοῶν ἐρωτιᾷ, ἀλλὰ ταῖς
 15 οἰκείαις αὐτῶν ἀποκρίσεσιν ὑπευθύνους αὐτοὺς ποιῆσαι θου-
 λόμενος. Ἐπειδὴ γὰρ ἐρωτηθέντες, «τίνος ἢ εἰκῶν;», εἶπον,
 διὸ Καίσαρος, φησὶν· «ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι». Οὐ
 γὰρ ἐστὶ τοῦτο δοῦναι, ἀλλ' ἀποδοῦναι καὶ τοῦτο καὶ ἀπὸ τῆς
 εἰκόνης καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς δεικνύται.

20 Εἴτα ἵνα μὴ εἴπωσιν, διὸ ἀνθρώποις ἡμᾶς ὑποιάτιεις;
 ἐπήγαγε, «καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ». Ἐξεσι γὰρ καὶ ἀν-
 θρώποις τὰ αὐτῶν πληροῦν, καὶ Θεῷ διδόναι τὰ τῷ Θεῷ
 παρ' ἡμῶν ὀφειλόμενα. Διὸ καὶ Παῦλός φησιν· «ἀπόδοτε
 πᾶσι τὰς ὀφειλάς· τῷ τὸν φόρον, τὸν φόρον· τῷ τὸ τέλος, τὸ

κακίαν των, ὥστε νὰ μὴ ἐπιχειροῦν καὶ πάλιν νὰ τὸν βλάψουν μὲ τὰς ἰδίας ἐνεργείας των. Μολονότι βέβαια τὰ λόγια των ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ πολλὴν τιμὴν· καθ' ὅσον καὶ διδάσκαλον τὸν ὠνόμαζον καὶ ἐπεθεβαίωνον ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι δὲν ἦτο προσωπολήπτης· ἐπειδὴ ὅμως ἦτο Θεός, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ὑπῆρχε πού νὰ μὴ τὸ ἐγνώριζε. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε καὶ ἐκεῖνοι νὰ ἀναλογίζωνται, ὅτι ἡ ἐπίπληξις του δὲν ἦτο προῖον στοχασμοῦ, ἀλλ' ἀπόδειξις ὅτι γνωρίζει τὰς ἀποκρύφους σκέψεις των.

2. Δὲν ἐσταμάτησεν ὅμως μέχρι τὴν ἐπίπληξιν, ἂν καὶ ἦτο ἀρκετὸν καὶ μόνον τὸ ὅτι ἤλεγξε τὴν σκέψιν των νὰ καταισχύνῃ τὴν πονηρίαν των· ἀλλ' ὅμως δὲν σταματᾷ μέχρις ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλον τρόπον τοὺς ἀποστομώνει. Διότι τοὺς λέγει· «Δείξατέ μου τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου». Καὶ μόλις τὸ ἔδειξαν, πρᾶγμα πού πάντοτε κάνει, τοὺς ἀπαντᾷ μὲ τὰ ἴδια τὰ λόγια των καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ παραδεχθοῦν, ὅτι ἐπιτρέπεται, πρᾶγμα πού ἦτο λαμπρὰ καὶ φανερὴ νίκη. Ὡστε ὅταν ἐρωτᾷ, δὲν ἐρωτᾷ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει, ἀλλ' ἐπειδὴ θέλει νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ὑπευθύνους ἀπὸ τὰς ἰδικὰς των ἀπαντήσεις. Ἐπειδὴ λοιπὸν τοὺς ἠρώτησε «ποίου εἶναι ἡ εἰκὼν πού παρουσιάζει τὸ νόμισμα;», καὶ εἶπον, ὅτι εἶναι τοῦ Καίσαρος, τοὺς λέγει· «πληρώσατε τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα». Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει νὰ δώσουν, ἀλλὰ ν' ἀποδώσουν, πρᾶγμα πού ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν εἰκόνα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν.

Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ μὴ εἰποῦν, 'εἰς τοὺς ἀνθρώπους μᾶς ὑποτάσσεις;', ἐπρόσθεσε, «καὶ τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸν Θεὸν ἀποδώσατέ τα εἰς τὸν Θεόν». Διότι εἶναι δυνατόν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐκπληρώνη κανεῖς τὰς ὑποχρεώσεις σου καὶ εἰς τὸν Θεὸν ν' ἀποδίδῃ αὐτὰ πού ὀφείλομεν ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Ἀποδίδετε πρὸς ὅλους τὰς ὀφειλάς σας· εἰς ἐκεῖνον πού ὀφείλετε τὸν φόρον, τὸν φόρον, εἰς ἐκεῖνον πού ὀφείλετε τὸν δασμόν, τὸν δασμόν, καὶ εἰς ἐκεῖνον πού ὀφείλετε τὸν

τέλος· τῷ τὸν φόβον, τὸν φόβον». Σὺ δὲ θιαν ἀκούσης, «ἀπό-
δος τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι», ἐκεῖνα γίνωσκε λέγειν αὐτὸν
μόνον, τὰ μηδὲν τὴν εὐσέβειαν παραβλάπτοντα· ὥς ἂν τι τοι-
οῦτον ἦ, οὐκέτι Καίσαρος, ἀλλὰ τοῦ διαδόλου φόρος ἐστὶ καὶ
5 τέλος τὸ τοιοῦτον.

Ταῦτα ἀκούσαντες ἐπεσιπομίσθησαν καὶ ἐθαύμασαν τὴν
σοφίαν. Οὐκοῦν πιστεῦσαι ἐχρῆν, οὐκοῦν ἐκπλαγῆναι. Καὶ
γὰρ θεότιτος αὐτοῖς παρέσχεν ἀπόδειξιν, τὰ ἀπόρρητα ἐκ-
καλύψας καὶ μετ' ἐπιεικειάς αὐτοὺς ἐπεσιόμισε. Τί οὖν;
10 ἐπίσπειναν; Οὐδαμῶς· ἀλλ' «ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον», καὶ
μετ' αὐτοὺς προσῆλθον οἱ Σαδδουκαῖοι. Ὡς τῆς ἀνοίας. Ἐ-
κείνων ἐπισπομισθέντων οὗτοι προσβάλλουσι, δέον δακρυ-
τέρους γενέσθαι. Ἀλλὰ τοιοῦτον ἡ θρασύτης, ἀναίοχυντον καὶ
ἱταμὸν καὶ ἀδυνατοῖς ἐπιχειροῦν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ εὐαγ-
15 γελιστὴς ἐκπλητιόμενος αὐτῶν τὴν ἄνοιαν, αὐτὸ τοῦτο ἐ-
πισπομαίνεται λέγων, ὅτι «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθον».
«Ἐν ἐκείνῃ» ποία; Ἐν ἣ τὴν ἐκείνων κακουργίαν ἤλεγξε
καὶ κατήσχυεν αὐτούς.

Τίνες δὲ εἶοιν οὗτοι; Αἵρεσις Ἰουδαίων ἐτέρα παρὰ
20 τοὺς Φαρισαίους, κακείνων πολὺν καταδεεσιτέρα, λέγουσα μὴ
εἶναι ἀνάστασιν, μήτε ἄγγελον, μήτε πνεῦμα. Παχύτεροι γὰρ
τινες οὗτοι καὶ περὶ τὰ σωματικὰ ἐπισπομένοι. Πολλαὶ γὰρ
καὶ ἐπὶ Ἰουδαίων αἵρέσεις ἦσαν. Διὸ καὶ Παῦλος λέγει·
«Φαρισαῖός εἰμι, τῆς ἀκριβεσιότητος αἵρέσεως παρ' ἡμῖν».
25 Καὶ ἐξ εὐθείας μὲν οὐδὲν οὗτοι περὶ ἀναστάσεως λέγουσι
λόγον δὲ τινα πλάττουσι καὶ πρᾶγμα συντιθέασιν, ὥς ἔγωγε
οἶμαι, οὐδὲ γεγεννημένον, οἰόμενοι εἰς ἀπορίαν αὐτὸν ἐμβα-

2. Ρωμ. 13, 7.

3. Πρ. 26, 5.

φόβον, τὸν φόβον»². Σὺ ὅμως ὅταν ἀκούσης, «ἀπόδωσε τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα», γινώριζε ὅτι αὐτὸς παραγγέλλει ἐκεῖνα μόνον, πού δὲν παραβλάπτουν τὴν εὐσέβειαν· διότι ἐὰν συμβαίῃ κατὶ τέτοιο, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ὀφειλὴν πρὸς τὸν Καίσαρα, ἀλλὰ τὸ παρόμοιον εἶναι φόρος καὶ δασμὸς τοῦ διαβόλου.

Ὅταν τὰ ἤκουσαν αὐτὰ οἱ Φαρισαῖοι ἀπεστομώθησαν καὶ ἐθαύμασαν τὴν σοφίαν του. Βέβαια ἔπρεπε νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ ἐπλαγοῦν ἀπὸ τὰ λόγια του, καθ' ὅσον τοὺς ἔδωσε δείγματα τῆς θεότητός του καὶ μὲ τὸ ὅτι τοὺς ἀπεκάλυψε τὰ μυστικὰ σχέδιά των καὶ μὲ τὸ ὅτι τοὺς ἀπεστόμωσε μὲ ἐπιείκειαν. Τί λοιπόν; ἐπίστευσαν; Καθόλου, ἀλλ' «ἀφοῦ ἄφησαν αὐτὸν ἀνεχώρησαν», καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς τὸν ἐπλησίασαν οἱ Σαδδουκαῖοι. Πόση ἀλήθεια ἀνοησία! Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀποστόμωσιν ἐκείνων ἐπιτίθενται ἐναντίον του αὐτοί, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν διστακτικώτεροι. Ἀλλὰ τέτοια εἶναι ἡ θρασύτης· εἶναι πρᾶγμα ἀναίσχυντον καὶ γεμᾶτον ἀπὸ αὐθάδειαν καὶ ἐπιχειρεῖται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδυνάτους ἀκόμη. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς γεμᾶτος ἀπὸ ἐκπληξιν διὰ τὴν ἀνοησίαν των αὐτὴν, ἐπισημαίνει αὐτὴν μὲ τοὺς λόγους, ὅτι «τὸν ἐπλησίασαν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν». «Ἐν ἐκείνῃ» ποῖαν δηλαδή. Τὴν ἡμέραν πού ἤλεγξε τὴν κακουργίαν τῶν Φαρισαίων καὶ κατετρόπωσεν αὐτούς.

Ποῖοι δὲ ἦσαν αὐτοί; Ἕλλη ἰουδαϊκὴ αἵρεσις παραπλησία τῆς αἵρέσεως τῶν Φαρισαίων, κατὰ πολὺ κατωτέρα αὐτῆς, πού δὲν ἐπίστευον οὔτε εἰς ἀνάστασιν, οὔτε εἰς ἀγγέλους οὔτε εἰς πνεῦμα. Διότι αὐτοὶ ἦσαν περισσότερον ὑλισταὶ καὶ ἦσαν προσκολλημένοι εἰς τὰ σωματικὰ πράγματα. Πράγματι ὑπῆρχον πολλαὶ αἵρέσεις μετὰ τῶν Ἰουδαίων, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος λέγει «Εἶμαι Φαρισαῖος, τῆς πιδ αὐστηρᾶς αἵρέσεως τῆς θρησκείας μας»³. Καὶ δὲν λέγουν μὲν κατ' εὐθείαν τίποτε περὶ ἀναστάσεως, ἀλλὰ πλάθουν κάποιαν φανταστικὴν ὑπόθεσιν καὶ προβάλλουν, κατὰ τὴν γνώμην μου, κάποιο πρᾶγμα πού δὲν συνέβη, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι

λείν, καὶ θέλοντες ἀναιρέσαι ἀμφοτέρω, καὶ τὸ ἀνάστασιν εἶναι καὶ τὸ τοιαύτην ἀνάστασιν.

Πάλιν δὲ καὶ οὗτοι μετ' ἐπεικειάς δῆθεν προσβάλλουσι, λέγοντες· «Διδάσκαλε, Μωϋσῆς εἶπεν· ἐὰν ἀποθάνῃ τις, μὴ
 5 ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς τὴν γυναῖκα καὶ ἀντιστήσῃ οσπέρμα τῷ ἀδελφῷ. Ἦσαν δὲ παρ' ἡμῖν ἐπὶ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος γαμήσας ἐτελεύτησε καὶ μὴ ἔχων οσπέρμα ἀφῆκε τὴν γυναῖκα τῷ ἀδελφῷ. Ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἐπτά. Ὑστερον δὲ ἀπέθανε καὶ ἡ γυ-
 10 νή. Ἐν τῇ οὖν ἀνασιᾷσει τίνος τῶν ἐπὶ ἔσται γυνή;». Ὁ-
 ρα τοῖσι διδασκαλικῶς ἀποκρινόμενον. Εἰ γὰρ καὶ ἀπὸ κακουργίας προσῆλθον, ἀλλ' ὅμως καὶ ἀγνοίας ἢ ἐρώτησις ἦν μᾶλλον. Διὸ οὐδὲ λέγει αὐτοῖς, ὑποκριταί.

Εἶτα ἵνα μὴ ἐγκαλέσῃ, διατὶ ἐπὶ μίαν ἔσχον, προσιτιθέα-
 15 οὖσι τὸν Μωϋσέα· καίτιοιγε, ὅπερ ἔφθην εἰπὼν, πλάσμα ἦν, ὥς ἔγωγε οἶμαι. Οὐ γὰρ ἂν ὁ τρίτος ἔλαβε, τοὺς δύο νυμφίους νεκροὺς γενομένους ἰδὼν· εἰ δὲ ὁ τρίτος, ἀλλ' οὐχ ὁ τέταρτος, οὐδὲ ὁ πέμπτος· εἰ δὲ καὶ οὗτοι, πολλῷ μᾶλλον ὁ ἕκτος ἢ ὁ ἕβδομος οὐκ ἂν προσῆλθον, ἀλλ' οἰωνίσαντο ἂν
 20 τὴν γυναῖκα. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι. Εἰ γὰρ νῦν πολλοὶ τοῦτο πάσχουσι, πολλῷ μᾶλλον τότι ἐκεῖνοι· ὅπου γε καὶ χωρὶς τούτου πολλάκις τὸ οὕτω συνοικεῖν ἔφυγον, καὶ ταῦτα τοῦ νόμου καταγάζοντες. Οὕτω γοῦν ἡ Ροῦθ ἢ Μωαβίτις ἐκείνη γυνὴ πρὸς τὸν μακροτέρω τῆς συγγενείας ἐξεκυλίσθη·
 25 καὶ ἡ Θάμαρ δὲ ἐντεῦθεν παρὰ τοῦ κηδεστοῦ κλέψαι οσπέρμα κατηναγκάζετο.

θὰ τὸν φέρουν εἰς ἀμηχανίαν, καὶ ἐπιδιώκοντες ν' ἀνατρέψουν καὶ τὰ δύο· καὶ τὸ ὅτι θὰ γίνῃ ἀνάστασις καὶ ὅτι ἡ ἀνάστασις θὰ εἶναι τέτοιου εἴδους.

Πάλιν δὲ καὶ αὐτοὶ τὸν προκαλοῦν μὲ κάποιαν δῆθεν ἡπιότητα, λέγοντες· «Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς εἶπεν· ἐὰν κάποιος ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ τέκνα, θὰ νυμφευθῇ ὁ ἀδελφός του τὴν γυναῖκα καὶ θ' ἀναστήσῃ ἀπογόνους διὰ τὸν ἀδελφόν του. Ὑπῆρχον δὲ μεταξὺ μας ἑπτὰ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος νυμφευθεὶς, ἀπέθανε καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀπογόνους, ἄφησε τὴν γυναῖκα του εἰς τὸν ἀδελφόν του. Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ μὲ τὸν δεύτερον καὶ μὲ τὸν τρίτον μέχρι καὶ τὸν ἔβδομον. Ὑστερα ἀπέθανε καὶ ἡ γυναῖκα. Κατὰ τὴν ἀνάστασιν λοιπὸν ποίου θὰ εἶναι ἡ γυναῖκα;». Πρόσεχε πού τοὺς ἀπαντᾷ ὡσὰν διδάσκαλος. Διότι ἂν καὶ τὸν ἐπλησίασαν ἀπὸ πονηρίαν, ἀλλ' ὅμως περισσότερον ἢ ἐρώτησίς των ἦτο ἐρώτησις ἀγνοίας. Διὰ τοῦτο δὲν τοὺς ὀνομάζει ὑποκριτάς.

Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ μὴ τοὺς κατηγορήσῃ, διατιοὶ ἑπτὰ ἀδελφοὶ ἔλαβον μίαν γυναῖκα, ἀναφέρει καὶ τὸν Μωϋσῆ· ἂν καὶ βέβαια, ὅπως προανέφερα, ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην μου, φανταστικὴ ὑπόθεσις. Διότι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν νυμφευθῇ ὁ τρίτος, βλέπων τοὺς δύο πρώτους νυμφίους νὰ πεθαίνουν· ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ ἔκανεν ὁ τρίτος, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνεν ὁ τέταρτος, οὔτε καὶ ὁ πέμπτος· καὶ ἂν δὲ τὸ ἔκαμνον αὐτοί, κατὰ ἓνα μεγαλύτερον λόγον δὲν θὰ τὴν ἐνυμφεύοντο ὁ ἕκτος ἢ ὁ ἔβδομος, ἀλλὰ θὰ ἐθεωροῦσαν τὴν γυναῖκα σημαδιακὴν. Διότι τέτοιοι εἶναι οἱ Ἰουδαῖοι. Ἐὰν βέβαια αὐτὸ συμβαίνει τώρα εἰς πολλούς, πολὺ περισσότερον συνέβαινε τότε εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πολλὰς φορὰς καὶ χωρὶς νὰ συμβῇ αὐτὸ ἀπέφευγον τὴν συνοίκησιν αὐτοῦ τοῦ εἴδους, καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴν πού τοὺς τὸ ὑπεχρέωνεν ὁ νόμος. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Ρούθ, ἡ Μωαβίτις ἐκείνη γυναῖκα, ἔλαβεν ἄνδρα τῆς τὸν μακρυνὸν συγγενὴ τῆς, καὶ ἡ Θάμαρ πάλιν διὰ τὸν ἴδιον λόγον ἐξηναγκάζετο νὰ κλέψῃ σπέρμα ἀπὸ τὸν πενθερόν της.

Καὶ τίνας ἔνεκεν οὐκ ἔπλασαν δύο ἢ τρεῖς, ἀλλ' ἐπιά;
 Ὡστε ἐκ περιουσίας κωμωδεῖσθαι, ὡς ᾧοντο, τὴν ἀνάστασιν.
 Διὸ καὶ λέγουσι, «πάντες ἔσχον αὐτήν», ὡς εἰς ἄπορόν τι
 αὐτὸν ἐμβάλλοντες. Τί οὖν ὁ Χριστός; Πρὸς ἀμφότερα ἀπο-
 5 κρίνεται, οὐ πρὸς τὰ ῥήματα, ἀλλὰ πρὸς τὴν γνώμην ἰσιά-
 μενος, καὶ πανταχοῦ τὰ ἀπόρρητα αὐτῶν ἐκκαλύπτων, καὶ ποτὲ
 μὲν αὐτὰ ἐκπομπεύων, ποτὲ δὲ τῷ συνειδότι τῶν ἐρωτῶν-
 των ἀφιεῖς τὸν ἔλεγχον. Ὅρα γοῦν ἐνταῦθα πῶς ἀμφότερα
 δείκνυσιν, καὶ διὸ ἀνάστασις ἔσται, καὶ διὸ οὐ τοιαύτη ἀνά-
 10 στασις, οἷαν ὑποπιεύουσι. Τί γάρ φησι; «Πλανᾶσθε, μὴ εἰ-
 δότες τὰς Γραφάς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ». Ἐπειδὴ
 γὰρ ὡς εἰδότες, Μωϋσέα προβάλλονται καὶ τὸν νόμον, δεί-
 κνυσιν διὸ τοῦτο μάλιστα ἀγνοούντων ἔστι τὰς Γραφάς τὸ
 ἐρώτημα. Ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τὸ πειράζειν αὐτοῖς ἦν, ἐκ τοῦ
 15 τὰς Γραφάς ἀγνοεῖν, καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν μὴ εἰδέναι
 ὡς χρή. Τί οὖν θαυμασιόν, φησὶν, εἰ ἐμὲ πειράζετε τὸν ἔτι
 ἀγνοούμενον ὑμῖν, ὅπου γε οὐδὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν ἴστε,
 ἥς τοσαύτην πείραν εἰλήφατε, καὶ οὐτε ἐκ κοινῶν ἐννοιῶν,
 οὐτε ἀπὸ Γραφῶν αὐτὴν ἔγνωτε· εἰ ἄρα καὶ κοινοὶ λογισμοὶ
 20 τοῦτο παρέχουσιν εἰδέναι, διὸ τῷ Θεῷ πάντα δυνατά.

3. Καὶ πρῶτον μὲν πρὸς τὸ ἐρωτηθὲν ἀποκρίνεται. Ἐ-
 πειδὴ γὰρ τοῦτο αἴτιον ἦν αὐτοῖς τοῦ μὴ νομίζειν ἀνάστασιν,
 τὸ νομίζειν τοιαύτην εἶναι τὴν τῶν πραγμάτων κατὰστασιν,
 τὸ αἴτιον θεραπεύει, εἶτα καὶ τὸ σύμπτωμα (ἀπὸ γὰρ τούτου
 25 καὶ τὸ νόσημα γέγονε), καὶ δείκνυσιν τῆς ἀναστάσεως τὸν
 τρόπον. «Ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει», φησὶν, «οὐτε γαμοῦσιν, οὐ-

Καὶ διὰ ποῖον λόγον δὲν ἔπλασαν μὲ τὴν φαντασίαν τοὺς δύο ἢ τρεῖς, ἀλλὰ ἐπὶ ἀδελφούς; Μὲ σκοπὸν νὰ γελοιοποιήσουν, ὅπως ἐνόμιζον, εἰς πολὺν μεγάλον βαθμὸν τὴν ἀνάστασιν. Διὰ τοῦτο καὶ λέγουν, «ὅλοι ἐνυμφεύθησαν αὐτήν», ὥστε νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς ἀμηχανίαν. Ποίαν ἀπάντησιν λοιπὸν δίδει ὁ Χριστός. Δίδει ἀπάντησιν καὶ πρὸς τὰ δύο, καὶ συγκεντρώνει τὴν προσοχὴν τοῦ ὅχι εἰς τὰ λόγια των, ἀλλὰ εἰς τὰς σκέψεις των, καὶ πάντοτε φέρει εἰς τὸ φῶς τὰ ἀπόκρυφα σχέδιά των, καὶ ἄλλοτε μὲν ἐκπομπεύων αὐτά, ἄλλοτε δὲ ἀφήνων τὸν ἔλεγχον εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν πρὸς τὸν ἐρωτοῦν. Πρόσεχε λοιπὸν ἐδῶ πῶς δεικνύει καὶ τὰ δύο, καὶ ὅτι θὰ συμβῇ ἀνάστασις καὶ ὅτι δὲν θὰ εἶναι ἡ ἀνάστασις τέτοια, ὅπως τὴν φαντάζονται αὐτοί. Τί λέγει δηλαδῆ; «Πλανᾶσθε, ἐπεὶ δὲν γνωρίζετε τὰς Γραφάς, οὐτε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ». Ἐπεὶ δὲν δηλαδῆ προβάλλουν τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν νόμον ὡς διῆθεν γινῶσται αὐτοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶναι κατ' ἐξοχὴν δεῖγμα ἀγνοίας τῶν Γραφῶν. Διότι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἔφθανον εἰς τὸ σημεῖον νὰ τὸν πειράζουν, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δηλαδῆ δὲν γινώριζον τὰς Γραφάς καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐγινώριζον ὅπως ἔπρεπε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Τί τὸ ἀξιοθαύμαστον λοιπόν, λέγει, ἐὰν πειράζετε ἐμένα, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζετε ἀκόμη, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν γνωρίζετε οὔτε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας τόσην ἀπόδειξιν ἔχετε λάβει, καὶ δὲν τὴν ἐγνωρίσατε οὔτε ἀπὸ τὰς κοινὰς ἐννοίας οὔτε ἀπὸ τὰς Γραφάς, μολοντί βέβαια καὶ ἡ κοινὴ λογικὴ παρέχει αὐτὴν τὴν δυνατότητα γνώσεως, ὅτι δηλ. εἰς τὸν Θεὸν εἶναι τὰ πάντα δυνατά.

3. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρώτησίν των. Ἐπεὶ δὲν δηλαδῆ αὐτὸ ἦτο ἡ αἰτία τὸ ὅτι δὲν ἐπίστευον εἰς ἀνάστασιν, τὸ ὅτι ἐνόμιζον ὅτι ἦτο τέτοια ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, κατ' ἀρχὴν θεραπεύει τὴν αἰτίαν τῆς ἀπιστίας καὶ ἔπειτα καὶ τὴν συνέπειαν αὐτῆς (διότι ἀπὸ αὐτὸ προήρχετο καὶ τὸ νόσημα), καὶ δεικνύει τὸν τρόπον τῆς ἀναστάσεως. Διότι λέγει· «Κατὰ τὴν ἀνάστασιν οὔτε νυμφεύονται,

- τε γαμίσκονται, ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ». Ὁ δὲ Λουκᾶς φησιν «ὡς υἱοὶ Θεοῦ». Εἰ τοίνυν οὐ γαμοῦσι, περιττὴ ἡ ἐρώτησις. Οὐ μὴν ἐπειδὴ οὐ γαμοῦσι, διὰ τοῦτο ἄγγελοι, ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ἄγγελοι, διὰ τοῦτο οὐ γαμοῦσιν.
- 5 Ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερα πολλὰ ἀνεῖλεν, ἅπερ ἅπαντα δι' ἐνὸς ῥήματος ὁ Παῦλος ἠνέξατο εἰπὼν «παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου». Καὶ διὰ μὲν τούτων ἐδήλωσεν ἡλικίαν ἢ ἀνάστας· ὅτι δὲ καὶ ἀνάστας ἐστι, δείκνυσιν. Καίτοι συν-
 αποδέδεικται τῷ εἰρημένῳ καὶ τοῦτο, ἀλλ' ὅμως ἐκ περιου-
 10 σίας τῷ λόγῳ πάλιν προστίθῃσι λέγων. Οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ ἐρώτημα ἔστι μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτῶν. Οὕτως ὅταν μὴ σφόδρα κακουργῶσιν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες ἐρω-
 τῶσι, καὶ ἐκ περιουσίας διδάσκει· ὅταν δὲ ἀπὸ κακίας μόνης, οὐδὲ πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀποκρίνεται.
- 15 Καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως ἐπισιομίζει αὐτούς, ἐπειδὴ κακεῖνοι Μωϋσέα προεβάλοντο, καὶ φησὶ «περὶ δὲ τῆς ἀνα-
 σιάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς
 Ἀβραάμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; Οὐκ ἐστι
 Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων». Οὐαὶ τῶν οὐκ ὄντων, φησί,
 20 καὶ καθάπαξ ἀφανισθέντων, καὶ οὐκέτι ἀναστησομένων. Οὐ
 γὰρ εἶπεν, ἤμην, ἀλλ', εἰμὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν ζώντων.
 Ὡς περὶ γὰρ ὁ Ἀδάμ, εἰ καὶ ἔζη τῇ ἡμέρᾳ ἣ ἔφαγεν ἀπὸ
 τοῦ ξύλου, ἀπέθανε τῇ ἀποφάσει, οὕτω καὶ οὗτοι, εἰ καὶ
 ἐτεθνήκεσαν, ἔζων τῇ ὑποσχέσει τῆς ἀνασιάσεως.
- 25 Πῶς οὖν φησιν ἀλλαχοῦ, «ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων
 κυριεύσῃ»; Ἀλλ' οὐκ ἐστὶν ἐναντίον τοῦτο ἐκεῖνον. Νεκρῶν

4. Λουκᾶ 20, 36.

5. Α' Κορ. 7, 31.

6. Ἐξ. 3, 6.

7. Ρωμ. 14, 9.

οὔτε ὑπανδρεύονται, ἀλλ' εἶναι ὅπως οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανόν». Ὁ δὲ Λουκᾶς λέγει, «ὅπως οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ»⁴. Ἐὰν λοιπὸν δὲν νυμφεύωνται, εἶναι περιττὴ ἡ ἐρώτησις. Βέβαια εἶναι ἄγγελοι, ὅχι ἐπειδὴ δὲν νυμφεύονται, ἀλλ' ἐπειδὴ ζοῦν ὡς ἄγγελοι, διὰ τοῦτο δὲν νυμφεύονται. Μὲ τὴν ἀπάντησίν του αὐτὴν καὶ πολλὰ ἄλλα ἀνήρησε, τὰ ὁποῖα ὅλα μαζὶ ὑπηνίχθη ὁ Παῦλος μὲ ἓνα λόγον του ὡς ἐξῆς· «Διότι παρέρχεται ἡ μορφή τοῦ κόσμου αὐτοῦ»⁵. Καὶ μὲ αὐτὰ ἐφανέρωσε μὲν τί λογῆς θὰ εἶναι ἡ ἀνάστασις, ἀποδεικνύει ὅμως ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀνάστασις. Μολοντί βέβαια ἀποδεικνύεται μὲ τοὺς λόγους του αὐτοὺς καὶ αὐτό, ἀλλ' ὅμως ἐπεκτείνει τὸν λόγον του καὶ προσθέτει καὶ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἄλλα λόγια. Διότι δὲν ἐσταμάτησε μόνον εἰς τὸ ἐρώτημά των, ἀλλ' ἐπροχώρησε καὶ εἰς τὰς ἀποκρύφους σκέψεις των. Ἔτσι, ὅταν δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ κακουργία των, ἀλλὰ τὸν ἐρωτοῦν ἀπὸ ἄγνοιαν, τοὺς διδάσκει τότε ἐν ἐκτάσει, ὅταν ὅμως ἐρωτοῦν ἀπὸ κακίαν καὶ μόνον, τότε δὲν ἀπαντᾷ οὔτε καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των.

Καὶ πάλιν τοὺς ἀποστομώνει ἀπὸ τὰ γραφόμενα τοῦ Μωϋσέως, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνοι προέβαλλον τὸν Μωϋσῆ, καὶ λέγει· «Σχετικὰ δὲ μὲ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν δὲν ἀνεγνώσατε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς Ἀβραάμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; Δὲν εἶναι ὁ Θεός, Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων»⁶. Δὲν εἶναι, λέγει, Θεὸς ἀνυπάρκτων καὶ πού ἐξηφανίσθησαν ἅπαξ διὰ παντὸς καὶ πού δὲν πρόκειται ν' ἀναστηθοῦν. Διότι δὲν εἶπεν, "Ἡμῶν", ἀλλ' «εἶμαι· εἶμαι Θεὸς αὐτῶν πού ὑπάρχουν καὶ πού εἶναι ζωντανοί. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ὁ Ἀδάμ, ἂν καὶ ἔζη κατὰ τὴν ἡμέραν πού ἔφαγεν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ ἀπηγορευμένου δένδρου, ὅμως ἀπέθανεν ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασίν του, ἔτσι καὶ αὐτοί, ἂν καὶ εἶχον ἀποθάνει, ἔζων μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἀναστάσεως.

Πῶς λοιπὸν λέγει εἰς ἄλλο σημεῖον, «διὰ τὴν κυρίαρχον τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζώντων»⁷; Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀντιτίθεται εἰς ἐκεῖνο. Διότι ἐδῶ ὀνομάζει νεκροὺς καὶ αὐτοὺς

γὰρ ἐνιαυθὰ φησι, τῶν καὶ αὐτῶν ζήσεσθαι μελλόντων. "Αλλως δὲ καὶ ἕτερον τό, «ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ», καὶ τό, «ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ». Οἶδε δὲ καὶ ἄλλην νεκρότητα, περὶ ἧς φησιν «ἄφετε τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς
 5 ἑαυτῶν νεκρούς».

«Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ». Οὐδὲ ἐνιαυθα οἱ Σαδδουκαῖοι· ἀλλ' οὗτοι μὲν ἡτιηθέντες ἀναχωροῦσι, τὸ δὲ ἀδέκαστον πλῆθος καρποῦται τὴν ὠφέλειαν. Ἐπεὶ οὖν τοιαύτη ἡ ἀνάστασις, φέρε πάντα ποιῶ-
 10 μεν, ἵνα τῶν πρωτείων ἐκεῖ τύχωμεν. Εἰ δὲ δοκεῖ, καὶ πρὸ τῆς ἀναστάσεως δείξωμεν ὑμῖν τινὰς ταῦτα ἐντεῦθεν ἐπιτηδεύοντι καὶ καρπουμένους, πάλιν ἐπὶ τὰς ἐρήμους ἀπελθόντες. Πάλιν γὰρ τῶν αὐτῶν ἄφομαι λόγων, ἐπειδὴ μετὰ πλείονος ἡδονῆς ἀκούοντις ὑμᾶς βλέπω. Ἰδωμεν τοίνυν
 15 καὶ τήμερον τὰ σιραιόπεδα τὰ πνευματικά· ἴδωμεν τὴν φύβου καθαρὰν ἡδονήν. Οὐ γὰρ μετὰ δοράτων εἰσὶν ἐσκηνωμένοι, καθάπερ οἱ σιραιῶται (ἐνιαυθα γὰρ πρῶην κατέλυσα τὸν λόγον), οὐδὲ μετὰ ἀσπίδων καὶ θωράκων, ἀλλὰ γυμνοὺς ὄψει τούτων ἀπάντων, καὶ τοιαῦτα ἐργαζομένους, οἷα οὐδὲ
 20 μετὰ ὅπλων ἐκείνοι. Καὶ εἰ δύνασαι συνιδεῖν, ἔλθέ, καὶ χεῖρά μοι ὀρεξον, καὶ ἴωμεν εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον ἀμφοότεροι, καὶ ἴδωμεν τὴν παράταξιν. Καὶ γὰρ καὶ οὗτοι καθ' ἑκάστην πολεμοῦσι τὴν ἡμέραν καὶ σφάτιουσιν τοὺς ὑπεναντίους καὶ νικῶσι τὰς ἐπιθυμίας ἀπάσας τὰς ἐπιβουλευούσας ἡμῖν.
 25 Καὶ ὄψει ταύτας ἐρριμμένας χαμαί, καὶ μὴδὲ σπαίρειν δυναμένας· ἀλλὰ τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο διὰ τῶν ἔργων δεικνύμενον, διτι «οἱ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις».

Εἶδες πλῆθος νεκρῶν κειμένων, ἐσφαγμένων τῇ μαχαί-

πὺν πρόκειται νὰ ζήσουν εἰς τὸ μέλλον. ἝΑλλωστε δὲ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα τὸ «ἐγὼ ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ» καὶ τὸ «διὰ νὰ ἐξουσιάσῃ νεκροὺς καὶ ζῶντας». Γνωρίζει δὲ καὶ ἄλλην νεκρότητα, περὶ τῆς ὁποίας λέγει· «Ἀφήσατε τοὺς νεκροὺς νὰ θάψουν τοὺς νεκρούς των»⁸.

«Καὶ ὅταν ἤκουσαν τὰ πλήθη τοὺς λόγους αὐτοὺς ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του». Οὔτε συμπεριλαμβάνονται μεταξὺ αὐτῶν καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι· ἄλλ' αὐτοὶ μὲν μετὰ τὴν ἦταν των ἀναχωροῦν, τὸ δὲ ἀμερόληπτον πλῆθος καρποῦται τὴν ὠφέλειαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν τέτοια εἶναι ἡ ἀνάστασις, ἃς κάνωμεν τὰ πάντα, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ πρωτεῖα ἐκεῖ. Ἐὰν δὲ θέλετε, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν νὰ σᾶς δείξωμεν ὠρισμένους πὺν ἐπιδιώκουν αὐτὰ καὶ εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν καὶ ἀπολαμβάνουν τοὺς καρπούς, πάλιν θὰ μεταβῶμεν νοερῶς εἰς τὰς ἐρήμους. Πάλιν δηλαδὴ θ' ἀναφέρω τοὺς ἰδίους λόγους, ἐπειδὴ σᾶς βλέπω ν' ἀκοῦτε μὲ πάρα πολλὴν εὐχαρίστησιν. ἝΑς στρέψωμεν λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς μας καὶ σήμερον πρὸς τὰ πνευματικὰ στρατόπεδα καὶ ἃς ἐξετάσωμεν τὴν ἡδονὴν πὺν εἶναι καθαρὴ ἀπὸ φόβον. Διότι δὲν ἔχουν κατασκηνώσει μὲ δόρατα, ὅπως ἀκριβῶς οἱ στρατιῶται (διότι ἐδῶ παλαιότερα τελείωσα τὸν λόγον), οὔτε μὲ ἀσπίδας καὶ θώρακας, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἰδῆς γυμνοὺς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ παρόμοια καὶ νὰ πράττουν τέτοια πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤμποροῦν ἐκεῖνοι νὰ τὰ πράξουν οὔτε μὲ τὰ δειλά. Καὶ ἐὰν ἤμπορῆς νὰ τοὺς ἐξετάσῃς μαζί μου, ἔλα καὶ δῶσε μου χεῖρα βοηθείας καὶ ἃς μεταβῶμεν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν καὶ ἃς ἰδοῦμεν τὴν παράταξιν. Καθ' ὅσον καὶ αὐτοὶ πολεμοῦν καθημερινῶς καὶ σφάζουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ νικοῦν ὅλας τὰς ἐπιθυμίας πὺν μᾶς ἐπιβουλεύονται. Καὶ θὰ τὰς ἰδῆς νὰ εἶναι πεταγμένοι κάτω καὶ νὰ μὴ ἤμποροῦν οὔτε νὰ σπαράζουν, ἀλλ' ν' ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἔργων τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο λόγιον, ὅτι «οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ ἐσταύρωσαν τὴν σάρκα μαζί μὲ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας»⁹.

Εἶδες πλῆθος νεκρῶν πὺν εὐρίσκονται κάτω πεταγμένοι,

ρα τοῦ Πνεύματος; Διὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκεῖ μέθη, οὐδὲ
 ἀδηφαγία. Καὶ δείκνυσιν ἡ τράπεζα καὶ τὸ τρόπαιον τὸ ἐπ'
 αὐτῇ ἐσθητός. Ἡ γὰρ μέθη καὶ ἡ ἀδηφαγία κεῖται νεκρὰ
 διὰ τῆς ὑδροποσίας τροπωθεῖσα, τὸ πολυειδὲς τοῦτο καὶ
 5 πολυκέφαλον θηρίον. Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς μυθοποιουμένης
 Σκύλλης καὶ Ὑδρας, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς μέθης πολλάς ἐστι
 κεφαλὰς ἰδεῖν· ἐντιεῦθεν πορνείαν, ἐκεῖθεν ὀργήν, ἄλλοθεν
 βλακείαν, εἰτέρωθεν ἔρωτας ἀτόπους φρυμένους· ἀλλὰ πάντα
 ταῦτα ἀνήρηται. Καίτοιγε ἐκεῖνα πάντα τὰ σιραιόπεδα, καὶ
 10 μυρίων περιγέγωννται πολέμων, ὑπὸ τούτων ἀλίσκονται· καὶ
 οὔτε δπλα, οὔτε δόρατα, οὐχ ὅπερ ἂν ἔτιερον ἦ, δύναται πρὸς
 ταύτας σιῆσαι τὰς φάλαγγας, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς γίγαντας,
 τοὺς ἀριστιάς, τοὺς τὰ μυρία ἀνδραγαθοῦντας εὗροις ἂν
 χωρὶς δεσμῶν δεδεμένους ὕπνω καὶ μέθῃ, χωρὶς σφαγῆς
 15 καὶ τραυμάτων, καθάπερ τοὺς τειτραυματισμένους, κειμένους,
 μᾶλλον δὲ καὶ χαλεπώτερον. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ καὶ σπαίρου-
 οιν, οὔτοι δὲ οὐδὲ τοῦτο, ἀλλ' εὐθέως καταπίπτουσιν.

Ὅρῃς δι· μεῖζον τοῦτο τὸ σιραιόπεδον καὶ θαυμασιότε-
 ρον; τοὺς γὰρ ἐκείνων περιγινομένους πολεμίους ἀναιρεῖ τῷ
 20 θελήσει μόνον. Οὕτω γὰρ αὐτὴν ἀσθενῆ τὴν μητέρα ἀπάντων
 τῶν κακῶν ποιοῦσιν, ὥς μηδὲ ἐνοχλεῖν λοιπόν· τοῦ δὲ σιραι-
 οῦ κειμένου καὶ τῆς κεφαλῆς ἀνηρημένης, καὶ τὸ λοιπὸν
 σῶμα ἡσυχάζει. Καὶ τὴν νίκην ταύτην ἕκαστον τῶν ἐκεῖ
 μερόντων ἐργαζόμενον ἴδοι τις ἂν. Οὐ γὰρ ὥσπερ ἐπὶ τού-
 25 τῶν τῶν πολέμων, εἰς ὅσον ἑνὸς τις λάβῃ πληγὴν, εἰτέρω

καὶ ποὺ ἔχουν σφαγῇ ἀπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος. Διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μέθη οὔτε πολυφαγία. Καὶ τὸ ἀποδεικνύει αὐτὸ ἡ τράπεζα καὶ τὸ τρόπαιον ποὺ εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς αὐτήν. Διότι ἡ μέθη καὶ ἡ πολυφαγία εἶναι νεκρά, κατατροπωθεῖσα διὰ τῆς ὑδροποσίας, τὸ πολύμορφον αὐτὸ καὶ πολυκέφαλον θηρίον. Διότι ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς μυθικῆς Σκύλλας καὶ τῆς Ὑδρας, ἔτσι καὶ εἰς τὴν μέθην εἶναι δυνατόν νὰ ἰδοῦμεν πολλὰς κεφαλὰς· ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὴν πορνείαν, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν ὀργήν, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν βλακείαν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ φυτρώνουν οἱ παράλογοι ἔρωτες· ὅλα αὐτὰ ὅμως εἰς αὐτοὺς ἔχουν ἑξαφανισθῇ. Μολονότι βέβαια ὅλα ἐκεῖνα τὰ στρατεύματα, ἂν καὶ νικοῦν εἰς πάρα πολλοὺς πολέμους, ὅμως κατακυριεύονται ἀπὸ αὐτὰ τὰ πάθη· καὶ οὔτε ὅπλα, οὔτε δόρατα, οὔτε οἰοδήποτε ἄλλο ἡμπορεῖ ν' ἀντισταθῇ ἀπέναντι εἰς αὐτὰς τὰς φάλαγγας, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς γίγαντας, ποὺ ἀριστεύουν καὶ ἐπιτυχάνουν ἀμέτρητα ἀνδραγαθήματα, εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς εὕρῃς χωρὶς δεσμὰ δεμένους μὲ τὸν ὕπνον καὶ τὴν μέθην, χωρὶς σφαγὴν καὶ τραύματα, νὰ εἶναι ἑξαπλωμένοι ὅπως ἀκριβῶς οἱ τραυματισμένοι, μᾶλλον δὲ καὶ εἰς πολὺ πῶς χειροτέραν κατάστασιν. Διότι ἐκεῖνοι μὲν τουλάχιστον σπαράζουν, ἐνῶ αὐτοὶ δὲν παθαίνουν οὔτε αὐτό, ἀλλ' ἀμέσως πίπτουν κάτω.

Βλέπεις αὐτὸ τὸ στράτευμα ὅτι εἶναι πολὺ πῶς σπουδαῖον καὶ πολὺ πῶς ἀξιοθαύμαστον; διότι καταβάλλει τοὺς ἐχθροὺς ποὺ ἔρχονται ἐναντίον του ἀπλῶς καὶ μόνον μὲ τὴν θέλησιν. Τόσον πολὺ δὲ ἑξασθενοῦν αὐτήν, ποὺ εἶναι μητέρα ὅλων τῶν κακῶν, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς οὔτε κἂν νὰ τοὺς ἐνοχλῇ· διότι ὅταν ὁ στρατηγὸς εὐρίσκεται κατάκοιτος καὶ ἔχει συντριβῇ ἡ κεφαλὴ, ἡσυχάζει καὶ τὸ ὑπόλοιπον τὸ σῶμα. Καὶ τὴν νίκην αὐτὴν εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ἰδῇς νὰ τὴν κατορθώσῃ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ διαμένουν ἐκεῖ. Διότι δὲν συμβαίνει ἐδῶ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει μὲ τοὺς ἐχθροὺς, ἐὰν δηλαδὴ κάποιος πληγῇ ἀπὸ κάποιον, νὰ πῶς καὶ κάτω μία διὰ πάντα νεκρός, καὶ νὰ μὴ χρειάζεται εἰς τὸ ἐξῆς τὸ κτύπημα ἀπὸ κάποιον ἄλλον,

λοιπὸν οὐκ ἔστι βαρὺς καταπεσὼν ἅπαξ· ἀλλ' ἀνάγκη πάντως
 τὸ θηρίον τοῦτο παίειν· καὶ ὁ μὴ πλήξας αὐτὴν καὶ κατα-
 βαλὼν, ἐνοχλεῖται πάντως.

4. Εἶδες νίκην λαμπράν; Οἷον γὰρ τὰ στρατόπεδα τὰ παν-
 5 ταχοῦ τῆς οἰκουμένης ὁμοῦ συνελθόντα σιῆσαι ἱρόπαιον οὐκ
 ἰσχύει, τοῦτο ἕκαστος ἐκείνων ἴσησι καὶ πάντα ἀναμέμικται
 τειρωμένα, παράφορα παραπληξίας ῥήματα, νοήματα μα-
 νικά, ἀηδὴς ὑψος, πάντα ὅσα ἀπὸ μέθης ὀπλίζεται. Καὶ
 μιμοῦνται τὸν ἐσπιῶν δεσπότην, ὃν ἡ Γραφή θαυμάζουσα
 10 ἔλεγεν· «ἐκ χειμάρρου ἐν ὁδῷ πίεται διὰ τοῦτο ὑψώσει
 κεφαλὴν».

Βούλεσθε καὶ ἕτερον πληθὺς νεκρῶν ἰδεῖν; Ἴδωμεν τὰς
 ἐκ τῆς ἱουδαίας ἐπιθυμίας, τὰς ἐκ τῶν ὀφιοποιῶν, τῶν μα-
 γείρων, τῶν τραπεζοποιῶν, τῶν πλακωντοποιῶν. Αἰσχύνομαι
 15 μὲν γὰρ πάντα διηγούμενος· πλην ἀλλ' ὅμως ἐρῶ τὰς ὀρνεις
 τὰς ἀπὸ Φάσιδος, τοὺς ζωμοὺς τοὺς χύδην μιγνυμένους, τὰ
 ὑγρά, τὰ ξηρὰ ἐδέσματα, τοὺς περὶ τούτων κειμένους νόμους.
 Καθάπερ γάρ τινα πόλιν διοικοῦντες καὶ στρατόπεδα δια-
 τάτιοντες, οὕτω καὶ οὗτοι, τὸ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ καὶ τὸ
 20 δεύτερον νομοθετοῦσι καὶ κατατάττουσι. Καὶ οἱ μὲν πρῶτον
 ὀρνεις ἐπ' ἀνδράκων ὠπιημένας, ἐνδοθεν μεμεσιωμένας ἰ-
 χθῶν εἰσάγουσιν, ἕτεροι δὲ ἄλλοθεν τὰ προσίμια ποιοῦνται
 τῶν παρανόμων τούτων δειπνῶν· καὶ ἄμιλλα πολλὴ περὶ τού-
 των, καὶ ὑπὲρ ποιότητος καὶ ὑπὲρ τάξεως καὶ ὑπὲρ πλήθους·
 25 καὶ φιλοτιμοῦνται ἑφ' οἷς κατορύττεσθαι ἔδει, οἱ μὲν διὰ τὸ
 ἡμῖν τῆς ἡμέρας ἀνάλωσαν, οἱ δὲ πᾶσαν αὐτήν, οἱ δὲ διὰ
 καὶ τὴν νύκτα προσέθηκαν λέγοντες. Ἴδε τὸ μέτρον, ταλαί-

ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη ὅλοι νὰ κτυποῦν τὸ θηρίον αὐτό· καὶ αὐτὸς ποὺ δὲν τὴν ἐκτύπησε θανάσιμα καὶ δὲν τὴν κατέβαλε ὅπως δῆποτε ἐνοχλεῖται ἀπὸ αὐτὴν.

4. Εἶδες νίκην λαμπράν; Διότι ἕνα τέτοιο τρόπαιον ποὺ δὲν ἤμποροῦν νὰ τὸ στήσουν ἐὰν συγκεντρωθοῦν τὰ στρατεύματα ὁλοκλήρου τῆς οἰκουμένης, αὐτὸ τὸ στήνει ὁ καθέννας ἀπὸ ἐκείνους. Καὶ ὅλα εὐρίσκονται κάτω πληγωμένα καὶ ἀνακατωμένα, παράφορα λόγια παραφροσύνης, σκέψεις μανιώδεις, ἡ ἀηδιαστικὴ ἀλαζονεία, ὅλα γενικῶς ἐκείνα ποὺ ὀπλίζονται ἀπὸ τὴν μέθην. Καὶ μιμοῦνται τὸν Κύριόν των, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Γραφὴ μὲ θαυμασμὸν ἔλεγεν· «Θὰ πῆ ἀπὸ χεῖμαρρον ποὺ εὐρίσκεται παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ διὰ τοῦτο θὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν του»¹⁶.

Θέλετε νὰ ἰδῆτε καὶ ἄλλο πλῆθος νεκρῶν; Ἄς ἰδοῦμεν τὰς ἐπιθυμίας ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν τρυφήν, αὐτὰς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ πολυτελῆ φαγητά, ἀπὸ τοὺς μαγεῖρους, ἀπὸ τοὺς τραπεζοκόμους καὶ τοὺς ζαχαροπλάστας. Ἐντρέπομαι βέβαια νὰ τὰ διηγούμαι ὅλα αὐτά, πλὴν ὅμως θ' ἀναφέρω τὰ πουλιά ἀπὸ τὴν Φάσιδα, τοὺς ζωμοὺς μὲ τὴν τόσῃν ποικιλίαν των, τὰ ποτά, τοὺς ξηροὺς καρπούς, τοὺς νόμους σχετικὰ μὲ ὅλα αὐτά. Διότι ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ ποὺ διοικοῦν κάποιαν πόλιν καὶ διατάσσουν στρατεύματα, ἔτσι καὶ αὐτοὶ νομοθετοῦν καὶ ὀρίζουν ποῖο φαγητὸν θὰ εἶναι τὸ πρῶτον, ποῖο τὸ δεύτερον. Καὶ ἄλλοι μὲν παρουσιάζουν ὡς πρῶτον φαγητὸν πουλιά ψημένα ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα γεμάτα ἐσωτερικὰ μὲ ψάρια, ἄλλοι δὲ κατ' ἄλλον τρόπον παρασκευάζουν τὰ εἰς τὴν ἀρχὴν προσφερόμενα φαγητὰ αὐτῶν τῶν παρανόμων δείπνων. Καὶ ὑπάρχει μεγάλη ἄμιλλα δι' ὅλα αὐτά, καὶ διὰ τὴν ποιότητα καὶ διὰ τὴν τάξιν καὶ διὰ τὸ πλῆθος. Καὶ νοιώθουν ὑπερηφάνειαν διὰ πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ κρύπτονται μέσα εἰς τὴν γῆν, οἱ μὲν, διότι κατηνάλωσαν τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας, οἱ δὲ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλοι διότι ἐπρόσθεσαν εἰς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, διασκεδάζοντες. Πρόσεξε, ταλαίπωρε, τὸν μικρὸν κῶρον τῆς κοιλίας

πωρε, τῆς γαστρὸς καὶ αἰσχύνηται τὴν ἄμειρον σπουδὴν.

Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον παρὰ τοῖς ἀγγέλοις ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ αὖται πᾶσαι αἱ ἐπιθυμίαι νεκραί. Οὐ γὰρ εἰς πλησμονὴν καὶ ἰσχυρὴν, ἀλλ' εἰς χρεῖαν αὐτοῖς αἱ τροφαί. Οὐκ ὁρνίθων
 5 ἐκεῖ θηραταί, οὐδὲ ἰχθύων, ἀλλ' ἄριστος καὶ ὕδωρ. Ἡ δὲ σύγχυσις αὕτη καὶ ὁ θόρυβος καὶ αἱ ταραχαὶ πάντα ἐκποδῶν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπὸ τοῦ δωματίου καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πολὺς ὁ λιμὴν παρὰ δὲ τούτοις πολλὴ ἡ ζάλη. Ἀνάγκηξον οὖν τῷ λόγῳ τὴν γαστέρα τῶν τὰ τοιαῦτα σιτουμένων καὶ
 10 ὅψει τὸν πολλὸν φορυτὸν καὶ τὸν ἀκάθαρτον ὀχετὸν καὶ τὸν κεκονιασμένον τάφον. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τὰς ἐρυγὰς τὰς ἀηδεῖς, τοὺς ἐμέτους, τὰς κάτωθεν, τὰς ἄνωθεν ἐκκρίσεις. Ἀλλὰ καὶ ταύτας ἴσθι καὶ βλέπε νεκρὰς τὰς ἐπιθυμίας ἐκεῖ, καὶ τοὺς ἀπὸ τούτων σφοδροτέρους
 15 ἔρωτας· τοὺς τῶν ἀφροδισίων λέγω. Καὶ γὰρ καὶ τούτους ὅψει πάντας ἐρριμένους μετὰ τῶν ἵππων, μετὰ τῶν σκευοφόρων. Σκευοφόρος γὰρ καὶ ὄπλον καὶ ἵππος αἰσχυρᾶς πράξεως ρῆμά ἐστιν αἰσχυρόν. Ἄλλ' ὅψει ἵππον ὁμοῦ καὶ ἀναδάτην τοιοῦτον, καὶ ὅπλα κείμενα· ἐκεῖ δὲ τὸνναντίον
 20 ἅπαν, καὶ ψυχὰς νεκρὰς ἐρριμμένας. Οὐκ ἐπὶ τῆς τραπέζης δὲ μόνον ἢ νίκη λαμπρὰ τοῖς ἀγίοις ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῶν χρημάτων, ἐπὶ τῆς δόξης, ἐπὶ τῆς βασιλείας, ἐπὶ τῶν νοσημάτων ἀπάντων.

Ἄρα σοι οὐ δοκεῖ τοῦτο ἐκείνου τοῦ σιραιοπέδου ἰσχυρότερον εἶναι καὶ ἡ τράπεζα θελίτων; Καὶ τίς ἀντρεεῖ; Οὐδεῖς, οὐδὲ αὐτῶν ἐκείνων, κἂν σφόδρα μαινόμενος ᾗ. Αὕτη μὲν γὰρ εἰς οὐρανὸν παραπέμπει, ἐκείνη δὲ εἰς γέενναν ἔλκει· ταύτην ὁ διάβολος διατάττεται, ἐκείνην δὲ ὁ Χριστὸς· ταύτην ἰσχυρὴ νομοθετεῖ καὶ ἀκολασία, ἐκείνην δὲ φιλοσο-

καὶ νοιῶσε ἐντροπὴν διὰ τὴν ὑπερβολικὴν φροντίδα σου.

Ἄλλ' ὅμως τίποτε τὸ παρόμοιον δὲν συμβαίνει εἰς ἐκείνους τοὺς ἀγγέλους, ἀλλὰ καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐπιθυμίαι εἶναι νεκραί. Διότι αἱ τροφαὶ εἰς αὐτοὺς λαμβάνονται ὄχι πρὸς κορεσμόν καὶ τρυφήν, ἀλλὰ πρὸς ἀνάγκην. Δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ κυνηγοὶ πουλιῶν, οὔτε ψαράδες, ἀλλὰ ψωμί καὶ νερό. Αὕτῃ δὲ ἡ ἀναστάτως καὶ ὁ θόρυβος καὶ αἱ ταραχαὶ εἶναι ἐξηφανισμένα ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ τὸ δωματίον καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ ἀπέραντη γαλήνη, ἐνῷ εἰς αὐτοὺς μεγάλη ζάλη. Ξέσχισε λοιπὸν νοερὰ τὴν κοιλίαν αὐτῶν ποὺ τρέφονται μ' αὐτὰ καὶ θὰ ἰδῇς πολλὰ σκουπίδια καὶ τὸν ἀκάθαρτον ὀχετὸν καὶ τὸν κεκονιαμένον τάφον¹¹. Τὰ ὅσα δὲ συμβαίνουν εἰς τὴν συνέχειαν ἐντρέπομαι νὰ τ' ἀναφέρω, τὰ ἀηδιαστικὰ ρεψίματα, τοὺς ἐμέτους, τὰς ἀκαθαρσίας καὶ ἀπὸ κάτω καὶ ἀπὸ τὸ στόμα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς ἐπιθυμίας ἀσφαλῶς θὰ τὰς ἰδῇς νεκρὰς ἐκεῖ καὶ τοὺς σφοδροτέρους ἔρωτας ποὺ προέρχονται ἀπὸ αὐτά, ἐννοῶ τοὺς ἔρωτας τῶν ἀφροδισιῶν. Καθ' ὅσον καὶ ὅλους αὐτοὺς θὰ τοὺς ἰδῇς νὰ εἶναι κάτω ξαπλωμένοι μαζὶ μὲ τοὺς ἵππους, μαζὶ μὲ τοὺς σκευοφόρους. Διότι σκευοφόρος καὶ ὄπλον καὶ ἵππος εἶναι αἰσχρὰ λόγια αἰσχρᾶς πράξεως. Ἀλλὰ θὰ ἰδῇς κάτω ξαπλωμένα ἵππον μαζὶ μὲ παρόμοιον καβαλάρην καὶ μὲ ὄπλα, ἐνῷ ἐκεῖ ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον, καὶ ψυχὰς ποὺ ἔχουν ριφθῇ νεκραί. Καὶ δὲν εἶναι λαμπρὰ ἡ νίκη ἐκείνων τῶν ἀγίων μόνον εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, εἰς τὰ χρήματα, τὴν δόξαν, τὸν φθόνον καὶ εἰς ὅλα τὰ νοσήματα.

Κατὰ συνέπειαν δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ στρατόπεδον ὅτι εἶναι ἰσχυρότερον ἀπὸ ἐκεῖνο καὶ ἡ τράπεζα καλύτερα; Καὶ ποῖος θὰ φέρῃ ἀντίρρησην; Κανείς, οὔτε ἀπὸ ἐκείνων ποὺ ἀνῆκουν εἰς αὐτούς, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι εἰς μέγαν βαθμὸν παράφρων. Διότι αὕτῃ μὲν ὁδηγεῖ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνῷ ἐκείνη σύρει εἰς τὴν γέενναν· αὐτὴν τὴν διατάσσει ὁ διάβολος, ἐκείνην δὲ ὁ Χριστός· αὐτὴν τὴν νομοθετεῖ ἡ τρυφή καὶ ἡ ἀκολασία, ἐνῷ ἐκείνην ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ σωφρο-

φία καὶ σωφροσύνη· ἐνιαῦθα ὁ Χριστὸς παραγίνεται, ἐκεῖ δὲ ὁ διάβολος. Ἐνθα γὰρ μέθη, διάβολος· ἐνθα αἰσχροὶ ῥήματα, ἐνθα πλησμονή, ἐκεῖ δαίμονες χορεύουσι. Τοιαύτην εἶχε ἱράπεζαν ὁ πλούσιος ἐκείνος, διὰ τοῦτο οὐδὲ σιαγόνος
 5 ὕδατος κύριος ἦν.

5. Ἀλλ' οὐχ οὗτοι τοιαύτην, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀγγέλων ἤδη μελειῶσιν. Οὐ γαμοῦσιν, οὐδὲ γαμίσκονται, οὐδὲ καθεύδουσιν ἄρδην, οὐδὲ ἱρυφῶσιν ἀλλὰ πλὴν ὀλίγων τινῶν καὶ ἀσώματοι γεγόνασι. Τίς οὖν ἐστὶν οὕτως εὐκόλως νικῶν τοὺς
 10 ἐχθρούς, ὥς ἀριστοποιούμενος ἱρόπαιον ἰσιᾶν; Διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης φησὶν «ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου ἱράπεζαν ἐξεναντίας τῶν θλιβόντων με». Οὐ γὰρ ἂν τις ἁμάρτοι καὶ περὶ ταύτης τοῦτο εἰπὼν τὸ λόγιον. τῆς ἱραπέζης. Οὐδὲν γὰρ οὕτω θλίβει ψυχὴν, ὥς ἐπιθυμία ἄτιπος, καὶ ἱρυφή, καὶ
 15 μέθη, καὶ τὰ ἐκ τούτων κακὰ καὶ τοῦτο ἴσασιν οἱ πεῖραν εἰληφόριτες καλῶς. Εἰ δὲ μάθοις καὶ πόθεν αὕτη συλλέγεται ἢ ἱράπεζα, καὶ πόθεν ἐκείνη, τότε θρεῖ καλῶς ἐκατέρωθεν τὸ διάφορον. Πόθεν οὖν αὕτη συλλέγεται; Ἀπὸ μυρίων δακρύων, ἀπὸ χηρῶν πλεονεκτουμένων, ἀπὸ ὀρφανῶν ἀρπαζομέ-
 20 νων· ἢ δὲ ἀπὸ πόνων δικαίων. Καὶ ἔοικεν αὕτη μὲν ἢ ἱράπεζα γυναικὶ καλῇ καὶ εὐειδεῖ, οὐδενὸς τῶν ἔξωθεν δεομένη, ἀλλὰ φυσικὸν ἔχουσα τὸ κάλλος· ἐκείνη δέ, πόρνη τινὶ αἰσχροῖ καὶ δυσειδεῖ, πολλὰ μὲν ἐπιτριμματα ἔχουσα, οὐκ ἰσχυροῦσα δὲ συσκιᾶσαι τὴν ἀμορφίαν, ἀλλ' ὅσοι ἂν ἐγ-
 25 γὺς γίνηται, μᾶλλον ἐλεγχομένη. Καὶ γὰρ καὶ αὕτη διὰ ἐγγυτέρω γένηται τοῦ συγγινομένου, τότε δείκνυσιν τὸ αἰσχος μᾶλλον. Μὴ γάρ μοι ἀνιόντας ἴδῃς τοὺς δαιτυμόνας, ἀλλὰ

12. Λουκᾶ 16, 24.

13. Ψαλμ. 22, 5.

σύνῃ· εἰς αὐτὴν εἶναι παρὼν ὁ Χριστός, εἰς ἐκείνην δὲ ὁ διάβολος. Διότι, ὅπου ὑπάρχει μέθη, εἶναι παρὼν ὁ διάβολος· ὅπου αἰσχροὶ λόγοι, ὅπου κορεσμός, ἐκεῖ δαίμονες χορεύουν. Τέτοιαν τράπεζαν εἶχεν ἐκεῖνος ὁ πλούσιος¹², διὰ τοῦτο δὲν ἦτο κύριος εἰς τὴν ἐκεῖ ζωὴν οὔτε σταγόνος ὕδατος.

5. Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι δὲν ἔχουν τέτοιαν τράπεζαν, ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τώρα ἀσκοῦνται εἰς τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν. Δὲν νυμφεύονται, οὔτε ὑπανδρεύονται, οὔτε κοιμῶνται ὅλοι μαζί, οὔτε κάνουν τρυφηλὴν ζωὴν, ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ ὀλίγου ἔχουν γίνεαι καὶ ἀσώματοι. Ποῖος λοιπὸν ὑπάρχει πὺ τόσον εὐκόλα νικᾷ τοὺς ἐχθρούς, ὥστε νὰ στήνῃ τρόπαιον ἐνῷ γευματίζει; Διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης λέγει· «Μοῦ ἐτοίμασες τράπεζαν εἰς πεῖσμα τῶν ἐχθρῶν μου»¹³. Διότι δὲν θὰ ἤθελεν ἀστοχήσῃ ἐὰν κάποιος ἤθελεν ἀναφέρει αὐτὸ τὸ λόγιον καὶ δι' αὐτὴν τὴν τράπεζαν. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν θλίβει τόσον τὴν ψυχὴν, ὅσον ἡ παράλογος ἐπιθυμία καὶ ἡ τρυφή καὶ ἡ μέθη καὶ τὰ κακὰ πὺ προέρχονται ἀπὸ αὐτά· καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζουν πολὺ καλὰ αὐτοὶ πὺ ἔλαβον γνῶσιν αὐτῶν. Ἐὰν δὲ θελήσῃς νὰ μάθῃς καὶ ἀπὸ πὺ συλλέγεται αὐτὴ ἡ τράπεζα καὶ ἀπὸ πὺ ἐκείνη, τότε θὰ ἰδῇς πολὺ καλὰ τὴν διαφορὰν τῆς κάθε μιᾶς. Ἀπὸ πὺ λοιπὸν συλλέγεται αὐτὴ ἡ τράπεζα; Ἀπὸ ἀμέτρητα δάκρυα, ἀπὸ τὰς χήρας πὺ εἶναι θύματα τῆς πλεονεξίας του, ἀπὸ ὀρφανὰ πὺ ἀρπάζουν τὸ μεριδίόν των, ἐνῷ ἐκείνη ἡ τράπεζα προέρχεται ἀπὸ δικαίους κόπους. Καὶ ὁμοιάζει αὐτὴ μὲν ἡ τράπεζα μὲ καλὴν καὶ ὁμορφὴν γυναῖκα, πὺ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ κανένα ἐξωτερικὸν στολίδι, ἀλλ' ἔχει φυσικὴν τὴν ὁμορφίαν της, ἐνῷ ἐκείνη ὁμοιάζει μὲ κάποιαν πόρνην γυναῖκα αἰσχροὺ καὶ ἄσχημον, πὺ ἔχει μὲν πολλὰ βαψίμματα, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ καλύψῃ τὴν ἀσχημίαν της, καὶ ὅσον πιὸ κοντὰ ἔρχεται, τόσον περισσότερον γίνεται ἄξια περιφρονήσεως. Καθ' ὅσον καὶ αὐτὴ ἡ τράπεζα ὅταν εὐρίσκεται πλησιέστερα πρὸς τὸν συνδαιτυμόνα, τότε περισσότερον δείχνει τὸ αἶσχος της. Μὴ βλέπεις, σὲ παρακαλῶ, τοὺς συνδαιτυμόνας ὅταν πηγαίνουν

καὶ κατιόντιας καὶ τότε αὐτῆς ὄφει τὴν αἰσχροτίτητα. Ἐκείνη
 μὲν γὰρ τοὺς συγγινομένους, ἅτε ἐλευθέρα οὖσα, οὐδὲν ἀφίη-
 σιν αἰσχρὸν εἰπεῖν, αὕτη δὲ οὐδὲν σεμνόν, ἅτε πόρνη οὖσα
 καὶ ἡτιμωμένη. Αὕτη τὸ χρήσιμον ζητεῖ τοῦ συνόντος αὐτῇ,
 5 ἐκείνη δὲ τὸ ἐπιβλαβές. Καὶ ἡ μὲν οὐκ ἀφίησι προσκοῦσαι
 Θεῶ, ἡ δὲ οὐκ ἀφίησι μὴ προσκοῦσαι.

Ἀπίωμεν τοίνυν πρὸς ἐκείνους. Ἐκεῖσεν εἰσόμεθα πό-
 σοις δεομοῖς ἔσμεν περιβεβλημένοι· ἐκεῖθεν εἰσόμεθα τρά-
 πεζαν παραιθέσθαι μυρίων γέμουσαν ἀγαθῶν, ἡδίστην, ἀ-
 10 δάπανον, φροντίδος ἀπηλλαγμένην, φθόνου καὶ βασκανίας
 καὶ νόσου πάσης ἐλευθέραν, καὶ χρησιτῆς γέμουσαν ἐλπίδος,
 καὶ πολλὰ τὰ τρόπαια ἔχουσαν. Οὐκ ἔστι θόρυβος ψυχῆς ἐ-
 κεῖ, οὐκ ἔστι λύπη, οὐκ ἔστιν ὀργή· πάντα γαλήνη, πάντα
 εἰρήνη. Μὴ γάρ μοι τὴν σιγὴν τῶν διακονούντων εἴπησιν ἐν
 15 ταῖς τῶν πλουσίων οἰκίαις, ἀλλὰ τὴν κραυγὴν τῶν ἀριστο-
 ποιουμένων· οὐ τὴν πρὸς ἀλλήλους λέγω (καὶ αὕτη μὲν γὰρ
 καταγέλαστος), ἀλλὰ τὴν ἔνδον, τὴν ἐν τῇ ψυχῇ, τὴν πολλὴν
 ἐπάγουσαν αἰχμαλωσίαν, τοὺς θορύβους τῶν λογισμῶν, τὴν
 ζάλην, τὸν ζόφον, τὸν χειμῶνα· δι' ὧν ἅπαντα μίγνυται καὶ
 20 συγχεῖται, καὶ νυκτομαχίᾳ τινὶ προσέοικεν. Ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖς
 σκηναῖς τῶν μοναχῶν τοιαῦτα· ἀλλὰ πολλὴ ἡ γαλήνη, πολλή
 ἡ ἡσυχία. Κάκεινην μὲν ὕπνος θανάτῳ προσεοικῶς διαδέ-
 χεται τὴν τράπεζαν, ταύτην δὲ νῆψις καὶ ἀγρυπνία· ἐκείνην
 κόλασις, ταύτην οὐρανῶν βασιλεία καὶ τὰ ἀθάνατα βραβεῖα.
 25 Ταύτην τοίνυν διώκωμεν, ἵνα καὶ τῶν καρπῶν αὐτῆς
 ἀπολαύσωμεν ὧν γένοιο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ
 ἡλιανθρωπιά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα
 καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀναχωροῦν, καὶ τότε θὰ ἰδῇς τὴν αἰσχροτήτα αὐτῆς. Διότι ἢ μὲν τράπεζα τῶν μοναχῶν τοὺς συνδαιτυμόνας, ἐπειδὴ εἶναι ἐλευθέρα, δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ εἰποῦν τίποτε τὸ αἰσχρόν, ἐνῷ εἰς αὐτὴν τίποτε τὸ σεμνὸν δὲν λέγεται, ἐπειδὴ εἶναι πόρνη καὶ ἀτιμασμένη. Αὕτῃ ἐπιδιώκει αὐτὸ πού εἶναι χρήσιμον εἰς τὸν συνδαιτυμόνα της, ἐνῷ ἐκείνη τὸ ἐπιβλαβές. Καὶ ἢ μὲν δὲν ἀφήνει νὰ συγκρουσθῇς μὲ τὸν Θεόν, ἐνῷ ἐκείνη δὲν ἀφήνει νὰ μὴ συγκρουσθῇς μὲ τὸν Θεόν.

Ἄς μεταβῶμεν λοιπὸν πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀγίους. Ἀπὸ ἐκείνους θὰ μάθωμεν μὲ πόσα δεσμὰ εἴμεθα περιτυλιγμένοι· ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μάθωμεν νὰ παραθέτωμεν τράπεζαν γεμάτην ἀπὸ ἅπειρα ἀγαθὰ, εὐχάριστον, ἀνέξοδον, ἀπηλλαγμένην φροντίδος, ἐλευθέραν ἀπὸ φθόνον καὶ βασκανίαν καὶ ἀπὸ κάθε νόσον, καὶ γεμάτην ἀπὸ ἀγαθὴν ἐλπίδα, καὶ ἀπὸ πολλὰ τρόπαια. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ψυχικὴ ταραχὴ, δὲν ὑπάρχει λύπη, δὲν ὑπάρχει ὀργή· ὅλα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ γαλήνην, ὅλα γεμᾶτα ἀπὸ εἰρήνην. Μὴ μοῦ προβάλλῃς τὴν σιωπὴν τῶν ὑπηρετῶν εἰς τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων, ἀλλὰ τὴν κραυγὴν τῶν συνδαιτυμόνων· δὲν ἐννοῶ τὰς μεταξὺ των φωνὰς (διότι καὶ αὕτῃ εἶναι ἀξία γέλωτος), ἀλλὰ τὴν ἐσωτερικὴν, τὴν ψυχικὴν κραυγὴν, πού δημιουργεῖ μεγάλην αἰχμαλωσίαν, τοὺς θορύβους τῶν λογισμῶν, τὴν ζάλην, τὸν σκοτισμὸν τοῦ νοῦ, τὴν ἀναταραχὴν, διὰ τῶν ὁποίων ὅλα ἀναμιγνύονται καὶ συγχέονται καὶ ὁμοιάζουν μὲ μάχην μέσα εἰς τὴν νύκτα. Ἀλλὰ τέτοια δὲν συμβαίνουν εἰς τὰς σκηνὰς τῶν μοναχῶν, ἀλλ' ὑπάρχει ἐκεῖ πολλὴ γαλήνη, πολλὴ ἡσυχία. Καὶ ἐκείνην μὲν τὴν διαδέχεται ὕπνος πού ὁμοιάζει μὲ θάνατον, ἐνῷ αὐτὴν βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν καὶ τὰ ἀθάνατα βραβεῖα.

Αὐτὴν λοιπὸν ἃς ἐπιδιώκωμεν ὥστε καὶ τοὺς καρποὺς αὐτῆς ν' ἀπολαύσωμεν, τοὺς ὁποίους μακάρι ὅλοι μας νὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΑ΄
Ματθ. 22, 34 - 46

«Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες, οὗτις ἐφίμωσε τοὺς Σαδ-
δουκαίους, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό· καὶ ἐπηρώτησεν
5 εἷς ἐξ αὐτῶν νομικός, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων·
διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ;».

1. Πάλιν τὴν αἰτίαν τίθησιν ὁ εὐαγγελιστής, δι' ἣν ἔδει
οιγῆσαι, καὶ τὴν θρασύτητα τὴν ἐκείνων κἀντιεῦθεν ἐνδεί-
κνυται. Πῶς καὶ τίνι τρόπῳ; «Οἱ ἐπισιομισθέντων ἐκεί-
10 νων οὗτοι πάλιν ἐπιτίθενται. Δέον γὰρ κἀντιεῦθεν ἡσυχάζειν,
οἱ δὲ ἐπαγωνίζονται τοῖς προτέροις καὶ προβάλλονται τὸν νο-
μικόν, οὐ μαθεῖν βουλόμενοι, ἀλλὰ ἀπόπειραν ποιοῦμενοι· καὶ
ἐρωτῶσι, «ποία ἐντολὴ πρώτη;». Ἐπειδὴ γὰρ ἡ πρώτη αὕτη
ἦν, τό, «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου», προσδοκῶντές τινα
15 λαβὴν παρέξειν αὐτοῖς, ὥς ἐπιδιορθωσόμενον αὐτήν, διὰ τὸ
καὶ αὐτὸν δεικνύναι ἑαυτὸν Θεόν, προβάλλονται τὴν ἐρώτησιν.

Τί οὖν ὁ Χριστός; Δεικνὺς ὅθεν ἦλθον ἐπὶ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ μηδεμίαν ἔχειν ἀγάπην, ἀπὸ τοῦ φθόνῳ τήκεσθαι, ἀπὸ
τοῦ ζηλοτυπία ἀλλίσκεσθαι, φησὶν «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θε-
20 ὸν σου· αὕτη πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δὲ ὁμοία
ταύτης· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὥς ἑαυτόν». Διὰ τί δέ,
«ὁμοία ταύτης»; «Οἱ αὕτη ἐκείνην προσδοκοῦν καὶ παρ' αὐ-
τῆς συγκροτεῖται πάλιν. «Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσων, μισεῖ
τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς»· καὶ πάλιν «εἶπεν
25 ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός». Καὶ τί ἀπὸ τούτου;

ΟΜΙΛΙΑ ΟΑ΄
Ματθ. 22, 34 - 46

«Οἱ δὲ Φαρισαῖοι, ὅταν ἤκουσαν ὅτι ὁ Κύριος ἀπετόμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, συνεκεντρώθησαν γύρω του, καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς νομικὸς τὸν ἠρώτησε μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ εἶπε· Διδάσκαλε, ποία μεγάλη ἐντολὴ ὑπάρχει εἰς τὸν Νόμον;».

1. Πάλιν ὁ εὐαγγελιστὴς προβάλλει τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ σιωπήσουν, καὶ δεικνύει μὲ αὐτὸ τὴν θρασύτητα ἐκείνων. Πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Μὲ τὸ ὅτι ἂν καὶ ἀπεστομώθησαν ἐκεῖνοι, αὐτοὶ πάλιν ἐπιτίθενται. Ἐπρεπε δὲ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἡσυχάζουν, ἀλλ' αὐτοὶ συναγωνίζονται μὲ τοὺς προηγουμένους, καὶ προβάλλουν τὸν νομικόν, ὅχι μὲ σκοπὸν νὰ μάθουν, ἀλλ' ἐπιχειροῦν νὰ τὸν παγιδεύσουν καὶ ἔρωτῶν, «Ποία εἶναι ἡ πρώτη ἐντολὴ;». Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ πρώτη ἐντολὴ εἶναι, «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου», ἐν τῇ ἀναμονῇ των νὰ τοὺς δώσῃ κάποιαν ἀφορμὴν, συμπληρώων καὶ διορθώων αὐτήν, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι ἐπαρουσίαζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ Θεόν, τοῦ κάνουν τὴν ἐρώτησιν.

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; Ἀφοῦ ἐφάνερωσε τὴν αἰτίαν ποὺ τοὺς ὠδήγησεν εἰς αὐτὸ ποὺ ἐπήγαζεν ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν κάθε ἱχνους ἀγάπης, ἀπὸ τὸ ὅτι λειώνουν ἀπὸ φθόνον καὶ κατακυριεύονται ἀπὸ ζηλοτυπίαν, λέγει· «Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου· αὕτῃ εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολὴ. Δευτέρα δὲ ὁμοία μὲ αὐτήν εἶναι, ν' ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου». Διατί δὲ εἶναι ὁμοία μὲ αὐτήν; Διότι αὕτῃ προετοιμάζει ἐκείνην καὶ συγχρόνως συγκροτεῖται ἀπὸ αὐτήν. Διότι, «ὁ καθένας ποὺ πράττει τὸ κακόν, μισεῖ τὸ φῶς, καὶ δὲν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς διὰ νὰ μὴ γίνουν φανερά τὰ ἔργα του»¹. Καὶ πάλιν· «Εἶπεν ὁ ἄφρων εἰς τὸν ἑαυτὸν του·

«Διεφθάρησαν καὶ ἐδδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασι». Καὶ πάλιν «Ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἡ φιλαργυρία, ἧς ἱνες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν τῆς πίστεως»· καί, «ὁ ἀγαπῶν με, τὰς ἐντολάς μου τηρήσει». Αἱ δὲ ἐντολαὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ
 5 κεφάλαιον αὐτῶν «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν». Εἰ τοίνυν τὸ ἀγαπᾶν τὸν Θεὸν ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ἐστὶν («εἰ γὰρ φιλεῖς με», φησὶν, «ὦ Πέτρε, ποίμαινε τὰ πρόβατά μου»), τὸ δὲ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον τῶν ἐντολῶν ἐργάζεται φυλακὴν, εἰκότως φησὶν «ἐν
 10 ταύταις ὁλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται». Διὰ δὴ τοῦτο ὅπερ ἔμπροσθεν ἐποίησε, τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ. Καὶ γὰρ ἐκεῖ ἐρωτηθεὶς περὶ τρόπου ἀνασιτάσεως, καὶ ἀναστασιον ἐδίδαξε, πλέον οὐ ἐπύθοντο παιδεύων αὐτούς· καὶ ἐνταῦθα τὴν πρώτην ἐρωτηθεὶς, καὶ τὴν δευτέραν λέγει,
 15 οὐ σφόδρα ἐκείνης ἀποδέουσαν (δευτέρα μὲν γάρ, ὁμοία δὲ ἐκείνης), αἰνιτιόμενος αὐτοῖς, ὅθεν ἡ ἐρώτησις γέγονεν, ὅτι ἐξ ἀπεχθείας. «Ἡ γὰρ ἀγάπη οὐ ζηλοῦ». Ἀπὸ τούτου δεικνυσὶν ἑαυτόν καὶ τῷ νόμῳ καὶ τοῖς προφήταις πειδόμενον.
 Ἄλλὰ τίνας ἐνεκεν ὁ μὲν Μαιθαῖός φησιν, ὅτι πειράζων
 20 ἠρώτησεν, ὁ δὲ Μάρκος τοῦναντίον; «Εἰδὼς» γάρ, φησὶν, «ὁ Ἰησοῦς, ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη, εἶπεν αὐτῷ· οὐ μακρὰν εἰ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Οὐκ ἐναντιούμενοι ἑαυτοῖς, ἀλλὰ καὶ σφόδρα συνάδοντες. Ἠρώτησε μὲν γὰρ πειράζων παρὰ τὴν ἀρχήν, ἀπὸ δὲ τῆς ἀποκρίσεως ὠφεληθεὶς ἐπηρέ-
 25 θη. Οὐδὲ γὰρ παρὰ τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἐπήνεσεν, ἀλλ' ὅτι εἶπεν, ὅτι τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον πλέον ἐστὶ τῶν ὀλοκαυτωμά-

2. Ψαλ. 52, 1.

3. Ψαλ. 13, 2.

4. Α' Τιμ. 6, 10.

5. Ἰω. 14, 15.

6. Α' Κορ. 13, 4.

7. Μάρκ. 12, 34.

Δὲν ὑπάρχει Θεός»². Καὶ τί προκύπτει ἀπὸ αὐτό; Ὅτι «διεφθάρησαν καὶ ἔγιναν μισητοὶ ἀπὸ τὰ ἔργα των»³ καὶ πάλιν «Ἡ φιλαργυρία εἶναι ρίζα ὅλων τῶν κακῶν, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦντες μερικοὶ ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τὴν πίστιν»⁴. καί· «Αὐτὸς ποὺ με ἀγαπᾷ θὰ τηρήσῃ τὰς ἐντολάς μου»⁵. Ὅλαι δὲ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ με ἀποκορύφωμα αὐτῶν εἶναι· «Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου». Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν σημαίνει ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον (διότι λέγει, «ἐὰν με ἀγαπᾷς, Πέτρε, ποίμαινε τὰ πρόβατά μου»), ἡ δὲ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον συντελῇ εἰς τὴν διαφύλαξιν τῶν ἐντολῶν, τότε κατὰ φυσικὸν λόγον λέγει, ὅτι «ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐντολάς ἐξαρτῶνται ὅλος ὁ κόσμος καὶ οἱ Προφῆται». Διὰ τοῦτο λοιπὸν αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ἔκανε προηγουμένως, τὸ ἴδιο κάνει καὶ τώρα ἐδῶ. Καθ' ὅσον καὶ ἐκεῖ, ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀναστάσεως, τοὺς ἐδίδαξε τί εἶναι ἀνάστασις, διδάσκων αὐτοὺς δὲ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἐχρειάζετο νὰ πεισθοῦν. Καὶ ἐδῶ, ἀπαντῶν εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν, ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὴν δευτέραν ποὺ δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν πρώτην (διότι εἶναι μὲν δευτέρα, ἀλλ' εἶναι ὁμοία τῆς πρώτης), ὑπαινισσόμενος μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ κίνητρον τῆς ἐρωτήσεώς των, διότι ἀπὸ μίσος τὸν ἠρώτησαν. Καθ' ὅσον ἡ ἀγάπη δὲν ζηλοφθονεῖ⁶. Μετὰ αὐτὸ παρουσιάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ πειθαρχοῦντα καὶ εἰς τὸν Νόμον καὶ εἰς τοὺς προφῆτας.

Ἄλλὰ διατί ὁ μὲν Ματθαῖος λέγει ὅτι τὸν ἠρώτησε μετὰ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ, ὁ δὲ Μάρκος λέγει τὸ ἀντίθετον; Διότι λέγει, «ἐπειδὴ διαπίστωσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἦτο συνετὴ ἢ ἀπάντησίς του, εἶπεν εἰς αὐτόν. Δὲν εὗρίσκεσαι μακρὰν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Δὲν ἀντιφάσκουν μετὰ τῶν, ἀλλ' ἀντιθέτως συμφωνοῦν εἰς μεγάλον βαθμόν. Διότι τὸν ἠρώτησεν εἰς τὴν ἀρχὴν μετὰ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ, ἐπειδὴ ὅμως ὠφελήθη ὁ νομικὸς ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν, ἐπληρέθη. Οὕτε βέβαια τὸν ἐπῆνεσεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ὅταν εἶπεν, ὅτι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη ἔχει μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὰ

των, τότε φηοῖν· «οὐ μακρὰν εἰ ἀπὸ τῆς βασιλείας»· δι τῶν
ταπεινῶν ὑπερεῖδε, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρετῆς κατέλαβε.
Καὶ γὰρ πάντα ἐκεῖνα διὰ τοῦτο, καὶ τὸ Σάββαιον καὶ τὰ
λοιπά. Καὶ οὐδὲ οὕτως αὐτῷ ἀρηρισμένον τὸν ἔπαινον συνέ-
5 **θηκεν**, ἀλλ' ἔτι λείποντα. Τὸ γὰρ εἰπεῖν, «οὐ μακρὰν εἰ»,
δείκνυσιν ἔτι ἀπέχοντα, ἵνα ζητήσῃ τὸ λείπον. Εἰ δὲ εἰπόντα
αὐτόν, δι «εἰς ἐστὶν ὁ Θεός, καὶ πλήν αὐτοῦ οὐκ ἐστὶν ἄλλος».
ἐπήνεσε, μὴ θαυμάσῃ· ἀλλὰ καὶ ἐνιεῦθεν κατὰμαθε, πῶς
πρὸς τὴν ὑπόληψιν ἀποκρίνεται τῶν προσιόντων. **Κ**ἀν γὰρ
10 **μυρία περὶ τοῦ Χριστοῦ λέγουσιν ἀνάξια τῆς δόξης αὐτοῦ,**
ἀλλὰ τοῦτό γε οὐ τολμήσουσιν εἰπεῖν, δι καθόλου οὐκ ἔστι
Θεός.

Τίνος οὖν ἔνεκεν ἐπαινεῖ τὸν εἰρηκότα, δι πλήν τοῦ
Πατρὸς οὐκ ἐστὶν ἄλλος Θεός; Οὐχ ἑαυτὸν ἐξάγων τοῦ Θε-
15 **ὸς εἶναι· ἄπαγε· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδέπω καιρὸς ἦν ἐκκαλύψαι**
αὐτοῦ τὴν θεότητα, ἐκείνον ἀφίησιν ἐπὶ τοῦ προτέρου δόγμα-
τος μένειν, καὶ ἀπαινεῖ τὰ παλαιὰ εἰδότα καλῶς, ὥστε ἐ-
πιτήδειον αὐτὸν καὶ πρὸς τὴν τῆς καινῆς ποιῆσαι διδασκα-
λίαν, κατὰ καιρὸν αὐτὴν εἰσάγων. Ἄλλως δὲ καὶ τό, «εἰς
20 **Θεός, καὶ πλήν αὐτοῦ οὐκ ἔστι, καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ παν-**
ταχοῦ, οὐ πρὸς ἀθέτησιν τοῦ Υἱοῦ, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστο-
λὴν εἴρηται τῶν εἰδώλων. Ὡστε καὶ τοῦτον ἐπαινῶν οὕτως
εἰρηκότα, ταύτῃ ἐπαινεῖ τῇ γνώμῃ.

Εἴτα ἐπειδὴ ἀπεκρίθη, καὶ ἀντιρωτᾷ. «**Τί ὑμῖν δοκεῖ**
25 **περὶ τοῦ Χριστοῦ; τίνος Υἱός ἐστι; Λέγουσιν αὐτῷ, τοῦ**
Δαυὶδ.» Ὅρα μετὰ πόσα θαύματα, μετὰ πόσα σημεῖα, μετὰ
πόσας ἐρωτήσεις, μετὰ πόσῃ ἐπίδειξιν ὁμοιότητος τῆς πρὸς
τὸν Πατέρα, τὴν διὰ λόγων, τὴν δι' ἔργων, μετὰ τὸ ἐπαινε-

όλοκαυτώματα, τότε λέγει· «Δὲν εὐρίσκεσαι μακρὰν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ»· διότι παρέβλεψε τὰ δευτερεύοντα καὶ ἡσυχλήθη μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρετῆς. Καθ' ὅσον ὅλα ἐκεῖνα, καὶ τὸ Σάββατον καὶ τὰ λοιπά, δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔγιναν. Καὶ οὔτε τοῦ ἔπλεξε πλήρη ἔπαινον ἀλλ' ἀκόμη μικρόν. Διότι μὲ τοὺς λόγους του, «δὲν εὐρίσκεσαι μακριά», τοῦ δείχνει, ὅτι ἀκόμη ἀπέχει, ὥστε νὰ ζητήσῃ τὸ ὑπόλοιπον. Ἐὰν δὲ μὲ τὸ νὰ εἴπῃ «Ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος», τὸν ἐπήνεσεν ὁ Κύριος, αὐτὸ νὰ μὴ σὲ κἀνῇ νὰ θαυμάζῃς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸ μάθε καλὰ πῶς ἀπαντᾷ ὁ Κύριος ἀνάλογα μὲ τὴν διάθεσιν αὐτῶν πρὸς τὸν πλησιάζουν. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη λέγουν ἅπειρα λόγια ἀντάξια τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅμως δὲν θὰ τολμήσουν νὰ εἰποῦν αὐτό, ὅτι δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει οὐδόλως Θεός.

Διὰ ποῖον λοιπὸν λόγον ἐπαινεῖ αὐτὸν πρὸς εἶπεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς πλην τοῦ Πατρὸς; Ὁ Κύριος δὲν ἐξαιροῦσε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι Θεός· μακριὰ κατὰ τέτοιο· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἀκόμη ὁ κατάλληλος καιρὸς ν' ἀποκαλύψῃ τὴν θεότητά του ἀφήνει ἐκεῖνον νὰ μένῃ εἰς τὴν ἐκ προτέρου γνωστὴν πίστιν καὶ τὸν ἐπαινεῖ πρὸς γνωρίζει καλὰ τὴν παλαιά, ὥστε νὰ τὸν προετοιμάσῃ διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἰσάγων αὐτὴν τὸν κατάλληλον καιρόν. Ἄλλωστε δὲ καὶ τὸ «Ἕνας εἶναι ὁ Θεός, καὶ ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν δὲν ὑπάρχει» καὶ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ παντοῦ, δὲν λέγεται πρὸς ἀθέτησιν τοῦ Υἱοῦ, ἀλλ' ἔχει λεχθῇ πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἀπὸ τὰ εἶδωλα. Ὡστε, ἐπαινῶν αὐτὸν πρὸς ἔδωσεν αὐτὴν τὴν ἀπήνητησιν, τὸν ἐπαινεῖ δι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πίστιν του.

Εἰς τὴν συνέχειαν καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν ἐρωτᾷ· «Ποῖαν γνώμην ἔχετε περὶ τοῦ Χριστοῦ; Τίνος Υἱὸς εἶναι; Λέγουν εἰς αὐτόν· Τοῦ Δαυὶδ». Πρόσχευε μετὰ ἀπὸ πόσα θαύματα ἐρωτᾷ, μετὰ ἀπὸ πόσα σημεῖα, μετὰ ἀπὸ πόσας ἐρωτήσεις, μετὰ ἀπὸ πόσας ἀποδείξεις συμφωνίας του πρὸς τὸν Πατέρα τόσον διὰ λόγων ὅσον καὶ δι' ἔργων, μετὰ ἀπὸ τὸν

- σαι τοῦτον τὸν εἰρηκῶτα, διὲ «εἷς ἐστὶν ὁ Θεός», ἐρωτᾷ, ἵνα μὴ ἔχωσι λέγειν, διὲ θαύματα μὲν ἐποίησε, τῷ νόμῳ δὲ ἐναντίος καὶ τῷ Θεῷ πολέμιος ἦν. Διὰ τοῦτο μετὰ τοσαῦτα ταῦτα ἐρωτᾷ, λανθανόντως ἐνάγων αὐτοὺς εἰς τὸ καὶ αὐτὸν
- 5 ὁμολογῆσαι Θεόν. Καὶ τοὺς μὲν μαθητὰς πρῶτον ἠρώτησε, τί οἱ ἄλλοι λέγουσι, καὶ τίς αὐτούς, τοῦτους δὲ οὐχ οὕτως, ἡ γὰρ ἂν καὶ πλάνον εἶπον καὶ πονηρόν, αἵτε ἀδεῶς ἅπαντα φθεγγόμενοι. Διὰ δὴ τοῦτο τὴν αὐτῶν ἐκείνων ψῆφον ἐξετάζει.
- 10 2. Ἐπειδὴ γὰρ πρὸς τὸ πάθος ἔμελλεν ἵεναι λοιπόν, τίθησι τὴν σαφῶς κύριον αὐτὸν ἀνακηρύττουσαν προφητείαν, ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ προηγουμένως ἐπὶ τοῦτο ἐλθὼν, ἀλλ' ἀπὸ αἰτίας εὐλόγου. Ἐρωτήσας γὰρ αὐτοὺς πρότερος, ἐπειδὴ οὐκ ἀπεκρίναντο τάληθῃ περὶ αὐτοῦ (ἄνθρωπον γὰρ αὐτὸν
- 15 ἔφησαν εἶναι ψιλόν), ἀναιρέπων τὴν πεπλανημένην αὐτῶν δόξαν, οὕτως εἰσάγει τὸν Δαυὶδ, ἀνακηρύττοντα αὐτοῦ τὴν θεότητα. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἐνόμιζον, διὲ ψιλὸς ἄνθρωπος ἦν, διὲ καὶ ἔλεγον, τοῦ Δαυὶδ, αὐτὸς δὲ τοῦτο διορθούμενος παρὰγει τὸν προφήτην, καὶ τὴν κυριότητα αὐτοῦ καὶ τὸ γνή-
- 20 σιον τῆς υἰότητος καὶ τὸ ὁμοίωμα τὸ πρὸς τὸν Πατέρα μαρτυροῦντα. Καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου ἴσταιται, ἀλλ' ὥστε καὶ φοβῆσθαι καὶ τὸ ἐξῆς ἐπάγει λέγων, «ὥς ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου», ἵνα καὶ οὕτως αὐτοὺς ἐπαγάγηται. Καὶ ἵνα μὴ λέγωσιν, διὲ κολακεύων αὐτὸν οὕτως
- 25 ἐκάλεισε καὶ ἀνθρωπίνῃ ἢ ψῆφος αὕτη, δεῖα τί φησι. «Πῶς οὖν Δαυὶδ ἐν Πνεύματι Κύριον αὐτὸν καλεῖ;».

ἐπαινον αὐτοῦ πού εἶπεν ὅτι «Ἕνας εἶναι ὁ Θεός», ὥστε νὰ μὴ εὗρουν δικαιολογίαν καὶ εἰποῦν, ὅτι θαύματα μὲν ἔκαμεν, ἀλλ' ὅμως ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὸν νόμον καὶ πολέμιος πρὸς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο κάνει τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν μετὰ ἀπὸ τόσα, ὁδηγῶν αὐτοὺς κατὰ τρόπον λανθάνοντα εἰς τὸ νὰ ὁμολογήσουν καὶ αὐτὸν Θεόν. Καὶ τοὺς μὲν μαθητὰς κατ' ἀρχὴν τοὺς ἠρώτησε, τί λέγουν οἱ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐζήτησε τὴν γνώμην των, αὐτοὺς ὅμως δὲν τοὺς ἐρωτᾷ ἔτσι, ἀν καὶ τὸν ὠνόμασαν πλάνον καὶ πονηρόν, ἐπειδὴ χωρὶς φόβον ἔλεγον τὰ πάντα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐξετάζει τὴν γνώμην αὐτῶν τῶν ἰδίων.

2. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τὴν συνέχειαν ἐπρόκειτο νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ πάθος ἀναφέρει τὴν προφητείαν πού διακηρύττει αὐτὸν σαφῶς Κύριον, ἀλλ' ὅμως αὐτὸ δὲν γίνεται ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, οὔτε θέτει αὐτὸ ἐκ τῶν προτέρων ὡς σκοπὸν του, ἀλλὰ κατόπιν εὐλόγου αἰτίας. Διότι, ἀφοῦ ἠρώτησεν αὐτοὺς προηγουμένως, ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησίς των δὲν περιελάμβανε τὴν πραγματικὴν γνώμην των περὶ αὐτοῦ (διότι τὸν ὠνόμαζον ἀπλοῦν ἄνθρωπον), ἀνατρέπων τὴν ἐσφαλμένην των γνώμην, ἀναφέρει τὸν Δαυῖδ, ὁ ὁποῖος ἀνακηρύττει τὴν θεότητά του. Διότι ἐκεῖνοι μὲν ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ἀπλοῦς ἄνθρωπος, διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγον ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Δαυῖδ, αὐτὸς ὅμως, διορθῶντων αὐτὴν τὴν γνώμην των, ἀναφέρει τὸν Δαυῖδ, ὁ ὁποῖος διαβεβαιώνει καὶ τὴν κυριότητά του καὶ ὅτι εἶναι γνήσιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμότιμος πρὸς τὸν Πατέρα του. Καὶ δὲν σταματᾷ μέχρις ἐδῶ, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς προκαλέσῃ φόβον, προσθέτει καὶ τοὺς ἐπόμενους λόγους, «μέχρις ὅτου θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου», ὥστε νὰ τοὺς προσελκύσῃ ἔστω καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Καὶ διὰ νὰ μὴ λέγουν ὅτι ἔδωσεν αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν κολακεύσῃ καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ γνώμη ἦτο ἀνθρωπίνη, πρόσθετε τί λέγει. «Πῶς λοιπὸν ὁ Δαυῖδ, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὀνομάζει αὐτὸν Κύριον;»⁸.

δεικνὺς πῶς σφόδρα βούλεται τὴν οἰκονομίαν ὁμολογεῖσθαι, φησί, «τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου», τὴν θεότητα ἐνιεῦθεν καλῶν, δ καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ ποιεῖ. Φηοὶ γάρ, «Οὐδείς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» καὶ πάλιν· «Ὅταν δὲ ἴδῃτε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα, ὅπου ἦν τὸ πρότερον». Εἰτα, ἐπειδὴ εἶπον, «Οἱ μὲν Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν, οἱ δὲ Ἑλλίαν, οἱ δὲ Ἰερεμίαν, οἱ δὲ ἕνα τῶν προφητῶν», καὶ τὴν πεπλανημένην αὐτῶν δόξαν εἰς μέσον ἤγαγον, τότε ἐπήγαγεν·
 10 «Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι;», ἐκκαλούμενος αὐτοὺς διὰ τῆς δευτέρας ἐρωτήσεως εἰς τὸ μεῖζόν τι φαντασθῆναι περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐνδεικνύμενός αὐτοῖς, ὅτι ἡ προτέρα ψῆφος σφόδρα ἐστὶν ἀποδέουσα αὐτοῦ τῆς ἀξίας.

Διὸ παρ' αὐτῶν ἐτέραν ἐπιζητεῖ, καὶ δευτέραν ἐπάγει
 15 πεῦσιν, ὑπὲρ τοῦ μὴ συμπσεῖν τοῖς πολλοῖς, οἱ ἐπειδὴ μείζονα εἶδον τὰ σημεῖα ἢ κατὰ ἄνθρωπον, ἄνθρωπον μὲν ἐνόμιζον εἶναι, ἐξ ἀναστάσεως δὲ φανέντα, καθάπερ καὶ Ἡρώδης ἔλεγεν. Ἄλλ' αὐτὸς ταύτης αὐτοὺς ἀπάγων τῆς ὑπονοίας, φησὶν· «Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι;», τουτέστιν,
 20 οἱ συνόντες αἰεὶ καὶ θαυματουργοῦντα βλέποντες, καὶ πολλὰς δυνάμεις δι' ἐμοῦ πεποιηκότες αὐτοί. Τί οὖν τὸ σιόμα τῶν ἀποσιόλων ὁ Πέτρος, ὁ πανταχοῦ θερμός, ὁ τοῦ χοροῦ τῶν ἀποσιόλων κορυφαῖος; Πάντων ἐρωτηθέντων, αὐτὸς ἀποκρίνεται. Καὶ ὅτε μὲν τὴν τοῦ δήμου γνώμην ἠρώτα,
 25 πάντες εἶπον τὸ ἐρωτηθέν, ὅτε δὲ τὴν αὐτῶν, Πέτρος προπηδᾷ καὶ προλαμβάνει καὶ φησι· «Σὺ εἰ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος».

3. Ἰω. 3, 13.

4. Ἰω. 6, 62.

5. Ματθ. 14, 2. «Οὗτός ἐστιν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής· αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦν ἐν αὐτῷ».

Πρόσεχε πῶς μὲ τρόπον μαλακὸν εἰσάγει τὴν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του γνῶμην καὶ δόξαν. Κατ' ἀρχὴν εἶπε, «Ποίαν γνῶμην ἔχετε περὶ τοῦ Χριστοῦ; Τίνος Υἱὸς εἶναι;», ὥστε μὲ τὴν ἐρώτησιν νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπάντησιν. Εἰς τὴν συνέχειαν, ἐπειδὴ εἶπαν ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Δαυῖδ, δὲν εἶπε, 'Νὰ καὶ ὁ Δαυῖδ λέγει τὸ ἐξῆς', ἀλλὰ καὶ πάλιν μὲ τρόπον ἐρωτήσεως λέγει· «Πῶς λοιπὸν ὁ Δαυῖδ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὀνομάζει αὐτὸν Κύριον;», ὥστε νὰ μὴ παρουσιασθῇ ὡς ἀντιτιθέμενος πρὸς τοὺς λόγους των. Διὰ τοῦτο δὲν εἶπε, 'Ποίαν γνῶμην ἔχετε δι' ἐμένα', ἀλλὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι μὲ πλάγιον τρόπον ὠμιλοῦσαν περὶ τοῦ Δαυῖδ λέγοντες· «Ἐμποροῦμεν μὲ παρρησίαν νὰ σᾶς εἰποῦμεν περὶ τοῦ Πατριάρχου Δαυῖδ, ὅτι καὶ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη»*. Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ Κύριος διὰ τοῦτο ὑπὸ μορφὴν ἐρωτήσεως καὶ συλλογισμοῦ εἰσάγει τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, λέγων· «Πῶς λοιπὸν ὁ Δαυῖδ, ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὀνομάζει αὐτὸν Κύριον μὲ τοὺς λόγους· Εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου, κάθισε εἰς τὰ δεξιὰ μου μέχρις ὅτου θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;»· καὶ πάλιν· «Ἐὰν λοιπὸν ὁ Δαυῖδ ὀνομάζῃ αὐτὸν Κύριον, πῶς εἶναι υἱὸς αὐτοῦ;». Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς δὲν ἀναιρεῖ τὸ ὅτι εἶναι υἱὸς του, μὴ γένοιτο, διότι δὲν θὰ ἐπιτιμοῦσε τὸν Πέτρον διὰ αὐτό, ἀλλὰ διορθώνει τὴν ἐσφαλμένην γνῶμην ἐκείνων. Ὡστε, ὅταν λέγῃ, «Πῶς εἶναι υἱὸς του;», ἐννοεῖ τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶναι τὸ πρᾶγμα ὅπως τὸ ἐννοεῖται ἐσεῖς. Διότι ἐκεῖνοι ἔλεγον ὅτι εἶναι μόνον υἱὸς τοῦ Δαυῖδ καὶ ὄχι καὶ Κύριος. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμε μετὰ τὴν μαρτυρίαν, καὶ πάλιν ὁμοῦς μὲ τρόπον πλάγιον. «Ἐὰν λοιπὸν ὁ Δαυῖδ ὀνομάζῃ αὐτὸν Κύριον, πῶς εἶναι υἱὸς του;».

Ἄλλ' ὁμοῦς ἂν καὶ ἤκουσαν αὐτὰ δὲν ἔδωσαν καμμίαν ἀπάντησιν· διότι βέβαια ἤθελον νὰ μάθουν κάτι ἀπὸ τὰ πρέποντα. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰδιος προσθέτει τοὺς λόγους, ὅτι εἶναι Κύριος τοῦ Δαυῖδ. Μᾶλλον δὲ οὔτε καὶ αὐτὸ λέγει κατὰ τρόπον εὐθύν. ἀλλ' ἄφοῦ ἔλαβε μαζὶ τοὺς προφήτην. διὰ

θών, διὰ τὸ σφοδρὰ ἀπιστεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν καὶ διαβεβλή-
σθαι παρ' αὐτοῖς. Ὁ δὲ μάλιστα χρὴ σκοποῦντας, καὶ ταπει-
νὸν καὶ ὑφειμένον τι λέγεται παρ' αὐτοῦ, μὴ σκανδαλίζεσθαι·
ἢ γὰρ αἰτία αὕτη, μετὰ καὶ ἐτέρων πλειόνων, τὸ συγκατα-
5 θάινοντα ἐκείνοις διαλέγεσθαι. Διὸ καὶ νῦν ἐν τάξει μὲν
πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως δογματίζει, αἰνίττεται δὲ καὶ οὕτω
τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Οὐ γὰρ ἦν ἴσον ἀκοῦσαι Ἰουδαίων κύριον,
καὶ τοῦ Δαυὶδ.

Σὺ δέ μοι σκόπει καὶ τὸ εὐκαιρον. Ὅτε γὰρ εἶπεν, «εἰς
10 ἔστι Κύριος», τότε καὶ περὶ αὐτοῦ εἶπεν, ὅτι Κύριός ἐστι,
καὶ ἀπὸ προφητείας, οὐκέτι ἀπὸ ἔργων μόνον. Καὶ δείκνυσιν
αὐτὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀμνησόμενον αὐτοὺς τὸν Πατέρα· «ἕως ἄν
θῶ» γάρ, φησί, «τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν
σου»· καὶ πολλὴν κἀντεῦθεν ὁμόνοιαν τοῦ γεγεννηκότος πρὸς
15 αὐτὸν καὶ τιμὴν. Καὶ τοῦτο τὸ τέλος ἐπιτίθησι τῶν πρὸς
αὐτοὺς διαλέξεων, ὑψηλὸν καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν αὐτῶν ἀ-
πορρᾶσαι τὰ σιόματα. Καὶ γὰρ εἰσέγησαν ἐξ ἐκείνου, οὐχ
ἐκόντες, ἀλλὰ τῷ μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν, καὶ οὕτω καιρίαν ἐδέ-
ξαντο πληγὴν, ὥς μηκέτι τολμᾶσαι τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρῆσαι
20 λοιπόν. «Οὐδείς» γάρ, φησί, «ἐτίολμυσεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας
ἐκείνης ἐπερωτῆσαι αὐτόν». Οὐ μικρὸν δὲ τοῦτο τοὺς ὄχλους
ὠφέλει. Διὸ καὶ πρὸς αὐτοὺς λοιπὸν τρέπει τὸν λόγον, ἀπο-
σιήσας τοὺς λύκους καὶ ἀποκρουσάμενος αὐτῶν τὰς ἐπιβου-
λάς. Ἐκεῖνοι γὰρ οὐδὲν ἐκέρδαινον, ὑπὸ κενοδοξίας ἀλό-
25 τες, καὶ εἰς τὸ δεινὸν τοῦτο πάθος ἐμπεσόντες. Δεινὸν γὰρ
τὸ πάθος καὶ πολυκέφαλον· οἱ μὲν γὰρ ἀρχῆς διὰ ταύτην,

τὸν λόγον ὅτι ἐδείκνυον μεγάλην ἀπιστίαν πρὸς αὐτόν, καὶ διεβάλλετο ὑπ' αὐτῶν. Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ κατ' ἐξοχὴν πρέπει νὰ σκεπτώμεθα, εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ σκανδαλιζώμεθα καὶ ὅταν ἀκόμη λέγεται ὑπ' αὐτοῦ κάτι τὸ ταπεινὸν καὶ μὴ εὐ-
θές. Διότι ἡ αἰτία αὐτοῦ, μαζὶ καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας, ἦτο ἡ συγκατάθεσίς του νὰ συνομιλῇ μὲ αὐτούς. Διὰ τοῦτο καὶ τώρα διδάσκει τὰς ἀληθείας ὑπὸ μορφὴν ἐρωτήσεως καὶ ἀπαντήσεως, ὑπαινίσσεται δὲ καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Διότι δὲν ἦτο τὸ ἴδιον ν' ἀκούσουν νὰ ὀνομά-
ζεται Κύριος τῶν Ἰουδαίων καὶ Κύριος τοῦ Δαυῖδ.

Σὺ δὲ πρόσεξε, σὲ παρακαλῶ, καὶ τὸ ἐπίκαιρον τοῦ πράγματος. Διότι, ὅταν εἶπεν, ὅτι «Ἕνας εἶναι ὁ Κύριος», τότε καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του εἶπεν ὅτι εἶναι Κύριος, ἀποδει-
κνύων αὐτὸ ὅχι μόνον μὲ τὰ ἔργα του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς προφητείας. Καὶ ἀποδεικνύει ὅτι χάριν αὐτοῦ καὶ ὁ Πατὴρ ἀμύνεται ἐναντίον των, διότι λέγει· «μέχρις ὅτου θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου»· καὶ ἀπὸ τοὺς λό-
γους αὐτοὺς γίνεται φανερὴ πολλὴ ὁμόνοια τοῦ Πατρὸς πρὸς αὐτὸν καθὼς καὶ τιμὴ. Καὶ θέτει αὐτὸ ὡς τέλος τῶν συζητήσεών του μὲ αὐτούς, τὸ ὁποῖον ἦτο ὑψηλὸν καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν νὰ κλείσῃ τὰ στόματά των. Καθ' ὅσον οἱ λόγοι αὐτοὶ τοὺς ἔκαμαν νὰ σιωπήσουν, ὅχι μὲ τὴν θέλησίν των, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχον τίποτε νὰ εἰποῦν, καὶ ἔτσι ἐδέχθη-
σαν καίριον πληγῆμα, ὥστε νὰ μὴ τολμήσουν ποτὲ πλέον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐπιχειρήσουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Διότι λέγει, «κα-
νεὶς δὲν ἐτόλμησεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ τοῦ ὑποβάλῃ ἐρώτησιν. Δὲν ἦτο δὲ μικρὰ ἡ ὠφέλεια ποὺ ἐλάμβανε τὸ πλῆθος ἀπὸ αὐτό. Διὰ τοῦτο καὶ πρὸς αὐτοὺς πλέον στρέ-
φει τὸν λόγον, ἀφοῦ ἀπεμάκρυνε τοὺς λύκους καὶ ἀπέκρου-
σε τὰς ἐπιβουλάς αὐτῶν. Διότι ἐκεῖνοι δὲν ἐκέρδιζον τίποτε, κυριευθέντες ὑπὸ τῆς κενοδοξίας καὶ ἐμπεσόντες εἰς τὸ φο-
βερὸν αὐτὸ πάθος. Πράγματι αὐτὸ τὸ πάθος εἶναι φοβερὸν καὶ πολυκέφαλον· διότι κυριευμένοι ἀπὸ αὐτὴν ἄλλοι μὲν ποθοῦν σφόδρα τὴν ἐξουσίαν, ἄλλοι δὲ τὰ χρήματα καὶ ἄλ-

οἱ δὲ χρημάτων, οἱ δὲ ἰσχύος ἐρῶσιν. Ὁδῶ δὲ βαδίζουσα καὶ ἐπὶ ἐλεημοσύνην ἔρχεται καὶ νησιεῖαν καὶ εὐχὰς καὶ διδασκαλίαν καὶ πολλαὶ αἱ τοῦ θηρίου τούτου κεφαλαί.

Ἀλλὰ τὸ μὲν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἐκείνοις κενοδοξεῖν, θαν-
 5 μαστὸν οὐδέν, τὸ δὲ ἐπὶ νησιεῖα καὶ εὐχῇ, τοῦτο ἐστὶ τὸ
 ξένον καὶ δακρῦων μεστόν. Ἀλλ' ἵνα μὴ πάλιν ἐγκαλῶμεν
 μόνον, φέρε καὶ τὸν τρόπον, δι' οὗ ταύτην φευξόμεθα, εἴ-
 πωμεν. Πρὸς τίνας οὖν ἀποδυσόμεθα πρώτους; πρὸς τοὺς
 ἐπὶ χρήμασιν, ἢ τοὺς ἐπὶ ἱματίοις, ἢ τοὺς ἐπὶ ἀρχαῖς, ἢ
 10 τοὺς ἐπὶ διδασκαλίαις, ἢ τοὺς ἐπὶ τέχναις, ἢ τοὺς ἐπὶ σώ-
 ματι, ἢ τοὺς ἐπὶ κάλλει, ἢ τοὺς ἐπὶ καλλωπισμοῖς, ἢ τοὺς
 ἐπὶ ὠμότητι, ἢ τοὺς ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ καὶ ἐλεημοσύνῃ, ἢ
 τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ, ἢ τοὺς ἐπὶ τελευτῇ, ἢ τοὺς μετὰ τελευτῇ
 κενοδοξοῦντας; Καὶ γάρ, ὅπερ ἔφην, πολλὰς ἔχει τὰς πλε-
 15 κτάνας τοῦτο τὸ πάθος καὶ περαιτέρω τῆς ζωῆς ἡμῶν πρό-
 ειοι. Καὶ γὰρ ὁ δεῖνα, φηοῖν, ἀπέθανε· καὶ ἵνα θανασηθῇ,
 τὰ καὶ τὰ ἐπέσκηψε γενέσθαι· καὶ διὰ τοῦτο ὁ δεῖνα πένης
 καὶ ὁ δεῖνα πλούσιος. Τὸ γὰρ χαλεπὸν τοῦτο, ὅτι καὶ ἀπὸ
 τῶν ἐναντίων συνέστηκε.

20 3. Πρὸς τίνας οὖν σιησόμεθα καὶ παραιταξόμεθα πρώ-
 τους; οὐ γὰρ ἀρκεῖ πρὸς πάντας εἰς καὶ ὁ αὐτὸς λόγος.
 Βούλεσθε οὖν πρὸς τοὺς ἐπὶ ἐλεημοσύνῃ κενοδοξοῦντας;
 Ἔμοιγε δοκεῖ· καὶ γὰρ σφόδρα τὸ πρᾶγμα τοῦτο φιλῶ,
 καὶ ἀλγῶ λυμαινόμενον ὄρῶν, καὶ καθάπερ τινὶ βασιλικῇ κόρῃ
 25 τροφὸν προαγωγὸν ἐπιβουλεύουσαν τὴν κενοδοξίαν. Τρέφει
 μὲν γὰρ αὐτήν, ἐπ' αἰσχύνη δὲ καὶ ζημίᾳ, μαστροπεύουσα,
 καὶ τοῦ μὲν πατρὸς κελεύουσα καταφρονεῖν, καλλωπίζεσθαι

10. προαγωγός: ὁ ἢ ἡ παρακινεῖσα εἰς πορνείαν.

λοι τὴν δύναμιν. Προχωροῦσα δὲ ἡ κενοδοξία χρησιμοποιεῖ καὶ τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν νηστείαν καὶ τὰς προσευχὰς καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ γενικῶς εἶναι πολλαὶ αἱ κεφαλαὶ αὐτοῦ τοῦ θηρίου.

Ἄλλὰ τὸ νὰ κενοδοξοῦν μὲν ὡς πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα δὲν εἶναι καθόλου ἀξιοθαύμαστον, τὸ νὰ χρησιμοποιοῦν ὅμως τὴν νηστείαν καὶ νὰ προσεύχωνται ἀπὸ φιλοδοξίαν, αὐτὸ εἶναι τὸ παράξενον καὶ ἀξιοδάκρυτον. Ἄλλὰ διὰ νὰ μὴν κατηγορῶμεν μόνον αὐτήν, ἐμπρὸς νὰ εἰπῶμεν καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τὴν ἀποφύγωμεν. Πρὸς ποίους λοιπὸν νὰ ἀναλάβωμεν πρῶτα τὸν ἀγῶνα; πρὸς αὐτοὺς ποὺ κενοδοξοῦν διὰ τὰ χρήματα, ἢ πρὸς αὐτοὺς ποὺ κενοδοξοῦν διὰ τὰ ἐνδύματα, ἢ διὰ τὰ ἀρώματα, ἢ διὰ τὴν διδασκαλικὴν ἱκανότητά των, ἢ διὰ τὰς τέχνας των, ἢ διὰ τὰ σώματά των, ἢ διὰ τὴν ὡραιότητά των, ἢ διὰ τοὺς καλλωπισμοὺς των, ἢ διὰ τὴν σκληρότητά των, ἢ διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ ἐλεημοσύνην των, ἢ διὰ τὴν πονηρίαν των, ἢ διὰ τὸν θάνατόν των, ἢ διὰ τὰ μετὰ τὸν θάνατόν των; Καθ' ὅσον, ὅπως εἶπα, ἔχει πολλὰς πλεκτάνας αὐτὸ τὸ πάθος, καὶ μᾶς ὁδηγεῖ μακρὰν καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ζωὴν. Καὶ ὁ τάδε λοιπὸν λέγει, ἀπέθανε καὶ διὰ νὰ θαυμάσθῃ παρήγγειλε αὐτὰ καὶ αὐτὰ νὰ γίνουν. Καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ πάθους ἄλλος γίνεται πτωχὸς καὶ ἄλλος πλούσιος. Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ φοβερόν, ὅτι ἡ κενοδοξία δημιουργεῖται πολλὰς φορὰς καὶ ἀπὸ τὰ ἀντίθετα.

3. Πρὸς ποίους λοιπὸν νὰ σταθῶμεν πρῶτα καὶ νὰ παραταχθῶμεν; διότι δὲν ἀρκεῖ πρὸς ὅλους ὁ ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς λόγος. Θέλετε λοιπὸν νὰ ἀναφέρωμεν αὐτοὺς ποὺ κάνουν τὴν ἐλεημοσύνην χάριν κενοδοξίας; Ἐγὼ τουλάχιστον ἔχω αὐτὴν τὴν γνῶμην. Καθ' ὅσον νοιώθω σφοδρὰν συγκίνησιν δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ὑποφέρω ποὺ τὸν βλέπω καταστρεφόμενον· διότι ὁμοιάζει ἡ κενοδοξία μὲ τροφὸν καὶ προαγωγόν⁹ ποὺ ἐπιβουλεύεται κάποιαν βασιλικὴν κόρην. Καθ' ὅσον τὴν τρέφει μὲν, ἀλλὰ τὴν παρακινεῖ εἰς τὴν πορνείαν, καταισχύνουσα αὐτὴν καὶ ζημιοῦσα· καὶ τὴν προτρέπει τὸν

- δὲ πρὸς μιᾶρῶν καὶ καταπιύσιων πολλάκις ἀνδρῶν ἀρέσκει-
 αν καὶ τοιοῦτον αὐτῇ περιτίθῃσι κόσμον, οἷον οἱ ἔξω θού-
 λονται, αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον, οὐχ οἷον ὁ πατήρ. Φέρε δὴ
 οὖν πρὸς τούτους ἀποτεινόμεθα, καὶ ἔστω τις ἐλεημο-
 5 σύνη γινομένη μετὰ δαφιλείας πρὸς τὴν τῶν πολλῶν ἐπί-
 δεξιῖν. Οὐκοῦν πρῶτον αὐτὴν ἐξάγει τοῦ θαλάμου τοῦ πα-
 τρικοῦ. Καὶ ὁ μὲν πατήρ οὐδὲ τῇ ἀριστερᾷ φαίνεσθαι κε-
 λεύει, αὕτη δὲ αὐτὴν τοῖς δούλοις ἐπιδείκνυσιν καὶ τοῖς
 τυχοῦσι καὶ οὐδὲ εἰδῶσιν αὐτήν.
- 10 Εἶδες πόρνην καὶ μαστροπὸν εἰς ἔρωτα αὐτὴν ἐμβάλ-
 λουσαν αἰσῶπων ἀνθρώπων, ἵνα ὥς ἂν ἐκείνοι κελεύωσιν,
 οὕτως αὕτη ρυθμίζεται; Βούλει ἰδεῖν πῶς οὐ πόρνην μόνον,
 ἀλλὰ καὶ μανικὴν ποιεῖ τὴν τοιαύτην ψυχὴν; Οὐκοῦν κα-
 ταμάνθανε αὐτῆς τὴν γνώμην. "Οταν γὰρ τὸν οὐρανὸν ἀφείσα
 15 τρέχῃ ὀπίσω δραπετῶν καὶ οἰκοτρίβων, κατὰ τὰ ἄμφοδα
 καὶ τοὺς στενωποὺς διώκουσα τοὺς μισοῦντας αὐτήν, τοὺς
 αἰσχροὺς καὶ δυσειδεῖς, τοὺς οὐδὲ ἰδεῖν αὐτὴν βουλομέ-
 νους, τοὺς, ἐπειδὴ περικαίεται αὐτῶν, μισοῦντας αὐτήν, τί
 γένοιτ' ἂν τοῦτου μανικώτερον; Οὐδένα γὰρ οὕτω μισοῦσιν
 20 οἱ πολλοί, ὥς τοὺς δεομένους τῆς παρ' αὐτῶν δόξης. Μυ-
 ρίας γοῦν κατηγορίας κατ' αὐτῶν πλέκουσι, καὶ ταῦτόν γί-
 νεται, οἷον ἂν εἴ τις παρθένον καὶ θυγατέρα βασιλέως ἀπὸ
 τοῦ θρόνου κατενεγκὼν τοῦ βασιλικοῦ, κελεύοι μονομάχοις
 ἀνδράσι καὶ διαπιύουσιν αὐτὴν ἑαυτὴν ἐκδιδόναι. Οὕτοι
 25 μὲν οὖν, ὅσον αὐτοὺς διώκεις, τοσοῦτόν σε ἀποσιρέφονται,
 ὁ δὲ Θεός, ἂν τὴν παρ' αὐτοῦ δόξαν ζητῇς, τοσοῦτω μᾶλλον
 καὶ ἐφέλκεται σε καὶ ἐπαινεῖ, καὶ πολλὴν ἀποδίδωσί σοι
 τὴν ἀμοιβήν. Εἰ δὲ βούλει καὶ ἐτέρωθεν αὐτῆς τὴν ζημίαν

μὲν πατέρα της νὰ περιφρονῇ, ἡ ἰδία δὲ νὰ καλλωπίζεται διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς βρωμεροὺς καὶ ἀξίους ἐμπυσμοῦ πολλὰς φορὰς ἄνδρας· καὶ τὴν στολίζει μὲ τέτοια κοσμήματα, αἰσχροὶ καὶ ἀνήθικα, ποὺ ἀρέσουν εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ὅχι μὲ αὐτὰ ποὺ ἀρέσουν εἰς τὸν πατέρα της. Ἐμπρὸς λοιπὸν νὰ ἀπευθυνθῶμεν πρὸς τοὺς κενοδόξους αὐτοῦ τοῦ εἴδους, καὶ ἃς ὑποθέσωμεν ὅτι κάποια ἐλεημοσύνη γίνεται μὲ ἀφθονίαν καὶ πρὸς ἐπιδείξιν εἰς τοὺς πολλούς. Εἰς τὴν ἀρχὴν λοιπὸν τὴν βγάζει τὴν κόρην ἔξω ἀπὸ τὸν πατρικὸν οἶκον. Καὶ ἐνῶ ὁ πατὴρ της δὲν τῆς ἐπιτρέπει οὔτε πλησίον της νὰ μὴ τὴν βλέπει, αὐτὴ ὅμως ἐπιδεικνύει αὐτὴν εἰς τοὺς δούλους καὶ εἰς τοὺς τυχόντας καὶ εἰς ὅσους οὔτε κἂν τὴν γνωρίζουν.

Εἶδες πόρνην καὶ μαστροπὸν ποὺ ὠδήγησε τὴν κόρην εἰς ἔρωτα μὲ ἀνοήτους ἀνθρώπους, ὥστε ὅσα ἐκεῖνοι προστάζουν, αὐτὰ αὐτὴ νὰ ἐκτελῇ; Θέλεις τώρα νὰ ἰδῇς πῶς ὅχι μόνον πόρνην, ἀλλὰ καὶ μανιακὴν κάνει τὴν παρομοίαν ψυχὴν; Ἐξέτασε λοιπὸν τὴν σκέψιν αὐτῆς. Διότι, ὅταν, ἐγκαταλείψασα τὸν οὐρανόν, τρέκῃ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς δραπέτας καὶ τοὺς δούλους, κυνηγῶσα νὰ εὕρῃ εἰς τὰς συνοικίας καὶ τὰ στενὰ δρομάκια ἐκείνους ποὺ τὴν μισοῦν, τοὺς αἰσχροὺς καὶ ἀηδιαστικούς, ποὺ δὲν θέλουν οὔτε κἂν νὰ τὴν ἴδουν, καὶ ποὺ τὴν μισοῦν ἐπειδὴ καίγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν της δι' αὐτούς, τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ περισσότερον μανιακὸν ἀπὸ αὐτό; Διότι κανένα δὲν μισοῦν τόσον πολὺ οἱ πᾶν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅσον ἐκείνους ποὺ ἐπιδιώκουν τὸν ἔπαινον αὐτῶν. Ἐκσφενδονίζουν πολλὰς κατηγορίας ἐναντίον των, καὶ γίνεται ἀκριβῶς τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ὅπως ἐὰν κάποιος ἤθελεν ἀποσπάσει μίαν παρθένον καὶ κόρην βασιλέως ἀπὸ τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον καὶ τὴν διέτασσε νὰ ἐκδίδεται μὲ ἄνδρας δούλους καὶ ἀξίους ἐμπυσμοῦ. Αὐτοὶ λοιπόν, ὅσον τρέχεις ἀπὸ πίσω τους, τόσοι σὲ ἀποστρέφονται, ἐνῶ ὁ Θεός, ὅσον ζητεῖς τὴν ἰδικὴν του δόξαν, τόσοι περισσότερον σὲ ὀδηγεῖ πλησίον του καὶ σὲ ἐπαινεῖ καὶ σοῦ ἀποδίδει μεγάλην ἀμοιβήν. Ἐὰν δὲ θέλῃς καὶ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ

καταμαθεῖν, διὰν δὴς πρὸς ἐπίδειξιν καὶ φιλοτιμίαν, ἀνυ-
λόγισαι πόση σε λοιπὸν ἐπεισέρχεται ἡ λύπη, καὶ πῶς διη-
νεκῆς ἢ ἀθυμία, ἐνηχοῦντός σοι τοῦ Χριστοῦ καὶ λέγον-
τος, διὰ πάντα ἀπώλεσάς σου τὸν μισθόν.

5 Πανταχοῦ μὲν γὰρ κενοδοξία κακόν, μάλιστα δὲ ἐπὶ
φιλανθρωπίας, διὰ ἐσχάτη ἐστὶν ὠμότης, τὰς ἀλλοτριὰς ἐκ-
πομπεύουσα συμφορὰς, καὶ μόνον οὐχὶ ὀνειδίζουσα τοὺς ἐν
πιτωχείᾳ. Εἰ γὰρ τὸ τὰς ἰδίας λέγειν εὐεργεσίας ὀνειδίζειν
ἐστί, τὸ καὶ εἰς ἐτέρους πολλοὺς ταύτας ἐξάγειν, τί οἶει εἶναι;

10 Πῶς οὖν διαφενεζόμεθα τὸ δεινόν; Ἄν μάθωμεν ἐλε-
εῖν, ἂν ἴδωμεν τίνων τὴν δόξαν ἐπιζητοῦμεν. Εἰπέ γάρ μοι,
τίς ὁ τῆς ἐλεημοσύνης τεχνίτης ἐστίν; Ὁ τὸ πρᾶγμα κατα-
δείξας Θεὸς δηλονότι, ὁ μάλιστα πάντων αὐτὸ εἰδὼς καὶ
πρὸς ἄπειρον αὐτὸ μεταχειρίζων. Τί οὖν; ἂν παλαιότης

15 μανθάνης, πρὸς τίνα ὁρᾷς, ἢ τίσιν ἐπιδείκνυσαι ἐν τῇ πα-
λαιστῇ, τῷ λάχανα πωλοῦντι καὶ τοὺς ἰχθύας, ἢ τῷ παι-
δοτρίδῃ; Καὶ μὴν οἱ μὲν εἰσι πολλοί, ὁ δὲ εἷς. Τί οὖν, ἂν
ἐκείνου θανμάζοντος ἄλλοι καταγελῶσιν, οὐχὶ καὶ οὐ κατα-
γέλασθαι μετ' ἐκείνου αὐτούς; Τί δέ, ἂν πικτεύειν μανθάνης;

20 οὐχ ὁμοίως πρὸς ἐκείνον ὄφει τὸν τοῦτο παιδεύειν εἰδόμεν;
Ἄν δὲ λόγους μετήης, οὐχὶ τοῦ ρήτορος τοὺς ἐπαίνους κα-
ταδέξῃ, καὶ τῶν ἄλλων καταφρονήσεις; Πῶς οὖν οὐκ ἄ-
τιον, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις τέχναις πρὸς τὸν διδάσκαλον ὁ-
ρᾶν μόνον, ἐνταῦθα δὲ τοῦναντίον ποιεῖν; καίτοιγε οὐκ ἴση

25 ἡ ζημία. Ἐκεῖ μὲν γάρ, ἂν πρὸς τὸ δοκοῦν τοῖς πολλοῖς πα-

μάθης τὴν ζημίαν ἀπὸ τὴν κενοδοξίαν, ὅταν ἐπιδιώκῃς τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν φιλοδοξίαν, ἀναλογίσου πόση λύπη συσσωρεύεται μέσα σου καὶ πόσον διαρκὲς εἶναι ἡ ἀθυμία τὴν στιγμὴν μάλιστα πού ὁ Χριστὸς φωνάζει μέσα σου καὶ σοῦ λέγει, ὅτι «ἔχασες ὅλον τὸν μισθόν σου».

Εἰς κάθε περίπτωσιν λοιπὸν ἡ κενοδοξία εἶναι κακόν, πρὸ πάντων ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς φιλανθρωπίας, διότι εἶναι ἡ χειροτέρα μορφή σκληρότητος νὰ διαπομπεύῃς τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων καὶ κατὰ κάποιον τρόπον περιπαίζων τοὺς πτωχοὺς. Ἐὰν λοιπὸν τὸ νὰ κοινοποιῇς τὰς εὐεργεσίας σου εἶναι ἄξιον κατηγορίας, τὸ νὰ ἐξωθῇς πρὸς αὐτὸ καὶ πολλοὺς ἄλλους, τί νομίζεις ὅτι εἶναι αὐτό;

Πῶς λοιπὸν θ' ἀποφύγωμεν αὐτὸ τὸ φοβερὸν πρᾶγμα; Ἄν μάθωμεν νὰ ἐλεοῦμεν, ἂν ἀντιληφθῶμεν ἀπὸ ποίους ζητοῦμεν δόξαν. Διότι, εἶπέ μου, ποῖος συνέστησε τὴν ἐλεημοσύνην; Αὐτὸς πού ὤρισεν αὐτήν, δηλαδὴ ὁ Θεός, αὐτὸς πού κατ' ἐξοχὴν γνωρίζει αὐτήν καλύτερα ἀπὸ ὅλους καὶ χρησιμοποιεῖ αὐτὴν ἐπ' ἁπείρον. Τί λοιπόν; ἂν διδάσκεισαι παλαιστῆς πρὸς ποίους ἀποβλέπεις ἢ πρὸς ποίους ἐπιδεικνύεσαι εἰς τὴν παλαίστραν; πρὸς αὐτὸν πού πωλεῖ τὰ λάχανα καὶ τὰ ψάρια ἢ πρὸς τὸν γυμναστήν; Καὶ θέβαια αὐτοὶ μὲν εἶναι πολλοί, ἐνῷ ὁ γυμναστής εἶναι ἕνας. Τί λοιπόν; Ἐὰν ἐκεῖνος σὲ θαυμάζῃ, ἐνῷ οἱ ἄλλοι σὲ χλευάζουν, δὲν θὰ εἰρωνευθῇς καὶ σὺ μαζὶ μὲ ἐκεῖνον αὐτούς; Τί συμβαίνει δὲ ὅταν μαθαίνῃς πυγμαχίαν; δὲν θὰ προσέχῃς καθ' ὅμοιον τρόπον πρὸς ἐκεῖνον πού γνωρίζει τὴν τέχνην τῆς πυγμαχίας; Ἐὰν δὲ ἀσκῇς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ρήτορος, δὲν θὰ ἀποδέχεσαι τοὺς ἐπαίνους τοῦ ρήτορος, καὶ θὰ περιφρονῇς τοὺς ἐπαίνους τῶν ἄλλων; Πῶς λοιπὸν δὲν εἶναι παράλογον, διὰ μὲν τὰς ἄλλας τέχνας νὰ προσέχῃς μόνον τὸν διδάσκαλόν σου, ἐνῷ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ κάνῃς τὸ ἀντίθετον, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα δὲν εἶναι ἴση ἡ ζημία; Διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην, ὅταν παλαίῃς διὰ νὰ ἀρέσῃς εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ ὄχι εἰς τὸν διδάσκαλόν σου, ἡ ζη-

λαίης, καὶ μὴ πρὸς τὸ τῷ διδασκάλῳ, ἐν τῇ πάλῃ ἡ ζημία, ἐνταῦθα δὲ ἐν αἰωνίῳ ζωῇ. Γέγονας ὁμοιος Θεῷ κατὰ τὸ ἐλεεῖν; γενοῦ οὖν αὐτῷ ὁμοιος καὶ κατὰ τὸ μὴ ἐπιδείκνυσθαι. Καὶ γὰρ ἔλεγε θεραπεύων, ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν. Ἄλλὰ
 5 βούλει ἐλεήμων κληθῆναι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις; Καὶ τί τὸ κέρδος; Τὸ κέρδος μὲν οὐδέν, ἡ δὲ ζημία ἄπειρος. Αὐτοὶ γὰρ οὗτοι, οὓς εἰς μαρτυρίαν καλεῖς, λησται γίνονται τῶν θησαυρῶν τῶν ἐν οὐρανοῖς· μᾶλλον δὲ οὐχ οὗτοι, ἀλλ' ἡμεῖς, οἱ τὰ ἡμέτερα συλῶντες καὶ σκορπίζοντες τὰ ἄνω κείμενα.
 10 Ὡς τῆς καινῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ ἀλλοκότου τούτου πάθους. Ὅπου σῆς οὐκ ἀφανίζει, οὐδὲ κλέπτῃς διορύττει, κενοδοξία σκορπίζει. Οὗτος ὁ σῆς τῶν ἐκεῖ θησαυρῶν οὗτος ὁ κλέπτῃς τῆς εὐπορίας τῆς ἐν οὐρανοῖς· οὗτος τὸ ἄσυλον ὑποσύρει πλοῦτιον τοῦτο πάντα λυμαίνεται καὶ διαφθείρει. Ἐ-
 15 πειδὴ γὰρ εἶδεν ὁ διάβολος, διὰ καὶ λησταῖς καὶ σκώληκι καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιθουλαῖς ἀνάλωτον τὸ χωρίον ἐκεῖνο, διὰ κενοδοξίας ὑποσύρει τὸν πλοῦτον.

4. Ἄλλὰ δόξης ἐπιθυμεῖς; Εἴτα οὐκ ἀρκεῖ σοι ἡ παρ' αὐτοῦ τοῦ λαμβάνοντος, ἡ παρὰ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, ἀλ-
 20 λὰ καὶ τῆς παρὰ ἀνθρώπων ἐρᾶς; Ὅρα μὴ τοῦναντίον ὑπομείνῃς· μὴ τίς σου καταγνῶ ὥς οὐκ ἐλεοῦντος, ἀλλ' ἐκπομπέοντος καὶ φιλοτιμουμένου, ὥς ἐκτραγῶδοῦντος τὰς ἀλλοτριὰς συμφορὰς. Καὶ γὰρ μυστήριόν ἐστιν ἡ ἐλεημοσύνη. Κλείσον τοίνυν τὰς θύρας, ἵνα μὴ τις ἴδῃ ἅπερ ἐπιδεῖξαι
 25 οὐ θέμις. Καὶ γὰρ τὰ μυστήρια τὰ ἡμέτερα τοῦτο μάλιστα ἐστίν, ἐλεημοσύνη καὶ φιλανθρωπία Θεοῦ. Κατὰ γὰρ τὸ πρό- λὸν ἔλεος αὐτοῦ ὄντας ἡμᾶς ἀπευθεῖς ἡλέησε. Καὶ ἡ πρώτη δὲ δέησις ἐλέους νέμει, διὰν ὑπὲρ τῶν ἐνεργουμένων πα- ρακαλῶμεν· καὶ ἡ δευτέρα πάλιν, ὑπὲρ ἐτέρων τῶν ἐν με-

μία περιορίζεται εἰς τὴν πάλιν, ἐνῶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ἡ ζημία ἀναφέρεται εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἐγίνες ὁμοῖος μὲ τὸν Θεὸν ὡς πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην; γίνε λοιπὸν ὁμοῖος μὲ αὐτὸν καὶ ὡς πρὸς τὸ νὰ μὴ ἐπιδεικνύεσαι. Καθ' ὅσον ἔλεγεν, ὅταν ἐθεράπευε, νὰ μὴ τὸ εἰποῦν εἰς κανένα. Μήπως ὅμως θέλεις νὰ ὀνομασθῇς ἐλεήμων ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; Καὶ ποῖον τὸ κέρδος σου; Τὸ μὲν κέρδος εἶναι μηδέν, ἡ δὲ ζημία ἅπειρος. Διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τοὺς ὁποίους καλεῖς ὡς μάρτυρας, γίνονται λησταὶ τῶν οὐρανίων θησαυρῶν· ἢ καλύτερα ὅχι αὐτοί, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ποὺ καταστρέφομεν τὰ ἰδικὰ μας ἀγαθὰ καὶ διασκορπίζουμεν τοὺς οὐρανίους θησαυροὺς. Ὡς τῆς νέας συμφορᾶς καὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ πάθους. Ἀγαθὰ ποὺ οὔτε ὁ σκόρος τὰ καταστρέφει, οὔτε κλέπτης τὰ διαρπάζει, τὰ σκαρπίζει ἢ κενοδοξία. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκόρος τῶν οὐρανίων θησαυρῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ κλέπτης τοῦ οὐρανοῦ πλούτου, αὐτὸς εἶναι ποὺ ἐξαρπάζει τὸν ἀσύλητον πλοῦτον, αὐτὸς καταστρέφει καὶ διαφθείρει τὰ πάντα. Διότι ὁ διάβολος, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ χῶρος αὐτοῦ τῆς ἐλεημοσύνης μένει ἀπόρθητος ἀπὸ τοὺς ληστὰς καὶ τὸν σκώληκα καὶ ἀπὸ ἄλλας ἐπιβουλὰς, ἐξαρπάζει αὐτὰ διὰ τῆς κενοδοξίας.

4. Μήπως ὅμως ἐπιθυμεῖς δόξαν; Καὶ λοιπὸν δὲν σοῦ ἀρκεῖ ἡ δόξα ἐκ μέρους αὐτοῦ ποὺ λαμβάνει τὴν ἐλεημοσύνην, ἐκ μέρους τοῦ φιλανθρώπου δηλαδὴ Θεοῦ, ἀλλ' ἐπιθυμεῖς καὶ τὴν ἀνθρωπίνην; Πρόσεχε μήπως σοῦ συμβῇ τὸ ἀντίθετον, μήπως δὲν σὲ θεωρήσῃ κάποιος ὡς ἐλεήμονα, ἀλλὰ ὡς διαπομπευτὴν καὶ φιλόδοξον ποὺ διατραγωδεῖ τὰς ξένας συμφορὰς. Καθ' ὅσον ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι μυστήριον. Κλεῖσε λοιπὸν τὰς θύρας διὰ νὰ μὴ ἰδῇ κανεὶς αὐτὰ ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται. Καθ' ὅτι τὰ ἰδικὰ μας μυστήρια αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν εἶναι, ἐλεημοσύνη δηλαδὴ καὶ φιλανθρωπία Θεοῦ. Διότι λόγῳ τοῦ μεγάλου ἐλέους τοῦ μᾶς ἡλέησε, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα ἀπειθεῖς. Καὶ ἡ πρώτη δέησις εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἔλεος, ὅταν παρακαλοῦμεν ὑπὲρ τῶν ἐνεργουμένων· ὡς καὶ ἡ δευτέρα

ιανοία, πολὺ τὸ ἔλεος ἐπιζητοῦσα· καὶ ἡ τρίτη δὲ πάλιν, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ αὕτη τὰ παιδία τὰ ἄσωμα τοῦ δήμου προσάλλεται, τὸν Θεὸν ἐπὶ ἔλεον παρακαλοῦντα. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτοὶ κατεγνώκαμεν ἐναντιῶν ἁμαρτήματα, ὑπὲρ μὲν
 5 τῶν πολλὰ ἡμαρτηκόντων καὶ ἐγκληθῆναι ὀφειλόντων αὐτοὶ βοῶμεν ὑπὲρ δὲ ἡμῶν αὐτῶν οἱ παῖδες, ὧν τῆς ἀπλότητος τοὺς ζηλωτὰς ἢ βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν μένει. Ὁ γὰρ τίποσ οὕτος τοῦτο ἐνδείκνυται, ὅτι οἱ καὶ ἐκείνους τοὺς παῖδας ταπεινοὶ καὶ ἄπλαστοι, οὗτοι μάλιστα δύνανται ἐξαιτεῖ-
 10 σθαι τοὺς ὑπευθύνους. Αὐτὸ δὲ τὸ μυστήριον πόσου ἐλέου, πόσης φιλανθρωπίας, ἴσασιν οἱ μεμνημένοι.

Καὶ σὺ τοίνυν κατὰ δύναμιν τὴν σὴν ἐλεῶν ἄνθρωπον, ἀπόκλεισον τὰς θύρας· αὐτὸς ὁ ἐλεούμενος ἰδέτω μόνος· εἰ δὲ οἶόν τε, μηδὲ οὕτος. Ἄν δὲ ἀναπειθῇ, ἐκπομπεύεις
 15 σου τὸ μυστήριον. Ἐννόησον διὰ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος, οὗ τὴν δόξαν ἐπιζητεῖς, καὶ αὐτὸς σου καταγνώσεται· κἂν μὲν φίλος ᾖ, παρ' ἐναντιῶ σου κατηγορήσει, ἂν δὲ ἐχθρός, καὶ παρ' ἐτέρους σε κωμωδήσει. Καὶ τὰναντία ὑπομενεῖς ὧν ἐπιθυμεῖς. Σὺ μὲν γὰρ ἐπιθυμεῖς, ἵνα εἴπῃ, διὰ ὁ ἐλεήμων, αὐ-
 20 τὸς δὲ οὐκ ἐρεῖ τοῦτο, ἀλλ' ὁ κενόδοξος, ὁ ἀνθρωπάρεσκος, καὶ ἕτερα πολὺ τούτων χαλεπώτερα. Ἄν δὲ κρύψῃς, πάντα ἐρεῖ τὰναντία τούτοις, ὁ φιλόανθρωπος, ὁ ἐλεήμων. Οὐ γὰρ ἀφίησιν ὁ Θεὸς κρυβῆναι· ἀλλ' ἐὰν σὺ κρύψῃς, ἐκεῖνος κατὰ-
 25 ὁδηγὸν ποιήσει, καὶ μεῖζον τὸ θαῦμα, καὶ πλεον τὸ κέρδος. Ὡστε καὶ πρὸς τοῦτο αὐτὸ τὸ δοξάζεσθαι ἐναντίον ἡμῖν τὸ ἐπιδείκνυσθαι· πρὸς γὰρ ὃ σπεύδομεν καὶ ἐπειγόμεθα, πρὸς

πάλιν πού ἀναφέρεται εἰς τοὺς μετανοοῦντας ἐπιζητεῖ τὸ πλούσιον ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ τρίτη πάλιν δέησις δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, κατὰ τὴν ὁποίαν προβάλλονται τὰ ἀγνὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ νὰ ζητοῦν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δηλαδὴ οἱ ἴδιοι συναισθανόμεθα τὰ ἁμαρτήματά μας, οἱ ἴδιοι παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐκείνων πού διέπραξαν μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ πού πρόκειται νὰ δικασθοῦν. Δι' ἡμᾶς ὅμως τοὺς ἰδίους παρακαλοῦν τὰ παιδιὰ, τὴν ἀπλότητα τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἔχουν αὐτοὶ πού ἐπιθυμοῦν νὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Διότι ὁ τύπος αὐτὸς τῆς ἀπλότητος, αὐτὸ φανερώνει, ὅτι αὐτοὶ πού εἶναι ταπεινοὶ καὶ ἀπροσποίητοι, ὅπως ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ, αὐτοὶ κατ' ἀρχὴν εἶναι ἐκεῖνοι, πού ἡμποροῦν νὰ παρακαλοῦν ὑπὲρ τῶν ὑπευθύνων. Ἀπὸ πόσον δὲ ἔλεος καὶ πόσῃ φιλανθρωπίᾳ εἶναι γεμᾶτον αὐτὸ τὸ μυστήριον, τὸ γνωρίζουν οἱ μυημένοι.

Καὶ σὺ λοιπόν, ἐλεῶν τὸν συνάνθρωπόν σου ὅσον ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις σου, κλείσε ἀσφαλῶς τὰς θύρας· ὥς τὸ γνωρίξῃ μόνον αὐτὸς πού ἐλεεῖται, καὶ ἂν εἶναι δυνατόν, οὔτε καὶ αὐτός. Ἐὰν δὲ ἀνοίξῃς τὴν θύραν τότε διαπομπεύεις τὸ μυστήριον. Βάλε το βαθειὰ εἰς τὸν νοῦν σου, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπιζητεῖς τὸν ἔπαινον, καὶ αὐτὸς θὰ σὲ κατακρίνῃ. Καὶ ἂν μὲν εἶναι φίλος, θὰ σοῦ τὸ εἰπῇ ὅταν θὰ εἴσθε μόνοι, ἂν δὲ εἶναι ἐχθρὸς θὰ σὲ διακωμωδήσῃ καὶ εἰς ἄλλους καὶ θὰ πάθῃς τὰ ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὰ πού ἐπιθυμεῖς. Διότι σὺ μὲν ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ εἰπῇ, ὅτι εἶσαι ἐλεήμων, αὐτὸς ὅμως δὲν θὰ εἰπῇ αὐτό, ἀλλὰ θὰ εἰπῇ, ὁ κενόδοξος, ὁ ἀνθρωπάρεσκος, καὶ ἄλλα πολὺ χειρότερα ἀπ' αὐτά. Ἄν ὅμως τὸ ἀποκρύψῃς, θὰ εἰπῇ ἐντελῶς τὰ ἀντίθετα ἀπὸ αὐτά, ὁ φιλάνθρωπος, ὁ ἐλεήμων. Διότι δὲν ἀφήνει ὁ Θεὸς νὰ μείνῃ κρυφὴ ἡ ἐλεημοσύνη σου, ἀλλ' ἐὰν σὺ τὴν κρύψῃς, ἐκεῖνος θὰ τὴν φανερώσῃ, καὶ τότε θὰ εἶναι μεγαλύτερον τὸ θαῦμα καὶ μεγαλύτερον τὸ κέρδος. Ὡστε ἡ ἐπίδειξις σας εἶναι ἀντίθετος καὶ ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν δόξαν· διότι πρὸς ἐκεῖνο πού σπεύδομεν καὶ βιαζόμεθα,

τοῦτο μάλιστα ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο ἀνθίσταται. Οὐ γὰρ μόνον ἐ-
 λεήμονος δόξαν οὐ λαμβάνομεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν· καὶ
 πρὸς ταύτην πολλὴν καὶ τὴν ζημίαν ὑπομένομεν.

Πάντων οὖν ἕνεκεν ἀπεχώμεθα ταύτης, καὶ τῆς τοῦ
 5 Θεοῦ δόξης ἐρῶμεν μόνης. Οὕτω γὰρ καὶ τῆς ἐνταῦθα ἐπι-
 τευξόμεθα δόξης καὶ τῶν αἰωνίων ἀπολαύσομεν ἀγαθῶν,
 χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

αὐτὸ πρὸ πάντων τὸ ἴδιο μᾶς προβάλλει ἀντίστασιν. Διότι ὅχι μόνον φήμην ἐλεήμονος δὲν ἀποκτῶμεν, ἀλλὰ καὶ ἀποκτῶμεν τὴν ἐντελῶς ἀντίθετην φήμην, καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸ παθαίνομεν καὶ μεγάλην ζημίαν.

Ἐξ αἰτίας λοιπὸν ὅλων αὐτῶν ἃς ἀποφεύγωμεν τὴν κενοδοξίαν καὶ ἃς ἐπιθυμῶμεν τὴν δόξαν μόνον τοῦ Θεοῦ. Διότι ἔτσι καὶ τὴν ἐδῶ δόξαν θὰ ἐπιτύχωμεν καὶ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ θὰ ἀπολαύσωμεν, μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΒΒ΄
Ματθ. 23, 1 - 12

«Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγων ἐπὶ τῆς Μωϋσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Πάντα οὖν ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε· κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε».

1. «Τότε»· πότε; Ὅτε ταῦτα εἶπεν· διε αὐτοὺς ἐπειτόμισεν· διε ἔσκησεν εἰς τὸ μηκέτι τολμᾶν πειράζειν αὐτόν·
10 διε ἔδειξεν ἀνιάτως ἔχοντας. Καὶ ἐπειδὴ Κυρίου καὶ Κυρίου ἐμνημόνευσε, πάλιν ἐπὶ τὸν νόμον ἀναιρέχει. Καίτοιγε ὁ νόμος τοιοῦτον οὐδὲν εἶπε, φησί· «Κύριος ὁ Θεός σου, Κύριος εἰς ἔσθιν». Ἀλλὰ νόμον ἢ Γραφὴν τὴν παλαιὰν ἄψαν καλεῖ. Ταῦτα δὲ λέγει, δεικνὺς διὰ πάντων τὴν πολλήν πρὸς τὸν γεγεννηκότα ὁμόνοιαν. Εἰ γὰρ ἐναντίος ἦν, τοῦναντίον ἂν εἶπε περὶ τοῦ νόμου· νῦν δὲ τοσαύτην περὶ αὐτόν ἐπιδείκνυσθαι κελεύει τὴν αἰδῶ, ὥς καὶ διεφθαρμένων ὄντων τῶν διδασκόντων αὐτόν, ἐκείνου κελεύειν ἀνέχεσθαι.

20 Ἐνιαῦθα δὲ καὶ περὶ βίου καὶ περὶ πολιτείας διαλέγεται, ἐπειδὴ τοῦτο μάλιστα αἷτιον τῆς ἀπιστίας αὐτοῖς ἦν, ὁ διεφθαρμένος βίος καὶ ὁ τῆς δόξης ἔρως. Διορθούμενος τοίνυν τοὺς ἀκροατάς, ὁ πρῶτον μάλιστα ἐστὶν εἰς σωτηρίαν συντελοῦν, τὸ τῶν διδασκάλων μὴ καταφρονεῖν, μηδὲ κατε-
25 ξανίστασθαι τῶν ἱερέων, τοῦτο ἐκ περιουσίας κελεύει. Οὐ κελεύει δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ποιεῖ. Καὶ γὰρ διεφθαρ-

ΟΜΙΛΙΑ ΟΒ΄ Ματθ. 23, 1-12

«Τότε ὁ Ἰησοῦς ὠμίλησε πρὸς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ καὶ πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ εἶπεν· εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μωϋσέως ἐκάθησαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ὅλα λοιπὸν ὅσα θὰ σᾶς εἰποῦν νὰ τηρῇτε, νὰ τὰ τηρῇτε, ἀλλὰ νὰ μὴ ἐνεργῇτε σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα των».

1. «Τότε»· πότε; Ὅταν εἶπεν αὐτά, ὅταν τοὺς ἀπεστόμωσεν, ὅταν τοὺς ἐσταμάτησεν καὶ δὲν ἐτολμοῦσαν πλέον νὰ τὸν πειράξουν, ὅταν ἀπέδειξεν, ὅτι ἔπασχαν ἀθεράπευτα. Καὶ ἐπειδὴ ὠμίλησε περὶ Κυρίου καὶ Κυρίου, ἀνατρέχει καὶ πάλιν εἰς τὸν νόμον. Καὶ μολονότι θέβαια ὁ νόμος δὲν λέγει τίποτε παρόμοιον, λέγει· ἀλλὰ «Κύριος ὁ Θεός σου, Κύριος ἓνας εἶναι»¹. Ἄλλ' ἡ Γραφὴ νόμον ὀνομάζει ὀλόκληρον τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει ὁ Κύριος διὰ νὰ δείξῃ δι' ὧν αὐτῶν τὴν συμφωνίαν του πρὸς τὸν Πατέρα του. Διότι ἐὰν ἦτο ἀντίθετος, θὰ ὠμίλει ἀντίθετα πρὸς τὸν νόμον, ἐνῷ τώρα τόσον σεβασμὸν δίδει ἐντολὴν νὰ δεικνύωμεν πρὸς τὸν νόμον, ὥστε ἂν καὶ εἶναι διεφθαρμένοι αὐτοὶ ποὺ διδάσκουν αὐτόν, αὐτὸς δίδει τὴν ἐντολὴν νὰ εἴμεθα προσηλωμένοι εἰς αὐτόν.

¹Εἰδὼ δὲ ὁμιλεῖ καὶ περὶ βίου καὶ περὶ πολιτείας, ἐπειδὴ αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν ἦτο τὸ αἴτιον τῆς ἀπιστίας αὐτῶν, ὁ διεφθαρμένος βίος καὶ ὁ ἔρως τῆς δόξης. Διὰ νὰ διορθώσῃ λοιπὸν τοὺς ἀκροατάς, αὐτὸ ποὺ κατ' ἐξοχὴν συντελεῖ εἰς τὴν σωτηρίαν, τὸ νὰ μὴ περιφρονοῦμεν δηλαδὴ τοὺς διδασκάλους, οὕτε νὰ ἐξοργίζωμεθα κατὰ τῶν ἱερέων, αὐτὸ διδάσκει μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του. Δὲν δίδει δὲ μόνον ἐντολὴν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐκτελεῖ αὐτήν. Καθ' ὅσον ἂν καὶ εἶναι

μένους ὄντας οὐ κατὰγει ἀπὸ τῆς τιμῆς· ἐκείνοις μὲν πλέον τὸ κρίμα ἐργαζόμενος, τοῖς δὲ μαθητευομένοις οὐδεμίαν παραλιμπάνων παρακοῆς πρόφασιν. Ἵνα γὰρ μὴ τις λέγῃ, ἐπειδὴ φαῦλος ὁ διδάσκαλος, διὰ τοῦτο ραθυμότερος γέγονα, ⁵ καὶ ταύτην ἀναιρεῖ τὴν πρόφασιν. Οὕτω γοῦν αὐτῶν ἔσποιη τὴν ἀρχήν, καίτοι πονηρῶν ὄντων, ὥς καὶ μετὰ τοσαύτην κατηγορίαν εἰπεῖν· «Πάντα ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε». Οὐ γὰρ τὰ ἐαυτῶν λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ τοῦ Θεοῦ, ἃ διὰ Μωϋσέως ἐνομοθέτησε. Καὶ σκόπει πόση περὶ τὸν ¹⁰ Μωϋσέα κέχρηται τιμῇ, πάλιν τὴν πρὸς τὴν Παλαιὰν συμφωνίαν ἐνδεικνύμενος, ὅπου γε καὶ ἐντεῦθεν αὐτοὺς αἰδεσίμους ποιεῖ. «Ἐπὶ γὰρ τῆς Μωϋσέως καθέδρας ἐκάθισαν», φησὶν. Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ εἶχεν αὐτοὺς ἀπὸ βίου ἀξιοπρίστους ποιῆσαι, ἀπὸ τῶν ἐγγχωρούντων τοῦτο ποιεῖ, τῆς καθέδρας καὶ ¹⁵ τῆς ἐκείνου διαδοχῆς.

Πάντα δὲ διὰν ἀκούσης, μὴ πᾶσαν ἄκουε τὴν νομοθεσίαν ὅλον, τὰ περὶ βρωμάτων, τὰ περὶ θυσιῶν καὶ ὅσα τοιαῦτα· πῶς γὰρ ἔμελλε ταῦτα λέγειν, ἃ προλαβὼν ἀνεῖλεν; ἀλλὰ πάντα φησὶ τὰ διορθοῦντα ἡθός, καὶ βελτίω ποιοῦντα ²⁰ τρόπον, καὶ τοῖς καινῆς συμβαίοντα νόμοις, καὶ οὐκ ἀφιέντα λοιπὸν ὑπὸ τὸν τοῦ νόμου ζυγὸν εἶναι.

Διατί οὖν οὐκ ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς χάριτος ταῦτα θεοπίζει, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως; Ὅτι οὐδέπω καιρὸς ἦν πρὸ τοῦ σταυροῦ ταῦτα σαφῶς διαλέγεσθαι. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ πρὸς τοῖς ²⁵ εἰρημένοις καὶ ἑτερόν τι προσοικονομεῖν, ταῦτα λέγων. Ἐπειδὴ γὰρ μέλλει κατηγορεῖν αὐτῶν, Ἵνα μὴ δόξῃ παρὰ τοῖς ἀνοήτοις τῆς ἀρχῆς αὐτῶν ταύτης ἐρᾶν, ἥ δι' ἀπέχθυειαν ταυ-

διεφθαρμένοι οἱ δάσκαλοι, δὲν τοὺς ἀφαιρεῖ τὴν τιμὴν. Εἰς ἐκείνους μὲν προβάλλει μεγαλυτέραν τὴν κατάκρισιν, εἰς δὲ τοὺς διδασκομένους δὲν ἀφήνει καμμίαν πρόφασιν παρακοῆς. Διὰ τὸ μὴ λέγῃ λοιπὸν κανεῖς ὅτι εἶναι φαῦλος ὁ διδάσκαλος, διὰ τοῦτο ἔγινε περισσότερο ἀδιάφορος πρὸς τὸν νόμον, καταργεῖ καὶ αὐτὴν τὴν πρόφασιν. Ἔτσι λοιπὸν ἐδραίωσε τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, ἃν καὶ ἦσαν πονηροί, ὥστε καὶ μετὰ ἀπὸ τόσην κατηγορίαν νὰ εἰπῇ· «Ὅλα ὅσα σᾶς λέγουν νὰ τηρῆτε, νὰ τὰ τηρῆτε». Διότι δὲν εἶναι ἰδικὰ των τὰ λόγια, ἀλλ' εἶναι λόγια τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα ἐνομοθέτησε διὰ τοῦ Μωϋσέως. Καὶ πρόσεξε πόσῃν τιμὴν ἀποδίδει εἰς τὸν Μωϋσῆ, δεικνύων καὶ πάλιν τὴν συμφωνίαν του μὲ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, καὶ μὲ τὸν τρόπον μάλιστα αὐτὸν καθιστᾷ αὐτοὺς σεβαστούς. Διότι λέγει, «Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ἀξιόπιστους ἀπὸ τὸν βίον των, τὸ κάνει αὐτὸ ἀπὸ αὐτὰ πού παρῆχον αὐτὴν τὴν δυνατότητα, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν καθέδραν τοῦ Μωϋσέως καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι διάδοχος των».

Ὅταν δὲ ἀκούσῃς «πάντα» μὴ σκεφθῇς ὅλην τὴν νομοθεσίαν, ὅπως τὰ σχετικὰ μὲ τὰς τροφὰς καὶ τὰς θυσίας καὶ ὅλα τὰ παρόμοια· διότι πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ λέγῃ αὐτὰ τὰ ὁποῖα προηγουμένως ἀνῆρτησεν; Ἀλλὰ «πάντα» λέγει ἐκεῖνα πού διορθώνουν τὸ ἥθος καὶ κάνουν καλυτέραν τὴν συμπεριφορὰν καὶ εἶναι σύμφωνα μὲ τὰς ἐντολάς τῆς Καινῆς διαθήκης, καὶ δὲν ἀφήνουν εἰς τὸ ἕξῃς νὰ εὕρισκώμεθα κάτω ἀπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ νόμου.

Διατί ὅμως δὲν θεσπίζει ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς χάριτος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως; Διότι δὲν ἦτο ἀκόμη ὁ κατάλληλος καιρὸς πρὶν ἀπὸ τὴν Σταύρωσίν του νὰ διδάσκῃ αὐτὰ σαφῶς. Κατὰ τὴν γνώμην μου δὲ ὁ Χριστὸς τὰ εἶπεν αὐτὰ παράλληλα πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν, καὶ διὰ κάποιον ἄλλον σκοπὸν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ πρόκειται νὰ τοὺς κατηγορήσῃ, διὰ τὸ μὴ θεωρηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους ὅτι τὰ κάνει αὐτὰ ἀπὸ ζήλειαν πρὸς τὸ ἀξίωμα των ἢ ἀπὸ μῖσος, κατὰ πρῶτον ἀναι-

τα ποιεῖν, πρῶτον τοῦτο ἀναιρεῖ, καὶ ἀνύποπιον ἑαυτὸν ποιήσας, τότε ἄρχεται τῆς κατηγορίας.

Καὶ τίνας ἐνεκεν αὐτοὺς ἐλέγχει καὶ μακροὺς λοιπὸν ἀποτείνει λόγους κατ' αὐτῶν; Προφυλατιζόμενος τοὺς ὁ-
 5 χλους, ὥστε μὴ τοῖς αὐτοῖς περιπσεῖν. Οὐδὲ γὰρ ὅμοιον ἀπαγορεύειν καὶ τοὺς πιαίσαντας δεικνύναι ὥσπερ οὐχ ὅ-
 μοιον παραινεῖν τὰ δέοντα καὶ τοὺς κατορθοῦντας εἰς μέ-
 σον ἄγει. Διὰ τοῦτο καὶ προλαβὼν φησι· «κατὰ δὲ τὰ ἔργα
 αὐτῶν μὴ ποιεῖτε». Ἵνα γὰρ μὴ νομίσωσι διὰ τὸ ἀκούειν
 10 αὐτῶν, δεῖν αὐτοὺς καὶ ζηλοῦν, ταύτῃ κέχρηται τῇ ἐπι-
 διορθώσει, καὶ τὴν δοκοῦσαν αὐτῶν εἶναι τιμὴν κατηγορίαν
 ποιεῖται. Τί γὰρ δασκάλου γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερον, διὰ τοὺς
 μαθητὰς τὸ μὴ προσέχειν αὐτοῦ τῷ βίῳ διασώζῃ; Ὡστε ἡ
 δοκοῦσα αὐτῶν εἶναι τιμή, μεγίστη κατηγορία ἐστίν, διὰ
 15 τοιοῦτον φαίνονται θίον ἔχοντες, δὴ οἱ ζηλοῦντες διαφθεί-
 ρονται. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς κατ' αὐτῶν ἐμπίπτει κατη-
 γορίας. Οὐ διὰ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, διὰ καὶ ἡ
 προτέρα ἀπιστία ἦν ἡπίσιτησαν, καὶ ὁ σταυρὸς ὁ μετὰ ταῦτα
 δὴ ἐτόλμησαν, οὐ τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀπιστηθέντος ἔγκλη-
 20 μα, ἀλλὰ τῆς ἐκείνων ἀγνωμοσύνης κατηγορία.

Θέα δὲ πόθεν ἄρχεται, καὶ πόθεν αὖξει τὰ ἐγκλήματα.
 «Ὅτι λέγουσι», φησί, «καὶ οὐ ποιοῦσιν». Ἐκαστος μὲν γὰρ
 ἐγκλημάτων ἄξιός, παραβαίνων τὸν νόμον, μάλιστα δὲ ὁ
 διδασκαλίας ἀνθεντιάν ἔχων διπλῇ γὰρ καὶ τριπλῇ δίκαιος
 25 κατακρίνεσθαι. Δι' ἓν μὲν, διὰ παραβαίνει· δι' ἕτερον δέ, διὰ
 τοὺς ἄλλους ὀφείλων διορθοῦν, εἴτα χωλεύων, μείζονος τι-
 μωρίας ἄξιός διὰ τὴν τιμὴν· τρίτον δέ, διὰ καὶ διαφθείρει

ρεῖ αὐτὸ καὶ ἀφοῦ παρουσίασε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνύποπτον, τότε ἀρχίζει νὰ τοὺς κατηγορῇ.

Καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν τοὺς ἐλέγχει καὶ τοὺς ἀπευθύνει εἰς τὸ ἐξῆς μακρὰς κατηγορίας; Διὰ νὰ προφυλάξῃ τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ὥστε νὰ μὴ πέσουν εἰς τὰ ἴδια παραπτώματα. Διότι δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα νὰ θέτῃς ἀπαγορεύσεις καὶ νὰ δείχνῃς τοὺς παραβάτας· ὅπως ἀκριβῶς δὲν εἶναι τὸ ἴδιο νὰ παραγγέλλῃς τὰ πρέποντα καὶ νὰ παρουσιάζῃς ἐκείνους ποὺ ἐπέτυχον αὐτά. Διὰ τοῦτο προλαμβάνων αὐτό, λέγει· «Μὴ ἐνεργῇτε ὅμως σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα των». Διότι, διὰ νὰ μὴ νομίσουν τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ὅτι πρέπει καὶ νὰ τοὺς μιμηθοῦν, ἐπειδὴ εἶναι διδάσκαλοί των, χρησιμοποιεῖ αὐτὴν τὴν ἐπιδιόρθωσιν καὶ αὐτὸ ποὺ τὸ ἐθεωροῦσαν τιμὴν τὸ παρουσιάζει ὡς κατηγορίαν. Διότι τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἀθλιώτερον ἀπὸ ἓνα διδάσκαλον, ὅταν δὲν ἐξασφαλίζῃ τοὺς μαθητάς του νὰ προσέχουν τὸν τρόπον ζωῆς του; Ὡστε αὐτὸ ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς τιμὴ των, εἶναι μεγίστη κατηγορία αὐτῶν, ὅταν φαίνωνται νὰ κάνουν τέτοιαν ζωὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, αὐτοὶ ποὺ τοὺς μιμοῦνται, καταστρέφονται. Διὰ τοῦτο καὶ προβάλλει τὰς ἐναντίον των κατηγορίας. Ὅχι δὲ διὰ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ἡ προηγουμένη ἀπιστία τὴν ὁποίαν ἔδειξαν, καὶ ἡ σταύρωσις τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἐπικεῖρησαν, δὲν ἔγιναν ἐξ αἰτίας κάποιου ἐγκλήματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἦτο κατηγορία ποὺ ὠφείλετο εἰς τὴν ἀχαριστίαν ἐκείνων.

Πρόσεχε δὲ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει καὶ ἀπὸ ποῦ αὐξάνει τὰς κατηγορίας. Διότι λέγει, ὅτι «διδάσκουν μόνον καὶ δὲν πράττουν». Διότι καθένας εἶναι ἄξιος κατηγορίας παραβαίνων τὸν νόμον, πρὸ πάντων ὅμως ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὴν αὐθεντίαν νὰ διδάσκῃ. Εἶναι δίκαιον εἰς διπλοῦν καὶ εἰς τριπλοῦν νὰ κατακρίνεται. Πρῶτον μὲν, διότι παραβαίνει τὸν νόμον, δεύτερον δὲ διότι, ἐνῶ ὀφείλει νὰ διορθώῃ τοὺς ἄλλους, αὐτὸς παραστρατεῖ, καὶ διὰ τὴν τιμὴν ποὺ τοῦ γίνεται ἀξίζει μεγαλυτέραν τιμωρίαν, τρίτον δὲ διότι γίνεται αἴτιος μεγαλυτέ-

μειζόνως, ἅτε ἐν διδασκάλου τάξει τοιαῦτα παραινυμῶν. Με-
 τὰ δὲ τούτων καὶ ἕτερον αὐτῶν πάλιν λέγει κατηγόρημα,
 διὲς μικροὶ εἰσι τοῖς ὑπευθύνοις. «Δεσμεύουσι γὰρ φορτία
 βαρέα καὶ δυσβάστακτα καὶ τιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν
 5 ἀνθρώπων· τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐ-
 τὰ». Διπλῆν ἐνιαῦθα λέγει κακίαν, τὸ πολλὴν μὲν καὶ ἄ-
 κραν ἀπαιτεῖν ἀσυγγνώστως παρὰ τῶν ἀρχομένων βίου ἀ-
 κριβείαν, πολλὴν δὲ ἑαυτοῖς ἐπιτρέπειν τὴν ἄδειαν· ὧν τοῦ-
 ναντίον τὸν ἄριστον ἄρχοντα ἔχειν χρή· ἐν μὲν τοῖς καθ' ἐ-
 10 αυτόν, ἀσύγγνωστον εἶναι καὶ μικρὸν δικαστήν, ἐν δὲ τοῖς
 τῶν ἀρχομένων, συγγνωμονικὸν καὶ ἡμέρον· ὧν οὗτοι τὸ
 ἐναντίον ἐποιοῦν.

2. Τοιοῦτοι γὰρ πάντες οἱ λόγοις φιλοσοφοῦντες, ἀσύγγνω-
 στοὶ καὶ βαρεῖς, ἅτε ἄπειροί τῃς δι' ἔργων δυσκολίας. Οὐ
 15 μικρὰ δὲ καὶ αὕτη κακία, οὐδὲ ὥς ἔτυχεν ἐπιτείνει τὴν
 ἔμπροσθεν κατηγορίαν. Σὺ δέ μοι σκόπει, πῶς καὶ τοῦτο αὐ-
 ξεῖ τὸ ἔγκλημα. Οὐ γὰρ εἶπεν, 'οὐ δύνανται', ἀλλ' «οὐ θέ-
 λουσι»· καὶ οὐκ εἶπε, 'βασιάσας', ἀλλὰ «δακτύλῳ κινῆσαι»,
 τουτέστιν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι, οὐδὲ ἅψασθαι. Ἀλλὰ ποῦ
 20 σπουδαῖοι καὶ εὖτιοι; Ἐν τοῖς κεκωλυμένοις. «Πάντα γὰρ
 τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι», φησί, «πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀν-
 θρώποις». Εἰς κενοδοξίαν αὐτοὺς διαβάλλων ταῦτα λέγει,
 ὅπερ αὐτοὺς ἀπώλεσε. Τὰ μὲν γὰρ ἔμπροσθεν ὁμότητος καὶ
 ῥαθυμίας, ταῦτα δέ, δοξομανίας. Τοῦτο ἀπέστησεν αὐτοὺς
 25 τοῦ Θεοῦ· τοῦτο ἐν εἰτέρῳ θεάτρῳ ἀγωνίζεσθαι παρεσκεύασε
 καὶ διέφθειρεν. Οἷους γὰρ ἂν τις ἔχῃ τοὺς θεατὰς, ἐπεὶ τού-
 τοις ἐσπούδακεν ἀρέσκειν, τοιοῦτους ἐπιδείκνυνται καὶ τοὺς

ρας διαφθορᾶς, καθ' ὅσον, ἂν καὶ κατέχει θέσιν διδασκάλου, παρὰ ταῦτα παρανομεῖ. Μαζὶ δὲ μὲ' αὐτὰ εἰς τὴν συνέχειαν ἄλλην κατηγορίαν διατυπώνει ἐναντίον των, ὅτι φέρονται σκληρὰ πρὸς αὐτοὺς ποὺ διδάσκουν νὰ τηροῦν τὸν νόμον. Διότι «Δένουν φορτία βαρεῖα καὶ δυσβάστακτα καὶ τὰ βά-
ζουν εἰς τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, οἱ ἴδιοι ὅμως δὲν θέ-
λουν οὔτε μὲ τὸν δάκτυλόν των νὰ τὰ κινήσουν». Ἐδῶ ἀνα-
φέρει διπλὴν κακίαν αὐτῶν, τὸ ὅτι ἀπαιτοῦν, χωρὶς καμμίαν
συγγνώμην, πολλὴν καὶ μεγάλην ἀκρίβειαν ἐναρέτου βίου
ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἄρχουν, ἐνῷ εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των ἐπιτρέ-
πουν πολλὴν ἐλαστικότητα. Ἐνῷ πρέπει ὁ ἄριστος ἄρχων
νὰ ἔχῃ τὸ ἀντίθετον, τὰ μὲν σφάλματά του νὰ μὴ τὰ συγ-
χωρῇ καὶ νὰ εἶναι αὐστηρὸς δικαστής, πρὸς δὲ τὰ σφάλματα
τοῦ λαοῦ νὰ εἶναι συγχωρητικὸς καὶ ἥρεμος, ἐνῷ αὐτοὶ ἔκα-
μνον τὸ ἀντίθετον ἀπὸ αὐτό.

2. Τέτοιοι βέβαια εἶναι ὅλοι ὅσοι φιλοσοφοῦν μὲ λόγια, ἀσυγχώρητοι καὶ δύσκολοι, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζουν τὰς δυσκο-
λίας τῆς ἐμπράκτου ἐφαρμογῆς τῶν λόγων του. Δὲν εἶναι δὲ
μικρὰ καὶ αὐτὴ ἡ κακία καὶ δὲν ἐπαυξάνει τυχαῖα τὴν προ-
ηγουμένην κατηγορίαν. Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, σκέψου
πῶς καὶ οἱ λόγοι του αὐτοὶ αὐξάνουν τὴν κατηγορίαν. Διότι
δὲν εἶπε 'δὲν ἤμποροῦν', ἀλλὰ «δὲν θέλουν»· καὶ δὲν εἶπε
'νὰ βαστάσουν', ἀλλὰ «νὰ τὰ κινήσουν μὲ τὸ δάκτυλόν των»,
δηλαδὴ οὔτε τὰ πλησιάζουν, οὔτε τὰ ἐγγίζουν. Ἀλλὰ ποῦ
ἀναδεικνύονται οἱ σπουδαῖοι καὶ δυνατοί; Εἰς τὰς ἀπαγο-
ρεύσεις. Διότι λέγει, «ὅλα τὰ ἔργα των τὰ κάνουν διὰ νὰ
κάνουν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους». Αὐτὰ τὰ λέγει κα-
τηγορῶν αὐτοὺς διὰ τὴν κενοδοξίαν των, ἢ ὁποῖα καὶ τοὺς
κατέστρεψε. Διότι τὰ ὅσα προηγουμένως ἐλέχθησαν ἦσαν
δείγματα σκληρότητος καὶ ἀδιαφορίας, ἐνῷ αὐτὰ εἶναι δείγμα-
τα δοξομανίας. Αὐτὸ τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸν Θεόν, αὐτὸ
τοὺς ἔκανε ν' ἀγωνίζωνται εἰς ἄλλο πεδῖον δράσεως καὶ τοὺς
διέφθειρε. Διότι ἀνάλογα πρὸς τοὺς θεατὰς ποὺ ἔχει κά-
ποιος, πρὸς αὐτοὺς φροντίζει καὶ ν' ἀρέσῃ, καὶ ἀνάλογοι

ἀγῶνας· καὶ ὁ μὲν ἐν γενναίοις παλαίων, τοιαῦτα καὶ τὰ ἀγωνίσματα μέτεισιν· ὁ δὲ ἐν ψυχροῖς καὶ ἀναπεπιωκόσι, καὶ αὐτὸς ραθυμότερος γίνεται. Οἷον, ἔχει τις θεατὴν γέλωτι χαίροντα; γίνεται γελωτοποιὸς καὶ αὐτός, ἵνα τέρῃῃ
 5 τὸν θεατὴν· ἕτερος σπουδαῖον καὶ φιλοσοφοῦντα; σπουδάζει καὶ αὐτὸς τοιοῦτος εἶναι, ἐπειδὴ τοιαύτη τοῦ ἐπαινοῦντος ἡ γνώμη.

“Ορα δὲ πάλιν καὶ ἐνταῦθα μετ’ ἐπιτάσεως τὸ ἔγκλημα. Οὐδὲ γὰρ τὰ μὲν οὕτω, τὰ δὲ ἐτέρως ποιοῦσιν, ἀλλὰ πάντα
 10 ἀπλῶς οὕτως. Εἴτα ἐγκαλέσας αὐτοῖς κενοδοξίαν, δείκνυσιν οὐδὲ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις καὶ ἀναγκαίοις κενοδοξοῦντας (οὐδὲ γὰρ εἶχον, ἀλλ’ ἔρημοι ἦσαν κατιυρθωμάτων), ἀλλ’ ἐπὶ ψυχροῖς καὶ εὐτελέσι, καὶ ἃ τῆς κακίας αὐτῶν τεκμήρια ἦν, τὰ φυλακτήρια, τὰ κράσπεδα. «Πλατύνουσι γὰρ τὰ φυλακτήρια
 15 αὐτῶν», φησί, «καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν». Καὶ τίνα ταῦτά ἐστι τὰ φυλακτήρια καὶ τὰ κράσπεδα; Ἐπειδὴ συνεχῶς ἐπελανθάνοντο τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ, ἐκέλευσεν ἐγγραφῆναι βιβλίοις μικροῖς τὰ θαύματα αὐτοῦ καὶ ἐξηρητῆσθαι αὐτὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν (διὸ καὶ
 20 ἔλεγεν· «ἔσται ἀσάλευτα ἐν ὀφθαλμοῖς σου»), ἃ φυλακτήρια ἐκάλουν· ὥς πολλὰ νῦν τῶν γυναικῶν εὐαγγέλια τῶν τραχέων ἐξαριτῶσαι ἔχουσι. Καὶ ἵνα καὶ ἐτέρωθεν πάλιν ὑπομιμνήσκονται, ὃ πολλοὶ πολλάκις ποιοῦσιν, ὥς ἐπιλανθάνομενοι λίνφῃ ἢ κρόκῃ τὸν δάκτυλον ἀποδεσμοῦντες, τοῦτο ὁ
 25 Θεὸς ὥσπερ παιδίῳ ἐκέλευσε ποιεῖν, «κλωσμά· ὑακίνθυνον ἐπὶ τῶν ἱματίων περὶ τὴν ὦαν τὴν περὶ τοὺς πόδας ἀπογράφεσθαι», ἵνα προσέχοντες ἀναμιμνήσκονται τῶν ἐντολῶν καὶ ἐκαλεῖτο κράσπεδα. Ἐν τοῦτοις τοίνυν ἦσαν σπουδαῖοι,

2. Δευτ. 6, 8.

3. Πρβλ. Ἀριθμ. 15, 88.

εἶναι καὶ οἱ ἀγῶνες του. Καὶ αὐτὸς μὲν ποὺ ἀγωνίζεται παρουσίᾳ γενναίων, γενναῖα εἶναι καὶ τὰ ἀγωνίσματά του, ἐνῷ ἐκεῖνος ποὺ ἀγωνίζεται ἐμπρὸς εἰς θεατὰς χωρὶς ζήλον καὶ μὲ πεσμένον τὸ φρόνημά των, καὶ ὁ ἴδιος γίνεται ραθυμότερος. Ἐπὶ παραδείγματι, ἔχει κάποιος θεατὰς ποὺ εὐχαριστιοῦνται μὲ τὰ γέλοια· γίνεται καὶ ὁ ἴδιος γελωτοποιός, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεατὴν του· κάποιος ἄλλος ἔχει σπουδαῖον καὶ ἀνώτερον πνευματικὰ θεατὴν, φροντίζει καὶ ὁ ἴδιος νὰ εἶναι τέτοιος, ἐπειδὴ παρομοία εἶναι καὶ ἡ γνώμη αὐτοῦ ποὺ τὸν ἐπαινεῖ.

Πρόσεχε δὲ πάλιν καὶ ἐδῶ πόσον μεγάλο εἶναι τὸ παράπτωμά των. Διότι δὲν κάμνουν τὰ μὲν ἔτσι, τὰ δὲ ἄλλιῶς, ἀλλὰ ὅλα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἔπειτα ἀφοῦ τοὺς κατηγόρησε διὰ κενοδοξίαν, τοὺς ἀποδεικνύει ὅτι κενοδοχοῦν ὅχι διὰ μεγάλα καὶ ἀναγκαῖα πράγματα, (διότι δὲν εἶχον νὰ ἐπιδείξουν κανένα σπουδαῖον ἔργον, ἀλλ' ἦσαν γυμνοὶ ἀπὸ κατορθώματα), ἀλλὰ ἐλεεῖν καὶ τιποτένια πράγματα, καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν δείγματα τῆς κακίας των, ὅπως τὰ φυλακτήρια καὶ τὰ κράσπεδα. Διότι λέγει, «πλαταίνουν, τὰ φυλακτὰ των καὶ μεγαλύνουν τὰ ἅκρα τῶν ἐνδυμάτων των». Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ φυλακτὰ καὶ τὰ ἅκρα τῶν ἐνδυμάτων; Ἐπειδὴ συνεχῶς ἐλησιμόνουν τὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, ἔδωσεν ἐντολὴν νὰ ἐγγραφοῦν τὰ θαύματά του εἰς μικρὰ βιβλία καὶ νὰ κρεμνοῦνται κάτω ἀπὸ τὰ χέρια των. Διὰ τοῦτο ἔλεγε· «Θὰ εἶναι αὐτὰ πάντοτε ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια σας»*, καὶ τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον φυλακτήρια, ὅπως τῶρα πολλαὶ γυναῖκες ἔχουν κρεμασμένα ἀπὸ τὸν λαιμὸν εὐαγγέλια. Καὶ διὰ νὰ ἐνθυμοῦνται πάλιν καὶ μὲ ἄλλον τρόπον αὐτά, αὐτὸ ποὺ πολλὰς φορὰς κάνουν πολλοί, πού, ἐπειδὴ ξεχνοῦν, δένουν τὸν δάκτυλόν των μὲ σκοινὶ ἢ μὲ κλωστήν, αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς διέταξεν ὥσάν εἰς παιδιὰ, νὰ κάνουν· «Νὰ ράπτουν κλωστήν ὑακίνθου εἰς τὰ ἅκρα τῶν ἐνδυμάτων των ποὺ εἶναι γύρω ἀπὸ τὰ πόδια των»*, ὥστε προσέχοντες αὐτὸ νὰ ἐνθυμοῦνται τὰς ἐντολάς, καὶ αὐτὰ ὠνομάζοντο κράσπεδα. Εἰς

τοὺς τελαμῶνας τῶν θιβλίων πλατύνοντες, καὶ τὰ κράσπεδα
 μεγαλοποιοῦντες, ὅπερ ἐσχάτης κενοδοξίας ἦν. Τίνος γὰρ
 ἔνεκεν φιλοτιμῇ καὶ πλατύνεις ταῦτα; μὴ γὰρ κατορθωμά
 σου τοῦτο ἐστι; μὴ γὰρ τί σε ὀνίνησιν, ἂν μὴ τὰ ἀπ' αὐ-
 5 τῶν κερδάνης; Οὐ γὰρ τὸ μεγαλύνειν ταῦτα καὶ πλατύνειν
 ὁ Θεὸς ζητεῖ, ἀλλὰ τὸ μεμνησθαι τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων.
 Εἰ δὲ ἐπὶ ἐλεημοσύνη καὶ νησιείᾳ, καίτοι ἐπιπόνοις καὶ
 κατορθώμασιν οὖσιν ἡμετέροις, φιλοτιμεῖσθαι οὐ δεῖ, πῶς
 οὐ τοῦτοις ἐναθρύνῃ, ὧ Ἰουδαῖε, ἃ μάλιστά σου κατηγορεῖ
 10 ῥαθυμίαν;

Οἱ δὲ οὐκ ἐν τοῦτοις μόνοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις μι-
 κροῖς ταῦτα ἐνόουν. «Φιλοῦσιν» γάρ, φησί, «τὴν πρωτοκλι-
 σίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδράς ἐν ταῖς συνα-
 γωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ καλεῖσθαι
 15 ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ραβδί». Ταῦτα γὰρ εἰ καὶ μικρά τις
 ἡγεῖται, ἀλλὰ μεγάλων ἐστὶν αἰτία κακῶν. Ταῦτα καὶ πό-
 λεις καὶ ἐκκλησίας ἀνέτριψε. Καὶ μοι καὶ δακρῦσαι ἔπεισι
 νῦν, διὰ τὰς πρωτοκαθεδράς ἀκούσω καὶ τοὺς ἀσπασμούς,
 καὶ λογίσωμαι πόσα ἐντεῦθεν ἐτέχθη κακὰ ταῖς ἐκκλησίαις
 20 τοῦ Θεοῦ, ὅπερ οὐκ ἀναγκαῖον εἰς ὑμᾶς ἐξειπεῖν νῦν· μάλ-
 λον δὲ δοοὶ πρεσβῦται οὐδὲ δέονται ταῦτα παρ' ἡμῶν μαθεῖν.

Σὺ δέ μοι σκόπει, ποῦ τὰ τῆς κενοδοξίας ἐκράτει. Ἐνθα
 ἐκελεύοντο μὴ κενοδοξεῖν, ἐν ταῖς συναγωγαῖς, ἔνθα εἰσέγε-
 σαν ρυθμίζοντες ἐτέρους. Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν δείπνων τοῦ-
 25 το παθεῖν ὁπωσδήποτε, οὐχ οὕτω δοκεῖ δεινὸν εἶναι, καίτοι-
 γε καὶ ἐκεῖ διδάσκαλον θαυμάζεσθαι ἔδει, οὐκ ἐπὶ τῆς ἐκ-
 κλησίας μόνον, ἀλλὰ πανταχοῦ. Καὶ καθάπερ ὁ ἄνθρωπος,
 ὅπουπερ ἂν φανῇ, δηλὸς ἐστὶ τῶν ἀλόγων διεστεικώς, οὕτω

αὐτὰ λοιπὸν ἦσαν σπουδαῖοι, τὸ νὰ μεγαλύνουν τὰ λουριὰ πού εἶχον κρεμασμένα τὰ εὐαγγέλια καὶ νὰ μεγαλύνουν τὰ κράσπεδά των, πρᾶγμα πού ἦτο δεῖγμα τῆς πρὸ φοβερῆς κενοδοξίας. Διότι διὰ ποῖον λόγον φιλοδοξεῖς καὶ μεγαλύνεις αὐτά; Μήπως αὐτὸ εἶναι κατόρθωμά σου; μήπως αὐτὸ σὲ ὠφελεῖ εἰς τίποτε, ἐὰν δὲν κερδίζῃς αὐτὸ πού συμβολίζουν; Διότι ὁ Θεὸς δὲν ζητεῖ νὰ μεγαλύνῃς αὐτὰ καὶ νὰ τὰ πλατύνῃς, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμῇσαι τὰ κατορθώματά του. Ἐὰν δὲ δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανευώμεθα ὅταν κάνωμεν ἐλεημοσύνην καὶ νηστεύωμεν, ἂν καὶ αὐτὰ εἶναι ἐπίπονα καὶ ἰδικά μας κατορθώματα, πῶς σύ, Ἰουδαῖε, καυχᾷσαι δι' αὐτά, τὰ ὁποῖα κατ' ἐξοχὴν σοῦ καταλογίζουν ἀδιαφορίαν;

Αὐτοὶ ὅμως ὄχι μόνον ὡς πρὸς αὐτά, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς ἄλλα πρὸ ἀσήμαντα ὑπέφερον τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν. Διότι, λέγει, «Ἀρέσκονται νὰ ἔχουν τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ πρῶτα καθίσματα εἰς τὰς συναγωγὰς καὶ τοὺς καιρετισμοὺς εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ νὰ ὀνομάζωνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκαλε». Διότι αὐτά, ἂν καὶ τὰ θεωρεῖ κανεὶς μικρά, ἀλλ' ὅμως γίνονται αἰτία μεγάλων κακῶν. Αὐτὰ καὶ πόλεις καὶ Ἐκκλησίας κατέστρεψαν. Πράγματι μοῦ ἔρχεται νὰ δακρύσω ὅταν συμβῇ ν' ἀκούσω διὰ πρωτοκαθεδρίας καὶ δι' ἀσπασμοὺς καὶ ν' ἀναλογισθῶ πόσα κακὰ συνέβησαν ἐξ αἰτίας αὐτῶν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀναγκαῖον τώρα ν' ἀναφέρω· ἢ καλύτερα ὅσοι εἶναι ἡλικιωμένοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ τὰ μάθουν ἀπὸ ἡμᾶς.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε ποῦ ἐπικρατεῖ ἡ κενοδοξία· ἐπικρατεῖ ἐκεῖ ὅπου ἐδιδάσκετο νὰ μὴ κενοδοξοῦν, δηλαδὴ εἰς τὰς συναγωγὰς, ὅπου εἰσῆρχοντο ἐκεῖνοι πού ἐδίδασκον τοὺς ἄλλους. Διότι τὸ νὰ συμβῇ αὐτὸ εἰς τὰ δεῖπνα μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον, δὲν φαίνεται νὰ εἶναι τόσον μεγάλο κακόν, μολοντί βέβαια καὶ ἐκεῖ ὁ διδάσκαλος θὰ ἔπρεπε νὰ θαυμάζεται, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ παντοῦ. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος, ὅπου καὶ ἂν ἤθελε φανῇ, διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα λόγῳ τῆς ὀρθίας στάσεώς

καὶ τὸν διδάσκαλον, καὶ φθεγγόμενον καὶ σιγῶντα καὶ ἀριστοποιούμενον καὶ πᾶν ὁτιοῦν ποιοῦντα, δῆλον εἶναι δεῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ θήματος καὶ ἀπὸ τοῦ βλέμματος καὶ ἀπὸ τοῦ σχήματος καὶ ἀπὸ πάντων ἀπλῶς. Ἐκεῖνοι δὲ πανταχόθεν
 5 ἦσαν καταγέλαστοι καὶ πανταχοῦ κατησχύνοντο, μελειῶντες διώκειν ἢ φεύγειν ἔδει. «Φιλοῦσι» γάρ, φησὶν εἰ δὲ τὸ φιλεῖν ἔγκλημα, τὸ ποιεῖν ἡλίκον· καὶ τὸ θηρᾶν αὐτὰ καὶ σπουδαίνειν ὥστε τυχεῖν, πόσον κακόν.

3. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα μέχρι τῆς ἐκείνων κατηγορίας ἔστι-
 10 σεν, ὥς μικρὰ καὶ εὐτελῆ καὶ μὴ δεομένων τῶν μαθητῶν καὶ ὑπὲρ τούτων διορθωθῆναι, δὲ πάντων αἴτιον ἦν τῶν κακῶν ἡ φιλαρχία καὶ τὸ τὸν θρόνον ἀρπάζειν τὸν διδασκαλικόν, τοῦτο εἰς μέσον ἀγαγὼν διορθοῦται σπουδαίως, ὑπὲρ τούτου σφόδρα καὶ αὐτοῖς εὐτόνως ἐπισκῆπτων. Τί γάρ
 15 φησιν; «Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ραβδί». Εἴτα καὶ ἡ αἰτία· «εἰς γὰρ ὑμῶν ἐστιν ὁ διδάσκαλος· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε», καὶ οὐδὲν ἑτέρου πλέον ἔχει, κατὰ τὸ μηδὲν εἰδέναι παρ' ἑαυτοῦ. Διὸ καὶ Παῦλος λέγει· «τίς γάρ ἐστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλῶς, τίς δὲ Κηφᾶς, ἀλλ' ἡ διάκονοι;»
 20 Οὐκ εἶπε, διδάσκαλοι. Καὶ πάλιν· «μὴ καλέσητε πατέρα»· οὐχ ἵνα μὴ καλέσωσιν, ἀλλ' ἵνα εἰδῶσιν δν κυρίως Πατέρα καλεῖν χρή. Καθάπερ γὰρ ὁ διδάσκαλος οὐκ ἐστι διδάσκαλος προηγουμένως, οὕτως οὐδὲ ὁ πατήρ. Ἐκεῖνος γὰρ πάντων αἴτιος, καὶ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν πατέρων. Καὶ πάλιν
 25 ἐπάγει· «μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἰς γὰρ ὑμῶν ἐστι καθηγητής, ὁ Χριστός»· καὶ οὐκ εἶπεν ἑγώ. Ὡςπερ ἀνωτέρω

του, ἔτσι καὶ ὁ διδάσκαλος, πρέπει νὰ διακρίνεται καὶ ὅταν ὁμιλῇ καὶ ὅταν σιωπᾷ καὶ ὅταν τρώγῃ καὶ ὅταν κἀνῇ ὅ,τιδὴ ποτε ἄλλο, καὶ ἀπὸ τὸ βάδισμά του καὶ ἀπὸ τὸ βλέμμα του καὶ ἀπὸ τὸ παράστημά του, καὶ ἀπὸ ὅλα γενικῶς. Ἐκεῖνοι ὁμῶς ἀπὸ κάθε ἄποψιν ἦσαν καταγέλαστοι καὶ παντοῦ καεντροπαύζοντο, φροντίζοντες πῶς νὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖνα ποὺ ἔπρεπε ν' ἀποφεύγουν. Διότι, λέγει, «ἐπιθυμοῦν σφόδρα»· ἐὰν ὅμως ἡ ἐπιθυμία εἶναι ἔγκλημα, πόσο μεγάλο ἔγκλημα εἶναι τὸ νὰ γίνεται καὶ πρᾶξις; Καὶ τὸ νὰ κυνηγοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ φροντίζουν πῶς νὰ τὰ ἐπιτύχουν, πόσο μεγάλο κακὸν εἶναι;

3. Ὡς πρὸς μὲν τὰ ἄλλα λοιπὸν ἠρκέσθη ὁ Κύριος μόνον εἰς αὐτὰς τὰς κατηγορίας ἐναντίον ἐκείνων, διότι ἦσαν μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ διορθωθοῦν οἱ μαθηταὶ του ὡς πρὸς αὐτά, αὐτὸ ὅμως ποὺ ἦτο αἰτία ὅλων τῶν κακῶν, δηλαδὴ ἡ φιλαρχία, καὶ ἡ ἄρπαγὴ τοῦ διδασκαλικοῦ θρόνου, αὐτὸ προβάλλει ὁ Κύριος εἰς τὸ μέσον καὶ διορθώνει μὲ πολλὴν προσοχήν, δίδων πολὺ αὐστηρὰ παραγγέλματα ὡς πρὸς αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς του. Τί λοιπὸν λέγει; «Σεῖς δὲ νὰ μὴ ὀνομασθῆτε διδάσκαλοι». Ἐπεὶτα ἀναφέρει καὶ τὴν αἰτίαν· «διότι ἕνας εἶναι ὁ διδάσκαλος, ὅλοι δὲ σεῖς εἰσθε ἀδελφοί», καὶ κανεὶς δὲν ἔχει κάτι ἐπὶ πλεον ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθ' ὅσον τίποτε δὲν γνωρίζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ Παῦλος; ποῖος ὁ Ἀπολλῶς; ποῖος ὁ Κηφᾶς; δὲν εἶναι ἀπλῶς διάκονοι;»⁴. Δὲν εἶπε διδάσκαλοι. Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν· «Κανένα νὰ μὴ ὀνομάσετε πατέρα»· ὅχι νὰ μὴ ὀνομάσουν τὸν πατέρα των, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσουν ποῖον πρέπει κυρίως νὰ ὀνομάζουν Πατέρα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ὁ διδάσκαλος δὲν εἶναι διδάσκαλος ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἔτσι οὔτε καὶ ὁ πατέρας. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι αἴτιος ὅλων καὶ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν πατέρων. Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν προσθέτει· «Νὰ μὴ ὀνομασθῆτε οὔτε καθηγηταί· διότι ἕνας εἶναι ὁ καθηγητὴς σας, ὁ Χριστός». Καὶ δὲν εἶπεν, «Εγώ». Ὅπως ἀκρι-

εἶπε, «τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ;» καὶ οὐκ εἶπε, 'περὶ ἐμοῦ', οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Ἀλλ' ἡδέως ἂν ἐροίμην ἐνταῦθα, τί ἂν εἴποιεν οἱ τὸ εἰς καὶ εἰς πολλάκις ἀρμόζοντες τῷ Πατρὶ μόνῳ, ἐπὶ ἀθειήσει τοῦ Μονογενοῦς. Καθηγητὴς ὁ
 5 Πατήρ; Ἀπαντες ἂν εἴποιεν καὶ οὐδείς ἀντιρεῖ. Καὶ μὴν «εἰς», φησὶν, «ἐστὶν ὁ καθηγητὴς ὑμῶν, ὁ Χριστός». Ὡσπερ οὖν «εἰς καθηγητὴς» λεγόμενος ὁ Χριστὸς οὐκ ἐκβάλλει τὸν Πατέρα τοῦ εἶναι καθηγητήν, οὕτω καὶ «εἰς διδάσκαλος» λεγόμενος ὁ Πατήρ οὐκ ἐκβάλλει τὸν Υἱὸν τοῦ εἶναι διδά-
 10 σκαλον. Τὸ γὰρ εἰς καὶ εἰς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀνθρώπων εἴρηται καὶ τῆς λοιπῆς κτίσεως.

Ἀπαγορεύσας τοίνυν αὐτοῖς τὸ χαλεπὸν τοῦτο νόημα καὶ διορθωσάμενος, παιδεύει καὶ πῶς ἂν αὐτὸ διαφύγοιεν διὰ ταπεινοφροσύνης. Διὸ καὶ ἐπάγει «ὁ δὲ μεῖζων ὑμῶν
 15 ἔσται ὑμῶν διάκονος. Ὅστις γὰρ ὑψώσει ἑαυτόν, ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτόν, ὑψωθήσεται». Οὐδὲν γὰρ τοῦ μειριάζειν ἴσον διὸ καὶ συνεχῶς αὐτοὺς ὑπομιμνήσκει ταύτης τῆς ἀρετῆς, καὶ διε τὰ παιδία εἰς μέσον ἤγαγε, καὶ νῦν καὶ ἀρχόμενος ἐπὶ τοῦ ὅρους τῶν μακαρισμῶν, ἐν-
 20 τεῦθεν ἤρξατο καὶ ἐνταῦθα πρόρριζον αὐτὸ ἀνασπᾷ ἐντεῦθεν λέγων· «ὁ ταπεινὸς ἑαυτόν, ὑψωθήσεται». Εἶδες πῶς ἐκ διαμέτρου πρὸς τοῦναντίον ἀπάγει τὸν ἀκροατήν; Οὐ γὰρ δὴ μόνον τῶν πρωτείων ἐρᾷ κωλύει, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔσχατα διώκειν. Οὕτω γὰρ τεύξῃ τῆς ἐπιθυμίας, φησί. Διὸ χρη-
 25 τῶν πρωτείων τὴν ἐπιθυμίαν διώκοντα, τὴν ἐσχάτην διώκειν τάξιν. Ὅς γὰρ ἂν ταπεινώσῃ ἑαυτόν, ὑψωθήσεται».

5. Ματθ. 22, 42.

6. Λουκᾶ 14, 11,

βῶς προηγουμένως εἶπε, «Ποίαν γνώμην ἔχετε περὶ τοῦ Χριστοῦ»⁵, καὶ δὲν εἶπε 'Περὶ ἐμοῦ', ἔτσι καὶ ἐδῶ. Ἀλλ' εὐχαρίστως θὰ ἡμποροῦσα νὰ εἰπῶ ἐδῶ, τί θὰ ἡμποροῦσαν νὰ ἰσχυρισθοῦν ἐκεῖνοι πού τὸ Ἔνας καὶ Ἔνας ἀποδίδουν εἰς τὸν Πατέρα μόνον, ἀπορρίπτοντες τὸν Μονογενῆ υἱόν· εἶναι καθηγητὴς ὁ Πατήρ; Ὅλοι θὰ ἡμποροῦσαν νὰ τὸ παραδεχθοῦν καὶ νὰ μὴ φέρῃ κανεῖς ἀντίρρησην. Καὶ ὅμως λέγει, «Ἔνας εἶναι καθηγητὴς σας, ὁ Χριστός». Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν ὁ Χριστός, ὀνομαζόμενος «Ἔνας καθηγητής», δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα τὴν ιδιότητα νὰ εἶναι καθηγητής, ἔτσι καὶ ὁ Πατήρ ὀνομαζόμενος «ἕνας διδάσκαλος» δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν Υἱὸν τὴν ιδιότητα τοῦ διδασκάλου. Διότι τὸ «εἷς» καὶ «εἷς» ἐλέχθη πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ λοιπὰ δημιουργήματα.

Ἀφοῦ ἀπηγόρευσε λοιπὸν εἰς αὐτοὺς τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀσθένειαν τῆς φιλαρχίας καὶ διόρθωσε τὴν περὶ αὐτῆς ἀντίληψιν, τοὺς διδάσκει τώρα καὶ πῶς θὰ ἡμποροῦσαν νὰ τὸ ἀποφύγουν αὐτό, μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην δηλαδὴ. Διὰ τοῦτο καὶ προσθέτει· «Αὐτὸς δὲ πού εἶναι μεγαλύτερος μετὰξὺ σας ἂς εἶναι ὑπηρετὴς σας. Διότι ὅποιος ὑψώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, θὰ ταπεινωθῇ, καὶ ἐκεῖνος πού θὰ ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, θὰ ὑψωθῇ». Πράγματι τίποτε δὲν εἶναι ἴσον μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην. Διὰ τοῦτο καὶ συνεχῶς τοὺς ὑπενθυμίζει αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅταν ὡδηγοῦσεν εἰς τὸ μέσον τὰ παιδιὰ καὶ τώρα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἤρχιζε τοὺς μακαρισμοὺς του εἰς τὸ ὅρος ἀπὸ ἐδῶ ἤρχιζε. Καὶ ἐδῶ ἀπὸ τὴν ρίζαν του ξεριζώνει αὐτὸ τὸ πάθος, λέγων· «Αὐτὸς πού ταπεινώνει τὸν ἑαυτὸν του, θὰ ὑψωθῇ»⁶. Εἶδες πῶς ὁδηγεῖ τὸν ἀκροατὴν εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον ἁποψιν; Διότι δὲν ἐμποδίζει μόνον νὰ ἐπιθυμῇ κανεῖς σφόδρα τὰ πρωτεῖα, ἀλλὰ προτρέπει καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὰ ταπεινά. Διότι ἔτσι λέγει θὰ ἐπιτύχῃς αὐτὸ πού ἐπιθυμεῖς. Διὰ τοῦτο πρέπει αὐτὸς πού ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ πρωτεῖα, νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν τελευταίαν θέσιν· «Διότι αὐτὸς πού θὰ ταπεινωθῇ, αὐτὸς θὰ ὑψωθῇ».

Καὶ ποῦ τὴν ταπεινοφροσύνην ταύτην εὐρήσομεν; Βού-
 λεσθε πάλιν ἐπὶ τὴν πόλιν τῆς ἀρετῆς ἵωμεν, τὰς τῶν ἁγίων
 σκηνάς, τὰ ὄρη λέγω καὶ τὰς νάπας; Καὶ γὰρ ἐπὶ τὸ ὕψος
 τῆς ταπεινοφροσύνης ὀφόμεθα τοῦτο. Ἀνθρώποι γὰρ οἱ μὲν
 5 ἀπὸ τῶν ἑξωθεν ἀξιωματίων, οἱ δὲ καὶ ἀπὸ χρημάτων ὄν-
 τες λαμπροί, πάντιθεν ἑαυτοὺς καταισιέλλουσιν, ἀπὸ τῆς ἐ-
 σοθῆτος, ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἀπὸ τῶν διακονουμένων καὶ καθάπερ
 ἐν γράμμασι διὰ πάντων τὴν ταπεινοφροσύνην γράφουσι.
 Καὶ ἅπερ ἐστὶν ὑπεκκαύματα ἀλαζονείας, τὸ καλῶς ἀμφιέν-
 10 νυσθαι καὶ τὸ λαμπρῶς οἰκοδομεῖν καὶ τὸ πολλοὺς ἔχειν
 διακόνους, ἃ καὶ ἄκοντας πολλάκις εἰς ἀλαζονείαν ἐμβάλλ-
 λει, ταῦτα ἐκεῖ ἅπαντα ἀνήρηται. Καὶ αὐτοὶ καίουσι πῦρ, αὐ-
 τοὶ διακλῶσι ξύλα, αὐτοὶ ἔψουσιν, αὐτοὶ τοῖς ἐρχομένοις δια-
 κονοῦνται. Οὐκ ἔστιν ὑβρίζοντος ἀκοῦσαί τινος ἐκεῖ, οὐδὲ
 15 ὑβριζόμενον ἰδεῖν, οὐδὲ ἐπιτατιόμενον, οὐδὲ ἐπιτάτιοντα, ἀλ-
 λὰ πάντες τῶν διακονουμένων εἰσὶ, καὶ ἕκαστος τοὺς πόδας
 νίπτει τῶν ξένων, καὶ πολλὴ περὶ τοῦτον μάχη. Καὶ ποιεῖ
 τοῦτο, οὐκ ἐξαιάων ὅστις ἐστίν, οὔτε εἰ δοῦλος, οὔτε εἰ ἐ-
 λεῦθερος, ἀλλ' ἐπὶ παντός τὴν διακονίαν ταύτην πληροῖ.
 20 Οὐδεὶς ἐκεῖ οὐ μέγας, οὐδὲ μικρός. Τί οὖν; σύγχυσις; Μὴ
 γένοιτο· ἀλλ' ἡ πρώτη εὐταξία. Κἂν γὰρ ἢ τις μικρός, ὁ
 μέγας οὐχ ὀρθῶς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐκείνου πάλιν κατεδεέστε-
 ρον ἑαυτὸν εἶναι νενόμικε, καὶ ταύτῃ γίνεται μείζων. Μία
 ἰσάπεξα πᾶσι, καὶ τοῖς διακονουμένοις καὶ τοῖς διακονοῦσι,
 25 τὰ αὐτὰ ἐδέσματα, τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, τὰ αὐτὰ οἰκήματα, ἡ
 αὐτὴ δίαίτα. Μέγας ἐκεῖ ὁ τὸ εὐτελὲς ἔργον ἀρπάζων. Οὐκ

Καὶ ποῦ θὰ εὕρωμεν αὐτὴν τὴν ταπεινοφροσύνην; Θέλετε πάλιν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν πόλιν τῆς ἀρετῆς, εἰς τὰς σκηνάς τῶν ἀγίων, ἐννοῶ τὰ ὄρη, καὶ τὰ δάση; Καθ' ὅσον ἐκεῖ θὰ συναντήσωμεν αὐτὸ τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης. Διότι ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλοι μὲν εἶναι ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν λαμπροὶ λόγῳ κοσμικῶν ἀξιωματίων, ἄλλοι ἦσαν λαμπροὶ λόγῳ χρημάτων, καὶ τώρα ἀπὸ παντοῦ στεροῦν τοὺς ἑαυτοὺς των, ἀπὸ τὰ ἐνδύματα, ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας καὶ μὲ ὅλας τὰς ἐνεργείας των αὐτὰς ὥσαν μὲ γράμματα διαζωγραφίζουσιν τὴν ταπεινοφροσύνην. Καὶ αὐτὰ ποὺ εἶναι προσανάμματα τῆς ἀλαζονείας, τὸ νὰ φοροῦν ὠραῖα ἐνδύματα, τὸ νὰ κτίζουν λαμπράς οἰκοδομάς, καὶ τὸ νὰ ἔχουν πολλοὺς ὑπηρέτας, τὰ ὅποια πολλὰς φορὰς καὶ χωρὶς τὴν θέλησίν μας ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἀλαζονείαν, ὅλα αὐτὰ ἐκεῖ ἔχουν καταργηθῇ. Καὶ οἱ ἴδιοι ἀνάπτουν φωτιά, οἱ ἴδιοι κόπτουν ξύλα διὰ τὴν φωτιά, οἱ ἴδιοι μαγειρεύουν, οἱ ἴδιοι ἐξυπηρετοῦν τοὺς ἐπισκέπτας. Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀκούσῃ κανεὶς ἐκεῖ κάποιον νὰ ὑβρίζειται, οὔτε κάποιον νὰ τὸν διατάσσουν, οὔτε ἄλλον ποὺ νὰ διατάσῃ, ἀλλ' ὅλοι ἀνῆκουν εἰς τὴν θέσιν τῶν ὑπηρετούντων, καὶ ὁ καθένας νίπτει τὰ πόδια τῶν ξένων, καὶ ὑπάρχει πολὺς ἀνταγωνισμὸς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν. Καὶ τὸ κάνει αὐτὸ χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ ποῖος εἶναι, οὔτε ἂν εἶναι δοῦλος, οὔτε ἂν εἶναι ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐκτελεῖ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν πρὸς ὅλους. Κανεὶς δὲν εἶναι ἐκεῖ οὔτε μέγας, οὔτε μικρός. Τί λοιπόν; Ἐπικρατεῖ ἐκεῖ σύγχυσις; Μὴ γένοιτο, ἀλλ' ἐπικρατεῖ ἡ καλυτέρα τάξις. Διότι καὶ ἂν εἶναι κανεὶς μικρός, ὁ μεγάλος δὲν τὸ βλέπει αὐτό, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑποδεέστερον καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται πᾶς μέγας. Μία τράπεζα ὑπάρχει δι' ὅλους, καὶ δι' αὐτοὺς ποὺ ὑπηρετοῦνται καὶ διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας, τὰ ἴδια ἐδέσματα, τὰ ἴδια ἐνδύματα, αἱ ἴδιαι κατοικίαι, τὸ ἴδιο φαγητό. Ἐκεῖ μέγας εἶναι αὐτὸς ποὺ προλαμβάνει καὶ κάνει τὴν πρὸ ταπεινὴν ἐργασίαν. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ ἰδικόν μου καὶ τὸ ἰδικόν σου, ἀλλ'

ἔστι τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, ἀλλ' ἐξώρισται τοῦτο τὸ ρῆμα, τὸ μυρίων αἴτιον πολέμων.

4. Καὶ τί θαυμάζεις, εἰ δίαίτια καὶ τραπέζα καὶ σιολὴ μία πᾶσιν, ὅπου γε καὶ ψυχὴ μία πᾶσιν, οὐ κατὰ τὴν οὐσίαν
 5 μόνον (τοῦτο γὰρ καὶ ἐπὶ πάντων), ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀγάπην; πῶς οὖν ἂν αὐτὴ καθ' ἑαυτῆς ἐπαρθείη ποιεῖ; Οὐκ ἔστιν ἐκεῖ πενία καὶ πλοῦτος, δόξα καὶ αἰτιμία· πῶς οὖν ἂν εὗροι παρείδουσιν ἀπόνειαν καὶ ἀλαζονεία; Εἰσὶ μὲν γὰρ καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον, ἀλλ' ὅπερ ἔ-
 10 φην, οὐδεὶς τοῦτο ὁρᾷ. Ὁ μικρὸς οὐκ ἀλγεῖ ὥς καταφρονούμενος, οὔτε γὰρ ὁ καταφρονῶν τίς ἐστι· καὶ διαπιτύσῃ δέ τις, τοῦτο μάλιστα παιδεύονται, καταφρονεῖσθαι, διαπιτύεσθαι, ἐξευτελίζεσθαι, διὰ ρημάτων, διὰ πραγμάτων· καὶ πτωχοῖς καὶ ἀναπήροις συνανασιγρόφονται, καὶ αἱ τραπέζαι αὐτοῖς
 15 τοῦτων γέμουσι τῶν δαιτυμόνων· διὰ δὴ τοῦτο καὶ τῶν οὐρανῶν εἰσιν ἄξιοι.

Καὶ ὁ μὲν θεροσπεύει τραύματα τῶν λώβην ἐχόντων, ὁ δὲ χειραγωγεῖ τὸν τυφλόν, ὁ δὲ βαστάζει τὸν τὸ σκέλος πεπηρωμένον. Οὐκ ἔστι κολάκων ἐκεῖ πλῆθος, οὐδὲ παρασίτων·
 20 μᾶλλον δὲ οὐδὲ ὁ τί ποιεῖ ἐστὶ κολακεία ἴσασι· πόθεν οὖν ἂν ἐπαρθεῖεν ποιεῖ; Καὶ γὰρ πολλὴ παρ' αὐτῆς ἰσότης, διὸ καὶ εὐκολία πολλὴ τῆς ἀρετῆς. Καὶ γὰρ τοῦτοις μᾶλλον οἱ καταδεέστεροι παιδεύονται, ἢ εἰ ἀναγκάζουσιν αὐτοῖς παραχωρεῖν τῶν πρωτείων. Ὡς περ γὰρ τὸν θρασὺν ὁ πλητιόμε-
 25 νος καὶ παραχωρῶν παιδεύει, οὕτω τὸν φιλότιμον ὁ μὴ ἀντιποιοῦμενος δόξης, ἀλλὰ καταφρονῶν. Τοῦτο δὲ μετὰ δαυιλείας ἐκεῖ ποιοῦσι καὶ δοῇ μάχη παρ' ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν τῶν πρωτείων, τοσοῦτος ἀγὼν παρ' ἐκείνοις ὑπὲρ τοῦ μὴ

ἔχουν ἐξορισθῇ αἱ λέξεις αὐταὶ ποὺ εἶναι ἡ αἰτία ἀπείρων πολέμων.

4. Καὶ διατί θαυμάζεις ἐὰν εἶναι δι' ὅλους ἓνα τὸ φαγητόν, μία ἡ τράπεζα καὶ ἡ ἐνδυμασία, ὅπου βέβαια μία εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ δι' ὅλους, ὅχι μόνον κατὰ τὴν οὐσίαν (διότι αὐτὸ εἶναι κοινὸν γινώρισμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων), ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀγάπην; πῶς λοιπὸν αὐτῇ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαρθῇ ποτὲ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της; Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ πτωχεια καὶ πλοῦτος, δόξα καὶ ἀτιμία· πῶς λοιπὸν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ ὁ φθόνος καὶ ἡ ἀλαζονεία; Βέβαια ὑπάρχουν καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι ὡς πρὸς τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ὅπως προανέφερα κανεὶς δὲν τὸ βλέπει αὐτό. Ὁ μικρὸς δὲν ὑποφέρει ἀπὸ περιφρόνησιν, οὔτε βέβαια ὑπάρχει κάποιος ποὺ νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἂν ἀκόμη κάποιος δείξῃ ὑπεροψίαν, αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν διδάσκονται, νὰ περιφρονοῦνται, νὰ διαπτύωνται, νὰ ἐξευτελίζωνται μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα. Καὶ συναναστρέφονται πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους, καὶ αἱ τράπεζαί των εἶναι γεμάται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς συνδαιτυμόνας. Διὰ τοῦτο εἶναι ἄξιοι καὶ τῶν οὐρανῶν.

Καὶ ἄλλος μὲν θεραπεύει τὰ τραύματα τῶν λεπρῶν, ἄλλος ὁδηγεῖ τὸν τυφλόν, ἄλλος δὲ βαστάζει τὸν χωλόν. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ πλῆθος τῶν κολάκων, οὔτε τῶν παρασίτων, ἢ καλύτερα οὔτε γνωρίζουν τί τέλος πάντων εἶναι ἡ κολακεία. Ἀπὸ ποῦ θὰ ἦτο δυνατόν κάποιοι νὰ ἐπαρθοῦν; Καθ' ὅσον ἰσχύει μεταξύ των μεγάλη ἰσότης, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι πολὺ εὐκολόν ν' ἀσκήσῃ κανεὶς τὴν ἀρετὴν. Καὶ μὲ αὐτὰ λοιπὸν διδάσκονται οἱ ὑποδεέστεροι, παρὰ ἐὰν ἤθελον ἐξαναγκασθῇ νὰ παραχωροῦν τὰ πρωτεῖα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς διδάσκει τὸν θρασὺν αὐτὸς ποὺ ραπίζεται ἀπὸ αὐτὸν καὶ ὑποχωρεῖ, ἔτσι καὶ τὸν φιλόδοξον τὸν διδάσκει ὅχι ἐκεῖνος ποὺ ἐπιδιώκει, ἀλλὰ ὁ περιφρονῶν αὐτήν. Αὐτὸ δὲ τὸ κάνουν ἐκεῖ μὲ πολλὴν προθυμίαν καὶ ἀφθονίαν, καὶ ὅσος ἀνταγωνισμὸς ὑπάρχει μεταξύ μας διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ πρωτεῖα. Τόσος ἀνταγωνισμὸς ὑπάρχει μεταξύ ἐκείνων διὰ νὰ

τυχεῖν, ἀλλὰ διακρούσασθαι, καὶ πολλὴ σπουδὴ, ἵς πλεονε-
 κτήσῃ τιμῶν, ἀλλ' οὐ τιμώμενος. Ἄλλως δὲ καὶ αὐτὰ τὰ
 ἔργα μεριάζειν πείθει, καὶ οὐκ ἀφίησι φλεγμαίνειν. Τίς
 γάρ, εἰπέ μοι, γῆν σκάπτων καὶ ἄρδων καὶ φυτεύων, ἢ πλε-
 5 κων σπυρίδας, καὶ σάκκον ὑφαίνων, ἢ ἄλλα τινὰ μεταχειρί-
 ζων, μέγα φρονήσῃ ποιέ; ἵς δὲ πενία συζῶν καὶ λιμῶ
 παλαίων, τοῦτο νοσήσῃ τὸ νόσημα; Οὐκ ἔστιν οὐδείς. Διὰ
 τοῦτο εὐκόλος αὐτοῖς ἡ ταπεινοφροσύνη. Καὶ ὥσπερ ἐνταῦ-
 θά χαλεπὸν τὸ μεριάζειν διὰ τὸ πλῆθος τῶν κροτούντων
 10 καὶ θαυμαζόντων, οὕτως ἐκεῖ σφόδρα εὐκόλον. Καὶ γὰρ τῇ
 ἐρημίᾳ προσέχει μόνον ἐκεῖνος καὶ θρόνιδας ἱπταμένας ὄρεα
 καὶ δένδρα σειόμενα καὶ ζέφυρον πνέοντα καὶ ρύακας διὰ
 φαράγγων φερομένους. Πόθεν οὖν ἂν ἐπαρθεῖν ὁ ἐρημίᾳ το-
 σαύτῃ συζῶν;
 15 Οὐ μὴν διὰ τοῦτο ἀπολογίαν ἐντεῦθεν ἡμεῖς ἔχομεν,
 ἐπειδὴ ἐν μέσοις σιρεφόμενοι μέγα φρονοῦμεν. Καὶ γὰρ ὁ
 Ἀβραάμ μεταξὺ Χανααίων ὧν ἔλεγεν· «Ἐγὼ δέ εἰμι γῆ
 καὶ σποδός». Καὶ ὁ Δαυὶδ ἐν μέσοις σιραιοπέδοις, «Ἐγὼ
 δέ εἰμι οκώληξ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος»· καὶ ὁ ἀπόστολος ἐν
 20 μέσῃ τῇ οἰκουμένῃ, «Οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος».
 Ποία τοίνυν ἡμῖν ἔσται παραμυθία, ποία δὲ ἀπολογία, εἴαν
 μὴδὲ ἰσοσῦτα ἔχοντες παραδείγματα μεριάζωμεν; Ὡσπερ
 γὰρ ἐκεῖνοι μυρίων σιεράνων ἄξιοι, πρῶτοι τῆς ἀρετῆς τὴν
 ὁδὸν ἐλθόντες, οὕτως ἡμεῖς μυρίων τιμωριῶν ὑπεύθυνοι, μη-
 25 δὲ μετ' ἐκείνους τοὺς ἀπελθόντας καὶ ἐν τοῖς γράμμασι κει-

7. Γεν. 18, 26.

8. Ψαλμ. 21, 6.

9. Α' Κορ. 15, 9

ἀποφύγουν αὐτά, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των, καὶ καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια ποῖος θὰ ὑπερβάλῃ τοὺς ἄλλους, τιμῶν αὐτούς, ἀλλ' ὅχι τιμώμενος ὁ ἴδιος. Ἄλλωστε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ ἔργα τοὺς ἀναγκάζουν νὰ εἶναι ταπεινόφρονες καὶ δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ κυριεύωνται ἀπὸ αὐτὴν τὴν φλόγα. Διότι εἶπέ μου, ποῖος θὰ μεγαλοφρονήσῃ σκάπτων τὴν γῆν καὶ ποτίζων καὶ φυτεύων αὐτὴν, πλέκων καλάθια καὶ ὑφαίνων τρίχινον σάκκον, ἢ ἐκτελῶν ἄλλας ἐργασίας; ποῖος δὲ συζῶν μὲ τὴν πτώχεια καὶ παλεύων μὲ τὴν πείναν, θὰ κυριευθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν νόσον; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Διὰ τοῦτο εἶναι εὐκολος εἰς αὐτοὺς ἡ ταπεινοφροσύνη. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ἐδῶ εἶναι δύσκολον νὰ ταπεινοφρονῇ κανεὶς ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τῶν χειροκροτούντων καὶ τῶν θαυμαστῶν, ἔτσι καὶ ἐκεῖ εἶναι πάρα πολὺ εὐκολον. Καθ' ὅσον ἐκεῖνος μόνον τὴν ἔρημον προσέχει καὶ τὰ πουλιὰ βλέπει νὰ πετοῦν καὶ τὰ δένδρα νὰ κινοῦνται καὶ τὸν ἄνεμον νὰ φυσᾷ καὶ τὰ ρυάκια νὰ κυλοῦν τὰ νερά των ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φαράγγια. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπερηφανευθῇ αὐτὸς ποὺ ζῇ μαζὶ μὲ τόσον μεγάλην ἔρημίαν;

Ἄλλ' ὅμως δὲν θὰ εὕρωμεν ἡμεῖς ἐξ αἰτίας αὐτοῦ δικαιολογίαν διὰ τὴν μεγαλοφροσύνην μας ἐπειδὴ ζῶμεν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Καθ' ὅσον καὶ ὁ Ἀβραὰμ ζῶν μεταξὺ τῶν Χαναναίων ἔλεγεν· «Ἐγὼ εἶμαι γῆ καὶ στάκτη»¹. Καὶ ὁ Δαυῖδ ζῶν μέσα εἰς τὰ στρατόπεδα ἔλεγεν· «Ἐγὼ εἶμαι σκουλήκι, καὶ ὅχι ἄνθρωπος»². Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποὺ ἔζη μέσα εἰς τὸν κόσμον ἔλεγε· «Δὲν εἶμαι ἰκανὸς νὰ ὀνομάζωμαι ἀπόστολος»³. Ποίαν λοιπὸν παρηγορίαν θὰ ἔχωμεν ἡμεῖς, ποίαν δὲ ἀπολογίαν, ὅταν δὲν δείκνωμεν ταπεινοφροσύνην ἂν καὶ ἔχομεν τόσα παραδείγματα; Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι κατέστησαν ἄξιοι ἀμετρήτων στεφάνων, ἐπειδὴ πρῶτοι ἐβάδισαν τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ἔτσι καὶ ἡμεῖς θὰ εὕρεθῶμεν ὑπεύθυνοι ἀπείρων τιμωριῶν, ἐπειδὴ δὲν ἐπεδείξαμεν παρόμοιον ζῆλον οὔτε μετὰ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ

μένους, μηδὲ μετὰ τούτους τοὺς πάντας καὶ διὰ τῶν πραγμά-
 των θαυματομένους, ἐπὶ τὸν ἴσον ἐλκόμενοι ζῆλον. Τί γὰρ ἂν
 ἔχοις εἰπεῖν, μὴ διορθούμενος; Οὐκ οἶσθα γράμματα, οὐδὲ
 Γραφαῖς ἐνέκνυαν, ἵνα μάθῃς τῶν παλαιῶν τὰς ἀρετὰς;
 5 Μάλιστα μὲν καὶ τοῦτο ἔγκλημα, τῆς ἐκκλησίας διηνεκῶς
 ἀνεωργμένης, μὴ εἰσιέναι καὶ μετέχειν τῶν καθαρῶν ἐκείνων
 ναμάτων. Πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοὺς ἀπελθόντας οὐκ ἔγνωσ διὰ
 τῶν Γραφῶν, τοὺς ζῶντας τούτους ἰδεῖν ἔχρη. Ἄλλ' οὐ-
 δεις ὁ χειρωγῶν; Ἐλθέ πρός με, καὶ ἐγὼ σοὶ δείξω τὰ
 10 καταγώγια τῶν ἁγίων τούτων· ἐλθέ, καὶ μάθε τί παρ' αὐ-
 τῶν χρήσιμον. Δύχνοι πανταχοῦ τῆς γῆς εἰσιν οὗτοι λάμπον-
 τες· τείχῃ ταῖς πόλεσι περικάθηνται. Διὰ ταῦτα τὰς ἐρη-
 μίας κατέλαβον, ἵνα καὶ σὲ παιδεύσωσι τῶν ἐν τῷ μέσῳ
 θορυβῶν καταφρονεῖν. Οἱ μὲν γάρ, ἅτε ἰσχυροὶ ὄντες καὶ ἐν
 15 μέσῳ τῷ κλύδωνι δύνανται γαλήνης ἀπολαύειν σοὶ δὲ τῷ
 περιαντιλουμένῳ πανταχόθεν ἡσυχίας δεῖ, καὶ τοῦ μικροῦ
 ἀναπνεῦσαι ἐκ τῶν ἐπαλλήλων κυμάτων.

Βάδιζε τοίνυν ἐκεῖ συνεχῶς, ἵνα τὴν διηνεκὴ κηλῖδα
 καθάρας ταῖς ἐκείνων εὐχαῖς καὶ πραινέσεσι, καὶ τὸν ἐν-
 20 ταῦθα ἄριστον διαγάγῃς θίον, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχῃς
 ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
 Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ δόξα, κράτος, τιμὴ,
 ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
 τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

τὴν γῆν καὶ ἀναφέρονται εἰς τὰ βιβλία, οὔτε μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ζοῦν καὶ θαυμάζονται διὰ τὰ ἔργα των. Τί λοιπὸν θὰ ἡμπορέσης νὰ εἰπῇς, ὅταν δὲν διορθώνεσαι; Δὲν γνωρίζεις γράμματα, οὔτε ἐμελέτησες τὰς Γραφάς, διὰ νὰ μάθῃς τὰς ἀρετὰς τῶν παλαιῶν; Αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἔγκλημα, ἐνῷ εἶναι ἡ Ἐκκλησία συνεχῶς ἀνοικτὴ, οὐ δὲν εἰσέρχεσαι καὶ δὲν μετέχεις τῶν καθαρῶν ἐκείνων ναμάτων. Πλὴν ὅμως καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐγνώρισες μέσῳ τῶν Γραφῶν αὐτοὺς ποὺ ἔφυγον ἀπὸ τὴν γῆν, ἔπρεπε νὰ προσέξῃς αὐτοὺς ποὺ ζοῦν. Μήπως ὅμως δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ σὲ ὀδηγήσῃ; Ἐλα πρὸς ἐμένα καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω τὰ καταγώγια αὐτῶν τῶν ἁγίων· ἔλα καὶ μάθε κάτι χρήσιμον ἀπὸ αὐτοὺς. Αὐτοὶ εἶναι φωτεινὰ λυχνάρια ποὺ φωτίζουν εἰς ὅλην τὴν γῆν· στέκονται ὥσάν τείχη γύρω ἀπὸ τὰς πόλεις. Διὰ τοῦτο κατέλαβον τὰς ἐρήμους, διὰ νὰ διδάξουν καὶ σένα νὰ περιφρονῇς τοὺς θορύβους, ζῶν μέσα εἰς τὸν κόσμον. Διότι αὐτοί, ἐπειδὴ εἶναι ἰσχυροί, καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς τρικυμίας ἡμποροῦν νὰ ἀπολαύουν γαλήνης. Σὺ ὅμως ποὺ ἀπὸ παντοῦ βάλλεσαι ἀπὸ τὰ κύματα χρειάζεσαι ἡσυχίαν.

Πήγαινε λοιπὸν ἐκεῖ τακτικά, ὥστε, ἀφοῦ καθάρῃς τὴν διαρκῇ κηλῖδα τῆς ἁμαρτίας μὲ τὰς εὐχὰς καὶ συμβουλὰς ἐκείνων, καὶ τὴν ἐδῶ ζωὴν σου νὰ διέλθῃς ἐνάρετα καὶ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, ν' ἀποκτήσῃς μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου εἰς τὸν Πατέρα ἀνήκει δόξα, δύναμις, τιμὴ, συγχρόνως δὲ καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΓ΄
Ματθ. 23, 13 - 28

«Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί,
διτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει
5 μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσότε-
ρον κρίμα».

1. Ἐντεῦθεν λοιπὸν εἰς γαστριμαργίαν αὐτοὺς κωμωδεῖ,
καὶ τὸ δεινόν, οὐκ ἀπὸ τῶν πλουτιούντων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν
χηρῶν ἐγαστριζόντιο, καὶ τὴν ἐκείνων πενίαν ἐπέριβον,
10 ἣν διορθοῦσθαι ἔδει. Οὐδὲ γὰρ ἀπλῶς ἥσθιον, ἀλλὰ κατή-
σθιον. Εἶτα καὶ ὁ τρόπος τῆς καπηλείας χαλεπώτερος· «προ-
φάσει μακρὰ προσευχόμενοι». Πᾶς μὲν γὰρ ἄξιος τιμωρίας
ὁ κακὸν τι ποιῶν, ὁ δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἀπὸ εὐλαθείας λαμ-
βάνων, καὶ προσχέματι τούτῳ χρώμενος τῆς πονηρίας, πολ-
15 λῷ χαλεπωτέρας ὑπεύθυνος κολάσεως. Καὶ τίνος ἔνεκεν
οὐκ ἀπεχειροτόνησεν αὐτούς; Ὅτι ὁ καιρὸς οὐκ ἐπέτρεπεν
οὐδέπω. Διὰ δὴ τοῦτο ἀφίησι μὲν αὐτοὺς τέως, διὰ δὲ ὧν
λέγει κατασκευάζει τὸ ἀνεξαπάτητον τῷ δήμῳ, ἵνα μὴ διὰ
τὴν ἀξίαν αὐτῶν εἰς τὸν αὐτὸν ἔλκωνται ζῆλον. Ἐπειδὴ
20 γὰρ εἶπεν, «ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε», δείκνυ-
σιν ὅσα παραποιῶσιν, ἵνα μὴ ἐξ ἐκείνου νομισθῇ παρὰ τοῖς
ἀνοήτοις πάντα ἐπιτρέπειν αὐτοῖς.

«Οὐαὶ ὑμῖν, διτι κλείετε τὴν βασιλείαν ἔμπροσθεν τῶν
ἀνθρώπων. Ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχο-

ΟΜΙΛΙΑ ΟΓ΄
Ματθ. 23, 13 - 28

«Ἀλλοίμονόν σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί, διότι κατατρώγετε τὰς περιουσίας τῶν χηρῶν μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι κάνετε μακρὰς προσευχὰς ὑπὲρ αὐτῶν. Διὰ τοῦτο θὰ ὑποστῆτε μεγαλυτέραν τιμωρίαν».

1. Μὲ τοὺς λόγους λοιπὸν αὐτοὺς ὁ Κύριος διακωμῶδει αὐτοὺς διὰ γαστριμαργίαν καὶ τὸ φοβερὸν εἶναι, ὅτι κατέτρωγον τὴν περιουσίαν ὅχι τῶν πλουσίων, ἀλλὰ τῶν χηρῶν, καὶ ἔτσι ὠδήγουν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν δυστυχίαν των, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ καλυτερεύσουν. Διότι δὲν ἔτρωγον ἀπλῶς, ἀλλὰ κατέτρωγον. Ἐπειτα καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἦτο φοβερώτερος· «Μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἔκαμνον μακρὰς προσευχὰς ὑπὲρ αὐτῶν». Διότι ὁ καθένας, πού κάμνει κάποιο κακὸν εἶναι ἄξιος τιμωρίας, αὐτὸς ὅμως πού καὶ τὴν ἀφορμὴν λαμβάνει ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν καὶ χρησιμοποιεῖ αὐτὸ τὸ πρόσχημα τῆς πονηρίας, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ πολὺ πῶς φοβεράν τιμωρίαν. Καὶ διὰ ποῖον λόγον δὲν καθήρεσεν αὐτοὺς ἀπὸ τὸ ἀξίωμα των. Διότι δὲν τὸ ἐπέτρεπεν ἀκόμη ὁ καιρὸς. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τοὺς ἀφήνει μὲν εἰς τὴν ἀρχήν, μὲ ὅσα ὅμως λέγει προφυλάσσει τὸν λαὸν ἀπὸ τὴν ἐξαπάτησιν, ὥστε νὰ μὴ παρασύρεται εἰς τὸ νὰ μιμῆται αὐτοὺς λόγῳ τοῦ ἀξιώματός των. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶπεν, «Ὅλα ὅσα σὰς λέγουν νὰ τηρῆτε, νὰ τὰ τηρῆτε», δείχνει καὶ ὅσα αὐτοὶ παραποιοῦν, ὥστε νὰ μὴ νομοσθῇ ἐκ μέρους τῶν ἀπερισκέπτων, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ὅτι ἐπιτρέπονται τὰ πάντα εἰς αὐτούς.

«Ἀλλοίμονόν σας, διότι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Διότι σεῖς μὲν δὲν

μένους ἀφίετε εἰσελθεῖν». Εἰ δὲ τὸ μηδένα ὠφελεῖν καιηγορία, τὸ καὶ θλάπτειν καὶ κωλύειν ποῖαν ἔχει συγγνώμην; Τί δέ ἐστι, «τούς εἰσερχομένους»; Τούτους ἐπιτιθεῖς. Ὅτε μὲν γὰρ ἐπιτάξαι ἑτέροις ἔδει, ἀφόρητα ἐποιοῦν τὰ φορτία, ὅτε δὲ αὐτούς ποιῆσαι τι τῶν δεόντων, τὸ ἐναντίον, οὐ μόνον οὐδὲν ἐποιοῦν αὐτοί, ἀλλ' ὁ πολλῷ πλέον ἐστὶν εἰς κακίαν, καὶ ἑτέρους διέφθειρον. Οὗτοι εἰσιν οἱ λεγόμενοι λοιμοί, οἱ ἔργον τιθέμενοι τὴν ἑτέρων ἀπώλειαν, ἐκ διαμέτρου πρὸς τοὺς διδασκάλους ἐσιῶτες. Εἰ γὰρ διδασκάλου τὸ σῶζειν
 10 τὸν ἀπολλύμενον, τὸ ἀπολλύναι τὸν σῶζεσθαι μέλλοντα, λυμεῶνος.

Εἴτα πάλιν ἕτερον ἔγκλημα· «ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν, ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον· καὶ διὰ τὴν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλοῦτερον ὑμῶν»· του-
 15 τέσιν, οὐδὲ τὸ μόλις αὐτὸν σαγηνεῦσαι καὶ μετὰ μυρίων πόνων, φείδεσθαι αὐτοῦ παρασκευάζει ὑμᾶς, καίτοι γε τῶν μόλις κτηθέντων φειδόμεθα μειζρόνως· ὑμᾶς δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐπιεικιστέρους ἐργάζεται. Ἐνιαῦθα δύο αὐτοῖς ἐγκαλεῖ· ἓν μὲν, ὅτι ἄχρηστοι πρὸς σωτηρίαν τῶν πολλῶν, καὶ πολ-
 20 λοῦ δέονται τοῦ ἰδρωτός, ὥστε καὶ ἕνα ἐφελκύνεσθαι ἕτερον δέ, ὅτι ῥάθυμοι πρὸς τὴν φυλακὴν τοῦ κτηθέντος· μᾶλλον δὲ οὐ ῥάθυμοι μόνον, ἀλλὰ καὶ προδόται, διὰ τῆς κατὰ τὸν θίον πονηρίας διαφθείροντες αὐτὸν καὶ χεῖρω ποιοῦντες. Ὅταν γὰρ τοὺς διδασκάλους ἴδῃ τοιοῦτους ὁ μαθητής, χεῖρων γί-
 25 νεται. Οὐ γὰρ ἴσταιται μέχρι τῆς τοῦ διδασκάλου κακίας, ἀλλ' διὰ μὲν ἐνάρετος ἦ, μιμεῖται. διὰ δὲ φαῦλος, καὶ

εισέρχεσθε, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ποὺ ἔρχονται διὰ νὰ εἰσέλθουν δὲν τοὺς ἀφήνετε». Ἐὰν δὲ τὸ νὰ μὴ ὠφελῇ κανεὶς μηδένα εἶναι ἄξιος κατηγορίας, ὅταν βλάβη καὶ ἐμποδίζῃ ποίαν συγγνώμην θὰ ἔχη; Ἀλλὰ τί σημαίνει, «τοὺς εἰσερχομένους»; ἐννοεῖ τοὺς ἀξιούς. Διότι ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δώσουν ἐντολὰς εἰς ἄλλους, ἔκαναν ἀβάστακτα τὰ φορτία, ὅταν ὁμως ἔπρεπεν οἱ ἴδιοι νὰ κάνουν κάτι ἀπὸ τὰ πρέποντα, τότε, ἀντιθέτως, ὅχι μόνον δὲν ἔκαναν τίποτε οἱ ἴδιοι, ἀλλ' αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ μεγαλυτέραν κακίαν, ὠδηγοῦσαν δηλαδὴ εἰς τὴν διαφθορὰν καὶ ἄλλους. Αὐτοὶ εἶναι οἱ λεγόμενοι διαφθορεῖς, ποὺ ἔθεσαν ὥς ἔργον τῶν τὴν καταστροφὴν τῶν ἄλλων, ἰστάμενοι εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον θέσιν πρὸς τοὺς διδασκάλους. Διότι, ἐὰν ἔργον τοῦ διδασκάλου εἶναι τὸ νὰ διασώζῃ αὐτὸν ποὺ ὁδηγεῖται εἰς τὴν ἀπώλειαν, τὸ νὰ ὁδηγῇται εἰς ἀπώλειαν αὐτὸς ποὺ ὑπάρχει ἐλπίς νὰ σωθῇ εἶναι ἔργον τοῦ διαφθορέως.

Εἰς τὴν συνέχειαν ὁ Χριστὸς ἀναφέρει καὶ ἄλλο ἐγκλημα τῶν «Διότι διασχίζετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν διὰ νὰ κάνετε ἕναν προσήλυτον, καὶ ὅταν γίνῃ, τὸν κάνετε υἱὸν τῆς γεέννης, χειρότερον ἀπὸ σᾶς εἰς διπλοῦν». Δηλαδὴ δὲν δείχνετε κανένα ἐνδιαφέρον πλέον περὶ αὐτοῦ ἀμέσως μετὰ τὸν προσηλυτισμὸν του, ποὺ ἐπετεύχθη μετὰ ἀπὸ τόσους κόπους, ἂν καὶ βέβαια δείκνωμεν μεγαλυτέραν φροντίδα διὰ τὰ νεαποκτηθέντα· σᾶς ὁμως οὔτε αὐτὸ σᾶς κάνει περισσότερον ἐπεικεῖς. Ἐδῶ ὁ Κύριος διὰ δύο πράγματα τοὺς κατηγορεῖ. Πρῶτον, ὅτι εἶναι ἄχρηστοι πρὸς σωτηρίαν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι χρειάζονται πολὺν ἰδρώτα, ὥστε νὰ προσηλυτίσουν ἕστω καὶ ἕνα. Δεύτερον δέ, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ διαφυλάξουν αὐτὸν ποὺ προσηλύτισαν· ἢ καλύτερα, ὅχι μόνον εἶναι ἀδιάφοροι, ἀλλὰ καὶ προδόται, διότι διαφθείρουν αὐτὸν μὲ τὴν πονηρὰν διαγωγὴν τῶν καὶ τὸν κάνουν χειρότερον. Διότι, ὅταν ὁ μαθητὴς ἰδῇ τοὺς διδασκάλους του νὰ εἶναι τέτοιοι, γίνεται χειρότερος. Καὶ δὲν σταματᾷ βέβαια εἰς τὸ μέγεθος τῆς κακίας τοῦ διδασκάλου

ὑπερβαίνει διὰ τὴν εὐκολίαν τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον. Υἱὸν δὲ
 γεέννης φησί, τουτέστιν αὐτογέννητον. Εἶπε δέ, «διπλότερον
 ὑμῶν», ἵνα καὶ ἐκείνους φοβήσῃ καὶ τούτων καθάψῃται
 μειζόνως, ὅτι διδάσκαλοι πονηρίας εἰσὶ. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον,
 5 ἀλλ' ὅτι καὶ πλείονα τοῖς μαθηταῖς ἐνιθέναι σπουδάζουσι
 τὴν κακίαν, ἐπιτριβόντες αὐτοὺς ἐπὶ πολλῶ μείζονα φανλόγη-
 τα ἧς ἔχουσιν ὑπερ μάλιστα ψυχῆς διεφθαρμένης εἶσιν.

Εἶτα καὶ εἰς ἄνοιαν αὐτοὺς σκώπτει, ὅτι τῶν μειζόνων
 ἐντολῶν ἐκέλευον καταφρονεῖν. Καὶ μὴν τοῦναντίον ἔμπρο-
 10 σθεν ἔλεγε, ὅτι «δεσμεύουσιν φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα».
 Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐποιοῦν πάλιν, καὶ πάντα ἔπρατιον εἰς τὴν
 τῶν ὑπηκόων διαφθοράν, ἐν τοῖς μικροῖς ζητοῦντες τὴν ἀ-
 κρίθειαν, καὶ τῶν μεγάλων καταφρονοῦντες. «Ἀποδεκατοῦ-
 τε» γάρ, φησί, «τὸ ἡδύσομον καὶ τὸ ἄνηθον, καὶ ἀφήκατε
 15 τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν
 πίστιν. Ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κακεῖνα μὴ ἀφιέναι». Ἐνταῦθα
 μὲν οὖν εἰκότως φηοῖν, ἔνθα δεκάτη ἐστὶ καὶ ἐλεημοσύνη·
 τί γὰρ βλάπτει τὸ ἐλεημοσύνην διδόναι; Ἀλλ' οὐχ ὥς νό-
 μον τηροῦντας· οὐδὲ γὰρ αὐτοὺς οὕτως φησί. Διὰ δὲ τοῦτο
 20 ἐνταῦθα μὲν λέγει· «ταῦτα ἔδει ποιῆσαι»· ἔνθα δὲ περὶ
 καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων διαλέγεται, οὐκέτι τοῦτο προσ-
 τίθησιν, ἀλλὰ διαιρεῖ, καὶ δείκνυσιν ἕξ ἀνάγκης τῇ ἔνδον
 καθαρότητι καὶ τὴν ἔξωθεν ἐπομένην· τοῦναντίον δὲ οὐκέτι.
 «Ὅπου μὲν γὰρ φιλανθρωπίας λόγος ἦν, ἀδιαφόρως αὐτὸ
 25 παραιτέχει, διὰ τε τοῦτο αὐτό, καὶ ἐπειδὴ οὐδέπω καιρὸς

του, ἀλλ' ὅταν μὲν εἶναι ἐνάρετος, τὸν μιμεῖται, ὅταν ὅμως εἶναι φαῦλος, καὶ τὸν ξεπερνᾷ ἐξ αἰτίας τῆς εὐκολίας ποῦ ὑπάρχει πρὸς τὸ χειρότερον. Τὸν ὀνομάζει δὲ «υἷὸν τῆς γενένης», δηλαδὴ καταστρέφεται κυριολεκτικὰ. Εἶπε δὲ «χειρότερον ἀπὸ σᾶς εἰς διπλοῦν», ὥστε καὶ ἐκείνους νὰ φοβίσῃ καὶ αὐτοὺς νὰ ψέξῃ περισσότερον, διότι εἶναι διδάσκαλοι τῆς πονηρίας. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ διότι φροντίζουν νὰ ἐναποθέσουν εἰς τοὺς μαθητάς των περισσοτέραν κακίαν, παρασύροντες αὐτοὺς εἰς πολὺ μεγαλύτεραν φαυλότητα ἀπὸ αὐτὴν ποῦ ἔχουν αὐτοί, πρᾶγμα ποῦ κατ' ἐξοχὴν εἶναι δεῖγμα ψυχῆς διεφθαρμένης.

Ἀκολουθῶς χλευάζει αὐτοὺς καὶ δι' ἀνοησίαν, διότι ἐδίδασκον νὰ περιφρονοῦν τὰς μεγαλύτερας ἐντολάς. Καὶ ὅμως προηγουμένως ἔλεγε τὸ ἀντίθετον, ὅτι «τοὺς ἐπιβάλλουν φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα». Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πάλιν τὰ ἔκαμνον καὶ ὅλα γενικῶς τὰ ἔπραττον διὰ νὰ διαφθείρουν τοὺς διδασκομένους των, ζητοῦντες νὰ τηροῦν μὲ ἀκρίβειαν τὰ ἀσῆμαντα καὶ νὰ περιφρονοῦν τὰ μεγάλα. Διότι, λέγει, «Δίδετε τὸ δέκατον ἀπὸ τὸν ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ ἀφήσατε τὰ σπουδαιότερα τοῦ νόμου, τὸ δίκαιον, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν. Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ κάνετε καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴ τὰ παραμελῆτε». Ἐδῶ λοιπὸν πολὺ εὐλογα συνδέει αὐτὰ μὲ τὰ προηγούμενα, ὅπου γίνεται λόγος διὰ τὸ δέκατον τῆς περιουσίας καὶ διὰ ἑλεημοσύνην. Διότι τί βλάπτει τὸ νὰ δίδῃ κανεὶς ἑλεημοσύνην; Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἔκαμνον ὅχι διὰ νὰ τηρήσουν τοὺς νόμους, διότι οὕτε καὶ αὐτὸς λέγει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐδῶ μὲν λέγει, «Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ κάνετε», ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὁμιλεῖ περὶ καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων, δὲν τὸ κάνει ἀκόμη αὐτό, ἀλλὰ κάνει διάκρισιν, καὶ δείχνει ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ καθαρότης κατ' ἀνάγκην ἀκολουθεῖ τὴν ἐσωτερικὴν, ἐνῷ τὸ ἀντίθετον δὲν συμβαίνει. Διότι ὅπου ὁμιλεῖ περὶ φιланθρωπίας, παρατρέχει αὐτὴν μὲ ὀδισμοφρίαν, καὶ διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἔλθει ὁ ἀκόμη ὁ καιρὸς νὰ καταργήσῃ σαφῶς καὶ ἀπερίφραστα

- ἦν διαρρήθην καὶ σαφῶς τὰ νομικὰ ἀνελεῖν, ἔνθα δὲ παρ-
 ἰτήρησις σωματικῶν καθαρῶν, σαφέστερον ἀναιρέπει. Διὰ
 δὴ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς ἐλεημοσύνης φησί· «ταῦτα δὲ ἔδει ποιῆ-
 ναι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι», ἐπὶ δὲ τῶν καθαρῶν οὐχ οὕτως·
 5 ἀλλὰ τί; «Καθαρίζετε», φησί, «τὸ ἔξω τοῦ ποιηρίου καὶ τῆς
 παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμει ἀρπαγῆς καὶ ἀδικίας. Καθά-
 ρισον τὸ ἐνὸς τοῦ ποιηρίου, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς κα-
 θαρόν». Καὶ ἔλαβεν αὐτὸ ἀπὸ πράγματος ὡμολογημένου καὶ
 δήλου, ἀπὸ ποιηρίου καὶ παροψίδος.
- 10 2. Εἴτα δεικνύς, διὲ οὐδεμία θλάβη ἐκ τοῦ καταφρονεῖν
 τῶν σωματικῶν καθαρῶν, μεγίστη δὲ τιμωρία ἐκ τοῦ μὴ
 φροντίζειν τῶν τῆς ψυχῆς καθαρῶν, ἅπερ ἔστιν ἀρετὴ,
 κώνωπα ἐκάλεσε ταῦτα, μικρὰ γὰρ ἦν καὶ οὐδέν, κάμηλον
 δὲ ἐκεῖνα, ἀφόρητα γὰρ ἦν. Διὸ καὶ φησι· «τὸν κώνωπα διῶ-
 15 λίζοντες, καὶ τὴν κάμηλον καταπίνοντες». Καὶ γὰρ καὶ ἐ-
 κεῖνα διὰ ταῦτα νενομοθέτηται, διὰ τὸν ἔλεον καὶ τὴν κρίσιν·
 ὥστε οὐδὲ τότε ὠφέλει μόνον γινόμενα. Ὅτε γὰρ τὰ μικρὰ
 διὰ τὰ μεγάλα ἦν εἰρημένα, εἴτα ἐκεῖνα μὲν ἡμελεῖτο, ταῦτα
 δὲ ἐσπουδάξαι μόνον, οὐδὲν ἦν πλέον οὐδὲ τότε ἐντεῦθεν.
- 20 Τούτοις μὲν γὰρ ἐκεῖνα οὐχ εἴπαιτο, ἐκεῖνα δὲ τούτοις πάν-
 τως. Ταῦτα δὲ λέγει, δεικνύς διὲ καὶ πρὶν ἢ τὴν χάριν
 παραγενέσθαι, οὐ τῶν προηγουμένων, οὐδὲ τῶν περισπουδά-
 σιων ταῦτα ἦν, ἀλλ' ἕτερα ἦν τὰ ζητούμενα. Εἰ δὲ πρὸ τῆς
 χάριτος τοιαῦτα ἦν, πολλῶ μᾶλλον ὑψηλῶν ἐλθόντων πα-
 25 ραγγελμάτων ταῦτα ἀνόνητα, καὶ καθόλου μετέναι αὐτὰ
 οὐκ ἐχρῆν.

Πανταχοῦ μὲν οὖν κακία χαλεπὸν· μάλιστα δὲ διὰν μη-

τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὅπου ὁμως ἐξετάζει τοὺς σωματικούς καθαρμούς με μεγαλυτέραν σαφήνειαν ἀνατρέπει τὰς διατάξεις. Διὰ τοῦτο λοιπὸν περὶ μὲν τῆς ἐλεημοσύνης λέγει, «Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ πράξετε, καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴ τὰ παραμελήτε», περὶ τῶν καθαρισμῶν ὁμως δὲν λέγει τὸ ἴδιο. Ἄλλὰ τί; «Καθαρίζετε», λέγει, «τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πιάτου, ἐνῷ ἐσωτερικῶς εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ἀρπαγὴν καὶ πλεονεξίαν. Καθάρισε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ποτηρίου διὰ νὰ γίνῃ καὶ τὸ ἐξωτερικὸν καθαρὸν». Καὶ ἔλαβεν αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἀπὸ τὸ κοινῶς ὡμολογημένον, ἀπὸ τὸ ποτήρι καὶ τὸ πιάτο.

2. Ἐπεῖτα, ἀφοῦ ἔδειξεν, ὅτι καμμία βλάβη δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ νὰ περιφρονῇ κανεὶς τοὺς σωματικούς καθαρμούς, ἐνῷ εἶναι μεγίστη ἡ τιμωρία δι' ἐκείνους ποὺ δὲν φροντίζουν διὰ τὸν καθαρμὸν τῆς ψυχῆς, πρᾶγμα ποὺ συνιστᾷ τὴν ἀρετὴν, ὠνόμασε κώνωπα μὲν αὐτά, διότι εἶναι μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, κάμηλον δὲ ἐκεῖνα, διότι ἦσαν ἀφόρητα. Διὰ τοῦτο καὶ λέγει· «Καθαρίζετε τὸ κουνούπι καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον». Καθ' ὅσον καὶ ἐκεῖνα ἔχουν νομοθετηθῇ δι' αὐτά, διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐπομένως οὔτε καὶ τότε ὠφελοῦσαν πραττόμενα μόνα. Διότι, ὅταν ἐθεοπίσθησαν τὰ μικρὰ διὰ τὰ μεγάλα καὶ εἰς τὴν συνέχειαν μὲν τὰ μεγάλα περιεφρονοῦντο, ἐνῷ μόνον τὰ μικρὰ ἐκτελοῦντο, δὲν προέκυπτε τότε κανένα ἐπὶ πλέον ὄφελος ἀπὸ τὰ μικρά. Διότι τὰ μὲν μεγάλα δὲν ἀκολουθοῦσαν τὰ μικρά, ἐνῷ τὰ μικρὰ ὅπωςδήποτε ἀκολουθοῦσαν τὰ μεγάλα. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει διὰ νὰ δείξῃ ὅτι καὶ προηγουμένως, πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸν τῆς χάριτος, αὐτὰ δὲν ἦσαν τὰ κύρια, οὔτε καὶ τὰ πάρα πολὺ ἀξιόλογα, ἀλλ' ἄλλα ἦσαν τὰ ἀναγκαῖα. Ἐὰν δὲ πρὶν ἀπὸ τὴν χάριν τέτοια ἦσαν τὰ παραγγέλματα αὐτά, πολὺ περισσότερον αὐτὰ ἦσαν ἀνώφελα ὅταν κατόπιν ἐδόθησαν τὰ ὑψηλὰ παραγγέλματα, καὶ δὲν ἐχρειάζοντο καθόλου νὰ ἐπιζητοῦνται καὶ νὰ τηροῦνται.

Πάντοτε λοιπὸν ἡ κακία εἶναι φοβερὸν πρᾶγμα, πρὸ

δὲ νομίζῃ δεῖσθαι διορθώσεως· καὶ τὸ ἔτι χαλεπώτερον,
 διὰ καὶ εἰτέρους ἀρκεῖν οἴηται διορθοῦν· ἅπερ δηλῶν ὁ
 Χριστός, ὁδηγούς αὐτοὺς καλεῖ τυφλοὺς. Εἰ γὰρ τὸ μὴ νο-
 μίζειν δεῖσθαι ὁδηγοῦ τυφλόν, ἐσχάτη συμφορὰ καὶ ἀθλιό-
 5 τῆς, τὸ καὶ αὐτὸν ἐθέλειν ὁδηγεῖν εἰτέρους, ὅρα ἐπὶ πόσον
 ἄγει τὸ θάραυρον. Ταῦτα δὲ ἔλεγεν, αἰνιτιζόμενος διὰ πάν-
 των τὴν δοξομανίαν αὐτῶν καὶ τὴν σφοδρὰν περὶ τὸ νό-
 ημα τοῦτο λύσαν. Τοῦτο γὰρ αἷτιον πάντων τῶν κακῶν
 αὐτοῖς γέγονε, τὸ πρὸς ἐπίδειξιν πάντα ποιεῖν. Τοῦτο καὶ
 10 τῆς πίστεως αὐτοὺς ἀπήγαγε καὶ τῆς ὀντως ἀρετῆς ἀμελεῖν
 παρεσκεύασε, καὶ περὶ καθάρσια ἀσχολεῖσθαι σωματικὰ μόνον
 ἔπειθε, τῶν τῆς ψυχῆς καθαρμῶν ἀμελοῦντας. Διὰ δὲ τοῦ-
 το ἄγων αὐτοὺς εἰς τὴν ὀντως ἀρετὴν καὶ τὰ καθάρσια
 τῆς ψυχῆς, ἐλέου καὶ κρίσεως καὶ πίστεως μέμνηται. Ταῦτα
 15 γὰρ τὰ συνέχοντα ἡμῶν τὴν ζωὴν, ταῦτα τὰ καθαίροντα τὴν
 ψυχὴν, δικαιοσύνη, φιланθρωπία, ἀλήθεια· ἡ μὲν εἰς συγ-
 γνώμην ἡμᾶς ἄγουσα, καὶ μὴ ἀφιεῖσα χαλεποὺς μεθ' ὑπερ-
 βολῆς εἶναι τοῖς ἁμαρτάνουσι, καὶ ἀσυγγνώστους (οὕτω γὰρ
 διπλῇ κερδανοῦμεν, φιλάνθρωποι τε γινόμενοι, καὶ φιλαν-
 20 θρωπίας ἐντεῦθεν πολλῆς καὶ αὐτοὶ παρὰ τοῦ τῶν ὅλων ἀ-
 πολαύοντες Θεοῦ), καὶ παρασκευάζουσα συναλγεῖν τε τοῖς
 ἐπηρεαζομένοις καὶ ἀμύνειν αὐτοῖς· ἡ δὲ οὐκ ἐῴσα ἀπαιεῶ-
 ρας εἶναι καὶ ὑπούλους.

Ἀλλ' οὕτε διὰ λέγει, «ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κακεῖνα μὴ
 25 ἀφιέναι», ὡς νομικὴν παρατήρησιν εἰσάγων λέγει· ἅπαρε·
 τοῦτο γὰρ ἀπεδείξαμεν ἔμπροσθεν· οὕτε ἐπὶ τῆς παροψίδος
 καὶ τοῦ ποιητοῦ εἰπὼν, «καθάρσιον τὸ ἐντὸς τοῦ ποιητοῦ

πάντων ὅμως ὅταν κανεῖς δὲν παραδέχεται ὅτι ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ διόρθωσιν. Καὶ τὸ ἀκόμη φοβερώτερον εἶναι, ὅταν πιστεύῃ ὅτι ἡμπορεῖ καὶ νὰ διορθώσῃ. Θέλων αὐτὸ νὰ δηλώσῃ ὁ Χριστὸς ὀνομάζει αὐτοὺς τυφλοὺς ὁδηγοὺς¹. Διότι, ἐὰν τὸ νὰ πιστεύῃ ὁ τυφλός, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην ὁδηγοῦ, εἶναι ἢ πιὸ φοβερὴ συμφορὰ καὶ ἀθλιότης, τὸ νὰ θέλῃ καὶ ὁ ἴδιος ὁ τυφλὸς νὰ ὁδηγήσῃ ἄλλους, ἀναλογίσου εἰς πόσον μεγάλον βάραθρον ὁδηγεῖ αὐτοὺς. Αὐτὰ δὲ τὰ ἔλεγεν, ὑπαινισσόμενος δι' ὧν αὐτῶν τὴν δοξομανίαν τῶν Φαρισαίων καὶ τὴν πάρα πολὺ μεγάλην λύσσαν των ποὺ ἐπήγαζεν ἀπὸ τὸ πάθος των αὐτό. Διότι αὐτὸ ἔγινεν εἰς αὐτοὺς αἴτιον ὧν τῶν κακῶν, τὸ ὅτι τὰ ἔκαναν ὅλα διὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν. Αὐτὸ τοὺς ἀπεμάκρυνε καὶ ἀπὸ τὴν πίστιν των, καὶ τοὺς ἔκανε νὰ παραμελοῦν τὴν πραγματικὴν ἀρετὴν, καὶ τοὺς ἔπειθε νὰ ἀσχολοῦνται μόνον μὲ τοὺς σωματικούς καθαρμούς καὶ ν' ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν καθαριότητα τῆς ψυχῆς των. Διὰ τοῦτο, ὁδηγῶν αὐτοὺς εἰς τὴν πραγματικὴν ἀρετὴν, τοὺς ὑπενθυμίζει τὰ καθάρσια τῆς ψυχῆς, τὴν ἀγάπην δηλαδὴ, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν πίστιν. Διότι αὐτὰ συγκρατοῦν τὴν ζωὴν μας, αὐτὰ καθαρίζουν τὴν ψυχὴν μας, ἡ δικαιοσύνη, ἡ φιланθρωπία καὶ ἡ ἀλήθεια. Καὶ ἡ μὲν δικαιοσύνη μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν συγγνώμην καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερβολικὰ σκληροὶ καὶ νὰ μὴ συγχωροῦμεν αὐτοὺς ποὺ ἁμαρτάνουν (ἔτσι λοιπὸν ἔχομεν διπλοῦν κέρδος, καὶ φιλάνθρωποι γινόμεθα, καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἀπολαύομεν πολλῆς φιλάνθρωπίας ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τῶν ὧν), καὶ μᾶς ἐξασκεῖ εἰς τὸ νὰ συμπονοῦμεν τοὺς ἀδικουμένους καὶ νὰ βοηθοῦμεν αὐτούς. Ἡ φιλάνθρωπία πάλιν δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ εἴμεθα ἀπατεῶνες καὶ ὑπουλοὶ.

Ἄλλὰ οὐτε ὅταν λέγῃ, «Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ κάνετε καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴ τὰ παραλείπετε», τὰ λέγει ὡς νὰ εἰσαγγὴ νομικὴν παρατήρησιν· μὴ γένοιτο· διότι αὐτὸ τὸ ἀπεδείξαμεν προηγουμένως. Οὐτε ὅταν ὠμίλησε περὶ τοῦ πιάτου καὶ τοῦ ποτηρίου, «καθάρισε τὸ ἑσωτερικὸν τοῦ ποτηρίου καὶ

καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς καθαρὸν», ἐ-
 πὶ τὴν παλαιὰν ἡμᾶς ἄγει μικρολογίαν, ἀλλὰ τοῦναντίον μὲν
 οὖν, ἅπαντα ποιεῖ δεικνὺς αὐτὴν περιττὴν οὖσαν. Οὐ γὰρ
 εἶπε, 'καὶ τὸ ἔξωθεν καθαρίσατε', ἀλλὰ «τὸ ἔνδον» καὶ πάν-
 5 τως ἔπεται τοῦτω ἐκεῖνο. Ἄλλως δέ, οὐδὲ περὶ ποιητορίου
 καὶ παροψίδος λέγει, ἀλλὰ περὶ ψυχῆς καὶ σώματος διαλέ-
 γεται· τὸ μὲν ἔξω τὸ σῶμα καλόν, τὸ δὲ ἔνδον τὴν ψυχὴν.
 Εἰ δὲ ἐπὶ τῆς παροψίδος τοῦ ἔνδον χρεῖα, πολλῶ μᾶλλον
 ἐπὶ σοῦ. Ὑμεῖς δὲ τοῦναντίον ποιεῖτε, φησί· τὰ μικρὰ καὶ
 10 ἔξω φυλάττοντες, τῶν μεγάλων καὶ ἔνδον ἀμελεῖτε· ὅθεν
 μεγίστη γίνεται θλάβη, ὅτι νομίζοντες τὸ πᾶν κατωρθωκέναι,
 τῶν λοιπῶν καταφρονεῖτε· καταφρονοῦντες δέ, οὐδὲ σπου-
 δάζετε ἢ ἐπιχειρεῖτε αὐτὰ κατορθοῦν.

Εἶτα πάλιν εἰς κενοδοξίαν αὐτοὺς σκώπει, τάφους
 15 κεκονιαμένους καλῶν, καὶ πᾶσιν ἐπιλέγων, «ὕποκριταί», ὃ
 πάντων αἰτίον ἐστι τῶν κακῶν, καὶ ἀπωλείας αὐτοῖς ὑπό-
 θεοις. Οὐχ ἀπλῶς δὲ τάφους κεκονιαμένους ἐκάλεσεν, ἀλλὰ
 καὶ ἀκαθαρσίας γέμειν καὶ ὑποκρίσεως ἔφησε. Ταῦτα δὲ
 ἔλεγε, δεικνὺς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ ἐπίστευσαν, ὅτι μεσιτὶ
 20 ἦσαν ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας. Ταῦτα δὲ οὐχ ὁ Χριστὸς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ προφῆται συνεχῶς ἐγκαλοῦσιν, διτι ἀρπά-
 ζουσιν, διτι οὐ κλίνουσιν οἱ ἄρχοντες αὐτῶν κατὰ τὸν τοῦ
 δικαίου λόγον, καὶ πανταχοῦ εὗροις ἂν τὰς μὲν θυσίας ἐκ-
 βαλλομένας, ταῦτα δὲ ἐπιζητούμενα. Ὡστε οὐδὲν ξένον, οὐ-
 25 δὲ καινόν, οὔτε τῆς νομοθεσίας, οὔτε τῆς κατηγορίας· ἀλλ'
 οὐδὲ τὸ τῆς εἰκόνης τοῦ τάφου. Μένονται γὰρ αὐτῆς ὁ προ-

τοῦ πιάτου, διὰ νὰ καθαρισθῇ καὶ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος», μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν παλαιὰν μικρολογίαν, ἀλλ' ἀντιθέτως βέβαια ὅλα τὰ κάνει διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὴ εἶναι περιττή. Διότι δὲν εἶπε 'καὶ τὸ ἐξωτερικὸν καθарίσατε', ἀλλὰ «τὸ ἐσωτερικόν», καὶ ὅπωςδήποτε ἐκεῖνο θὰ τὸ ἀκολουθήσῃ αὐτό. "Ἄλλωστε δὲ δὲν ὁμιλεῖ περὶ πιάτου καὶ ποτηρίου, ἀλλ' ἀναπτύσσει τὴν περὶ ψυχῆς καὶ σώματος διδασκαλίαν, ὀνομάζων ἐξωτερικὸν μὲν τὸ σῶμα, ἐσωτερικὸν δὲ τὴν ψυχὴν. Ἐὰν δὲ πρέπει νὰ φροντίζῃς διὰ τὴν καθαρότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ πιάτου, πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου. Σεῖς ὅμως, λέγει, κάνετε τὸ ἀντίθετον· φυλλάσσοντες δηλαδὴ τὰ μικρὰ καὶ ἐξωτερικά, παραμελεῖτε τὰ μεγάλα καὶ ἐσωτερικά, καὶ ἔτσι γίνεται πολὺ μεγάλη ἡ βλάβη, διότι νομίζοντες ὅτι κατορθώσατε τὸ πᾶν, περιφρονεῖτε τὰ ὑπόλοιπα, περιφρονοῦντες δὲ αὐτά, δὲν φροντίζετε οὔτε καταβάλλεται καμμίαν προσπάθειαν νὰ τὰ πράξετε αὐτά.

Εἰς τὴν συνέχειαν πάλιν ψέγει αὐτοὺς διὰ κενοδοξίαν, ὀνομάζων αὐτοὺς τάφους ἀσβεστωμένους καὶ εἰς τὸ τέλος τοὺς ὀνομάζει «ὑποκριτάς», πρᾶγμα ποὺ εἶναι αἰτία ὅλων τῶν κακῶν, καὶ αἰτία ἀπωλείας εἰς αὐτούς. Δὲν τοὺς ὠνόμασε δὲ ἀπλῶς τάφους ἀσβεστωμένους, ἀλλ' εἶπεν ὅτι εἶναι γεματοὶ ἀπὸ ἀκαθαρσίαν καὶ ὑποκρισίαν. Αὐτὰ δὲ τὰ ἔλεγε διὰ νὰ δείξῃ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐπίστευσαν, διότι ἦσαν γεματοὶ ἀπὸ ὑποκρισίαν καὶ παρανομίαν. Αὐτὰ δὲ δὲν τὰ λέγει μόνον ὁ Χριστός, ἀλλὰ καὶ οἱ προφῆται συνεχῶς διὰ τὸ ἴδιον τοὺς κατηγοροῦν, ὅτι δηλαδὴ ἀρπάζουν, ὅτι οἱ ἄρχοντές των δὲν δικάζουν σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ δικαίου καὶ εἰς κάθε περίπτωσιν εἶναι δυνατόν νὰ εὑρῇς τὰς μὲν θυσίας νὰ περιφρονοῦνται, αὐτὰ δὲ νὰ ἐπιδιώκωνται. "Ὡστε τίποτε δὲν εἶναι παράξενον, οὔτε καινούργιον, οὔτε ἡ νομοθεσία, οὔτε ἡ κατηγορία, ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ εἰκὼν τοῦ τάφου. Διότι μνημονεύει αὐτὴν καὶ ὁ προφήτης,

φήτης, οὐδὲ αὐτὸς ἀπλῶς τάφον καλέσας, ἀλλὰ «τάφον ἀνειργμένον τὸν λάρυγγα αὐτῶν».

Τοιοῦτοι καὶ νῦν εἰσι πολλοὶ ἄνθρωποι, καλλωπιζόμενοι μὲν ἔξωθεν, πάσης δὲ ἀνομίας ἔνδον πεπληρωμένοι. Καὶ
 5 γὰρ καὶ νῦν τῶν μὲν ἔξωθεν καθαρῶν πολὺς ὁ τρόπος, πολλή ἡ φρονίς, τῶν δὲ κατὰ ψυχὴν οὐδὲ εἰς. Ἄλλ' εἶγε τὸ ἐκάστου συνειδὸς ἀναρρήξειέ τις, πολλοὺς τοὺς σκώληκας καὶ τὸν ἰχθῶρα εὐρήσει καὶ θνσωδίαν ἄφατον ἐπιθυμίας ἀτόπους λέγω καὶ πονηράς, αἱ σκωλήκων εἰσὶν ἀκαθαρτό-
 10 τεραι.

3. Ἄλλὰ τὸ μὲν ἐκείνους τοιούτους εἶναι, οὐχ οὕτω δεινόν, καίπερ ὃν δεινόν τὸ δὲ ὑμᾶς, τοὺς καταξιωθέντας ναοὺς γενέσθαι Θεοῦ, τάφους ἐξαίφνης γενέσθαι, ισοαῦτην ἔχοντας θνσωδίαν, τοῦτο ἀθλιότητος ἐσχάτης. Ἐνθα ὁ Χρισ-
 15 τὸς κατοικεῖ καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἐνήργησε καὶ μυστήρια ισοαῦτα, τάφον εἶναι τοῦτον, πόσης τοῦτο ἀθλιότητος; πόσων θρηγῶν καὶ ὀδυρμῶν, διὰ τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ τάφος ἀκαθαρσίας γένηται; Ἐννόησον πῶς ἐγεννήθης, τίνων κατηξιώθης, οἷαν ἔλαβες σιολήν, πῶς ναὸς κατεσκευάσθης ἀο-
 20 ραγίης, πῶς καλός· οὐ χρυσῷ καλλωπισθείς, οὐδὲ μαργαρίταις, ἀλλὰ τῷ τούτων τιμιωτέρῳ Πνεύματι. Ἐννόησον διὰ οὐδεὶς τάφος ἐν πόλει κατασκευάζεται· οὐκοῦν οὐδὲ σὺ εἰς τὴν ἄνω φανῆναι δυνήσῃ πόλιν. Εἰ γὰρ ἐνιαῦθα τοῦτο ἀπείρηται, πολλῷ μᾶλλον ἐκεῖ. Μᾶλλον δὲ καὶ ἐνιαῦθα πᾶσιν
 25 εἰ καταγέλαστος, νεκρὸν περιφέρων ψυχὴν· οὐ καταγέλαστος δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ φευκίος.

Εἰπέ γάρ μοι, εἴ τις περιήει νεκρὸν εἰδωλον περιφέρων, οὐκ ἂν πάντες ἀπεπήδησαν; οὐκ ἂν πάντες ἔφυγον; Τοῦτο καὶ νῦν λογίζου. Καὶ γὰρ τούτου πολὺ χαλεπώτερον περι-

ὁ ὁποῖος δὲν ὠνόμασεν αὐτοὺς ἀπλῶς τάφον, ἀλλὰ «τάφον ὀλάνοικτον τὸν λάρυγγά των»².

Τέτοιοι εἶναι καὶ σήμερον πολλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ στηρίζονται μὲν ἐξωτερικὰ, ἐσωτερικὰ ὅμως εἶναι γεμᾶτοι παρανομίαν. Καθ' ὅσον καὶ τώρα διὰ μὲν τοὺς ἐξωτερικοὺς καθαρμοὺς ὑπάρχει πολλὴ διάθεσις καὶ καταβάλλεται μεγάλη φροντίς, διὰ τὴν ψυχὴν ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἄλλ' ἂν κάποιος ἤθελε ἀνοίξει τὴν συνείδησιν τοῦ καθενός, θὰ εὔρη πολλοὺς σκώληκας καὶ πύον καὶ ἀπερίγραπτον δυσωδίαν, ἐννοῶ ἐπιθυμίας παραλόγους καὶ πονηράς, ποὺ εἶναι πῶς ἀκάθαρται ἀπὸ τοὺς σκώληκας.

3. Ἀλλὰ τὸ νὰ εἶναι ἐκεῖνοι τέτοιοι, δὲν εἶναι τόσο φοβερόν, ἂν καὶ εἶναι κακὸν πρᾶγμα, τὸ νὰ γίνωμεν ὅμως ἡμεῖς ξαφνικὰ τάφοι, ποὺ ἔχουν τόσην δυσωδίαν, ἡμεῖς ποὺ ἠξιώθημεν νὰ γίνωμεν ναοὶ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ εἶναι δεῖγμα τῆς πῶς φοβερᾶς ἀθλιότητος. Ἐκεῖ ὅπου ὁ Χριστὸς κατοικεῖ καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐνήργησε καὶ τόσα μυστήρια ἔγιναν, νὰ εἶναι αὐτὸ τάφος, πόσης ἀθλιότητος δεῖγμα εἶναι αὐτό; πόσων θρῆνων καὶ ὀδυρμῶν; ὅταν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ γίνονται τάφος ἀκαθαρσίας; Σκέψου πῶς ἐγεννήθης, ποίων τιμῶν κατηξιώθης, ποίαν στολὴν ἔλαβες, πῶς κατεσκευάσθης ναὸς στερεός, πῶς ἔγινες καλός· δὲν ἐστολίσθης μὲ χρυσόν, οὔτε μὲ μαργαρίτας, ἀλλὰ μὲ τὸ Πνεῦμα ποὺ εἶναι τιμιώτερον ἀπὸ αὐτά. Σκέψου ὅτι κανεὶς τάφος δὲν κατασκευάζεται μέσα εἰς μίαν πόλιν· ἐπομένως οὔτε καὶ σὺ θὰ ἠμπορέσης νὰ ἐμφανισθῇς εἰς τὴν οὐράνιον πόλιν. Διότι, ἐὰν αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἐδῶ, πολὺ περισσότερον ἐκεῖ. Μᾶλλον δὲ καὶ ἐδῶ εἰς ὅλους θὰ εἶσαι καταγέλαστος, ὅταν φέρῃς μαζί σου νεκρὰν ψυχὴν· καὶ ὅχι μόνον καταγέλαστος, ἀλλὰ καὶ θὰ σὲ ἀποφεύγουν.

Εἰπέ μου λοιπόν, ἐὰν κάποιος γυρίζῃ ἀπὸ μέρους εἰς μέρος, φέρων μαζί του ἓνα νεκρὸ ὁμοίωμα, δὲν θὰ ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ κοντά του ὅλοι βιαστικοί; δὲν θὰ ἔφευγον ὅλοι; Αὐτὸ καὶ τώρα σκέψου. Καθ' ὅσον προβάλλεις πολὺ

έρχῃ θέαμα περιφέρων, ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτιῶν νενεκρωμένην, ψυχὴν παρειμένην. Τίς οὖν ἐλεήσει τὸν τοιοῦτον; Ὁ-
 ταν γὰρ σὺ τὴν σαυτοῦ ψυχὴν μὴ ἐλεῇς, πῶς ἕτερος ἐλεήσει
 τὸν οὕτως ὤμῳ καὶ πολέμιον ὄντα ἑαυτῷ καὶ ἐχθρόν; Εἰ
 5 τις ἔνθα ἐκάθευδες καὶ ἐδείπνεις, κατώρυξε σῶμα νεκρόν,
 τί οὐκ ἂν ἐποίησας; σὺ δὲ ψυχὴν νεκρὰν κατορύττεις, οὐκ
 ἔνθα ἀριστοποιῇ, οὐδὲ ἔνθα καθεύδεις, ἀλλ' ἐν τοῖς μέλεσι
 τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὐ δέδοικας μὴ μυρῖοι κατενεχθῶσιν ἄνω-
 θεν ἐπὶ τὴν σὴν κεφαλὴν σκηπτοὶ καὶ κεραινοί; Πῶς δὲ
 10 καὶ ἰολυῶς ἐκκλησίαις ἐπιθαίνειν Θεοῦ καὶ ναοῖς ἁγίοις,
 ἔνδον ἰσοσάτης βδελυγμίας ὄζων; Εἰ γὰρ εἰς τὰ βασιλεία
 φέρων τις νεκρὸν καὶ κατορύξας, τὴν ἐσχάτην ἂν ἔδωκε
 δίκην, σὺ τῶν ἱερῶν ἐπιθαίνων περιβόλων καὶ ἰσοσάτης
 δυσωδίας πληρῶν τὸν οἶκον, ἐννόησον ὅσην ὑποσιτήσῃ τιμω-
 15 ρίαν. Μίμησαι τὴν πόρνην ἐκείνην, ἥ μύρω ἔχρισε τοῦ Χρι-
 στοῦ τοὺς πόδας, καὶ τὴν οἶκIAN ἅπασαν ἐπλήρωσεν εὐωδίας,
 οὗ σὺ τοῦναντίον ποιεῖς εἰς τὸν οἶκον. Τί γὰρ εἰ καὶ μὴ
 αἰσθάνῃ σὺ τῆς δυσωδίας; Τοῦτο γὰρ μάλιστα ἐστὶ τὸ χα-
 λεπὸν τοῦ νοσήματος· διὸ καὶ ἀνίατα νοσεῖς, καὶ χαλεπώ-
 20 τερα τῶν τὰ σώματα λελωδημένων τε καὶ ὀδωδότην. Ἐ-
 κείνη μὲν γὰρ ἡ νόσος καὶ αἰσθητοῖς τοῖς κάμνουσι παρέχει,
 καὶ οὐδὲν ἔγκλημα ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐλέους ἐστὶν ἄξια, αὕτη
 δὲ μίσους καὶ κολάσεως. Ἐπεὶ οὖν καὶ ταύτη χαλεπωτέρα,
 καὶ τῷ μηδὲ αἰσθάνεσθαι αὐτῆς ὥς χρὴ τὸν νοσοῦντα, φέρε,
 25 ἐπίδοσ' σαυτὸν τῷ λόγῳ, ἵνα σε διδάξω σαφῶς αὐτῆς τὴν
 λύμην.

Πρῶτον δὲ ἄκουσον τί ψάλλων λέγεις· «κατενθνηθήτω
 ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου». Ὅταν οὖν μὴ

πὸ χειρότερον θέαμα ἀπὸ αὐτό, φέρων μαζί σου ψυχὴν ποὺ ἔχει νεκρωθῇ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, ψυχὴν παραμελημένην. Ποῖος λοιπὸν θὰ ἐλεήσῃ ἓνα τέτοιον ἄνθρωπον; Διότι, ὅταν σὺ δὲν ἐλεῇς τὴν ἰδικὴν σου ψυχὴν, πῶς ἄλλος θὰ ἐλεήσῃ τὸν τόσον σκληρόν, ποὺ εἶναι ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τὸν πολεμεῖ; Ἐὰν κάποιος, ἐκεῖ ποὺ κοιμᾶσαι καὶ τρώγεις, ἔθαπτε ἓνα νεκρὸν σῶμα, τί δὲν θὰ ἔκαμες; σὺ ὅμως θάπτεις ψυχὴν νεκράν, ὅχι ὅπου τρώγεις, ὅχι ὅπου κοιμᾶσαι, ἀλλ' εἰς τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν φοβᾶσαι μήπως πέσουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι σου ἀμέτρητοι καταιγίδες καὶ κεραυνοί; Πῶς δὲ τολμᾷς νὰ εἰσέρχῃσαι εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τοὺς ἁγίους ναοὺς τὴν στιγμὴν ποὺ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν σου τόση βδελυγμία; Διότι, ἐὰν κάποιος ἔφερεν εἰς τὰ ἀνάκτορα νεκρὸν καὶ τὸν ἔθαπτε, θὰ κατεδικάζετο εἰς θάνατον, σὺ ποὺ εἰσέρχεται εἰς τοὺς ἱεροὺς περιβόλους καὶ γεμίζεις τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τόσῃν δυσωδίαν, σκέψου πόσον αὐστηρὰ θὰ τιμωρηθῇς. Μιμήσου τὴν πόρνην ἐκείνην, ἡ ὁποία μὲ μύρον ἔχρισε τοῦ Χριστοῦ τὰ πόδια καὶ ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν ἐγέμισεν ἀπὸ εὐωδίας*, πρᾶγμα ποὺ ἐσὺ κάνεις τὸ ἀντίθετον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Τί λοιπὸν καὶ ἂν δὲν αἰσθάνεσαι σὺ τὴν δυσωδίαν; Διότι αὐτὰ πρὸ πάντων εἶναι τὸ φοβερὸν τῆς ἀσθενείας, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι ἀθεράπευτος ἡ ἀσθενεία σου καὶ παρουσιάζεις πολὺ χειροτέραν κατάστασιν ἀπὸ τὴν τῶν λεπτῶν καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μυρίζουν ἀπὸ μακριά. Διότι ἐκείνην μὲν τὴν νόσον τὴν αἰσθάνονται οἱ ἀσθενεῖς καὶ δὲν εἶναι ἀξία διὰ καμμίαν κατηγορίαν, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀξία εὐσπλαγχνίας, ἐνῶ αὕτη ἡ νόσος εἶναι ἀξία μίσους καὶ κολάσεως. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ εἶναι χειρότερα καὶ οὔτε αἰσθάνεται ὁ ἀσθενὴς τὴν ἀρρώστειαν του ὅπως πρέπει, ἐμπρὸς συγκέντρωσε τὴν προσοχὴν σου εἰς τὰ λόγια μου, διὰ νὰ σὲ διδάξω καθαρὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς.

Πρῶτον δὲ ἄκουσε τί λέγεις ὅταν ψάλλῃς: «Ἄς κατευθυνθῇ ἡ προσευχή μου ὡς τὴν εὐωδίαν τοῦ θυμιάματος

θυμίαμα, ἀλλὰ καπνὸς ἀπὸ σοῦ καὶ τῶν ὁσῶν πράξεων ἀντι-
 βαίνειν δυσώδους, ποίαν δίκην οὐκ ἄξιος εἰ ὑποσιῆναι; Τίς οὖν
 ὁ καπνὸς ὁ δυσώδης; Πολλοὶ εἰσίοσι κάλλη γυναικῶν περι-
 βλέποντες· ἄλλοι παίδων ὥρας περιεργαζόμενοι. Εἴτα οὐ
 5 θανμάζεις, πῶς οὐ σκηπτοὶ φέρονται καὶ πάντα ἐκ βάθρων
 ἀνασπᾶται; Καὶ γὰρ ἄξια μὲν σκηπιῶν καὶ γεέννης τὰ γι-
 νόμενα, ἀλλ' ὁ Θεός, μακρόθυμος ὢν καὶ πολυέλεος, ἀνέχει
 τέως τὴν ὀργήν, εἰς μετάνοιάν σε καλῶν καὶ διόρθωσιν.
 Τί ποιεῖς, ἄνθρωπε; κάλλη γυναικῶν περιεργάζῃ καὶ οὐ
 10 φροῖτιεις οὕτως ἐνυδρίζων εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ; Πορνεῖον
 εἶναι σοι δοκεῖ ἢ ἐκκλησία καὶ τῆς ἀγορᾶς ἀτιμοτέρα; Ἐν
 ἀγορᾷ μὲν γὰρ δέδοικας καὶ αἰσχύνῃ φανῆναι γυναῖκα πε-
 ριεργαζόμενος, ἐν δὲ τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ
 διαλεγομένου σοι καὶ ἀπειλοῦντος ὑπὲρ τούτων, πορνεύεις
 15 καὶ μοιχεύεις καὶ αὐτὸν τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἀκούεις μὴ
 ταῦτα ποιεῖν καὶ οὐ φροῖτιεις, οὐδὲ ἐξέστηκας; Ταῦτα ὑ-
 μᾶς τὰ θέατρα τῆς ἀσελγείας διδάσκει, ὁ λοιμὸς ὁ δυσκα-
 τάλυτος, τὰ δηλητήρια φάρμακα, αἱ χαλεπαὶ τῶν ἀναπεπιο-
 κότων πάγαι, ἡ μεθ' ἡδονῆς τῶν ἀκολάσιων ἀπώλεια. Διὰ
 20 τοῦτο καὶ ὁ προφήτης ἐγκαλῶν ἔλεγεν· «οὐκ εἰσὶν οἱ ὀφθαλ-
 μοί σου, οὐδὲ ἡ καρδία σου καλή». Βέλτιον τοὺς τοιούτους
 πηροὺς εἶναι· βέλτιον νοσεῖν, ἢ εἰς ταῦτα κατακεχρῆσθαι
 τοῖς ὀφθαλμοῖς. Ἐχρῆν μὲν οὖν ἔνδον ἔχειν τὸ τεῖχος τὸ
 διεῖργον ὑμᾶς τῶν γυναικῶν, ἐπειδὴ δὲ οὐ θούλεσθε, ἀναγ-
 25 καίον ἐνόμισαν εἶναι οἱ πατέρες, καὶ ταῖς σάνισιν ὑμᾶς ταύ-
 ταις διατειχίσαι· ὥς ἔγωγε ἀκούω τῶν προσδυντέρων, ὅτι

4. Ψαλμ. 140, 2.

5. Ἰερ. 22, 17.

ἐνώπιόν σου»⁴. Ὅταν λοιπόν, ὄχι θυμίαμα, ἀλλὰ καπνὸς ἀναβαίνει ἀπὸ σένα καὶ ἀπὸ τὰς πράξεις σου δυσώδης, ποίαν τιμωρίαν δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ ὑποστῇς; Ποῖος δὲ εἶναι ὁ δυσώδης καπνός; Πολλοὶ εἰσέρχονται εἰς τοὺς ναοὺς διὰ νὰ θαυμάσουν τὰ κάλλη τῶν γυναικῶν, ἄλλοι δὲ διὰ νὰ περιεργασθοῦν τὴν ὡραιότητα τῶν παιδιῶν. Ἐπειτα δὲν ἀπορεῖς πῶς δὲν πίπτουν κεραυνοὶ καὶ πῶς δὲν ἀνατρέπονται τὰ πάντα ἐκ θεμελίων; Καθ' ὅσον αὐτὰ ποὺ γίνονται εἶναι μὲν ἄξια κεραυνῶν καὶ γεέννης, ἀλλ' ὁ Θεός, ἐπειδὴ εἶναι μακρόθυμος καὶ πολυεύσπλαχνος, ἀνέχεται κατ' ἀρχὴν τὴν ὀργὴν του, ὥστε νὰ σὲ προσκαλέσῃ εἰς μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν. Τί κάνεις ἄνθρωπε; Περιεργάζεσαι τὰ κάλλη τῶν γυναικῶν καὶ δὲν φρίττεις πὺν προβαίνεις εἰς αὐτοῦ τοῦ εἵδους τὰς ὕβρεις μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ; Νομίζεις ὅτι εἶναι πορνεῖον ἢ ἐκκλησία καὶ ἀτιμωτέρα καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγορὰν; Διότι εἰς μὲν τὴν ἀγορὰν φοβεῖσαι καὶ ἐντρέπεσαι νὰ φανῇς ὅτι περιεργάζεσαι γυναῖκα, εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ ποὺ ὁμιλεῖ μαζί σου καὶ σὲ ἀπειλεῖ δι' αὐτά, πορνεύεις καὶ μοιχεύεις τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκούεις ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνῃς αὐτά, καὶ δὲν φρίττεις, δὲν μένεις κατάπληκτος; Αὐτὰ σᾶς διδάσκουν τὰ θέατρα τῆς ἀσελγείας, ἡ δυσκολοθεράπευτη ἀσθένεια, τὰ δηλητηριώδη φάρμακα, τὰ ἀνυπόφορα δάκρυα αὐτῶν ποὺ ξαναπίπτουν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἢ μαζὶ μὲ τὴν ἡδονὴν ἀπώλεια τῶν ἀκολάστων. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης κατηγορῶν ἔλεγε· «Δὲν εἶναι τὰ μάτια σου οὔτε ἡ καρδία σου καλὴ»⁵. Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἦσαν αὐτοὶ ἀνάπηροι, ἀσθενεῖς, παρὰ νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ μάτια των εἰς παρόμοια ἔργα. Ἐπρεπε λοιπόν μέσα σας νὰ εἶχατε τὸ τεῖχος ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέπετε τὰς γυναῖκας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλετε, οἱ πατέρες ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον, ἔστω καὶ μὲ τὰς σανίδας αὐτὰς νὰ σᾶς χωρίσουν ἀπὸ αὐτάς. Ὅπως ἐγὼ τουλάχιστον ἀκούω ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους, ὅτι τὴν παλαιὰν

τὸ παλαιὸν οὐδὲ ταῦτα ἦν τὰ τειχία. «Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὐκ ἄρσεν, οὐ θήλυ». Καὶ ἐπὶ τῶν ἀποσιόλων δὲ ὁμοῦ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἦσαν. Καὶ γὰρ οἱ ἄνδρες, ἄνδρες ἦσαν, καὶ αἱ γυναῖκες, γυναῖκες· νῦν δὲ πᾶν τοῦναντίον, 5 αἱ μὲν γυναῖκες εἰς τὰ τῶν ἐταιρίδων ἐαυτὰς ἐξώθησαν ἥθη, οἱ δὲ ἄνδρες ἵππων μαινομένων οὐδὲν ἄμεινον διέκινται.

Οὐκ ἠκούσατε, ὅτι ἦσαν συνηγμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐν τῷ ὑπερώῳ, καὶ τῶν οὐρανῶν ἐκεῖνος ὁ σύλλογος ἄξιος ἦν; Καὶ μάλα εἰκότως. Πολλὴν γὰρ καὶ γυναῖκες τότε φιλοσοφίαν ἥσκουν, καὶ ἄνδρες σεμνότητα καὶ σωφροσύνην. 10 Ἀκούσατε γοῦν τῆς πορφυροπόωλιδος λεγούσης· «εἰ κεκρίκαί με ἀξίαν τῷ Κυρίῳ, εἰσελθόντες μέναιτε παρ' ἐμοί». Ἀκούσατε τῶν γυναικῶν, αἱ περιῆγον μετὰ τῶν ἀποσιόλων, 15 ἀνδρεῖον ἀναλαβοῦσαι φρόνημα, τῆς Πρισκίλλης, τῆς Περσίδος, τῶν ἄλλων, ὧν αἱ παροῦσαι γυναῖκες τοσοῦτον ἀπέχουσιν, ὅσον οἱ ἄνδρες τῶν ἀνδρῶν.

4. Τότε μὲν γὰρ καὶ ἀποδημοῦσαι οὐκ ἐλάβανον δόξαν πονηράν, νῦν δὲ καὶ ἐν θαλάμῳ τρεφόμεναι μόλις ταύτη 20 διαφεύγουσι τὴν ὑποψίαν. Ταῦτα δὲ ἀπὸ τῶν καλλωπισμῶν γίνεται καὶ τῆς τρυφῆς. Τότε ἐκεῖναις ἔργον ἦν, αὐξῆσαι τὸ κήρυγμα, νῦν δὲ εὐειδεῖς καὶ καλὰς φανῆναι καὶ εὐπροσώπους. Τοῦτο ἢ δόξα αὐταῖς, τοῦτο ἢ σωτηρία· τὰ δὲ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα κατορθώματα οὐδὲ θναρ φροντίζουσι. Τίς 25 γυνὴ σπουδὴν ἐποιήσατο ἄνδρα θελίτῳ ποιῆσαι; τίς ἀνὴρ ταύτην ἔθηκε τὴν φροντίδα, ὥστε γυναῖκα διορθώσασθαι; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς· ἀλλὰ τῇ μὲν γυναικὶ πᾶσα σπουδὴ περὶ χρυσίων ἐπιμέλειαν καὶ ἱματίων καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ σώματος καλλωπισμῶν, καὶ ὥστε τὴν οὐσίαν αὐξῆσαι, τῷ δὲ

6. Γαλ. 3, 28.

7. Πράξ. 1, 13-14.

8. Πράξ. 16, 15.

9. Ρωμ. 16, 8 καὶ 12. Πρ. 18, 18.

ἐποχὴν δὲν ὑπῆρχον οὔτε αὐτὰ τὰ τευχία. «Διότι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπάρχει ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν»*. Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τῶν ἀποστόλων οἱ ἄνδρες ἦσαν μὲ τὰς γυναῖκας. Καθ' ὅσον οἱ ἄνδρες ἦσαν ἄνδρες, καὶ αἱ γυναῖκες, γυναῖκες. Τώρα ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον, αἱ μὲν γυναῖκες ἐξώθησαν τοὺς ἑαυτοῦς των εἰς τὰς συνηθείας τῶν πορνῶν, οἱ δὲ ἄνδρες δὲν συμπεριφέρονται ὡς πρὸς τίποτε καλύτερα ἀπὸ τοὺς μανιασμένους ἵππους.

Δὲν ἠκούσατε ὅτι «ἦσαν συγκεντρωμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰς τὸ ὑπερῶν»¹, καὶ ἦτο ὁ σύλλογος ἐκεῖνος ἄξιος τῶν οὐρανῶν; Καὶ ἦτο πολὺ φυσικόν. Διότι καὶ αἱ γυναῖκες τότε ἀσκοῦσαν πολλὴν εὐσέβειαν καὶ οἱ ἄνδρες σεμνότητα καὶ σωφροσύνην. Ἀκούσατε λοιπὸν τοὺς λόγους τῆς πορφυροπώλιδος. «Ἐὰν μὲ ἔχετε κρίνει ἀξίαν διὰ τὸν Κύριον, εἰσέλθετε καὶ μέινετε μαζί μου»*. Ἀκούσατε τὰς γυναῖκας ποὺ περιώδευον μαζί μὲ τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐδείκνυσον φρόνημα ἀνδρικόν, τὴν Πρίσκιλλαν, τὴν Περσίδα καὶ τὰς ἄλλας*, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ σημεριναὶ γυναῖκες τόσον διαφέρουν, ὅσον οἱ ἄνδρες ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

4 Διότι τότε αἱ γυναῖκες, καὶ ὅταν ἀκόμη μετέβαινον εἰς ἄλλην χώραν, ἀποκτοῦσαν κακὴν φήμην, τώρα ὅμως καὶ ἂν ἀκόμη διαμένουν εἰς τὸν κοιτῶνα μόλις καὶ μετὰ βίας διαφεύγουν τὴν ὑποψίαν. Αὐτὰ δὲ συμβαίνουν ἐξ αἰτίας τῶν καλλωπισμῶν καὶ τῆς τριφυλῆς ζωῆς των. Τότε ἔργον τῶν γυναικῶν ἦτο ἡ αὐξησης τοῦ κηρύγματος, ἐνῶ τώρα πῶς νὰ φανοῦν ὁμορφαι, ὠραῖαι καὶ εὐπαρουσίασαι. Αὐτὸ εἶναι ἡ δόξα δι' αὐτάς, αὐτὸ ἡ σωτηρία, τὰ δὲ σπουδαῖα καὶ μεγάλα κατορθώματα οὔτε κἀν τὰ σκέπονται. Ποία γυναῖκα ἐφρόντισε νὰ κάνῃ καλύτερον τὸν ἄνδρα της; ποῖος ἄνδρας ἀνέλαβεν αὐτὴν τὴν φροντίδα, ὥστε νὰ διορθώσῃ τὴν γυναῖκα του; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς· ἀλλ' εἰς μὲν τὴν γυναῖκα ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον συγκεντρώνεται εἰς τὴν ἀπόκτησιν χρυσῶν κοσμημάτων, ἐνδυμάτων καὶ ἄλλων στολιδιῶν τοῦ σώματος, ὥστε νὰ αὐξήσουν τὴν ἐντύπωσιν, τοῦ δὲ ἀνδρὸς τὸ

ἀνδρὶ καὶ αὕτη καὶ ἕτεροι πλείους, πᾶσαι μέντοι διωτικάί.
 Τίς μέλλων γαμεῖν, τρόπον ἐξήτασε καὶ ἀναιρεσθῆν κόρης;
 Οὐδεὶς· ἀλλὰ χρήματα εὐθέως καὶ κτήματα καὶ μέτρα οὐ-
 σίας ποικίλης καὶ διαφόρου, καθάπερ τι πρίασθαι μέλλων,
 5 ἢ συνάλλαγμα τι κοινὸν ἐπιτελεῖν. Διὰ τοῦτο καὶ οὕτω κα-
 λοῦσι τὸν γάμον. Πολλῶν γὰρ ἤκουσα λεγόντων· συνήλλα-
 ξεν ὁ δεῖνα τῇ δεῖνι, ιουτέσιν, ἔγημε. Καὶ εἰς τὰς τοῦ Θε-
 οῦ δωρεὰς ἐνυδρίζουσι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι καὶ πωλοῦν-
 τες, οὕτω γαμοῦσι καὶ γαμοῦνται. Καὶ γραμματεῖα πλειο-
 10 νος ἀσφαλείας δεόμενα, ἢ τὰ περὶ πράσεως καὶ ἀγορασίας.
 Μάθετε πῶς οἱ παλαιοὶ ἐγάμουν καὶ ζηλώσατε. Πῶς οὖν
 ἐγάμουν ἐκεῖνοι; Τρόπους ἐζήτουν καὶ ἤδη καὶ ψυχῆς ἀρε-
 τήν. Διὰ τοῦτο γραμματίων αὐτοῖς οὐκ ἔδει, οὐδὲ τῆς ἀπὸ
 χάριτος καὶ μέλανος ἀσφαλείας· ἦρκει γὰρ ἀντὶ πάντων αὐ-
 15 τοῖς ὁ τῆς νύμφης τρόπος.

Παρακαλῶ τοίνυν καὶ ὑμᾶς, μὴ χρήματα ἐπιζητεῖν καὶ
 περιουσίαν, ἀλλὰ τρόπον καὶ ἐπιείκειαν. Ζήτησον εὐλαβῇ καὶ
 φιλόσοφον κόρην· καὶ μυρίων ταῦτά σοι βελτίω θησαυρῶν
 ἔσται. Ἄν τὰ τοῦ Θεοῦ ζητῇς, καὶ ταῦτα ἥξει· ἂν δὲ ἐκεῖ-
 20 να παραδραμὼν ἐπὶ ταῦτα τρέχῃς, οὐδὲ ταῦτα ἔσται. Ἄλλ’
 ὁ δεῖνα, φησὶν, ἀπὸ γυναικὸς εὐπορος γέγονεν. Οὐκ αἰσχέ-
 νη τοιαῦτα παραδείγματα φέρων; Μυριάκις γενοίμην πέ-
 νης, πολλῶν ἤκουσα λεγόντων, ἢ παρὰ γυναικὸς λάβοιμι
 πλοῦτον. Τί γὰρ ἀηδέστερον ἐκείνου τοῦ πλούτου; τί δὲ
 25 πικρότερον τῆς εὐπορίας; τί δὲ αἰσχρότερον τοῦ ἐπίσημον
 εἶναι ἐντιεῦθεν, καὶ λέγεσθαι παρὰ πάντων, ὁ δεῖνα ἀπὸ
 γυναικὸς εὐπορος γέγονε; Τὰς γὰρ ἔνδον ἀηδίας ἀφίημι,

ἐνιδαφέρον συγκεντρώνεται καὶ εἰς αὐτὰ καὶ εἰς ἄλλα περισσότερα, ὅλα ὅμως εἶναι βιωτικαὶ φροντίδες. Ποῖος, ποὺ πρόκειται νὰ νυμφευθῇ, ἐξέτασε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῆς κόρης; Κανείς, ἀλλ' ἐξετάζει ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν χρήματα καὶ κτήματα, καὶ ἄλλα μέτρα περιουσίας ποικίλα καὶ διάφορα, ὥσάν νὰ πρόκειται νὰ ἀγοράσῃ κάτι ἢ νὰ κάμῃ κάποιαν συνήθη συναλλαγὴν. Διὰ τοῦτο καὶ δίδουν αὐτὴν τὴν ὀνομασίαν εἰς τὸν γάμον. Διότι ἤκουσα πολλοὺς ἔτσι νὰ τὸν ὀνομάζουσιν. Ὁ τάδε ἦλθεν εἰς συναλλαγὴν μὲ τὴν τάδε, δηλαδὴ ἦλθεν εἰς γάμον. Καὶ προσβάλλουν τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὥσάν νὰ πωλοῦν καὶ ν' ἀγορζοῦν νυμφεύονται καὶ ὑπανδρεύονται. Καὶ συντάσσουσιν συμφωνητικὰ ποὺ χρειάζονται μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν, παρὰ τὰ τῆς ἀγοραπωλησίας. Μάθετε τί λογῆς γάμον ἔκαναν οἱ παλαιοὶ καὶ μιμηθῆτε αὐτοὺς. Πῶς λοιπὸν συνῆπτὸν ἐκεῖνοι γάμον; Ἐζητοῦσαν καλὸν χαρακτῆρα, ἥθος καὶ ἀρετὴν ψυχῆς. Διὰ τοῦτο δὲν ἐχρειάζοντο αὐτοὶ συμφωνητικὰ καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ χάρτου καὶ τῆς μελάνης· διότι τοὺς ἦτο ἀρκετὸν ἀντὶ ὅλων αὐτῶν ὁ χαρακτῆρ τῆς νύμφης.

Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν καὶ ἐσῶς, νὰ μὴ ζητῆτε χρήματα καὶ περιουσίαν, ἀλλὰ χαρακτῆρα καὶ ἀγαθότητα. Ζήτησε εὐλαβῇ καὶ εὐσεβῇ κόρην, καὶ αὐτὰ θὰ σοῦ εἶναι ὠφελιμώτερα ἀπὸ ἀπείρους θησαυρούς. Ἄν ζητῆς αὐτὰ ποὺ ἀρέσουν εἰς τὸν Θεόν, καὶ αὐτὰ θ' ἀκολουθήσουν, ἂν ὅμως παραβλέψῃς ἐκεῖνα καὶ τρέχῃς πρὸς αὐτά, οὔτε αὐτὰ θ' ἀκολουθήσουν. Ἄλλ' ὁ τάδε λέγει, ἔγινε πλούσιος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Δὲν ἐντρέπεσαι ν' ἀναφέρῃς τέτοια παραδείγματα; Ἦκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν χιλιάδες φορὲς θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἤμουν πτωχὸς παρὰ νὰ ἀποκτήσω πλοῦτον ἀπὸ τὴν γυναῖκα μου. Διότι τί ὑπάρχει πρὸς ἀηδιαστικὸν ἀπὸ τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον; τί δὲ πικρότερον ἀπὸ τὴν εὐπορίαν αὐτὴν; τί δὲ αἰσχροτέρον ἀπὸ τὸ νὰ θεωρῆσαι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀξιόλογος καὶ νὰ λέγουν ὅλοι, ὅτι ὁ τάδε ἔγινε πλούσιος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του; Διότι ἀφῆνῶ κατὰ μέρος τὰς ἐνδοικογενεια-

ὅσα ἐκ τούτου συμβαίνειν ἀνάγκη· τὸ φρόνημα τῆς γυναικός, τὴν δουλοπρέπειαν, τὰς μάχας, τὰ τῶν οἰκειῶν ὀνειδίη· ὁ πένης, ὁ ρακοδύτης, ὁ ἄτιμος καὶ ἐξ αἰτίμων· τί γὰρ ἔχων ἦλθεν; οὐ γὰρ πάντα τῆς κυρίας; Ἀλλ' οὐδέν σοι μέλει τῶν ρημάτων τούτων· οὐδὲ γὰρ ἐλεύθερος εἶ. Ἐπεὶ καὶ οἱ παράσιτοι τούτων καταδεέστερα ἀκούουσι, καὶ οὐκ ἀλγοῦσιν· οὐκοῦν οὐδὲ οὗτοι, ἀλλὰ καὶ ἐγκαλλωπίζονται τῇ αἰσχύνῃ καὶ θίαν ταῦτα λέγωμεν αὐτοῖς, ἔσιω, φησὶν, ἡδύ τι καὶ γλυκύ, καὶ ἀποπνιγέτω με. Ὡ τοῦ διαδόλου, οἷας παροιμίας εἰσήγαγε τῷ βίῳ, ὁλόκληρον τὴν ζωὴν τῶν τοιούτων ἀναιρέσαι δυναμένας.

Ὅρα γοῦν αὐτὴν ταύτην τὴν διαβολικὴν καὶ ὀλέθριον ρῆσιν, ὅσης γέμει τῆς ἀπωλείας. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο φησὶν, ἀλλ' ἢ ταυτὶ τὰ ρήματα· μηδεὶς σοι τοῦ σεμνοῦ, μηδεὶς σοι τοῦ δικαίου λόγος ἔσιω· πάντα ἐρριφθῶ ἐκεῖνα· ἔν μόνον ζήτησον, τὴν ἡδονήν. Καὶ ἄγχι σε τὸ προᾶγμα, αἰρετὸν ἔσιω· καὶ πάντες ἐμπύωσιν οἱ ἀπαντιῶνες, καὶ τῇ ὄψει προσριβῶνται ὁρόδορον, καὶ ὥς κύνα ἐλαύνωσι, πάντα φέρε. Καὶ τί ἂν ἄλλο χοῖροι φωνὴν λαβόντες εἶπον; τί δὲ κύνες οἱ ἀκάθαρτοι; Τάχα δὲ οὐδ' ἂν ἐκεῖνοι τοιαῦτα ἐφθέγγαντο, οἷα ἀνθρώπους ἔπεισεν ὁ διάβολος λιτιᾶν. Διὸ παρακαλῶ, τὴν ἀναισθησίαν συνειδότας τῶν τοιούτων ρημάτων, φεύγειν τὰς τοιαύτας παροιμίας, καὶ τὰς ἀπὸ τῆς Γραφῆς ἐκλέγειν ἀπεναντίας αὐταῖς οὔσας. Τίνες δὲ εἰσιν αὗται; «Μὴ πορεύῃσιν», φησὶν, «ὀπίσω τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου καὶ ἀπὸ τῶν ὀρέξεών σου κωλύουσιν». Καὶ περὶ πόρνης πάλιν φησὶν

κὰς ἐκεῖνας διενέξεις, ποὺ συμβαίνουν κατ' ἀνάγκην ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, τὴν ὑψηλοφροσύνην τῆς γυναικός, τὴν δουλοπρέπειαν, τοὺς διαπληκτισμοὺς, τοὺς ὄνειδισμοὺς τῶν ὑπηρετῶν· ὅπως, ὁ πτωχός, ὁ κουρελιάρης, ὁ ἄσημος καὶ ποὺ κατὰγεται ἀπὸ ἄσημον οἰκογένειαν· διότι τί εἶχε ὅταν ἦλθε; δὲν εἶναι ὅλα τῆς κυρίας; Ἀλλὰ δὲν σὲ νοιάζουν καθόλου τὰ λόγια αὐτά, διότι καὶ ἐλεύθερος εἶσαι. Καθ' ὅσον καὶ αὐτοὶ ποὺ ζοῦν ὥσάν παρασίτα ἀκούουν χειρότερα ἀπὸ αὐτὰ καὶ δὲν στενοχωροῦνται· οὔτε λοιπὸν καὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ καυχῶνται διὰ τὴν ἀναισχυντίαν των αὐτῇ· καὶ ὅταν τοὺς λέγωμεν αὐτά, αὐτοὶ ἀπαντοῦν· ἄς εἶναι κάτι εὐχάριστον καὶ γλυκὺ καὶ ἄς πεθάνω ἐξ αἰτίας αὐτοῦ. Ὡ τοῦ διαβόλου! τί λογιῆς παροιμίας εἰσήγαγεν εἰς τὴν ζωὴν, ποὺ ἤμποροῦν νὰ ἀνατρέψουν ὁλόκληρον τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Πρόσεχε λοιπὸν τὴν διαβολικὴν αὐτὴν καὶ ὀλεθρίαν φράσιν, ἀπὸ πόσῃν ἀπώλειαν εἶναι γεμάτη. Διότι τίποτε ἄλλο δὲν σοῦ λέγει, παρὰ αὐτὰ ἐδῶ τὰ λόγια: Ἄς εἶναι διὰ σένα ξένος κάθε σεμνὸς λόγος καὶ κάθε λόγος δικαιοσύνης· ὅλα ἐκεῖνα ἀπόρριψέ τα· ἓνα μόνον ἐπιδίωκε· τὴν ἡδονήν. Καὶ ἂν ἀκόμη σὲ στενοχωρῇ τὸ πρᾶγμα, νὰ τὸ ἀποδέχεσαι· καὶ ἂν ἀκόμη σὲ πτύουν ὅλοι ὅσοι σὲ συναντοῦν, καὶ ἂν ἀκόμη σοῦ πετοῦν εἰς τὸ πρόσωπον λάσπην, καὶ ἂν σὲ κυνηγοῦν ὥσάν σκύλον, ὑπόφερε τα ὅλα. Καὶ τί ἄλλο θὰ ἤμποροῦσαν νὰ εἰποῦν οἱ χοῖροι ἂν εἶχον φωνήν; τί θὰ ἔλεγον οἱ ἀκάθαρτοι σκύλοι; Ἴσως δὲ οὔτε ἐκεῖνοι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰποῦν τέτοια λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἔπεισεν ὁ διάβολος τοὺς ἀνθρώπους νὰ λυσομανοῦν. Διὰ τοῦτο, παρακαλῶ, ἀφοῦ συνειδητοποιήσατε τὴν ἀναισθησίαν τῶν λόγων αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ν' ἀποφεύγετε τὰς παρομοίας παροιμίας, καὶ νὰ ἐκλέγετε ἀπὸ τὰς Γραφὰς αὐτάς ποὺ εἶναι ἀντίθετοι πρὸς αὐτάς. Ποῖαι δὲ εἶναι αὐταί; «Μὴ βαδίζης», λέγει, «ὀπίσω ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου, καὶ νὰ προφυλάσσεσαι ἀπὸ τὰς ὁρέξεις σου»¹⁰. Καὶ περὶ πόρνῃς πάλιν λέγει τὸ

ἀπεναντίας τῇ παροιμίᾳ ταύτῃ· «μὴ πρόσεχε φαύλη γυναικί· μέλι γὰρ ἀποσιάζει ἀπὸ χειλέων γυναικὸς πόρνῃς, ἢ πρὸς καιρὸν λιπαίνει σὸν φάρυγγα· ὕστερον μέντοι πικροτέρου χολῆς εὐρήσεις καὶ ἠκονημένον μᾶλλον μαχαίρας δισιόμου.

- 5 Τούτων τοίνυν ἀκούωμεν, μὴ ἐκείνων. Καὶ γὰρ ἐντεῦθεν οἱ ἀνελεύθεροι, ἐντεῦθεν οἱ δουλοπρεπεῖς λογισμοὶ φύονται, ἐντεῦθεν ἄλογα οἱ ἄνθρωποι γίνονται, διὸ πανταχοῦ τὴν ἡδονὴν διώκειν ἐθέλουσι κατὰ τὴν παροιμίαν ταύτην, ἥ καὶ χωρὶς τῶν ἡμετέρων λόγων αὐτόθεν ἐστὶ καταγέλαστος. Με-
- 10 τὰ γὰρ τὸ ἀποπνιγῆναι, τί τὸ κέρδος τῆς γλυκύτητος; Παύσασθε τοίνυν ἰσοσῦτον κατασκευάζοντες γέλωτα καὶ γέενναν ἀγάπιοιτες καὶ πῦρ ἄσβεστον· καὶ διαβλέψωμεν καὶ ὀφείποτε ὡς χρὴ πρὸς τὰ μέλλοντα, τὴν τῶν ὀφθαλμῶν λήμην ἀποβαλόντες, ὅπως καὶ τὸν ἐνταῦθα βίον κοσμίως καὶ μετὰ
- 15 πολλῆς τῆς σεμνότητος καὶ εὐλαθείας περιέλθωμεν, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ἀντίθετον ἀπὸ τὴν παροιμίαν αὐτήν· «Μὴν παρασύρεσαι ἀπὸ τὴν φαύλην γυναῖκα, διότι στάζει μέλι ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς πόρνης γυναικός, ἡ ὁποία πρὸς στιγμὴν γλυκαίνει τὸν φάρυγγά σου· μετὰ ἀπὸ ὀλίγον θὰ τὸ εὗρης πικρότερον ἀπὸ χολὴν καὶ πῦρ κοπτερὸν καὶ ἀπὸ δίκοππον μαχαίρι»¹¹.

Αὐτὰ λοιπὸν ὡς ἀκοῦμεν καὶ ὅχι ἐκεῖνα. Καθ' ὅσον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ λόγια φυτρώνουν οἱ ἀνελεύθεροι καὶ δουλοπρεπεῖς λογισμοί, ἀπὸ αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἄλογα, διότι πάντοτε θέλουν νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἡδονὴν σύμφωνα μὲ τὴν παροιμίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία καὶ χωρὶς τὰ ἰδικά μου λόγια ἢ ἰδία εἶναι καταγέλαστος. Διότι, μετὰ τὸν θάνατον, ποῖον τὸ κέρδος ἀπὸ τὴν γλυκύτητα; Παύσατε λοιπὸν νὰ προκαλῆτε τόσον γέλωτα καὶ νὰ ἀνάπτετε τὴν γέενναν καὶ τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ ὡς στρέψωμεν τὰ βλέμματά μας, ἔστω καὶ ἀργά, ὅπως πρέπει πρὸς τὰ μέλλοντα, ἀφοῦ καθαρίσωμεν τὴν τσίμπλαν ἀπὸ τὰ μάτια μας, ὥστε καὶ τὴν παρούσαν ζωὴν νὰ περάσωμεν μὲ κοσμιότητα καὶ μὲ πολλὴν σεμνότητα καὶ εὐλάβιαν, καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ'
Ματθ. 23, 29 - 39

«Οὐαὶ ὑμῖν, διὲ οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν προ-
φητῶν, καὶ κοσμεῖτε τὰ μνήματα αὐτῶν, καὶ λέγετε·
5 εἰ ἡμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἄν
ἡμεν αὐτῶν κοινωνοὶ ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν».

1. Οὐχ διὲ οἰκοδομοῦσιν, οὐδ' διὲ ἐγκαλοῦσιν ἐκείνοις,
οὐαὶ φησιν, ἀλλ' διὲ καὶ ταύτη καὶ δι' ὧν λέγουσι, καταγι-
νώσκειν προσποιούμενοι τῶν πατέρων, χεῖρονα πράττουσιν.
10 "Οτι γὰρ προσποίησις ἦν ἡ κατάγνωσις, ὃ Λουκᾶς φησιν,
διὲ καὶ συνευδοκεῖτε, διὲ οἰκοδομεῖτε. «Οὐαὶ γὰρ ὑμῖν»,
φησὶν, «διὲ οἰκοδομεῖτε τὰ μνήματα τῶν προφητῶν, οἱ δὲ
πατέρες ὑμῶν ἀπέκτειναν αὐτούς. Ἄρα μαρτυρεῖτε καὶ συν-
ευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέρων ὑμῶν διὲ αὐτοὶ μὲν
15 ἀπέκτειναν αὐτούς, ὑμεῖς δὲ οἰκοδομεῖτε τὰ μνήματα αὐ-
τῶν». Ἐνταῦθα γὰρ τὴν γνώμην αὐτῶν διαβάλλει, μεθ' ἧς
ᾠκοδόμουν διὲ σὺ διὰ τιμὴν τῶν σφαγέντων, ἀλλ' ὥς ἐμπομ-
πεύοντες ταῖς σφαγαῖς, καὶ δεδοικότες, μήποτε τῷ χρόνῳ
τῶν τάφων ἀφανισθέντων μαρανθῇ τῆς ισοαύτης τόλμης ὃ
20 ἔλεγχος καὶ ἡ μνήμη, οὕτως ᾠκοδόμουν τοὺς τάφους, ὥσπερ
τι τρόπαιον ἰσιῶντες λαμπρὰς τὰς οἰκοδομάς, καὶ καλλωπι-
ζόμενοι τοῖς ἐκείνων τολμήμασι καὶ ἐπιδεικνύμενοι. Τὰ γὰρ
νῦν τολμώμενα παρ' ὑμῶν δείκνυσιν, διὲ καὶ ταῦτα τοῦτω
ποιεῖτε τῷ τρόπῳ. Κἂν γὰρ τὰ ἐναντία λέγητε, φησὶν, ὡς
25 καταγινώσκοντες αὐτῶν, οἶον διὲ «οὐκ ἄν, εἰ ἡμεν ἐν ταῖς

ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ'
Ματθ. 23, 29 - 39

«Ἀλλοίμονόν σας, διότι κτίζετε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν καὶ στολίζετε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων καὶ λέγετε· ἐὰν ἐζούσαμεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πατέρων μας δὲν θὰ ἐπαίρναμεν μέρος εἰς τὸ αἷμα τῶν προφητῶν».

1. Δὲν λέγει ὁ Χριστὸς τὸ ἀλλοίμονον ἐναντίον των, ὅτι κτίζουν τοὺς τάφους, οὔτε διότι κατηγοροῦν ἐκείνους, ἰλλὰ διότι καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν καὶ μὲ ὅσα λέγουν, προσποιούμενοι ὅτι κατηγοροῦν τοὺς πατέρας των, πράττουν χειρότερα. Τὸ ὅτι λοιπὸν ἦτο προσποιητὴ ἡ κατηγορία τὸ λέγει ὁ Λουκᾶς μὲ τὰ λόγια «συνευδοκεῖτε» καὶ «οἰκοδομεῖτε». Διότι λέγει· «Ἀλλοίμονόν σας, διότι κτίζετε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν, ἐνῶ οἱ πατέρες σας τοὺς ἐφόνευσαν. Ἄρα ἐπιβεβαιώνετε καὶ ἐπιδοκιμάζετε τὰ ἔργα τῶν πατέρων σας· διότι αὐτοὶ μὲν ἐφόνευσαν αὐτοὺς, σεῖς δὲ κτίζετε τοὺς τάφους των»¹. Ἐδῶ λοιπὸν κατηγορεῖ τὴν διάθεσιν των, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκτιζον· διότι δὲν ἔκτιζον αὐτοὺς πρὸς τιμὴν τῶν σφαγέντων προφητῶν, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ διαπομπεύσουν τὰς σφαγὰς, καὶ φοβούμενοι μήπως μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἐξαφανισθοῦν οἱ τάφοι καὶ μειωθῇ ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς τόσο μεγάλης τόλμης των, ἔτσι ἔκτιζον τοὺς τάφους, στήνοντες λαμπρὰς τὰς οἰκοδομὰς ὡσὰν κάποιο τρόποιον, καὶ ἔτσι ἐκαυχῶντο μὲ τὰ τολμήματα ἐκείνων καὶ ἐπεδεικνύοντο. Διότι αὐτὰ ποὺ τολμᾶτε τώρα δείχνουν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ κάνετε μὲ τὸν ἴδιον σκοπὸν. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη, λέγει, ἰσχυρίσεσθε τὰ ἀντίθετα, ὅτι τάχα τοὺς κατηγορεῖτε, ὅπως ὅτι· «δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα ἐκείνων ἐὰν ἐζούσαμεν κατὰ τὰς ἡμέρας

ἡμέραις ἐκεῖναις, ἤμεν αὐτῶν κοινωνοί», ἀλλ' ἡ γνώμη
 δῆλη ἡ ταῦτα λέγουσα. Διὸ καὶ ἐκκαλύπτων αὐτήν, αἰνιγμα-
 τωδῶς μέν, εἶρηκε δ' οὖν ὁμως. Εἰπὼν γάρ· «λέγετε, ὅτι
 εἰ ἤμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἤμεν
 5 κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν», ἐπήγαγεν
 «ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς, ὅτι υἱοὶ ἐστέ τῶν φονευσάντων
 τοὺς προφήτας».

Καὶ ποῖον ἔγκλημα υἱὸν εἶναι ἀνδροφόνου. ἂν μὴ κοινο-
 νῇ τῇ γνώμῃ τοῦ πατρὸς; Οὐδέν. Ὅθεν δῆλον, ὅτι δι' αὐτὸ
 10 τοῦτο αὐτοῖς προσφέρει, τὴν κατὰ κακίαν συγγένειαν αἰνι-
 τόμενος. Καὶ τοῦτο καὶ τὸ ἐξῆς δηλοῖ· ἐπήγαγε γοῦν· «ῥ-
 φεις, γεννήματα ἐχιδνῶν». Ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνα ἔοικε τοῖς
 γονεῦσι κατὰ τὴν τοῦ ἰοῦ λύμην, οὕτω καὶ ὑμεῖς τοῖς πα-
 τράσι κατὰ τὸ φονικόν. Εἴτα ἐπειδὴ γνώμην ἤταξεν ἄδηλον
 15 τοῖς πολλοῖς οὖσαν, καὶ ἀφ' ὧν μέλλουσι τολμᾶν, τῶν πᾶσιν
 ἐσομένων δῆλων, κατασκευάζει τὰ εἰρημένα. Ἐπειδὴ γὰρ
 εἶπεν, «ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς, ὅτι υἱοὶ ἐστέ τῶν φονευ-
 σάντων τοὺς προφήτας», δηλῶν ὅτι τὴν κατὰ πονηρίαν συγ-
 γένειαν λέγει, καὶ ὅτι πλάσμα ἦν τὸ λέγειν, ὅτι «οὐκ ἂν ἤμεν
 20 αὐτῶν κοινωνοί», ἐπήγαγε· «καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέ-
 τρον τῶν πατέρων ὑμῶν»· οὐκ ἐπιτάτουν, ἀλλὰ προαναφω-
 νῶν τὸ ἐσόμενον, ιουτέσσι, τὴν ἑαυτοῦ σφαγὴν. Διὰ δὲ τοῦτο
 ἐπαγαγὼν τὸν ἔλεγχον καὶ δείξας ὅτι πλάσματα ἦν ἅπερ
 ἔλεγον ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀπολογούμενοι, οἷον ὅτι «οὐκ ἂν ἤμεν
 25 κοινωνοὶ αὐτῶν», (οἱ γὰρ τοῦ θεοπότου μὴ ἀπεχόμενοι, πῶς
 ἂν τῶν δούλων ἀπέσχοιτο;), καταφορικωτέρω τῷ μετὰ ταῦ-
 τα κέχρηται λόγῳ, ῥφεις καλῶν καὶ γεννήματα ἐχιδνῶν,
 καὶ λέγων· «πῶς φεύξεσθε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης»,

ἐκεῖνας», ἀλλ' ὅμως εἶναι ὀλοφάνερη ἡ διάθεσις μετὰ τὴν ὁποῖαν τὰ λέγετε αὐτά. Διὰ τοῦτο καὶ ἀποκαλύπτει αὐτὴν μετὰ αἰνιγματικὸν μὲν τρόπον, ὅπως ὅποτε ὅμως τὴν λέγει. Διότι ἀφοῦ εἶπε, «Λέγετε, ὅτι, ἐὰν ἐζούσαμεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πατέρων μας, δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὸ αἷμα τῶν προφητῶν», προσέθεσεν· «Ὡστε σεῖς οἱ ἴδιοι ἐπιβεβαιώνατε, ὅτι εἶσθε υἱοὶ ἐκείνων, ποὺ ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας».

Καὶ ποία κατηγορία ὑπάρχει διὰ τὸν υἱὸν ἑνὸς φονιᾶ, ἐὰν δὲν συμμετέχῃ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πατρὸς του; Καμία. Ἐπομένως εἶναι φανερόν, ὅτι ἀκριβῶς δι' αὐτὸ τοὺς κατηγορεῖ, ὑπαινισσόμενος τὴν συγγένειάν των μετὰ αὐτοὺς ὡς πρὸς τὴν κακίαν. Καὶ αὐτὸ τὸ φανερώνει καὶ τὸ ἐξῆς· καθ' ὅτι προσέθεσε· «Φίδια, γεννῆματα ἐχιδνῶν». Διότι, ὅπως τὰ φίδια ὁμοιάζουν μετὰ τοὺς γονεῖς των ὡς πρὸς τὴν πικρότητα τοῦ δηλητηρίου των, ἔτσι καὶ σεῖς ὁμοιάζετε πρὸς τοὺς πατέρας σας ὡς πρὸς τὴν φονικότητα. Εἰς τὴν συνέχειαν, ἐπειδὴ ἐξήταξε τὴν διάθεσιν ποὺ δὲν εἶναι φανερὴ εἰς τοὺς πολλοὺς, διατυπώνει τοὺς λόγους τοῦ ἀπὸ τὰ ἔργα των τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ τολμήσουν, καὶ ποὺ θὰ γίνουν γνωστὰ εἰς ὅλους. Διότι, ἐπειδὴ εἶπεν, «Ὡστε σεῖς οἱ ἴδιοι ἐπιβεβαιώνατε, ὅτι εἶσθε υἱοὶ ἐκείνων ποὺ ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας», δηλώνων ὅτι ἐννοεῖ καὶ τὴν συγγένειάν των ὡς πρὸς τὴν πονηρίαν καὶ ὅτι ἦτο πλασματικοὶ οἱ λόγοι των «ὅτι δὲν θὰ ἐγινόμεθα συμμετόχοι ἐκείνων», προσέθεσε· «συμπληρώσατε καὶ σεῖς τὸ μέτρον τῶν πατέρων σας»· δὲν προστάζει, ἀλλὰ προλέγει αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ, δηλαδὴ τὴν σφαγὴν τοῦ ἑαυτοῦ του. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀφοῦ συνέχισε τὸν ἔλεγχον καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἦσαν πρόφασις αὐτὰ ποὺ ἔλεγον δικαιολογοῦντες τοὺς ἑαυτοὺς των, ὅπως ὅτι «δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν» (διότι αὐτοὶ ποὺ δὲν ἀπείχον ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Κυρίου, πῶς θὰ ἀπέσχον ἀπὸ τὸν φόνον τῶν δούλων του;), κάνει αὐστηρότερον τὸν ἐν συνεχείᾳ λόγον του, ὀνομάζων αὐτοὺς φίδια καὶ γεννῆματα ἐχιδνῶν καὶ λέγων· «Πῶς θὰ ξεφύγετε τὴν κρίσιν τῆς γε-

καὶ τοιαῦτα τολμῶντες καὶ ἄρνούμενοι καὶ τὴν γνώμην
κρύπτοντες;

Εἶτα καὶ ἐτέρωθεν αὐτοὺς ἐλέγχων ἐκ περιουσίας,
φησὶν ὅτι «ἀποστελῶ πρὸς ὑμᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ
5 γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ στανρῶσετε, καὶ
ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν μαστιγώσετε». Ἰνα γὰρ μὴ λέ-
γωσιν, ὅτι εἰ καὶ τὸν δεσπότην ἐστανρῶσαμεν, ἀλλὰ τῶν
δούλων ἀπεσχόμεθα ἄν, εἰ ἤμεν τότε, ἰδοὺ, φησί, καὶ δού-
λους ὑμῖν ἀποστέλλω, προφήτας καὶ αὐτοὺς, καὶ οὐδὲ αὐ-
10 τῶν φείσεσθε. Ταῦτα δὲ λέγει, δεικνὺς ὅτι οὐδὲν ξένον
σφαγῆναι αὐτὸν ἀπὸ τῶν υἱῶν ἐκείνων, φοινικῶν τε ὄντων
καὶ ὑπούλων καὶ πολὺ τὸ δολερὸν ἐχόντων καὶ νικῶντων
τοὺς πατέρας τοῖς τολμήμασι. Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις δεί-
κνυσιν αὐτοὺς καὶ σφόδρα κενοδοξοῦντας. Καὶ γὰρ διαν-
15 λέγωσιν, «εἰ ἤμεν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ
ἂν ἤμεν κοινωνοὶ αὐτῶν», κενοδοξοῦντες λέγουσι, καὶ ἐν
λόγοις φιλοσοφοῦντες μόνον, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις τὰ ἐναντία
πράττουσιν. «Ὅφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν»· τουτέστι, πονη-
ροὶ πονηρῶν παῖδες, καὶ τῶν γεννησαμένων πονηρότεροι.
20 Δείκνυσιν γὰρ αὐτοὺς μείζονα τολμῶντας, τῷ τε μετ' ἐκεί-
νους τολμῆσαι, καὶ τῷ πολλῷ χαλεπώτερα ἐκείνων, καὶ
ταῦτα ἀκριβολογουμένους, ὥς οὐκ ἂν ποιε τοῖς αὐτοῖς πε-
ριέπεσον. Αὐτοὶ γὰρ καὶ τὸ τέλος ἐπάγουσι, καὶ τὴν κορω-
νίδα τῶν κακῶν. Οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἐπὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐλ-
25 θόντας ἀπέκτειναν· οὗτοι δὲ καὶ τὸν υἱόν, καὶ τοὺς ἐπὶ γάμον
καλοῦντας. Ταῦτα λὲ λέγει, τῆς συγγενείας αὐτοὺς ἀφισιὰς
τῆς τοῦ Ἀβραάμ, καὶ δεικνὺς, ὅτι οὐδὲν ἐντεῦθεν αὐτοῖς τὸ

έννης», όταν καὶ τολμᾶτε τέτοια καὶ τὰ ἀρνῆσθε καὶ κρύπτετε τὴν διάθεσίν σας;

Εἰς τὴν συνέχειαν καὶ μὲ ἄλλον τρόπον τοὺς ἐλέγχει αὐξάνων τὴν κατηγορίαν του καὶ λέγει ὅτι· «Θὰ ἀποστείλω πρὸς ἐσᾶς προφῆτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλους θὰ φονεύσετε, ἄλλους θὰ σταυρώσετε καὶ ἄλλους θὰ μαστιγώσετε εἰς τὰς συναγωγὰς σας». Διὰ νὰ μὴ λέγουν λοιπόν, ὅτι μολοντί ἐσταυρώσαμεν τὸν Κύριον, ἀλλὰ δὲν συμμετείχομεν καὶ εἰς τὸν φόνον τῶν δούλων του, ἐὰν ἐζούσαμεν τότε, νὰ λέγει, καὶ δούλους θὰ σᾶς ἀποστείλω, προφῆτας καὶ αὐτούς, καὶ οὔτε αὐτοὺς θὰ λυπηθῆτε. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν εἶναι καθόλου παράξενον τὸ νὰ σφαγῇ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς ἐκείνων, ποὺ εἶναι φονικοὶ καὶ ὑπουλοὶ καὶ ἔχουν πολὺν δόλον καὶ ξεπερνοῦν τοὺς πατέρας των εἰς τὰ τολμήματα. Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐλέχθησαν ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι καὶ ὑπερβολικὰ κενόδοξοι. Καθ' ὅσον ὅταν λέγουν, «Ἐὰν ἐζούσαμεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πατέρων μας, δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν», τὰ λέγουν ἀπὸ κενοδοξίαν, δείχνοντες τὴν εὐσέβειάν των μόνον μὲ λόγια, ἐνῶ μὲ τὰ ἔργα των πράττουν τὰ ἀντίθετα. «Φίδια καὶ γεννήματα ἐχιδνῶν», δηλαδή, πονηροί, παιδιὰ πονηρῶν, καὶ πονηρότεροι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ σᾶς ἐγέννησαν. Διότι τοὺς ἀποδεικνύει ὅτι διαπράττουν μεγαλύτερα ἐγκλήματα καὶ ὅτι ἐπιχείρησαν τὰ ἴδια μὲ ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ πολὺ χειρότερα ἀπὸ ἐκείνους καὶ αὐτὰ τὰ ἐλέγχουν μὲ αὐστηρότητα ὥσάν νὰ μὴ περιέπεσαν ποτὲ εἰς τὰ ἴδια. Διότι αὐτοὶ προσθέτουν εἰς τὰ ἐγκλήματά των καὶ τὸ τελευταῖον ἀπὸ ὅλα, τὸ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν. Καθ' ὅσον ἐκεῖνοι μὲν ἐφόνευσαν τοὺς δούλους ποὺ ἦλθον εἰς τὸν ἀμπελῶνα ἐνῶ αὐτοὶ καὶ τὸν ἴδιον τὸν Υἱὸν καὶ αὐτοὺς ποὺ τοὺς προσεκάλουν εἰς τὸν γάμον. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει, ἀποχωρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τὴν συγγένειαν τοῦ Ἀβραὰμ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ὠφελοῦνται εἰς τίποτε ἀπὸ τὴν συγγένειάν των αὐτῇ, ἐὰν δὲν μιμηθοῦν τὰ ἔργα ἐκείνου.

κέρδος, ἂν μὴ τὰ ἔργα μιμήσωνται. Δὲ καὶ ἐπάγει «πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γενένης», ἐκείνους μιμούμενοι τοὺς τὰ τοιαῦτα τειολμηκότας;

Ἐνταῦθα δὲ αὐτοὺς καὶ τῆς Ἰωάννου κατηγορίας ἀνέ-
 5 μνησε· καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως αὐτοὺς ἐκάλεσε· καὶ τῆς μελ-
 λούσης ὑπέμνησε κρίσεως. Εἶτα ἐπειδὴ οὐδὲν αὐτοὺς ἐφό-
 βει κρίσις καὶ γέεννα, τῷ μὴ πιστεύειν καὶ τῷ μέλλειν τὸ
 πρᾶγμα, ἀπὸ τῶν παρόντων αὐτοὺς κατασιέλλει, καὶ φησι·
 «διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ ἀποσιέλλω πρὸς ὑμᾶς προφῆτας καὶ
 10 γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκινεῖτε, καὶ σταυρώσετε,
 καὶ μαστιγώσετε· ὅπως ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον
 ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἀβελ τοῦ δι-
 καίου, ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου, ὃν ἐ-
 φονεύσατε μετὰ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀμὴν
 15 λέγω ὑμῖν, διὸ ἥξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην».

2. Ὅρα ἐκ πόσων αὐτοὺς ἠσφαλλοιο; Εἶπεν, διὸ κατα-
 γινώσκετε τῶν πατέρων ὑμῶν, δι' ὧν λέγετε, διὸ οὐκ ἂν
 ἐκοινωνήσαμεν αὐτοῖς· οὐ μικρὸν δὲ τοῦτο εἰς τὸ ἐντρέφαι.
 Εἶπεν, διὸ καταγινώσκοντες χεῖρονα πράττετε καὶ ὑμεῖς·
 20 καὶ τοῦτο δὲ ἱκανὸν αὐτοὺς καταισχῦναι. Εἶπεν, διὸ οὐκ
 ἀτιμωρητὶ ταῦτα ἔσται, καὶ φόβον ἐντεῦθεν αὐτοῖς ἐντί-
 θησιν ἄφατον· ἀνέμνησε γοῦν αὐτοὺς τῆς γενένης. Εἶτα
 ἐπειδὴ ἔμελλεν ἐκείνη, ἐπέσκησεν αὐτοῖς καὶ παρόντα τὰ
 δεινά· «ἥξει γὰρ ταῦτα πάντα», φησί, «ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύ-
 25 την». Προσέθηκε καὶ σφοδρότητα ἄφατον τῇ τιμωρίᾳ, εἰπὼν
 διὸ πάντων χαλεπώτερα πέλοονται· καὶ οὐθενὶ τούτων ἐγέ-
 νονιο δελτίους.

Εἰ δὲ λέγοι τις· Ἐὰν τί δήποτε χαλεπώτερα πάσχοι

Διὰ τοῦτο καὶ προσθέτει· «Πῶς θ' ἀποφύγετε τὴν κρίσιν τῆς γεέννης», ἀφοῦ μιμεῖσθε ἐκείνους πού ἐπεχείρησαν τέτοια ἔργα;

Ἐδῶ δὲ τοὺς ὑπενθύμισε καὶ τὴν κατηγορίαν τοῦ Ἰωάννου ἐναντίον των, καθ' ὅσον καὶ ἐκεῖνος ἔτσι τοὺς ὠνόμασε, καθὼς ἐπίσης τοὺς ὑπενθύμισε τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Ἐπειτα, ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἐφόβιζε καθόλου ἢ μέλλουσα κρίσις καὶ ἡ γέεννα, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι δὲν ἐπίστευον, καὶ δὲν ἔδινον σημασίαν εἰς τὸ πρᾶγμα, τοὺς συγκρατεῖ ἀπὸ γεγονότα τοῦ παρόντος καὶ λέγει· «Διὰ τοῦτο νά, ἀποστέλλω πρὸς ἐσᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλους θὰ φονεύσετε, ἄλλους θὰ σταυρώσετε καὶ ἄλλους θὰ μαστιγώσετε, ὥστε νὰ πέσῃ ἐπάνω σας ὅλο τὸ δίκαιον αἷμα πού ἐχύθη ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἀβελ τοῦ δικαίου, μέχρι τὸ αἷμα τοῦ Ζαχαρίου τοῦ υἱοῦ τοῦ Βαραχίου, τὸ ὅποιον ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, θὰ συμβοῦν ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν γενεὰν αὐτὴν».

2. Βλέπεis μὲ πόσους τρόπους τοὺς προεφύλαξεν; Εἶπεν, ὅτι κατηγορεῖτε τοὺς πατέρας σας μὲ ὅσα λέγετε, ὅτι δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα των· δὲν ἦτο δὲ αὐτὸ μικρὸν διὰ νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ. Εἶπεν, ὅτι μολονότι κατηγορεῖτε ἐκείνους, σεῖς ὅμως πράττετε χειρότερα· καὶ αὐτὸ ἦτο ἱκανὸν νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ ἐντραποῦν. Εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ μείνουν αὐτὰ ἀτιμώρητα, καὶ μὲ τοὺς λόγους τοῦ αὐτοῦς ἐμβάλλει εἰς αὐτοὺς φόβον ἀπερίγραπτον· τοὺς ὑπενθύμισε δηλαδὴ τὸ πῦρ τῆς γεέννης. Εἰς τὴν συνέχειαν, ἐπειδὴ ἐκεῖνη θὰ συνέβαινεν εἰς τὸ μέλλον, τοὺς παρουσίασε τὰ δεινὰ πού θὰ συνέβαινον εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν· διότι λέγει, «Θὰ ἔλθουν ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν γενεὰν αὐτὴν». Προσέθεσε δὲ ὑπερβολικὴν σφοδρότητα εἰς τὴν τιμωρίαν, λέγων· ὅτι θὰ πάθουν τὰ χειρότερα ἀπὸ ὅλους, καὶ ὅμως μὲ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγιναν καλύτεροι.

Ἐὰν δὲ ἤθελεν ἐρωτήσει κάποιος· Καὶ διατί τέλος

πάντων;» εἴπομεν ἄν, ὅτι καὶ πάντων χαλεπώτερα ιερολογία-
 κασι, καὶ οὐδενὶ τῶν γεγενημένων ἐσωφρονίσθησαν. Ἡ οὐκ
 ἤκουσας τοῦ Λάμεχ λέγοντος· «ἐκ Λάμεχ ἐκδεδίκηται ἐ-
 δομηκονιάκῃς ἐπτά;» ιουτέσι, πλείονων ἐγὼ ἄξιός τιμω-
 5 ριῶν ἢ ὁ Κάιν. Τί δήποτε; Καίτοι οὐκ ἀδελφὸν ἀνεῖλεν
 ἀλλ' ὅτι οὐδὲ τῷ παραδείγματι ἐσωφρονίσθη. Καὶ τοῦτο ἔ-
 στιν ὃ φησιν ὁ Θεὸς ἀλλαχοῦ· «ἀποδιδούς ἁμαρτίας πατέρων
 ἐπὶ τέκνα ἐπὶ τρίτην καὶ τετάρτην γενεὰν τοῖς μισοῦσί με»·
 οὐχ ὡς τῶν ἄλλοις τολμηθέντων ἐτέρων διδόντων δίκας,
 10 ἀλλ' ὡς τῶν μετὰ πλείονας ἁμαρτιόνας καὶ κολασθέντας μὴ
 γενομένων βελτιόνων, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ πεπλημμεληκότων, καὶ
 ἐκείνων τὰς τιμωρίας ὑποσχεῖν ὄντων δικαίων.

Σκόπει δὲ πῶς εὐκαιρῶς καὶ τοῦ Ἐβελ ἀνέμνησε, δει-
 κνὺς διὰ φθόνου καὶ οὗτος ὁ φόνος ἐστί. Τί οὖν ἂν ἔχοιτε
 15 εἰπεῖν; Μὴ γὰρ οὐκ ἔγνωτε τί ἔπαθεν ὁ Κάιν; μὴ γὰρ
 ἐφησύνχασε τοῖς γεγενημένοις ὁ Θεός; μὴ γὰρ οὐκ ἀπήτη-
 σε τὴν χαλεπωτάτην δίκην; Μὴ γὰρ οὐκ ἠκούσατε ὅσα ἔπα-
 θον οἱ πατέρες ὑμῶν, τοὺς προφήτας ἀνελόντες; οὐ κολάσσει
 καὶ τιμωρίαις μυρίαις ἐξεδόθησαν; Πῶς οὖν οὐκ ἐγένεσθε
 20 βελτίους; Καὶ τί λέγω τὰς κολάσεις τῶν πατέρων ὑμῶν,
 καὶ ἅπερ ἔπαθον; αὐτὸς σὺ ὁ κατανηφισάμενος τῶν πατέ-
 ρων, πῶς χεῖρω ποιεῖς; Καὶ γὰρ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ ἀπεφῆ-
 νασθε, διὰ κακοῦς κακῶς ἀπολέσει. Τίνα οὖν λοιπὸν ἔξετε
 συγγνώμην, μετὰ τοιαύτην ψῆφον τοιαῦτα τολμῶντες;
 25 Ἀλλὰ τίς ἐστὶν ὁ Ζαχαρίας οὗτος; Οἱ μὲν τὸν Ἰωάν-
 νου πατέρα φασίν, οἱ δὲ τὸν προφήτην, οἱ δὲ ἕτερόν τινα διώ-

2. Γεν. 4, 24.

3. Ἐξ. 20, 5.

4. Ματθ. 21, 41.

5. Δηλαδή τοῦ Προδορόμου.

πάντων ὑποφέρουν χειρότερα ἀπὸ ὄλους;· θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰπῶμεν, ἐπειδὴ διέπραξαν καὶ χειρότερα ἀπὸ ὄλους καὶ δὲν ἐσωφρονίσθησαν μὲ κανένα ἀπὸ ὅσα ἔγιναν. Ἡ δὲν ἤκουσες τὸν Λάμεχ ποὺ λέγει· «ὅτι ὁ Λάμεχ ἔχει τιμωρηθῇ ἑβδομήντα φορὲς ἑπτὰ»². δηλαδὴ ἐγὼ εἶμαι ἄξιος περισσοτέρων τιμωριῶν παρὰ ὁ Κάϊν. Διατί τέλος πάντων; Βέβαια δὲν ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐσωφρονίσθη μὲ τὸ παράδειγμα ἐκείνου. Αὐτὸ σημαίνουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ ποὺ λέγει εἰς ἄλλην περίπτωσιν· «Ἐγὼ ποὺ τιμωρῶ τὰ τέκνα, ἐξ αἰτίας τῶν πατέρων των, μέχρι τὴν τρίτην καὶ τετάρτην γενεὰν ἐκείνων ποὺ μὲ μισοῦν»³. Δὲν σημαίνει αὐτὸ ὅτι τιμωροῦνται ἄλλοι δι' ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν ἄλλοι, ἀλλ' ὅτι μολονότι ὑπάρχουν τόσα πολλὰ παραδείγματα ἄλλων ποὺ ἡμάρτησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν, παρὰ ταῦτα δὲν ἔγιναν καλύτεροι, ἀλλὰ διέπραξαν τὰ ἴδια πλημμελήματα καὶ ἦτο δίκαιον νὰ ὑποστοῦν τὰς ἰδίας τιμωρίας μὲ ἐκείνους.

Σκέψου δὲ πῶς εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν ὑπενθύμισε καὶ τὸν Ἄβελ, δείξας ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ φόνος ἦτο ἀποτέλεσμα φθόνου. Τί θὰ ἤμπορούσατε λοιπὸν νὰ εἰπῇτε; Μήπως δὲν γνωρίζετε τί ἔπαθεν ὁ Κάϊν; μήπως ὁ Θεὸς ἔδειξεν ἀδιαφορίαν δι' ὅσα συνέβησαν; μήπως δὲν ἐπέβαλε τὴν πῶς φοβερὰν τιμωρίαν; Μήπως δὲν ἤκούσατε ὅσα ἔπαθον οἱ πατέρες σας, ποὺ ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας; δὲν παρεδόθησαν εἰς ἀπείρους κολάσεις καὶ τιμωρίας; Πῶς λοιπὸν δὲν ἐγίνετε καλύτεροι; Καὶ διατί ἀναφέρω τὰς τιμωρίας τῶν πατέρων σας καὶ ὅλα ὅσα ἔπαθον; οὐ ὁ ἴδιος, ποὺ καταδικάζεις τοὺς πατέρας σου, διατί πράττεις χειρότερα; Καθ' ὅσον καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι ἐξεφράσατε τὴν γνώμην, ὅτι ὁ Θεὸς «θὰ τιμωρήσῃ πολὺ αὐστηρὰ τοὺς κακοὺς»⁴. Ποίαν λοιπὸν συγχώρησιν θὰ λάβετε, ἀφοῦ διαπράττετε τέτοια ἔργα μετὰ ἀπὸ τέτοιαν γνώμην σας;

Ἄλλὰ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Ζαχαρίας; Ἄλλοι μὲν λέγουν ὅτι εἶναι ὁ πατέρας τοῦ Ἰωάννου⁵, ἄλλοι δὲ ὅτι εἶναι

νυμον ιερέα, δν καὶ Ἰωδάε φηοῖν ἡ Γραφή. Σὺ δὲ ἐκεῖνο
 σκόπει, διτι τὸ τόλμημα διπλοῦν ἦν. Οὐ γὰρ ἀγίους ἀνῆρουν
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀγίῳ τόπῳ. Ταῦτα δὲ λέγων, οὐκ ἐ-
 κείνους ἐφόβει μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς μαθητὰς παρεμν-
 5 θεῖτο, δεικνὺς διτι καὶ οἱ δίκαιοι οἱ πρὸ αὐτῶν ταῦτα ἔπαθον.
 Τούτους δὲ ἐφόβει, προλέγων διτι ὥσπερ ἐκεῖνοι δίκην ἔδο-
 σαν, οὕτω καὶ οὗτοι τὰ ἔσχατα πεύονται. Διὰ τοῦτο αὐτοὺς
 καὶ προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς καλεῖ, καὶ ἐντεῦ-
 θεν πάλιν πᾶσαν ἀπολογίαὺν αὐτῶν ἀναιρῶν. Οὐ γὰρ ἔχετε
 10 εἰπεῖν, φηοῖν, διτι ἀπὸ ἐθνῶν ἀπέσειλας καὶ διὰ τοῦτο
 ἐσκανδαλίσθημεν, ἀλλὰ τὸ φονικὸν εἶναι καὶ διψᾶν αἱμά-
 των εἰς τοῦτο ἦγε. Διὸ καὶ προεῖπεν, διτι διὰ τοῦτο προφή-
 τας καὶ γραμματεῖς ἀποστέλλω. Τοῦτο καὶ οἱ προφῆται
 πάντες ἐνεκάλουν αὐτοῖς, «αἵματα ἐφ' αἵμασι μίσγουνσι»,
 15 λέγοντες, καὶ διτι ἄνδρες αἱμάτων εἰσὶ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ
 αἷμα αὐτῷ ἐκέλευσε προσφέρεισθαι, δεικνὺς διτι εἰ ἐπὶ ἀλό-
 γου οὕτω τίμιον, πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ ἀνθρώπου. Ὁ καὶ τῷ
 Νῶε λέγει· «ἐκδικήσω πᾶν αἷμα ἐκχυνόμενον». Καὶ μυρία
 ἕτερα τοιαῦτά ἐσιν εὐρεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ φονεύειν αὐτοὺς
 20 διατατιόμενον· διὸ οὐδὲ πνικτὸν ἐσθίειν ἐκέλευσεν. Ὡς τῆς
 τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας, διτι καὶ προειδὼς οὐδὲν κερδανοῦν-
 τας, τὰ αὐτοῦ θυμῶς ἐποίει. Πέμπω γάρ, φησί, καὶ ταῦτα εἰ-
 δὼς σφαγησομένους. Ὡς τε κἀντεῦθεν ἡλέγχοντο εἰκῇ λέγον-
 τες, «οὐκ ἂν ἤμεν κοινωνοὶ τῶν πατέρων». Καὶ γὰρ καὶ οὗτοι
 25 προφήτας καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἀνεῖλον, καὶ οὕτε τὸν τόπον
 αὐτὸν ἡδέσθησαν, οὕτε τὸ ἀξίωμα τῶν προσώπων. Οὐδὲ

6. Ὡς. 4, 2.

7. Γεν. 9, 6.

ὁ προφήτης, καὶ ἄλλοι ὅτι εἶναι κάποιος ἄλλος μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα ἱερέως, τὸν ὁποῖον ἡ Γραφή ὀνομάζει καὶ Ἰωδᾶε. Σὺ ὅμως νὰ σκέπτεσαι ἐκεῖνο, ὅτι ἦτο διπλοῦν τὸ διαπραχθὲν ἔγκλημα. Διότι δὲν ἐφόνευσον μόνον ἁγίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τόπον ἁγίον. Λέγων δὲ αὐτὸ δὲν ἐφόβιζε μόνον ἐκείνους, ἀλλὰ παρηγόρει καὶ τοὺς μαθητάς του, δεικνύων ὅτι καὶ οἱ πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς δίκαιοι τὰ ἴδια ἔπαθον. Αὐτοὺς δὲ τοὺς ἐφόβιζε προλέγων, ὅτι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ἐτιμωρήθησαν, ἔτσι καὶ αὐτοὶ θὰ ὑποστοῦν τὰς πρὸ φοβερὰς τιμωρίας. Διὰ τοῦτο ὀνομάζει τοὺς μαθητάς του καὶ προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς καὶ ἔτσι ἀφαιρεῖ καὶ πάλιν ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους κάθε δικαιολογίαν. Διότι, λέγει, δὲν ἤμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε, ὅτι μᾶς ἀπέστειλες ἐθνικοὺς διδασκάλους καὶ διὰ τοῦτο ἐσκανδαλίσθημεν, ἀλλὰ τοῦτο συνέβαιεν ἐπειδὴ ἦσαν φονιάδες καὶ ἐδιψοῦσαν διὰ αἷμα. Διὰ τοῦτο καὶ προεῖπεν, «ὅτι διὰ τοῦτο θὰ ἀποστείλω προφήτας καὶ γραμματεῖς». Διὰ τοῦτο καὶ ὅλοι οἱ προφῆται τοὺς κατηγόρουν, λέγοντες· «Ἀναμιγνύουν αἷματα μὲ αἷματα»⁶ καὶ ὅτι εἶναι ἄνδρες ποὺ τοὺς ἀρέσουν τὰ αἷματα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς διέταξε τὸ αἷμα νὰ προσφέρεται εἰς αὐτόν, δεικνύων ὅτι, ἐὰν αὐτὸ ἀξίζη νὰ γίνεταί διὰ τὰ ἄλογα ζῶα πολὺ περισσότερον διὰ τὸν ἄνθρωπον, πρᾶγμα ποὺ λέγει καὶ εἰς τὸν Νῶε· «Θὰ ἐκδικηθῶ κάθε αἷμα ποὺ χύνεται»⁷. Καὶ ἄλλα παρόμοια ἅπειρα τὸν ἀριθμὸν εἶναι δυνατὸν νὰ εὗρωμεν, ποὺ παραγγέλλουν αὐτοὺς νὰ μὴ φονεύουν· διὰ τοῦτο διέταξεν οὔτε καὶ νὰ τρώγουν κρέας πνιγμένου ζώου. Ὡς τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, διότι ἂν καὶ προεγνώριζεν, ὅτι δὲν θὰ εἶχον κανένα κέρδος, ὅμως ἔκανε ὅτι ἐξηρτάτο ἀπὸ αὐτόν. Διότι, λέγει, τοὺς ἀποστέλλω, καὶ αὐτὸ ἂν καὶ γνωρίζω ὅτι θὰ σφαγοῦν. Ὡστε καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐγένετο φανερόν, ὅτι ἀσυλόγιστα ἔλεγον, «δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα τῶν πατέρων μας». Καθ' ὅσον καὶ αὐτοὶ ἐφόνευσαν προφήτας εἰς τὰς συναγωγὰς καὶ οὔτε τὸν ἴδιον ἱερὸν κῶρον ἐσεβάσθησαν, οὔτε τὸ ἀξίωμα τῶν προσώπων. Διότι δὲν

γὰρ ἀπλῶς τοὺς τυχόντας ἀνεῖλον, ἀλλὰ προφήτας καὶ σοφοὺς, ὥστε μηδὲν αὐτοῖς ἐγκαλεῖν. Τούτους δέ, τοὺς ἀποστόλους φησὶ καὶ τοὺς μετ' ἐκείνους, καὶ γὰρ πολλοὶ προεφήτευον.

- 5 **Εἶτα** θουλόμενος αὐξῆσαι τὸν φόβον, φηοῖν· «ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἥξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην· τοιτέστιν, εἰς κεφαλὰς ὑμῶν πάντα τρέφω, καὶ σφοδρὰν ποιήσομαι τὴν ἄμυναν. Ὁ γὰρ πολλοὺς ἡμαρτηκότητας εἰδὼς καὶ μὴ σωφρονισθεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτὰ πάλιν καὶ αὐτὸς 10 ἁμαριῶν, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλῶ χαλεπώτερα, χαλεπωτέραν ἐκείνων πολλῶ δίκαιος ἂν εἴη δοῦναι δίκην. Ὡπερ γάρ, εἰ ἐβουλήθη, μεγάλα ἂν ἐκέρδανε τοῖς ἐτέρων παραδείγμασι γενόμενος θελίῳ, οὕτως, ἐπειδὴ ἀδιόρθωτος ἔμεινε, μείζονός ἐστι τιμωρίας ὑπεύθυνος, ἅ- 15 τε πλείονος νουθεσίας τῆς διὰ τῶν ἔμπροσθεν ἡμαρτηκῶν καὶ κολασθέντων ἀπολελαυκώς, καὶ οὐδὲν καρπωσάμενος.

3. **Εἶτα** πρὸς τὴν πόλιν ἀποστρέφει τὸν λόγον, καὶ ταύτην παιδεῦσαι θουλόμενος τοὺς ἀκούοντας, καὶ φηοῖν· «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ. Τί θούλειαι ὁ διπλασιασμός; Ἐλε- 20 οῦντιος αὐτὴν καὶ ταλανίζοντιος τοῦτο τὸ σχῆμα, καὶ σφοδρὰ φιλοῦντιος. Ὡπερ γὰρ πρὸς ἐρωμένην, φιληθεῖσαν μὲν διαπαντός, καταιφρονήσασαν δὲ τοῦ ἐραστοῦ, καὶ διὰ τοῦτο κολάζεσθαι μέλλουσαν, ἀπολογεῖται λοιπὸν μέλλων ἐπάγειν τὴν κόλασιν. Ὁ καὶ ἐν τοῖς προφήταις ποιεῖ λέγων· «εἴ- 25 πον, ἀνάστρεψον πρὸς με, καὶ οὐκ ἀνέστρεψεν». **Εἶτα** καλέσας αὐτήν, λέγει καὶ τὰς μισαφονίας αὐτῆς· «ὦ ἀποκτεννοῦσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν, ποσάκις ἠθέλησα συναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, καὶ οὐκ ἠθέλησάτε;» καὶ ταύτην ὑπὲρ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀπολο- 30 γούμενος, διτι οὐδὲ τοῦτοις με ἀπέστρεψας, οὐδὲ ἀπέσεισας

ἐφόνευσαν τυχαίους ἀνθρώπους, ἀλλὰ προφήτας καὶ σοφούς, ὥστε νὰ μὴ ἡμποροῦν νὰ κατηγοροῦν αὐτούς. Προφήτας δὲ ὀνομάζει τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς μετέπειτα μαθητάς, καθ' ὅσον πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς προεφήτευσαν.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ αὐξήσῃ τὸν φόβον των, λέγει «Ἀλήθεια σὰς λέγω, ὅλα αὐτὰ θὰ συμβοῦν εἰς τὴν γενεὰν αὐτὴν», δηλαδὴ θὰ τὰ ρίξω ὅλα εἰς τὰς κεφαλὰς σας καὶ θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ τιμωρία πού θὰ ἐπιβάλλω. Διότι αὐτὸς πού ἐγνώρισε πολλοὺς πού ἡμάρτησαν καὶ δὲν ἐσωφρονίσθη, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος πάλιν ἔπεσεν εἰς τὰ ἴδια ἁμαρτήματα, καὶ ὅχι εἰς αὐτὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς πολὺ φοβερότερα, δίκαιον θὰ ἦτο νὰ ὑποστῇ πολὺ πρὸ φοβερὰν τιμωρίαν. Διότι ὅπως, ἐὰν ἤθελε, θὰ εἶχε μεγάλα κέρδη ἐὰν θὰ ἐγίνετο καλύτερος μὲ τὰ παραδείγματα τῶν ἄλλων, ἔτσι, ἐπειδὴ ἔμενεν ἀδιόρθωτος, εἶναι ὑπεύθυνος μεγαλυτέρας τιμωρίας, διότι ἂν καὶ ἀπῆλause περισσοτέρας νουθεσίας δι' ἐκείνων πού παλαιότερον ἡμάρτησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν, αὐτὸς δὲν ὠφελήθη εἰς τίποτε.

3. Ἀκολουθῶς στρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν πόλιν, θέλων μὲ αὐτὸ νὰ διδάξῃ τοὺς ἀκροατάς του, καὶ λέγει· «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ. Τί χρειάζεται ἡ διπλῇ ἐκφώνησις; Αὐτὸ εἶναι τρόπος ἐκφράσεως αὐτοῦ πού ἔλεεῖ καὶ ταλανίζει τὴν πόλιν καὶ ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ αὐτήν. Διότι ὥσάν ἀκριβῶς πρὸς μίαν ἐρωμένην, πού ἠγαπήθη μὲν εἰς μέγαν βαθμὸν ἀπὸ τὸν ἐραστήν της, ἀλλ' ὅμως κατεφρόνησεν αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ, ἀπολογεῖτε πλέον, διότι πρόκειται νὰ τὴν τιμωρήσῃ, πρᾶγμα πού τὸ κάνει καὶ διὰ τῶν προφητῶν λέγων· «Εἶπα γύρισε πρὸς ἐμένα, καὶ δὲν ἐπέστρεψεν»⁸. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἀνέφερε τὸ ὄνομα αὐτῆς, ἀναφέρει καὶ τὰς μαιφονίας αὐτῆς· «Ἡ ὁποία φονεύει τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολεῖ τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς ἐσένα. Πόσες φορὲς ἠθέλησα νὰ συγκεντρώσω τὰ παιδιά σου, καὶ δὲν τὸ ἤθελήσατε;» καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀπολογεῖται διὰ τοὺς ἰδικούς του, ὅτι δηλαδὴ οὔτε μὲ αὐ-

τῆς περὶ σὲ πολλῆς εὐνοίας, ἀλλ' ἡθέλησα καὶ οὕτω, καὶ οὐχ ἅπαξ καὶ δὶς, ἀλλὰ πολλάκις σε ἐπισπάσασθαι. «Πιστάκις» γάρ, φησὶν, «ἡθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα ὑμῶν, ὥσπερ ὄρνις τὰ νοσία ἐαυτῆς, καὶ οὐκ ἡθελήσατε;». Τοῦτο δὲ λέγει, δηλῶν ὅτι αἱ ἐαυτοὺς ἐσκόρπιζον διὰ τῶν ἁμαρτημάτων. Καὶ τὸ φιλόστοργον ἀπὸ τῆς εἰκόνος ἐνδείκνυται καὶ γὰρ θερμὸν τὸ ζῶον περὶ τὰ ἔκγονα. Καὶ πανταχοῦ δὲ τῶν προφητῶν ἢ εἰκῶν αὕτη τῶν πιερούγων, καὶ ἐν τῇ ὥδῃ Μωϋσέως καὶ ἐν τοῖς ψαλμοῖς, τὴν πολλὴν σκέπην καὶ πρό-
 10 νοιαν ἐνδείκνυμένη.

Ἄλλ' οὐκ ἡθελήσατε, φησὶν. «Ἴδου ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος», γυμνὸς τῆς παρ' ἐμοῦ βοηθείας. Ἄρα αὐτὸς ἦν ὁ καὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν προϊστάμενος, καὶ συνέχων καὶ διακρατῶν ἄρα αὐτὸς αὐτοὺς ἔστιν ὁ κολάζων αἰεὶ. Καὶ
 15 τίθησι τιμωρίαν, ἣν αἱ ἐδεδοίκεισαν μεθ' ὑπερβολῆς αὕτη γὰρ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἀναιροπὴν τῆς πολιτείας ἐδήλου. «Λέγω γὰρ ὑμῖν, οὐ μὴ με ἴδητε ἀπάρτι, ἕως ἄν εἴπητε, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Καὶ τοῦτο ἐρασιτοῦ τὸ ρῆμα σφοδροῦ, σφόδρα αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τῶν μελ-
 20 λόντων ἐπισπωμένον, οὐκ ἀπὸ τῶν παρελθόντων μόνον ἐντρέποντος· τὴν γὰρ μέλλουσαν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας ἐνιαυθὰ λέγει.

Τί οὖν; οὐκ εἶδον αὐτὸν ἔκιοιτε; Ἄλλ' οὐχὶ τὴν ὥραν ἐκείνην δηλοῖ λέγων, ἀπάρτι, ἀλλὰ τὸν καιρὸν τὸν μέξει
 25 τοῦ σιαιροῦ. Ἐπειδὴ γὰρ αἱ αὐτοὶ τοῦτο ἐνεκάλουν, ὅτι ἀντίθεός τις ἔστι καὶ ἐχθρός τῷ Θεῷ, ἀπὸ τούτου αὐτοὺς προτρέπει ἀγαπᾶν αὐτόν, τῷ συμφωνοῦντα ἑαυτὸν δεικνύναι

τὰς τὰς ἐνεργείας σου μὲ ἔκανες νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σου, οὔτε ἐστερήθης τῆς πολλῆς εὐνοίας μου πρὸς ἐσένα, ἀλλ' ἠθέλησα καὶ ἔτσι, ὅχι μίαν καὶ δύο, ἀλλὰ πολλὰς φορές, νὰ σὲ ὀδηγήσω κοντὰ μου. Διότι, λέγει, «Πόσες φορές ἠθέλησα νὰ συγκεντρώσω τὰ παιδιὰ σου, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ὄρνιθα τὰ πουλάκια της, καὶ δὲν τὸ ἠθελήσατε;». Αὐτὸ δὲ τὸ λέγει διὰ νὰ δείξῃ ὅτι, πάντοτε ἀπεμάκρυνον τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπὸ κοντὰ του μὲ τὰ ἁμαρτήματά των. Καὶ τὴν φιλοστοργίαν του μὲ τὴν εἰκόνα δείχνει, καθ' ὅσον αὐτὸ τὸ πτηνὸν δείχνει πολλὴν στοργὴν πρὸς τὰ παιδιὰ του. Καὶ παντοῦ εἰς τοὺς προφήτας συναντᾶται αὐτὴ ἡ εἰκὼν τῶν πτερυγῶν, καὶ εἰς τὴν ὥδὴν τοῦ Μωϋσέως καὶ εἰς τοὺς Ψαλμοὺς, δεικνύουσα τὴν μεγάλην προστασίαν καὶ πρόνοιαν.

Ἄλλὰ, λέγει, δὲν ἠθελήσατε. «Νά, ἐγκαταλείπεται ἔρημος ἡ οἰκία σας», γυμνὴ ἀπὸ τὴν βοήθειάν μου. Ἄρα αὐτὸς ἦτο ἐκεῖνος πού ἐβάδιζε μπροστὰ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τοὺς συνεκράτει καὶ τοὺς ἐπροστάτευεν· ἄρα αὐτὸς εἶναι πού τιμωρεῖ αὐτοὺς πάντοτε. Καὶ προβάλλει τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐφοβοῦντο ὑπερβολικά· διότι αὐτὴ ἡ τιμωρία ἐφανέρωνεν ὀλόκληρον τὴν ἀνατροπὴν τῆς ὅλης ζωῆς των. «Διότι σὰς λέγω, ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θὰ μὲ ἰδῇτε, μέχρις ὅτου εἰπῇτε, εὐλογημένος ὃς εἶναι ἐκεῖνος πού ἔρχεται ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου». Καὶ αὐτὸς εἶναι λόγος ἐραστοῦ πού ἀγαπᾷ ὑπερβολικά, πού τοὺς ἀποσπᾷ εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν καὶ ἀπὸ τὰς μελλοντικὰς τιμωρίας, καὶ δὲν τοὺς κάνει νὰ νοιώσουν ἐντροπὴν μόνον διὰ τὰ ὅσα συνέβησαν κατὰ τὸ παρελθόν· διότι ἐδῶ ἐννοεῖ τὴν μέλλουσαν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας του.

Τί λοιπόν; δὲν τὸν εἶδον αὐτὸν ἀπὸ τότε; Ἄλλὰ λέγων, «ἀπάρτι», δὲν ἐννοεῖ τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀλλὰ τὸν χρόνον πού ἐμεσολάβησε μέχρι τὸν σταυρικὸν θάνατόν του. Διότι, ἐπειδὴ αὐτοὶ πάντοτε αὐτὴν τὴν κατηγορίαν προέβαλλον, ὅτι εἶναι κάποιος ἀντίθετος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ αὐτὸ τοὺς προτρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦν, ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι

ἰῶ Πατρὶ καὶ δείκνυσιν αὐτὸν ὄντα τὸν ἐν τοῖς προφήταις.
 Διὸ καὶ τοῖς αὐτοῖς κέχρηται ῥήμασιν, οἷοιπερ καὶ ὁ προ-
 φήτης. Διὰ δὲ τούτων καὶ τὴν ἀνάστασιν ἠνέξατο καὶ τὴν
 δευτέραν παρουσίαν, καὶ ἐδήλωσε καὶ τοῖς σφόδρα ἀπι-
 5 σιοῦσιν, διὸ ἰότε πάντως αὐτὸν προσκυνήσουσι. Καὶ πῶς
 τοῦτο ἐδήλωσε; Πολλὰ εἰπὼν πρότερον ἐσόμενα· διὸ ἀπο-
 σιελεῖ προφήτας· διὸ ἀναιρήσουσιν αὐτούς· διὸ ἐν ταῖς συνα-
 γωγαῖς· διὸ πείσονται τὰ ἔσχατα αὐτοῦ· διὸ ἐρημωθήσεται
 ὁ οἶκος· διὸ ὑποσιήσονται πάντων χαλεπώτερα, καὶ οἱ αὖ
 10 δέποιε πρότερον. Ταῦτα γὰρ πάντα καὶ τοῖς σφόδρα ἀνοή-
 τοις καὶ φιλονεικοῖς ἱκανὰ ἦν παρέξειν καὶ ἐκείνου τοῦ ἐν
 τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ ἐσομένου ἀπόδειξιν.

Ἐρήσομαι γὰρ αὐτούς· ἀπέσιειλε προφήτας καὶ σοφούς;
 ἀνεῖλον αὐτοὺς ἐν ταῖς συναγωγαῖς; ἀφένθη ὁ οἶκος αὐτῶν
 15 ἔρημος; ἦλθε πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ἐκείνην τὰ τῆς τιμω-
 ρίας; Εὐδὴλον διὸ, καὶ οὐδεὶς ἀντιρεῖ. Ὡςπερ οὖν ταῦτα
 πάντα ἐξέβη, οὕτω κακεῖνα ἐκδοθήσεται, καὶ πάντως ὑπο-
 κύψουσι ἰότε. Ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος ἐντεῦθεν εἰς ἀπολογίαν
 αὐτοῖς, ὥςπερ οὖν οὐδὲ τοῖς πολιτείας ἔνεκεν μετανουοῖ
 20 ἰότε. Διόπερ ἕως ἐστὶ καιρὸς, πρᾶττωμεν τὰ ἀγαθὰ. Ὡςπερ
 γὰρ ἐκείνοις τῆς γνώσεως λοιπὸν ὄφελος οὐδέν, οὕτως οὐδὲ
 ἡμῖν αὐτοῖς τῆς ἐπὶ τῇ πονηρίᾳ μετανοίας. Οὔτε γὰρ κυβερ-
 νήτη, τῆς θαλάσσης ὑπερενεχθείσης τοῦ σκάφους παρὰ τὴν
 αὐτοῦ ραθυμίαν, οὐκ ἰαιρῶ, τοῦ κάμνοντος ἀπελθόντος,
 25 ἔσται τι πλεόν, ἀλλ' ἕκαστον τούτων πρὸ τοῦ τέλους πόν-
 τα χροὶ μηχανᾶσθαι καὶ πραγματεύεσθαι, ὥστε μηδενὶ κιν-

σύμφωνος μὲ τὸν Πατέρα, καὶ δείχνει ὅτι αὐτὸς ἦτο ποὺ ὠμίλει διὰ τῶν προφητῶν. Διὰ τοῦτο χρησιμοποιεῖ καὶ τὰ ἴδια λόγια τὰ ὁποῖα ἐκρησιμοποίει καὶ ὁ προφήτης. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια δὲ ὑπηγνίσθη καὶ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν δευτέραν παρουσίαν, καὶ ἐδήλωσεν εἰς τοὺς πάρα πολὺ ἀπιστοῦντας, ὅτι τότε ὅπωςδήποτε θὰ τὸν προσκυνήσουν. Καὶ πῶς τὸ ἐδήλωσεν αὐτό; Μὲ τὸ ὅτι προεῖπε πολλὰ ποὺ θὰ συμβοῦν. "Ὅτι δηλαδὴ θ' ἀποστείλῃ προφήτας, ὅτι θὰ τοὺς φονεύσουν, καὶ ὅτι θὰ τοὺς φονεύσουν μέσα εἰς τὰς συναγωγάς, ὅτι θὰ πάθουν τὰ πρὸ φοβερὰ πράγματα, ὅτι θὰ ἐρημωθῇ ὁ οἶκος των, ὅτι θὰ ὑποστοῦν τὰ χειρότερα ἀπὸ ὅλους καὶ τέτοια ποὺ οὐδέποτε προηγουμένως ἔπαθον. "Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν ἦσαν ἱκανὰ ν' ἀποδείξουν καὶ εἰς τοὺς πάρα πολὺ ἀνοήτους καὶ φειλονίκους καὶ ἐκεῖνα ποὺ θὰ συμβοῦν κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν του.

Θὰ τοὺς ἐρωτήσωμεν λοιπὸν. Ἀπέστειλε προφήτας καὶ σοφοὺς; τοὺς ἐφόνευσαν μέσα εἰς τὰς συναγωγάς; ἐρημώθη ὁ οἶκος των; συνέβησαν ὅλαι ἐκεῖναι αἱ τιμωρίαι κατὰ τὴν γενεὰν ἐκείνην; Εἶναι φανερὸν ὅτι συνέβησαν καὶ ὅτι κανεῖς δὲν θὰ φέρῃ ἀντίρρῃσιν. "Ὅπως λοιπὸν συνέβησαν ὅλα αὐτά, ἔτσι θὰ συμβοῦν καὶ ἐκεῖνα καὶ ὅπωςδήποτε θὰ ὑποκύψουν τότε καὶ αὐτοί. Ἄλλ' ὅμως ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν των αὐτὴν δὲν θὰ ἔχουν κανένα ὄφελος πρὸς ἀπολογίαν, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια δὲν θὰ ὑπάρξῃ ὄφελος οὔτε εἰς ἐκείνους ποὺ θὰ μετανοοῦν τότε διὰ τὴν ζωὴν των. Διὰ τοῦτο ὅσον εἶναι καιρὸς, ἃς πράττωμεν καλὰ ἔργα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι δὲν ὠφελοῦνται εἰς τίποτε πλέον ἀπὸ τὸ νὰ τὸν γνωρίσουν τότε, ἔτσι οὔτε καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ἐὰν μετανοήσωμεν τότε διὰ τὴν πονηρίαν μας. Διότι οὔτε εἰς τὸν κυβερνήτην τοῦ πλοίου δὲν μένει τίποτε πλέον, ὅταν ἡ θάλασσα καταβυθίσῃ τὸ πλοῖον τοῦ ἐξ αἰτίας τῆς ὀκνηρίας του, οὔτε εἰς τὸν ἱατρόν, ὅταν ἀποθάνῃ ὁ ἀσθενής, ἀλλὰ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς πρέπει πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος νὰ σκέπτεται τὰ πάντα καὶ νὰ ἐνεργῇ καταλλήλως, ὥστε

δύνω περιπεσεῖν, μηδὲ αἰσχύνῃ· μετὰ δὲ ταῦτα πάντα ἀ-
νόνητα.

Καὶ ἡμεῖς τοίνυν ἕως ἄν ὦμεν ἐν τῇ νόσῳ καὶ ἰα-
τροὺς παρακαλῶμεν καὶ χρήματα ἀναλίσκωμεν καὶ σπου-
δὴν διηνεκῇ εἰσφέρωμεν, ἵνα ἀνασιάντες ἀπὸ τῆς κακίας,
5 ὑγιεῖς ἐντεῦθεν ἀπέλθωμεν. Καὶ ὅσῃν περὶ τοὺς δούλους
τοὺς ἡμετέρους ποιούμεθα πρόνοιαν, διὰν αὐτῶν τὰ σώ-
ματα κάμνῃ, τοσαύτην περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπιδειξώμεθα, τῆς
ψυχῆς ἡμῶν νοσοῦσης. Καίτοι τῶν οἰκειῶν ἡμεῖς ἐγγύτεροι
10 ἑαυτοῖς, καὶ τῶν σωμάτων τῶν ἐκείνων αἱ ψυχαὶ ἀναγ-
καιότεραι, ἀλλ' ὅμως ἀγαπητόν, καὶ τὴν ἴσῃν γοῦν σπουδὴν
εἰσενέγκωμεν. Ἄν γὰρ μὴ νῦν τοῦτο πράξωμεν, ἀπελθόν-
τας λοιπὸν οὐδὲν ἔνι καρπώσασθαι εἰς ἀπολογίας λόγον.

4. Καὶ τίς οὕτως ἄθλιος, φησὶν, ὥς μηδὲ τοσαύτην ἐπιδεί-
15 κνυθαι πρόνοιαν; Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ θαυμαστόν, ὅτι οὕτως
ἐσμέν ἄτιμοι παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ὥς καὶ τῶν οἰκειῶν μᾶλλον
δαυτῶν καταφρονεῖν. Τῶν μὲν γὰρ οἰκειῶν πυρετιόντων, καὶ
ἰατροὺς καλοῦμεν καὶ οἰκίαν ἀφορίζομεν, καὶ τοῖς νόμοις
πείδεσθαι τῆς τέχνης ἐκείνης καταναγκάζομεν καὶ ἀμελου-
20 μένων τούτων, χαλεποὶ τε αὐτοῖς γινόμεθα καὶ φύλακας
παρακαθιστιῶμεν, τοὺς οὐδὲ βουλομένοις αὐτοῖς τὴν οἰκίαν
πληροῦν ἐπιθυμίαν ἐπιτρέποντας· καὶ εἴπωσιν οἱ ἐπιμελό-
μενοι τούτων, φάρμακα δεῖν πολλῆς κατασκευασθῆναι τιμῆς,
εἴκομεν· καὶ ὅτι οὖν ἐπιτάξωσι, πειθόμεθα, καὶ μισθοὺς αὐ-
25 τοῖς τῶν προσιταγμάτων τούτων τελοῦμεν. Ὅταν δὲ ἡμεῖς
κάμνωμεν - μᾶλλον δὲ οὐκ ἔστιν ὅτι οὐ κάμνομεν - οὐδὲ
ἰατρὸν εἰσάγομεν, οὐ χρήματα ἀναλίσκομεν, ἀλλ' ὥσπερ δη-

νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς κανένα κίνδυνον καὶ εἰς καμμίαν αἰσχύνῃ· μετὰ τὴν καταστροφὴν ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνώφελα.

Καὶ ἡμεῖς λοιπόν, ὅσον χρόνον εἴμεθα ἀσθενεῖς τότε καὶ ἰατροὺς προσκαλοῦμεν καὶ χρήματα ἐξοδεύομεν καὶ φροντίδα διαρκῇ καταβάλλομεν, ὥστε ἀφοῦ θεραπευθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν μας, νὰ φύγωμεν ὑγιεῖς ἀπὸ ἐδῶ. Καὶ ὅσῃν φροντίδα καταβάλλομεν διὰ τοὺς δούλους μας, ὅταν ἄρρωσταίνουν τὰ σώματά των, τόσῃν φροντίδα ἅς δεῖξωμεν καὶ διὰ τοὺς ἰδίους τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅταν ἀσθενῇ ἡ ψυχὴ μας. Καὶ μολονότι βέβαια ἡμεῖς εὐρισκόμεθα πλησιέστερον πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς μας, παρὰ πρὸς τοὺς ὑπηρέτας μας, καὶ αἱ ψυχαὶ μας εἶναι ἀναγκαιότεραι ἀπὸ τὰ σώματα ἐκείνων, ἀλλ' ὅμως εὐχάριστον θὰ εἶναι νὰ δεῖξωμεν ἔστω καὶ ἴσῃν τουλάχιστον φροντίδα. Διότι, ἂν δὲ κάνωμεν τώρα αὐτό, ὅταν φύγωμεν πλέον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὐρωμεν κανένα λόγον διὰ νὰ δικαιολογηθῶμεν.

4. Καὶ ποῖος εἶναι τόσον ἄθλιος, θὰ εἴπῃ κάποιος, ὥστε νὰ μὴ δείχνῃ οὔτε τόσῃν τουλάχιστον φροντίδα; Πράγματι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξιοθαύμαστον, ὅτι δείχνομεν τόσῃν περιφρόνησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, ὥστε νὰ περιφρονοῦμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας μας. Διότι, ὅταν οἱ ὑπηρέται μας πάσχουν ἀπὸ πυρετόν, καὶ ἰατροὺς καλοῦμεν καὶ τὴν οἰκίαν κλείομεν καὶ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς νόμους τῆς ἱατρικῆς τέχνης, καὶ ὅταν ἐκεῖνοι δὲν φροντίζουν καὶ γινόμεθα αὐστηροὶ πρὸς αὐτοὺς καὶ τοποθετοῦμεν πλησίον των φύλακας, ποὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ κάνουν αὐτὸ ποὺ θέλουν αὐτοί. Καὶ ἂν εἴποῦν αὐτοὶ ποὺ τοὺς φροντίζουν, ὅτι χρειάζεται νὰ κατασκευασθοῦν φάρμακα μεγάλης ἀξίας, τὸ κάνομεν καὶ ὅποιαδήποτε ἐντολὴν δώσουν, τὴν ἐκτελοῦμεν καὶ πληρώνομεν εἰς αὐτοὺς μισθοὺς διὰ τὰς ἐντολάς των αὐτάς. Ὅταν ὅμως ἀσθενῶμεν ἡμεῖς, μᾶλλον δὲ δὲν ὑπάρχει στιγμή ποὺ νὰ μὴ εἴμεθα ἀσθενεῖς, οὔτε ἰατρὸν φέρομεν, οὔτε χρήματα ἐξοδεύομεν, ἀλλ' ὥσῃν νὰ εἶναι ἄρρωστος κάποιος δῆμιος

μίλου τινὸς καὶ ἐχθροῦ καὶ πολεμίου κειμένου, οὕτω τῆς ψυχῆς ἀμελοῦμεν. Καὶ ταῦτα λέγω, οὐκ ἐγκαλῶν τῇ θεραπείᾳ τῇ περὶ τοὺς οἰκέτας, ἀλλ' ἀξιῶν καὶ ισοαύτην τῆς ψυχῆς τῆς ἡμετέρας ποιήσασθαι ἐπιμέλειαν.

- 5 Καὶ πῶς ἂν ποιησαίμεθα; φησὶν. Ἐπίδειξον αὐτὴν Παύλῳ νοσοῦσαν· εἰσάγαγε Ματθαῖον· παρακάθισον Ἰωάννην. Ἄκουσον παρ' αὐτῶν τί δεῖ ποιεῖν τὸν οὕτω κάμνοντα· πάντως ἐροῦσι, καὶ οὐκ ἀποκρύφονται. Ἀλλ' οὐ προσέχει, τῷ πυρετῷ κατεχομένη; Κατανάγκασον αὐτὴν οὐ καὶ τὸ λογι-
- 10 κὸν αὐτῆς διέγειρον. Εἰσάγαγε τοὺς προφήτας. Οὐκ ἔστι χρήματα τοῖς ἰατροῖς καταθεῖναι τοῖσι; οὔτε γὰρ αὐτοὶ μισθὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀπαιτοῦσιν, οὔτε ὑπὲρ φαρμάκων, ὧν κατασκευάζουσιν, οὐκ εἰς ἀνάγκην σε δαπάνης ἐμβάλλουσι, πλὴν τῆς ἐλεημοσύνης· ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ καὶ προσδιδό-
- 15 σιν· οἷον, διὰν κελεύωσι σωφρονῆσαι, ἀπαλλάττουσί σε ἀκαίρων καὶ αἰόπων ἀναλωμάτων· διὰν ἀπέχεσθαι μέθης, εὐπορώτερόν σε ποιοῦσιν.

- Εἶδες ἰατρῶν τέχνην, μετὰ ὑγείας καὶ χρήματα παρεχόντων; Παρακάθισον τοίνυν αὐτοῖς, καὶ μάθε παρ' αὐ-
- 20 τῶν τοῦ νοσήματός σου τὴν φύσιν. Οἷον, ἐρᾷς χρημάτων πολλάκις καὶ πλεονεξίας, ὥσπερ οἱ πυρετίτινες ψυχροῦ; Ἄκουσον γοῦν τί παραινοῦσιν. Ὡσπερ γὰρ ὁ ἰατρὸς σοὶ φησιν· εἰ ἂν χάριση τῇ ἐπιθυμίᾳ, ἀπολῇ, καὶ τὸ καὶ τὸ ὑποστήσῃ· οὕτω καὶ Παῦλος· «οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν, ἐπι-
- 25 πουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου καὶ ἐπιθυ-

καὶ ἐχθρὸς καὶ ἀντίπαλός μας, τέτοιαν ἀδιαφορίαν δείκνυμεν διὰ τὴν ψυχὴν μας. Καὶ αὐτὰ τὰ λέγω ὅχι διὰ νὰ κατηγορήσω τὴν φροντίδα ποὺ καταβάλλεται διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ὑπηρετῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ ζητήσω νὰ δείξετε ἔστω καὶ τόσῃ φροντίδι καὶ διὰ τὴν ψυχὴν μας.

Καὶ πῶς θὰ ἡμπορέσωμεν, θὰ εἴπῃ κάποιος, νὰ τὸ κάνωμεν αὐτό; Δεῖξε τὴν ἀσθενῆ ψυχὴν σου εἰς τὸν Παῦλον, φέρε ὡς ἱατρὸν τὸν Ματθαῖον, κάθισε δίπλα εἰς τὸν Ἰωάννην. Ἄκουσε ἀπὸ αὐτοὺς τί πρέπει νὰ κάμνῃ αὐτὸς ποὺ πάσχει ἀπὸ τέτοιαν ἀσθένειαν· ὅπωςδήποτε θὰ σοῦ τὸ εἰποῦν καὶ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀποκρύψουν. Διότι βέβαια δὲν ἀπέθανον, ἀλλὰ ζοῦν καὶ ὁμιλοῦν. Ἀλλὰ δὲν προσέχει ἡ ψυχὴ σου, ἐπεὶδὴ κατέχεται ἀπὸ τὸν πυρετόν; Κατανάγκασέ τὴν σὺ καὶ διέγειρε τὸ λογικόν της. Φέρε ἐμπρὸς της τοὺς προφήτας. Δὲν χρειάζεται νὰ πληρώσῃς χρήματα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἱατρούς, διότι οὔτε οἱ ἴδιοι ζητοῦν μισθὸν διὰ τὸν ἑαυτὸν των, οὔτε διὰ τὰ φάρμακα ποὺ κατασκευάζουν· δὲν σὲ ἐξαναγκάζουν νὰ κάνῃς ἄλλας δαπάνας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην· ὡς πρὸς τὰ ἄλλα δὲ καὶ αὐξάνουν τὰ κέρδη σου, ὅπως ὅταν σὲ παραγγέλουν νὰ δείξῃς σωφροσύνην σὲ ἀπαλλάσσουν ἀπὸ περιττὰ καὶ παράλογα ἔξοδα, ὅταν σὲ παραγγέλλουν νὰ ἀπέχῃς ἀπὸ τὴν μέθην, σὲ κάνουν πλουσιώτερον.

Εἶδες τέχνην ἱατρῶν, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν ὑγείαν παρέχουν καὶ χρήματα; Κάθισε λοιπὸν δίπλα των καὶ μάθε ἀπὸ αὐτοὺς τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας σου. Ἐπὶ παραδείγματι, ἀγαπᾷς πολλὰς φορὰς ὑπερβολικὰ τὰ χρήματα καὶ τὴν πλεονεξίαν, ὅπως ἀκριβῶς ἀγαποῦν τὸ κρῦο αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸν πυρετόν; Ἄκουσε λοιπὸν τί συμβουλίην δίδουν. Διότι σοῦ ὁμιλοῦν ὅπως ἀκριβῶς σὲ συμβουλεύει ὁ ἱατρός· Ἐὰν ὑποκύψῃς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν θὰ καταστραφῇς καὶ θὰ πάθῃς αὐτὸ καὶ αὐτό, ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος. «Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ πλουτίσουν, πίπτουν εἰς πειρασμὸν καὶ εἰς τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου καὶ εἰς ἐπιθυμίας ἀνοήτους καὶ βλαβερὰς

μίας ἀνοήτους καὶ θλαθεράς, αἵτινες θυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν».

Ἄλλ' ἀκαριτέρητος εἶ; Ἄκουσον αὐτοῦ λέγοντος· «ἔτι μικρόν, ὃ ἐρχόμενος ἤξει, καὶ οὐ χρονιεῖ»· «ὁ Κύριος ἐγγύς·
 5 μηδὲν μεριμνᾷτε». Καὶ πάλιν· «παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου». Οὐδὲ γὰρ ἐπιτάττει μόνον, ἀλλὰ καὶ παραμυθεῖται, ὡς ἱατρός. Καὶ ὥσπερ ἐκεῖνοι ἀντὶ ψυχρῶν ἔτερά τινα ἐπινοοῦσιν, οὕτω καὶ οὗτος μετοχετεύει τὴν ἐπιθυμίαν. Βούλει πλουτεῖν; φηοῖν. Ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς. Ἐπιθυμεῖς
 10 θησαυρίζειν; Οὐδὲν κωλύω· μόνον ἐν οὐρανοῖς. Καὶ ὥσπερ ὁ ἱατρός λέγει, διὲ τὸ ψυχρὸν θλαθερὸν δόδουσι, νεύροις, ὀσιέοις, οὕτω καὶ αὐτός, συνιομώτερον μὲν, ἅτε βραχυλογίας ἐπιμελούμενος, σαφέστερον δὲ πολλῶ καὶ δυνατώτερον· «ρίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἡ φιλαργυρία», φησί. Τίτι οὖν
 15 δεῖ χρήσασθαι; Λέγει καὶ τοῦτο· τῇ ἀνταρκεῖα ἀντὶ πλεονεξίας. «Ἔσθι γὰρ πορισμὸς μέγας», φηοῖν, «ἢ ἀντάρκεια μετ' εὐσεβείας». Εἰ δὲ δυσανασχετεῖς καὶ πλειόνων ἐπιθυμεῖς καὶ οὕτω χωρεῖς ῥῖπαι τὰ περιττὰ πάντα, λέγει καὶ τῷ οὕτως ἀρρώστω, καὶ τούτοις πῶς χρήσασθαι δεῖ. «Ἰνα
 20 οἱ χαίροντες ἐπὶ κτήμασιν, ὡς μὴ χαίροντες ὦσιν· καὶ οἱ ἔχοντες ὡς μὴ κατέχοντες· καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὡς μὴ καταχρώμενοι».

Εἶδες οἷα ἐπιτάττει; Βούλει καὶ ἕτερον ἐπεισαγάγω τοῦτω ἱατρὸν; Ἐμοιγε δοκεῖ. Οὐδὲ γὰρ εἰσιν οὗτοι οἱ ἱατροὶ
 25 καθάπερ οἱ τῶν σωμάτων, οἱ πολλάκις ἀντιφιλοτιμούμενοι ἀλλήλοις κατέδυσαν τὸν ἀρρωστοῦντα. Ἄλλ' οὐχ οὗτοι πρὸς

9. Α' Τμ. 6, 9.

10. Ἐδρ. 10, 87.

11. Φιλ. 4, 5.

12. Α' Κορ. 7, 31.

13. Α' Τμ. 6, 10.

14. Α' Τμ. 6, 6.

15. Α' Κορ. 7, 30-31.

ποὺ βυθίζουσιν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν ἀπώλειαν»⁹.

Ἄλλὰ δὲν ἔχεις ὑπομονήν; Ἄκουσε τὸν ἴδιον ποὺ λέγει· «Ἀκόμη ὀλίγον καὶ ὁ ἐρχόμενος θὰ ἔλθῃ καὶ δὲν θὰ ἀρχήσῃ»¹⁰. «Ὁ Κύριος εἶναι πλησίον· μὴ μεριμνᾶτε διὰ τίποτε»¹¹. Καὶ πάλιν· «Παρέρχεται τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου αὐτοῦ»¹². Καὶ δὲν σὲ παραγγέλλει μόνον, ἀλλὰ καὶ σὲ παρηγορεῖ ὅπως ὁ ἰατρός. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ἀντὶ ψυχρῶν ἐπινκοῦν καὶ δίδουν εἰς τὸν ἀσθενῆ ὠρισμένα ἄλλα, ἔτσι καὶ αὐτὸς μεταφέρει ἄλλοῦ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Θέλεις λέγει νὰ πλουτῇς; Πλούτισε εἰς ἔργα ἀγαθὰ. Ἐπιθυμεῖς νὰ θησαυρίζῃς; Δὲν σὲ ἐμποδίζω καθόλου· μόνον ὅμως θησαυρίζε εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἰατρός λέγει ὅτι τὸ ψυχρὸν εἶναι βλαβερὸν εἰς τὰ δόντια, εἰς τὰ νεῦρα, εἰς τὰ ὀστέα, ἔτσι καὶ αὐτός, συντομώτερα μὲν, ἐπειδὴ φροντίζει διὰ τὴν βραχυλογίαν, σαφέστερα ὅμως καὶ πολὺ πῶς δυνατὰ· διότι λέγει· «Ρίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία»¹³. Πῶς λοιπὸν θὰ τὴν καταπολεμήσῃς; σοῦ τὸ λέγει καὶ αὐτὸ ὁ Παῦλος· μὲ τὴν αὐτάρκειαν ἀντὶ τῆς πλεονεξίας. Διότι, λέγει, «Εἶναι μέγαλο κέρδος ἢ αὐτάρκεια μαζὶ μὲ τὴν εὐσέβειαν»¹⁴. Ἐὰν ὅμως δυσανασχετῇς καὶ ἐπιθυμῇς περισσότερα καὶ δὲν ἡμπορῇς ἀκόμη νὰ ἀπορρίψῃς ὅλα τὰ περιττά, λέγει καὶ εἰς αὐτὸν ποὺ πάσχει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρρώστιαν πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν· «Ὡστε καὶ αὐτοὶ ποὺ καίρονται διὰ τὰ κτήματά των, νὰ φαίνωνται ὥσάν νὰ μὴ καίρωνται, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ὥσάν νὰ μὴ εἶναι κάτοχοι αὐτῶν, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν κόσμον, νὰ μὴ διαπράττουν καταχρήσεις»¹⁵.

Εἶδες τί εἶδους ἐντολὰς δίδει; Θέλεις νὰ φέρω εἰς αὐτὸν τὸν ἀσθενῆ καὶ ἄλλον ἰατρόν; Ἐγὼ νομίζω ὅτι χρειάζεται. Διότι δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἱατροί, ὅπως οἱ ἱατροὶ τῶν σωματίων, οἱ ὅποιοι πολλὰς φορὰς ἀπὸ ἀντιζηλίαν μεταξὺ τῶν ὡδήγησαν εἰς τὸν θάνατον τὸν ἄρρωστον. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο μὲ αὐτούς· διότι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν

γὰρ τὴν τῶν καμνόντων ὑγείαν, οὐ πρὸς τὴν οἰκείαν δρῶσι φιλοτιμίαν. Μὴ τοίνυν αὐτῶν δεισῆς τὸ πλῆθος· εἰς ἐν ἅ-
 πασι φθέγγεται διδάσκαλος ὁ Χριστός.

5. "Ὁρα γοῦν εἰσελθόντα πάλιν ἔτερον καὶ χαλεπὰ λέγον-
 5 τα περὶ τοῦ νοσήματος τούτου· μᾶλλον δὲ τὸν διδάσκαλον δι'
 αὐτοῦ· «Οὐ δύνασθε γὰρ Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ». Ναί,
 φησί· καὶ πῶς ταῦτα ἔσται; πῶς τῆς ἐπιθυμίας παυσόμεθα;
 Ἐντεῦθεν καὶ τοῦτο ἔστι μαθεῖν. Καὶ πῶς εἰσόμεθα; Ἀ-
 10 κολουσομεν αὐτοῦ καὶ τοῦτο λέγοντος· «Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν
 10 θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει,
 καὶ ὅπου κλέπται διορύττουσι καὶ κλέπουσιν». Εἶδες πῶς
 ἀπὸ τοῦ τόπου, ἀπὸ τῶν λυμαινομένων, ἀπάγει τῆς ἐπιθυμίας
 ταύτης τῆς ἐνιαυθα, καὶ προσηλοῖ τῷ οὐρανῷ, ὅπου πάντα
 ἀνάλωτα; Ἄν γάρ, φησι, μεταθῆτε τὸν πλοῦτον ἐκεῖ, ὅπου
 15 οὔτε σῆς, οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, οὔτε κλέπται διορύττουσι
 καὶ κλέπουσιν, καὶ ταύτην ἀποκρούσεσθε τὴν νόσον, καὶ τὴν
 ψυχὴν ἐν μεγίστῃ κατασίησετε εὐπορίᾳ.

Μετὰ δὲ τῶν εἰρημένων καὶ παράδειγμα εἰς μέσον
 ἄγει, σὲ σωφρονίζων. Καὶ καθάπερ ὁ Ιαίρὸς, φοβῶν τὸν
 20 ἄρρωστον, φησὶν, διὲ δὲ εἶνα ψυχρῷ χρησάμενος ἀπώλει, οὐ-
 τῶ καὶ αὐτὸς εἰσάγει τὸν πλούσιον, κάμνοντα μὲν, καὶ
 ἐπιθυμοῦντα ζωῆς καὶ ὑγείας, οὐ δυνάμενον δὲ ἐπιτυχεῖν,
 διὰ τὸ πλεονεξίας ἐφίεσθαι, ἀλλ' ἀπιόντα κενόν. Καὶ μετὰ
 τοῦτον ἑτερόν σοι δείκνυσιν πάλιν ἕτερος εὐαγγελιστῆς, τὸν
 25 ἀποτηγανιζόμενον, καὶ οὐδὲ σιογόνοος ὄντα κύριον. Εἶτα
 δεικνὺς διὲ εὐκόλα τὰ ἐπιτάγματα, φησὶν, «ἐμβλέψατε εἰς
 τὰ πειρινὰ τοῦ οὐρανοῦ». Συγκαταθαικὸς δὲ ὦν, οὐδὲ τοῖς

16. Ματθ. 6, 24.

17. Ματθ. 6, 19.

18. Ματθ. 19, 16.

19. Λουκᾶ 16, 24.

20. Ματθ. 6, 26.

ὑγείαν τῶν ἁρρώστων καὶ δὲν ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἰδικήν των φιλοδοξίαν. Μὴ φοβηθῆς λοιπὸν τὸ πλῆθος αὐτῶν· ἔνας διδάσκαλος ὁμιλεῖ διὰ μέσου ὄλων αὐτῶν, ὁ Χριστός.

5. Πρόσσεχε λοιπὸν καὶ ἄλλον πάλιν ποῦ εἰσέρχεται καὶ ποῦ λέγει αὐστηρὰ λόγια δι' αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, μᾶλλον δὲ τὸν διδάσκαλον ποῦ ὁμιλεῖ δι' αὐτοῦ· «Διότι δὲν ἤμπορεῖτε νὰ δουλεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Μαμωνᾶν»¹⁶. Ναὶ λέγει, καὶ πῶς θὰ γίνουν αὐτά; πῶς θὰ σταματήσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν; Ἐπὶ τὸν ἴδιον θὰ τὸ μάθωμεν καὶ αὐτό. Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθωμεν; Ἦκουσε αὐτὸν ποῦ τὸ λέγει καὶ αὐτό. «Μὴ θησαυρίζετε διὰ τοὺς ἑαυτοὺς σας θησαυροὺς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅπου ὁ σκόρος καὶ ἡ φθορὰ τοὺς καταστρέφουν, καὶ ὅπου οἱ κλέπται κάνουν διαρρήξεις καὶ τοὺς κλέπτουν»¹⁷. Εἶδες πῶς ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποῦ καταστρέφουν ἀπομακρύνει τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν προσηλώνει εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου ὅλα εἶναι ἄφθαρτα; Διότι, λέγει, ἂν μεταθέσετε τὸν πλοῦτον σας ἐκεῖ, ὅπου οὔτε ὁ σκόρος, οὔτε ἡ φθορὰ τὸν καταστρέφουν, οὔτε κλέπται κάνουν διαρρήξεις καὶ τὸν κλέπτουν, καὶ θ' ἀποκρούσετε αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τὴν ψυχὴν θὰ κάνετε πάρα πολὺ πλούσιαν.

Μαζὶ μὲ τοὺς λόγους τοῦ ἀναφέρει καὶ παράδειγμα διὰ νὰ σὲ σωφρονίσῃ. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἱατρὸς διὰ νὰ φοβίσῃ τὸν ἄρρωστον, λέγει, ὅτι ὁ τάδε ἐκρησιμοποίησε κάτι τὸ κρῦο καὶ ἀπέθανεν ἔτσι καὶ αὐτὸς ἀναφέρει τὸν πλούσιον¹⁸, ποῦ εἶναι μὲν ἄρρωστοι καὶ ἐπιθυμεῖ ζωὴν αἰώνιον καὶ ὑγείαν, ἀλλὰ δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὰ ἐπιτύχῃ, διότι εἶναι κυριευμένος ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν καὶ φεύγει ἀπὸ τὸν κόσμον χωρὶς αὐτά. Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν σοῦ παρουσιάζει καὶ πάλιν ἄλλον ἄλλος εὐαγγελιστῆς¹⁹, αὐτὸν ποῦ κατακαίγεται εἰς τὴν κόλασιν καὶ ποῦ δὲν εἶναι κάτοχος οὔτε σταγόνας νεροῦ. Ἐπειτα, θέλων νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι εὐκόλα τὰ προστάγματά του, λέγει· «Ρίψατε τὸ βλέμμα σας εἰς τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ»²⁰. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι συγκαταβατικός,

πλουτουῦντας ἀπογινώσκειν ἀφίησι. «Τὰ γὰρ παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατα, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ», φησί. Καὶ γὰρ πλούσιος ἦς, δύναταί σε θεραπεῦσαι ὁ Ιατρός. Οὐδὲ γὰρ τὸ πλουτεῖν ἀνέιλεν, ἀλλὰ τὸ δοῦλον εἶναι χρημάτων καὶ πλεονεξίας ἐρασιήν.

Πῶς οὖν δυνατὸν τὸν πλουτουῦντα σωθῆναι; Κοινὰ τὰ ὄντα τοῖς δεομένοις κεκτημένον, οἷος ἦν ὁ Ἰώβ, καὶ τὴν τοῦ πλείονος ἐπιθυμίαν ἐξορίζοντα ἀπὸ τῆς ψυχῆς, καὶ οὐδαμοῦ τὴν χρεῖαν ὑπερβαίνοντα τὴν ἀναγκαίαν. Δείκνυσθαι σοι μετὰ τούτων καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν τελώνην, τὸν σφόδρα κατεχόμενον τῷ πυρετῷ τῆς πλεονεξίας, ταχέως ἀπαλλαγέντα. Τί γὰρ τελώνου καπηλικώτερον; ἀλλ' ὅμως γέγονεν ἀκτιήμων ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τοῦ πείθεσθαι τοῖς τοῦ Ιατροῦ νόμοις. Καὶ γὰρ τοὺς μαθητὰς τοιούτους ἔχει, ταῦτα νοσήσαντας τὰ νοσήματα ἅπερ ἡμεῖς, καὶ ὑγιάναντας ταχέως. Καὶ ἕκαστον αὐτῶν ἡμῖν δείκνυσιν, ὥστε μὴ ἀπογνῶναι. Ὅρα γοῦν τὸν τελώνην τοῦτον. Σκόπει πάλιν ἕτερον ἀρχιτελώνην, ὃς τειραπλασίονα μὲν ὑπέσχετο δώσειν, ὑπὲρ ὧν ἤρπασε, τὰ δὲ ἡμίση πάντων ὧν ἐκέκμητο, ὥστε ὑποδέξασθαι τὸν Ἰησοῦν.

Ἀλλ' ἐκκαίῃ σὺ καὶ σφόδρα ἐπιθυμεῖς χρημάτων; Ἐχε τὰ πάντων ἀντὶ τῶν σῶν. Καὶ γὰρ πλειοκτίας ἀνοίγων σοι κατὰ τὴν οἰκουμένην. «Ὅς γὰρ ἀφῆκε πατέρα ἢ μητέρα ἢ ἀγροὺς ἢ οἰκίαν, ἐκαιονταπλασίονα λήψεται». Οὕτως οὐχὶ πλείονων ἀπολαύσεις μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ χαλεπὸν τοῦτο δίψος ἀναιρήσεις παντάπασι, καὶ οἷσιν πάντα ραδίως, σὺ μόνον τῶν πλείονων οὐκ ἐφιέμενος, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀναγκαίων πολλάκις. Οὕτως ὁ Παῦλος πεινᾷ καὶ σεμνύνεται μᾶλλον, ἢ διε ἡσθιεν. Ἐπεὶ καὶ ἀθλητὴς ἀγωνι-

21. Λουκᾶ 18, 27.

22. Λουκᾶ 5, 27ῆ.

23. Λουκᾶ 19, 8.

24. Ματθ. 19, 29.

25. Φιλίπ. 4, 11.

οὔτε τοὺς πλουσίους ἀφήνει εἰς τὴν ἀπόγνωσιν· διότι λέγει· «Τὰ ἀδύνατα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν Θεόν»²¹. Καὶ ἂν ἀκόμη λοιπὸν εἶσαι πλούσιος ἤμπορεῖ νὰ σὲ θεραπεύσῃ ὁ ἰατρός. Οὔτε βέβαια ἀπηγόρευσε τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ μόνον τὸ νὰ εἶναι κανεὶς δοῦλος τῶν χρημάτων, καὶ ἐραστὴς τῆς πλεονεξίας.

Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ ὁ πλούσιος; Μὲ τὸ νὰ χρησιμοποιοῖ ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἀγαθὰ του μὲ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκην, ὅπως δηλαδὴ ἦτο ὁ Ἰωβ, νὰ ἐκριζώνῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν του τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πλεονεξίας καὶ εἰς καμμίαν περίπτωσιν νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὰ ἀναγκαῖα. Σοῦ δείχνει μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ ἐκείνον τὸν τελώνην²² ποὺ κατείχετο εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν ἀπὸ τὸν πυρετὸν τῆς πλεονεξίας καὶ ποὺ ἀπηλλάγη ἀμέσως ἀπὸ αὐτὴν. Διότι τί ἦτο περισσότερον ἐκμεταλλευτικὸν ἀπὸ τὸν τελώνην; ἀλλ' ὅμως ἐγενεν ἄνθρωπος ἀκτήμων, ἐπειδὴ ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ ἱατροῦ. Καθ' ὅσον καὶ οἱ μαθηταί του τέτοιοι ἦσαν, ἔπασχον ἀπὸ τὰ ἴδια νοσήματα ποὺ πάσχομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐθεραπεύθησαν ἀμέσως. Καὶ τὸν καθένα ἀπὸ αὐτοὺς μᾶς τὸν παρουσιάζει ὥστε νὰ μὴ καταλαμβάνεμεθα ἀπὸ ἀπόγνωσιν. Πρόσεχε λοιπὸν αὐτὸν τὸν τελώνην. Σκέψου πάλιν καὶ ἄλλον ἀρχιτελώνην²³ ὁ ὁποῖος ὑπέσχετο νὰ δώσῃ τερταπλάσια δι' ὅσα ἤρπασε, καὶ τὰ ἡμίση ἀπὸ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, ὥστε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἀλλὰ μήπως φλέγεσαι καὶ ἐπιθυμεῖς ὑπερβολικὰ τὰ χρήματα; Ἐξε ἀντὶ τῶν ἰδικῶν σου τὰ χρήματα ὧλων. Καθ' ὅσον περισσότερα ἀπὸ ὅσα ζητεῖς σοῦ δίδω, λέγει, ἀνοίγων ἔμπροσθέν σου τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων ὅλης τῆς οἰκουμένης. «Διότι ὅποιος ἐγκατέλειψε πατέρα ἢ μητέρα ἢ ἀγροὺς ἢ οἰκίαν, θὰ λάβῃ ἑκατονταπλάσια»²⁴. Ἔτσι ὄχι μόνον θὰ ἀπολαύσῃς περισσότερα, ἀλλὰ πολλὰς φορὰς οὔτε καὶ τὰ ἀναγκαῖα. Ἔτσι ὁ Παῦλος ἐπεινοῦσε²⁵ καὶ ὑπερηφανεύετο περισσότερον δι' αὐτό, παρὰ ὅταν ἔτρωγε. Διότι καὶ

ζόμενος καὶ στεφανούμενος, οὐκ ἂν ἔλοιτο καταλῦσαι καὶ εἶ-
 ναι ἐν ρασιώνῃ· καὶ ἔμπορος τῶν ἐν θαλάττῃ πόρων ἀφά-
 μενος, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειεν ἐν ἀργίᾳ εἶναι λοιπόν. Καὶ ἡ-
 μεῖς τοίνυν, ἂν γευσώμεθα ὥς χρὴ τῶν καρπῶν τῶν πνευ-
 5 ματικῶν, λοιπὸν οὐδὲ ἡγησόμεθά τι τὰ παρόντια εἶναι, καθά-
 περ τινὲ μέθῃ καλλίστῃ τῇ τῶν μελλόντων ἐπιθυμίᾳ ἁλόντες.

Γευσώμεθα τοίνυν, ἵνα καὶ τοῦ θορύβου τῶν παρόντων
 ἀπαλλαγῶμεν καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι
 καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ
 10 δόξα καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
 αἰώνων. Ἀμήν.

ὁ ἀθλητὴς ποὺ ἀγωνίζεται καὶ στεφανοῦται δὲν θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ τρώγῃ ὑπερβολικὰ καὶ νὰ ζῇ μὲ ὀκνηρίαν· ἀλλὰ καὶ ὁ ἔμπορος ποὺ ἐδοκίμασε τὰ ἀγαθὰ τῆς θαλάσσης, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ παραμένῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἀργός. Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἂν γευθῶμεν ὅπως πρέπει τοὺς καρποὺς τοὺς πνευματικούς, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἐπιθυμήσωμεν τίποτε ἀπὸ τὰ παρόντα, κυριευθέντες ὥσάν ἀπὸ κάποιαν ὠραιοτάτην μέθην, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν.

Ἄς τὰ γευθῶμεν λοιπόν, ὥστε καὶ ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν παρόντων καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΕ'
Ματθ. 24, 1 - 15

«Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, ἐπορεύετο.
Καὶ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐπιδειῖξαι αὐτῷ
5 τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ἱεροῦ. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐ-
τοῖς· οὐ βλέπετε ταῦτα πάντα; Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
οὐ μὴ ἀφενῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ καταλυ-
θήσεται».

1. Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, ὅτι «ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔ-
10 ρημος», καὶ μυρία ἔμπροσθεν προανεφώνησεν αὐτοῖς χαί-
πά· εἶτα οἱ μαθηταὶ ταῦτα ἀκούσαντες, ὥσπερ θαυμάζοντες,
προσῆλθον ἐπιδεικνύντες τοῦ ναοῦ τὸ κάλλος, καὶ διαποροῦν-
τες εἰ ἰσοαῦτα ἀφανισθήσεται κάλλη καὶ ὕλης πολυτέλεια
καὶ τέχνης ποικιλία ἄφαιτος· οὐκέτι λοιπὸν περὶ ἐρημίας
15 ἀπλῶς αὐτοῖς διαλέγεται, ἀλλὰ παντελῇ προαναφωνεῖ τὸν
ἀφανισμόν. «Οὐ βλέπετε γὰρ ταῦτα πάντα», φησί, καὶ θαυ-
μάζετε καὶ ἐκπλήττεσθε; Οὐ μὴ μείνη λίθος ἐπὶ λίθον.
Πῶς οὖν ἔμεινε; φησί. Καὶ τί τοῦτο; Οὐδὲ γὰρ οὕτω διέ-
πесен ἢ ἀπόφασις. Ἡ γὰρ τὴν ἐρημίαν ἐνδεικνύμενος τὴν
20 παντελῇ, ταῦτα ἔλεγεν, ἥ καὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἔνθα ἦν.
Ἔσει γὰρ αὐτοῦ μέρη μέχρι τῶν θεμελίων ἡφανισμένα.
Μετὰ δὲ τούτων κάκεινο εἵπομεν, ὅτι ἐκ τῶν γεγεννημέ-
νων καὶ περὶ τῶν λειψάνων καὶ τοὺς σφόδρα φιλονεικοῦν-
τας δεῖ πείθεσθαι, ὡς τέλειον ἀπολουμένων.
25 «Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν, προσ-
ῆλθον οἱ μαθηταὶ καὶ ἰδὶαν, λέγοντες· εἰπὲ ἡμῖν, πότε

ΟΜΙΛΙΑ ΟΕ'
Ματθ. 24, 1 - 15

«Καὶ ἀφοῦ ἐξηλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ ναόν, ἀπεμακρύνετο. Καὶ τὸν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταί του διὰ τὸ τοῦ δείξουν τὰ κτίρια τοῦ ναοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς τοὺς εἶπε· Τὰ βλέπετε ὅλα αὐτά; Ἀλήθεια οἷς λέγω, ὅτι δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ λίθος ἐπάνω εἰς λίθον πὺν τὸ μὴ κρημνισθῇ».

1. Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶπεν ὅτι «ὁ οἶκος σας θὰ ἐρημωθῇ», καὶ ἐπροφήτευσεν προηγουμένως εἰς αὐτοὺς πάρα πολλὰς συμφοράς, ἀκολουθῶς οἱ μαθηταὶ ὅταν ἤκουσαν αὐτά, ἀπὸ ἐκπληξιν μᾶλλον, τὸν ἐπλησίασαν διὰ τὸ τοῦ δείξουν τὸ κάλλος τοῦ ναοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἀποροῦσαν, ἐὰν πράγματι θὰ ἐξαφανισθοῦν τόσον ὡραῖα πράγματα καὶ πολυτελῆ ὑλικά καὶ ποικίλα ἀπερίγραπτα καλλιτεχνήματα. Δὲν τοὺς ὀμιλεῖ πλέον ἀπλῶς περὶ ἐρημώσεως, ἀλλὰ προφητεῦει ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἀφανισμόν αὐτοῦ. Διότι, λέγει, «Δὲν τὰ βλέπετε ὅλα αὐτά» καὶ τὰ θαυμάζετε καὶ μένετε κατάπληκτοι; Δὲν θὰ μείνῃ λίθος ἐπάνω εἰς λίθον. Πῶς λοιπὸν τότε, λέγει, ἔμεινε; Καὶ τί σημασίαν ἔχει αὐτό; Διότι οὔτε ἔτσι ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτος ἡ προφητεία. Διότι ἢ τὰ ἔλεγεν αὐτὰ ὑπαινισσόμενος τὴν ὀλοκληρωτικὴν καταστροφὴν, ἢ ἐννοοῦσε τὴν καταστροφὴν τοῦ τόπου ἐκείνου εἰς τὸν ὁποῖον εὕρισκετο. Διότι ὑπάρχουν μέρη τοῦ ναοῦ πὺν εἶναι ἐξηφανισμένα ἐκ θεμελίων. Μαζὶ δὲ μὲ αὐτὰ καὶ ἐκεῖνο θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ εἰποῦμεν, ὅτι ἀπὸ ὅσα συνέβησαν καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα διεσώθησαν πρέπει νὰ πείθωνται οἱ ὑπερβολικὰ ἀμφιβάλλοντες ὡσὰν νὰ ἦτο ὀλοκληρωτικὴ ἡ καταστροφὴ.

«Ἐνῷ δὲ ἐκάθητο εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταὶ του ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπαν· Εἰπέ μας,

ταῦτα ἔσται; καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;». Διὰ τοῦτο καὶ ἰδίαν προσηλθὼν, ἅτε ὑπὲρ τοιοῦτων πευσόμενοι. Καὶ γὰρ ὠδινον μαθεῖν τὴν ἡμέραν τῆς παρουσίας αὐτοῦ, διὰ τὸ σφόδρα ἐπιθυμεῖν τὴν
 5 δόξαν ἐκείνην ἰδεῖν τὴν μυρίων οὖσαν ἀγαθῶν αἰτίαν. Καὶ δύο ταῦτα ἐρωτῶσιν αὐτόν «πότε ταῦτα ἔσται», ἰουτέσιν, ἢ τοῦ ναοῦ κατασκαφή, καὶ «τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας». Ὁ δὲ Λουκᾶς ἐν φησιν εἶναι τὸ ἐρώτημα, τὸ περὶ τῶν Ἱεροσολύμων, ἅτε νομιζόντων αὐτῶν τότε καὶ τὴν παρου-
 10 σίαν αὐτοῦ εἶναι. Ὁ δὲ Μάρκος οὐδὲ πάντας αὐτοὺς φησιν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς συντελείας τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ Πέτρον καὶ Ἰωάννην, ἅτε πλείονα παρρησίαν ἔχοντας.

Τί οὖν αὐτός; «Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ. Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ
 15 Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι. Μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων. Ὅρατε, μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὐπω τὸ τέλος». Ἐπειδὴ γὰρ ὡς περὶ ἀλλοιτρίας τιμωρίας ἀκούοντες τῆς ἐπαγομένης τῇ Ἱερο-
 20 σαλῇ διεκείνιο, καὶ ὡς ἔξω θορύβων ἐσόμενοι, καὶ τὰ ἀγαθὰ μόνα ὠνειροπόλουν, καὶ αὐτίκα μάλα αὐτὰ ἀπαντή-
 σεσθαι προσεδόκων διὰ τοῦτο πάλιν αὐτοῖς χαλεπὰ προανα-
 φωνεῖ, ἐναγωνίους ποιῶν, καὶ κελεύων διπλῇ νήφειν, ὡς μήτε ὑπὸ τῆς ἀπάτης τῶν παραλογιζομένων φενακισθῆναι, μήτε ὑπὸ τῆς τυραννίδος τῶν καταληφσομένων κακῶν βια-
 25 σθῆναι. Διπλοῦς γὰρ ὁ πόλεμος, φησὶν, ἔσται, ὃ τε τῶν πλάνων, ὃ τε τῶν πολεμίων· ἀλλ' ἐκεῖνος πολλῶ χαλεπώ-

1. Λουκᾶ 21, 1.

2. Μάρκ. 13, 4.

πότε θὰ συμβοῦν αὐτά; καὶ ποῖον θὰ εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ ἔρχομοῦ σου τότε καὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου;». Διὰ τοῦτο τὸν ἐπλησίασαν ἰδιαίτερος, ἐπειδὴ ἤθελον νὰ τὸν ἐρωτήσουν δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Καθ' ὅσον μὲ ἀγωνίαν ἐζητοῦσαν νὰ μάθουν τὴν ἡμέραν τοῦ ἔρχομοῦ του ἐπειδὴ διεκατείχετο ἀπὸ τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδοῦν τὴν δόξαν ἐκείνην ποῦ εἶναι αἰτία ἀπείρων ἀγαθῶν. Καὶ διὰ δύο πράγματα τὸν ἐρωτοῦν· «Πότε θὰ συμβοῦν αὐτά», δηλαδὴ ἢ ἐκ θεμελίων καταστροφὴ τοῦ ναοῦ, καὶ «Ποῖον εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ ἔρχομοῦ σου». Ὁ Λουκᾶς ὁμοίως λέγει ὅτι ἔνα εἶναι τὸ ἐρώτημα¹, τὸ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι τότε θὰ συνέβαινε καὶ ὁ ἔρχομός του. Ὁ δὲ Μάρκος λέγει² ὅτι δὲν τὸν ἠρώτησαν ὅλοι οἱ μαθηταί του περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ μόνον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ εἶχον μεγαλυτέραν παρρησίαν.

Τί ἀπήντησε λοιπὸν ὁ Κύριος; «Προσέχετε νὰ μὴ σᾶς πλανήσῃ κάποιος. Διότι πολλοὶ θὰ ἔλθουν ἐπ' ὀνόματί μου λέγοντες· ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς θὰ πλανήσουν. Πρόκειται δὲ ν' ἀκούσετε πολέμους καὶ φήμας περὶ πολέμων. Προσέχετε, μὴ φοβηθῆτε· διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ συμβοῦν ὅλα αὐτά, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ ἀκόμη τὸ τέλος». Διότι, ἐπειδὴ εἶχον τὴν ἐντύπωσιν, ἀκούοντες περὶ τῆς τιμωρίας τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἄλλης τιμωρίας καὶ ὅτι θὰ ἦσαν αὐτοὶ ἔξω ἀπὸ τὰς ταραχὰς καὶ ὠνειροπολοῦσαν μόνον τὰ ἀγαθὰ καὶ συγχρόνως ἐπερίμεναν μὲ μεγάλην ἀγωνίαν νὰ τὰ ἀπολαύσουν. Διὰ τοῦτο πάλιν προφητεῦει πρὸς αὐτοὺς δυσάρεστα γεγονότα, ὥστε ν' αὐξήσῃ τὴν ἀγωνίαν των καὶ τοὺς παραγγέλλει νὰ ἔχουν ἐστραμμένην τὴν προσοκὴν των πρὸς δύο κατευθύνσεις, ὥστε οὔτε νὰ ἐξαπατηθοῦν ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ λόγια τῶν παραλόγων ἀνθρώπων, οὔτε νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν τυραννίδα τῶν κακῶν ποῦ θὰ ἐπέλθουν. Διότι, λέγει, θὰ εἶναι διπλὸς ὁ πόλεμος, καὶ ὁ ἐκ μέρους τῶν ἀπατεώνων καὶ ὁ ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν,

ιερὸς, αἷε ἐν συγχύσει καὶ ταραχῇ πραγμάτων, καὶ φοβου-
 μένων καὶ ταραττομένων ἀνθρώπων ἐπιτιθέμενος. Καὶ γὰρ
 πολλὴ τότε ἡ ζάλη ἦν, τῶν Ῥωμαϊκῶν ἀρχομένων ἀνθεῖν,
 καὶ πόλεων ἀλισκομένων καὶ σιτραιοπέδων καὶ ὅλων κι-
 5 νοιμένων, καὶ πολλῶν εὐκόλως πιστευομένων. Πολέμους δὲ
 τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις λέγει· οὐ γὰρ δὴ τοὺς ἔξωθεν καὶ
 πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης· τί γὰρ ἔμελεν αὐτοῖς τούτων;
 Ἄλλως δὲ οὐδὲ καινόν τι ἔμελλεν ἐρεῖν, εἰ τὰ τῆς οἰκου-
 μένης ἔλεγε πάθη, τὰ ἀεὶ συμβαίνοντα. Καὶ γὰρ πρὸ τούτου
 10 ἦσαν καὶ πόλεμοι καὶ ταραχαὶ καὶ μάχαι· ἀλλὰ τοὺς Ἰουδαί-
 οὺς οὐ μακρόθεν λέγει ἐπιόντας πολέμους· λοιπὸν γὰρ αὐ-
 τοῖς ἐν φροντίδι τὰ τῶν Ῥωμαίων ἦν. Ἐπεὶ οὖν καὶ ταῦτα
 ἱκανὰ εἶναι αὐτοὺς θορυβεῖν, προλέγει ταῦτα πάντα.

Εἴτα δεικνὺς διτι καὶ αὐτὸς συνεπιθήσεται Ἰουδαίοις καὶ
 15 πολέμησει, οὐχὶ μάχας φησὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ θεηλάτους πλη-
 γάς, λιμοὺς καὶ λοιμοὺς καὶ σεισμούς, δεικνὺς διτι καὶ τοὺς
 πολέμους αὐτὸς εἶασεν ἐπελθεῖν, καὶ οὐχ ἀπλῶς ταῦτα γί-
 νεται, κατὰ τὴν ἔμπροσθεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις οὖσαν συνή-
 θειαν, ἀλλ' ἐκ τῆς ἄνωθεν ὁργῆς. Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀπλῶς
 20 αὐτὰ ἥξειν φησὶν, οὐδὲ ἀθρόως, ἀλλὰ μετὰ σημείων. Ὅτι
 γὰρ μὴ λέγωσιν οἱ Ἰουδαῖοι, διτι οἱ τότε πιστεύσαντες αἰτιοι
 τούτων τῶν κακῶν, διὰ τοῦτο καὶ τὴν αἰτίαν αὐτοῖς εἴρηκε
 τῆς ἐπαγωγῆς. «Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν», ἔμπροσθεν ἔλεγεν,
 «ὅτι ἥξει πάντα ταῦτα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην», τῆς μισαιφο-
 25 ρίας αὐτῶν μνησθεῖς. Εἴτα ἵνα μὴ τὰς νιφάδας τῶν κακῶν

ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ πόλεμος θὰ εἶναι πολὺ πρὸ φοβερός, ἐπειδὴ θὰ λαμβάνῃ χώραν μέσα εἰς σύγχυσιν καὶ ἀναταραχὴν τῶν πραγμάτων καὶ ἐναντίον ἀνθρώπων πού ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ φόβον καὶ ταραχήν. Πράγματι ἦτο μεγάλη τότε ἡ ζάλη, καθ' ἣν στιγμὴν τὰ μὲν Ῥωμαϊκὰ πράγματα εὐρίσκοντο εἰς ἄνθησιν, πόλεις ἐκυριεύοντο, στρατόπεδα καὶ ἄρματα πολεμικὰ ἐκινούντο, καὶ πολλοὶ πλάνοι εὐκόλως ἐγίνοντο πιστευτοί. Πολέμους δὲ ἐννοεῖ αὐτοὺς πού διεξήγοντο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὅχι ἀσφαλῶς τοὺς ἐξωτερικοὺς πού διεξήγοντο εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκουμένης· διότι τί τοὺς ἐνδιέφερον αὐτοὶ οἱ πόλεμοι; Ἄλλωστε δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἔλεγε τίποτε τὸ νέον, ἐὰν τοὺς ὠμίλει διὰ τὰς συμφορὰς τῆς οἰκουμένης, πού πάντοτε συνέβαινον. Καθ' ὅσον καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Χριστοῦ συνέβαινον πόλεμοι καὶ ταραχαὶ καὶ μάχαι. Ἀλλὰ ἐννοεῖ τοὺς Ἰουδαϊκοὺς πολέμους, πού δὲν προῆλθον ἀπὸ μακριά, διότι εἰς τὸ ἔξης αὐτοὶ ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ αὐτὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ τοὺς θορυβήσουν, τὰ προλέγει ὅλα αὐτά.

Ἐπειτα διὰ νὰ δείξῃ ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων καὶ θὰ πολεμήσῃ, δὲν ἀναφέρει μόνον μάχας, ἀλλὰ καὶ θεοστάτους πηγάς, πείναν καὶ ἐπιδημίας καὶ σεισμούς, δεικνύων ὅτι καὶ τοὺς πολέμους αὐτὸς τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ἔλθουν, καὶ αὐτὰ δὲν γίνονται ἀπλῶς ἔτσι καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν πού ὑπῆρχεν ἀπὸ πρὶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θεϊκὴν ὀργήν. Διὰ τοῦτο λέγει δὲν θὰ ἔλθουν αὐτὰ ἔτσι ἀπλῶς καὶ χωρὶς ταραχάς, ἀλλὰ θὰ συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ σημεῖα. Διὰ νὰ μὴ λέγουν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι αἵτιοι τῶν κακῶν αὐτῶν εἶναι αὐτοὶ πού ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τότε, διὰ τοῦτο προεῖπε καὶ τὴν αἰτίαν τῶν συμφορῶν πού θὰ ἔλθουν· προηγουμένως ἔλεγεν· «Ἀληθῶς σὰς λέγω, ὅτι θὰ συμβοῦν ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν γενεὰν αὐτήν», ἐνθυμηθεῖς τὰ φονικὰ ἐγκλήματα των. Ἐπειτα, διὰ νὰ μὴ νομίσουν, ἀκούοντες τὸ πλῆθος τῶν κακῶν, ὅτι

ἀκούοντες, νομίσωσι διασπᾶσθαι τὸ κήρυγμα, ἐπήγαγεν· «ὁ-
 ρᾶτε, μὴ θορυβεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι»· τουτέστιν,
 ἃ προεῖπον ἐγὼ, καὶ τῶν πειρασμῶν ἡ ἔφοδος οὐδὲν δια-
 κόψει τῶν παρ' ἐμοῦ εἰρημένων· ἀλλ' ἔσται μὲν θόρυβος· καὶ
 5 ταραχή, τοὺς δὲ ἐμοὺς οὐδὲν διασαλεύσει χρησμούς.

Εἶτα, ἐπειδὴ εἶπε τοῖς Ἰουδαίοις· «οὐ μὴ με ἴδητε, ἕως
 ἂν εἴπητε, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»,
 ὥοντο δὲ οἱ μαθηταὶ ἅμα τῇ κατασκαφῇ καὶ τὴν συντέλειαν
 ἔσεσθαι, καὶ ταύτην διορθούμενος αὐτῶν τὴν ὑπόνοιαν, ἔ-
 10 λεγεν· «ἀλλ' οὐπω τὸ τέλος». «Οἱ γὰρ οὕτως ὡς ἔφην ὑπώ-
 πτενον, ἐκ τῆς ἐρωτήσεως αὐτῶν μάνθανε. Τί γὰρ ἠρώτη-
 σαν; (Πότε ταῦτα ἔσται;), τουτέστι, πότε τὰ Ἱεροσόλυμα
 ἀπολεῖται; «καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ τῆς
 συντελείας τοῦ αἰῶνος;». Αὐτὸς δὲ οὐδὲν εὐθέως πρὸς τὴν
 15 ἐρώτησιν ἀπεκρίνατο ταύτην, ἀλλὰ πρότερον ἐκεῖνα τὰ κατε-
 πείγοντα λέγει, καὶ ἃ πρῶτα μαθεῖν ἐχρῆν. Οὐτε γὰρ περὶ
 Ἱεροσολύμων εὐθέως, οὐτε περὶ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τῆς
 δευτέρας εἶρηκεν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπὶ θύραις ἀπαντησομένων
 κακῶν. Διὸ καὶ ἐναγωνίους αὐτοὺς ποιεῖ λέγων· «βλέπετε
 20 μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί
 μου, λέγοντες· ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός». Εἶτα διεγείρας αὐτοὺς
 εἰς τὴν περὶ τούτων ἀκρόασιν («βλέπετε» γάρ, φησί, «μὴ
 τις ὑμᾶς πλανήσῃ») καὶ ἐναγωνίους ποιήσας καὶ νήφειν
 παρασκευάσας, καὶ εἰπὼν τοὺς πλάνους, τοὺς ψευδοχρίστους
 25 πρότερον, τότε τὰ τῶν Ἱεροσολύμων λέγει κακά, ἀπὸ τῶν
 ἤδη γενομένων καὶ τὰ μέλλοντα αἰεὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀνοήτοις
 καὶ φιλονεικοῖς πισιτούμενος.

2. Πολέμους δὲ καὶ ἀκοὰς πολέμων, ὅπερ καὶ ἔμπροσθεν
 εἶπον, τὰς αὐτοῖς ἐπιούσας φησὶ ταραχάς. Εἶτα ἐπειδὴ, κα-

θὰ καταστραφῇ τὸ κήρυγμα, προσέθεσε· «Προσέχετε, μὴ θορυβεῖσθε, διότι πρέπει ὅλα αὐτὰ νὰ γίνουν», δηλαδή, αὐτὰ ποὺ ἐπροφήτευσα ἐγὼ καὶ ἡ ἔφοδος τῶν πειρασμῶν ὡς πρὸς τίποτε δὲν θὰ διακόψουν τὰ ὅσα ἐλέχθησαν ἀπὸ ἐμένα· ἀλλὰ θὰ συμβῇ μὲν θόρυβος καὶ ταραχὴ, τίποτε ὅμως δὲν θὰ διασαλεύσῃ τὰ προφητικά λόγια μου.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ εἶπεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, «Δὲν θὰ με ἰδῇτε μέχρι νὰ εἰπῇτε, εὐλογημένος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔρχεται ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου», οἱ δὲ μαθηταὶ ἐνόμιζον ὅτι μαζὶ με τὴν καταστροφὴν θὰ συμβῇ καὶ ἡ συντέλεια, διορθῶντων καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόνοιάν των ἔλεγεν· «Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ ἀκόμῃ τὸ τέλος». Διότι τὸ ὅτι ἔτσι ἐσκέπτοντο, ὅπως εἶπα, ἐννόησέ το ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν αὐτῶν. Διότι τί ἡρώτησαν; «Πότε θὰ συμβοῦν αὐτά;», δηλαδή, πότε θὰ καταστραφοῦν τὰ Ἱεροσόλυμα; «Καὶ ποῖο εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ ἐρχομοῦ σου καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος; Ὁ δὲ Κύριος δὲν εἶπε τίποτε εὐθέως εἰς τὴν ἐρώτησίν των αὐτὴν, ἀλλὰ προηγουμένως λέγει ἐκεῖνα τὰ κατεπείγοντα καὶ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε πρῶτα νὰ μάθουν. Διότι οὔτε περὶ τῶν Ἱεροσολύμων εἶπε κάτι κατ' εὐθείαν, οὔτε περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας του, ἀλλὰ περὶ τῶν κακῶν ποὺ θὰ ἐσυναντοῦσαν εὐθὺς ἀμέσως. Διὰ τοῦτο αὐξάνει καὶ τὴν ἀγωνίαν των, λέγων· «Προσέχετε μήπως σὰς πλάνησῃ κάποιος· διότι πολλοὶ θὰ ἔλθουν ἐπ' ὀνόματί μου, λέγοντες· ἐγὼ εἰμαι ὁ Χριστός». Εἰς τὴν συνέχειαν ἀφοῦ ἠῤῥησε τὴν ἐπιθυμίαν των διὰ νὰ ἀκούσουν αὐτὰ (διότι λέγει, «προσέχετε μήπως σὰς παραπλάνησῃ κανεὶς») καὶ ἀφοῦ ἠῤῥησε τὴν ἀγωνίαν των καὶ τοὺς προετοίμασε νὰ εἶναι προσεκτικοὶ καὶ ἀνέφερε τοὺς πλάνους καὶ πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς ψευδοχρίστους, τότε ἀναφέρει καὶ τὰς συμφορὰς τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπιβεβαιῶντων εἰς τοὺς ἀνοήτους καὶ φιλονείκους ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συνέβησαν καὶ ἐκεῖνα ποὺ πρόκειται νὰ συμβοῦν εἰς τὸ μέλλον.

2. «Πολέμους δὲ καὶ φήμας πολέμων», ὅπως καὶ προανέφερα, ὀνομάζει τὰς ταραχὰς ποὺ θὰ συμβοῦν εἰς αὐτοὺς.

θῶς καὶ προεῖπον, ἐνόμιζον μετ' ἐκείνον τὸν πόλεμον ἤξειν τὸ τέλος, ὅρα πῶς αὐτοὺς ἀσφαλίζεται λέγων· «ἀλλ' οὐπω τὸ τέλος». «Ἐγερθήσεται» γάρ, φησί, «ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν». Τὰ προσοίμια λέγει τῶν Ἰου-
 5 δαϊκῶν κακῶν. «Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων», ιουτέσι, τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς». «Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν, καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς». Εὐκαίρως παρενέβαλε τὰ αὐτῶν κακά, ἔχοντα παραμυθίαν ἀπὸ τῶν κοινῶν οὐ ταύτη δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ προσθεῖναι, δι· «διὰ τὸ ὄνομά μου».
 15 «Ἔσεσθε» γάρ, φησί, «μισοῦμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου. Τότε σκανδαλισθήσονται πολλοὶ καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι· καὶ πολλοὶ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται ἔγερθήσονται καὶ πλανήσουσι πολλούς. Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν, ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν· ὁ δὲ ὑπο-
 15 μέινας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται». Τοῦτο μείζον κακόν, διαν καὶ ἐμφύλιος ὁ πόλεμος ἦ· πολλοὶ γὰρ ψευδάδελφοὶ γεγόνασιν.

Εἶδες τριπλοῦν τὸν πόλεμον ὄντα, τὸν ἀπὸ τῶν πλάνων, τὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων, τὸν ἀπὸ τῶν ψευδαδέλφων; Ὅρα
 20 καὶ Παῦλον τὰ αὐτὰ ἀποδυρόμενον καὶ λέγοντα· «ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι»· καί, «κίνδυνοι ἐν ψευδαδέλφοις»· καὶ πάλιν· «Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετасχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ». Εἶτα πάλιν τὸ πάντων χαλεπώτερον, δι· οὐδὲ τὴν ἀπὸ τῆς ἀγάπης παρα-
 25 θυμίαν ἔξουσιν. Εἶτα δεικνὺς δι· τὸν γενναῖον καὶ καρτερικὸν οὐδὲν ταῦτα λυμανεῖται, μὴ φοβεῖσθε, φησί, μηδὲ ταράττεσθε. Ἄν γὰρ τὴν προσήκουσαν ὑπομονὴν ἐπιδείξησθε, οὐ περιέσται ὑμῶν τὰ δεινά. Καὶ τοῦτον σαφὲς ἀπόδει-

5. Β' Κορ. 7, 5.

6. Β' Κορ. 11, 26.

7. Β' Κορ. 11, 18.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ, ὅπως προανέφερα, ἐνόμιζον ὅτι μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν πόλεμον θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος, πρόσεχε πῶς τοὺς προφυλάσσει λέγων· «Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ ἀκόμη τὸ τέλος». Διότι, λέγει, «Θὰ σηκωθῇ ἔθνος ἐναντίον ἔθνους καὶ βασιλείον ἐναντίον βασιλείου». Μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ προλέγει τὰ προοίμια τῶν Ἰουδαϊκῶν συμφορῶν. «Ὅλα δὲ αὐτὰ εἶναι ἀρχὴ τῶν δεινῶν», δηλαδὴ αὐτῶν πού θὰ συμβοῦν εἰς αὐτούς. «Τότε θὰ σᾶς παραδώσουν εἰς βασανιστήρια καὶ θὰ σᾶς θανατώσουν». Εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν ἀνέφερε καὶ τὰ ἰδικὰ των δεινὰ, ὥστε νὰ παρηγοροῦνται ἀπὸ τὰ κοινά· ὅχι δὲ μόνον ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι προσέθεσεν, ὅτι θὰ τὰ ὑποστῇτε «διὰ τὸ ὄνομά μου». Διότι λέγει· «Θὰ εἴσθε μισητοὶ ἀπὸ ὅλους ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός μου. Τότε θὰ σκανδαλισθοῦν πολλοί, καὶ θὰ προδώσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Καὶ θὰ ἐμφανισθοῦν πολλοὶ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ θὰ πλανήσουν πολλούς. Καὶ ἐπειδὴ θ' αὐξηθῇ ἡ ἀνομία, θὰ ψυχρανθῇ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν· ἐκεῖνος δὲ πού θὰ τὰ ὑπομείνῃ ἕως τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθῇ». Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερον κακόν, ὅταν ὁ πόλεμος εἶναι καὶ ἐμφύλιος· διότι πολλοὶ ψευδάδελφοὶ παρουσιάσθησαν.

Εἶδες ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι τριπλοῦς, προερχόμενος ἀπὸ τοὺς πλάνους, ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ψευδαδελφούς; Πρόσεχε καὶ τὸν Παῦλον πού θρηνολογεῖ διὰ τὰ ἴδια πράγματα καὶ λέγει· «Ἀπὸ ἔξω μάχαι, ἀπὸ μέσα φόβοι»⁶, καὶ «κίνδυνοι πού προέρχονται ἀπὸ ψευδαδελφούς»⁶. Καὶ πάλιν· «Διότι οἱ παρόμοιοι ἄνθρωποι εἶναι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, πού μεταμορφώνονται εἰς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ»⁷. Καὶ ἔπειτα τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα, διότι δὲν θὰ ἔχουν οὔτε τὴν παρηγορίαν πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ γενναῖος καὶ καρτερικὸς δὲν θὰ ὑποστῇ καμμίαν ζημίαν ἀπὸ αὐτά, τοὺς λέγει, «Μὴ φοβεῖσθε καὶ μὴ ταρασσεσθε». Διότι ἂν δεῖξετε τὴν ὑπομονὴν πού πρέπει δὲν θὰ σᾶς καταβάλουν τὰ δεινὰ. Καὶ σαφὲς ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι, τὸ ὅτι θὰ κηρυχθῇ ὅπως

ξίς, τὸ πάντως κηρυχθῆναι τὸ κήρυγμα πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης· οὕτως ὑψηλότεροι ἔσσεσθε τῶν δεινῶν. "Ἵνα γὰρ μὴ λέγωσι, πῶς οὖν ζηοῦμεθα; τὸ πλέον εἶπεν, διὸ καὶ ζήσεσθε καὶ διδάξετε πανταχοῦ. Διὸ καὶ ἐπήγαγε· «Καὶ κηρυχθήσεται τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι· καὶ τότε ἥξει τὸ τέλος» τῆς συντελείας τῶν Ἱεροσολύμων.

“Οτι γὰρ ἐκεῖνο ἔλεγε, καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως τὸ εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη, ἄκουσον τί φηοῖν ὁ Παῦλος· «εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν»· καὶ πάλιν· «τοῦ εὐαγγελίου τοῦ κηρυχθέντος ἐν πάσῃ τῇ γῆτι ἐπὶ τὸν οὐρανόν»· Καὶ ὁρᾷς αὐτὸν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Σπανίαν τρέχοντα. Εἰ δὲ εἰς τοσοῦτον μέρος κατέλαθεν, ἐννόησον καὶ οἱ λοιποὶ πόσα εἰργάσαντο. Καὶ γὰρ καὶ ἑτέροις γράφων πάλιν ὁ Παῦλος ἔλεγε περὶ τοῦ εὐαγγελίου, διὸ «ἔστι καρποφορούμενον καὶ αὐξανόμενον ἐν πάσῃ τῇ γῆτι ἐπὶ τὸν οὐρανόν». Τί δέ ἐστιν, «εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι»; Ἐπειδὴ ἐκηρύχθη μὲν πανταχοῦ, οὐ ἐπιστεύθη δὲ πανταχοῦ, «εἰς μαρτύριον», φηοί, τοῖς ἀπιστήσασιν· τουτέστιν, εἰς ἔλεγχον, εἰς κατηγορίαν, εἰς μαρτυρίαν· οἱ γὰρ πιστεύσαντες καταμαρτυροῦσιν αὐτῶν μὴ πιστευσάντων, καὶ κατακρινούσιν αὐτούς. Διὰ τοῦτο δὲ μετὰ τὸ κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἀπόλλυται τὰ Ἱεροσόλυμα, ἵνα μηδὲ σκιὰν ἀπολογίας ἔχωσιν ἀγνωμονοῦντες. Οἱ γὰρ ἰδόντες τὴν αὐτοῦ δύναμιν πανταχοῦ διαλάμψασαν, καὶ ἐν ἀκαρίαιφ τὴν οἰκουμένην ἐλοῦσαν, τίνα ἂν ἔχοιεν λοιπὸν συγγνώμην, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀγνωμοσύνης μέναντες; “Οτι γὰρ πανταχοῦ ἐκηρύχθη τότε, ἄκουσον τί φηοῖν ὁ Παῦλος· «τοῦ εὐαγγελίου τοῦ κηρυχθέντος ἐν πάσῃ τῇ γῆτι ἐπὶ τὸν οὐρανόν»· “Ο καὶ μέγιστον σημεῖον τῆς τοῦ Χριστοῦ δυνάμεως, διὸ ἐν

8. Ρωμ. 10, 18.

9. Κολ. 1, 28.

10. Κολ. 1, 6.

11. Κολ. 1, 28.

δήποτε τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς· ἔτσι θὰ σταματήσετε πρὸ ὑψηλὰ ἀπὸ τὰ δεινὰ. Διότι, διὰ νὰ μὴ λέγουν, πῶς λοιπὸν θὰ ζήσωμεν; ἀνέφερε καὶ τὸ ἐπὶ πλεόν, ὅτι δηλαδὴ καὶ θὰ ἐπιζήσετε καὶ θὰ διδάξετε παντοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσε· «Καὶ θὰ κηρυχθῇ αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλον τὸν κόσμον πρὸς μαρτυρίαν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη· καὶ τότε θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος», δηλαδὴ τῆς συντελείας τῶν Ἱεροσολύμων.

Τὸ ὅτι λοιπὸν ἐννοοῦσεν ἐκεῖνο καὶ ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ἐκηρύχθη τὸ εὐαγγέλιον, ἤκουσε τί λέγει ὁ Παῦλος· «Ἡ φωνὴ τῶν ἔφθασεν εἰς ὅλην τὴν γῆν»⁸. καὶ πάλιν· «Τοῦ εὐαγγελίου πού ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν κτίσιν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν»⁹. Καὶ βλέπεις αὐτὸν νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἐὰν δὲ ἕνας κατέλαβε τόσον μεγάλο μέρος τῆς οἰκουμένης, σκέψου καὶ οἱ ὑπόλοιποι πόσα ἐπέτυχον. Καθ' ὅσον καὶ εἰς ἄλλους γράφων πάλιν ὁ Παῦλος ἔλεγε περὶ τοῦ εὐαγγελίου, ὅτι «φέρει καρποὺς καὶ αὐξάνει εἰς ὅλην τὴν κτίσιν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν»¹⁰. Τί σημαίνει δέ· «εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν»; Ἐπειδὴ ἐκηρύχθη μὲν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐπιστεύθη παντοῦ, θὰ εἶναι, λέγει, πρὸς μαρτυρίαν ἐκείνων πού δὲν ἐπίστευσαν· δηλαδὴ πρὸς ἔλεγχον, πρὸς κατηγορίαν, εἰς μαρτυρίαν· διότι ἐκεῖνοι πού ἐπίστευσαν θὰ εἶναι μάρτυρες κατηγορίας ἐναντίον ἐκείνων πού δὲν ἐπίστευσαν καὶ θὰ τοὺς καταδικάσουν. Διὰ τοῦτο δὲ μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ εὐαγγελίου εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης καταστρέφονται τὰ Ἱεροσόλυμα, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν οὔτε σκιὰν ἀπολογίας οἱ ἀχάριστοι Ἰουδαῖοι. Διότι ἐκεῖνοι πού εἶδαν τὴν δύναμίν του νὰ διαλάβῃ παντοῦ καὶ νὰ κατακυριεύῃ ἀστραπαῖα τὴν οἰκουμένην, ποῖαν συγχώρησιν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν πλέον, παρამείναντες εἰς τὴν ἰδίαν ἀχαριστίαν των; Τὸ ὅτι δὲ ἐκηρύχθη παντοῦ τότε, ἤκουσε τί λέγει ὁ Παῦλος· «Τοῦ Εὐαγγελίου, πού ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν κτίσιν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν»¹¹, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ μεγίστην ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, διότι ἐντὸς εἴκοσι ἢ τριάντα ἐν ὧν

εἴκοσι ἢ καὶ τριάκοντα ὅλοις ἔτεισι τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης κατέλαθεν ὁ λόγος.

Μετὰ τοῦτο οὖν, φησὶν, ἤξει τὸ τέλος τῶν Ἱεροσολύμων. Ὅτι γὰρ τοῦτο αἰνίσσεται, τὸ ἐξῆς ἐδήλωσεν. Ἐπήγαγε
 5 γὰρ καὶ προφητεῖαν, πιστούμενος αὐτῶν τὸν ἀφανισμόν, καὶ λέγων «ὦτιαν δὲ ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ρηθὲν διὰ Δανιήλ τοῦ προφήτου, ἐσιῶς ἐν τόπῳ ἁγίῳ - ὁ ἀναγινώσκων νοείτω». Παρέπεμψεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Δανιήλ. Βδέλυγμα δὲ τὸν ἀνδριάντα τοῦ τότε τὴν πόλιν ἐλόντιος φη-
 10 σὶν, ὃν ὁ ἐρημώσας τὴν πόλιν καὶ τὸν ναὸν ἔσποιησεν ἔνδον διὸ καὶ ἐρημώσεως αὐτὸ καλεῖ. Εἶτα ἵνα μάθωσιν, ὅτι καὶ ζώντιον ἐνίων αὐτῶν ταῦτα ἔσται, διὰ τοῦτο ἔλεγεν «ὦτιαν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως».

3. Ἐξ ὧν μάλιστα ἄν τις θαυμάσειε τοῦ Χριστοῦ τὴν
 15 δύναμιν καὶ τὴν ἐκείνων ἀνδρείαν, ὅτι ἐν τοιοῦτοις καιροῖς ἐκήρυττον, ἐν οἷς μάλιστα τὰ Ἰουδαϊκὰ ἐπολεμεῖτο, ἐν οἷς μάλιστα ὡς σιασιασιαῖς προσεῖχον αὐτοῖς, διε ὁ Καῖσαρ ἐκέλευσεν ἅπαντας ἀπελαύνεσθαι. Καὶ ταῦτόν συνέβαινε, ὥσπερ ἂν εἴ τις, τῆς θαλάττης ἐγερθείσης πάντοθεν, καὶ
 20 ζόφον τὸν ἄερα πάντα κατέχοντιος, καὶ ναυαγίων ἐπαλλήλων γινομένων, καὶ πάντων ἄνωθεν τῶν συμπλεόντων σιασιαζόντων, καὶ θηρῶν κάτωθεν ἀνιόντων καὶ μετὰ τῶν κυμάτων ἀναλίσκόντων τοὺς πλέοντας, καὶ σκηπτῶν φερομένων, καὶ πειραιῶν ὄντων, καὶ τῶν ἔνδον ἀλλήλοις ἐπιβου-
 25 λευόντων, ἀνθρώπους ἀπείρους τοῦ πλεῖν καὶ οὐδὲ θάλατταν ἰδόντας κελεύοι ἐπὶ τῶν οἰάκων καθῆσθαι, καὶ κυθερνᾶν καὶ ναυμαχεῖν, καὶ σιόλον ἄπειρον ἐπιόντα μετὰ πολλῆς

ἔτη ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου κατέκτησε τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ λοιπόν, λέγει, θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος τῶν Ἱεροσολύμων. Τὸ ὅτι βέβαια ὑπονοεῖ αὐτό, τὸ ἐφανέρωσεν ἡ συνέχεια. Διότι πρόσθεσε καὶ προφητεῖαν πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ἀφανισμοῦ των καὶ λέγων· «Ὅταν δὲ ἴδῃτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως διὰ τὸ ὁποῖον ὠμίλησεν ὁ προφήτης Δανιήλ, νὰ ἴσταται εἰς τὸν ἅγιον τόπον — ὁ ἀναγνώστης ἂν ἐννοήσῃ»¹². Τοὺς παρέπεμψεν εἰς τὸν Δανιήλ. «Βδέλυγμα» ὀνομάζει δὲ τὸν ἀδριάντα αὐτοῦ ποῦ ἐκυρίευσεν τότε τὴν πόλιν, τὸν ὁποῖον ἔστησε αὐτὸς ποῦ ἐρήμωσε τὴν πόλιν μέσα εἰς τὸν ναόν, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ὀνομάζει καὶ βδέλυγμα ἐρημώσεως. Ἐπειτα διὰ νὰ μάθουν ὅτι αὐτὰ θὰ συμβοῦν ἐνῷ ἀκόμη θὰ ζοῦν μερικοί, διὰ τοῦτο ἔλεγεν· «Ὅταν θὰ ἴδῃτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως».

3. Ἀπὸ αὐτὰ ἡμπορεῖ κανεὶς πρὸ πάντων νὰ θαυμάσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐκείνων, διότι. ἐκήρυττον κάτω ἀπὸ τέτοιας περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας πρὸ πάντων κατεδιώκοντο οἱ Ἰουδαῖοι καὶ τοὺς ἐθewροῦσαν ὡς τοὺς κατ' ἐξοχὴν στασιαστάς, ὅταν ὁ Καῖσαρ διέταξεν ὅλοι νὰ ἀπελαύνωνται. Καὶ τὸ ἴδιο συνέβαιναν, ὅπως ἀκριβῶς ἐὰν ἤθελε κάποιος διατάξει νὰ καθήσουν εἰς τὸ τιμόνι ἀνθρώπους, ποῦ δὲν γνωρίζουν τὴν ναυτικὴν τέχνην, καὶ οὔτε ἔχουν ἰδεῖ θάλασσαν, νὰ κυβερνήσουν αὐτοὶ τὸ πλοῖον καὶ ναυμαχήσουν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θάλασσα ἀπὸ παντοῦ προβάλλει τεράστια κύματα, τὸ σκότος κατακυριεύει ὅλον τὸν ἀέρα, τὰ ναύαγια συμβαίνουν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, ὅλοι οἱ συνταξιδιώται ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον στασιάζουν, τὰ θηρία ἀναδύονται ἀπὸ κάτω καὶ μαζὶ μὲ τὰ κύματα καταβροχθίζουν τοὺς πλέοντας, καὶ κεραυνοὶ πύπτουν, καὶ πειραταὶ ὑπάρχουν, καὶ ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτας ὁ ἓνας ἐπιβουλεύεται τὸν ἄλλον, καὶ στόλος ἀπειρος τὸν ἀριθμὸν βαδίζει ἐναντίον των μὲ μεγάλην πολεμικὴν παράταξιν, αὐτοὶ χρησιμοποιοῦντες ἓνα μόνον πλοιάριον, ποῦ ἔτσι ἀκριβῶς τα-

παρατάξεως, ἐνὶ χρεωμένους ἀκατίῳ τῷ οὕτως ὡς εἶπον
 ιαραιτομένῳ, καταδύειν καὶ χειροῦσθαι. Καὶ γὰρ ὑπὸ ἐ-
 θνῶν ἐμισοῦντο, ὡς Ἰουδαῖοι, καὶ ὑπὸ Ἰουδαίων ἐλιθάζον-
 το, ὡς τοῖς αὐτῶν πολεμοῦντες νόμοις, καὶ οὐδαμοῦ σιγῆ-
 5 ναι ἦν.

Οὕτω πάντα κρημνοὶ καὶ σκόπελοι καὶ πρόβολοι ἦσαν,
 τὰ ἐν ταῖς πόλεσι, τὰ ἐν ταῖς χώραις, τὰ ἐν ταῖς οἰκίαις·
 καὶ εἰς ἕκαστος αὐτοῖς ἐπολέμοι, καὶ σιτραιηγὸς καὶ ἄρχων
 καὶ ἰδιώτης καὶ ἔθνη πάντα καὶ δῆμοι πάντες· καὶ ιαραχή
 10 τις ἦν λόγῳ παρασιῆναι μὴ δυναμένη. Καὶ γὰρ σφόδρα τῇ
 τῶν Ρωμαίων ἀρχῇ μισητὸν τὸ Ἰουδαίων γένος ἦν, ὅτι με-
 ρία πράγματα αὐτοῖς παρεσχηκός· καὶ οὐδὲ ἐντεῦθεν ἐδλάθη
 τὸ κήρυγμα, ἀλλ' ἡ μὲν πόλις ἀνάρπαστος ἦν καὶ ἐμπεπύ-
 ριστο, καὶ μυρία τοὺς οἰκοῦντας διέθηκε κακά, οἱ δὲ ἐν-
 15 τεῦθεν ὄντες ἀπόστολοι, νόμους εἰσάγοντες καινοὺς, καὶ
 τῶν Ρωμαίων ἐκράτουν. Ὡ καὶ καὶ παραδόξων πραγμά-
 των. Μυριάδας ἀπείρους Ἰουδαίων τότε ἐχειρώσαντο Ρω-
 μαῖοι, καὶ δώδεκα ἀνδρῶν οὐ περιεγένοντο, γυμνῶν ἀόπλων
 μαχομένων αὐτοῖς. Τίς παρασιῆσαι δυνήσεται λόγος τὸ
 20 θαῦμα τοῦτο; (Καὶ γὰρ δύο ταῦτα τοῖς διδάσκουσιν ὑπάρ-
 χειν χρή, τὸ τε ἀξιοπίστους εἶναι καὶ τὸ φιλεῖσθαι παρὰ τῶν
 μαθητευομένων· καὶ μετὰ τούτων καὶ πρὸς τούτοις, καὶ τὸ
 τὰ λεγόμενα εὐπαράδεκτα εἶναι, καὶ τὸν καιρὸν ιαραχῆς
 ἀπηλλάχθαι καὶ θορύβων.) Τότε δὲ ἅπαντα τὰ ἐναντία ἦν.
 25 Οὕτε γὰρ ἀξιοπίστοι εἶναι ἐδόκουν, καὶ τῶν δοκούντων
 ἀξιοπίστων εἶναι τοὺς ἡπατημένους ἀπίστων· οὐκ ἐφιλοῦν-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐμισοῦντο, καὶ τῶν φιλουμένων ἀπῆγον, καὶ

ράσσεται, ὅπως προανέφερα, νὰ προσπαθοῦν νὰ τὸν θυθίσουν καὶ νὰ τὸν κυριεύσουν. Καθ' ὅσον ἐμισοῦντο ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν, ὡσὰν Ἰουδαῖοι ποὺ ἦσαν, καὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐλιθοβολοῦντο, ἐπειδὴ τάχα ἀντετίθεντο εἰς τοὺς νόμους των, καὶ πουθενὰ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ σταθοῦν.

Ἔτσι παντοῦ ἦσαν κρημνοὶ καὶ σκόπελοι καὶ ἐμπόδια, καὶ εἰς τὰς πόλεις, καὶ εἰς τὰς χώρας, καὶ εἰς τὰς οἰκίας, καὶ ὁ καθένας τοὺς ἐπολεμοῦσε καὶ στρατηγοὶ καὶ ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται καὶ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλοι οἱ λαοί, καὶ ἐπεκράτει τέτοια ταραχὴ ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγραφῇ μὲ λόγια. Καθ' ὅσον ἦτο πάρα πολὺ μισητὸν τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρωμαίων, ἐπειδὴ ἐδημιουργοῦσαν εἰς αὐτοὺς ἀπείρους δυσκολίας. Καὶ οὔτε καὶ ἀπ' αὐτὸ ἠμποδίσθη τὸ κήρυγμα, ἀλλὰ ἡ μὲν πόλις ἐλεηλατήθη καὶ ἐπυρπολήθη, καὶ ἅπειρα κακὰ ὑπέστησαν οἱ κάτοικοί της, οἱ δὲ ἀπόστολοι ποὺ κατήγοντο ἀπὸ ἐκεῖ, ἐθέσπιζον νέους νόμους καὶ ἐκυριαρχοῦσαν καὶ ἐπὶ τῶν Ρωμαίων. Ὡ, πόσον νέα καὶ παράδοξα πράγματα! Ἀναριθμήτους μυριάδας Ἰουδαίων ὑπεδούλωσαν τότε οἱ Ρωμαῖοι καὶ δὲν κατῴρθωσαν νὰ ὑποτάξουν δώδεκα ἄνδρας γυμνοὺς ποὺ ἐμάχοντο ἄοπλοι ἐναντίον των. Ποῖος λόγος θὰ ἠμπορέσῃ νὰ παραστήσῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα; Καθ' ὅσον δύο πράγματα πρέπει νὰ ὑπάρχουν εἰς αὐτοὺς ποὺ διδάσκουν, νὰ εἶναι ἀξιόπιστοι καὶ νὰ ἀγαπῶνται ἀπὸ τοὺς μαθητάς των. Καὶ ἐπὶ πλέον μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ λεγόμενά των νὰ γίνωνται εὐκολὰ ἀποδεκτὰ καὶ νὰ μὴ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς ταραχὰς καὶ τοὺς θορύβους. Τότε δὲ συνέβαινον ἐντελῶς τὰ ἀντίθετα. Διότι οὔτε ἀξιόπιστοι ἐφαίνοντο νὰ εἶναι, καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐθεωροῦντο ὅτι ἦσαν ἀξιόπιστοι ἀπεμάκρυνον αὐτοὺς ποὺ εἶχον παρασυρθῇ. Δὲν ἠγαπῶντο, ἀλλὰ καὶ ἐμισοῦντο, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἀγαποῦσαν τοὺς ἀπεμάκρυνον, καὶ ἀπὸ τὰς συνηθείας των καὶ ἀπὸ τὰ πάτρια καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους. Τὰ προστάγματά των πάλιν παρουσιάζουν μεγάλην

ἐθῶν καὶ πατριῶν καὶ νόμων. Πάλιν τὰ ἐπιτάγματα πολλὴν τὴν δυσκολίαν εἶχεν, ὧν δὲ ἀφείλκοντο, πολλὴν τὴν ἡδονήν.

- Πολλοὺς καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ πειθόμενοι τοὺς κινδύνους, πολλοὺς τοὺς θανάτους ὑπέμενον· καὶ μετὰ τούτων ἀπάντων
 5 ὁ καιρὸς πολλὴν παρεῖχε τὴν δυσκολίαν, πολέμων γέμων, θορύβων, ταραχῆς, ὥς εἰ καὶ μηδὲν τῶν εἰρημένων ἦν, ἱκανῶς πάντα διαταράξαι. Εὐκαιρον εἰπεῖν «Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου, ἀκουσιὰς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ;». Εἰ γὰρ οἱ οἰκεῖοι μετὰ σημείων Μωϋσέως
 10 οὐκ ἤκουσαν, διὰ τὸν πηλὸν μόνον καὶ τὴν πλινθείαν, τοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν κοπιτομένους καὶ σφατιτομένους καὶ τὰ ἀνήκεστα πάσχοντας, τίς ἔπεισεν ἀποσιῆσαι μὲν ἀπράγμονος θείου, τὸν δὲ ἐπικίνδυνον τοῦτον καὶ αἱμάτων καὶ θανάτων γέμοντα προτιμῆσαι ἐκείνου, καὶ ταῦτα ἄλλοφύλων τῶν
 15 κηρυγιόντων αὐτοῖς ὄντων, καὶ σφόδρα πολεμίων πάντοθεν; Μὴ γάρ τις εἰς ἔθνη καὶ πόλεις καὶ δήμους, ἀλλ' εἰς οἰκίαν μικρὰν εἰσαγαγέτω τὸν μισούμενον παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ δι' αὐτοῦ σπουδαζέτω τῶν φιλουμένων ἀπάγειν, πατρὸς καὶ γυναικὸς καὶ παιδων· ἄρα οὐκ ὀφθήσεται
 20 διασπασθεῖς πρὶν ἢ διαῖραι τὸ σιόμα; Ἄν δὲ καὶ ταραχὴ καὶ μάχη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς προσῇ κατὰ τὴν οἰκίαν, ἄρα οὐχί, πρὶν ἢ ἐπιβῆναι τῶν σὺδῶν, καταλεύοντες αὐτὸν ἀναιρήσουσιν; Ἄν δὲ καὶ εὐκαταφρόνητος ᾖ, καὶ φορτικὰ ἐπιτάτῃ, καὶ φιλοσοφεῖν τοὺς τρυφῶντας κελεύῃ, καὶ μετὰ
 25 τούτων πρὸς πολλῶν πλείονας καὶ ὑπερβάλλοντας αὐτὸν ὁ ἀγὼν ᾗ, οὐκ εὐδηλον διὰ παντιάπασιν ἀπολείται;

δυσκολίαν, αὐτὰ δὲ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνοντο ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ πολλὴν ἡδονήν.

Πολλοὺς κινδύνους καὶ θανάτους καὶ οἱ ἴδιοι ὑπέμενον καὶ αὐτοὶ ποὺ ἐπίστευον εἰς αὐτούς, καὶ μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος παρουσίαζε πολλὴν δυσκολίαν, διότι ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ πολέμους, θαρύβους καὶ ταραχήν, ὥστε καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἀπὸ ὅσα ἐλέγχθησαν, ἱκανὰ ἦσαν αὐτὰ νὰ τοὺς διαταράξουν. Εἶναι κατάλληλη ἡ στιγμή νὰ εἰποῦμεν· «Ποῖος θὰ διηγηθῇ τὰ κατορθώματα τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου καὶ θὰ κἀνῃ γνωστὰς ὅλας τὰς δοξολογίας πρὸς αὐτόν;»¹². Διότι ἂν οἱ πρόγονοι αὐτῶν δὲν ὑπήκουσαν εἰς τὸν Μωϋσῆν καὶ μετὰ ἀπὸ τὰ θαύματά του ἐξ αἰτίας τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς πλινθοποιΐας, αὐτοὺς ποὺ καθημερινῶς ἐφονεύοντο καὶ ἐσφάζοντο καὶ ἔπασχον τὰ πρὸ φοβερὰ πράγματα, ποῖος τοὺς ἔπεισε νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν ἥσυχον ζωὴν των νὰ προτιμήσουν δὲ ἀντ' αὐτῆς τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν καὶ γεμάτην ἀπὸ αἵματα καὶ θανάτους ζωὴν, καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμήν ποὺ ἦσαν ἀλλόφυλοι αὐτοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκήρυττον καὶ παντοῦ ὑπῆρχον πάρα πολλοὶ ἐχθροί; Διότι ἂς μὴ ὁδηγήσῃ κανεὶς εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς πόλεις καὶ δήμους, αὐτὸν ποὺ μισεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' εἰς μικρὰν οἰκίαν καὶ δι' αὐτοῦ ἂς προσπαθήσῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὰ ἀγαπητὰ πρόσωπα, τὸν πατέρα, τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά. Ἄρα γε δὲν θὰ συμβῇ νὰ ὁδηγηθῇ βιαίως ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν πρὶν ἀκόμη ἀνοίξῃ τὸ στόμα του; Ἄν δὲ δημιουργῇ εἰς τὴν οἰκίαν ταραχὴν καὶ διαμάχην μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἀνδρός, ἄρα γε δὲν θὰ τὸν φονεύσουν διὰ λιθοβολισμοῦ πρὶν ἀκόμη ἀνεβῇ τὸ κατώφλι τῆς ἐξώθυρας; Ἄν δὲ εἶναι καὶ ἄξιος περιφρονήσεως, καὶ εἶναι δυσβάστακτα αὐτὰ ποὺ προστάσσει καὶ παραγγέλλει αὐτοὺς ποὺ κάνουν τρυφηλὴν ζωὴν νὰ κάνουν εὐσεβῆ ζωὴν, καὶ μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ ἔχει ν' ἀγωνισθῇ πρὸς πολὺ περισσότερους καὶ ἰσχυροτέρους του, δὲν εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι θὰ κηταστραφῇ ἐξ ὀλοκλήρου;

Ἄλλ' ὅμως τοῦτο, ὅπερ ἀδύνατον ἐν οἰκίᾳ γενέσθαι μιᾷ, τοῦτο ἐν τῇ οἰκουμένῃ κατώρθωσεν ὁ Χριστὸς ἀπάση, διὰ κρημνῶν καὶ καμίνων καὶ φαράγγων καὶ σκοπέλων καὶ γῆς καὶ θαλάττης πολεμουμένης, τοὺς ἱατροὺς τῆς οἰκουμένης εἰσάγων. Καὶ εἰ θούλει σαφέστερον ταῦτα μαθεῖν, τοὺς λιμὸν λέγων, τοὺς λοιμοὺς, τοὺς σεισμούς, τὰς ἄλλας τραγωδίας, τὴν ἱστορίαν τὴν περὶ τοῦτων Ἰωσήφω συγκειμένην ἔπελθε, καὶ πάντα εἶση μετὰ ἀκριβείας. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἔλεγε, «μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι» καί, 10 «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται» καί, «κηρυχθήσεται τὸ εὐαγγέλιον πάντως ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Χαννωθέντας γὰρ καὶ ἐκλυθέντας τῷ φόβῳ τῶν εἰρημένων, συσιρέφει λέγων, διὸ καὶ μὲν μυρία γένηται, δεῖ κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, καὶ τότε ἥξει τὸ τέλος.

15 4. Εἶδες πῶς διέκειτο τότε τὰ πράγματα, καὶ πῶς ποικίλος ὁ πόλεμος ἦν; καὶ ταῦτα ἐν ἀρχῇ, διὲ μάλιστα πολίτης ἑκαστον ἡσυχίας δεῖται τῶν κατορθουμένων; Πῶς οὖν διέκειτο; οὐδὲν γὰρ κωλύει τὰ αὐτὰ πάλιν ἀναλαβεῖν. Πρῶτος πόλεμος ἦν, ὁ τῶν ἀπαιεῶνων· «ἐλεύσονται» γάρ, φησί, 20 «ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται»· δεύτερος, ὁ τῶν Ρωμαίων· «μελλήσεται» γάρ, φησὶν, «ἀκούειν πολέμους»· τρίτος, ὁ τοὺς λιμοὺς ἐπάγων· τέταρτος, ὁ τοὺς λοιμοὺς καὶ σεισμούς· πέμπτος, «παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψεις»· ἕκτος, «ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων»· ἕβδομος, «παραδώσουσιν 25 ἀλλήλους καὶ μισήσουσιν»· ἐμφύλιον ἐνταῦθα δηλοῖ πόλεμον· εἶτα ψευδόχριστοι καὶ ψευδάδελφοι· εἶτα, «φυγήσεται ἡ ἀγάπη», τὸ πάντων αἷτιον τῶν κακῶν. Εἶδες μυρία γένη

14. Ἰώσηπος Φλάβιος (37-100. μ.Χ.). Ἰουδαῖος ἱστορικὸς ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ ἱερατικὸν γένος, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Ἰουδαίων κατὰ τῶν Ρωμαίων τὸ 67 μ.Χ., συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἀπηλευθερώθη ἀπὸ τὸν Βεσπασιανὸν ἔπειτα ἀπο δύο ἔτη, λαβὼν τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης. Ἐγραψε τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου, τὴν Ἰουδαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν κ.ἄ.

Ἄλλ' ὅμως αὐτὸ πὺν εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβῇ εἰς μίαν οἰκίαν, αὐτὸ τὸ κατῴρθωσεν ὁ Χριστὸς εἰς ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην ὁδηγῶν τοὺς ἱατροὺς τῆς οἰκουμένης μέσα εἰς αὐτὴν διὰ μέσου κρημνῶν καὶ καμίνων καὶ φαραγγῶν καὶ σκοπέλων καὶ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπολεμεῖτο. Καὶ ἐὰν θέλῃς αὐτὰ νὰ τὰ μάθῃς σαφέστερα, ἐννοῶ τὴν πείναν, τὰς ἐπιδημίας, τοὺς σεισμοὺς καὶ τὰς ἄλλας τραγωδίας; διάβασε τὴν σχετικὴν μὲ αὐτὰ ἱστορίαν τοῦ Ἰωσήπου¹⁴, καὶ ὅλα θὰ τὰ γνωρίσῃς μὲ ἀκρίβειαν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἴδιος ἔλεγε· «Μὴ θορυβεῖσθε· διότι πρέπει ὅλα νὰ συμβοῦν», καί· «αὐτὸς πὺν θὰ τὰ ὑπομείνῃ μέχρι τέλους, αὐτὸς θὰ σωθῇ»· καί· «θὰ κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον ὅπωςδήποτε εἰς ὅλον τὸν κόσμον». Ἐπειδὴ δὲ τοὺς εἶδε νὰ ἀπονοῦν καὶ νὰ παραλύουν ἀπὸ τὸν φόβον, ἀκούοντες τὰ λόγια του αὐτά, τοὺς ἐνθαρρύνει καὶ πάλιν, λέγων, ὅτι καὶ ἂν μύρια συμβοῦν, πρέπει νὰ κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης, καὶ τότε θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος.

4. Εἶδες ποῖα ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων τότε καὶ πόσον πολύμορφος ἦτο ὁ πόλεμος; Καὶ ὅλα αὐτὰ συνέβαινον εἰς τὴν ἀρχήν, τότε πὺν κατ' ἐξοχὴν χρειάζεται καθεὶ μεγάλο ἔργον μεγάλῃν ἡσυχίαν; Ποῖα λοιπὸν ἦτο ἡ κατάστασις αὐτῆς; διότι τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ ἐπαναλάβω καὶ πάλιν τὰ ἴδια. Πρῶτος πόλεμος ἦτο αὐτὸς πὺν προήρχετο ἀπὸ τοὺς ἀπατεώνας· διότι λέγει· «θὰ ἔλθουν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται». Δεύτερος ἦτο ὁ πόλεμος ἐκ μέρους τῶν Ρωμαίων· διότι λέγει· «προσέξατε ἀκούοντες πολέμους». Τρίτος πόλεμος ἦτο αὐτὸς πὺν προκαλεῖ τὴν πείναν. Τέταρτος αὐτὸς πὺν δημιουργεῖ τὰς ἐπιδημίας καὶ τοὺς σεισμοὺς. Πέμπτος τῶν θλίψεων· «θὰ σᾶς παραδώσουν εἰς βασανιστήρια». Ἑκτος· «θὰ μοῆσθε ἀπ' ὅλους». Ἑβδομος· «θὰ παραδώσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ θὰ μοῆσουν»· ἐδῶ ἐννοεῖ ἐμφύλιον πόλεμον. Ἐπειτα θὰ ἔλθουν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται. Τέλος «θὰ ψυχανθῇ ἡ ἀγάπη» πρᾶγμα πὺν εἶναι αἰτία ὧν τῶν κακῶν. Εἶδες μύρια εἶδη

πολέμων καινὰ καὶ παράδοξα; Ἄλλ' ὅμως μετὰ τούτων καὶ πολλῶ πλειόνων (καὶ γὰρ τῷ ἐμφυλίῳ καὶ συγγενικῶς ἀνεμίγνυτο πόλεμος), ἐκράτησε τῆς οἰκουμένης ἀπάσης τὸ κήρυγμα. «Κηρυχθήσεται» γάρ, φησί, «τὸ εὐαγγέλιον ἐν ὅλῳ
5 τῷ κόσμῳ».

Ποῦ τοίνυν εἰσὶν οἱ τῆς γενέσεως τὴν τυραννίδα ἐπιτειχίζοντες, καὶ τῶν καιρῶν τὴν περιφορὰν, τοῖς τῆς ἐκκλησίας δόγμασι; Τίς γὰρ ἐμνημόνευσε πώποτε, ὅτι ὦφθη Χριστὸς ἕτερος, ὅτι συνέδη πρᾶγμα τοιοῦτον; Καίτοιγε ἕτερα
10 ψευδόμενοι λέγουσιν, ὅτι δέκα μυριάδες ἐτῶν παρήλθον· ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲ πλάσασθαι δύνανται. Ποίαν τοίνυν περιφορὰν εἴποιτ' ἄν; Οὔτε γὰρ Σόδομα, οὔτε Γόμμορα, οὔτε κατακλυσμὸς ἕτερος ἐγένετό ποτε. Μέχρι τίνος παίζετε, περιφορὰν καὶ γένεσιν λέγοντες; Πῶς οὖν ἐκβαίνει πολλά,
15 φησί, τῶν λεγομένων; Ἐπειδὴ σὴ σαυτὸν ἡρέμωσας τῆς τοῦ Θεοῦ δοθηείας, καὶ προὔδωκας, καὶ ἔξω τῆς προνοίας ἔοιπας, διὰ τοῦτο ὥς θούλειαι οἰρέφει σου τὰ πράγματα ὁ δαίμων καὶ μετατίθηναι. Ἄλλ' οὐκ ἐπὶ τῶν ἁγίων, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐφ' ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν σφόδρα κατα-
20 φρονούντων αὐτῆς. Εἰ γὰρ καὶ ὁ βίος ἡμῶν οὐκ ἀνεκτός, ἀλλ' ἐπειδὴ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι τῶν τῆς ἀληθείας δογμάτων μετὰ πολλῆς ἐχόμεθα τῆς ἀκριθείας, ἀνώτεροι τῆς τῶν δαιμόνων ἐσμέν ἐπιδουλῆς. Ὅλως δὲ τί ποτέ ἐστι γένεσις; Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ ἀδικία καὶ σύγχυσις καὶ τὸ εἰκῇ πάν-
25 τα φέρεσθαι μᾶλλον δὲ οὐκ εἰκῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀλογίας.

Καὶ εἰ μὴ ἐστι, φησί, γένεσις, πόθεν ὁ δεῖνα πλουτεῖ; πόθεν ὁ δεῖνα πένης; Οὐκ οἶδα. Οὔτις γὰρ σοι τέως διαλέξομαι, παιδεύων σε μὴ πάντα περιεργάζεσθαι, μηδὲ ἀπλῶς
30 ἐντεῦθεν καὶ εἰκῇ φέρεσθαι. Οὐδὲ γὰρ ἐπειδὴ τοῦτο ἀγνο-

πολέμων νέα καὶ παράδοξα; Ἄλλ' ὅμως μετὰ ἀπὸ αὐτοῦ καὶ ἄλλους πολὺ περισσοτέρους (καθ' ὅσον εἰς τὸν ἐμφύλιον ἦτο ἀναμιγμένος καὶ ὁ πόλεμος ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν) τὸ κήρυγμα ἐπεκράτησεν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Διότι λέγει «Θὰ κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλον τὸν κόσμον».

Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνοι ποὺ ἀντιτάσσουν εἰς τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς τύχης τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἀνακύκλησιν τῶν καιρῶν; Διότι ποῖος ποτὲ ἕως τώρα ἀνέφερεν, ὅτι παρουσιάσθη ἄλλος Χριστός, ὅτι συνέβη παρόμοιο γεγονός; Μολονότι βέβαια ψευδόμενοι λέγουν πολλὰ ἄλλα, ὅτι ἐπέρασαν δέκα μυριάδες ἐτῶν, ἀλλ' αὐτὸ οὔτε καὶ νὰ τὸ φαντασθοῦν ἢμποροῦν. Ποῖαν λοιπὸν ἀνακύκλησιν θὰ ἢμπορούσατε ν' ἀναφέρετε; Διότι οὔτε Σόδομα, οὔτε Γόμορα, οὔτε ἄλλος κατακλυσμὸς ἔγινε ποτέ. Μέχρι πότε θὰ ἀσπιεύεσθε, ὁμιλοῦντες περὶ ἀνακυκλήσεως καὶ τύχης; Πῶς λοιπόν, λέγει, θγαίνουν σωστὰ πολλὰ ἀπ' ὅσα ἐλέχθησαν; Ἐπειδὴ σὺ ἐρήμωσες τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐπρόδωσες, καὶ τὸν ἐτοποθέτησες ἔξω ἀπὸ τὴν θείαν πρόνοιαν, διὰ τοῦτο ὅπως θέλει ὁ δαίμων σου ἀλλάζει τὰ πράγματα καὶ τὰ μεταβάλλει. Ἄλλ' ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς ἁγίους ἢ καλύτερα οὔτε καὶ μὲ ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ μισοῦμεν ὑπερβολικὰ αὐτούς. Διότι ἂν καὶ ἀκόμη ὁ θίος μας δὲν εἶναι ἀνεκτός, ἀλλ' ἐπειδὴ, μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τηροῦμεν τὰς ἀληθείας τῶν δογμάτων μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, εἴμεθα ἀνώτεροι ἀπὸ τὴν διαβολικὴν δολιότητα. Ἄλλωστε δὲ τί τέλος πάντων εἶναι αὕτη ἡ τύχη; Τίποτε ἄλλο παρὰ ἀδικία καὶ σύγχυσις καὶ τὸ νὰ ὀδηγοῦνται ὅλα κατὰ τύχην· μᾶλλον δὲ ὅχι μόνον τυχαῖα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς λογικὴν σειράν.

Καὶ ἐὰν δὲν ὑπάρχη τύχη, θὰ εἴπῃ κάποιος, πῶς ὁ τάδε πλουτεῖ; πῶς ὁ τάδε εἶναι πτωχός; Δὲν γνωρίζω. Διότι κατ' ἀρχὴν θὰ σοῦ εἴπῃ αὐτό, διὰ νὰ σὲ διδάξω νὰ μὴ περιεργάζεσαι τὰ πάντα, οὔτε νὰ παρασύρεσαι εὐκολὰ ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ. Διότι οὔτε ἐπειδὴ ἀγνοεῖς

εἷς, ὀφείλεις τὰ οὐκ ὄντα ἀναπλάττειν. Βέλτιον ἀγνοεῖν ἁλῶς, ἢ μαρθάνειν κακῶς. Ὁ μὲν γὰρ οὐκ εἰδὼς τὴν αἰτίαν, ταχέως ἐπὶ τὴν εὐλογον ἤξει, ὁ δέ, ἐπειδὴ τὴν οὖσαν οὐκ οἶδε, τὴν οὐκ οὖσαν πλάττειν, οὐ δυνήσεται ραδίως τὴν οὖσαν δέξασθαι, ἀλλὰ δεῖ πλείονος αὐτῷ καὶ πόνον καὶ ἰδρωτός, ὥστε τὸ πρότερον ἀνελεῖν. Καὶ γὰρ ἐν δέλτῳ, ἐξηλειμμένη μὲν εὐκόλως τις ἐγγράφειεν ἅπερ ἂν ἐθέλη, ἐγκεχαραγμένη δὲ οὐκέτι ὁμοίως· δεῖ γὰρ πρότερον ἐξαλεῖναι τὰ κακῶς ἐγγεγραμμένα. Καὶ ἐπὶ τῶν ἱατρῶν δέ, ὁ
 10 μηδὲν προσφέρων τοῦ τὰ βλάβιπνια προσάγοντος πολλῶν θελτίων ἐστί· καὶ ὁ σαυρῶς οἰκοδομῶν τοῦ μηδ' ὅλως οἰκοδομῶντος χείρων· ὥσπερ οὖν καὶ ἡ γῆ πολὺν θελτίων ἢ μηδὲν ἔχουσα τῆς ἀκάνθας ἐχούσης.

Μὴ τοίνυν ἐπὶ τὸ μαθεῖν πάντα τρέχωμεν, ἀλλ' ἀνε-
 15 χώμεθά τινα καὶ ἀγνοεῖν, ἵν' ὅταν εὗρωμεν διδάσκαλον, μὴ διπλοῦν παρέχωμεν αὐτῷ τὸν πόνον· μᾶλλον δὲ πολλοὶ πολ-
 λάκις καὶ ἀδιόρθωτα νοσοῦντες ἔμειναν, τῷ περιπεσεῖν ἀπλῶς πονηροῖς δόγμασιν. Οὐδὲ γὰρ ὁμοίος ὁ ἰδρῶς, ἀνα-
 σπάσαι πρότερον τὰ κακῶς ριζωθέντα, καὶ τότε σπεῖραι, καὶ
 20 καθαρὰν ἄρουραν καταφυτεῦσαι. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀναιρέψαι δεῖ πρότερον, καὶ τότε ἔτερα ἐνθεῖναι· ἐνταῦθα δὲ παρε-
 σκευασμένη ἡ ἀκοή. Πόθεν οὖν ὁ δεῖνα πλουτεῖ; Ἐρῶ λοι-
 πόν. Οἱ μὲν τοῦ Θεοῦ διδόντις, πολλοὶ δὲ συγχωροῦντις, πλοῦτον ἐκτίσαντο. Οὗτος γὰρ σύντομος καὶ ἀπλοῦς ὁ λόγος.
 25 Τί οὖν; φησί· τὸν πόρον αὐτὸς ποιεῖ πλουτεῖν καὶ τὸν

αὐτό, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ φαντάζεσαι τὰ ἀνύπαρκτα. Εἶναι προτιμότερον νὰ ἀγνοῇς καλῶς, παρὰ νὰ μαθαίνης ἐσφαλμένως. Διότι, ὁ μὲν ἕνας, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὴν αἰτίαν, γρήγορα θὰ παραδεχθῇ τὴν λογικὴν αἰτίαν, ὁ δὲ ἄλλος ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὴν πραγματικὴν αἰτίαν καὶ φαντάζεται τὴν ἀνύπαρκτον, δὲν θὰ ἠμπορέσῃ εὐκολα νὰ παραδεχθῇ τὴν πραγματικὴν αἰτίαν, ἀλλὰ χρειάζεται αὐτὸς πολλὸν κόπον καὶ ἰδρώτα, ὥστε νὰ ἀναιρέσῃ τὴν προηγουμένην ἐσφαλμένην γνώμην του. Καθ' ὅσον εἰς πλάκαν καθαρὰν εὐκολα κάποιος θὰ ἠμποροῦσε νὰ γράψῃ ὅ,τι θέλει, εἰς γραμμένην ὁμῶς δὲν γίνεται αὐτὸ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Διότι πρέπει προηγουμένως νὰ σθῇσιν αὐτὰ πού ἐγράφησαν κακῶς. Καὶ μὲ τοὺς ἰατροὺς δὲ ἐκεῖνος πού τίποτε δὲν προσφέρει εἶναι καλύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον πού προξενεῖ βλάβας. Καὶ ἐκεῖνος πού οἰκοδομεῖ ἐπάνω εἰς σαθρὰ θεμέλια εἶναι χειρότερος ἀπὸ ἐκεῖνον πού δὲν οἰκοδομεῖ καθόλου, ὅπως ἀκριβῶς πάλιν καὶ τὸ χωράφι πού δὲν ἔχει ἀγκάθια εἶναι κατὰ πολὺ καλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἔχει.

"Ἄς μὴ τρέχωμεν λοιπὸν διὰ νὰ τὰ μάθωμεν ὅλα, ἀλλ' ὥς ἀνεχώμεθα καὶ ν' ἀγνοοῦμεν μερικά, ὥστε, ὅταν εὕρωμεν διδάσκαλον, νὰ μὴ τὸν υποβάλωμεν εἰς διπλοῦν κόπον· μάλιστα δὲ πολλοὶ πολλὰς φορές, πού ἦσαν ἀθεράπευτα ἀσθενεῖς, ἔμειναν πεσμένοι, ἀπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ ἐπίστευσαν εἰς τὰ πονηρὰ δόγματα. Διότι δὲν χρειάζεται ἴδιος ἰδρώτας νὰ ξερριζώσῃς πρῶτα ἐκεῖνα πού κακῶς ἐφύτρωσαν, καὶ τότε νὰ σπεύρῃς καὶ νὰ φυτεύσῃς καθαρὸ χωράφι. Διότι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν πρέπει πρῶτα νὰ ἐκριζώσῃς τὰ πρῶτα καὶ τότε νὰ σπεύρῃς ἄλλα, ἐνῶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἡ ἀκοὴ εἶναι προετοιμασμένη. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ὁ τάδε πλουτεῖ; Θὰ σοῦ ἀπαντήσω λοιπόν. "Ἄλλοι μὲν διότι τοὺς τὸν δίδει ὁ Θεός, ἄλλοι δὲ ἀπέκτησαν πλοῦτον ἐπειδὴ τοὺς τὸ ἐπέτρεπεν ὁ Θεός. Αὕτῃ λοιπὸν εἶναι ἡ ἐξηγήσις μὲ σύντομα καὶ ἀπλᾶ λόγια.

Τί λοιπόν; θὰ εἰπῇ κάποιος· ὁ Θεὸς κάνει τὸν πόρνον

μοιχὸν καὶ τὸν ἡταιρηκότα καὶ τῶν κακῶς τοῖς οὖσι κεχρη-
 μένον; Οὐ ποιεῖ, ἀλλὰ συγχωρεῖ πλουτεῖν· πολὺ δὲ τὸ μέσον
 καὶ σφοδρὰ ἄπειρον τοῦ ποιεῖν καὶ συγχωρεῖν. Τίνος δὲ
 ἔνεκεν ὅλως ἀφίησιν; "Οἱ οὐδέπω τῆς κρίσεως ὁ καιρὸς,
 5 ἵνα τὸ κατ' ἀξίαν ἕκαστος ἀπολάβῃ. Τί γὰρ φανλότερον ἐ-
 κείνου τοῦ πλουτοῦ, τοῦ μηδὲ τῶν ψυχῶν μεταδιδόντος
 τῷ Λαζάρῳ; Ἄλλ' ὅμως ἀπάντων ἀθλιώτερος ἦν· οὐδὲ
 γὰρ σταγόνος ἐγένετο κύριος, καὶ δι' αὐτὸ μάλιστα τοῦτο,
 διὲ πλουτῶν ὥμῳς ἦν. Καὶ γὰρ ἐὰν ὧσι πονηροὶ δύο, οὐ
 10 τῶν αὐτῶν ἐνταῦθα ἀπολαύσαντες, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν πλούτῳ,
 ὁ δὲ ἐν πενίᾳ, οὐχ ὁμοίως ἐκεῖ τιμωρηθήσονται, ἀλλ' ὁ εὐ-
 πορώτερος χαλεπώτερον.

5. Ὁρᾷς γοῦν καὶ τοῦτον δεινότερα πάσχοντα, ἐπειδὴ
 ἀπέλαθε τὰ ἀγαθὰ; Καὶ οὐ τοίνυν, ὅτιαν ἴδης ἀδίκως πλου-
 15 τοῦντα εὐήμεροῦντα, σιέναξον, δάκρυσον· καὶ γὰρ προσθήκη
 κολάσεως ὁ πλοῦτος οὗτος αὐτῷ. "Ωπερ γὰρ οἱ πολλὰ
 ἁμαρτάνοντες καὶ μὴ βουλόμενοι μετανοεῖν, θησαυρίζουσιν
 ἐαυτοῖς θησαυρὸν ὀργῆς· οὕτως οἱ μετὰ τοῦ μὴ κολάζεσθαι
 καὶ εὐπραγίας ἀπολαύοντες, μείζονα ὑποστήσονται τὴν τιμω-
 20 ρίαν. Καὶ τοῦτο, εἰ θούλει, οὐκ ἀπὸ τῶν μελλόντων μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ παρόντος θίου δείξω σοι τὸ ὑπόδειγμα.
 Ὁ γὰρ μακάριος Δαυὶδ, διὲ τὴν ἁμαρτίαν ἡμαρτεν ἐκείνην
 τὴν τῆς Βηρσαβέ, καὶ ἠλέγχετο παρὰ τοῦ προφήτου, διὰ
 τοῦτο μάλιστα ἐνεκαλεῖτο σφοδρότερον, διὲ καὶ πολλῆς ἀ-
 25 πολαύσας ἀδείας τοιοῦτος ἦν. Ἀκουσον γοῦν τοῦ Θεοῦ τοῦ-
 το μάλιστα ὀνειδίζοντος αὐτῷ. «Οὐχ ἔχρισά σε εἰς βασιλέα
 καὶ ἐξειλόμην σε ἐκ χειρὸς Σαούλ, καὶ ἔδωκά σοι πάντα
 τὰ τοῦ Κυρίου σου, καὶ πάντα τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα;

15. Λουκᾶ 16, 19ε.

16. Ρωμ. 2, 5.

νὰ πλουτῇ καὶ τὸν μοιχὸν καὶ αὐτὸν ποὺ ἔχει ἐταίρας καὶ ἐκεῖνον ποὺ κάνει κακὴν χρῆσιν τῆς περιουσίας του; Δὲν τὸν κάνει ὁ Θεός, ἀλλὰ τὸν ἀνέχεται νὰ πλουτίζῃ. Εἶναι δὲ ἡ ἀπόστασις πάρα πολὺ ἄπειρος μεταξὺ τοῦ νὰ δίδῃ καὶ τοῦ νὰ ἀνέχεται. Διὰ ποῖον δὲ λόγον τέλος πάντων τὸ ἐπιτρέπει αὐτό; Διότι δὲν ἦλθεν ἀκόμῃ ὁ καιρὸς τῆς κρίσεως διὰ νὰ λάβῃ ὁ καθένας ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξίαν του. Διότι τί ὑπάρχει χειρότερον ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν πλούσιον, ποὺ δὲν ἔδιδεν οὔτε τὰ ψίχουλα εἰς τὸν Λάζαρον¹⁵; Καὶ ὅμως ἦτο ἀθλιώτερος ἀπὸ ὅλους· διότι δὲν ἠξιώθη οὔτε σταγόνος νεροῦ, καὶ αὐτὸ συνέβη πρὸ πάντων δι' αὐτὸ καὶ μόνον, διότι ἦτο σκληρὸς ὅταν ἔζη μέσα εἰς τὰ πλούτη του. Καθ' ὅσον ἐὰν ὑπάρχουν δύο κακοί, ποὺ δὲν ἀπῆλυσαν ἐδῶ τὰ ἴδια εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' ὁ μὲν ἕνας ἦτο πλούσιος, ὁ δὲ ἄλλος πτωχός, δὲν θὰ τιμωρηθοῦν ἐκεῖ ὁμοίως, ἀλλ' ἡ τιμωρία τοῦ πλουσίου θὰ εἶναι χειρότερα.

5. Βλέπεις λοιπὸν καὶ αὐτὸν ποὺ ὑποφέρει χειρότερα ἐπειδὴ ἀπῆλυσεν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τὰ ἀγαθὰ; Καὶ σὺ λοιπὸν, ὅταν ἴδῃς κάποιον νὰ πλουτῇ μὲ ἀδικίας καὶ νὰ εὐημερῇ, στέναξε, δάκρυσε. Καθ' ὅσον ὁ πλοῦτος αὐτὸς προσθέτει εἰς αὐτὸν κόλασιν. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποὺ διέπραξαν πολλὰ ἁμαρτήματα καὶ δὲν θέλουν νὰ μετανοήσουν, θησαυρίζουν διὰ τὸν ἑαυτὸν των θησαυρὸν ὀργῆς¹⁶, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐδῶ δὲν τιμωροῦνται καὶ ἀπολαμβάνουν πλούσια ἀγαθὰ, θὰ ὑποστοῦν μεγαλυτέραν τιμωρίαν. Καὶ δι' αὐτό, ἐὰν θέλῃς, θὰ σοῦ ἀναφέρω παράδειγμα ὅχι μόνον ἀπὸ τὰ μέλλοντα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν. Διότι ὁ μακάριος Δαυὶδ, ὅταν ἔκαμε τὴν ἁμαρτίαν ἐκείνην, τὴν σχετικὴν μὲ τὴν Βηρσαβεέ, καὶ ἠλέγχετο ἀπὸ τὸν προφήτην, δι' αὐτὸ προπάντων κατηγορεῖτο αὐστηρότερον, διότι ἂν καὶ ἀπῆλυσεν πολλῶν εὐεργεσιῶν, ἔγινε τέτοιος. Ἄκουσε λοιπὸν τὸν Θεὸν ποὺ τὸν κατηγόρησε δι' αὐτό· «Δὲν σὲ ἔχρισα εἰς βασιλέα καὶ σὲ ἠλευθέρωσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σαούλ, καὶ σοῦ ἔδωκα ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κυρίου σου, καὶ ὅλον τὸν

Καὶ εἰ ὀλίγα σοι ἦν, προσέθηκα ἄν σοι ὡς ταῦτα. Καὶ τί ἐποίησας τὸ πονηρὸν ἐναντίον μου;».

Οὐ γὰρ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων αἱ αὐταὶ κολάσεις, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ ἀπὸ χρόνων, καὶ ἀπὸ προσώ-
 5 πων, καὶ ἀπὸ ἀξιωμάτων, καὶ ἀπὸ συνέσεως, καὶ ἀπὸ ἐτέ-
 ρων πλειόνων. Καὶ ἵνα σαφέστερον ὁ λέγω γένηται, κείσθω
 εἰς μέσον ἁμάρτημα ἓν, ἡ πορνεία, καὶ σκόπει πόσας εὐρί-
 σκω τιμωρίας διαφόρους, οὐ παρ' ἑμαντιοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν
 θείων Γραφῶν. Ἐπόρνευσέ τις πρὸ τοῦ νόμου; ἄλλως κο-
 10 λάζεται καὶ τοῦτο ὁ Παῦλος δείκνυσιν· «ὅσοι γὰρ ἀνόμως
 ἡμαρτον», φησί, «διὰ νόμου κριθήσονται». Ἐπόρνευσέ τις
 ἱερεὺς ὢν; προσθήκην ἀπὸ τῆς ἀξίας εἰς τὴν τιμωρίαν λαμ-
 βάνει μεγίστην. Διὰ δὲ τοῦτο αἱ μὲν ἄλλαι ἀνηροῦντο πορ-
 νεύομεναι, αἱ δὲ τῶν ἱερέων θυγατέρες κατεκαίοντο, τοῦ
 15 νομοθέτου ἐκ περιουσίας δηλοῦντος, ὅση τὸν ἱερέα μένει
 κόλασις τοῦτο ἁμαρτάνοντα. Εἰ γὰρ τὴν θυγατέρα μείζονα
 ἀπήτησε δίκην διὰ τὸ ἱερέως εἶναι θυγατέρα, πολλῷ μᾶλλον
 αὐτὸν τὸν ἱερωμένον. Ἐπορνεύθη τις θιαίως; αὕτη καὶ
 ἀπήλλακται κολάσεως· ἐπορνεύθη τις πλουτοῦσα, ἐτέρα δὲ
 20 πενομένη; πάλιν καὶ ἐνταῦθα διαφορὰ. Καὶ τοῦτο δηλόν,
 ἀφ' ὧν ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν περὶ τοῦ Δαυὶδ. Ἐπόρνευσέ
 τις μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ; ἂν ἀμύητος ἀπέλθῃ,
 πάντων ἐκείνων χαλεπωτέραν δώσει δίκην. Ἐπόρνευσέ τις
 μετὰ τὸ λουτρὸν; ἐνταῦθα οὐδὲ παραμυθία λοιπὸν τῷ ἁμαρ-
 25 τήματι λείπεται. Καὶ τοῦτο αὐτὸ δηλῶν ὁ Παῦλος ἔλεγεν·

17. Β' Βασ. 12, 7-9.

18. Ρωμ. 2, 12.

οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Ἰούδα; Καὶ ἂν ἀκόμη εἶχες ὀλίγα, ἐγὼ θὰ σοῦ ἔδιδά ὅσα εἶναι αὐτά. Διατί λοιπὸν ἔκαμες αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν ἐνώπιόν μου»¹⁷;

Δὲν εἶναι βέβαια δι' ὅλα τὰ ἁμαρτήματα αἱ ἴδιαι τιμωρίαι, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι καὶ εἶναι ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικίαν, τὰ πρόσωπα ποὺ διαπράττουν αὐτάς, τὰ ἀξιώματα αὐτῶν, τὴν σύνεσιν των καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα, πολὺ περισσότερα. Καὶ διὰ τὰ γίνῃ σαφέστερον αὐτὸ ποὺ λέγω, ἅς φέρωμεν ἐμπρὸς μας ἓνα ἁμάρτημα, τὴν πορνείαν, καὶ πρόσεξε πόσας διαφορετικὰς τιμωρίας εὐρίσκω, ὅχι ἀπὸ μόνος μου, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς θείας Γραφάς. Ἐπόρνευσε κάποιος πρὶν νὰ δοθῇ ὁ νόμος; τότε διαφορετικὰ τιμωρεῖται. Καὶ αὐτὸ τὸ φανέρωσε ὁ Παῦλος· «διότι ὅσοι ἡμάρτησαν χωρὶς τὸν νόμον, χωρὶς τὸν νόμον καὶ θὰ τιμωρηθοῦν»¹⁸. Ἐπόρνευσε κάποιος μετὰ τὸν νόμον; αὐστηρότερα θὰ τιμωρηθῇ. Διότι λέγει· «Ὅσοι ἡμάρτησαν κατὰ τὸν καιρὸν ποὺ ὑπῆρχεν ὁ νόμος, θὰ κριθοῦν μὲ τὸν νόμον»¹⁸. Ἐπόρνευσε κάποιος ποὺ εἶναι ἱερεὺς; λόγῳ τοῦ ἀξιωματός του θ' αὐξηθῇ κατὰ πολὺ περισσότερον ἢ τιμωρία του. Διὰ τοῦτο βέβαια αἱ μὲν ἄλλαι θυγατέρες ἐφονεύοντο ὅταν ἐπόρνευον, αἱ θυγατέρες ὅμως τῶν ἱερέων κατεκαίοντο, πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ δηλώσῃ μὲ πολλὴν περίσσειαν, πόση μεγάλη τιμωρία ἀναμένει τὸν ἱερέα ποὺ διαπράττει αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα. Διότι ἐὰν τὴν θυγατέρα ἐζήτησε νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρότερα, ἐπειδὴ εἶναι θυγατέρα ἱερέως, πολὺ περισσότερον αὐστηρότερα θὰ τιμωρηθῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἱερεὺς. Ἐπορνεύθῃ κάποια βία; αὕτῃ καὶ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν τιμωρίαν. Ἐπορνεύθῃ κάποια πλουσία καὶ κάποια ἄλλη πτωχή; πάλιν καὶ ἐδῶ θὰ ὑπάρξῃ διαφορά. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ ὅσα προηγουμένως εἶπαμεν περὶ τοῦ Δαυΐδ. Ἐπόρνευσε κάποιος μετὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Χριστοῦ; ἂν δὲν βαπτισθῇ καὶ ἀποθάνῃ θὰ τιμωρηθῇ αὐστηρότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς πόρνους. Ἐπόρνευσε ἄλλος μετὰ τὸ βάπτισμά του; ἐδῶ καμμία πλέον παρηγορία δὲν ἀπομένει διὰ τὸ ἁμάρτημα.

καθεύσας τις νόμον Μωϋσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ θυγὶ καὶ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει· πόσῳ δοκεῖτε χεῖρονος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἡγησάμενος, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος ἐνυθρίσας;». Ἐπόρνευσέ τις ἱερωμένος νῦν; αὕτη μάλιστα πάντων ἡ κορυφὴ τῶν κακῶν.

Εἶδες ἐνὸς ἁμαρτήματος πόσαι διαφοραί; Ἐτέρα ἡ πρὸ τοῦ νόμου, ἄλλη ἡ μετὰ τὸν νόμον, ἡ τοῦ ἱερωμένου ἄλλη, ἡ τῆς πλουτιούσης καὶ τῆς πενομένης, τῆς κατηχουμένης καὶ τῆς πιστιῆς, τῆς τοῦ ἱερέως. Καὶ ἀπὸ συνέσεως δὲ πολλὴ ἡ διαφορά· «ὁ γὰρ εἰδὼς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου αὐτοῦ καὶ μὴ ποιήσας, δαρήσεται πολλάς». Καὶ τὸ μετὰ τὰ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα παραδείγματα ἁμαρτάνειν πλείονα φέρει τὴν τιμωρίαν. Διὰ τοῦτο φησιν· «ὡμεῖς δὲ οὐδὲ ἰδύ-
 10 τες ὕστερον μετανοήσατε», καίτοι πολλῆς ἀπολαύσαντες θεραπείας. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ τοῦτο ὀνειδίζει λέγων· «ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα ὑμῶν, καὶ οὐκ ἠθέλησατε;». Καὶ τὸ ἐν τρυφῇ ὄντας· τοῦτο δὲ τὸ τοῦ Λαζάρου. Καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου δὲ χαλεπώτερον τὸ ἁμαρ-
 20 τημα γίνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸς δηλῶν ἔλεγε· «μεταξὺ τοῦ νασοῦ καὶ τοῦ θνσιασθηρίου». Καὶ ἀπὸ τῆς ποιότητος δὲ αὐτῶν τῶν πλημμελημάτων· «οὐ θαυμαστόν, ἐὰν ἄλφ' τις κλέπτῃ»· καὶ πάλιν, «ἔσφαξας τοὺς υἱούς σου καὶ τὰς θυγατέρας σου· τοῦτο ὑπὲρ πάσας τὰς πορνείας σου καὶ τὰ ὁδε-
 25 λύγματά σου». Καὶ ἀπὸ τῶν προσώπων πάλιν· «ἐὰν ἁμαρτῶν ἁμάρτη τις εἰς ἄνθρωπον, προσεύχονται περὶ αὐτοῦ, ἐὰν δὲ εἰς Θεὸν ἁμάρτη, τίς προσεύξεται περὶ αὐτοῦ;».

19. Ἐδρ. 10, 28.

20. Λουκᾶ 12, 47.

21. Ματθ. 21, 32.

22. Λουκᾶ 13, 34.

23. Παρ. 6, 30.

24. Ἰεζ. 16, 20.

25. Α' Βασ. 2, 25.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο θέλων νὰ δηλώσῃ ὁ Παῦλος, ἔλεγεν· «ἐὰν παραβῇ κανεῖς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, θανατώνεται χωρὶς εὐσπλαγχνίαν μετὰ τὴν μαρτυρίαν δύο ἢ τριῶν μαρτύρων· πόσῃν αὐστηροτέραν τιμωρίαν νομίζετε ὅτι θὰ ὑποστῇ ἐκεῖνος ποὺ κατεπάτησε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐθεώρησε μολυσμένον τὸ αἷμα τῆς Διαθήκης μετὰ τὸ ὁποῖον ἡγιάσθη καὶ ἐπρόσβαλε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος;»¹⁹. Ἐπὶ ὁρνεύει τώρα κάποιος ἱερωμένος; Αὐτὴ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀπ' ὅλας τὰς ἁμαρτίας.

Εἶδες πόσαι διαφοραὶ ὑπάρχουν δι' ἓνα καὶ μόνον ἁμάρτημα; Ἄλλη εἶναι ἡ τιμωρία πρὶν ἀπὸ τὸν Νόμον, ἄλλη ἡ μετὰ ἀπὸ τὸν Νόμον, ἄλλη ἡ τοῦ ἱερωμένου, ἡ τῆς πλουσίας καὶ τῆς πτωχῆς, ἡ τῆς κατηκουμένης καὶ τῆς πιστῆς, ἡ τοῦ ἱερέως. Μεγάλῃ δὲ εἶναι ἡ διαφορὰ καὶ ἀνάλογα μετὰ τὴν σύνεσιν τοῦ ἁμαρτάνοντος. Διότι, «ἐκεῖνος ποὺ ἐγνώρισε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου του, καὶ δὲν τὸ ἔκανε, θὰ τιμωρηθῇ πολὺ αὐστηρά»²⁰. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἁμαρτάνει μετὰ ἀπὸ τόσα καὶ τέτοια παραδείγματα, εἶναι ἄξιος μεγαλυτέρας τιμωρίας. Διὰ τοῦτο λέγει· «σεῖς δὲ οὔτε ἀφοῦ εἶδατε, μετενοήσατε ἐν συνεχείᾳ»²¹ ἂν καὶ ἀπελαύσατε πολλῆς εὐεργεσίας. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ τὴν ὄνειδίζει μετὰ τοὺς λόγους· «πόσες φορὲς ἠθέλησα νὰ συγκεντρώσω τὰ παιδιὰ σου, καὶ δὲν ἠθελήσατε;»²². Καὶ τὸ νὰ κἀνῃ κανεῖς τρυφήν ζωὴν, δηλαδὴ τὸ ἁμάρτημα τὸ σχετικὸν μετὰ τὸν Λάζαρον. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τὸ ἁμάρτημα γίνεται βαρύτερον, πρᾶγμα ποὺ διὰ νὰ τὸ δηλώσῃ ὁ Κύριος ἔλεγε· «μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου». Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν ἰδίων τῶν ἁμαρτημάτων· «δὲν εἶναι περίεργον, ἐὰν συλληφθῇ κάποιος νὰ κλέπτῃ»²³. Καὶ πάλιν· «Ἐθυσίας τοὺς υἱούς σου καὶ τὰς θυγατέρας σου. Αὐτὸ ξεπερνᾷ κάθε πορνείαν σου καὶ βλερυγμίαν σου»²⁴. Ἀλλὰ ἐξαρτᾶται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ πρόσωπα· «Ἐὰν κάποιος ἁμαρτήσῃ εἰς ἄνθρωπον, θὰ προσευχηθῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐὰν ὅμως ἁμαρτήσῃ κατὰ τοῦ Θεοῦ, ποῖος θὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ;»²⁵. Καὶ

- Καὶ διὰ τὸν πολλῶν χείρονάς τις ὑπερβαίνει τῇ ραθυμίᾳ·
 ὅπερ καὶ ἐν τῷ Ἰεζεκιήλ ἐγκαλεῖ· «οὐδὲ κατὰ τὰ δικαιώ-
 ματα τῶν ἐθνῶν ἐποίησας». Καὶ διὰ τὸν μηδὲ τοῖς ἐτέρων πα-
 ραδείγμασι σωφρονισθῇ τις· «εἶδε τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς»,
 5 φησί, «καὶ ἐδικαίωσεν αὐτήν». Καὶ διὰ τὸν πλείονος ἀπολαύ-
 σῃ ἐπιμελείας· «εἰ γὰρ ἐν Τύρῳ», φησί, «καὶ Σιδῶνι ἐγέ-
 νοντο αἱ δυνάμεις αὗται, πάλαι ἂν μετενόησαν· πλὴν ἀνε-
 κióτερον ἔσται Τύρῳ καὶ Σιδῶνι, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ». Εἰ-
 δες ἀκρίβειαν ἀπηρτισμένην, καὶ πάντας τῶν αὐτῶν ἁμαρ-
 10 τημάτων οὐ τὴν αὐτὴν διδόντας δίκην; Καὶ γὰρ διὰ μα-
 κροθυμίας ἀπολαύσαντες μηδὲν κερδάνωμεν, χείρονα πεισό-
 μεθα. Καὶ τοῦτο δηλοῖ Παῦλος λέγων· «κατὰ δὲ τὴν σκλη-
 ρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ
 ὄργην».
- 15 Ταῦτ' οὖν εἰδότες, μὴ σκανδαλιζώμεθα, μηδὲ θορυβώ-
 μεθα μηδενὶ τῶν γινομένων, μηδὲ τὴν τῶν λογισμῶν ἐπει-
 σάγωμεν ζάλην· ἀλλὰ τῷ ἀκαταλήπτῳ τῆς τοῦ Θεοῦ προ-
 νοίας παραχωροῦντες, ἀρετῆς ἐπιμελόμεθα, καὶ φεύγωμεν
 κακίαν· ἵνα καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι
 20 καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ
 καὶ μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ δόξα ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν
 καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

26. Ἰεζ. 5, 7.

27. Ματθ. 11, 21-22.

28. Ρωμ. 2, 5.

ὅταν κανεῖς ὑπερβαίνει, τοὺς πολὺ χειροτέρους ὡς πρὸς τὴν
 ραθυμίαν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κατηγορεῖ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰε-
 ζεκίηλ μὲ τοὺς λόγους· «οὔτε ἔπραξες σύμφωνα μὲ τὰ καθή-
 κοντα τῶν ἐθνῶν»²⁶. Καὶ ὅταν κανεῖς δὲν σωφρονισθῇ οὔτε
 καὶ μὲ τὰ παραδείγματα τῶν ἄλλων· «Εἶδε τὴν ἀδελφήν της»,
 λέγει, «καὶ τὴν ἐδικαιολόγησεν». Καὶ ὅταν ἀπολαύσῃ μεγα-
 λυτέρας φροντίδος. Διότι λέγει· «Ἐὰν εἰς τὴν Τύρον καὶ
 τὴν Σιδῶνα ἐγίνοντο τὰ θαύματα αὐτὰ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ
 εἶχον πρὸ πολλοῦ μετανοήσῃς»²⁷. διὰ τοῦτο θὰ δειχθῇ μεγα-
 λυτέρα ἀνοχήν διὰ τὴν Τύρον καὶ τὴν Σιδῶνα, παρὰ διὰ
 τὴν πόλιν ἐκείνην. Εἶδες τελείαν ἀκρίβειαν, καὶ ὅλοι πού
 κάμνουν τὰ ἴδια ἁμαρτήματα ὅτι δὲν τιμωροῦνται κατὰ τὸν
 ἴδιον τρόπον; Καθ' ὅσον καὶ ὅταν ἀπολαύσωμεν τῆς μακρο-
 θυμίας τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν κερδίσωμεν τίποτε, βαρύτερα θὰ
 τιμωρηθῶμεν. Καὶ αὐτὸ τὸ δηλώνει ὁ Παῦλος μὲ τοὺς λό-
 γους· «Ἀνάλογα δὲ μὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ τὴν ἀμετα-
 νόητον καρδίαν σου συγκεντρώνεις διὰ τὸν ἑαυτὸν σου
 ὀργήν»²⁸.

Γνωρίζοντες λοιπὸν ὅλα αὐτά, ἃς μὴ σκανδαλιζώμεθα,
 οὔτε νὰ ταρασσώμεθα ἀπὸ τίποτε ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν, οὔτε
 νὰ ἐπιβάλλωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας τὴν ζάλην τῶν λογι-
 σμῶν, ἀλλὰ ὑποχωροῦντες ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀκατανόητον πρό-
 νοιαν τοῦ Θεοῦ, ἃς φροντίζωμεν διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ἃς ἀ-
 ποφεύγωμεν τὴν κακίαν, ὥστε νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ τὰ μελ-
 λοντικὰ ἀγαθὰ, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ
 Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μετὰ τοῦ
 ὁποίου εἰς τὸν Πατέρα ἀνήκει δόξα, συγχρόνως δὲ καὶ εἰς
 τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τώρα καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
 Ἀμήν.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ

Οἱ ἀριθμοὶ παραπέμπουν κατὰ σειρά γιὰ τὰ χωρία τῆς Γραφῆς στοὺς κεφαλαίους, τὸ στίχο καὶ τὴν σελίδα πού βρίσκονται, ἐνῶ γιὰ τὰ ὀνόματα καὶ πράγματα ἀπλῶς στὴ σελίδα πού βρίσκονται.

1. Εὐρετήριον χωρίων τῆς Γραφῆς

Γένεσις			Βασιλειῶν Β'		
2	24	178	4	12	128
4	1	94			
9	2	238			
18	27	304			
40	8	94			
Ἐξοδος			Βασιλειῶν Γ'		
3	6	446	19	20	396
5	2	304			
12	29	42			
19	8	348			
Ἀριθμοὶ			Βασιλειῶν Δ'		
3	45	42	21	1-18	356
	45 ε.	42			
Δευτερονόμιον			Παραλειπομένων Β'		
32	8	100	33	1-20	356
Ἰησοῦς Ναυῆ			Ψαλμοὶ		
2-6		362	5	10	396
Βασιλειῶν Α'			8	2	338
2	5	142	13	2	462
15	1	60	22	5	456
28	15	200	38	13	266
			50	19	<u>302</u>
			52	1	462
			103	15	34
			109	1	<u>466</u>
				7	<u>452</u>
			117	22	366
			139	4	396
			Παροιμίαι		
			9	12	198

16	5	302	4	19	240
19	17	332	5	20	258
				22	150. 158
	Σοφία Σεिरὰχ			23-24	124
5	7	398		28	152
				31-32	176
	Ὡσηὲ			39	126
				44	134
4	3	372		45	172
				46	130
	Μιχαίας		6	2	474
3	10	372		12	124
6	3	378		14	110
				24	110
	Ζαχαρίας			33	380. 398
9	9	310	7	11	210
			8	22-23	256
	Μαλαχίας			11-12	46. 244
				23-27	46
4	4	6	9	3	176
	5	8	10	6	410
				8	22
	Ἡσαΐας			25	172
1	10	12		36	78
	15	372		39	244
13	21-22	114	11	28	406
35	3	358		29	262
66	2	302	12	1-21	176
	7	336		2	176
				12	186
	Ἰερεμίας			27	240
2	5	378		39	270
	12	156		41	240. 242
3	7	356		42	240. 242
8	4	358	13	36	186
11	14	134	14	28-34	46
18	7-10	236	15	10-20	46
				11	186
	Ἰεζεκιήλ		16	6-12	24
2	5	370		14	14
13	10	376		17	50
16	49	30		19	50. 286
				21	12
	Ματθαῖος			22	272
				26	118
3	12	346	17		10

22-23	14	21	208
23	272	26	146
24-27	288	32	272
18 1	288	35	268
3	100. 268	35-38	274
3-4	152	36	278
5	100	11 13	340
6	100	12 14	436
17	142	13 34	462
22	126		
19 12	268		Λουκᾶς
21	234. 268		
28	268	2 14	380
29	268	3 16	352
30	352. 412	5 12-13	200
20 1-16	246	6 37	110
20	274	8 10	194
26	262	9 23	216
28	264	30-36	40
21 1-5	310	45	16. 40
10-11	320	59-60	398
17	340	10 60	448
28-31	348	19	300
31	130. 412	13 18-20	404
34-44	368	15 5	102. 424
43	402	7	
22 18	178	11-32	250
35-40	212	28-30	250
23 8	212	16 13	110
27	454	19-31	216
32	372	24	456
25 12	386	17 1	80
28 19	410	18 31	272
		19 11	276
		20 14	372
		16	374
		17-18	374
		36	446
		23 34	140
			Ἰωάννης
5 1 ε.	22		
6 18	62	1 21	6. 8
7 ε	176	29	346
9 22	16	34	346
22-23	20	2 13	336
23	16	14 ε.	336
24	16		
32	16.40		
34	50		
10 10	186		
17	208		

	18	336. 344	25-26	10. 318
	19	270. 344	33	148
3	20	460	13 7	440
	29	404	14 9	446
	30	406	15	102
	31	346	15 9	414
4	1ε.	306		
	4ε.	316		
	22	210		
	29	6	5 12	126
	35	342	6 1-10	38
	38	342	7 15	244
5	6-8	358	31	446
	7	360	10 3-5	256
	14	358	12	358
	31	210	11 10	94
7	12	376	31-32	266
	25-26	380	12 26	66
	33-34	270	13 4	462
	37	352	8	138
8	48	376		
9	16	376		
10	20	176	2 4	68
12	47	8	7 5	78
13	15	264	11 2	404
14	15	462	26	78
15	13	140	29	68
18	16	290	12 15	320
Πράξεις			Γαλάτας	
1	8	410	1 15	252
2	29	468	2 8	406
3	1ε.	288	8	410
6-7		378	4 15	242
7	59	172	5 12	190
10	1ε.	18	24	448
13	46	412		
20	30	78		
26	5	440		
Ρωμαίους			Έφεσίους	
			5 14	358
			32	404
			Θεσσαλονικείς Α'	
2	13	348		
6	19	388	2 15	408
9	3	172	19	68
11	24	164	3 8	68

Τιμόθεον Α'			13		6
3	6	302			
5	23	32	Ἑβραίους		
6	10	208. 462	1	7-8	282
				13	282
Τιμόθεον Β'			12	12	358
				14	258
2	12	242			
4	8	286			
Τίτον			Ἰακώβου		
2	11-12	6	4	6	302

2. Εὐρετήριο ὀνομάτων καὶ πραγμάτων

Α

Ἀβραάμ 244. 266. 304. 422. 426. 446.
448. 504. 538.

Ἀβελ 540. 542.

ἀγαθότης 90. 144. 210.

ἀγανάκτησις 124. 166.

ἀγάπη 102. 106. 132. 134-140. 254.
256. 460. 462. 502. 572. 582.

ἄγγελος, -οὶ 28. 98-100. 104. 282. 300
386-388. 422-424. 440. 446. 456.

ἀγιασμός 258. 388.

ἅγιος 98. 388. 394. 426.

ἄγνοια 442.

ἀγνωμοσύνη 18. 348. 402. 488.

ἀγρυπνία 154. 458.

ἀγωνία 106. 220.

ἄδεια 64. 52.

ἀδηφαγία 450.

ἀδικία 152. 514. 584.

ἀηδία 528.

ἀθυμία 16. 34-38. 168. 382. 390. 400.
476.

Αἰγύπτιος, -οὶ 42. 304.

Αἰγυπτος 368.

αἰδώς 38.

Αἰθίοψ 12.

αἶμα 106. 216. 370. 372. 534. 540.

αἰμορροῦσα 310.

αἵρεσις 440.

αἰσχρολογία 34. 152.

αἰσχροτής 458.

αἰσχύνη 108. 124. 324. 472. 524. 530.
552.

ἀκαθαρσία 116. 388.

ἀκολασία 32. 454.

ἀκτημοσύνη 268.

ἀλαζονεία 198. 298. 500. 502.

ἀλγηδών 34.

ἀλήθεια 54. 314. 432-438. 516. 584.

ἀλουργίς 322. 416. 418.

ἀμεριμνία 398.

ἀμάρτημα, -τα 54. 124. 128. 144. 146.
148. 160. 164. 166. 168. 266. 352.

370. 372. 480. 590. 592. 594.

ἁμαρτία, -αὶ 50. 110. 128. 172. 346.
358. 380. 522. 542.

ἁμαρτωλός, -οὶ 14. 102. 584.

ἁμετρία 32. 36.

ἁμοιβή 54. 268. 362. 364. 474.

ἀναισθησία 146. 352. 530.

ἀνάληψις 406.

ἀνάστασις 42. 270. 272. 274. 376. 404.
410. 440. 442. 444. 446. 448. 550.

ἀνδρεία 52. 162. 576.

ἀνδροφόνος, -οὶ 32.

ἄνοια 24 32. 58. 176. 440.

ἀνόμημα 30.

ἀνομία 520.

ἀντίδοσις 214. 216. 268. 262.
 ἀπανθρωπία 158. 326.
 ἀπειλή 56. 62. 114. 158.
 ἀπέχθεια 392. 486.
 ἀπιστία 10. 16. 22. 484. 488.
 ἀπόγνωσις 146.
 ἀποδημία 364. 370.
 ἀπόλαυσις 188. 392.
 Ἀπολλῶς 496.
 ἀπολογία 552.
 ἀπόνοια 56. 102. 122. 196. 204. 264.
 292. 302. 304. 502.
 ἀπορία 274.
 ἀπόστολος 10. 28. 66. 50. 98. 110. 234.
 240. 276. 282. 288. 308. 318. 338.
 358. 360. 386. 394. 408. 410. 468.
 504. 526. 572. 576.
 ἀπραγμοσύνη 52.
 ἀπροσωπότητος, -οι 286.
 ἀπώλεια 50. 102. 260. 376. 432. 510.
 518. 524. 530.
 ἀρὰ 156.
 ἀργία 92. 358. 368. 370.
 ἀρετή 34. 52. 62. 40. 56. 90. 92. 108.
 110. 136. 152. 156. 188. 202. 206.
 254. 256. 258. 276. 284. 308. 356.
 360. 364. 422. 464. 498. 500. 502.
 504. 506. 514. 516.
 ἀρρωστία 38. 46. 358.
 ἀρχάγγελος, -οι 280.
 ἀσέβεια 6. 198. 244. 372.
 ἀσέλγεια 354. 524.
 ἄσυχλον 216.
 ἀσφάλεια 200.
 ἀσχημοσύνη 32. 364.
 ἀταξία 116. 266.
 ἀτιμία 68. 204.
 αὐθεντία 184.
 αὐτάρκεια 36. 556.
 ἀφέλεια 52.
 ἄφεσις 142. 146. 168.
 Ἀχαάβ 62.
 ἀφθονία 324.

B

βαλάνειον 230.

βάπτισμα 278. 280. 284. 332. 346. 356.
 Βαραχίας 540.
 βασιλεία 38. 54. 196. 202. 206. 218.
 230. 236. 278. 294. 322. 332. 372.
 380. 464. 508. βασιλεία τοῦ Θεοῦ
 276. 366. 382. 398.
 βασιλεία τῶν οὐρανῶν 48. 52. 130.
 144. 152. 188. 194. 196. 218. 228.
 244. 250. 258. 268. 348. 400. 480.
 βασκανία 52. 64. 174. 176. 198. 248.
 250. 298. 364. 380. 454. 458.
 βδέλυγμα 576. 592.
 βδελυγμία 522.
 Βεελζεβούλ 172.
 Βηρσαβεὲ 588.
 βλάβη 36. 54. 96. 98. 166. 518.
 βλακεία 450.
 βλασφημία 58.
 βοήθεια 138. 548. Θεοῦ βοήθεια 584.

Γ

γαλέαγρα 112.
 γαλήνη 458. 506.
 Γαλιλαία 14-16. 40. 174. 268. 306.
 320.
 γάμος 116. 242.
 γαστριμαργία 508.
 γέννα 30. 150. 164. 198. 202. 226.
 260. 322. 454. 510. 524. 532. 536.
 540. γέννα πυρὸς 258.
 γέλως 38. 364.
 γλυκύτης 532.
 γνῶσις 46. 148.
 γοητεία 354.
 Γόμορρα 584.
 Γραφή 18. 60. 94. 142. 300. 366. 396.
 404. 444. 452. 484. 506. 530. 544.

Δ

δαίμων, -ες 14. 16. 20. 22. 26. 28. 168.
 172. 256. 300. 330. 456. 584.
 Δανιήλ 576.
 Δαυτδ 128. 156. 198. 200. 264. 302.
 306. 320. 374. 464. 466. 468. 470.
 504. 588. 590.
 δαυιλεία 326. 474. 502.

δεσμωτήριον 198. 326. 328. 356.
 δεσπότης 294.
 δημιουργία 54. 178. 180.
 δηνάριον 160. 162. 246. 248.
 διαβολή 22. 108.
 διάβολος, -οι 58. 58. 106. 168. 190.
 192. 258. 260. 300. 302. 322. 330.
 354. 398. 418. 420. 424. 440. 456.
 478. 530. 554.
 διάδημα 322. 416.
 διαθήκη 592.
 διακονία 6. 5. 12.
 διαφθορά 512.
 δικαιοσύνη 258. 286. 350-352. 388.
 516.
 δικαστήριον 124. 132. 266.
 δίκη 38. 54. 128-132. 260. 402. 542.
 590.
 διωγμός, -οι 244.
 δόγμα, -τα 256. 314. 464. 584.
 δόξα 12. 40. 42. 56. 62. 64. 68. 42. 116.
 120. 140. 148. 172. 200. 202. 204.
 206. 232. 236. 242. 266. 280. 294.
 302. 304. 334. 352. 364. 386. 398.
 454. 458. 464. 474. 482. 484. 486.
 502. 506. 526. 532. 562. 566. 594.
 δοξομανία 52. 198. 490. 516.
 δουλεία 64. 42.
 δουλοπρέπεια 204. 362. 530.
 δύναμις 134. 220. 574. 576.
 δυναστεία 62. 68.
 δυσωδία 544. 546.
 δωρεά 32. 148. 160-164. 252. 308.

E

ἐγκλημα 18. 50. 54. 54. 92. 172. 184.
 198. 348. 350. 368. 488. 510. 522.
 ἐγκράτεια 128. 354.
 ἔθος 308.
 εἰδωλολατρία 30.
 εἰδωλον 300. 464. 520.
 εἰμαρμένη 192.
 εἰρήνη 48. 258. 386. 422. 458.
 ἐκατόνταρχος 376.
 ἐκδικία 134.
 ἐκκλησία 108. 128. 318. 326. 404.

ἐκπληξις 46.
 ἐλάττωμα, -τα 50.
 ἐλεημοσύνη 28. 258. 260. 324. 472.
 474. 476. 478. 494. 512. 514.
 ἔλεος 90.
 ἐλευθερία 62. 42. 48. 160. 192.
 Ἐλισσαῖος 18. 386.
 Ἑλλην, -ες 108. 156. 190. 434.
 ἐλπὶς 6. 20. 68. 190. 254. 260. 272.
 286. 350. 362. 458.
 ἐνέργεια 340.
 ἐντολή 212. 248. 372.
 ἐξουσία 20. 22. 42. 48. 98. 180. 338.
 344. 346.
 ἐπαγγελία 272.
 ἐπήρεια 168.
 ἐπιβουλή 190. 202. 330-344. 380. 478.
 584.
 ἐπιείκεια 38. 440. 442.
 ἐπιθυμία 6. 28. 34. 36. 42. 110. 114.
 128. 186. 188. 190. 192. 214. 220.
 222. 224. 226. 352. 382. 448. 452.
 454. 456. 498. 520. 530. 552. 554.
 556. 558. 560. 562.
 ἐπιμέλεια 66. 100. 114. 196. 368-370.
 398.
 ἐπιπορκία 154.
 ἐπιφάνεια 6. 286.
 ἔρως 30. 64. 42. 136. 212. 216. 226.
 352. 382. 382. 390. 396. 484.
 εὐαγγέλιον 354. 574. 582. 584.
 εὐαγγελιστής, -αῖ 22. 48. 110. 212.
 • 216. 220. 256. 272. 274. 276. 308.
 340. 358. 360. 558.
 εὐγένεια 60. 62. 226.
 εὐδοκία 386.
 εὐδοκίμησις 286.
 εὐεργεσία 20. 146-148. 160. 164. 310.
 476.
 εὐεργέτημα 386.
 εὐήθεια 334.
 εὐημερία 382.
 εὐλάβεια 352. 354. 508. 532.
 εὐλογία 198.
 εὐνοια 66.
 εὐνοῦχος, -οι 188. 190. 194.

εὐπραγία 588.
 εὐσέβεια 58. 108. 244. 440.
 εὐταξία 320. 344.
 εὐτέλεια 58. 300. 394.
 εὐφροσύνη 34. 382.
 εὐχή 26. 330. 386. 472. 506.
 εὐωδία 396.
 ἔχθρα 136.

Z

ζάλη 36. 68. 454. 458. 568. 594.
 Ζαχαρίας 310. 314. 320. 540. 542.
 Ζεβεδαῖος 274.
 ζηλοτυπία 298. 350. 380. 544.
 ζῆλος 202. 266. 308. 506.
 ζημία 36. 122. 136. 158. 204. 230. 268.
 362. 376. 472. 474. 478. 482.
 ζόφος 458.
 ζύμη 24.
 ζωή 94. 154. 212. 214. 220. 280. 314.
 330. 382. 516. 558. ζωή αἰώνιος
 208. 212. 222. 242. 478.

H

ἡδονή 40. 110. 204. 382. 382. 388. 392.
 394. 424. 524. 530. 532.
 ἦθος 486.
 Ἡλίας 6. 5. 10. 12. 14. 16. 40. 228. 386.
 ἡμερότης 48. 162. 168. 178. 192. 196.
 Ἡρώδης 410. 436.
 Ἡρωδιανός, -οὶ 432. 434.
 Ἡσαίας 338. 376. 394.
 ἡσυχία 380. 458. 506.

Θ

Θάμαρ 442.
 θάνατος 14. 18. 24. 40. 60. 68. 216.
 226. 268. 270. 280. 292. 324. 330.
 368. 382. 392. 404. 580.
 θαῦμα 14. 20. 66. 274. 312. 338. 340.
 342. 344. 372. 466. 480. 578.
 θέλημα 100. 102. 592.
 θεογνωσία 174.
 θεότης 466.

θεραπεία 40.
 θεσβίτης 5.
 Θευδᾶς 432.
 θηριωδία 156.
 θλίψις 548. 582.
 θρασύτης 440.
 θυμίαμα, -τα 546. 524.
 θυμός 62. 40. 124. 128. 302.
 θυσία 298. 486. 518.
 θυσιαστήριον 122. 326. 368. 540. 592.

I

Ἰακώβ 48. 244. 290. 408. 446.
 ἰδρῶς 362. 586.
 Ἰεζεκιήλ 376. 594
 Ἰερემίας 14. 134. 236.
 Ἰεριχὼ 306.
 Ἰεροσόλυμα 12. 40. 174. 268. 306. 310.
 566. 568. 570. 574. 576.
 Ἰερουσαλήμ 276. 318. 356. 410. 546.
 566. 574. 592.
 ἰκετηρία 158. 160. 162. 164. 274.
 Ἰορδάνης 174.
 Ἰουδαία 114. 174. 410. 412.
 Ἰουδαῖος, -οὶ 10. 18. 42. 108. 134. 182.
 186. 194. 236. 240. 256. 312. 318.
 320. 336. 340. 344. 348. 368. 376.
 402. 410. 412. 414. 440. 442. 470.
 494. 568. 570. 578.
 Ἰούδας, ὁ προδότης, 236. 238. 358.
 360. 434. 588.
 Ἰσαὰκ 116. 244. 446.
 ἰσοθεΐα 52.
 Ἰσραήλ 236. 240. 318. 410. 588.
 Ἰσραηλίτης, -αι 30.
 Ἰωάννης (ὁ Βαπτιστής) 6. 5. 10. 12.
 346. 348. 350. 352. 386. 394. 404.
 406. 540. 542.
 Ἰωάννης (ὁ Εὐαγγελιστής) 50. 288.
 306. 336. 344. 408. 554. 566.
 Ἰώβ 50. 156. 168. 264. 560.
 Ἰωδάς 544.
 Ἰωνᾶς 270.
 Ἰώσηπος 582.
 Ἰωσήφ 50. 172.

ιωβηλαῖος 260.

K

καθέδρα 278. 282.

Καῖν 542.

Καινὴ (Διαθήκη) 356. 368.

Καῖσαρ 436. 438. 440. 576.

καιρὸς 342.

κακία 58. 40. 52. 56. 58. 90. 122. 152.

160. 164. 186. 198. 248. 256. 354.

356. 370. 436. 510.

κακουργία 176. 196. 440.

κάμινος 94.

Καπερναοὺμ 44.

καπηλεία 150. 154. 156. 336.

Καππαδόκης 354.

καρδία 5. 10. 148. 166. 262. 302. 346.

356. 460. 524. 594.

καρηβασία 380. 424.

καρτερία 168.

καρυκία 424.

κατάρ 342.

κατακλυσμὸς 584.

καταλλαγή 124.

κατηγορία 42. 108. 262. 364.

κατήφεια 424.

κατόρθωμα 190.

κενοδοξία 52. 56. 136. 152. 382. 470.

472. 476. 490. 494. 518.

κένωσις 222.

κέρδος 40. 98. 116. 148. 164. 272.

κηδεία 398.

κηδεμονία 158. 378. 404. 408.

κῆνσον 44. 414.

κῆρυγμα 156. 284. 338. 570. 578. 584.

Κηφᾶς 496.

κίνδυνος, -οι 48. 104. 132. 226. 228.

280. 362. 364. 380. 432. 572. 580.

κλήσις 314. 402. 412.

κοινωνία 94. 108.

κολακεία 150. 212. 434. 502.

κόλασις 54. 56. 130. 132. 166. 170.

226. 238. 260. 262. 328. 330. 376.

378. 508. 522. 588. 590.

κολυμβήθρα 360.

Κορνήλιος 18. 156.

κρίμα 302.

κρίσις 10. 412. 516. 536. 540.

κρυμὸς 154.

Λ

Λάζαρος 588. 592.

Λάμεχ 540.

Λευὶ 42.

ληδωρία 342.

ληστής 42. 252. 324. 360. 424. 478.

λιμὸς 582.

λοιδορία 154.

λοῦμὸς 60. 582.

Λουκᾶς 16. 40. 50. 102. 372. 434. 446.

534. 566.

λύμη 36. 96. 390. 546. 532.

λύπη 14. 280. 382. 380. 458. 476.

λύσσα 516.

λύτρον 292.

M

μαγγανεία 354.

μακριότης 380. 396.

Μακεδών, -ες 262.

μακροθυμία 170. 330. 370. 400. 408.

594.

Μαλαχίας 8.

μαμωνᾶς 110.

Μανασσῆς 356.

μανία 22. 26. 30. 32. 38. 58. 340. 408.

Μανιχαῖος 190.

Μάρκος 16. 40. 48. 50. 186. 208. 436.

462. 566.

μαρτυρία 434. 468. 574.

μαρτύριον 284.

ματαιοπονία 168.

Ματθαῖος 358. 374. 462. 554.

μεγαλειότης 394.

μέθη 28. 32. 34. 36. 38. 90. 126. 128.

450. 456. 554.

Μελχισεδεκ 264.

μελωδία 388.

μετάνοια 136. 360. 524.

μιαυφονία 568.

μικροφυχία 132.

Μιλήσιος 48.

μισθός 328. 330.
 μῖσος 522.
 μνησικακία 162.
 Μονογενής 282. 386. 498.
 μοιχεία 32. 116.
 μοιχός 564.
 μυστήριον 354. 404. 414. 478-480.
 520.
 Μωαβίτις 442.
 Μωϋσής 40. 98. 172. 178. 182. 184.
 442. 444. 446. 484. 486. 580. 592.

N

Ναζαρέτ 320.
 νηστεία 26. 28. 472. 494.
 Νινευίτης, -αι 238. 240. 242.
 νομοθεσία 180. 486. 518.
 νόμος 46. 150. 214. 236. 240. 264. 348.
 352. 462. 466. 486. 488. 512. 578.
 590. 592.
 νόσημα 40.
 Νῶε 264.

O

όδύνη 168. 382. 414.
 οἰκονομία 148. 312. 382.
 ὀλιγοσιτία 222.
 ὀλιγωρία 146. 264.
 ὄμβρος, -οι 154.
 ὁμόνοια 134. 464. 570. 484.
 ὁμότιμος 466.
 ὄνειδος 38.
 ὄργη 124. 132. 166. 302. 312. 330. 450.
 458. 524. 568. 588. 594.
 ὄρκος 154.
 Οὔεσπασιανός 408.
 ὀφειλή 150. 162.
 ὀφέλημα 124.
 ὄφελος 116.
 ὄφλημα 158. 160.

Π

πάθος 12. 16. 40. 50. 212. 216. 270.
 276. 284. 340. 470.
 Παλαιά (Διαθήκη) 356. 368.

παλιγγενεσία 236.
 πανδαισία 406.
 πανωλεθρία 376.
 παραβολή 244. 246. 248. 250. 254.
 368. 374. 376. 378. 400. 402.
 παράγγελμα 240.
 παράδεισος 52. 148. 360. 380.
 παραίνεσις 54. 96. 130. 214. 324. 506.
 παράκλησις 220.
 παρακοή 370. 380.
 παράλυσις 358.
 παραμυθία 12. 94. 230. 390. 504.
 παράνοια 58.
 παρανομία 38. 156. 192.
 παραπληξία 32. 322. 334. 372. 428.
 παραφροσύνη 340.
 παρθενία 116. 268.
 παρθένος 256. 258.
 παροιμία 204.
 παρούσα 6. 5. 10. 268. 14. δευτέρα πα-
 ρουσία 548. 550.
 παρρησία 44. 50. 100. 106. 134. 170.
 232. 302. 308. 382. 382. 380.
 Πάσχα 336.
 Παῦλος 6. 32. 48. 126. 134. 136. 138.
 156. 166. 190. 208. 228. 232. 242.
 244. 252. 256. 262. 282. 286. 302.
 318. 348. 358. 388. 404. 408. 410.
 412. 414. 438. 446. 496. 554. 560.
 572. 574. 580. 594.
 πενία 68. 308.
 πειρασμός 52. 554. 570.
 περιτομή 406. 410.
 περιφάνεια 58. 62. 310. 312.
 Περσίς 526.
 Πέτρος 24. 40. 42. 44. 46. 48. 50. 142.
 186. 220. 228. 234. 272. 278. 286.
 288. 406. 410. 462. 566.
 πίστις 16. 18. 20. 22. 24. 26. 48. 256.
 342. 344. 412. 462. 512. 516.
 πλεονέκτης, -αι 228.
 πελονεξία 152. 162. 558. 560.
 πλημμέλεια 152.
 πλημμέλημα 54. 266. 378.
 πλούτος 38.
 πόθος 404.

πολιτεία 548.
 πονηρία 98. 176. 200. 210. 248. 354.
 414. 472. 512.
 πορνεία 34. 114. 116. 184. 588–592.
 Πρίσκιλλα 526.
 προαίρεσις 52. 48. 54. 90. 94. 190. 192.
 196. 296.
 προεδρία 198. 274. 278. 284.
 προθυμία 190. 216. 244. 254. 280.
 306–308.
 πρόνοια 20. 36. 116. 118. 350. 368.
 398. 402. 552. 584. 594.
 πρόρρησις 48. 50.
 προσδοκία 14. 254. 270.
 προφητεία 12. 312. 314. 316. 318. 374.
 378. 466. 576.
 προφήτης, –αι 6. 5. 12. 110. 236. 272.
 310. 320. 336. 368. 370. 372. 382.
 396. 406. 408. 462. 466. 468. 518.
 524. 534. 536. 538. 542. 544. 546.
 550. 554. 576. 588.
 πρωτεΐα 262. 286. 288. 290. 292. 294.
 498. 502.
 πρωτοκαθεδρία 494.
 πρωτότοκος, –οι 42. 50. 260.
 πτωχεία 262. 476.

P

Ραάβ 360.
 ραθυμία 46. 50. 52. 56. 90. 92. 96. 264.
 396. 398. 494.
 ρακά 108.
 ραστώνη 536.
 Ρούθ 442.
 Ρωμαῖος, –οι 432. 568. 578. 582.

Σ

Σάββατον 176. 182. 184. 186. 464.
 σαγήνη 256.
 Σαδδουκαῖος, –οι 440. 448.
 Σαμάρεια 306.
 Σαμαρείτης 316. 376.
 Σαουλ 60. 198. 588.
 σάρξ 108. 178. 180. 182. 448.
 σατανάς 172.
 σεισμός 582.
 σεμνότης 526. 532.

Σιδών 594.
 Σίμων 44. 358.
 Σίμων Βὰρ Ἰωνᾶ 50.
 Σιών 310. 372.
 σκάνδαλον 48. 50. 94. 96. 98. 104.
 σκληροκαρδία 184.
 σκληρότης 184. 594.
 Σκύθης, –αι 420.
 Σκύλλη 450.
 Σόδομα 12. 30. 584.
 Σοδοτῖμης, –αι 30.
 Σολομών 60. 356.
 σοφία 46. 148. 182. 184.
 Σπανία 574.
 σταυρός 24. 102. 216. 312. 360. 368.
 410. 486. 488. 548.
 Στέφανος 170. 378. 408.
 συγγνώμη 34. 38. 54. 154. 170. 326.
 332. 350. 510. 516. 574.
 συγκατάβασις 46.
 σύγχυσις 116.
 συκοφάντης 226.
 συκοφαντία 150.
 συμβουλή 104.
 συμφορά 66. 150. 160. 200. 376.
 476–478.
 συνάλλαγμα 154.
 σύνεσις 38. 196.
 συνήθεια 102. 108. 372.
 συντέλεια τοῦ αἰῶνος 570.
 σφαγή 372.
 Σωτήρ 6.
 σωτηρία 52. 96. 102. 106. 110. 118.
 122. 128. 174. 260. 286. 330. 436.
 484. 510.
 σωφροσύνη 38. 114. 116. 258. 456.
 526.

T

τάλαντον 160. 162. 164.
 ταπεινοφροσύνη 38. 258. 264. 266.
 268. 304. 500. 504.
 ταραχή 114. 116.
 τάφος 288.
 τελώνης 130. 142. 350. 360. 560.
 τμή 40. 48. 54. 58. 100. 146. 148. 172.
 230. 232. 242. 252. 266. 294. 296.

334. 414. 486. 488.
τιμωρία 54. 56. 96. 122. 132. 134. 164.
166. 226. 328. 330. 370. 378. 504.
508. 514. 522. 540. 548. 550. 566.
588. 590. 592.

Τίτος 408.

τόκος 154. 260.

τραγωδία 582.

τρυφή 28. 30. 32. 52. 168. 390. 406.
452. 454. 456. 526. 584.

Τύρος 594.

τύφος 102. 152. 194.

Υ

ύβρις 54. 58. 136. 154.

Ύδρα 450.

ύδροποσία 450.

υιότης 466.

ύπακοή 212. 348. 370.

ύπερβολή 258.

ύπερηφάνεια 30. 304.

ύπεροψία 28.

ύπόληψις 14. 68. 116.

ύπομονή 168. 572.

ύπόνοια 22. 98. 208. 278. 282. 340.

Φ

φαιδρότης 262. 404.

φάτη 314.

Φαραώ 304.

Φαρισαῖος, -οἱ 5. 176. 196. 198. 212.
244. 258. 264. 268. 432. 440. 460.
484. 508.

φαιλότης 202. 512.

φθόνος 52. 136. 248. 250. 252. 292.
340. 364. 458. 460. 542.

φθορά 362.

φιλανθρωπία 38. 46. 140. 144. 158–
162. 166. 168. 170. 172. 206. 232.
254. 260. 266. 304. 334. 364. 370.
398. 432. 458. 472. 474. 478. 480.
482. 506. 516. 522. 540. 542. 594

φιλαργυρία 202. 208. 232. 462. 554.

φιλάργυρος, -οἱ 208.

φιλαρχία 382. 496.

φιλία 64. 96. 106. 108. 13

Φίλιππος 62.

φιλοκέρδεια 204.

φιλονεικία 52. 132.

φιλοστοργία 220.

φιλοσοφία 26. 52. 90. 116. 196. 314.
320. 356. 454. 526.

φιλοτιμία 192. 234. 406. 410. 424. 476.

φλεγμονή 58.

φόβος 60. 48. 96. 118. 202. 238. 296.
352. 356. 378. 382. 424. 438. 440.
546. 572. 582.

Φοινίκη 354.

φόνος 106. 202. 542.

φόρος 438.

φρόνημα 56. 244.

φρόνησις 52.

φροντίς 118. 364. 382. 398. 458. 568.

Χ

Χαναναία 308. 376.

Χαναναῖος, -οἱ 504.

χαρά 68. 40. 216.

χάρις 6. 18. 22. 38. 46. 116. 134. 140.
158. 172. 206. 218. 232. 266. 278.
286. 300. 304. 310. 326. 334. 352.
354. 356. 360. 364. 374. 388. 394.
398. 412. 414. 458. 482. 486. 506.
514. 532. 562. 584. 592. 594.

χάρισμα 164.

χλευασία 152.

χολή 222.

χρῆμα 214–218. 220. 226. 230. 254.

Χριστιανός 420.

Ψ

ψευδάδελφος, -οἱ 48. 572. 582.

ψευδαπόστολος, -οἱ 572.

ψευδολογία 154.

ψευδοπροφήτης, -αι 582.

ψευδος 50.

ψευδόχριστος, -οἱ 582.

ψεύστης 226.

Ω

ὠδὶς 108.

ὠμότης 158. 160. 462. 476. 490.

ὠφέλεια 96.